

Giới thiệu Thanh Sắc Cẩm Dụ

Thể loại: Đô thị tình duyên, nữ cường, cán bộ cao cấp, Đại thúc vs Loli, ngọt sủng

Cả cuộc đời này của Hàn Tả Tả chính là khai mở ba đóa hoa.

Đóa thứ nhất ướt át non mềm - hoa đào

Đóa thứ hai chạm khắc tỉ mỉ - plastic hoa

Nhưng tất cả lại chẳng bằng đóa hoa xuân xinh đẹp bị Bá vương hung tàn độc chiếm.

Vì thế, đây cũng là câu chuyện xưa tứ thúc bá vương bề hoa hãm hại lừa gạt cháu gái.

Đây là bộ nói về Hàn Tả Tả, bạn Thân của Tang Đồng trong Màu Xanh Huyền Bí, sẽ được edit ngay khi bộ đó kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Hàn Tả Tả mở mắt ra, ánh mắt nhất thời có chút mê mang, nhưng rất nhanh liền khôi phục thanh tỉnh.

Bờ vai trần từ trong chăn lộ ra, bị gió thổi qua có chút lạnh, trên lưng là một cánh tay cứng rắn như sắt vất ngang, đem cô giam cầm chặt chẽ trong lồng ngực trắng kiện của đối phương.

Trong phòng thực im lặng, rèm cửa sổ nặng chịch đem ánh mặt trời che lại ở phía sau, chỉ có một khe hở nhỏ chưa được kéo lại ẩn hiện ánh hào quang.

Hàn Tả Tả cẩn thận nhúc nhích, lập tức nghe răng trợn mắt, toàn thân xương cốt giống bị người ta tháo ra, vừa chua xót vừa đau.

Hàn Tả Tả trừng mắt nhìn trần nhà không tiếng động mắng một câu, cau mày nhẹ nhàng bỏ cánh tay trên lưng xuống, động tác thông thả đến không thể phát giác.

Rất cực kỳ yên tĩnh không một tiếng động xuống giường, Hàn Tả Tả thở phào nhẹ nhõm, hai chân mềm nhũn ra, cắn răng gắng gượng, thân thể trần truồng nhật lên quần áo đã cởi ra dầy dặt, di chuyển nhẹ nhàng bước ra phòng khách.

Tối hôm qua bị giằng co đến hơn nửa đêm, trên người dính dính ngầy ngầy thập phần khó chịu, giữa hai chân còn lưu lại dấu vết điên cuồng, Hàn Tả Tả lại chẳng quan tâm đi rửa sạch, nhanh chóng mặc xong quần áo, xách giày cao gót đá ở góc tường, liền giống như siêu trộm, chân không hướng cửa bỏ chạy.

Hàn Tả Tả động tác đột nhiên ngừng lại, sắc mặt nháy mắt khó coi tới cực điểm.

Cửa lớn đang đứng một người đàn ông khoanh tay ôm ngực, thần sắc thanh tỉnh, làm sao còn có nửa phần bộ dáng vừa mới tỉnh ngủ.

Hàn Tả Tả cứng người trong chốc lát, liền cố gắng trấn định thả giày cao gót xuống, thanh âm bình tĩnh chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành!”

Lang Hi cơ thể trần truồng đứng chắn trước cửa, thần sắc lạnh nhạt, lông mi dày rộng lộ ra vài phần sắc bén, không chút xấu hổ nào về toàn thân đang lồ lộ của mình, vẫn như cũ đứng thẳng như thần giữ cửa.

Hàn Tả Tả thần đào qua, lập tức không được tự nhiên dời đi tầm mắt.

Lang Hi với cơ bụng rắn chắc phía dưới, đục vọng trong ánh bình minh vô cùng tự nhiên dựng thẳng chia về phía cô.

Hàn Tả Tả tìm đập tình thích vô cùng lợi hại, cố gắng bình tĩnh cúi người đối diện: “Thời gian không còn sớm, tôi còn có việc, đi trước……”

Hàn Tả Tả chỉ cảm thấy một bóng đen bao phủ xuống, vừa định ngẩng đầu đã cảm thấy trên lưng căng thẳng, ngay sau đó một trận đầu óc choáng váng, cô đã bị Lang Hi chặn ngang khiêng lên vai.

Hàn Tả Tả giận tím mặt, hung hăng trừng mắt nhìn tấm lưng lồ lộ trước mặt: “Anh làm gì đó? Mau thả tôi xuống dưới!”

Lang Hi không thèm quan tâm đến cô, bàn tay to đặt tại ngực cô, mặc kệ cô giãy dụa không ngớt, sai bước đi trở về phòng ngủ, một phát đem cô thả xuống trên giường.

Hàn Tả Tả nâng người dậy, lại bị Lang Hi áp quay về trên giường.

”Buông ra, khôn khiếp!”

Lang Hi mày cũng không thêm nhần chút nào, từ trên cao nhìn xuống cô, thanh âm lạnh lùng tới cực điểm: “Không trói em lại, sẽ không có biện pháp khiến em thành thật một chút sao?”

Hàn Tả Tả toàn thân cứng đờ, ánh mắt phòng bị, kiềm nén lửa giận trong lòng, tính toán ôn tồn cùng hắn đàm phán: “Tôi hôm nay thật sự có chuyện rất quan trọng, anh không nên xằng bậy.....”

Lang Hi không thêm đề ý hừ một tiếng, cúi đầu ngăn chặn miệng của cô.

Hàn Tả Tả yếu ớt phản kháng ở trong mắt Lang Hi toàn bộ đều biến thành tình thú vừa kháng cự vừa nghiêng đón, quần áo mới mặc vào không bao lâu từng món từng món rất nhanh bị lột xuống, trên da thịt oánh nhuận trắng mịn còn lưu lại một mảng xanh tím tối hôm qua, nhìn qua thật mê người khiến người ta xúc động muốn chà đạp một phen.

Hàn Tả Tả cắn chặt khớp hàm không buông lỏng, đầu lưỡi có lực của Lang Hi lần lượt càn quét qua răng môi cô, mút ngậm môi cô rồi nhẹ nhàng cắn cắn, hồi lâu vẫn không thể tiến vào, rốt cục mất kiên nhẫn, dùng lực nắm cằm của cô, Hàn Tả Tả chỉ cảm thấy đau đớn đến cực điểm, nhịn không được buông ra khớp hàm, kêu rên ra tiếng.

Lang Hi nhắm ngay thời cơ, liền xông vào công thành vây hãm, mở ra khớp hàm cô, đầu lưỡi hơi thô ráp hung hăng đảo qua môi trên của cô, từng cái khiêu khích tất cả điểm mẫn cảm của cô.

Hàn Tả Tả không phải đối thủ của hắn, bị áp chế nửa điểm phản kháng cũng không thể.

Lang Hi dùng sức cắn cắn lưỡi cô, cuối cùng cũng buông tha người dưới thân sắp hít thở không thông, bàn tay theo đường cong thắt lưng hướng về phía trước, lòng bàn tay thô ráp ngựa ngựa, da thịt mềm mại lập tức bị khơi lên nhiệt độ nóng bỏng.

Hàn Tả Tả gất gao cắn môi, liều mạng đè xuống tiếng rên rỉ đang chực chờ muốn thoát ra ngoài, quật cường nhắm mắt lại mặc hắn bài bố.

Lang Hi néo néo trước ngực trắng mịn mượt mà của cô, nắm bờ vai cô đem người lật trở lại.

Hàn Tả Tả nhũ mảy, thanh âm run run nói: “Đừng, đừng từ phía sau.....”

Lang Hi không để ý tới, đem nàng đùa nghịch thành tư thế nằm úp sấp, một tay đem hai tay cô bắt chéo sau lưng, một tay duỗi đến phía trước, ung dung trêu chọc hai khóa tròn trịa.

Hàn Tả Tả mặt dính sát vào gối đầu, tư thế như vậy làm cho cô có chút khuất nhục, gian nan nghiêng đi mặt, từng ngậm từng ngậm hô hấp.

Lang Hi đùa bỡn trong chốc lát, tay dần dần hạ xuống, dùng sức vuốt ve hai cánh hông xinh đẹp, một chút đau đớn truyền đến, gây cho Hàn Tả Tả khó chịu không thể thành lời.

Hàn Tả Tả trừ bỏ thờ dốc dồn dập tỏ ý kháng cự ngoài ra không thể phát ra một chút âm thanh nào, cố gắng đè nén xao động trong lòng, nhắm chặt hai mắt, lông mi run run, tất cả đều là quật cường không chút nào khuất phục.

Lang Hi ánh mắt trầm xuống, sừng mặt như được trạm trổ nhìn nghiêng lộ ra góc cạnh lạnh lùng rõ rệt, mặc dù là loại này thời điểm, sắc mặt vẫn không có dao động quá lớn. Trong ánh mắt đen thẳm thâm thúy, lưu chuyển làm cho không người nào có thể đoán được cảm xúc trong nó.

Lang Hi đỡ vật nóng rực thô to của mình, không chút lưu tình tác tác thẳng tiến, nơi đó trơn ẩm ẩm áp, còn lưu lại chứng cứ tối hôm qua hoan hảo, càng thêm dễ dàng cho hắn ra vào.

Hàn Tả Tả đứt quãng thét lớn một tiếng, gất gao cắn chặt một góc gối đầu, vô luận hắn dùng lực va chạm như thế nào cũng không chịu phát ra âm thanh.

Lang Hi nhìn trước mặt da thịt mê người cao cao nhếch lên, giờ tay lên vỗ xuống.

”Bốp ——”

Thanh âm thanh thúy làm cho toàn thân Hàn Tả Tả run lên, trên mặt khuất nhục thần sắc nhục nhã càng đậm, cơ bắp căng thẳng, xoắn chặt khiến Lang Hi lập tức lại trưởng lớn thêm một vòng.

”Nâng đứng lên!”

Lang Hi lạnh lùng mở miệng, ý tứ hàm xúc mang theo mệnh lệnh không cho phép cự tuyệt.

Hàn Tả Tả gian nan trợn trừng mắt, biết Lang Hi ở trên giường từ trước đến nay thích cô ý loạn tình mê bày ra bộ dáng không biết xấu hổ, suy nghĩ hôm nay nếu muốn mau chóng thoát thân, thế nào cũng phải thừa dịp hắn lơ lửng cảnh giác.

Trước giữa trưa vô luận như thế nào cũng phải chạy về công ty, Hàn Tả Tả trong lòng lo lắng, đơn giản thả lỏng thân thể, mềm mại cúi xuống, hé miệng ừ a a rên rỉ ra tiếng.

Lang Hi hoàn toàn không cần kỹ xảo gì, hết thảy chỉ dựa vào bản thân yêu thích, nắm chặt vòng eo mềm nhũn của Hàn Tả Tả, hạ xuống giống như đóng cọc, dùng sức va chạm vào chỗ sâu nhất mềm mại nhất của cô.

Tiếng nước mờ ám, tiếng ồ ồ thờ dốc, cùng với tiếng đánh * không dứt bên tai, kết hợp với tiếng Hàn Tả Tả rên rỉ uyển chuyển mê người, đan vào nhau càng phát ra phong tình kiều diễm.

Lang Hi ánh mắt càng thêm sâu thẳm, đáy mắt thâm trầm hiện lên ngọn lửa thật nhỏ không thể nhận ra, toát ra hùng hực khói lửa, mang theo sóng nhiệt ngập trời, thổi quét toàn bộ thần trí của Hàn Tả Tả.

Lang Hi động tác thất lung càng phát ra kịch liệt, tốc độ luật động nhanh dần, Hàn Tả Tả dần dần theo không kịp tiết tấu của hắn, bị động thừa nhận khoái cảm nóng rực.

Lang Hi bóp cằm Hàn Tả Tả, xoay mặt cô qua, hung hăng cắn lên môi của cô, đầu lưỡi bắt chước hạ thân vận động, trêu chọc Hàn Tả Tả hoàn toàn trầm mê bên trong lốc xoáy tình dục.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, Hàn Tả Tả cả kinh, vội vàng vươn người muốn đi lấy trước, lại bị Lang Hi giành trước cầm ở trong tay.

Hàn Tả Tả rên khẽ mở miệng: “Ân, đưa, cho tôi..... Ân —— di động.....”

Lang Hi một tay gạt gao nắm cả hông của cô, phối hợp tần suất của mình, bắt buộc nghênh hợp theo va chạm của hắn.

”Cho em có thể, di động thì không được!”

Lang Hi cũng không thèm nhìn tới điện thoại, cực kỳ bá đạo tháo pin ra, tiện tay quăng đến một bên, nhắc chân Hàn Tả Tả lên, bắt ngờ đem cô cuộn lại đây.

Thình lình xảy ra kích thích làm cho Hàn Tả Tả thét chói tai ra tiếng, hạ thân từng đợt co rút, co rút nhanh xoay tròn, trong cơ thể mỗi một tác động đều bị hung hăng ma sát qua, mang đến khoái cảm vô biên.

Lang Hi nhìn chằm chằm gương mặt hồng rực của Hàn Tả Tả, người ngày thường trầm tĩnh kiềm chế nay hoàn toàn bị trầm mê mất phương hướng trong sự khiêu khích của hắn, khiến cho hắn thỏa mãn cùng tự hào không cách nào hình dung được.

Hàn Tả Tả kỳ thật không tính là xinh đẹp, liếc mắt một cái nhìn qua bất quá cũng chỉ là mỹ nữ trung đẳng khí chất lạnh lùng. Nhưng Hàn Tả Tả lại sở hữu một đôi mắt đá mèo, khỏe mắt héch lên mang theo phong tình nói không nên lời, bình thường hai mắt luôn lộ ra sự khôn khéo, làm cho người ta không dám dễ dàng tới gần, chỉ có ngay tại lúc này, Lang Hi mới có thể nhìn thấy mắt đá mèo hơi nước mông lung, để lộ ra vô tận quyến rũ, trêu chọc lòng người.

Hàn Tả Tả đoán chừng một lát nữa Lang Hi sắp kết thúc, cắn cắn môi, run rẩy vươn tay đụng đến chỗ hai người chặt chẽ kết hợp, ngón tay mảnh khảnh ngây ngô khiêu khích Lang Hi.

Quả nhiên không bao lâu, Lang Hi liền bầu chặt đùi cô hung hăng tiến công vào chỗ sâu nhất, run run phát tiết ra, dẫn tới cô lại một lần nữa thất thần.

Hàn Tả Tả nhìn trần nhà, sau một lúc lâu mới chậm rãi bình phục lại, đẩy người đàn ông trên người xuống, không rên một tiếng xuống giường đi vào phòng tắm.

Giữa hai chân một mảnh ướt đầm đĩa không chịu nổi, Hàn Tả Tả kéo lê thân mình một mõi tới cực điểm, miễn cưỡng rửa sạch dấu vết dầy đặc trên người.

Nước ấm cuốn trôi đi hết phiền muộn trong lòng, làm cho Hàn Tả Tả bình tĩnh lại rất nhiều, lúc đi ra nhìn đến Lang Hi vẫn như cũ thân thể trần truồng, đang không e dè gì tựa vào đầu giường, hai chân thon dài vắt ngang, miệng hút từng hơi thuốc lá.

Mùi khói nồng nặc làm cho Hàn Tả Tả nhăn mày lại, nhấc lên quần áo, cởi bỏ khăn tắm, dưới ánh mắt thâm trầm của Lang Hi, sắc mặt tự nhiên mặc vào, sau đó nhìn gương sửa sang lại mái tóc.

”Tôi đi đây.”

Lang Hi trầm mặc nhìn cô, thẳng đến Hàn Tả Tả một tay đặt vào trước cửa, mới thân nhiên mở miệng: “Đi xuống lầu quẹo trái có cửa hàng bán khăn lụa.”

Hàn Tả Tả dừng một chút, cũng không quay đầu lại đá cửa mà đi.

Trong thang máy chỉ có một mình Hàn Tả Tả, trong gương trên cần cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài vô số dấu đỏ hồng, trông vô cùng mờ ám.

Hàn Tả Tả ảo não nghĩ một câu, rút cổ lại vội vàng mua chiếc khăn lụa che lên, sau đó vẫy taxi nghênh ngang rời đi.

Nhìn đồng hồ, phỏng chừng lại đến muộn.

Hàn Tả Tả bất đắc dĩ khởi động máy, quả nhiên nhận được rất nhiều tin nhắn gửi đến, trong lòng đối Lang Hi oán hận càng sâu rồi.

Chỗ ngồi phía sau của taxi không đủ mềm mại, Hàn Tả Tả bị lấn qua lộn lại giằng co nhiều lần như vậy, phía dưới đau rất vô cùng, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi ở rìa ghế ngồi, mỗi lần đi qua chỗ giảm xóc, Hàn Tả Tả đều hận không thể cầm cây đao lớn quay lại chém chết tên đầu sỏ gây chuyện.

Ngã tư đường T thị vẫn phồn hoa giống như xưa, Hàn Tả Tả nhìn ngoài ra cửa sổ từ từ hạ cửa kính xe xuống, không khỏi cẩn thận suy nghĩ, cô cùng Lang Hi đây dựa, rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Bổng dung có tứ thức

Mười tám tuổi đối với rất nhiều người mà nói đều là một năm đặc biệt, không chỉ có ý nghĩa đây là một năm mình chính thức trở thành người lớn, cũng bởi vì mười tám tuổi đối với rất nhiều người mà nói là một cột mốc, chia tay cuộc sống ngây ngô không lo không nghĩ, từ nay về sau học cách thành thực giống như người lớn, bắt đầu quy hoạch tương lai của mình.

Hàn Tả Tả mười tám tuổi năm ấy đã xảy ra rất nhiều việc.

Tỷ như rào bước tiến vào đại học bắt đầu cuộc sống học tập tự do độc lập.

Người bạn tốt nhất Tang Đồng ký hợp đồng trở thành nghệ sĩ dưới trướng của Mia.

Còn có, người mẹ xinh đẹp nhiều năm ở góa kia của cô rốt cục cũng gặp được mùa xuân mới của mình, gả cho Chu Minh Nghĩa.....

Mười tám tuổi năm ấy, cô cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, cùng nhau tiến vào Chu gia xa lạ, bỗng chốc đối mặt với rất nhiều thân nhân ở đâu nhảy ra, Hàn Tả Tả đột nhiên có chút luống cuống chân tay.

Chu gia ở T thị được cho danh môn, lão gia tử Chu Quảng Vinh xuất thân quân nhân, là trung tướng công trạng lẫy lừng, đến nay vẫn rất có uy tín. Mặc dù thời điểm gặp mặt hai mẹ con Hàn Tả Tả ông đã tận lực thân thiết hòa ái, Hàn Tả Tả vẫn như cũ đối với ông kính sợ không thôi.

Chu Quảng Vinh có ba người con trai, người cha hiện thời của Hàn Tả Tả đứng hàng thứ hai.

Mẹ tịch mịch vất vả nhiều năm như vậy, rốt cục tìm được hạnh phúc của chính mình rồi, Hàn Tả Tả cũng thực vì bà cảm thấy vui vẻ, không nghĩ tới cô hưng phấn chưa được bao lâu, liền miễn cưỡng chuyển vào Chu gia.

Cuộc sống ăn nhờ ở đậu làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên nói không nên lời, đại học năm thứ nhất vừa khai giảng, Hàn Tả Tả không để ý người Chu gia khuyên bảo, cố ý lựa chọn ở lại trường học.

Hàn Tả Tả lúc còn rất nhỏ người cha thân sinh đã qua đời.

Tiểu hài tử là ngây ngô nhất, lại bởi vì không biết có đôi khi cũng là tàn nhẫn nhất.

Hàn Tả Tả chịu đựng tất cả trào phúng và khi dễ của những đứa nhỏ khác, sớm đã trưởng thành.

Lúc những đứa trẻ khác vô ưu vô lo chơi đùa vui vẻ, cô cũng đã học xong cách phụ giúp làm việc nhà. Trong nhà không có đàn ông che chở, luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn, mẹ lại quá mức yếu đuối, Hàn Tả Tả đành phải buộc chính mình trở nên mạnh mẽ.

Nhiều năm trôi qua, cứ như vậy cô đã quen với việc chuyện gì cũng tự gánh vác, mặc dù là Chu gia có lòng tốt giúp đỡ, Hàn Tả Tả cũng sẽ lễ phép cự tuyệt.

Cuộc sống đại học không ngờ tới lại thú vị như vậy.

Hàn Tả Tả rất nhanh liền đánh mất cảm giác mới mẻ, cảm thấy tẻ nhạt không thú vị.

Trước kia muốn liêu mạng học tập, tính toán cuộc sống từng li từng tí, cố gắng chiếu cố người mẹ dịu dàng, tuy rằng mệt nhưng cũng rất phong phú, căn bản không có thời gian cho cô đa sầu đa cảm. Mà hiện tại, một ngày học không được mấy tiết, áo cơm không lo, người mẹ luôn khiến cô phải quan tâm lo lắng cũng được người khác tiếp nhận, Hàn Tả Tả lập tức nhiều dư ra cả đồng thời gian rảnh rỗi, đột nhiên cảm thấy không có việc gì để làm.

Người bạn tốt duy nhất sau khi trở thành nghệ sĩ luôn tắt bật công việc, đặc biệt Tang Đồng vừa mới xuất đạo, chưa có danh tiếng, nếu không nhận các hoạt động quảng cáo để nâng cao danh tiếng, thì phải tham gia các khóa huấn luyện, Hàn Tả Tả thường xuyên không thấy bóng dáng của cậu ấy trong

một khoảng thời gian dài.

Tang Đồng nắm cảm nhận thấy được cô đang nhàm chán, đề nghị cô gia nhập đoàn vũ đạo của mình.

Hàn Tả Tả đã học múa bụng được vài năm, múa được rất tốt, cô chỉ xem nó như một hình thức vận động cơ thể, chưa từng nghĩ tới muốn dùng nó trở thành công việc.

Hàn Tả Tả hơi không có hứng thú nên cự tuyệt.

Ở đại học có một câu lạc bộ vũ đạo, khai giảng mới bắt đầu đã quảng báo tuyển người mới, Hàn Tả Tả tò mò đã báo danh tham gia.

Lần đầu tiên tham gia hoạt động đội nhóm, vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy khắp phòng đầy người đang đứng trước gương nhảy múa loạn xạ. Hàn Tả Tả đầu đầy hắc tuyến dứt khoát quay ra, quyết định không bao giờ tham gia nhóm vũ đạo nào nữa!

Một học kỳ cứ như vậy liền trôi qua hơn phân nửa.

Trước Tết Nguyên Đán, tiệc tối ăn mừng của trường học đã bắt đầu gióng trống khua chiêng chuẩn bị.

Hàn Tả Tả bị lâm vào tình thế bất đắc dĩ, câu lạc bộ vũ đạo chuẩn bị một tiết mục ca vũ kịch, cơ hồ tất cả thành viên đều ra trận, cổ tình vẫn thiếu một diễn viên thích hợp, liền nhớ tới Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả không chút do dự cự tuyệt, vì không để đám người kia đuổi theo bức mình các cô lên đài khiêu vũ, Hàn Tả Tả đành phải báo danh biểu diễn múa đơn, coi đây là cái cớ để cho các cô hết hy vọng.

Đại khái không có người biểu diễn tiết mục nào như vậy, Hàn Tả Tả không nghĩ tới đây là tiết mục này chỉ một lần đã được thông qua.

Trang phục phải tự chuẩn bị, trước dạ tiệc Nguyên Đán, Hàn Tả Tả cố ý quay về Chu gia, lục tung những trang phục vũ đạo mà trước kia mình thi đấu, thay xong rồi trang điểm, thời gian vẫn còn dư dả.

Hàn Tả Tả đứng trước gương to sửa sang lại cổ và trang sức bằng da trên cánh tay. Quần lụa mỏng đỏ thắm điểm lệ, lộ ra vòng eo tinh tế trắng nõn, trang sức thuộc da càng tăng thêm cảm giác dã tính yêu mị nơi cô, nhìn qua có một loại phong tình khác lạ.

Hàn Tả Tả mười ngón tay khê nhếch, hai tay tạo dáng đưa lên đỉnh đầu, cặp mông vênh lên rung lắc, động tác lưu loát sinh động, nụ cười tự tin kiêu ngạo, lại mang theo ý tứ hàm xúc khiêu khích nói không nên lời.

Cửa không hề báo trước bị đẩy ra.

Hàn Tả Tả toàn thân cứng đờ, mọi động tác dừng lại.

Cô một mình trốn ở trong phòng quần áo hở hang, trang điểm lộng lẫy, đứng trước gương ồ ồ làm dáng..... Hàn Tả Tả không khỏi sắc mặt đỏ bừng lên, nghĩ như thế nào đều cảm thấy mình đang vô cùng tự kỷ.

Hàn Tả Tả vội ho một tiếng, ép bản thân trấn định giả bộ buông tay xuống, xoay người không khỏi sừng sốt.

Đứng trước cửa là một người đàn ông thân hình cao lớn, mỗi một chiếc nút trên cái áo somi màu đen đều được quy củ gài vào, quần áo thẳng thớm không hề có một nếp nhăn nào, giữa sự nghiêm cẩn lại tiết lộ đây là một con người biết kiềm chế.

Hàn Tả Tả trừng mắt nhìn, nhất thời lại không nói được câu nào.

Người đàn ông xa lạ biểu tình đạm mạc nhìn cô, lông mi dày rậm mang theo vài phần sắc bén, sừng mặt nhìn nghiêng được chạm khắc lộ ra góc cạnh lạnh lùng rõ ràng, ánh mắt đen thẳm thâm thúy, mang theo cảm giác áp bách cùng cực, ánh mắt sắc bén giống một con chim ưng đang nhìn chăm chăm con mồi, tùy thời đều có thể bỏ nhào tới cho một kích trí mạng.

Hàn Tả Tả đáy lòng chợt lạnh, cắn răng làm ra vẻ như không có việc gì, bình tĩnh mở miệng: “Vị tiên sinh này, anh muốn tìm ai?”

Đối phương không nói một lời, cứ như vậy lẳng lặng nhìn mình, lại làm cho Hàn Tả Tả tim đập như trống bỏi, thiếu chút nữa chịu không được áp lực mà chùn bước.

Hàn Tả Tả cả kinh cảm giác được lòng bàn tay mình đang không ngừng túa ra mồ hôi lạnh, không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn trở lại, vẻ mặt quật cường, ánh mắt ẩn ẩn mang theo khiêu khích.

”Ai nha, Tứ đệ cậu như thế nào lên lầu rồi hả?”

Cha dượng của Hàn Tả Tả - Chu Minh Nghĩa cười hóm hờ nhìn thoáng qua trong phòng, giới thiệu nói: “Tứ đệ, đây chính là con gái của anh! Tả Tả, đây là tứ thúc của con..... Tả Tả ăn mặc thật xinh đẹp, con muốn đi đâu sao?”

Hàn Tả Tả bất giác thờ thào nhẹ nhõm, cười nói: “Cha, trường học của chúng con tổ chức tiệc tối ăn mừng năm mới, con phải lên sân khấu biểu diễn, quay về trường học lại chuẩn bị sợ không kịp, cho nên ở nhà thay xong quần áo trước..... Đây là tứ thúc sao, con như thế nào chưa gặp qua nha, tứ thúc

- xin chào!”

Chu Minh Nghĩa vỗ vỗ bả vai người đàn ông kia nói: “Tứ thúc của con một thời gian trước luôn ở nước ngoài, lúc này cố ý quay về mừng năm mới đoàn viên cùng gia đình!”

Tứ thúc trầm mặc khẽ gật đầu, mặt không chút thay đổi xoay người rời đi.

Chu Minh Nghĩa hướng Hàn Tả Tả cười cười, một bên đuổi theo một bên kêu: “Tứ đệ, đều tại anh, anh quên nói với cậu, phòng cậu ở trước kia đã cho Tả Tả, anh đã sai người dọn phòng mới cho cậu.....”

Hàn Tả Tả nhú nhú mày, trong lòng không khỏi kỳ quái, chỉ nghe nói Chu Quảng Vinh có ba người con trai, vị tứ thúc này từ đâu xuất hiện đây!

Hàn Tả Tả nhìn đồng hồ, nhún nhún vai thêm nghĩ nữa, ở bên ngoài khoác một chiếc áo lông thật dày, quần khăn quàng cổ xong đi xuống lầu.

Chu Quảng Vinh đang ngồi trên sofa, cầm chén tửu sa thưởng thức trà, thấy Hàn Tả Tả cười nói: “Ngày mai nghỉ nhớ về nhà ăn tết!”

Hàn Tả Tả “À” một tiếng đáp ứng, đối với người trong phòng khách phát phát tay: “Ông nội, cha, còn có tứ thúc, con đi trước, gặp lại!”

Hàn Tả Tả chạy ra cửa, còn mơ hồ nghe được tiếng cười vang như chuông đồng của ông cụ.

”Lang Hi a, lần này trở về hãy ở thêm vài ngày.....”

Hàn Tả Tả đánh xe một đường chạy thẳng đến trung tâm hoạt động, lễ đường chật ních sinh viên, Hàn Tả Tả vừa đến hậu trường, liền trông thấy trưởng ban văn nghệ cầm tờ lịch trình tiết mục xoay quanh.

”Ôi Hàn Tả Tả, cậu cuối cùng cũng tới, tiệc tối đã mở màn rồi..... Ông trời, may mắn cậu đã hóa trang xong, bằng không thực không còn kịp rồi!”

Hàn Tả Tả không nhanh không chậm ngồi vào bên cạnh, rút tờ tiết mục xem xét: “Đến tiết mục thứ mấy rồi?”

Trưởng ban văn nghệ đẩy đẩy kính mắt bất đắc dĩ nói: “Còn hai cái sẽ đến lượt cậu, thật là..... Ai ai, quên đi, cậu chuẩn bị sẵn sàng a, tớ tới phía trước nhìn xem!”

Căn bản không có gì cần chuẩn bị, không bao lâu Hàn Tả Tả liền lên sân khấu.

Hiệu ứng sân khấu cũng không tệ lắm, so với trong tưởng tượng của Hàn Tả Tả tốt hơn rất nhiều, ánh sáng chiếu vào người, Hàn Tả Tả hít sâu một hơi làm xong động tác, khi nhịp trống vang lên, lập tức bắt đầu chuyển động.

Âm nhạc rộn ràng, bước nhảy sôi nổi, khi thì tao nhã xinh đẹp, khi thì tình nghịch quyến rũ, khi thì kiều căng hát mặt, làm người ta không kịp nhìn.

Làn váy đỏ tươi điểm lệ theo bước nhảy sinh động mười phần lay động đập dòn, giống một một đóa hoa điểm đang rực cháy, bất thành linh xuất hiện mê hoặc lòng người.

Điều nhảy của Hàn Tả Tả chấm dứt, dưới đài phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, có nam sinh thậm chí còn huyết sáo, âm thanh trầm trồ khen ngợi, âm thanh ồn ào trước nay chưa từng có, trong lúc nhất thời người xem nhiệt tình tặng vọt đến bất ngờ.

Hàn Tả Tả đứng ở trên đài, đột nhiên hiểu được tại sao Tang Đồng lại cố gắng trở thành nghệ nhân vĩ đại như vậy rồi.

Cảm giác đứng ở trên đài được mọi người ủng hộ..... Thật đúng là dễ dàng làm cho người ta lảng lảng.

Hàn Tả Tả cười cười, tao nhã cúi đầu đi ra.

Giữa lễ đường đại học rộng lớn, không ai chú ý tới người đàn ông mặc đồ đen đứng trong góc.

Lang Hi mặt không chút thay đổi xem xong Hàn Tả Tả biểu diễn, trong bóng đêm, cặp kia từ trước đến nay luôn đậm mực cư nhiên lại sáng kinh người.

Tấm màn trên sân khấu che khuất bóng lưng Hàn Tả Tả, Lang Hi kéo lại áo ngoài, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Điều hòa ở lễ đường mở vừa phải, Hàn Tả Tả nhảy một điệu sinh động như vậy, tất nhiên cũng ra không ít mồ hôi.

Hậu trường không có bao nhiêu người, Hàn Tả Tả ngồi ở một bên bình ổn lại hô hấp, từ trong túi của mình lấy ra bình nước uống vài hớp.

Bên cạnh có một nam sinh đang đùa nghịch một chậu cây nhỏ, tóc rối bời, vẻ mặt chuyên chú nhìn chăm chăm cây hoa trước mặt.

Hàn Tả Tả tò mò nhìn nhiều hai mắt, không khỏi ra tiếng: “Đây là Thiết tuyến liên*?”

*Thiết tuyến liên: tên khoa học là Clematis, tên tiếng Việt là hoa ông lão, cây có nhiều cành leo như cây nho.

Nam sinh kia từ từ quay lại, sắc mặt hơi chút tái nhợt càng tôn lên một đôi mắt đen tuyền.

”Cậu cũng biết?”

Hàn Tả Tả nhún vai, thuận miệng ngâm nga: “Lúc bóng tối nuốt chửng ánh sáng, mây đen cuốn đi mặt trời. Hoa hướng dương sẽ đánh mất phương hướng ư? Thiết tuyến liên với những nhánh dây leo phủ xuống dưới sẽ hướng về phía chúng ta sao.....”

”Cuốn hoa rũ xuống đầu cành, sẽ bắt lấy chúng ta, cuốn lấy chúng ta sao? Dây mộc thông lãnh lẽo tím ngắt như ngón tay sẽ trườn đến trên người chúng ta sao?”

Nam sinh kia lập tức tiếp lời, Hàn Tả Tả mỉm cười, cùng hắn bắt nhịp lảnh lảnh lặp lại: “Làm cánh chim bói cá, lấy ánh sáng trả lời ánh sáng, hiện tại đã lặng yên không tiếng động, ánh sáng ngưng bất bất động, thế giới đang chuyển động không ngừng bỗng chốc dừng lại.”

Ánh mắt của nam sinh càng lúc càng sáng ngời, cuồng nhiệt nhìn chăm chăm Hàn Tả Tả, kích động không thôi vờn tay nói: “Tớ là Tô Tấn!”

Hàn Tả Tả nhíu mày, cũng nắm lấy: “Hàn Tả Tả!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Một bí mật lớn kinh người

Tô Tấn gắt gao nắm tay Hàn Tả Tả không thả, trong giọng nói mang theo kích động không kiềm nén được: “Cậu cũng cho rằng vĩnh hằng là tồn tại bên ngoài thời gian sao?”

Hàn Tả Tả nhíu mày, rút tay nhưng không rút ra.

Tô Tấn kích động chậm rãi nói: “Tớ cảm thấy theo như Elliott nói trái đất chuyển động chính là thế giới đang vận động, nó vận động tượng trưng cho hai phương diện: một là tượng trưng cho thế giới cuộc sống vật chất nơi trần thế, về phương diện khác tượng trưng cho thế giới đời sống tâm linh.....”

Hàn Tả Tả: “.....”

Tô Tấn giống như đang niệm chú, còn mang theo ngữ điệu cảm thán, oang oang cao giọng nói: “Bản thân tớ lại đồng ý với tôn giáo Ấn Độ về thuyết “Phạm, niết”, sống yên phận trong hiện tại, cứu vớt thời gian bị vây trong vòng nhân loại!” (Ishtar: ta ko hiểu j hết aaa...)

Hàn Tả Tả không nói gì trừng mắt nhìn hắn: “Tô..... Tấn?”

Tô Tấn nhiệt tình ngó nhìn cô: “Cậu không cho là như vậy sao?”

Hàn Tả Tả cười gượng: “Cậu có thể buông tay ra trước không?”

Tô Tấn kinh ngạc buông tay ra, Hàn Tả Tả vội vàng đứng lên, nhanh miệng cắt ngang lời hắn vội nói: “Thật ngại quá bạn học Tô Tấn, tớ còn có việc tớ đi trước lần sau gặp lại!”

Đại học thật đáng sợ, Hàn Tả Tả chạy trốn chết.

Tô Tấn giọng nói tràn đầy tiếc nuối nói vọng theo: “Tớ là học viện nghệ thuật, Hàn Tả Tả, cậu học khoa nào?”

Hàn Tả Tả làm bộ không có nghe thấy, xách làn vác lên chạy trốn lút nhanh.

Hàn Tả Tả không đem đoạn nhạc đệm gấp gã này để trong lòng, trở lại ký túc xá tây trang, những cô gái khác trong ký túc xá về nhà liền về nhà, hẹn hò liền hẹn hò, Hàn Tả Tả một mình nằm ở trên giường, không bao lâu đã ngủ.

Ngày hôm sau bắt đầu nghỉ lễ, Hàn Tả Tả nếu không tình nguyện, quả thật không muốn về nhà chút nào.

Nhà cũ của Chu gia rất lớn, không có bao nhiêu người ở nơi này, bình thường có vẻ trống rỗng, chỉ có chủ nhật hoặc là ngày lễ ngày tết, mọi người Chu gia mới có thể gom lại cùng nhau.

Hàn Tả Tả ru rú tại trong phòng đọc sách, mẹ cô Hàn uyển liên bụng đĩa trái cây đẩy cửa bước vào.

”Tả Tả sao không xuống dưới lầu ngồi chơi hả con?”

Hàn Tả Tả để sách xuống, cười cười nói: “Không có việc gì, vừa mới dọn dẹp lại căn phòng, lúc này có chút mệt mỏi.”

Hàn Uyển ngồi ở bên giường, lo lắng nói: “Tả Tả, con không phải..... Ở Chu gia cảm thấy không vui?”

Hàn Tả Tả vừa ăn hoa quả một bên vô tình nói: “Không thể nào, mẹ đoán mò gì vậy nha! Đúng rồi, con có chuyện muốn hỏi mẹ, trước kia sao lại không có nghe nói Chu gia còn có một tứ thúc?”

Hàn Uyển nhìn nhìn cửa, lén lút để sát vào tai con gái, đề thấp thanh âm nói: “Nhỏ tiếng chút ——”

Hàn Tả Tả bị bộ dáng bà làm cho cô cũng khản trương lên, tương đối cảm thấy mặc danh kỳ diệu: “Làm sao vậy?”

Hàn Uyển thần bí hê hê nói: “Chú em (em trai của chồng) là con riêng của cha chồng..... Ai nha, mẹ cũng chỉ nghe Chu Minh Nghĩa nói, chú ấy vẫn lưu lạc bên ngoài, thẳng đến khi mẹ chú ấy qua đời mới được cha đón trở về!”

Hàn Tả Tả đối Chu Quảng Vinh tự nhiên sinh ra một loại cảm giác sùng kính, không hổ là tướng quân ngựa chiến cả đời, bảo đao không cùn a! Nhìn xem vị tứ thúc này, tuổi so với cô không có lớn hơn bao nhiêu, không biết Chu Quảng Vinh lúc ấy là như thế nào thông đồng với mẹ của tứ thúc nha. (~~~)

Hàn Uyển tiếp tục thần bí bí bí nói: “Chu Minh Nghĩa có nói với mẹ, Chu lão gia từ đến trung niên vẫn như cũ mị lực vô hạn, thực có thể khiến cho tiểu nha đầu mù quáng sùng bái! Bất quá mẹ của tứ thúc con cũng là một người phụ nữ đặc biệt, trước khi chết buộc con mình vĩnh viễn không cho phép sửa sang họ Chu..... Cho nên hiện tại mặc dù tứ thúc con đã trở lại, cũng không thường ở nơi này.”

Hàn Tả Tả cảm thấy thực thần kỳ, đây là lần đầu tiên nghe được bí mật của nhà quyền thế trong truyền thuyết, nhin không được nhiều chuyện hỏi: “Tứ thúc có phải hay không..... Ân, không nói chuyện?”

Hàn Uyển cứng lại, thờ dài nói: “Này, Tứ đệ dường như tính cách có chút lạnh lùng, không quá dễ dàng tiếp cận, chú ấy trở về thời gian dài như vậy, chỉ đối với mẹ gật đầu vài lần, mẹ cũng không dám nói với chú ấy.....”

Hàn Tả Tả bĩu môi, tựa vào đầu giường vui vẻ ăn hoa quả, thuận miệng nói: “Con riêng thôi, luôn có điểm cổ quái!”

Hàn Uyển gõ cô một cái, nghiêm túc dặn dò cô: “Lời này về sau không được nói, chú ấy là tứ thúc của con, phải tôn trọng trưởng bối!”

Hàn Tả Tả tròn trừng mắt: “Hắn cùng anh trai không sai biệt lắm nha!”

Hàn Uyển cũng nghĩ như vậy, chính bà đối với em chồng vẫn luôn đem hắn xem là đứa nhỏ đầu.

“Tóm lại, không được tùy tiện nói về tứ thúc của con!”

Hàn Tả Tả phát phát tay: “Đã biết!”

Ngày Tết Nguyên Đán, con cháu Chu gia đều tụ tập đông đủ, bác cả Chu Minh Nhân mang theo Chu Hoàng, bác ba Chu Minh Lễ mang theo Chu Thuần, Chu gia chỉ có một mình Hàn Tả Tả là con gái, khiến cho cô càng thêm buồn bực rồi.

Chu Hoàng đã đi làm, cùng cô tự nhiên không có tiếng nói chung, Chu Thuần tuy rằng còn đang đi học, nhưng là người không chịu ngồi yên, thoáng cái đã bỏ chạy không thấy tăm hơi.

Hàn Tả Tả đành phải ngồi ở một bên, nghe người lớn tán gẫu chút chuyện nhà.

Hàn Tả Tả chống đầu, tò mò đánh giá tứ thúc phía đối diện trăm mặt ít lời, phát hiện hắn cư nhiên một câu cũng chưa nói qua.

Hàn Tả Tả ngạc nhiên, càng thêm hoài nghi vị thúc thúc tuổi trẻ này là người cảm điếc.

Thời điểm cơm chiều, mọi người Chu gia vây quanh một cái bàn lớn, Hàn Tả Tả ngồi ở chỗ kia, hơi có chút cảm giác không hòa hợp.

Chu Quảng Vinh vô cùng hưng trí, liên tiếp cùng mấy người con trai uống rượu.

Hai vị thím cùng Hàn Uyển tán gẫu thật sự nhiệt tình, Hàn Tả Tả nhìn thấy mẹ của mình có thể hoàn toàn được Chu gia tiếp nhận, cuối cùng cảm thấy một chút vui mừng.

Trên bàn cơm trăm mặt ăn cơm chỉ có hai người, một là người ngoài chen vào Hàn Tả Tả, một là người không nói được một lời tứ thúc.

Hàn Tả Tả đột nhiên đã cảm thấy không còn không được tự nhiên nữa, trong phòng này ngoài bầu không khí hoà thuận vui vẻ, còn có một người cũng giống cô, bị Chu gia vứt bỏ bên ngoài.

Loại cảm giác này, thật giống như lúc phạt đứng có người đứng cùng, ít đi một chút xấu hổ, nhiều hơn một chút thần nhiên.

Cơm nước xong, Hàn Tả Tả chủ động giúp đỡ thu thập bát đĩa, sau đó nhu thuận cùng mọi người ngồi trong chốc lát, rồi lấy cớ về phòng của mình.

Sắc trời ngày càng tối, thanh âm dưới lầu dần dần nhỏ lại.

Hàn Tả Tả ở trong phòng cảm thấy ngột ngạt, nghe được dưới lầu không có người, liền nhẹ tay nhẹ chân đi xuống lầu, một mình đi ra bên ngoài vườn hoa hít thở không khí.

Chung quanh đại trạch Chu gia thực tĩnh lặng, gió đêm rét lạnh thổi qua, làm cho Hàn Tả Tả sáng khoái thở dài.

Hàn Tả Tả cúi lưng một cái, khéo mắt vừa đảo qua nhìn thấy một đốm lửa, bị dọa đến lui về phía sau hai bước.

”Là ai?”

Trong góc “Bếp” một tiếng sáng lên một đám lửa nhỏ, Hàn Tả Tả nương theo cái bật lửa nhìn thấy rõ là người nào, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

”Tứ thúc, đã trễ thế này còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Lang Hi tắt bật lửa, quơ quơ khói thuốc trong tay, ý bảo mình xuống dưới hút thuốc.

Hàn Tả Tả vốn muốn cùng hán khách khí hai câu, nhưng nhìn đến Lang Hi mặt không chút thay đổi, ngay cả ánh lửa đều không hâm nóng hán được chút nào, không khỏi đem lời khách sáo vừa đến bên miệng nuốt trở vào.

Lang Hi im lặng đứng ở trong góc nhỏ, trong bóng đêm chỉ có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ, tàn thuốc chập chờn chớp lóe chợt tắt, mùi khói rất nhẹ thi thoảng bay sang.

Hàn Tả Tả dựa vào chiếc bàn nhỏ dưới tàng cây, cùng Lang Hi chiếm một góc, hai người không quấy rầy lẫn nhau.

Đêm nay bầu trời dường như phá lệ rõ ràng, thậm chí có thể nhìn thấy mấy vì sao lấp lánh, T thị từ trước đến nay luôn mờ tối, hơn nữa ban đêm ánh đèn long lầy, hiếm khi có thấy trông thấy ngôi sao nào.

Hàn Tả Tả nhớ lại bữa cơm chiều vừa lại, không khỏi nhớ tới thời điểm mừng năm mới những năm trước, đều là cô và mẹ ngồi chung bên cái bàn nhỏ, tuy rằng vắng lặng, nhưng lại có cảm giác an bình ấm áp.

Chu gia tuy rằng đông người náo nhiệt, Hàn Tả Tả lại luôn cảm thấy mình là người ngoài, không khí cả nhà đoàn viên như hôm nay sẽ chỉ làm cô càng phát ra cô độc.

Hàn Tả Tả thờ dài, cô tình nguyện một mình ở bên ngoài thuê một phòng nhỏ, cũng không muốn ăn nhờ ở đậu, mỗi ngày cùng những người không quen làm bộ vô cùng thân thiết.

Nhưng nếu chuyển đi ra ngoài, mẹ phòng chừng sẽ lo lắng đi.

Hàn Tả Tả phiền muộn nhìn trời, đột nhiên nghĩ đến Lang Hi, không biết hán có phải cũng có cảm giác như vậy hay không.

Hàn Tả Tả quay lại nhìn về phía hán, phát hiện không biết từ lúc nào chút chút khói thuốc cũng không còn sót lại.

Lang Hi từ trong góc tối đi ra, gương mặt trong lúc đó giống như bị bóng đêm phủ lên một tầng băng mỏng, hờ hững nhìn Hàn Tả Tả liếc mắt một cái.

Cái nhìn kia thường thường không mang theo chút cảm xúc, Hàn Tả Tả lại cảm thấy tâm tư của mình bị hán nhìn thấu từ trong ra ngoài, không khỏi có chút ngượng ngùng rũ mắt xuống.

Lang Hi cước bộ cũng không ngừng lại hướng trong phòng đi đến, thời điểm lướt qua cô lạnh nhạt nói: “Mẹ cô vẫn còn.”

Một câu không đầu không đuôi như vậy, phối hợp với giọng nói lạnh như băng, thính linh nghe được cảm giác giống như đang mắng người.

Hàn Tả Tả ngẩn người, phản ứng đầu tiên là, nguyên lai tứ thúc có thể nói chuyện, tuy rằng thanh âm cực kỳ lạnh lẽo, lại ngoài ý muốn dễ nghe.

Hàn Tả Tả cẩn thận suy nghĩ những lời này, đột nhiên hiểu được.

Đúng vậy a, mặc kệ nói như thế nào, cô còn có mẹ ở trong này, ở đâu có người quan tâm lo lắng cho mình, nơi đó chính là gia đình.

Mà Lang Hi, trừ bỏ Chu gia trên danh nghĩa là thân nhân, mẹ của hán cũng đã mất.

Hàn Tả Tả không nghĩ tới tứ thúc thế nhưng sẽ đi an ủi cô, trong lòng ấm áp, buồn bực vừa rồi trở thành hư không, tâm tình vui sướng gọi lên khoe miệng.

Bên ngoài càng ngày càng lạnh, Hàn Tả Tả khép lại vạt áo, xoay người trở về phòng.

Ba ngày Tết Nguyên Đán đảo mắt liền trôi qua.

Trường học cách Chu gia không xa, Hàn Tả Tả cũng không vội trở lại, dù sao buổi sáng không có lớp, đến ngày khai giảng mới chậm rì rì trở về trường học.

Buổi chiều đi học, vài trăm người đang thảo luận chọn khóa, Hàn Tả tả nghe thấy liền buồn ngủ.

Giữa lúc nghỉ giải lao, loa phát thanh trong phòng học đột nhiên chi chi vang lên.

Hàn Tả Tả nhàm chán ngáp một cái, không biết trong trường học lại có thông báo gì.

”Bạn học Hàn Tả Tả!”

Trong phòng học lập tức yên tĩnh trở lại, có người biết Hàn tả tả đều nhất tề nhìn chăm chăm cô.

Hàn Tả Tả Mặc ù ù cạc cạc tròng mắt loa phát thanh trên bục giảng, vẻ mặt buồn bực, chẳng lẽ mình trong lúc vô ý đã làm trái với nội quy trường học nên bị thông cáo phê bình?

”Bạn học Hàn Tả Tả, suốt hai mươi năm qua trong cuộc đời tớ, cho tới bây giờ chưa gặp qua cô gái nào giống như cậu vậy.....”

Hàn Tả Tả sắc trầm xuống, suốt nửa học máu.

Trong loa phát thanh là giọng nam còn non nớt mang theo tinh thần đặc biệt hưng phấn, thao thao bất tuyệt tình cảm dạt dào thổ lộ: “Từ lúc cậu đọc lên câu thơ của Elliott kia, tớ liền biết, cậu là người mà định mệnh chỉ định cho tớ! Tớ gặp nhiều cô gái như vậy, chỉ có cậu có thể xứng đôi với tớ! Chỉ có cậu không màn thế tục! Tớ cảm thấy trên thế giới này không có ai xứng đôi hơn hai chúng ta nữa!”

Hàn Tả Tả hận không thể từ trong loa phát thanh đi xuyên qua một cước đem Tô Tấn đạp chết!

Mấy trăm ánh mắt quỷ dị nhìn mình chăm chăm, Hàn Tả Tả sắc mặt càng ngày càng đen.

“..... Tớ có tình đến xem cậu biểu diễn, một màn vũ đạo điên cuồng kia khiến cho tớ càng thêm tin tưởng vững chắc, cậu đủ xứng đáng để đứng bên cạnh tớ!” (~~)

Vũ đạo điên cuồng..... Mụ nội nó vũ đạo điên cuồng nhà cậu!

Đó là điệu nhảy sôi động được không!

Cô nhảy là điệu nhảy múa bụng, cũng không phải đi câu hồn người, có cần kinh hồn động phách như vậy không ah! (~O~)

Hàn Tả Tả chưa bao giờ ảo não như lúc này, cô lúc ấy sao lại tiện miệng đến gần người có bệnh thần kinh này chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cám Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cho người làm cây bông gòn

Tô Tấn giọng nói thánh thót du dương thuyết trình xong về trái đất, trong phòng học một mảnh yên tĩnh.

Loa phát thanh chi chi vài tiếng lại khôi phục yên lặng.

Sau đó đột nhiên bộc phát ra trận cười to kinh thiên động, tất cả mọi người trong phòng học buồn cười cười rộ lên.

Có nam sinh ồn ào chu miệng huyết sáo thật vang, còn có người cười đến không đỡ được, một bên ôm bụng một bên liều mạng đập bàn.

Hàn Tả Tả cứng người ngồi trên chỗ ngồi, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, môi mím chặt, cặp mắt mèo đằng đằng sát khí, sắc bén như đao.

Nguyên bản không khí nặng nề đã biến mất, phòng học giống như nổ tung, mọi người riu rít bình luận xôn xao.

Hàn Tả Tả thất lung thẳng tắp, rất nhiều ánh mắt tò mò buồn cười như mũi nhọn đâm vào lưng, làm cho cô hận không thể lập tức bùng phát.

Lúc này, càng là lạnh nhạt không sao cả, người chờ xem kịch vui càng cảm thấy không thú vị, bằng không về sau sẽ không dứt ra được!

May mà không bao lâu liền đến giờ học, lão giáo sư bung chén trà lắc lư đi vào phòng học, cau mày đẩy đẩy kính mắt, phòng chừng đã ở buồn bực, mới vừa rồi đám sinh viên còn ử rử không có tinh thần sao chỉ trong một lát cả đám đều phấn chấn tinh thần hết rồi.

Hàn Tả Tả hoàn toàn nghe không thấy tiếng giáo sư đang nói cái gì, chịu đựng đến lúc tan học lập tức thu thập này nọ, ở dưới cái nhìn của mọi người vội vàng rời khỏi phòng học.

Mới ra cửa liền nhìn thấy Tô Tấn đứng trên hành lang, áo trắng phieu phieu, đang cầm một chậu thiết tuyến liên, tựa vào lan can chờ cô.

Hàn Tà Tà giận tím mặt, còn chưa kịp xông lên đi tìm hấn tính sổ, chợt nghe được âm thanh ồn ào của đám người vừa ra khỏi lớp ở sau lưng.

Trên hành lang tụ tập đầy người, Hàn Tà Tà mắt mặt đến cực điểm, chạy cũng chạy không thoát.

Tô Tấn nhìn thấy Hàn Tà Tà ánh mắt sáng ngời, hoa cầm trong tay nhét vào trong lòng cô, không coi ai ra gì cười hỏi: “Tà Tà, buổi tối muốn ăn cái gì?”

Ăn em gái cậu! (o~o)

Hàn Tà Tà đã muốn tỉnh táo lại, nhìn lướt qua mọi người đang vây xem, âm u cười rộ lên: “Cậu là ai?”

Tô Tấn hơi hơi sững sốt, không thể tin tưởng mắt nhìn cô: “Cậu không biết? Cậu như thế nào có thể quên... Ngày đó chúng ta ở phía sau đài, ngắm hoa, đối thơ, bàn luận nhân sinh triết học, cỡ nào ‘tình chàng ý thiếp’! Tà Tà cậu có phải giận tớ không sớm một chút tỏ lộ với cậu không?”

Hàn Tà Tà giận dữ ngược lại cười to, không mặn không nhạt nói: “Nga, người vừa mới ở trên loa phát thanh là cậu à!”

Tô Tấn vừa lòng nở nụ cười, hơi hơi nâng lên cằm, trong ánh mắt mang theo chút kiêu căng không ai bì nổi.

”Àn, là tớ. Tớ biết cậu không thể tin được tớ sẽ coi trọng cậu, nhưng cậu cũng không cần phải cảm động... Hoa này tặng cho cậu, đi thôi, đi ăn cơm!” (ô hô anh này tự tin ghê)

Hành lang nhét đầy người chật như nêm cối, Hàn Tà Tà mắt lạnh nhìn Tô Tấn, đột nhiên trừng mắt nhìn, xì một tiếng cười rộ lên: “Ai nha tớ không cùng cậu chơi nữa, tớ đóng kịch không nổi nữa rồi! Tô Tấn, cho dù cùng bạn trai cậu giận dỗi, cậu cũng đừng dùng phương thức này chọc giận hấn ta ah, hơn nữa cậu kéo tớ diễn như vậy vừa nhìn hấn cũng sẽ không tin tưởng rồi, hấn cũng không phải không biết cậu là chị em tốt của tớ nha!”

Mọi người tròn mắt há hốc mồm, bị diễn biến câu chuyện quay vòng đến chóng mặt rồi.

Tô Tấn lại không phản ứng kịp, không hiểu ra sao nhìn Hàn Tà Tà ý cười dạt dào đầy mặt.

Hàn Tà Tà không chút để ý vuốt vuốt đóa hoa: “Còn tặng cả hoa giả nữa... Tốt lắm, vợ chồng son đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, hai người các cậu cũng không phải lần đầu tiên giận dỗi, quay về nháo với hấn ta là được rồi, ngoan a!”

Hàn Tà Tà ý cười kéo dài khắp khuôn mặt, giống như chị em tốt vỗ vỗ Tô Tấn đang hóa ngọc, ôm chậu hoa to thản nhiên rời đi.

Hàn Tà Tà mới vừa ra khỏi khu dạy học không lâu, sắc mặt liền trầm xuống dưới, đi ngang qua thùng rác tiện tay ném chậu hoa vào trong, đột nhiên nghĩ lại, vẫn là quyết định đi xa một chút rồi ném

Ký túc xá không muốn trở về, trở về khẳng định sẽ bị một đám nữ nhân nhiều chuyện.

Hàn Tà Tà lười biếng ra khỏi cổng trường, kêu xe taxi đi tìm Tang Đồng.

Thiết tuyến liên được làm từ loại nhựa thấp kém, được khéo léo tạo dáng xinh đẹp, ở trong xe taxi chọt chọt mấy cái, Hàn Tà Tà thiếu chút nữa bạo phát.

Tức giận xuống xe, Tang Đồng đội mũ lưỡi trai lên lút nép vào vách tường, vừa thấy Hàn Tà Tà liền liếc mắng ngoác.

”Làm ngôi sao chính là khác người ah, ăn mặc kiểu này, thật giống như đại ca hắc đạo!”

Tang Đồng không để ý tới cười nhạo của cô, đưa tay nghịch nghịch hoa hỏi: “Hoa này từ đâu ra?”

Hàn Tà Tà vừa nghĩ đến liền lửa giận đầy mình, thờ dài nói: “Đừng nói nữa, thật không hay ho gì!”

Tang Đồng không thuận theo đeo bám, bộ dáng vô cùng bà tám nhìn chăm chăm cô: “Nói, có đối tượng rồi phải không?”

Hàn Tà Tà tiện tay đem hoa quăng cho Tang Đồng, bước nhanh hai bước nói: “Cậu đem cánh hoa đi, sổ lẻ là có, sổ chẵn là không!”

Tang Đồng luống cuống tay chân tiếp được, thiếu chút nữa bị lá cây bằng nhựa rẽ tiền quẹt trúng hũy dung.

”Tớ sai lầm rồi, này nhất định là kẻ thù cậu đưa!” Tang Đồng sờ sờ gương mặt đau đốn, nhe răng nói, “Đay là hung khí mà!”

Hàn Tà Tà nhàn nhả đi phía trước: “Tìm cái thùng rác ném đi... Cậu hôm nay sao có thời gian rảnh vậy?”

Tang Đồng đi nhanh hai bước đuổi theo cô: “Chị Hannah cho tớ thả lỏng một ngày muốn tớ điều chỉnh lại tâm trạng, ngày mai tớ sẽ bắt đầu ghi âm!”

Hàn Tà Tà cũng vì cô cao hứng, kinh hi nói: “Nhanh như vậy? Xem ra không bao lâu có thể ra album rồi nha!”

Tang Đồng cười rộ lên: “Ra album thì phải chờ một thời gian nữa... Lần này là hát ca khúc chủ đề cho một bộ phim truyền hình! Tà Tà, tớ nói thật, cậu

cũng đi đi, hai chúng ta cùng một chỗ, khẳng định đánh khắp thiên hạ không địch thủ. Đến lúc đó, tớ âm động cửu châu, cậu ngực bá thiên hạ!” (ý nói chị Đồng hát hay ko ai bằng, còn chị Tả ngực bự cũng ko ai bằng nốt) (~.~)

Hàn Tả Tả tức giận đến đập cô một cước, lắc lắc đầu, không chút hứng thú độn nói: “Không đi, giống như cậu ra cửa còn giả trang y như kẻ trộm hử? Không có ý nghĩa!”

Tang Đồng phìên muộn thờ dài: “Tớ một mình ở trong giới này không quen biết ai, bị bắt nạt cũng không có người kẻ khổ...”

Hàn Tả Tả mặt không chút thay đổi nhìn cô một cái: “Đừng làm bộ đáng thương, đối với tớ vô dụng, tớ không gần gũi sắc!”

Tang Đồng có điểm nóng này.

Hàn Tả Tả bắt đầu nói: “Tớ thực không thích hợp làm việc này... Có lẽ chờ tớ tốt nghiệp, không tìm được công việc nào phù hợp, sẽ đến tìm cậu nương tựa, tớ làm trợ lý cho cậu, cậu phải đưa tiền lương nhiều một chút đó nha!”

Tang Đồng nở nụ cười: “Trợ lý làm sao được chứ, cậu thông minh như vậy, lúc trước nếu không có cậu tớ cũng sẽ không ký hợp đồng trở thành nghệ sĩ... Cậu làm người đại diện cho tớ đi, có cậu giúp tớ, tớ nhất định có thể nổi tiếng!”

Hàn Tả Tả còn thật sự nghĩ nghĩ, lắc đầu ghét bỏ cự tuyệt: “Không cần, người đại diện giống như dẫn mối... Quên đi, không nói cái này nữa, tớ đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cái gì đi!”

Tang Đồng hiện tại đã là nhân viên của Mía, đương nhiên có chút tiền lương, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng khao một châu vẫn là dư dả.

Hàn Tả Tả không chút khách khí đi đến nhà hàng nổi tiếng nhất T thị, một hơi gọi vô số món ăn.

Đồ ăn còn chưa bùng lên, Hàn Tả Tả nhàm chán uống đồ uống, tùy ý nhìn thoáng qua, cứ nhiên nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

Lang Hi chắc là vừa mới cùng người ta ăn cơm xong, từ trong phòng ăn đi ra, quay người lại liền cùng Hàn Tả Tả mặt đối mặt.

Nguyên Đán đêm đó Lang Hi nói một câu an ủi làm cho Hàn Tả Tả tâm sinh cảm kích, nhìn thấy hắn tự nhiên liền hướng hắn vẫy vẫy tay.

Lang Hi tính tình lãnh đạm, lại không thích nói chuyện, Hàn Tả Tả bất quá cũng là lễ phép chào hỏi qua hắn mà thôi, vốn tưởng rằng hắn nhiều nhất chỉ gật đầu một cái, không ngờ đến Lang Hi cứ nhiên thẳng hướng phía bên này đi tới.

Tang Đồng tò mò quay sang: “Ai vậy ah?”

Người Hàn Tả Tả quen biết trên cơ bản cô đều nhận thức, đột nhiên thấy một người đàn ông xa lạ đáng người cao ngất mặt lạnh lùng hướng nơi này đi tới, không khỏi thuận miệng hỏi: “Người đàn ông của cậu?”

Hàn Tả Tả thiếu chút nữa trượt tay, quăng cái ly về phía Tang Đồng.

Tang Đồng càng thêm hứng thú đánh giá người đàn ông mặt lạnh nghiêm nghị kia, ái muội hướng Hàn Tả Tả nháy mắt.

Hàn Tả Tả rất muốn đập cho cô một phát, vừa rồi câu “Người đàn ông của cậu” kia kêu lớn tiếng như vậy, ánh mắt Lang Hi đều thay đổi.

Hàn Tả Tả ai oán chính mình vận may không tốt, ở trường học dọa người còn chưa đủ, ra khỏi trường lại không có mặt mũi gặp người.

Tang Đồng còn muốn trêu ghẹo hai câu, Hàn Tả Tả ánh mắt như đao làm cho cô ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hàn Tả Tả làm ra vẻ bình tĩnh buông cái ly trong tay, đứng lên cung kính khách khí nói: “Chú Tư xin chào!”

Lang Hi đáy mắt luôn bình tĩnh vô ba lúc này dường như nổi lên từng gợn sóng nhỏ li ti, nhìn kỹ lại, vẫn như cũ lạnh nhạt vô ba như ngày thường.

Lang Hi thần nhiên nhìn thoáng qua Tang Đồng, Tang Đồng lập tức khép lại cái miệng bởi vì kinh ngạc mà mở lớn, lễ phép cười đứng lên: “Chú Tư xin chào, cháu là bạn của Tả Tả!”

Lang Hi gật gù đầu, tầm mắt lại chuyển qua trên người Hàn Tả Tả.

Bản thân Hàn Tả Tả cũng cảm thấy quái lạ, rõ ràng Lang Hi vẫn là mặt than, ánh mắt cũng không có gì biến hóa, cô sao lại hiểu được ý tứ của hắn chứ.

Hàn Tả Tả tự giác trả lời: “Cháu cùng bạn bè đã lâu không gặp, đi đến đây ăn cơm, buổi tối còn phải trở về trường học, sẽ không trở lại nhà!”

Lang Hi trầm mặc nhìn cô, dường như đang trầm ngâm, một lát sau gật gù đầu, ý bảo các cô cứ tự nhiên, liền xoay người rời khỏi.

Lang Hi vừa đi, Tang Đồng khoa trương thờ ra, vỗ vỗ ngực nói: “Giống như máy lạnh siêu bự, gió lạnh thổi thật mạnh mẽ nha... Cậu khi nào thì có một người chú trẻ tuổi như vậy, lại còn cam điếu? Tớ còn tưởng rằng anh ta là người tặng hoa cho cậu nữa kìa...”

Hàn Tả Tả cũng biết áp lực đã giảm, tức giận trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái: “Cậu còn nói! Anh ta là em trai thứ tư của Chu Minh Nghĩa, vừa mới

về nhà, không hay nói chuyện mà thôi, cái khác tớ cũng không rõ lắm.”

Tang Đồng nghe vậy bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Tớ nói mà, nhìn thật đúng là tuổi trẻ, bộ dạng cũng không sai... Cư nhiên có cháu gái lớn như cậu vậy, thật là nhìn không ra nha, hai người đứng cùng nhau trông rất xứng đôi!” o~o

”Nói vậy bạ gì đó!” Hàn Tà Tà nhú mày, “Anh ta là chú tư của tớ!”

Tang Đồng không sao cả nhún vai: “Lại không có quan hệ huyết thống, có cái gì quan trọng đâu...”

Hàn Tà Tà đối với Tang Đồng hoàn toàn bó tay rồi, vừa vặn đồ ăn được bung lên, liền không hề quan tâm cô ấy nữa, chăm chú ăn com.

Com nước xong, Tang Đồng tự động tự giác đi tính tiền, lát sau cao hứng phấn chấn chạy về.

”Tà Tà, vị Chú Tư này của cậu thực sự là vô cùng tốt bụng nha!” Tang Đồng kéo cánh tay Hàn Tà Tà, “Anh ta thế nhưng lại giúp chúng ta thanh toán.”

Hàn Tà Tà nhú nhú mày, trong lòng có chút ngượng ngùng.

Cô từ nhỏ đã quen sinh hoạt một mình, sợ nhất thiếu nợ người khác. Hiện tại tuy rằng dọn vào Chu gia ở, Lang Hi bắt quá cũng chỉ là tứ thúc trên danh nghĩa mà thôi, tự dung khi không lại nợ hần một bữa com, Hàn Tà Tà trong lòng có chút không được tự nhiên nói không nên lời.

Cùng Tang Đồng tâm sự hồi lâu, thẳng đến khi ký túc xá sắp đóng cửa, Hàn Tà Tà mới trở về.

Nghiêm mặt lạnh lùng đuổi hết đám bạn cùng phòng nhiều chuyện, Hàn Tà Tà tắm rửa xong lăn lên giường, cuối cùng cũng có chút thời gian thanh tịnh.

Hôm nay làm cho Tô Tấn bị bề mặt trước đông người, chắc là hần cũng nên biết khó mà lui đi!

Hàn Tà Tà không tiếng động thở dài, chỉ hy vọng chuyện khỏi hải lần này sớm một chút chấm dứt.

Không nghĩ tới chuyện này lại không lắng xuống.

Ngày hôm sau Hàn Tà Tà xuống lầu ăn com, cửa lớn ký túc xá treo hai bức thư pháp đỏ tươi, chữ to ánh vàng rực rỡ thiếu chút nữa chột mù hai mắt Hàn Tà Tà.

”Hàn Tà Tà, tớ nguyện làm cây bông gòn bên người cậu, bảo vệ bông hoa xinh đẹp là cậu!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thế giới nội tâm của tứ thúc: Tang Đồng: “Người đàn ông của cậu?” Hàn Tà Tà: “...” Tứ thúc bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Còn có thể làm người đàn ông của cô ấy!”

PS: câu biểu ngữ thổ lộ cuối cùng, ý tứ là “Tớ là cây đại thụ cao ngất, tớ nguyện ý để cậu trở thành cây bông gòn sinh trưởng bên người tớ, sóng vai mà đứng, dựa vào lẫn nhau...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ép buộc cũng phải có giới hạn

Sáng sớm tinh mơ bên ngoài ký túc xá liền vây quanh một đám người, thậm chí rất nhiều người một bên lúi rúi thảo luận một bên lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Sáng sớm trời giá rét đông lạnh, Hàn Tà Tà bị kích thích quá mức, chỉ cảm thấy bản thân tức giận đến đỉnh đầu cũng có thể bốc khói, thừa dịp không ai chú ý vội vàng kéo nón trên lưng, lại dùng khăn quàng cổ bao lấy hơn phân nửa khuôn mặt, cúi đầu chen chúc trong đám người rồi đi.

Hàn Tà Tà đánh mặt, ngay cả căn tin cũng không đi, trực tiếp đi đến phòng học, dựa tường ngồi xuống.

Dần dần, nhiều người tới lớp, Hàn Tà Tà mặt không chút thay đổi mở sách, tùy ý để mặc ánh mắt tò mò ngấm tới ngấm lui.

Vừa đến trưa thật vất vả khóa học khô khan đã kết thúc, Hàn Tà Tà quyết định giải quyết dứt khoát một lần cho xong, vừa tan học liền bay nhanh hướng khoa nghệ thuật đi đến.

Khoa nghệ thuật Hàn Tà Tà không quen lắm, cũng không biết Tô Tấn rốt cuộc là thuộc chuyên khoa nào, may mắn là sinh viên khoa nghệ thuật không nhiều lắm, hỏi vài người liền tìm được Tô Tấn.

Tô Tấn mang theo bản kí họa, mới từ phòng vẽ tranh đi ra, vừa nhìn thấy Hàn Tà Tà ở bên ngoài chờ mình, lập tức vui vẻ vẫy vẫy tay.

”Tà Tà, cậu đến tìm tớ cùng đi ăn cơm sao?”

Hàn Tà Tà không muốn bị vây xem, dẫn đầu hướng bên ngoài trường bước đi: “Tôi mời cậu ăn cơm!”

Tô Tấn giữ chặt nam sinh đi ngang qua, bắt tay giao lại này nọ giao cho hắn, còn nói hai câu nói mới vội vàng theo kịp: “Làm sao có thể để cho bạn gái mời khách? Tớ mời cậu đi!”

Hàn Tà Tà gọi lên ý cười trào phúng: “AA đi, miễn cho phân chia không rõ!”

Hàn Tà Tà ý tứ rõ ràng, không muốn cùng Tô Tấn có gì liên quan gì, Tô Tấn lại hoàn toàn lý giải theo một hướng khác, tán dương cười nói: “Không hổ là người bên cạnh tớ! Hiện tại xã hội chủ nghĩa nữ quyền quá độ bành trướng đã khiến nguyên bản chủ nghĩa nữ quyền hoàn toàn biến thành chủ nghĩa cực đoan không thể nói lý, rất nhiều phụ nữ đều xem mình hiển nhiên trở thành nữ vương, cái gì tốt đều muốn có, lại không chịu trả giá tương xứng với phần lợi ích đó...”

Hàn Tà Tà bỗng dừng bước, lạnh lùng nhìn hắn.

Tô Tấn ngậm miệng, nghi hoặc nhú nhú mày, lập tức giật mình cười nói: “Đương nhiên, cậu không phải người phụ nữ như thế! Tớ tin tưởng, dưới sự dẫn dắt của tớ, cậu nhất định có thể nổi trội, vượt qua hẳn xã hội hiện giờ, đi tới con đường chủ nghĩa nhân đạo chân chính sẽ được giải phóng!”

Hàn Tà Tà buồn bực gắt gỏng, nói sang chuyện khác hỏi: “Cậu muốn ăn món gì?”

Tô Tấn không sao cả nhún vai: “Ăn cái gì cũng được, ở phương diện này, tớ luôn vì quyền lợi của phụ nữ mà ưu tiên trước nhất.”

Đối diện cổng sau trường học là khu buôn bán, đủ loại ánh đèn chiếu ra từ những quán ăn vô cùng náo nhiệt, Hàn Tà Tà dẫn Tô Tấn chọn một quán ăn thanh tĩnh, tìm vị trí ngay góc ngồi xuống.

Đây là quán ăn nhỏ nên không có vách ngăn, tốp năm tốp ba đều ngồi ở chính giữa quán, may mà không có nhiều người lắm, nói chuyện cũng có chút thuận lợi.

Hàn Tà Tà mắt lạnh nhìn Tô Tấn ngồi xuống, từ đầu lý lấy ra khăn ướt khử trùng, đem đĩa muỗng chén đĩa trên bàn tỉ mỉ lau từng cái một. (~~)

Sau đó xách bình trà nhỏ trên bàn, dùng nước nóng tráng sơ qua bộ đồ ăn một lần, thế này mới yên tâm rót ly nước chậm rãi uống.

Người bán hàng cầm thực đơn đi tới, Hàn Tà Tà cũng không thèm nhìn tới, ngón tay gõ gõ mặt bàn nói: “Một phần cơm gà chiên, không cần hành tỏi, cảm ơn!”

Cái gọi là thực đơn bất quá chỉ là tờ giấy A4 phóng to ra mà thôi, Tô Tấn nhú mày đọc lướt qua, nhìn tới nhìn lui nghiên cứu nửa ngày, mới không tình nguyện nói: “Một phần cơm giống của cô ấy, cho thêm một canh trứng.”

Người bán hàng ghi lại xong cầm thực đơn rời khỏi.

Tô Tấn nạt hung nói: “Sao lại đến những quán như thế này, sớm biết như vậy tớ đã dẫn cậu đi rồi... Cậu nếu như kinh tế khó khăn, lát nữa hãy để tớ tính tiền cho, về sau có việc làm rồi trả lại tớ sau cũng được, đừng quá sĩ diện.” (Ishtar: mỗi lần anh này xuất hiện là ta lại thấy mệt >”<

Hàn Tà Tà cười lạnh: “Tô Tấn, cậu đừng giả vờ giả vịt nữa, cậu không có việc gì để làm trứng đau đến đây náo loạn hả? Tôi cảnh cáo cậu, cậu nếu lại quấy rầy tôi, tôi cho cậu về sau ngay cả cơ hội trứng đau cũng không có!”

Tô Tấn lúc này có chút không rõ: “Vì sao? Cậu làm sao có thể không thích tớ, đêm đó rõ ràng là cậu chủ động cùng tớ nói chuyện, còn đối đáp thi từ với tớ...”

Hàn Tà Tà không kiên nhẫn khoát tay áo: “Tôi không phải để ý tới cậu, mà là để ý cây hoa kia!”

”Nhưng hoa đó là của tớ!” Tô Tấn đứng lý hợp tình nói, “Cậu nếu không thích tớ, sao lại muốn mượn hoa để tiếp cận tớ!”

Tô Tấn nghĩ nghĩ, cười nói: “Phụ nữ đều thích khẩu thị tâm phi (nghe một đằng nói một nẻo), luôn thích chơi trò lạt mềm buộc chặt!”

Hàn Tà Tà đã gặp qua người tự kỷ, nhưng chưa thấy qua ai tự phụ giống như Tô Tấn vậy! Vẫn luôn tự phụ đến mức khiến người cảm phần!

”Tô Tấn, tôi thực sự không thích cậu, cậu không phải dạng người tôi thích!”

Tô Tấn lỗ mũi hướng lên trên trời hừ một tiếng, ánh mắt lóe lóe thập phần đắc ý: “Còn có loại người nào bị được với tớ?”

Hàn Tà Tà đối với hắn đã muốn vô kể khả thi rồi, đơn giản xé rách da mặt, mặt không chút thay đổi nói: “Cậu, không, đủ, tư, cách!”

Hàn Tà Tà không cho hắn cơ hội nói chuyện, nhú mày chăm chọc nói: “Tôi thích, ít nhất nhìn qua cũng phải thẳng thắn phóng khoáng thành thật, cho dù

miễn cưỡng ngượng trang, cũng phải giả bộ sâu sắc một chút, ăn nói dễ nghe, đường hoàng, sang hèn cùng thương thức, đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, làm cho người ta cảm thấy hắn đang đóng kịch, lại giống như cái gì cũng không phải, nhưng hẳn xác thực là đang đóng kịch.”

Đoạn đối thoại vòng vo này khiến cho Tô Tấn đầu óc choáng váng.

Hàn Tà Tà dừng một chút, đối với Tô Tấn ghen hòng nhìn trần trối khinh miệt cười: “Cậu muốn đóng kịch, còn không đủ tư cách!”

Tô Tấn sắc mặt trắng xanh, xanh hồng, giận không thể đập bàn: “Tôi không đóng kịch!”

Hàn Tà Tà đối mặt với lửa giận của hắn không thêm đề ý, cười nhạt “Nga” một tiếng, nhạt nhẽo mở miệng: “Phải không?”

Tô Tấn hít sâu một hơi, cao quý lãnh diễm thẳng sống lưng, kiêu ngạo mà nói: “Tôi mới không phải loại cận bã bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa! Bọn họ hiểu được cái gì là chủ nghĩa hiện thực sao? Bọn họ có biết Dostoyevsky đã khai thác tâm lý con người ra sao ư? Bọn họ thậm chí cũng chưa đọc qua 《Đất hoang》!” (The waste land – Đất hoang của Thomas Elliot)

Hàn Tà Tà bình tĩnh nói: “Tôi cũng chưa đọc.”

Tô Tấn sùng sốt: “Nhưng là... Cậu đã đọc 《Nocturne》.” (một trong những bài thơ của Eliot)

Hàn Tà Tà mỉm cười: “Cậu chỉ vì tôi đọc vài câu thơ mà thích tôi? Tô Tấn, cậu rốt cuộc là thích Elliott, hay là thích tôi?”

Tô Tấn trầm mặc, cau mày đau khổ suy tư.

Hàn Tà Tà ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đối phó với loại con trai bị ám ảnh bởi văn học này, duy nhất biện pháp chính là làm cho hắn tin tưởng, mình là một người vô cùng thô tục tầm thường!

Tô Tấn đột nhiên ngừng đầu, một quyền vỗ tay hoan nghênh, cảm giận rống: “Tôi không phải là GAY, không thích đàn ông!”

Hàn Tà Tà ngẩn người, mới phản ứng lại bọn họ đang dò sai tần số rồi ah... (tức ông nói gà bà nói vịt đó)

Tô Tấn vung nắm tay: “Tôi thích cách Elliott phê phán chủ nghĩa văn học, cũng không phải thích ông ấy! Tôi không có bạn trai, cậu cũng không phải là chị em tốt của tôi!”

Hàn Tà Tà bó tay rồi, không còn hơi sức xua tay: “Bạn học Tô Tấn, cậu có thể bắt đúng trọng điểm hay không?”

Tô Tấn nở nụ cười, đề tài vừa chuyển hỏi: “Cậu buổi chiều có lớp không, chúng ta đi xem phim đi!”

“Không đi!” Hàn Tà Tà không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, “Tôi muốn về nhà!”

Người bán hàng cuối cùng cũng bung đồ ăn lên, Hàn Tà Tà cơm trưa cũng chưa ăn, lại bị Tô Tấn làm phiền lâu như vậy, đói đến nổi ngực dán vào lưng, cầm muỗng lên liền ăn ngấu nghiến.

Tô Tấn một tay chống má, tay kia thì cầm cái muỗng nhỏ không chút đề ý quậy quậy chén canh trứng.

Tư thế tao nhã lại lộ ra một chút lười nhác, vẻ mặt cô đơn mang theo một chút phiền muộn, cực kỳ giống ‘tiểu thư sinh’ ngồi ở Starbucks thất thần trầm ngâm trước một ly cà phê.

Tô Tấn sau một lúc lâu im lặng, sâu kín mở miệng: “Tà Tà...”

Hàn Tà Tà vội vàng dựng thẳng tay trái lên, mơ hồ không rõ kêu: “Ngừng, xin cậu đừng gọi Tô Tấn, để cho tôi ăn xong bữa cơm này đã!”

Tô Tấn phiền muộn mà sâu xa nhìn ra ngoài cửa sổ, sâu kín thờ dài.

Hàn Tà Tà thiếu chút nữa mắc ghen luôn cái muỗng bên trong cổ họng.

Một đĩa cơm rang ăn sạch sẽ, lại nhìn đối diện, đồ ăn Tô Tấn gọi cơ hồ không được đụng đến.

Hàn Tà Tà lau miệng, uống miếng nước, thanh thanh cổ họng, còn thật sự nói: “Tô Tấn, nói thật, đừng ép buộc nữa, tôi không thích cậu, cũng không đáng để cậu thích, cậu nhìn xem cậu nói cái gì tôi cũng đều không hiểu...”

Tô Tấn nhẹ nhàng buông muỗng, cô đơn thờ dài: “Nghệ thuật gia đều là tịch mịch!”

Hàn Tà Tà cảm thấy những gì mình mới vừa nuốt vào có xu thế phun ra ngoài, vội vàng cắt ngang hắn an ủi nói: “Thế giới này khẳng định có rất nhiều nghệ thuật gia, nghệ thuật gia cùng nghệ thuật gia ở chung một chỗ sẽ không tịch mịch...”

Hàn Tà Tà quay qua một bên mặt khóc không ra nước mắt, cô như thế nào cảm giác mình đột nhiên biến thành tỷ tỷ tri âm tri kỷ của cậu ta!

Tô Tấn ánh mắt sáng ngời, hai mắt sáng quắc nhìn Hàn Tà Tà: “Cậu nói rất đúng! Nghệ thuật gia cùng nghệ thuật gia cùng một chỗ sẽ không tịch mịch...”

Hàn Tả Tả vui mừng cười rộ lên.

”Cho nên... Tớ nhất định sẽ cố gắng biến cậu trở thành nghệ thuật gia xứng đôi với tớ!” (~~)

Hàn Tả Tả tươi cười cứng đờ.

Tô Tấn dáng người gầy yếu khuôn mặt sáng lạn tràn đầy hào quang, tiêu sái duỗi tay người bán hàng tới, hào phóng tính tiền.

Hàn Tả Tả đã muốn hoàn toàn vô lực, ra khỏi quán cơm, lạnh gió rét căm thổi vào nội tâm một mảnh thê lương của cô.

Tô Tấn hưng trí bùng bùng nói không ngừng: “Trở về tớ sẽ đem mấy tập thơ tớ thích nhất đưa cho cậu, về sau tớ sẽ dẫn cậu đi xem triển lãm tranh, nghe ca kịch...”

Hàn Tả Tả dứt khoát vẫy một chiếc taxi, đỡ cửa xe phát điên rống giận: “Tô Tấn, cậu nếu lại bày ra trò gì, tôi tuyệt đối sẽ cho cậu đẹp mặt!”

Nói xong, Hàn Tả Tả nghẹn một bụng khí, ngồi vào xe taxi nghênh ngang rời đi.

Nộ khí đằng đằng về nhà, trong phòng khách chỉ có một mình Lang Hi, nhìn thấy Hàn Tả Tả sắc mặt khó coi, trong ánh mắt toát ra một chút ý tứ muốn hỏi.

Hàn Tả Tả đè ép lửa giận, tận lực bình tĩnh mở miệng: “Chú Tư, cháu về phòng trước!”

Lang Hi ngồi ở trên sofa, nhìn Hàn Tả Tả đứng đờ đẫn chạy lên lầu, về mặt trầm tư.

Hàn Tả Tả mặt mày ủ dột nằm ở trên giường, thật sự không biết muốn bắt Tô Tấn làm sao bây giờ.

Cái loại bệnh thần kinh này, không biết lúc nào sẽ động kinh, cường bức dụ dỗ đối với hắn căn bản là vô dụng!

Hàn Tả Tả phiền chán thở ra một hơi, cân nhắc có muốn rat ay ngoan độc với hắn hay không..

Cửa phòng đột nhiên bị gõ vài tiếng, tiết tấu không nhanh không chậm, thanh âm không cao không thấp.

Hàn Tả Tả ngồi dậy, nghi hoặc nói: “Cửa không có khóa!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cám Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: ‘thụ sủng nhược kinh’ khi được dỗ

Ngoài cửa yên tĩnh, Lang Hi trong tay bụng đĩa trái cây đẩy cửa bước vào.

Hàn Tả Tả vội vàng từ trên giường nhảy xuống, rõ ràng đang ở trong phòng mình, lại co quắp tay chân cũng không biết phóng đi đâu.

Lang Hi thẳng tắp đi đến bên giường, đem đĩa trái cây đặt ở đầu tủ trên giường, sau đó yên lặng nhìn chằm chằm Hàn Tả Tả.

Trên chiếc đĩa xinh đẹp bày đủ loại trái cây, cắt thành lát đều đặn bắt mắt, thịt quả trong suốt lán mịn làm cho người ta sinh ra cảm giác thèm ăn.

Hàn Tả Tả tìm tòi nghiên cứu ánh mắt thật cẩn thận nhìn về phía hắn, chỉ vào trái cây thụ sủng nhược kinh hỏi: “Cho cháu?”

Lang Hi trầm mặc gật gật đầu.

Hàn Tả Tả cười khan hai tiếng, run rẩy bốc lên một miếng táo đưa vào miệng, lung tung nhai nhai rồi nuốt xuống bụng.

”Àn, ăn ngon lắm! Cảm ơn chú Tư!”

Lang Hi mặc quần áo ở nhà, dáng người cao lớn cường tráng làm cho không gian có vẻ chật chội, cứ như vậy thẳng tắp đứng ở trong phòng, mặt không chút thay đổi nhìn cô, gây cho cô áp lực rất lớn.

Không khí vốn ấm áp thoải mái không còn sót lại chút gì, áp lực chột hạ thấp, Hàn Tả Tả chống lại hai mắt của hắn, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Hàn Tả Tả cup mắt, yên lặng từ từ ngồi xuống mép giường, đem trái cây trên bàn ôm vào trong ngực, từng miếng một máy móc cho vào trong miệng.

Vừa mới ăn xong cơm trưa, một đĩa trái cây lớn như vậy cho vào trong bụng, Hàn Tả Tả khóc không ra nước mắt.

Cô là đặc tội với thần tiên nào thế, đói cũng vậy mà ăn no cũng vậy tra tấn cô là sao aaa! Rốt cuộc là thế giới này biến hóa quá nhanh, hay là cô rất lạc hậu không theo kịp nhịp phát triển, vì sao cô cảm thấy gặp người nào người nấy đều không bình thường vậy nha!

Chẳng lẽ là cô khác loài ư?

Hàn Tả Tả đem đĩa trái cây ăn không còn một mảnh, ngẩng đầu trung cầu nhìn về phía Lang Hi.

Ăn xong rồi, cái này ngài vừa lòng rồi chứ?

Lang Hi hơi hơi nhú mồm, chống lại ánh mắt ai oán của Hàn Tả Tả.

Trong phòng thực im lặng, chỉ có đồng hồ tích tách tích tách chuyển động.

Hai người nhìn nhau không nói gì hồi lâu, Hàn Tả Tả nhịn không được, khẽ mở môi đỏ mọng:

“Ợ —— “

Một tiếng vang dội chột đánh vỡ yên tĩnh, dư âm còn văng vẳng bên tai, không biết nó dừng lại lúc nào.

Ăn quá no, Hàn Tả Tả che miệng, sắc mặt đỏ bừng, từng cái từng cái một nấc lên.

Chỉ biết tiêu hóa sẽ có vấn đề mà!

Đầu tiên là bị Tô Tấn cài người bệnh thần kinh kia làm cho buồn nôn, còn chưa được yên tĩnh trong chốc lát lại bị chú Tư này ‘nhồi cho vẹt ăn’, giờ thì hay rồi, không có cách nào chống đỡ được nữa!

Hàn Tả Tả đầy bụng ủy khuất, xấu hổ lại khổ sở, muốn dừng lại lại không chế không được, nấc cục từng tiếng một không chịu dừng, vừa mệt vừa vội.

Lang Hi trầm mặc không lên tiếng rót ly nước ấm đến trước mặt cô, Hàn Tả Tả hai mắt nhắm lệ lưng tròn tiếp nhận, liều mạng rót vào trong bụng.

Vừa ngậm một miệng to muốn nuốt xuống, liền cảm thấy trên lưng có một lực lớn truyền đến, Hàn Tả Tả bị vỗ mạnh muốn gấp người, một nửa nước trôi vào yết hầu, một nửa nước không chế không được chảy ra ngoài. (Ish: tội nghiệp chị quá ah)

Hàn Tả Tả bị phản ngồi thẳng thất lưng, gắt gao cầm chặt cái ly trong tay, chỉ sợ chính mình không nhịn được sẽ đem nước trong ly hắt lên mặt hân.

Tôn kính trưởng bối, tôn kính trưởng bối, tôn kính trưởng bối...

Hàn Tả Tả nhịn lại nhịn, vẫn là không nhịn xuống được: “Chú Tư sao đột nhiên chú lại đánh cháu?”

Lang Hi hờ hững nhìn cô, đột nhiên mở miệng: “Không đánh?”

Hàn Tả Tả sùng sốt, phát hiện chính mình bị vỗ như vậy quả nhiên không còn nấc cục nữa rồi.

Lang Hi không giải thích nhiều, thuận tay cầm lấy đĩa trái cây trên bàn hỏi: “Vui vẻ?”

Hàn Tả Tả không hiểu ra sao trừng mắt nhìn hân. (Ish: mình cũng ko hiểu nè)

Lang Hi cẩn thận nhìn chăm chăm cô, có chút vừa lòng gật gật đầu xoay người rời đi.

Hàn Tả Tả chẳng hiểu ra sao nhìn theo hướng cửa phòng từ từ khép lại, thật sự không thể hiểu nổi tâm tư của người chú này.

Chu lão gia buổi chiều ra ngoài cùng lão chiến hữu chơi cờ, thời điểm trở về phát hiện Hàn Uyển đã tan tằm, cùng Tả Tả cùng nhau ở phòng bếp chuẩn bị cơm chiều.

Chu Quảng Vinh vui cười hớn hờ hỏi: “Lão Nhị còn chưa trở về?”

Hàn Uyển một bên xào rau trả lời: “Minh Nghĩa gọi điện thoại nói buổi tối có xã giao không trở về ăn, ba ngài trước đợi lát nữa, lập tức xong ngay ạ!”

Hàn Tả Tả hỗ trợ giúp một tay, đem rau thơm đã cắt xong thả vào trong nồi.

Hàn Uyển quay sang xào vài cái rồi gấp ra đĩa, thuận tay gấp một miếng thịt đút vào miệng con gái.

“Ném thử một chút, ăn được chứ?”

Đồ ăn thực nóng, Hàn Tả Tả một bên hô khí, một bên gật đầu tán dương: “Ăn ngon, mẹ làm đồ ăn là ngon nhất!”

Hàn Uyển thực vui vẻ: “Ăn ngon thì lát nữa ăn nhiều một chút!”

Hàn Tả Tả vừa nghe liền buồn bực, lắc đầu nói: “Vẫn là quên đi, con buổi chiều ăn thật nhiều hoa quả, lúc này còn chưa tiêu hóa xong đâu!”

Hàn Uyển bưng chén đĩa ra ngoài: “Ăn nhiều hoa quả tốt, bắt quả hoa quả không no bụng được, lát nữa con phải ăn nhiều com một chút!”

Hàn Tả Tả phụ giúp bưng đồ ăn. Com chiều chỉ có Chu Quảng Vinh, Lang Hi cùng hai mẹ con cô, Lang Hi lại là người chẳng buồn hé răng, bữa com này ăn thực im lặng.

Vừa mới com nước xong, Chu Minh Nghĩa đã trở lại, Hàn Uyển vội vàng hỏi: “Đã ăn tối chưa?”

Chu Minh Nghĩa khó chịu mở cổ áo, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Ăn rồi... Tả Tả cũng ở nhà à! Anh lên lầu tắm rửa trước!”

Hàn Tả Tả sẵn sàng đối với Hàn Uyển nói: “Mẹ, mẹ lên lầu xem cha đi, con ở đây dọn dẹp là được rồi!”

Hàn Tả Tả đem chén bát rửa xong, liền chuẩn bị về phòng mình.

Lúc lên lầu đi ngang qua phòng ngủ của Chu Minh Nghĩa và Hàn Uyển, cửa không khóa hẳn, Hàn Tả Tả sợ ý nhìn thoáng qua, liền thấy Hàn Uyển bưng một đĩa trái cây, mỉm cười ngồi bên cạnh Chu Minh Nghĩa, một bên nhỏ giọng nói gì đó vừa dứt ông ăn trái cây.

Chu Minh Nghĩa mới vừa rồi còn cau có, lúc này vẻ mặt hạnh phúc, cùng Hàn Uyển dứt nhau ăn trái ăn.

Hàn Tả Tả yên tâm, nhìn thấy mẹ mình tìm được nơi nương tựa, cũng vì bà mà vui vẻ, trong lòng lại vì Hàn Uyển chưa bao giờ bày ra bộ dáng ngọt ngào ngày thơ kia cảm thấy buồn cười.

Lắc lắc đầu cười quay lại, Hàn Tả Tả tiếp tục đi về phòng mình, đột nhiên bước chân dừng một chút, nhớ tới chuyện buổi chiều.

Chú Tư đặc biệt gọt trái cây cho cô, sẽ không là vì đồ cô vui vẻ đi? (à à, thì ra là vậy >_<

Đã sắp đến cuối học kỳ, cuộc thi cuối kỳ cũng sắp tới.

Đại học rất nhiều chương trình học, bình thường sinh viên đến lớp rất ít, vừa đến những tiết cuối cùng, phòng học chắc chắn ngồi kín chỗ, tất cả đều lo lắng cho kỳ thi quan trọng.

Hàn Tả Tả không dám ở lúc này bỏ tiết, ngày hôm sau buổi sáng hứng gió lạnh trở về trường học.

Không biết có phải hay không do cuộc thi cuối kỳ sắp đến, hay do Hàn Tả Tả cảnh cáo có chút tác dụng, Tô Tấn cuối cùng cũng chịu yên lặng.

Hàn Tả Tả nhẹ nhàng thở ra, lập tức lao vào khăn trương ôn tập.

Cuộc thi cuối kỳ ở đại học cơ bản rất dễ thông qua, Hàn Tả Tả không có bao nhiêu áp lực liền vượt qua cuộc thi, nghỉ đông cũng đang đến gần.

Bởi vì nhà ngay tại đây, Hàn Tả Tả không giống những cô bạn khác trong ký túc xá vội vã trở về, thi xong liền thoải mái ngủ một giấc, mới nhàn nhã thu thập hành lý.

Đồ đạc không nhiều lắm, trong túi chỉ có hai cuốn sách mượn từ thư viện, lúc đi lại xách cái túi máy tính là được.

Hàn Tả Tả thu thập xong ký túc xá, liền xuống căn tin dưới lầu ăn com.

Trong trường học thoáng cái ít đi rất nhiều người, cửa sổ căn tin đều đóng hơn một nửa.

Hàn Tả Tả bưng hộp đựng com vừa ngồi xuống, trên bàn liền loảng xoảng nện xuống chồng sách thật dày.

Hàn Tả Tả vội vàng bưng hộp đựng com tránh ra xa, sợ chấn động bụi bay vào com.

”Tô Tấn, cậu lại làm gì?”

Tô Tấn mang theo tươi cười rạng rỡ, đặc ý đào dặt vỗ vỗ chồng sách: “Đây là những cuốn sách tớ thích nhất, tặng cho cậu...”

”Không cần không cần!” Hàn Tả Tả vội vàng cự tuyệt, “Tô Tấn tôi cảm ơn cậu, tôi đối với việc trở thành nghệ thuật gia không có hứng thú, tôi chính là người nhàm chán không thú vị, bình thường nhiều nhất chỉ xem truyện tranh... Đồng sách này cậu cứ giữ lại từ từ xem đi!”

Tô Tấn ngồi đối diện với cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nhận lấy! Cậu yên tâm, sách này tớ đều xem qua...”

”Bởi thế nên mới phải xem lại!” Hàn Tả Tả đầu đầu kịch liệt nhìn hắn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mát, “Cậu không biết phải xem nhiều lần mới tìm được cảm giác thăng hoa trong đó sao?”

Tô Tấn ẩn ý đưa tình nhìn cô, vẻ mặt say mê: “Tả Tả, tớ chỉ biết cậu hiểu tớ nhất!”

Hàn Tà Tà yên lặng quay đầu, cô vừa rồi có nói gì sao...

Tô Tấn vỗ vỗ bộ ngực nói: “Tà Tà cậu yên tâm, những cuốn sách này tớ đều để lại cho mình một phần, cậu không cần lo lắng sẽ phiền đến tớ.”

Hàn Tà Tà phiền muộn nhìn nhìn chồng sách cao ngất: “Tô Tấn, tôi thực sự không cần, lại nói tôi lát nữa sẽ về nhà, nhiều như vậy tôi cũng đem không hết...”

”Không quan hệ!” Tô Tấn vung tay lên, “Tớ giúp cậu!”

Hàn Tà Tà phiền nhất là cái loại này vẫn nhân cấp tiến lại mục nát, đối với những thứ bọn họ tôn sùng một chút hứng thú cũng không có.

Hàn Tà Tà ngăn chặn không kiên nhẫn dâng tràn trong lòng, ân cần thân thiện dụ dỗ nói: “Tô Tấn, cậu xem, cậu hiện tại đối với tôi cảm giác không hài lòng mới có thể nghĩ muốn cải thiện tôi... Bởi vậy có thể thấy được, cậu cũng không thích tôi! Tô Tấn, tôi không nghĩ sẽ thay đổi bản thân, trên đời này có rất nhiều cô gái phù hợp với lý tưởng của cậu, người cũng đứng ở trên người tôi lãng phí thời gian được không?”

Tô Tấn lắc lắc đầu: “Điều này sao là lãng phí thời gian chứ? Nếu trình độ suy nghĩ của cậu tăng lên, đây không phải là một chuyện rất tốt sao? Được rồi, đừng nói nữa, cậu phải về ký túc xá lấy hành lý sao?”

Hàn Tà Tà phút chốc không còn gì để nói, cô có thể làm gì Tô Tấn đây, trùm bao bố đánh cho một trận? Tìm giáo viên phụ đạo cáo trạng?

Tô Tấn ghen đỏ mặt, cắn răng đem chồng sách dày cộm kia xách lên.

Hàn Tà Tà bất đắc dĩ đứng dậy, may mắn hiện tại căn tin không có mấy người, bằng không cô chắc sẽ lại bị vây xem.

Hàn Tà Tà mang theo khuôn mặt được trùm kín thoải mái đi về ký túc xá, Tô Tấn mệt đến nỗi ngồi trên mặt đất thở hổn hển giống như con chó nhỏ.

”Cậu nói xem cậu đây là đang làm cái gì?” Hàn Tà Tà thờ dãi, “Đống sách này tôi căn bản sẽ không xem!”

Tô Tấn khoát tay áo, dồn sức hít một hơi đem sách ôm vào trong ngực, lắc lư lắc lư nói không thành chữ: “Đi thôi!”

Tô Tấn hai tay nâng sách, hai tay kéo căng thẳng tắp, chồng sách kia rất cao, cơ hồ hoàn toàn ngăn che mất tầm mắt của hắn.

Hàn Tà Tà nhìn hắn một cánh tay run lên, đột nhiên liền cảm thấy con giận voi đi không ít.

Hoàn hảo không cần đi đến cửa chính, bãi đỗ xe cách ký túc xá không xa lắm, Tô Tấn đem sách đặt trên mặt đất, thờ phỉ phò từ trong túi quần lấy ra chìa khóa xe.

Hàn Tà Tà đưa mắt ngắm biển số xe, trêu ghẹo nói: “A, vẫn là trên đường chạy chậm một chút!”

Tô Tấn mệt đến nói không nên lời, khinh thường hừ hừ, cước bộ càng không ngừng hướng về phía trước.

Tô Tấn đi đến bên cạnh chiếc xe jeep loang lổ cũ nát màu lục, mở cửa xe vỗ vỗ, kiêu ngạo mà nói: “Xe kia rất tặc!”

Hàn Tà Tà buồn cười gật gật đầu: “Đúng đúng đúng, xe jeep của ngài mới có phong cách a!”

Tô Tấn đắc ý hừ một tiếng, nhất nhún ga, xe ầm vang long chạy lên.

Hàn Tà Tà chỉ đường, đến cửa nhà, Tô Tấn thói nghiêm mặt hỏi: “Nhà cậu ở chỗ này?”

Hàn Tà Tà xách túi lên nhảy xuống xe: “Đúng vậy, cảm ơn cậu đưa tôi về, chồng sách kia cậu vẫn nên mang về đi...”

Tô Tấn đẩy cửa xe bước xuống, nhìn nhìn cửa sắt lớn uy nghiêm, ê ầm than thở: “Hù bại!”

Hàn Tà Tà linh cơ vừa động: “Đúng, tôi chính là hù bại, người đầy hơi tiền, còn thấp kém thô lỗ!”

Tô Tấn khoát tay áo, giống như thi nhân nói: “Dù là vậy, tớ miễn cưỡng không chê cậu là được...”

Hàn Tà Tà còn muốn nói gì nữa, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng thắng xe.

Lang Hi từ trên xe bước xuống, quần áo màu đen y, phụ trợ thêm cái bao tay da, đi đôi boots sáng loáng, vẻ mặt hờ hững, dáng người cao ngất, giống như thần tượng viễn cổ trên chiến trường đầm máu chém giết, ngang nhiên cường thế, khí thế không thể đỡ...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thông minh bị thông minh hại

Hàn Tả Tả đột nhiên cảm thấy giống như có thiên quân vạn mã đang ồ ạt chạy qua trong lòng mình, chợt bừng tỉnh dường như bản thân đang ở giữa chiến trường khốc liệt, đất rung núi chuyển hò hét kinh sợ tâm linh.

Mà nội tâm sau khi bị thiên quân vạn mã đi qua để lại ấn ký, dồn dập xao động khuếch tán mãi không dứt.

Lang Hi bước đi đến trước mặt Hàn Tả Tả, vẻ mặt hồ hững, môi mỏng mím lại nhìn qua nhật nhèo lạnh lùng.

Lang Hi cũng không thèm nhìn tới Tô Tấn đứng bên cạnh, cúi đầu hỏi: “Không đi vào?”

Thanh âm trầm thấp, giống như vào ngày đông gió lạnh thổi phàn phật.

Hàn Tả Tả nháy mắt khôi phục lại tinh thần, đối với tâm trạng phập phồng lúc này không khỏi cảm thấy có chút khó hiểu, cười khan che giấu, chỉ vào Tô Tấn giới thiệu nói: “Đây là bạn đại học của cháu, Tô Tấn.”

Ishtar: ngôi xung bên đó chỉ có 1 (wo - ni ta - người) mà bên mình thì rất nhiều, mình để cho đúng thân phận của anh chị chứ Tô Tấn ko nghe ra chị là cháu anh đâu nhé.

Tô Tấn giống như ngày thường tư thái kiêu căng không coi ai ra gì, ánh mắt né tránh, chỉ âm ờ cho qua “Ngô” một tiếng.

Hàn Tả Tả ngạc nhiên nhìn nhìn Tô Tấn, lại nhìn về mặt lạnh lùng của Lang Hi, không nghĩ tới kẻ luôn xem nhân loại là rác rưởi khiến người người căm phẫn, cũng có lúc sợ hãi!

Hàn Tả Tả đắc ý cười rộ lên, con ngươi xoay động, nhiệt tình thân thiết dán sát lại gần Lang Hi, cố lấy dũng khí nắm cánh tay của hắn, kiên trì nói: “Tô Tấn, đây là bạn trai... tôi, tôi ở nhà của anh ấy, năm nay ở nhà của bọn họ qua năm mới!”

Lang Hi quanh thân hàn khí nghiêm nghị, trầm mặc không nói nhìn chăm chăm cô, nhìn đến da đầu Hàn Tả Tả run lên một trận, trong lòng bàn tay ẩm ướt, túa ra mồ hôi lạnh.

Hàn Tả Tả vẻ mặt bi tráng, cắn răng cố chịu đựng khí áp cực lớn này, chờ khi Tô Tấn biết khó mà lui, như vậy sẽ dừng tay.

Tô Tấn ngạc nhiên trừng mắt nhìn bọn họ, sắc mặt cổ quái hỏi: “Bạn, bạn trai?”

Hàn Tả Tả cố gắng trấn định gật gật đầu: “Đúng vậy, tôi lúc trước không phải đã nói với cậu rồi sao?”

Lang Hi cuối cùng cho Tô Tấn một cái liếc mắt.

Tô Tấn sắc mặt bỗng dung đỏ lên, không tình nguyện lăm cúi đầu, cung kính nói: “Lang ca!”

Hàn Tả Tả tròn mắt há hốc mồm mà hỏi: “Hai người quen biết?”

Tô Tấn đối với Hàn Tả Tả liếc mắt xem thường, khinh thường bĩu môi.

Lang Hi hồ hững gật đầu: “Có việc?”

Tô Tấn vội vàng lắc đầu: “Không có việc gì không có việc gì, em chính là đưa Tả... Hàn Tả Tả về nhà, người đã đưa về rồi, vậy em đi đây, tạm biệt Lang ca!”

Tô Tấn cũng không tiếp tục cưỡng bách Hàn Tả Tả nhận lấy sách của hắn, nhảy lên xe Jeep, đạp chân ga, vội vàng chuồn mất.

Ngần tính vạn tính không tính đến Tô Tấn cùng Lang Hi quen biết, tiền triển này Hàn Tả Tả không kịp chuẩn bị rồi, lập tức không biết kết thúc như thế nào, quần bách đòi mạng, hận không thể cho hai người bọn họ mỗi người một quyền, đánh cho bọn họ mất trí nhớ.

”Đi vào?”

Hàn Tả Tả cả kinh ngẩng đầu, chống lại tầm mắt của Lang Hi, cặp mắt kia vẫn như cũ lạnh nhạt tĩnh mịch, giống như đầm nước lạnh lẽo không gợn sóng, sâu xa trầm tĩnh.

Hàn Tả Tả sắc mặt không khỏi đỏ lên, lúc này mới phát hiện chính mình còn đang gắt gao kéo cánh tay Lang Hi, không khỏi ngượng ngừng buông tay ra, vội vàng lui về phía sau hai bước.

Lang Hi thần sắc không rõ, Hàn Tả Tả cũng nhìn không thấu ý nghĩ trong lòng hắn, đành phải cười gượng hai tiếng, giống như lơ đãng giải thích: “Tô Tấn và cháu học cùng đại học, cậu ta muốn cháu làm bạn gái, có chút dây dưa không dứt, vì đề cho cậu ta chết tâm, vừa rồi mới có thể cố ý lừa cậu ta... Thực xin lỗi a Chú Tư, không nghĩ tới hai người lại biết nhau.”

Hàn Tả Tả nói xong mặt nóng càng lợi hại hơn, thật là có đủ dọa người, thuận miệng nói bậy không gạt được Tô Tấn, ngược lại bị vạch trần ngay lập tức.

Lang Hi nhìn Hàn Tả Tả, chậm rãi nhũ mày lại.

Hàn Tả Tả trong lòng căng thẳng, không yên bất an dò xét hắn, sẽ không mang đến phiền toái cho hắn đi? Vạn nhất Tô Tấn thêm mắm thêm muối rêu rao ra ngoài, chẳng phải là...

Lang Hi suy tư hồi lâu, chậm rãi mở miệng nói: “Yêu sớm không tốt.”

Hàn Tả Tả: “...”

Hàn Tả Tả nháy mắt dờ khóc dờ cười, không nghĩ tới Chú Tư ậm ừ nửa ngày liền nghẹn ra một câu như vậy.

Lang Hi dời đi tầm mắt, nhìn về phía trước, về mặt đen lại lập lại một lần: “Yêu sớm không tốt.”

Hàn Tả Tả tâm tình vốn khẩn trương lập tức bay đi không ít, nhịn không được cười ra tiếng: “Chú Tư, cháu đã trưởng thành!”

Nghe vậy Lang Hi nghiêng đầu nhìn về phía cô, sau đó tầm mắt hơi hơi di chuyển xuống phía dưới.

Hàn Tả Tả phản xạ có điều kiện nhìn xuống ngực mình, hai tay gắt gao che ở trước ngực, đỏ mặt phát điên nói: “Chú Tư!”

Lang Hi mặt không chút thay đổi dời tầm mắt, cước bộ càng không ngừng hướng phía trước đi tới, thân nhiên gật đầu nói: “Àn, trưởng thành!”

Rõ ràng là ngữ điệu bình thản trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại làm cho Hàn Tả Tả nghe ra trong đó ẩn chứa một tia chế nhạo.

Hàn Tả Tả trong gió hỗn độn cứng ngắc tại chỗ, đột nhiên liền bị phẫn.

Ngực phẳng cũng bị người châm chọc cười nhạo xem thường, vì sao ngay cả ngực lớn cũng là sai lầm aaa!

Hơn một tháng nghỉ đông, Hàn Tả Tả rảnh rồi không có chuyện gì làm, cả ngày ru rú ở nhà, không khỏi cảm thấy trống trải.

Trước kia còn có thể lôi kéo Tang Đồng chạy chơi khắp nơi, hiện tại Tang Đồng đang bận mở rộng sự nghiệp của cậu ấy, ngay cả gặp mặt tâm sự một ngày cũng không dễ dàng.

Năm mới lại sắp tới, Hàn Tả Tả ghé vào đầu giường lật xem lịch, lần sau nghỉ đông và nghỉ hè nhất định phải tìm một công việc, không thể nhàn rỗi như vậy, ở Chu gia không có việc gì thật sự đáng sợ.

Cuối năm mọi người đều có vẻ bận rộn, ngay cả Chu lão gia đã về hưu đều cả ngày không thấy bóng người, vội vàng đi thăm hỏi bạn bè xung quanh, đại trạch Chu gia to như vậy, thường xuyên chỉ có một mình Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả đi xuống lầu, nhàm chán muốn chết mở tivi.

Vừa rồi là Tang Đồng.

Hàn Tả Tả vốn không mấy quan tâm tin tức giải trí, từ sau khi Tang Đồng trở thành nghệ nhân, ít nhiều cũng bắt đầu chú ý một chút.

Là một cái tiết mục nhỏ, giới thiệu những câu chuyện đằng sau mỗi ngôi sao.

Tang Đồng tươi cười tuy rằng ngại ngùng, đối đáp vẫn mang theo chút non nớt, nhưng cũng không mất hào phóng nhảy bẻn.

Hàn Tả Tả đang xem say sưa, đột nhiên nghe thấy cửa lớn truyền đến tiếng vang.

Không bao lâu Lang Hi đi đến, đứng ở cửa vỗ vỗ tuyết trên quần áo.

”Di, bên ngoài tuyết rơi sao?”

Đại khái ở bên ngoài gió lạnh hừng gió lạnh một lúc lâu, vừa tiến vào trong phòng ấm áp, chớp mũi Lang Hi có chút phiếm hồng, có vẻ so với bình thường không nói không cười bộ dáng thân thiết rất nhiều.

Hàn Tả Tả nhìn hắn gật gật đầu, sớm đã thành thói quen với sự trầm mặc ít nói của hắn, cũng không thêm để ý, tiếp tục vui ở trên sofa xem tiết mục.

Lang Hi lên lầu thay quần áo lại đi xuống, bùng ly nước ấm ngồi ở bên cạnh, không chút để ý xem tivi.

Hàn Tả Tả cảm thấy không khí hơi lạnh, liền chỉ chỉ tivi cười nói: “Đây là bạn của cháu.”

Lang Hi uống nước, nghe Hàn Tả Tả nói chuyện phiếm về bạn của mình, trong phòng khách chỉ có hai người, lại ngoài ý muốn không còn cảm thấy lạnh nữa.

Hàn Tà Tà nói hồi lâu không nghe Lang Hi trả lời, cũng biết người như hấn chỉ sợ đối với những chuyện này không có hứng thú, một tiết mục kết thúc, liền ngừng lại.

Hàn Tà Tà bỏ lại điều khiển từ xa, đang suy nghĩ tìm cái có về phòng của mình, chợt nghe đến Lang Hi đột nhiên mở miệng: “Cô ấy bảo cháu vào giới showbiz?”

Hàn Tà Tà ngẩn người, không nghĩ tới hấn cư nhiên luôn lắng nghe cô nói, gật gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Lang Hi nhú nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đừng đi, loạn!”

Lời tuy ngắn gọn lạnh lùng, trong đó lại lộ ra quan tâm làm cho Hàn Tà Tà trong lòng ấm áp.

Hàn Tà Tà không sao cả nhún vai: “Cháu vốn cũng không tính đi, Tang Tiểu Đồng tài nghệ song toàn còn có thể, chứ bằng vào khả năng của cháu, nếu đi, cháu cái gì cũng không...”

Lang Hi quay sang nhìn về phía cô, còn thật sự nói: “Không, cháu nhảy đẹp lắm!”

Hàn Tà Tà ngạc nhiên: “Chú làm sao mà biết?”

Lang Hi trầm mặc không đáp.

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ cũng liền hiểu được, nhất định là ngày đó Chú Tư thấy cô ở trong phòng múa loạn rồi.

Hàn Tà Tà ngược ngừng cười rộ lên, không nghĩ tới cô đột nhiên được khen, vội vàng thụ sủng nhược kinh khoát tay, khiêm tốn nói: “Cháu đó là nhảy chơi thôi, thực nghiệp dư...”

Hàn Tà Tà bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng cùng Chú Tư lần đầu tiên gặp mặt, cô ăn diện trang điểm xinh đẹp, đứng trước gương nhảy múa, không khỏi có chút thẹn thùng.

Lang Hi ánh mắt có chút thất thần, cảm cái ly ngồi ở chỗ kia, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hàn Tà Tà nghĩ đến bữa tiệc tất niên lần đó, không khỏi lại nghĩ tới Tô Tấn, tò mò hỏi: “Chú Tư là như thế nào quen biết Tô Tấn? Cháu thấy cậu ta dường như rất sợ chú... Hiếm có ai có thể trấn trụ được kẻ thù sinh tự phụ kia!”

Lang Hi ánh mắt nhắc lên, hồ hững nói: “Không chỉ Tô Tấn, rất nhiều người đều sợ tôi.”

Hàn Tà Tà cả kinh giật mình nhận ra cô nhất thời không nghĩ kỹ nói sai rồi, vội vàng lấp bấp giải thích: “Thực xin lỗi, cháu không phải có ý kia... Cháu chỉ là muốn nói...”

Muốn nói Tô Tấn tên khốn kia khó được có lúc cũng thành thật.

Hàn Tà Tà đột nhiên cảm thấy giải thích như vậy nói cũng như không, không khỏi trầm mặc.

Lang Hi sắc mặt bất động, nhìn không ra là có để ý hay không, buông cái ly hỏi: “Cậu ta quấy rầy cháu?”

Hàn Tà Tà lắc lắc đầu: “Cũng chưa tới mức đó, chính là có đôi khi dây dưa không dứt...”

”Tôi đi giáo huấn cậu ta.”

Hàn Tà Tà vội vàng cự tuyệt: “Không không không, không cần, cháu tự mình có thể thu phục.”

Lang Hi không thèm nhắc lại.

Mùa đông trời tối rất nhanh, đảo mắt bên ngoài liền tối rồi.

Cơm chiều qua đi, Chu lão gia mệt mỏi, sớm trở về phòng nghỉ ngơi.

Hàn Uyển cùng Chu Minh Nghĩa thương lượng, giao thừa ở Chu gia bởi lão gia đón giao thừa, đầu năm lại đến thăm bà ngoại Hàn Tà Tà.

Nhà của cha Hàn Tà Tà bên kia không có thân thích gì, chỉ có mẹ của Hàn Uyển, trước kia mừng năm mới Hàn Tà Tà thường xuyên cùng mẹ về nhà thăm bà ngoại.

Vốn Chu lão gia định đón bà về đây sống chung, nhưng bà ngoại tuổi đã lớn không thích ra khỏi cửa, Hàn Uyển suy nghĩ đầu năm về nhà thăm bà.

Hàn Tà Tà nghe xong giật mình, lập tức đề nghị: “Con đi bồi bà ngoại đi!”

Chu Minh Nghĩa nhú nhú mày phản đối: “Như vậy sao được?”

Hàn Tà Tà vừa vặn không muốn ở lại Chu gia, vội vàng nói: “Không có việc gì, bà ngoại một mình cũng quanh quẩn, con đang nghỉ đông lại không có chuyện gì làm! Ba, mẹ, hai người qua năm mới còn muốn đi thăm hỏi bạn bè thân thích, đi cũng không thể ở được bao lâu, còn không bằng để cho con đi đi!”

Hàn Uyển nhưng thật ra đối với cô yên tâm, Hàn Tà Tà từ nhỏ đã độc lập, từ trước đến nay không cần người khác quan tâm lo lắng cho con bé.

Chu Minh Nghĩa vẫn là không đồng ý: “Con một tiểu cô nương đi xa như vậy, hiện tại năm mới, ngồi xe cũng không thuận tiện...”

Hàn Tà Tà mở miệng, còn chưa nói chột nghe đến Lang Hi ngồi ở một bên đột nhiên lên tiếng: “Tôi đưa cô ấy.”

Lời này vừa ra, mọi người đều kinh ngạc nhìn phía hắn.

Lang Hi rất ít mở miệng, cùng ai đều là một bộ dáng lạnh lùng, đột ngột nói chen vào như vậy, phòng khách lập tức im lặng.

Hàn Tà Tà cảm kích nhìn hắn một cái, cười nói: “Chú Tư lái xe đưa con đi, mọi người có thể yên tâm rồi đi!”

Chu Minh Nghĩa không thể nói thêm gì nữa, chỉ có thể liên miên cần nhần dặn dò Lang Hi: “Vậy phiền toái chú rồi, đường tuyết trơn trượt, chạy xe chậm một chút, hôm đó nếu không về thì hôm sau lại về, trăm ngàn đừng ở ban đêm lái xe...”

Lang Hi khẽ gật đầu, không đợi ông nói xong, đứng lên bước đi.

Ngay cả Hàn Tà Tà đều có chút ngồi không yên, sợ Chu Minh Nghĩa lại tiếp tục lái nhai dặn dò với cô, cũng đi theo lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Một đường ấm áp làm bạn

Nhà bà ngoại Hàn Tà Tà ở một trấn nhỏ gần thị xã, không tính xa, nhưng là đường lại không dễ đi.

Trước đây Hàn Tà Tà mỗi lần về nhà, đều là trước ngồi xe đường dài đến thị xã, lại bắt xe buýt đến thị trấn, sau đó từ thị trấn gọi xe đi trấn trên.

Lần này Lang Hi lái xe đưa cô về, liền thuận tiện hơn rất nhiều, Hàn Uyển nhân cơ hội này mua cho bà ngoại rất nhiều đồ, trong túi nhét đầy đồ còn chưa đủ, lại ở chỗ ngồi phía sau nhét đầy hàng tết.

Cứ như vậy, Hàn Tà Tà chỉ có thể ngồi vào ghế phụ, thành thành thật thật cột chắc dây an toàn.

Trên đường có tuyết đọng, lượng xe cộ trên đường cao tốc đầu xuân rất đông, xe chỉ có thể chạy chậm chậm.

Lang Hi lái xe hết sức chuyên chú, Hàn Tà Tà nhàm chán xoay qua xoay lại, phát hiện xe này quả thực giống như xe mới được lái lần đầu, trên xe cái gì cũng không có, thậm chí ngay cả đĩa CD đều tìm không thấy.

Hàn Tà Tà không nói gì tựa vào trên cửa kính xe, chống đầu nhìn Lang Hi.

Tuyết đã muốn ngừng, thời tiết trong lành, không khí mang theo cái mát lạnh đặc hữu của những ngày đông, ánh mặt trời mùa đông ấm áp chiếu khắp mọi nơi, lại được nền tuyết trắng xóa chiếu xạ ra ánh sáng chói mắt.

Lang Hi chăm chú nhìn phía trước, từ bên cạnh nhìn sang, mũi cao thẳng, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa như cùng những hạt tuyết trắng xóa đầy trời ngoài kia hòa làm một thể.

Hàn Tà Tà ngăn người nhớ lại, lần đầu gặp gỡ, Lang Hi giống như khối băng ngàn năm không tan, cứng rắn lạnh lẽo, bén nhọn, tản ra hơi thở uy nghiêm đáng sợ.

Mà sau khi quen thuộc một chút, Hàn Tà Tà chỉ cảm thấy Lang Hi càng giống tuyết trên đỉnh núi cao quanh năm không thay đổi, bề ngoài tuy rằng lạnh lẽo, nhưng bên trong lại mềm mại tinh tế, mang theo một chút cảm giác trông trải. (Ishtar: tóm lại là anh rất lạnh rất khốc ~o~)

Lang Hi dường như nhận thấy được tầm mắt của Hàn Tà Tà, nghiêng đầu, khuôn mặt nghi vấn nhìn về phía cô.

Hàn Tà Tà có chút ngượng ngùng dời tầm mắt, làm như lơ đãng nói: “Chú lái xe không thích nghe nhạc sao?”

Hàn Tà Tà bất quá là cảm thấy hai người một đường trầm mặc như vậy có chút không được tự nhiên, cũng không trông cậy vào Lang Hi quan tâm cô, tự quyết định nói: “Như vậy cũng tốt lắm, miễn cho phân tâm, có thể giảm bớt những sự cố ngoài ý muốn.”

”Không phải.” Lang Hi đột nhiên mở miệng, “Mệt chỉ muốn ngủ.”

Hàn Tả Tả sững sốt, cười nói: “Vậy chú có thể tìm những bài sỏi động nha.”

Lang Hi lắc lắc đầu: “Rất ảm ỉ.”

Hàn Tả Tả trải qua một đoạn thời gian ở chung, phát hiện tứ thức cũng không giống như bề ngoài cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, dần dần cũng thoải mái nói chuyện.

Hàn Tả Tả câu có câu không cùng hần tán gẫu, phần lớn thời gian đều là cô nói, Lang Hi nghe, ngẫu nhiên hỏi vấn đề gì, cũng sẽ trả lời một hai câu.

Đi được một đoạn thời gian, phía trước xe càng ngày càng nhiều, Lang Hi cũng theo đó mà thả chậm tốc độ, đi theo phía sau đoàn xe thông thả tiến về phía trước.

Lang Hi thuận tay lấy một chai nước đưa cho cô.

Hàn Tả Tả nhận lấy uống hai ngụm, ngượng ngùng nói: “Tứ thức có ghét bỏ cháu nói nhiều hay không? Kỳ thật cháu trước kia không dong dài như vậy, chỉ là thường xuyên với Tang Tiểu Đồng, cậu ấy là một cái máy phát, cháu phần lớn nghe nhiều hơn nói, hiện tại chú tu không nói lời nào cháu đành phải nói không ngừng...”

Hàn Tả Tả đang nói huyền thuyên chợt dừng lại, nhin không được tò mò hỏi: “Giọng Chú Tư lúc nói chuyện rất êm tai, vì sao bình thường không thích nói chuyện?”

Lang Hi hờ hững trả lời: “Khi còn bé nói lắp bắp, lặp lại một lần liền bị mẹ tôi đánh một lần, nói nhiều sai nhiều, sau dứt khoát không nói tốt hơn.”

Hàn Tả Tả không nghĩ tới còn có nguyên do như vậy, tưởng tượng ra cảnh Lang Hi mặt than nói lắp, không khỏi bật cười.

Xe đột nhiên dừng lại.

Hàn Tả Tả nghĩ hành động của cô rất dễ khiến hần hiểu lầm cô đang cười nhạo hần, vội vàng nói: “Thực xin lỗi, cháu không phải cười chú nói lắp...”

Lang Hi cười dây an toàn: “Tôi xuống xe nhìn xem.”

Hàn Tả Tả lúc này mới phát giác phía trước đã xếp thành một hàng xe thật dài.

Được một lát thì Lang Hi mở cửa xe ngồi vào, mặt không chút thay đổi nói: “Con đường phía trước bị tuyết làm cho tắc nghẽn, đang khẩn cấp dọn tuyết, phải chờ một lát.”

Hàn Tả Tả vừa nghe không khỏi có chút lo lắng, trước kia có nghe qua tuyết lớn làm tắc đường, có xe bị kẹt trên đường cao tốc đến mấy ngày.

Lang Hi thân nhiên nói: “Sẽ không lâu lắm.”

Hàn Tả Tả nghĩ cũng đúng, mấy ngày nay tuy rằng tuyết rơi không ngừng, nhưng lại là trận tuyết nhỏ, phỏng chừng không mất bao nhiêu thời gian liền có thể đi tiếp được rồi.

Hàn Tả Tả từ phía sau lấy chút đồ ăn vặt, mở bịch bánh bích quy đưa cho Lang Hi: “Chú Tư có đói bụng không?”

Lang Hi lắc lắc đầu, Hàn Tả Tả liền ăn một mình.

Trong xe tuy rằng có máy sưởi, nhưng ngồi trong này lâu như vậy cũng có chút buồn chán.

Chắc rằng trong chốc lát cũng không thể đi ngay được, Lang Hi dứt khoát xuống xe, đi đến ven đường, cúi đầu châm một điếu thuốc.

Bên ngoài là một mảnh mênh mông trắng xóa, Lang Hi một thân trang phục màu đen đứng trong gió lạnh, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng, tư thái nhàn tản cầm điếu thuốc, không chút để ý thò ra một ngụm, khói trắng phun ra nhanh chóng biến mất trong gió.

Hàn Tả Tả từ từ dừng lại động tác đang ăn, không biết vì sao, đột nhiên liền cảm thấy chú tư như vậy thoát nhìn làm cho người ta đau lòng.

Rõ ràng là dáng người mạnh mẽ cao lớn, lại toát ra cảm giác vô cùng tịch mịch.

Thật giống như, cây đại thụ tự do vươn cành giữa thiên nhiên, ánh trăng soi sáng cả một dòng sông. Trời đất tuy rộng lớn, nhưng không có ai làm cho hần vương vẩn, duy chỉ một mình cô độc.

Giống như, chiếc thuyền đơn độc giữa bầu trời xanh thẳm, chỉ biết căng rộng cánh buồm trôi đến đường chân trời – trợ trợ, lẻ loi.

Hàn Tả Tả đột nhiên hiểu được sự lãnh tình của Chú Tư.

Vẫn nhớ rõ không lâu trước đây, người mẹ luôn sống nương tựa lẫn nhau tìm được hạnh phúc của mình, từ nay về sau không cần sự bảo hộ chăm sóc của cô nữa, khi đó tâm tình của Hàn Tả Tả, chính là như vậy.

Lang Hi ném điều thuốc, lại đứng ở đó thêm một lúc nữa, đợi mùi khói tản đi bớt, mới trở lại trong xe.

Hàn Tả Tả không biết sao lại thế này, ma xui quỷ khiến vрон tay, đem một miếng bánh bích quy nhét vào trong miệng của hắn.

Tư vị ngọt ngào trong nháy mắt xâm chiếm đầu lưỡi, mùi trà thơm ngát cùng vị hạnh nhân tràn đầy trong khoang miệng.

Lang Hi ngẩn ra, cau mày, cứ như vậy ngậm miếng bánh quay lại, lẳng lặng nhìn Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả ý thức được động tác này có chút thân thiết quá mức, xấu hổ tránh đi tầm mắt Lang Hi, cố gắng bình tĩnh lấy ra một miếng bánh bích quy, vừa ăn vừa làm như không có việc gì nói: “Lúc đến nơi chắc còn sớm, trước ăn chút gì đó lót bụng..”

Lang Hi trầm mặc nhìn chằm chằm Hàn Tả Tả, thông thả nhấm nuốt đồ ăn trong miệng.

Hàn Tả Tả bị hắn nhìn sắc mặt nóng lên, giấu đầu hờ đuôi cười nói: “Cháu cũng không biết lái xe, lỡ như chú trên đường đói bụng, cũng chỉ có thể chịu.”

Hàn Tả Tả chính là không ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn chằm chằm bánh bích quy trong tay, như là có thể nhìn ra bông hoa xuất hiện.

Phía trước đột nhiên phát ra tiếng kèn xe, đoàn xe chậm rãi chuyển động.

Hàn Tả Tả vui vẻ, nhẹ nhàng thở ra: “Rốt cục cũng thông!”

Lang Hi quay sang, đập chân ga, trong ánh mắt thể nhưng toát ra chút tiếc nuối nhàn nhạt.

Trì hoãn như vậy, không nghĩ tới đã đến buổi chiều.

Hàn Tả Tả ăn uống no đủ thì có chút mệt mỏi, máy sưởi trong xe thổi qua làm cô thiu thiu, không bao lâu, Hàn Tả Tả liền lệch qua bên ghế ngủ mất.

Lang Hi nhìn vô một cái, chỉnh nhiệt độ cao lên một chút, tận lực làm cho xe chạy ổn định, thuận tay đắp cho cô chiếc áo khoác.

Chặng đường kế tiếp rất thông thoáng, lúc trời gần tối thì thị trấn.

Còn lại đi như thế nào Lang Hi cũng không biết.

Hàn Tả Tả ngủ rất say, đột nhiên xe dừng lại khẳng định sẽ làm cô thức giấc.

Lang Hi nghĩ nghĩ, dứt khoát lái xe chạy vòng quanh thị trấn.

Ở trong xe thực dễ ngủ, tuy rằng bình thường không ngủ say như vậy, nhưng lác lư lác cũng không dễ dàng tỉnh lại.

Thời điểm Hàn Tả Tả rốt cục mở mắt ra, phát hiện sắc trời đã tối đen.

”Đến chỗ nào rồi?”

Hàn Tả Tả ngồi xuống, phát hiện trên người là áo khoác của Lang Hi, ôm áo nhìn ra ngoài cửa xe, không khỏi sợ hãi kêu: “Đều đến thị trấn!”

Hàn Tả Tả nhìn xem thời gian, lại suy nghĩ, liền hiểu được chuyện gì xảy ra.

”Chú gọi cháu dậy là được rồi, không biết đã chạy bao nhiêu vòng... Đi về phía bắc, phía trước có một trạm xăng, sau đó rẽ phải, theo đường nhỏ đi thẳng.”

Lang Hi nhấp mím môi, cái gì cũng chưa giải thích, dựa theo chỉ dẫn của cô rẽ hướng xe.

Cũng may mấy năm trước chính phủ cấp chi phí tu sửa lại đường xá, bằng không đã trễ thế này, khẳng định phải ở lại thị trấn ngủ một đêm, ngày mai mới có thể đến nơi.

Quẹo trái quẹo phải, hơn nửa tiếng sau mới đến nhà bà ngoại.

Hàn Tả Tả nhảy xuống xe, bà cụ ở cửa chờ, không biết đợi bao lâu.

”Bà ngoại sao bà không chờ ở trong nhà, bên ngoài rất lạnh!”

Bà ngoại cười vỗ vỗ tay Tả Tả: “Bà nghe mẹ cháu nói hôm nay cháu đến, mãi không thấy cháu bà rất lo lắng... Vị này là?”

Hàn Tả Tả vội vàng giới thiệu: “Bà ngoại đây là Chú Tư của Chu gia, chú ấy lái xe đưa cháu đến!”

Lang Hi lễ phép hướng bà cụ cúi đầu: “Bà ngoại.”

Bà ngoại hoảng sợ vội vàng bước lên phía trước lời kéo hẳn: “Ôi, đừng hành lễ lớn như vậy, người một nhà không cần khách khí đâu... Chàng trai trẻ mau vào nhà đi, xưng hô như thế nào a?”

Lang Hi khó được không bày ra khuôn mặt lạnh lùng như mọi khi, đỡ bà cụ đi vào trong nhà: “Lang Hi, bà ngoại gọi cháu thế nào cũng được.”

Bà ngoại ha ha cười: “Cháu cũng không thể gọi ta là bà ngoại, này không phải rối loạn thứ bậc sao? Cháu là em chồng Tiểu Uyển, gọi ta là thím!”

Lang Hi rất biết nghe lời gật đầu: “Thím!”

Bà ngoại lời kéo Lang Hi ngồi xuống, chỉ huy Hàn Tà Tà: “Tứ Lang mau ngồi xuống nghỉ ngơi, Tà Tà châm trà cho Chú Tư cháu đi!” (~”~)

Hàn Tà Tà suýt tí nữa thì trượt, lao đảo một cái dừng lại, bất đắc dĩ nói: “Bà ngoại bà gần đây lại xem hí kịch rồi...”

Lang Hi vẫn như cũ mặt không chút thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Hàn Tà Tà, khó được lộ ra một chút mờ mịt.

Hàn Tà Tà buồn cười, cũng không giải thích, rót trà cho hẳn, sau đó liền để bọn họ ngồi xuống nói chuyện phiếm, một mình cô vào phòng dọn dẹp.

Đệm chăn tất cả đều sạch sẽ, Hàn Tà Tà thu thập một gian phòng cho Lang Hi ở, trần nhà không có điều kiện mua máy sưởi, chỉ có phòng bà ngoại có một cái.

Hàn Tà Tà lo lắng buổi tối trời lạnh, lấy ra túi sưởi ấm cầm tay, nhét vào trong chăn.

”Bà ngoại, cháu sắp xếp xong rồi, đã khuya, bà nên đi ngủ sớm!”

Bà cụ ban ngày ở bên ngoài đợi hồi lâu, lúc này tinh thần có chút không khỏe, nghe vậy lại nói thêm hai ba câu, liền vào nhà nghỉ ngơi.

Hàn Tà Tà vỗ vỗ bả vai Lang Hi, trêu ghẹo nói: “Tứ Lang đi ngủ đi, giường đã trải cho chú rồi, đêm nay đành ở tạm qua một đêm!”

Hàn Tà Tà xoay người muốn đi nấu nước nóng, vừa mới đi được hai bước trên tay căng thẳng.

Lang Hi kéo tay Hàn Tà Tà, dưới ánh sáng mờ nhạt ánh mắt sâu thẳm khó hiểu, ngẩng đầu thâm trầm nhìn cô.

Tìm Hàn Tà Tà bỗng dưng đập loạn nhịp, tay bị nắm chặt, không được tự nhiên cười cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Lang Hi im lặng nhìn cô thật lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Tứ Lang là cái gì?”

Hàn Tà Tà buồn cười nhíu mày, trêu tức nói: “Ngô, là nha... Con trai đứng hàng thứ tư trong nhà... nhũ danh?”

Lang Hi trầm mặc gật đầu, hồ hững nói: “Tốt lắm.”

Hàn Tà Tà dở khóc dở cười rút tay ra: “Tốt cái gì... Chú Tư chờ một lát, cháu đi nấu nước nóng cho chú tắm rửa...”

Lang Hi còn thật nghiêm túc nói: “Kêu Tứ Lang.”

Hàn Tà Tà không nói gì liếc mắt xem thường: “Vậy Tứ Nương đâu! Quên đi, kêu Lão Lang đi!”

Hàn Tà Tà vào trong bếp nấu nước, xách ấm nước và một cái chậu đi vào phòng Lang Hi.

”Đây là nước ấm, chú tẩy rửa sơ rồi đi ngủ đi!”

Lang Hi tắm sơ qua rồi ngồi trên giường, giường nhỏ bằng gỗ vừa thấp vừa chật, lại trải tấm chăn thật dày.

Xóc chăn lên chui vào, Lang Hi ngẩn ra, dùng chân đẩy ra một cái túi sưởi ấm màu vàng.

Chăn ấm áp dễ chịu, Lang Hi cởi quần áo nằm vào, trong lòng ôm túi sưởi, chỉ cảm thấy một đêm này đặc biệt yên tĩnh ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nhận hồng bao phải hôn một cái

Ngày hôm sau thời điểm Lang Hi tỉnh lại, Hàn Tà Tà và bà ngoại đã sớm rời giường.

Bà ngoại đi sân lớn trong trấn luyện quyền, Hàn Tà Tà một mình trong phòng bếp chuẩn bị điểm tâm.

Lang Hi vừa mới tỉnh ngủ, ra cửa phòng liền thấy Hàn Tà Tà trong phòng bếp nhỏ loay hoay không ngừng, ánh nắng buổi sáng theo cửa sổ xuyên thấu rơi vào, sương trắng quanh quần chung quanh, khuôn mặt Hàn Tà Tà mơ hồ không rõ, một tay nắm cái nồi, một tay cầm muỗng khuấy không ngừng.

Cảnh tượng yên tĩnh bình thường như vậy, không hiểu sao làm cho Lang Hi đáy lòng một mảnh ấm áp an bình, đó là hình ảnh khói lửa hồng trần giữa không gian nhỏ bé không đáng kể nhưng lại trân quý vô cùng.

Hàn Tà Tà nhìn thấy Lang Hi rời giường, mỉm cười nói cho hắn nơi đặt bàn chải đánh răng, khăn mặt.

Lang Hi không biết suy nghĩ cái gì, sau một lúc lâu mới gật gật đầu đi rửa mặt.

Bà ngoại sau khi trở về, Lang Hi cũng thu thập xong rồi, Hàn Tà Tà liền đem điểm tâm mang lên bàn.

”Chú Tư ăn trước chút cháo cho ấm bụng!”

Hàn Tà Tà múc cho bà ngoại một chén cháo, rồi lại múc cho Lang Hi một chén.

Bất quá chỉ là chút bánh trứng bột, cháo hoa bình thường, Lang Hi lại cảm thấy có một dòng ôn nhu đặc biệt đang nhân nhật lưu chuyển.

Lang Hi mở miệng ăn cháo, nhin không được ở trong lòng hơi hơi tự giễu, khi nào thì bắt đầu, hắn nhưng lại cũng có những thứ cảm xúc này?

Cơm nước xong, bà ngoại không cho Hàn Tà Tà thu thập bát đĩa, bảo Tà Tà mang theo Chú Tư lên trấn trên đi dạo, mua chút đặc sản mang về Chu gia.

Hàn Tà Tà thấy Chú Tư không phản đối, quay về phòng lấy khăn quàng cổ cùng hắn đi ra ngoài.

Gần đến cuối năm, chợ trên trấn nhỏ cũng tương đối náo nhiệt.

Hàn Tà Tà sợ nhất là thời điểm đi dạo phố mua này nọ làm quà cho người khác, lại nhìn Lang Hi trung ra vẻ mặt cứng ngắc thâm trầm, tuy rằng vẫn là bộ dáng không chút thay đổi, nhưng Hàn Tà Tà có thể đoán được trong lòng hắn đang phiền muộn.

Hàn Tà Tà vội vàng mua chút đặc sản địa phương, liền lôi kéo Chú Tư ra khỏi chợ.

Tuy rằng nhiệt độ không khí vẫn rất thấp, nhưng bởi vì mặt trời tỏa ánh nắng sưởi ấm, đi ở bên ngoài cũng không thấy lạnh bao nhiêu.

Thôn trấn này rất nhỏ, ngày thường phần lớn người trẻ tuổi ra ngoài làm việc, chỉ còn lại người lớn và trẻ nhỏ, thập phần yên tĩnh, lúc này mọi người ra ngoài làm công gấp gáp trở về mừng năm mới, trấn nhỏ liền chợt náo nhiệt hẳn lên.

Lang Hi một tay xách hai cái gói thật to, cùng Hàn Tà Tà sổng vai đi ở trong thôn trấn, trên đường người đi đường lui tới không giống như trên thành phố vội vã vội vội, mọi người cười lớn tiếng chào hỏi nhau, tạo nên bầu không khí thật hòa thuận vui vẻ.

Thường thường có đứa nhỏ hét chói tai chạy qua bên người, ngẫu nhiên còn có thể bất ngờ quăng đến một chiếc pháo, “Phanh” một tiếng ở bên chân nổ tung.

Hàn Tà Tà bất ngờ không kịp phòng bị hoảng sợ, hét chói tai, dờ khóc dờ cười uy hiếp cậu bé thực hiện được trò đùa dai kia, đứa nhỏ này căn bản không sợ, làm cái mặt quỷ liền hi hi ha ha chạy mất.

Lang Hi lù lù bất động nhìn hết thấy phát sinh trước mắt, khí thế kia, làm cho Hàn Tà Tà cảm thấy cho dù có quăng bom đến cũng không nhất định có thể nhìn thấy hắn nhú mày.

Hàn Tà Tà đe dọa đứa nhỏ kia không được, liền nở nụ cười: “Nơi này thực hẻo lánh, cũng không có nhiều hạn chế như vậy, lãnh đạo nơi này cũng không cấm đốt pháo, vừa đến năm mới nhà nhà đều đốt pháo, còn có thể viết câu đối, thực náo nhiệt...”

Hàn Tà Tà đơn giản giới thiệu cho hắn phong thổ địa phương, vừa đi vừa chỉ vào kiến trúc hai bên thuyết minh vài câu.

Trở lại nhà bà ngoại, Lang Hi liền cáo từ rời đi.

Bà ngoại nhưng thật ra rất thích hắn, lôi kéo tay hắn nhiệt tình giữ lại.

Lang Hi trước nay không giỏi ứng phó những trường hợp thế này, trong lúc nhất thời trừ bỏ “Thật có lỗi” cũng không biết nên nói câu khách sáo nào.

Hàn Tà Tà nhìn Chú Tư hiếm khi lộ ra vẻ mặt xấu hổ không biết làm sao, cảm thấy thập phần mới mẻ thú vị, vui vẻ trong chốc lát mới tiến lên giải vây.

”Tốt lắm bà ngoại, chú tư còn có việc, sao có thể ở lại chỗ này! Bà nếu không thả người đi, lát nữa trễ rồi lái xe không an toàn!”

Bà ngoại thế này mới lưu luyến không rời nói: “Kia Tứ lang có rảnh lại đến chơi, cứ xem chỗ của thím như nhà mình, trăm ngàn đừng khách khí!”

Lang Hi trong lòng thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu thành khẩn nói: “Nhất định!”

Hàn Tà Tà đem đặc sản mua được đặt vào trong cốp xe, lại từ trong phòng xách ra mấy cái túi, đặt bên cạnh ghế lái.

”Tất cả là đồ ăn vặt cho chú, trên đường có khát nước đói bụng thì dùng, lái xe phải cẩn thận...”

Lang Hi đứng cạnh xe lẳng lặng nhìn cô, lúc này hơn mười giờ ánh nắng mặt trời rực rỡ, không khí trong trẻo rất tốt, bầu trời sáng sủa không mây.

Hàn Tà Tà vui vẻ cười nói: “Chú Tư nhớ nói mẹ cháu yên tâm, bà ngoại hết thấy đều tốt...”

Lang Hi đột nhiên mở miệng: “Di động.”

Hàn Tà Tà sững sốt, không rõ vì sao mình lại lấy di động đưa cho hắn: “Làm sao vậy?”

Lang Hi cúi đầu ở điện thoại của cô bấm bấm trong chốc lát, sau đó đưa lại cho cô nói: “Trước khi trở về thì gọi cho tôi, tôi tới đón.”

Hàn Tà Tà vừa muốn nói không cần, Lang Hi liền mở cửa xe ngồi xuống.

Hàn Tà Tà đành phải nắm di động vẫy tay với hắn: “Chú Tư, tạm biệt!”

Hàn Tà Tà nhìn theo xe Lang Hi biến mất ở cuối đường, đột nhiên cảm thấy đáy lòng có chút tiếc nuối và cô đơn.

Hàn Tà Tà hoảng sợ, thầm an ủi chính mình, nhất định là cô rất nhàm chán mới có thể miên man suy nghĩ.

Bà ngoại ở bên ngoài phơi nắng, trong tay lựa đồ ăn, thấy cô trở về thuận miệng hỏi: “Đi rồi?”

Hàn Tà Tà gật đầu, ngồi xổm xuống muốn giúp đỡ.

Bà ngoại vội vàng vẫy tay: “Không cần, cháu vào phòng xem tivi đi!”

Hàn Tà Tà trở lại trong phòng, lười xem tivi, ngồi xuống tò mò mở điện thoại trong tay, nhìn trong danh bạ quả nhiên có thêm dãy số của Lang Hi, tên nhập vào là “Tứ Lang”. (*O*)

Hàn Tà Tà dờ khóc dờ cười, Chú Tư rốt cuộc đối với xưng hô này thật chấp nhất ah!

Ngày ba mươi, Hàn Tà Tà cùng bà ngoại nấu bánh trôi ăn, xem chương trình chào xuân được một lát bà ngoại liền chống đỡ không được nên đi ngủ.

Giao thừa hàng năm đều không khác nhau mấy, Hàn Tà Tà cảm thấy không thú vị, dù sao cô cũng không có tâm tư gì đón giao thừa, liền tắt tivi chui vào phòng ngủ.

Bên ngoài thực yên lặng, đêm trừ tịch – đêm 30 nhà nhà đoàn viên, lúc này bên ngoài rất ít người đi lại, đều ở trong nhà cùng mọi người chờ đón năm mới.

Tết âm lịch mấy năm trước cũng là như vậy, phần lớn cùng mẹ trôi qua, có đôi khi đến nhà bà ngoại cũng chỉ có thêm một người, Hàn Tà Tà sớm đã thành thói quen, cũng không cảm thấy quanh quèo.

Nằm trong ổ chăn cũng ngủ không được, lúc trời tờ mờ sáng, di động của Hàn Tà Tà rung lên liên tiếp không ngừng, mở hộp thư, bên trong có rất nhiều tin nhắn chúc tết, trước đọc tin của Tang Đồng, liền gửi lại một tin hồi đáp.

Nghĩ nghĩ, Hàn Tà Tà tìm được tên “Tứ Lang”, cũng gửi đi một tin nhắn.

Đối lập với sự yên tĩnh bên này của Hàn Tà Tà, Chu gia vô cùng náo nhiệt, trường bối, con cháu đều tụ tập trong phòng khách, đèn đuốc sáng trưng, trên bàn bày đầy đồ ăn vặt, bánh mứt và trái cây, góc bên kia bày một bàn mạt chược, trong phòng tràn ngập tiếng nói chuyện cùng tiếng cười vang.

Lang Hi từ bỏ Chu Quảng Vinh cùng Chu Minh Nghĩa còn có thể phản ứng lại hai câu, với người khác thì hờ hững. Hắn quay về Chu gia vốn rất trẻ, lúc trước lại luôn ở nước ngoài, rất ít ở tại Chu gia, cùng các anh trai đều không thể tự nhiên nói chuyện, huống chi lúc này cơ hồ toàn là thân thích chưa thấy qua mặt, lại hoàn toàn xa lạ.

Lang Hi thân phận xấu hổ, lại trưng ra vẻ mặt người lạ chớ lại gần, tội nhỏ thấy hắn đều tự giác đi đường vòng, liền cũng không có ai tùy tiện cùng hắn chào hỏi.

Lang Hi vẫn là lần đầu tiên ở Chu gia qua năm mới, chỉ cảm thấy nặng nề đến cực điểm. Một mình ngồi bên cửa sổ, chậm rãi uống ly rượu trong tay, đột nhiên cảm thấy di động trong túi rung lên.

Trước giờ ít có ai gửi tin nhắn cho mình, Lang Hi cho tới bây giờ cũng chưa từng gửi qua tin nhắn nào.

Lang Hi không chút để ý lấy ra nhìn nhìn, lập tức ngồi ngay ngắn.

”Chú Tư, năm mới vui vẻ, mọi sự như ý! Tiền mừng tuổi cho chú nợ trước!”

Lang Hi ngẩn người, đối với dòng chữ ngắn ngủi trên màn hình ngẩn người.

Chu Quảng Vinh hướng về Lang Hi trong góc sáng sửa đang cúi đầu nghịch di động hét lớn một tiếng: “Lão Tứ lại đây, đến nhận tiền mừng tuổi của con!”

Chu Quảng Vinh luôn cảm thấy thiếu đứa con trai út này rất nhiều, phát bao lì xì cho một đám cháu trai xong còn dư lại một cái, liền thét to Lang Hi muốn phát cho hắn.

Lang Hi nghe được “Tiền mừng tuổi”, nhú nhú mày, hơi hơi trầm ngâm đi tới.

Chu Quảng Vinh không nghĩ tới hắn hôm nay nể mặt như vậy, cư nhiên vừa gọi một tiếng đã tới, trong lòng càng thêm cao hứng, đem một cái hồng bao thật dày đưa cho hắn.

Bên cạnh một đám trẻ con được tiền mừng tuổi thật dày cao hứng vô cùng, giờ hồng bao nhào vào trong lòng Chu Quảng Vinh, quyết miệng ở trên mặt ông hôn một cái thật vang.

”Cám ơn gia gia!”

Lang Hi chuyên chú nhìn mấy ông cháu cười đùa, vẻ mặt có chút đăm chiêu, cầm hồng bao trong tay rời đi.

Hàn Tả Tả đã ngủ từ bao giờ, đột nhiên bị tiếng pháo liên tiếp bên ngoài đánh thức.

0 giờ rồi, một năm mới chính thức bắt đầu.

Ishtar: lúc làm tới đây, mình vốn định giao thừa năm nay mới post chương này ấy chứ. ^o^

Hàn Tả Tả lấy ra di động, thấy là tin nhắn của Lang Hi.

”Chúc mừng năm mới, tiền mừng tuổi trở về cho cháu.”

Hàn Tả Tả khóe miệng giật giật, nở nụ cười.

Đầu năm nay thực ít có người gửi tin nhắn còn nghiêm trang dùng dấu chấm câu, phỏng chừng Chú Tư căn bản không nhận ra ý tứ trêu chọc của cô.

Mùng hai tết, Chu Minh Nghĩa cùng Hàn Uyển mới đến nhà bà ngoại.

Bà ngoại thực vui vẻ, tự mình xuống bếp làm một bàn lớn đồ ăn, vài người vây quanh lại một chỗ, thế này mới có cảm giác mừng năm mới.

Hàn Uyển ở T thị công tác tuy rằng không vất vả, nhưng ngày nghỉ không nhiều lắm, một năm cũng không về được vài lần, lần này qua năm mới về nhà, liền chuẩn bị ở lâu vài ngày bồi bà cụ.

Hàn Uyển còn lúc còn trẻ thì chồng qua đời, một mình mang theo Tả Tả đi T thị, nhiều năm tịch mịch cơ khổ như vậy, nay rốt cục có thể sống hạnh phúc, bà ngoại cũng thực vì bà mà vui vẻ.

Vừa qua mừng sáu, tết âm lịch cũng kết thúc, vài người đã bắt đầu rời nhà trở lại làm việc.

Chu Minh Nghĩa và Hàn Uyển còn phải đi làm, cũng phải đi về, Hàn Tả Tả còn có một số khóa học cũng sắp khai giảng, liền cùng bọn họ ngồi xe trở về T thị.

Đến Chu gia, vừa vặn là giờ cơm chiều.

Hàn Tả Tả lúc ăn cơm phát hiện thiếu Lang Hi, tò mò hỏi: “Chú Tư đâu ạ?”

Chu Quảng Vinh vừa ăn vừa nói: “Không biết, chắc có xã giao...”

Hàn Tả Tả cũng không hỏi nhiều, ngồi xe lâu như vậy toàn thân mỏi mệt, cơm nước xong liền trở về phòng tắm rửa nghỉ ngơi.

Vừa nằm xuống liền ngủ thẳng tới sáng, Hàn Tả Tả đánh ngáp một cái ra khỏi phòng, đã nhìn thấy Lang Hi đứng trước mặt.

”Chú Tư, chào buổi sáng!”

Lang Hi sừng sốt, hiển nhiên tối hôm qua trở về trễ, không biết cô cũng đã trở lại.

Hàn Tả Tả thấy hần nhìn chăm chăm mình như không vừa ý, buồn bực hỏi: “Làm sao vậy?”

Lang Hi trầm ngâm một lát, xoay người trở về phòng của mình, sau đó lấy ra một cái hồng bao đưa cho cô.

Hàn Tả Tả bật cười: “Chú Tư cháu chỉ nói giỡn thôi, chú còn cho là thật sao... Tiền này cháu không thể nhận!”

Lang Hi cau mày, gắt gao mím môi, đem hồng bao cố chấp đẩy tới trước mặt cô. (Ish: chị ko lấy thì cho em đi anh ^o^)

Hàn Tả Tả từ chối nửa ngày, nhìn hần về mặt kiên trì, đành phải nhận lấy, sờ sờ cảm thấy rất mỏng, may mắn không nhiều tiền như vậy, liền yên tâm.

Lang Hi thấy cô chịu nhận rồi, sắc mặt dịu đi, hai mắt chòe mong nhìn chăm chăm cô.

Hàn Tả Tả không rõ vì sao, xoay người đi vào phòng bếp: “Chú Tư ăn điểm tâm không?”

Lang Hi ngạc nhiên trừng mắt nhìn cô, mày gắt gao nhăn lại.

Trong phòng bếp có lưu lại chút đồ ăn, Hàn Tả Tả lấy ra, quay người lại nhìn đến Lang Hi mặt trầm như nước nhìn chăm chăm cô.

Hàn Tả Tả buồn bực dề dề trong tay xuống: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Lang Hi trầm mặc không nói, đem tầm mắt chuyển qua túi tiền của Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả vừa thuận tay đem hồng bao nhét vào trong túi tiền, chỉ lộ ra một góc nhỏ, theo ánh mắt của hần nhìn đến, rút ra hồng bao đưa cho hần, ngập ngừng hỏi: “Chú Tư nghĩ... muốn lấy lại?”

Lang Hi lắc lắc đầu, đem hồng bao đẩy trở lại.

Hàn Tả Tả không rõ: “Chú Tư rốt cuộc chú muốn làm gì?”

Lang Hi rớt cục mở miệng: “Cháu thu tiền mừng tuổi.”

Hàn Tả Tả hoàn toàn mờ mịt: “Đúng vậy, chú cho cháu, ta nhận?”

”Sau đó.”

Hàn Tả Tả nghi hoặc nghiêng đầu: “Sau đó?”

Lang Hi đáng vẻ bỗng nhiên có chút nôn nóng, ánh mắt đảo qua lại chính là không chịu nhìn cô, há miệng thở dốc lại không biết nói sao, vành tai chậm rãi chuyển sang màu hồng nhạt. (Ish: ta nghi nghi nha nha nha...)

Hàn Tả Tả thừa nói: “Sau đó... Năm mới vui vẻ?”

”Không phải.”

Hàn Tả Tả quả thực muốn phát điên, chẳng lẽ nhận tiền mừng tuổi, nói ‘chúc mừng năm mới’ còn không được, thật phải thành thành thật thật hành lễ chúc tết hay sao?

Lang Hi liếc nhìn cô một cái, cả lỗ tai đều đỏ ửng rồi, nghĩ nghĩ gian nan giải thích: “Ba cho đứa nhỏ tiền mừng tuổi... Đứa nhỏ, đứa nhỏ... hôn ba...” (~o~)

Hàn Tả Tả ngẩn ra, đột nhiên bật cười ra tiếng.

Lỗ tai Lang Hi đỏ đến nỗi có thể rỉ ra máu, co quắp bất an đứng ở nơi đó, ánh mắt khó hiểu nhìn Hàn Tả Tả cười to không ngừng.

Hàn Tả Tả một tay đỡ cái bàn, một tay ôm bụng, cười đến gập người lại, nước mắt đều chảy ra.

Hàn Tả Tả cười không dừng lại được, khổ sở khoát tay áo, đứt quãng nói: “Ồi, không được... Mắc cười chết cháu rồi! Chú Tư, chú... Cho tới bây giờ chưa nhận qua tiền mừng tuổi?”

Lang Hi trầm mặc lắc lắc đầu, trong lòng ần ần cảm thấy mình nào loạn rất đáng cười sao.

Hàn Tả Tả thật vất vả mới ngừng được tiếng cười, nghiêm mặt ngồi xuống, vẻ mặt cổ quái nói: “Chú tư, việc này... nhận tiền mừng tuổi của trưởng bối, bình thường đều phải dập đầu chúc tết trưởng bối...”

Lang Hi sắc mặt bỗng dưng biến thành màu đen, mắt tự nhiên liên tục chãi tóc.

Hàn Tả Tả cố nén cười tiếp tục nói: “Chưa từng nghe qua ở đâu có phong tục nhận tiền mừng tuổi, phải hôn một cái... Chú Tư, đứa nhỏ phỏng chừng là được nhận tiền rất cao húng, cùng gia gia làm nũng mà thôi!”

Lang Hi tính cách quái gở, mẹ của hắn cũng có chút vấn đề về thần kinh, trong quá khứ qua năm mới nhiều lần là thêm chút đồ ăn, tập tục này họ tự nhiên không biết.

Huống chi, Lang Hi lúc còn nhỏ liền cùng mẹ ra nước ngoài, đối với việc này càng thêm không biết.

Hàn Tả Tả nói xong lại muốn cười, nhịn hồi lâu, nhìn đến Chú Tư vẻ mặt mặt than quần bách đứng ở đằng kia, vẫn là không nhịn được cười lên tiếng.

Lang Hi mím môi, nhìn về phía Hàn Tả Tả cười không ngừng, ánh mắt hơi hơi mị lên.

Sau đó, Lang Hi đột nhiên cúi thấp người, thật nhanh hôn lên trán Hàn Tả Tả.

Tiếng cười chợt đình chỉ, Hàn Tả Tả há hốc miệng, không thể tin tưởng mắt nhìn hắn.

Xúc cảm lạnh lạnh như chuồn chuồn lướt nước, Lang Hi chạm một chút liền nhanh chóng lui về phía sau, thẳng lưng nhìn cô, trong mắt ẩn ẩn ý cười.

Trên trán cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng vờn quanh thật lâu không tiêu tán, Hàn Tả Tả ngây ngốc ngồi ở chỗ kia, chậm rãi đỏ mặt.

Lang Hi xụ mặt nghiêm trang mở miệng: “Tôi đang làm nũng.”

Nói xong, chậm rì rì xoay người rời đi.

Nụ hôn khê khàng cơ hồ có thể xem như chưa từng xảy ra, lại làm cho tim Hàn Tả Tả đang đập chợt đình chỉ, thẳng đến Lang Hi rời đi, mới lại đột nhiên nhảy lên, kịch liệt va chạm vào vách tường trong lòng ngực.

Hàn Tả Tả chỉ cảm thấy, lúc đôi môi kia chạm vào trên trán cô, giống như đem linh hồn cô hút đi, chỉ để lại một chút cảm giác mát lạnh mềm nhẹ, cố chấp chiếm lấy toàn bộ ý thức.

Hàn Tả Tả đột nhiên hoàn hồn, hoảng sợ đứng lên trốn về phòng mình, rất lâu mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Chú Tư là trưởng bối, là trưởng bối, là trưởng bối... (Ish: sau này nhớ niệm câu này nha chị)

Hàn Tả Tả mãnh liệt đập giường, trưởng bối còn đối với cô làm nũng!

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, Hàn Tả Tả rót ly nước, muốn bản thân bình tĩnh lại.

Đứng đến hồng bao trong túi tiền, không chút để ý mở ra, bên trong là một tấm chi phiếu nhẹ tênh.

Hàn Tả Tả cầm lên ngắm một cái, lập tức phun hết nước trong miệng ra.

Này này này... Đây là tập tục của hào môn thế gia?

Hàn Tả Tả khóc không ra nước mắt đếm số 0 đằng sau, chỉ cảm thấy dân phố chợ như cô bỗng dưng trở thành người giàu có cũng không bị kinh hách bằng việc này...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quyết định tiến vào giới giải trí

Vô duyên vô cớ sao có thể nhận số tiền lớn như vậy của người khác chứ.

Hàn Tả Tả lúc này cũng không quan tâm đến lễ phép hay e thẹn, vội vàng nhảy dựng lên cầm chi phiếu lao ra bên ngoài.

Lang Hi nghe được tiếng đập cửa, vừa nghe điện thoại vừa đi ra mở cửa, ra hiệu bảo Hàn Tả Tả tiến vào.

Đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Tả Tả vào phòng của Lang Hi, trừ bỏ một số vật dụng cần thiết, trong phòng một chút vật trang trí khác đều không có, có thể tóm gọn trong hai từ “trống trải”.

Lang Hi đứng ở cửa sổ vừa nghe xong điện thoại, vừa dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Hàn Tả Tả liếc mắt một cái, “Ân” một tiếng liền cúp điện thoại.

Hàn Tả Tả thu hồi tầm mắt đang đánh giá xung quanh của mình, vội vàng cầm chi phiếu trong tay đưa cho hắn: “Chú Tư, số tiền này cháu không thể nhận.”

Lang Hi cau mày, không rõ nhìn cô.

Hàn Tà Tà thành khẩn nói: “Lòng tốt của Chú Tư cháu xin nhận, nhưng là vô duyên vô cớ, cháu thật sự không thể nhận số tiền lớn như vậy!”

Lang Hi không tiếp lấy, trầm mặc một lát nói: “Tiền mừng tuổi.”

Ý tứ chính là, tiền này không phải vô duyên vô cớ đem cho cô.

Hàn Tà Tà thở dài, đem chi phiếu gấp lại nhét vào trong túi áo của hắn: “Tiền mừng tuổi cũng không nhiều như vậy, Chú Tư làm như vậy khiến cho cháu thực không an tâm... Một đồng hai đồng thì không sao, chú bỗng chốc cho cháu nhiều tiền như vậy, thiếu chút nữa hù dọa cháu mất rồi!”

Lang Hi nhanh chóng rút chi phiếu ra: “Ba cũng cho tôi rất nhiều.”

“Đó là ba chú nha, chú cũng không phải ba cháu!” Hàn Tà Tà có chút vô lực nói, “Tuy rằng người là Chú Tư của cháu, rốt cuộc cũng không phải... Quên đi quên đi, không nói chuyện này, tóm lại cháu sẽ không nhận tiền của chú!”

Hàn Tà Tà khoát tay áo muốn rời đi, bị Lang Hi giữ tay giữ lại.

Lang Hi nắm cổ tay của cô, đem chi phiếu nhét vào lòng bàn tay cô, lạnh giọng nói: “Không cần liền vứt bỏ. Tôi đã cho, chưa bao giờ lấy lại.”

Thanh âm tuy rằng mang theo lạnh lùng, ngữ khí lại cực kỳ lạnh nhạt, thật giống như đang nói “Viên kẹo này không thể ăn, cháu không thích thì ném đi”.

Hàn Tà Tà sùng sốt, khuôn mặt Lang Hi mang theo hàn ý làm cho cô hơi hơi có chút bất an, tấm chi phiếu mỏng manh trong tay tựa như một củ khoai lang phồng tay, quảng cũng không được, cầm cũng không xong.

Hàn Tà Tà co quắp đứng ở đằng kia, cầm trong tay tấm chi phiếu sắc mặt xấu hổ, Lang Hi trầm mặc nhìn cô, trong mắt toát ra một chút ảo não.

Trong lúc nhất thời hai người đều không nói gì, qua hồi lâu Lang Hi mới mở miệng, thanh âm mang theo một tia mát tự nhiên: “Cứ yên tâm nhận lấy.”

Nghĩ nghĩ, Lang Hi lại bổ sung thêm một câu: “Không thiếu tiền!”

Hàn Tà Tà bật cười, tất cả sợ hãi và phòng bị vừa rồi đều bay mất, buồn cười nói: “Chú Tư người thật sự là...”

Hàn Tà Tà đột nhiên ngậm miệng, kinh ngạc nhận ra giọng điệu vừa rồi của cô thể nhưng lại mang theo hờn dỗi nồng đậm, vô cùng thân thiết ái muội nói không nên lời.

Hàn Tà Tà nhìn Lang Hi khuôn mặt lạnh lùng, hình dáng được gọt đẽo vô cùng nam tính, dưới hàng lông mày đen rậm dày đặc là một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, sống mũi cao thẳng như một pho tượng hoàn mỹ, còn có cánh môi mỏng luôn ním chặt...

Hàn Tà Tà không khỏi nhớ lại trước đó, đôi môi mát lạnh kia lại dịu dàng đặt trên trán cô, sắc mặt ảm ảm nóng lên, lắp bắp nói: “Cháu cháu cháu... Cháu đi trước...”

Hàn Tà Tà một lần nữa từ chối không được, bối rối xoay người chạy đi, sắc mặt đỏ bừng trốn vào chính mình phòng.

Lòng bàn tay ra đầy mồ hôi, chi phiếu bị nắm đến nhăn nhúm, Hàn Tà Tà đem nó vuốt phẳng, kẹp vào giữa cuốn nhật ký, đặt trong ngăn kéo khóa lại.

Quên đi, muốn nhận thì nhận, dù sao cô cũng sẽ không động đến số tiền này, chờ về sau có cơ hội thì trả lại cho hắn là được.

Sắp đến khai giảng, Hàn Tà Tà đột nhiên nhớ tới đã lâu không gặp mặt Tang Đồng, liền lên mạng tìm tin tức mới nhất của cô ấy.

Tang Đồng vận khí thật sự rất tốt.

Hàn Tà Tà đối với giới showbiz tuy rằng không mấy hiểu biết, nhưng cũng rõ, trong cái vòng luẩn quẩn kia, trừ bỏ thiên phú cùng nỗ lực, còn phải có cũng đủ vận khí.

Không biết có bao nhiêu người bởi vì bắt được cơ hội đúng lúc mà nổi danh, cũng không biết có bao nhiêu người cố gắng phấn đấu nửa đời người thủy chung vẫn chìm trong thất bại buồn bực.

Nhưng Tang Đồng mới mười tám tuổi, cũng đã bắt đầu được sắp xếp người biên đạo riêng, thành tựu như vậy tuy rằng không thể so với thiên phú của cô ấy, nhưng không thể không nói phần lớn là nhờ vào hai chữ ‘vận khí’ này.

Hàn Tà Tà mở tất cả bài đăng về cô ấy đọc một lượt, càng xem càng cau chặt chân mày.

Trong 《Tuần san giải trí》, Tang Đồng biểu hiện rất khá, nhưng càng xuất sắc hơn đó là Lương Tiểu Nghệ.

Bất động thanh sắc giẫm lên nghệ sĩ đề tiến thân, giờ tay giờ thủ đoạn tuy rằng thấp hèn, bất quá hiệu quả vô cùng.

Chỉ nghe nói cô ấy quen hai người bạn tốt, lại không nghĩ rằng trong đó Lương Tiểu Nghệ không hề đơn giản như vậy.

Hàn Tả Tả suy tư trong chốc lát, quả quyết thay quần áo ra ngoài.

Hỏi rõ Tang Đồng địa chỉ, Hàn Tả Tả đánh xe đến thẳng đến thẳng mục tiêu.

Mia là công ty giải trí vô cùng nổi tiếng trong nước, trụ sở chính cách nội thành cũng không xa.

Bảo vệ ở cửa lịch sự dừng xe Hàn Tả Tả lại.

Hàn Tả Tả gọi điện thoại cho Tang Đồng, rất nhanh đã có người xuống đón cô.

Người đón cô đang có việc, chỉ cô vị trí phòng ghi âm liền vội vã rời đi.

Lúc Hàn Tả Tả chờ thang máy có chạm mặt một cô gái, tóc ngắn, khoác chiếc áo da nhỏ nhìn rất hoạt bát, cách ăn mặc cực kỳ ‘suất’, có loại xinh đẹp trung tính đang rất thịnh hành hiện nay.

Hàn Tả Tả nhìn thêm vài lần, càng nhìn càng cảm thấy quen mặt.

”Thẩm Nhạc?”

Thẩm Nhạc chính là đồng môn với Tang Đồng, người hát chính trong nhóm AI mà Mia đang lăng-xê, cũng là ‘đá kê chân’ mà 《 Tạp san giải trí 》 nhắc tới bị Lương Tiểu Nghệ lợi dụng.

Thẩm Nhạc tính cách cũng có chút nam tính trẻ con, nghĩ Hàn Tả Tả là nhân viên công ty, lịch sự gật gù đầu, mỉm cười tiến vào thang máy.

Thẩm Nhạc nhấn số đi xuống, hỏi: “Cô tới tầng mấy?”

Hàn Tả Tả trầm ngâm một lát vươn tay nói: “Tôi tới phòng ghi âm tìm Tang Đồng, tôi là bạn tốt của cô ấy.”

Thẩm Nhạc vừa nghe, sắc mặt liền trầm xuống, cười lạnh cũng không thèm nhìn tới tay của cô, trào phúng nói: “Rắn chuột một ổ!”

Trong thang máy chỉ có hai người các cô, Thẩm Nhạc nói chuyện cũng sẽ không bận tâm nhiều như vậy, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng châm chọc cùng khinh thường trong đó lại thể hiện rất rõ ràng.

Hàn Tả Tả không hề tức giận, cười cười nói: “Tang Đồng cậu ấy trước giờ không có mắt nhìn người, nếu đối tốt với ai, tuyệt đối sẽ dóc hết lòng... Có một số việc cậu ấy nhìn không tới, còn nhờ cô khoan dung bỏ qua!”

Thẩm Nhạc thu lại ý châm biếm trên mặt, nghiêm túc đánh giá Hàn Tả Tả, ý tứ hàm xúc nở nụ cười.

”Cô ngược lại rất thông minh...”

Hàn Tả Tả nhếch mi đáp: “Quá khen!”

Thang máy từ từ đi lên, Thẩm Nhạc nhìn chằm chằm con số đang nhảy lên, thản nhiên nói: “Cô yên tâm, tôi ân oán rõ ràng, chỉ cần cô ấy không tham gia vào, tôi sẽ không cùng đồng môn của mình đối địch.”

Trong cái vòng lẩn quẩn này, thêm một người bạn hơn thêm một kẻ thù.

Hôm nay còn đang cố gắng tranh đấu, nói không chừng ngày mai liền một bước lên trời.

Hàn Tả Tả không hy vọng sự nghiệp của Tang Đồng vừa mới khởi sắc liền có thêm kẻ thù, Thẩm Nhạc cũng như vậy không muốn đắc tội với Tang Đồng bắt đầu nổi tiếng.

Thang máy “Đình” một tiếng ngừng lại, Hàn Tả Tả đi ra ngoài, quay người lại nói: “Sau này nếu có việc tôi và Tang Đồng có thể giúp đỡ, nhất định sẽ cố hết sức.”

Thẩm Nhạc không cho là đúng, Hàn Tả Tả cũng không giải thích thêm, lập tức đến phòng ghi âm tìm Tang Đồng.

Tang Đồng và Lương Nguyên đang ngồi chung một chỗ, vai kề vai, má kề má, phi thường thân mật.

Hàn Tả Tả trong lòng tức giận hai anh em Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ nhờ vào Tang Đồng để được nổi danh, tuyệt không khách khí cắt ngang bọn họ, đem Lương Nguyên huých sang một bên, ánh mắt không hao cảm trùng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái.

Lương Nguyên không thèm để ý, vẫn như cũ tươi cười ấm áp: “Đồng Đồng, vị này là?”

Tang Đồng thấy Hàn Tả Tả thập phần vui vẻ, hoan hô một tiếng ôm cô nói: “Lương Nguyên, em giới thiệu với anh, đây là người bạn tốt nhất của em, Hàn Tả Tả, anh ấy chính là người tớ đã kể với cậu - Lương Nguyên!”

Hàn Tà Tà không đáp lại lời cô, mặt lạnh mảy may không thèm nhìn đến Lương Nguyên, tóm lấy Tang Đồng bắt đầu giáo huấn.

Hàn Tà Tà biết Tang Đồng là người đơn giản, những góc khuất trong giới này cô ấy khẳng định không rõ, tuy rằng như thế, lo lắng đến cảm nhận của cô ấy, Hàn Tà Tà vẫn hơi chút uyển chuyển, nhắc nhở cô ấy cẩn thận bị người lợi dụng.

Tang Đồng không hiểu ra sao, nghe không hiểu đơn giản liền chuyển hướng đề tài, cao hứng phấn khởi báo cáo thành công mới nhất của mình.

Hàn Tà Tà tức giận lại không thể đánh cô được, chia trán cô mắng: “Ngu xuẩn! Ngốc đến trình độ của cậu mà đạt được thành tựu như bây giờ thật cũng không dễ dàng gì! Tang Tiểu Đồng, lúc cậu từ trong bụng mẹ chui ra quên mang theo bộ óc phải không, bị người bán còn vui vẻ giúp người điếm tiền!”

Tang Đồng mất hứng xoa cái trán bị đâm ửng hồng, than thở nói: “Đại Tà không phải ai cũng như cậu chỉ trích vậy đâu...”

Hàn Tà Tà thờ dãi, ý tứ sâu sắc nói: “Giới showbiz phức tạp như vậy, có thể có mấy người tâm tư đơn giản? Cậu đừng coi thường người bên cạnh mình, tâm đề phòng người không thể không có, Lương Tiểu Nghệ... Hừ, nếu thật sự yếu ớt như vậy, còn có thể từ trong sự sàng lọc cả vạn người trở hết tài năng?”

Có thể ký được hợp đồng đều không đơn giản, huống chi là đối tượng Mía ngàn chọn vạn tuyển ra để bồi dưỡng?

Tang Đồng không cho là đúng: “Nào có phức tạp như cậu nói vậy, nếu thật là như vậy, chỉ dựa vào một mình tớ chắc chắn không thể qua nổi! Cậu nếu lo lắng, thì đến giúp tớ một tay...”

Tang Đồng vốn nghĩ đến Hàn Tà Tà sẽ giống như trước kia dứt khoát cự tuyệt, không nghĩ tới Hàn Tà Tà trầm tư một lát cứ nhiên gật gật đầu.

“Được! Tớ đến làm trợ lý của cậu, cậu ngoài luyện tập ra, khẳng định có rất nhiều công việc phải làm, công ty nhất định sẽ cho hai trợ lý tới giúp cậu, để cho tớ đi!”

Dù sao chương trình học trên trường cũng ít, cô vốn tính khai giảng tìm chút việc làm thêm, kiếm chút tiền chuyển ra khỏi Chu gia ở bên ngoài, nếu đều là công việc, không bằng tới giúp Tang Đồng.

Tang Đồng ngăn người một lát, lập tức mặt mày hớn hờ ôm cổ cô: “Đại Tà tôi chỉ biết cậu là tốt nhất!”

Hàn Tà Tà ghét bỏ đẩy khuôn mặt đang sát lại gần của cô: “Tiền lương của tớ cũng không thấp, cậu đừng cao hứng quá sớm... Ít nhất tháng sau tớ mới có thể bắt đầu làm việc, tớ phải đem việc học bên kia sắp xếp cho tốt đã!”

Hàn Tà Tà nói xong chuyện của Tang Đồng, sắc trời cũng không còn sớm, trễ chút nữa chính là giờ cao điểm, rất khó kêu được xe.

Hàn Tà Tà nhìn cô ấy bận rộn ghi âm, trong chốc lát chưa thể xong được, cũng không cùng cô ấy chào hỏi, trực tiếp rời khỏi Mía.

Về đến nhà còn không có ăn cơm, Lang Hi một mình ngồi trong vườn hoa, thu thập quân cờ trên bàn cờ.

Hàn Tà Tà dừng lại, cười hỏi: “Chú Tư chơi cờ một mình?”

Lang Hi lắc lắc đầu, lấy ra một viên trắng, đen phân biệt đặt trên bàn cờ.

Hàn Tà Tà đoán là Chu lão gia nhất thời hứng thú, lôi kéo Chú Tư chơi cờ, lúc này đến giờ ăn cơm, liền để lại hán thu thập.

Lang Hi rất nhanh đem cờ phân ra rõ ràng, đứng lên nhìn cô một cái, hờ hững mở miệng: “Có việc?”

Hàn Tà Tà ngáp ngừng một lát, rũ mắt xuống nói: “Àn, Chú Tư, cháu suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định đi giúp bạn cháu... Cháu biết giới showbiz rất loạn, cháu sẽ cẩn thận.”

Hàn Tà Tà không biết vì sao, cứ nhiên có chút chột dạ không dám nhìn hán.

Trầm mặc thật lâu, lúc cho rằng Lang Hi không trả lời hán liền “Àn” một tiếng, xách bàn cờ đi vào trong nhà.

Tiết xuân se lạnh, đập tới gió thổi qua có chút lạnh lạnh.

Hàn Tà Tà ở bên ngoài đứng trong chốc lát, trong đầu một mảnh hỗn loạn, hắt xì một cái liền vào nhà, chẳng biết tại sao rất muốn thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cám Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ước hẹn làm bạn gái

Edit: Ishtar

(từ chương này mình sẽ đổi ngôi xưng của 2 anh chị: Tứ Lang, Tả Tả cho tới khi 2 người..

Trước lúc khai giảng, Hàn Tả Tả mới nhớ trở lại trường xem thành tích, thành tích thi cuối kỳ vẫn còn đăng, chắc rằng có thể nhận được học bổng. Tiền kiếm được từ việc làm thêm chắc cũng không bao nhiêu, tính cả việc ăn uống tiết kiệm, ở gần trường học thuê một căn phòng nhỏ chắc là đủ.

Cách thời điểm khai giảng chính thức còn hai ngày, Hàn Tả Tả buổi tối ở trong phòng nghiên cứu tư liệu, nghĩ phải nhanh một chút nắm rõ công việc sắp tới.

Cửa phòng bị gõ vang, Hàn Tả Tả đứng dậy mở cửa, Lang Hi mang theo một cái hộp trực tiếp bước vào.

Từ ngày Lang Hi không hề báo trước hôn cô một cái, Hàn Tả Tả đối với hắn vẫn có chút không được tự nhiên, chính là lúc lơ đãng nghĩ đến hắn, sau đó liền càng không thể dừng lại được nhớ tới thời điểm cùng hắn ở chung.

Hàn Tả Tả đối với việc tâm tình hoảng hốt của mình vừa sợ lại bất đắc dĩ, cổ tình càng là khắc chế, lại càng không thể kiềm nén được cảm xúc đang xôn xao trong lòng.

Hộp giấy màu trắng tuyết đẹp được quán bởi cái nơ màu hồng phấn, Lang Hi tiện tay đặt chiếc hộp trên giường, thản nhiên nói: “Cho cô.”

Hàn Tả Tả tò mò, rút đoạn nơ mở ra, lấy ra một cái váy màu đỏ.

Cắt may vô cùng tinh xảo, khi sờ vào cảm giác rất tuyệt, không dính quá nhiều vật trang trí, trên lưng chỉ phôi một chiếc thắt lưng bằng da, vốn rất đơn giản nhưng lại tùy ý lộ ra vẻ quyến rũ, cộng thêm một chút dã tính, chẳng những không quá nổi bật, ngược lại càng thêm vẻ xinh đẹp thần bí.

Hàn Tả Tả kinh ngạc hỏi: “Chú Tư vì sao lại tặng quà cho cháu?”

Lang Hi trong mắt có cái gì chọt lóe lên rồi biến mất, nhanh đến nỗi người ta không thể bắt lấy, sắc mặt bình tĩnh thông dong giải thích: “Tối mai công ty họp mặt thường niên, tôi thiếu một người bạn gái.”

Hàn Tả Tả đã hiểu, Lang Hi là muốn bảo cô làm bạn gái của hắn, cùng hắn tham gia họp mặt thường niên của công ty.

Hàn Tả Tả nhú nhú mày, nghi hoặc nói: “Nhưng vì sao tìm cháu ah? Cháu cho tôi bây giờ chưa từng tham gia loại hoạt động nào như vậy, lỡ như làm hỏng làm sao bây giờ? Vả lại, Chú Tư có thể thiếu bạn gái sao...”

Hàn Tả Tả trong lòng vô cùng khó hiểu, tuy rằng Chú Tư cả ngày nghiêm mặt lạnh nhạt bộ dáng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, nhưng dựa vào gia thế bối cảnh của hắn, khẳng định có rất nhiều phụ nữ phía sau nổi phía trước chen chúc nhau, sao lại muốn tìm cô làm bạn gái? Hơn nữa, cô bắt quả chỉ là một sinh viên vừa mới trưởng thành, so với loại ‘bạch cốt tinh’ thân kinh bách chiến, mặc kệ là tướng mạo hay là trí tuệ, so với cô đều cao không chỉ một cái cấp bậc thôi đâu.

Lang Hi không nói nhiều lắm, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Cô thích họp nhất.”

Hàn Tả Tả buồn bực không thôi: “Vì sao?”

Lang Hi hồ hững nói: “Cô nói, tôi là bạn trai của cô.” (Ish: thấy cái miệng hại cái thân chưa chị ~o~)

Hàn Tả Tả suy tư một lát, mới đột nhiên nhớ tới, lúc trường được nghỉ Tô Tấn đưa cô về nhà, cô từng lôi kéo Chú Tư diễn a diễn...

Hàn Tả Tả sắc mặt đỏ lên, cười khan nói: “Thực xin lỗi, đã gây thêm phiền toái cho Chú Tư...”

Lang Hi đứng lên, thông thả đút tay vào trong túi quần, rõ ràng là quần áo ở nhà thoải mái lại đơn giản, thể nhưng được hắn mặc vào cảm giác vừa đúng đắn vừa nghiêm túc.

Lang Hi nhìn cô một cái, không cho phép cự tuyệt nói: “Tối mai sáu giờ.”

Hàn Tả Tả nhìn theo hắn rồi đi, thẳng đến cửa phòng ngủ được khép lại, mới buồn bực thở dài.

Đem lễ phục ném ở trên giường, chiếc váy như vậy cô chưa bao giờ mặc qua, trên quần áo lại không có nhãn mác, bên trong hộp giấy chỉ có một hàng chữ cái, cô lại xem không hiểu nó viết cái gì.

Càng kỳ quái hơn là, dưới đáy hộp lại còn in chìm hoa văn bộ ngực cùng cái loại phụ kiện trợ giúp này nọ.

Hàn Tả Tả sắc mặt đỏ bừng nghiên cứu một phen, không thể không cảm khái Chú Tư thật tỉ mỉ, rốt cục nhìn không được, có chút chột dạ đem cửa phòng khóa trái, sau đó cởi quần áo, thật cẩn thận thay cái váy kia.

Chất vải mềm mại trơn bóng khi mặc vào vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, màu sắc xinh đẹp làm nổi bật làn da càng thêm trong suốt trắng nõn.

Hàn Tà Tà không được tự nhiên đứng trước gương kéo kéo cổ áo, phía trước lộ ra một mảnh da thịt thật lớn, thậm chí có thể nhìn đến bộ ngực như ả như hiện, thấp thoáng kêu gọi dưới làn váy, mê người đến cực điểm.

Hàn Tà Tà nghiêng người, phía sau lưng đem toàn bộ xương bả vai đều lộ ra, làm nổi bật lên đôi vai xinh đẹp thon gầy, theo động tác của cánh tay, tựa như con bướm đang vỗ cánh, xinh đẹp tao nhã.

Hàn Tà Tà sửa lại làn váy, điều chỉnh chỗ đai lưng, mang theo chút vui sướng cùng thẹn thùng, đánh giá hình ảnh trong gương.

Không nghĩ tới ánh mắt Chú Tư lại tốt như vậy, chiếc váy mặc ở trên người Hàn Tà Tà lại vô cùng vừa vặn, không chỉ có kiểu dáng hoàn mỹ tôn lên vóc người của cô, hơn nữa số đo lại không sai chút nào.

Hàn Tà Tà đứng ở trước gương ngơ ngác nghĩ, tối mai Lang Hi sẽ mặc cái gì cùng cô đứng chung một chỗ...

Hàn Tà Tà đột nhiên lắc lắc đầu, tự xem thường mình một phen, đem quần áo cởi ra, lo lắng có nếp nhăn, thật cẩn thận đặt trở lại trong hộp.

Hàn Tà Tà làm chuyện gì cũng không chuyên tâm, bất tri bất giác đã đến chạng vạng (sẩm tối) ngày hôm sau, giống như tên trộm lén lút thay quần áo trang điểm, khẩn trương ngồi ở trong phòng chờ đợi.

Hàn Tà Tà miên man suy nghĩ, chỉ cảm thấy tâm trạng của mình lúc này nhìn thế nào cũng giống như cô dâu đang đợi gả ra ngoài...

Lang Hi thực đúng giờ, đến sáu giờ liền gõ cửa phòng cô.

Lang Hi vẫn như cũ một thân màu đen, tây trang được cắt may thủ công khéo léo hoàn mỹ, nhìn qua vô cùng nhã nhặn.

Hàn Tà Tà đứng lên mở cửa, cô trang điểm rất nhạt, mặc dù cùng phong cách của chiếc váy có chút không phù hợp, nhưng dáng người cô cao gầy, sở hữu gương mặt thiếu nữ xinh đẹp sáng sủa, ngược lại có một phong thái rất đặc biệt.

Lang Hi trầm mặc nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm khó hiểu, cái loại sắc bén khí thế đột nhiên bật ra phát ra.

Lang Hi cứ như vậy không nói lời nào nhìn chằm chằm cô, tựa như con chim ưng đang bay lượn vận sức chờ phát động, hai tròng mắt lợi hại chặt chẽ khóa chặt mục tiêu, chỉ cần một cú lao xuống, đã đem con mồi cắn nuốt hầu như không còn.

Hàn Tà Tà bị nhìn đến tim đập kịch liệt, ánh mắt kia ép tới khiến cô cơ hồ hít thở không thông, bất an lui về phía sau một bước.

Lang Hi lập tức tỉnh lại, thật sâu nhìn cô một cái, cầm lấy áo khoác, lịch sự nho nhã mặc vào giúp cô.

“Đi thôi.”

May mắn lúc này Chu gia chỉ có hai người bọn họ, bằng không Hàn Tà Tà không biết nên giải thích như thế nào.

Ngồi ở trên xe, Hàn Tà Tà chần chừ hỏi: “Cháu... Có chỗ nào cần phải lưu ý không?”

Lúc này ánh đèn đường rực rỡ vừa lên, trên đường xe cộ ‘chật như nêm’, các ngã đường vô cùng đông đúc.

Lang Hi một bên quan sát lái xe một bên thản nhiên nói: “Có tôi ở đây.”

Chỉ vồn vồn bốn chữ ngắn ngủi, lại giống như mang một sức mạnh rất lớn.

Hàn Tà Tà nhẹ nhàng thở ra, chợt bình tĩnh lại.

Từ nhỏ đến lớn trải qua bao nhiêu gian khổ như vậy, một mình cô đều có thể thản nhiên đối mặt, nay lại có cái gì phải sợ đâu?

Cho dù xấu mặt, đó cũng là chuyện của Lang Hi, người nào biết cô là ai chứ!

Xe chậm rãi chạy trên đường, rốt cục cũng đến nơi.

Trước cửa khách sạn vô cùng khí thế đã đỗ rất nhiều xe, trên bậc thang trải một chiếc thảm đỏ thật dài.

Xe dừng lại, lập tức có người cung kính tiến lên phía trước, mở cửa xe, chờ Lang Hi cùng Hàn Tà Tà xuống xe, liền đem xe đỗ ở chỗ thích hợp.

Vốn tưởng là cuộc họp mặt nho nhỏ của công ty, nay vừa thấy tình cảnh này, Hàn Tà Tà không khỏi lú lười.

Các phóng viên chen chúc ào tới giờ cao máy chụp ảnh và micro, bị ngăn lại từ xa, đảm bảo rằng không có vị khách nào bị chụp ảnh.

Hàn Tà Tà kinh nghi trùng mắt nhìn Lang Hi trước mặt, lúc này mới phát hiện cô chưa bao giờ biết Chú Tư làm công việc gì, vân vân và vân vân. (o~o)

Lang Hi vươn tay, Hàn Tà Tà yên lặng đặt vào, cùng hân hân vai đi vào khách sạn.

Có cô gái xinh đẹp lễ phép tiếp nhận áo khoác của Hàn Tà Tà, sau đó dẫn bọn họ tiến vào thang máy.

Hàn Tà Tà giống như đột nhiên bước vào một thế giới khác.

Đại sảnh ánh đèn rực rỡ, người người y phục đẹp đẽ sang trọng, âm nhạc du dương dịu dàng, nhân viên phục vụ bưng khay đi xung quanh...

Lang Hi vừa xuất hiện, đại sảnh lập tức im lặng trong nháy mắt, có người bước nhanh tiến lên đón tiếp, ân cần cùng hân hân huyền.

Lang Hi sắc mặt càng thêm lạnh lùng, khẽ gạt đầu mang theo Hàn Tà Tà đi vào bên trong.

Trên chiếc bàn dài đặt đầy các món ăn đủ màu sắc, Lang Hi lấy một cái đĩa nhỏ đưa cho cô, thấp giọng nói: “Ăn chút điểm tâm, tôi sẽ quay lại ngay.”

Hàn Tà Tà còn chưa ăn cơm chiều, lúc trước khăn trương không cảm giác được, giờ bị hân nhắc nhở mới cảm thấy bụng thật đói, gạt gạt đầu nói: “Chú Tư cứ đi làm việc của mình, không cần để ý đến cháu đâu.”

Lang Hi trong mắt mơ hồ hiện ra ý cười: “Là Tứ Lang.” (moa...moa)

Hàn Tà Tà nhìn không được bật cười, chọn vài món ăn trên bàn, một mình ngồi xuống bên cạnh, không coi ai ra gì bắt đầu ăn.

”Tà Tà!”

Hàn Tà Tà thiếu chút nữa bị nghẹn, vừa ngẩng đầu, liền thấy Tô Tấn ra vẻ không thể tin được tròn mắt nhìn cô.

”Cậu sao lại ở chỗ này?”

Hàn Tà Tà vừa thấy hân liền tức giận không có chỗ tiết, thấp giọng bực mình mắng: “Còn không phải tại cậu! Tô Tấn cậu còn không chịu yên thân, cứ nhiên lại chạy đến đây nhiều chuyện!”

Tô Tấn không đầu không đuôi, ngồi xuống bên cạnh cô, giờ tay không khách khí bóc một miếng điểm tâm trong đĩa của cô, ăn ngon lành.

”Cậu theo Lang ca đến?”

Tô Tấn lau miệng, vô cùng đau đớn nói: “Hàn Tà Tà, cậu không nên coi trọng vật chất trước mắt mà để bị mê hoặc! Cái vòng lẩn quẩn dơ bẩn này đến cả cậu cũng không thể tưởng tượng được đâu, đừng nhìn người ở đây lịch sự sang trọng, sau lưng xấu xa thủ đoạn cỡ nào đều có. Cậu hiện tại rồi đi còn kịp, bằng không sớm muộn gì có một ngày cậu rốt cuộc cũng đánh mất chính mình!”

Ngữ khí của Tô Tấn mang theo chán ghét cùng khinh thường không chút che giấu, Hàn Tà Tà còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe thấy một thanh âm lạnh lùng cất lên: “Vậy sao?”

Người nói chuyện tướng mạo tuấn tú, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, đường nét tuy rằng còn mang vẻ thiếu niên non nớt, khí chất quanh người cũng đã khiến cho người khác không thể bỏ qua.

Người này Hàn Tà Tà có biết, là nhân vật đình đám nhất hiện nay tiểu thiên vương Tô Vĩ.

Hàn Tà Tà trước khi nhận công việc trợ lý, đã dành thời gian nghiên cứu vị nghệ sĩ trẻ tuổi nhưng tài năng hơn người này.

Tô Vĩ vừa ra sinh ra đã có may mắn vượt trội hơn người, cha của hân là diễn viên nổi tiếng, mẹ là nữ ca sĩ có tên tuổi, đã biểu diễn trong rất nhiều sự kiện nổi tiếng. Những ca khúc ấy đến nay vẫn rất được yêu thích.

Tô Vĩ mới ra sinh ra đã là tiểu minh tinh, có cha mẹ bảo bọc, đương nhiên tiền đồ thuận lợi, ngày xưa là tiểu minh tinh hiện nay đã trở thành thần tượng số một Châu Á.

Tô Vĩ trào phúng cười cười: “Anh, anh nói trong cái vòng lẩn quẩn này sớm muộn gì cũng sẽ đánh mất chính mình, vậy anh nói xem, em làm sao lại lớn được như bây giờ?”

Tô Tấn sắc mặt càng thêm xanh mét, đáy mắt giống như có hai ngọn lửa phừng phực, hung tợn trừng mắt nhìn thiếu niên cả lợ phất phơ trước mặt.

Hàn Tà Tà vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ đánh giá hai người đang giằng co, chần chờ mở miệng: “Hai người là... anh em?”

Tô Vĩ lúc này mới đem tầm mắt chuyển đến trên người cô, nhìn cô thật kỹ, đột nhiên nhếch hàng chân mày, ngả ngón đến cực điểm cười rộ lên.

”Tiểu thư xinh đẹp này sao tôi lại chưa từng gặp qua, là mới tới sao?”

Tô Tấn lập tức bật người dậy, tràn ngập dục vọng chiếm hữu cầm lấy tay Hàn Tà Tà, giận không thể át nói: “Tô Vĩ, anh cảnh cáo em, không được có ý xấu với cô ấy!”

Tô Vĩ không sao cả nhún vai: “Anh nói không tính, người ta lựa chọn ai, là tự do của cô ấy.”

Mắt thấy chiến hỏa sắp không thể vãn hồi, Hàn Tà Tà bỏ đĩa xuống khệ một tiếng, đứng lên vươn tay, lễ phép nói: “Tô Vĩ xin chào, tôi là Hàn Tà Tà.”

Tô Vĩ khiêu khích liếc Tô Tấn một cái, nắm tay Hàn Tà Tà không buông, cúi đầu ở trên mu bàn tay cô hạ xuống một nụ hôn.

Tô Vĩ đắc ý dào dạt ngẩng đầu, vừa muốn kích thích Tô Tấn một phen, liền nhìn thấy một gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng xuất hiện.

Tô Vĩ đang muốn khoe khoang bị ghen lại, tươi cười cứng đờ, không rõ chuyện gì đang xảy ra cùng Lang Hi mắt to trùng đôi mắt nhỏ.

Lang Hi mặt không chút thay đổi đi tới, ánh mắt lạnh lẽo như băng giá sắc bén lướt qua, hung hăng đâm vào bàn tay Tô Vĩ đang nắm tay Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà vội vàng rút tay ra, thuận theo đứng ở bên người Lang Hi.

Lang Hi thản nhiên nói: “Tay.”

Hàn Tà Tà yên lặng vươn tay phải, Lang Hi lấy ra khăn mặt, nắm tay cô, tỉ mỉ lau một lần.

Tô Vĩ sắc mặt nhất thời vắn vẹo.

Tô Tấn vui sướng khi người gặp họa cười rộ lên, thích ý hô: “Lang ca, Lang tẩu!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Diễn giả thành thật

Hàn Tà Tà bị Lang Hi nắm chặt tay liền cảm thấy ngượng ngùng, vừa nghe Tô Tấn gọi như vậy nhất thời thẹn quá thành giận, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Tấn, nghiêng răng uy hiếp mắng: “Nói hươu nói vượn cái gì đó, cậu lại nói lung tung, tôi sẽ cho cậu biết tay!”

Tô Tấn mới không sợ cô, hướng chỉ Hàn Tà Tà tuy rằng đôi mắt tóe lửa, nhưng sắc mặt xấu hổ, vẻ hờn dỗi kia nhìn thế nào cũng làm cho người ta tâm tư ngứa ngáy khó nhịn.

Tô Vĩ thay đổi sắc mặt, ra vẻ chính trực ngay thẳng nói: “Anh, sao anh có thể như vậy! Người phụ nữ của Lang ca anh cũng dám mơ ước! Anh thật sự là... mất trí mà!”

Tô Vĩ sửa lại vạt áo, trịnh trọng cúi người nói: “Tiểu đệ vừa rồi đắc tội, mong Lang tẩu lượng thứ!”

Hàn Tà Tà khoe miệng co rút, đột nhiên tin Tô Tấn Tô Vĩ là anh em là sự thật, hai người kia... Tuyệt đối là người thân!

Tô Tấn tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, xắn tay áo lên muốn dạy dỗ lại đứa em này.

Lang Hi hồ hững nhìn bọn họ liếc mắt một cái, ánh mắt bình tĩnh mà lãnh lẽo, làm cho hai anh em bọn họ rùng mình một cái, ngượng ngùng cúi đầu.

Tô Vĩ nhanh trí, cười nịnh nói: “Luu sản xuất tìm em có việc, Lang ca, em đây không quấy rầy anh và chị dâu nữa!”

Tô Vĩ nói xong, lập tức lòng bàn chân như được bôi dầu chuồn mất.

Tô Tấn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo em trai không nghĩa khí của mình, vừa quay đầu lại liền chống lại đôi mắt lạnh như băng của Lang Hi.

Tô Tấn ha ha cười gượng, Lang Hi thản nhiên dời tầm mắt, nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Cút.”

Tô Tấn giống như được đặc xá, vội vàng chạy thoát.

Hàn Tà Tà lắc lư trong gió, đây là chàng trai luôn miệng nói không phải cô thì không được, quán quýt cô như sam sao?

“Uống gì không?”

Hàn Tà Tà hoàn hồn, nhìn thấy Lang Hi giúp cô lấy ly nước chanh, vừa mới ăn nhiều như vậy quả thật khát nước, liền tiếp nhận nhấp một ngụm.

Lang Hi nhìn chằm chằm Hàn Tà Tà đôi môi bóng mượt ướt át, ánh mắt đột nhiên trầm xuống.

Hàn Tà Tà đầu quả tim đập loạn, khăn trương liếm liếm môi, mắt tự nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Lang Hi hít sâu một hơi, có chút bối rối, nặng nề nói: “Không có việc gì.”

Hàn Tà Tà cùng Lang Hi ngồi ở một bên, tò mò đánh giá mọi người giữa sân, cư nhiên nhìn đến không ít ngôi sao, nhin không được hỏi: “Chú Tư, chú làm công việc gì? Vì sao Tô Vĩ có vẻ rất quen thuộc với chú?”

Lang Hi nhấp một ngụm rượu, thần nhiên nói: “Tôi làm rất nhiều việc... Rất sớm từ trước kia đã quen biết vợ chồng Tô Dương, sau đó tôi thu mua Khôi Hoàng, Tô Dương đã ký hợp đồng với Khôi Hoàng trong lúc đó.”

Tô Dương là cha của Tô Vĩ - diễn viên nổi tiếng trong giới.

Hàn Tà Tà kinh ngạc không thôi, Khôi Hoàng là công ty giải trí có tiếng, có lịch sử phát triển lâu đời, lúc trước lấy việc kinh doanh đĩa nhạc mà phát đạt, nghe nói cùng Vinh Hiền của Lạc thị là đối thủ cạnh tranh, sau lại bởi vì kinh doanh không tốt, dần dần xuống dốc thành công ty cổ phần.

Hàn Tà Tà nhớ rõ vài năm trước Khôi Hoàng bởi vì hạng mục đầu tư thất bại, tài chính quay vòng không đủ, buộc phải đem công ty bán đấu giá, sau khi được mua lại, toàn bộ nhân viên chủ quản đều bị thay thế, sau đó thế nhưng nhanh chóng vực dậy, hiện nay Khôi Hoàng đang dần dần tái hiện lại phong cảnh huy hoàng như ngày xưa.

Khó trách lúc trước Hàn Tà Tà nói muốn tiến vào giới showbiz, Lang Hi liền phản đối, không nghĩ tới hán dĩ nhiên là người đứng đầu Khôi Hoàng.

Lang Hi đột nhiên nói: “Em nếu muốn giúp bạn mình, hãy nói cô ấy gia nhập Khôi Hoàng.”

Hàn Tà Tà sừng sốt một lát, lắc lắc đầu nói: “Tang Đồng đã ký hợp đồng năm năm với Mia rồi.”

Lang Hi thần nhiên nói: “Khôi Hoàng sẽ trả tiền vi phạm hợp đồng, trả thù lao hậu hĩnh và cung cấp những cơ hội tốt nhất.”

Hàn Tà Tà suy tư trong chốc lát, xin lỗi cười cười: “Quên đi, Tang Đồng dù sao vừa mới xuất đạo, căn cơ chưa vững, hơn nữa tổng giám âm nhạc của Mia đối với cậu ấy rất tốt, tùy tiện đi ăn máng khác chỉ sợ đối với cậu ấy sẽ có ảnh hưởng không tốt...”

Hàn Tà Tà sợ Lang Hi trong lòng không vui, nói đùa: “Hơn nữa, cũng không nên để người khác dị nghị, nói cháu cậu thế Chú Tư thì không sao, nhưng nếu hiểu lầm Chú Tư lợi dụng chức quyền quả thật không tốt lắm!”

Lang Hi hờ hững nói: “Không có việc gì, em là bạn gái của tôi, không cần khách khí.”

Hàn Tà Tà ngạc nhiên: “Ai nói cháu là bạn gái... của chú?”

Lang Hi vẫn thờ ơ nhấp một ngụm rượu: “Tô Vĩ nói.”

Hàn Tà Tà tức giận phản bác: “Đó là hán không biết rõ sự tình!”

Lang Hi sắc mặt vẫn không đổi: “Em đã nói.”

Hàn Tà Tà buồn bực: “Cháu nói lúc nào?”

Lang Hi quay sang, đôi mắt tối đen như đêm băng lạnh lẽo thâm u, chăm chú nhìn cô, nghiêm túc nói ra từng chữ từng chữ một: “Em đã nói, tôi là bạn trai của em.”

Hàn Tà Tà nhìn sâu vào con người đen trong treo nhưng lạnh lùng của hán, giống như một xoáy nước màu đen khiến người ta bị hút vào, ánh mắt còn thật sự chuyên chú, phản chiếu rõ ràng hình ảnh của cô trong đó.

Hàn Tà Tà hô hấp cứng lại, đột nhiên nghiêng đầu thật sâu thờ dốc, luống cuống uống ly nước chanh trong tay như để che giấu cảm xúc, sau một lúc lâu mới nói: “Kia, đó là cháu... Có ý lừa Tô Tấn, không thể cho là thật được!”

Lang Hi trầm mặc không nói, lẳng lặng nhìn Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà càng lúng túng không được tự nhiên, chỉ cảm thấy góc khuất nhỏ nhỏ này giống như bị một bức tường vô hình ngăn cách, đại sảnh ca múa huyền ảo âm ỉ giống như không cùng một không gian cô đang tồn tại.

Rõ ràng là nơi âm nhạc rộn ràng náo nhiệt, Hàn Tà Tà cư nhiên có thể nghe được rõ ràng tiếng tim đập của mình, đùng đùng va chạm, giống như đang gào thét không thể dồn nén tình cảm được nữa, dồn dập, mạnh mẽ, dần dần mất đi không chế...

Lúc Hàn Tà Tà hoảng sợ muốn nhảy dựng lên chạy trốn, Lang Hi rút cục mở miệng, thanh âm rất thấp, mang theo chút khàn khàn khó tả, từng chữ đều giống như một cây đinh, chặt chẽ cắm sâu vào lòng cô.

”Thế nhưng... Tôi đã xem nó là sự thật.”

Tất cả âm thanh giống như thủy triều gấp gấp rút đi, trong trời đất chỉ còn quanh quẩn câu nói của Lang Hi.

Hàn Tả Tả bất quá chỉ là thiếu nữ vừa mới trưởng thành, mặc dù khi còn bé cuộc sống gian khổ làm cho cô sớm thành thực, nhưng ở sâu trong nội tâm rốt cuộc vẫn còn giữ lại chút gì đó ảo tưởng lãng mạn của cô thiếu nữ mới lớn.

Cô cũng từng tưởng tượng qua, tương lai có một ngày, sẽ gặp một người đàn ông, có lẽ không thể anh tuấn tiêu sái, cũng không quá giỏi giang giàu có, nhưng nhất định phải cao lớn cường tráng, có ánh mắt kiên định, có bờ vai dày rộng.

Hàn Tả Tả không chỉ có một lần nghĩ tới, nếu gặp được người đàn ông như mục tiêu của mình có thể để cho cô dựa vào, sẽ nói những lời tỏ tình rung động như thế nào, sẽ hướng về phía cô trao lời thề trọn cả cuộc đời.

Nhưng hôm nay, chỉ ngần ngừ một câu, mang theo ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, vốn chỉ là một câu nói rất bình thường, thế nhưng làm cho cô vô lực chống đỡ, suy sụp để mặc cho tình cảm ồ ạt dâng lên trong lòng.

Hàn Tả Tả nhắm mắt lại, chần chừ mở miệng: “Chú là chú Tư...”

“Thì như thế nào!” Lang Hi lạnh lùng nói, “Em không họ Chu, tôi cũng không mang họ Hàn!”

Hàn Tả Tả há miệng thở dốc, mới phát hiện cổ họng khô rát, chỉ một câu nói tàn nhẫn mà cũng không thể thốt nên lời.

Lang Hi rất tùy hứng, từ trước đến nay luôn xem nhẹ tất cả, nhưng Hàn Tả Tả lại không có cách nào tùy hứng làm bậy.

Nếu bị người trong Chu gia biết, họ sẽ nhìn cô thế nào, lại sẽ đối đãi với mẹ cô ra sao?

Mẹ vẫn không muốn tái giá, thà rằng một mình vất vả nuôi cô khôn lớn, chẳng qua chỉ vì sợ cô tuổi còn nhỏ ở trong nhà người khác sẽ bị ủy khuất.

Thật vất vả chờ đến ngày cô trưởng thành, mẹ rốt cục có thể có được cuộc sống an nhàn hạnh phúc, cô sao có thể nhẫn tâm làm cho bà thương tâm khó xử?

Hàn Tả Tả cười khổ lắc lắc đầu: “Chú Tư, chuyện không đơn giản như vậy... Mặc dù chúng ta không có quan hệ huyết thống gì, nhưng cũng không có khả năng. Chu gia đối với cháu, đối với mẹ cháu rất tốt, cháu không thể...”

“Tất cả đều là viện cớ.” Lang Hi ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm cô, “Em là không thể, hay là không muốn?”

Hàn Tả Tả á khẩu không trả lời được, kinh ngạc nhìn hấn.

Lang Hi vẻ mặt vẫn như cũ lạnh lùng hờ hững, nhưng lại lộ ra khí thế người lạ chó đến gần.

Hàn Tả Tả đột nhiên cảm thấy vô cùng khổ sở, loại cảm giác cô đơn cùng đau lòng này cô chưa bao giờ trải qua, giống một thanh đao cùn loang lổ rỉ sét, từng chút một xuyên vào trái tim yếu ớt của cô.

Lang Hi bỗng nhiên vươn tay, lòng bàn tay ấm áp phủ trên mắt cô.

“Không cần như vậy...”

Lang Hi nhíu nhíu mày, bị Hàn Tả Tả đau thương lại quyết tuyệt nhìn như vậy, làm cho hấn đáy lòng ồ ạt dâng lên sự sợ hãi cùng không đành lòng.

Hàn Tả Tả miễn cưỡng cười cười, kéo tay hấn xuống nói: “Cháu không khóc...”

Lang Hi thần nhiên nói: “Muốn làm cái gì thì làm cái đó, gặp chuyện gì cũng không được viện cớ lùi bước, dù cho có khó khăn như thế nào, cũng sẽ có tôi chống đỡ, em lại đi lo nhiều việc như vậy làm cái gì?”

“Cháu...”

Lang Hi làm như hạ quyết tâm, lạnh giọng nói: “Em nếu bận tâm, tôi có thể cùng em yêu đương vụng trộm!”

Hàn Tả Tả thiếu chút nữa bị sặc nước miếng mà chết, không khí vốn đang thương tâm cảm động đột nhiên nghịch chuyển, không biết nên khóc hay cười nói: “Từ không phải dùng như vậy!”

“...”

Lang Hi không được tự nhiên nhếch miệng, ánh mắt có chút hoang mang khó hiểu.

Hàn Tả Tả dờ khóc dờ cười giải thích một chút, thờ dãi nói: “Ý của chú là, chúng ta vụng trộm yêu đương, không để cho bọn họ biết?”

Lang Hi ánh mắt sáng ngời, gật đầu nói: “Em đã lớn, có thể yêu đương rồi!”

Nói xong, ánh mắt nhẹn không được lại bắt đầu dờ dẫm xuống...

Hàn Tả Tả mặt không chút thay đổi nói: “Chú Tư, chú đang nhìn cái gì đó? Lại nhìn tiếp thì vĩnh viễn đừng nghĩ cháu cùng chú "Yêu đương vụng trộm"! ”

Lang Hi vội vàng chuyển tầm mắt, đột nhiên sững sốt, quay đầu lại gắt gao nhìn chăm chăm cô, trầm giọng nói: “Em đáp ứng rồi.”

Hàn Tà Tà không sao cả nhún vai: “Yêu đương thôi mà, dù sao bọn họ cũng sẽ không biết, và lại cháu vẫn còn trẻ, sau này có nhiều chuyện sẽ thay đổi, nói không chừng không quá vài ngày đột nhiên cảm thấy không thích hợp liền chia tay...”

Hàn Tà Tà rốt cục không thể không thừa nhận, không biết khi nào thì bắt đầu, cô đối với Chú Tư đã động tâm, nếu cứ cự tuyệt như vậy, cô có chút luyến tiếc.

Khoảng thời gian trước, cô liều mạng kháng cự tình cảm của bản thân, lại không thể tự kiềm chế mà nhích lại gần, sợ chính mình trầm luân trong đó, cho nên buộc bản thân ra về như không có việc gì.

Hàn Tà Tà sờ đi luôn bằng khoản không dứt, đơn giản là vì đoạn tình cảm này quá mức cấm kỵ, mà đối phương lại lạnh lùng nhạt nhẽo như thế.

Có đôi khi, bạn lựa chọn cùng một ai đó bảo trì khoảng cách, không phải bởi vì không cần, mà là vì bạn biết rất rõ, người đó không thuộc về bạn.

Nhưng hiện tại lại không như vậy, hóa ra không phải hoa rơi nước chảy tự mình đa tình, hóa ra hẳn có thể cùng cô cùng nhau đối mặt...

Lang Hi nói rất đúng, mặc kệ là nguyên do gì, bất quá chỉ do cô nhát gan viện cớ, nếu thích, sợ gì không thử đến với nhau?

Cô mới mười tám tuổi, Lang Hi cũng còn rất trẻ, tương lai như thế nào ai cũng không nói trước được. Có lẽ khi yêu nhau sẽ phát hiện khuyết điểm của nhau, tương lai cũng sẽ có người mới, bất quá cũng có thể xem đoạn tình cảm này là một thời rung động của tuổi trẻ bồng bột.

Mà nếu cứ như vậy bỏ qua, có lẽ lưu lại là tiếc nuối vĩnh viễn không thể tiêu tan...

Hàn Tà Tà cho tới bây giờ cũng không phải là người dễ dàng nhận thua, lại càng sẽ không chưa cố gắng đi tranh thủ mà bỏ cuộc.

Lang Hi thật nhanh nắm chặt tay cô, lãnh đạm lại kiên định nói: “Sẽ không.”

Hàn Tà Tà không giải thích, mỉm cười: “Khiêu vũ sao?”

Trong đại sảnh cả nam lẫn nữ ôm nhau mà vũ, âm nhạc nhẹ nhàng làm cho người ta tâm tình vui sướng.

Lang Hi ánh mắt khẽ nhúc nhích, hồ hững nói: “Đói bụng, đi ăn cơm!”

Hàn Tà Tà khó hiểu: “Không phải có rất nhiều món ở đây sao?”

Lang Hi cũng không thèm nhìn tới đồ ăn bày đầy trên bàn, kéo Hàn Tà Tà bước đi: “Khó ăn!”

Hàn Tà Tà yên lặng đi theo phía sau hắn, sau một lúc lâu mới khẽ giọng hỏi: “Chú tư, chú là không biết khiêu vũ đi!”

Lang Hi đầu cũng không quay lại, cước bộ không ngừng, tay đang nắm Hàn Tà Tà lại đột nhiên căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nụ hôn đính ước bên hồ

Tô Tấn tựa vào bên cửa sổ, vẻ mặt ai oán nhìn ‘hồng nhan tri kỷ’ mình vất vả tìm được bị người khác bắt cóc.

Tô Vĩ cười đến cực kỳ đáng đánh đòn, lắc lắc ly rượu trong tay uống một ngụm nói: “Đừng nhìn nữa, trông mắt có nhìn đến lặn xuống đất thì người ta cũng không thèm quay lại liếc anh đâu!”

Tô Tấn nổi giận: “Ai cần em lo!”

Tô Vĩ cả lờ phát phơ vươn tay, cánh tay như không xương khoát lên bả vai hắn: “Đừng tức giận mà anh hai, anh nhìn xem, trong phòng này nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, ai ai cũng đều xinh tươi mon mồn ah! Tuy rằng bộ dạng anh không động lòng người, nhưng chỉ cần anh không phải là ‘đàn sắt’, bằng vào bối cảnh thân thế của anh, còn sợ tìm không được ai sao?”

Tô Tấn cười lạnh: “Em nghĩ rằng anh và em giống nhau bụng đói ăn quăng! Chỉ có loài sinh vật năng lực kém tri thức thấp mới bị bản năng cơ thể chi phối, em có thể biết cái gì gọi là rung động, là tình yêu sao?”

Tô Vĩ không hề để ý lời nói chua ngoa của hắn, ác ý cười nói: “Em thì không biết cái gì gọi là tình yêu, em chỉ biết tình yêu cần hai người, anh chỉ có một

bên tình nguyện, kia không gọi là yêu, mà gọi là không biết tự trọng!”

Tô Vĩ từ từ giờ lên ly rượu, tao nhả hé miệng uống.

Tô Tấn hừ lạnh, không chút để ý khoát tay, hung hăng hất ly rượu trong tay Tô Vĩ.

Ly thủy tinh bị va chạm, rượu vang lạnh như băng bất ngờ bị hất ra, làm cho khuôn mặt Tô Vĩ đầy rượu vang còn chưa tỉnh, lại còn khiến hắn bị sặc nước mắt giàn giụa.

Tô Tấn cười đắc ý: “Em trai ngoan, đừng nói anh hai không thương em, anh đây vừa giúp em tạo ra chút ‘chuyện tốt’ (tức scandal), hãy tận hưởng thật tốt nha!”

Tô Vĩ giận không thể át, khuôn mặt đầy rượu vang chặt vật đi vào toilet rửa sạch.

Thời tiết dần dần ấm lại, gió đêm cũng không còn lạnh thấu xương nữa.

Hàn Tả Tả bị Lang Hi lôi kéo, cũng không lái xe, tránh khỏi mọi người, từ cửa sau khách sạn lặng lẽ rời đi.

Cảm giác này giống như bỏ trốn, vừa kích thích vừa vui vẻ, làm cho Hàn Tả Tả nhìn không được có chút kích động.

Phía sau khách sạn đều là những hẻm nhỏ tối mịt, đi xuyên qua nó là đường phố phồn hoa tấp nập.

Hàn Tả Tả dẫn đường, không lâu sau liền tiến vào một quán ăn bình dân.

Tám, chín giờ tối, khách trong quán đã voi bót, Hàn Tả Tả quen thuộc tìm được chỗ ngồi, sau đó chạy tới chạy lui kêu đồ ăn.

Trên bàn bày đầy những cái đĩa đựng đồ ăn vặt, Hàn Tả Tả cười nói: “Đừng nhìn quán này không lớn, nhưng đồ ăn làm rất ngon, cháu và Tang Đồng thường xuyên tới đây ăn cho đỡ thèm!”

Lang Hi không nói câu nào nhắc đũa, gấp một khối bánh gần nhất ném thử.

Hàn Tả Tả cũng gấp một khối: “Bánh tổ ong này ăn rất ngon, phải chấm thêm tương!”

Lang Hi vẫn là lần đầu tiên ăn loại đồ ăn vặt đường phố này.

Hồi còn nhỏ hiếm khi ăn cái gì ở bên ngoài, ngay cả đồ ăn vặt cũng rất ít ăn, lúc trưởng thành lại luôn sống ở nước ngoài, sau khi trở lại T thị, mỗi ngày không phải tham dự tiệc chiêu đãi chính là ở Chu gia ăn vài món ăn gia đình, những món vừa cay vừa chua vừa ngọt như thế này, Lang Hi vẫn là lần đầu tiên nếm thử.

Hàn Tả Tả lúc ở tiệc rượu đã ăn không ít, hiện tại không thấy đói, nhưng vẫn tha thiết vì Lang Hi giới thiệu món nào ăn ngon.

Chờ Lang Hi thật sự ăn không nổi nữa, đồ ăn còn thừa không ít, Hàn Tả Tả gọi người gói lại, lại cầm bánh tổ ong vừa đi vừa ăn.

Cách đó không xa có một cái hồ nhân tạo, Hàn Tả Tả ăn no thì lười biếng, tựa vào bên lan can hồ nghỉ ngơi.

Chuyện xảy ra hôm nay giống như một giấc mơ, Hàn Tả Tả nhìn Lang Hi bên cạnh, thật sự không thể tin được cô cư nhiên cùng Chú Tư phát triển quan hệ yêu đương.

Bên hồ không khí tươi mát, mang theo hơi nước lạnh lạnh, làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Hàn Tả Tả thì thầm hỏi: “Chú Tư, chú thích cháu ở điểm nào?”

Lang Hi nghĩ nghĩ, trả lời nói: “Không biết.”

Hàn Tả Tả không bắt ngờ với câu trả lời của hắn, bởi vì ngay cả cô cũng không rõ lắm, vì sao đối với người không nên động tâm lại động tâm.

Người bên hồ không nhiều lắm, bốn phía thực yên tĩnh, Lang Hi luôn luôn trầm mặc ít lời, Hàn Tả Tả sớm đã thành thói quen, hai người cứ như vậy một câu không nói, Tả Tả lại thích như vậy.

Hàn Tả Tả nhìn đồng hồ, chắc tiệc rượu cũng đã kết thúc, phóng viên vây quanh trước cửa khách sạn hẳn cũng rời khỏi rồi.

Hàn Tả Tả hít một hơi thật sâu, dựa lưng vào lan can, nhìn ánh sáng phát ra từ phía ngọn đèn xa xa, cảm khái nói: “Thực không thể tin được, mình lại có thể cùng Chú Tư nói chuyện yêu đương.”

Lang Hi đứng ở trước mặt cô, nghe vậy cúi đầu trầm giọng nói: “Tôi không phải.”

Hàn Tả Tả mỉm cười: “Tuy rằng là trên danh nghĩa, nhưng là người khác vẫn sẽ dị nghị... Chú Tư, thực xin lỗi, còn muốn chú phải lên lút...”

Hàn Tà Tà nói như vậy, cũng là bởi vì bị Lang Hi cảm động.

Một người như Lang Hi, không thêm đề ý tất cả cứ lạnh lùng mà chống đỡ, làm sao sẽ ‘tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục’, mà hiện tại, vì bận tâm đến cảm nhận của cô, cư nhiên đồng ý không công khai quan hệ với cô.

Hàn Tà Tà rất cảm động, còn có một tia áy náy.

Lang Hi trầm mặc không nói, ánh mắt lưu chuyển nhìn không ra cảm xúc, đột nhiên vươn tay khẽ chạm nhẹ vào khóe môi cô.

Hàn Tà Tà khó hiểu nhú mày, thấy ngón tay Lang Hi dính một chút sốt tương.

Hàn Tà Tà ngượng ngùng cười cười, vừa mới ăn bánh tở ông đã quên không lau sạch miệng.

Hàn Tà Tà vừa muốn lấy khăn giấy lau tay cho hần, liền thấy Lang Hi đưa ngón tay vào trong miệng mình, cực kỳ tự nhiên liếm đi sốt tương dính trên đó.

Khuôn mặt lạnh lùng rõ ràng không có biểu tình gì, động tác kia lại chứa đựng hơi thở cảm dục nồng đậm, thế nhưng sắc tình đến cực điểm.

Hàn Tà Tà mặt oanh một cái nóng lên.

”Chú, Chú Tư...”

Hàn Tà Tà lấp bắp không biết muốn nói gì, Lang Hi nhìn cô thật sâu, đáy mắt sâu thẳm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại giống như dây lên ngọn lửa mãnh liệt.

Lang Hi nâng cằm Hàn Tà Tà, cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Hàn Tà Tà theo bản năng nín thở, hai mắt mở thật lớn, lại cái gì cũng nhìn không thấy, tất cả các giác quan trên cơ thể đều tập trung vào đôi môi, xúc cảm lạnh lạnh mềm mại, làm cho đầu óc cô trống rỗng.

Lang Hi dán lên môi cô yên lặng một lúc lâu, mới bắt đầu chậm rãi cọ sát, nhẹ nhàng mút vào, thật giống như hôn một đóa hoa tươi mềm mại tí mĩ vun tròn, thật cẩn thận, lại chứa đầy thành kính cùng thỏa mãn.

Từng cái hôn nhỏ vun ngọt ngào, thử thăm dò xâm nhập một chút, Hàn Tà Tà cảm thấy sức lực toàn thân đều bị hút đi, hai tay khần trương không biết nên để chỗ nào, nghĩ muốn nắm lấy cái gì đó, nâng lên lại buông xuống, cuối cùng chỉ biết nắm chặt lan can phía sau, dùng sức chống đỡ chính mình.

Lang Hi đột nhiên dừng lại, bất ngờ tiến lên một bước, thân hình to lớn đem Hàn Tà Tà ép sát vào trên lan can, một tay vòng lấy ôm cô thật chặt, một tay đặt trên đôi mắt cô.

Nửa người trên bị ép tới lơ lửng, phía sau chính là hồ nước sâu thẳm, lưng đụng vào lan can cứng rắn lạnh như băng, thỉnh thoảng mất đi ánh sáng làm cho Hàn Tà Tà khẽ kêu một tiếng.

Lang Hi hô hấp bắt đầu dồn dập, đôi mắt luôn bình tĩnh lãnh đạm nay lại sáng kinh người, như mắt sói ẩn núp trong bóng đêm, phát ra tia sáng muốn nuốt chửng con mồi.

Lang Hi hung hăng hôn xuống đôi môi đang hé mở trước mặt, dùng sức trần trọc mút vào, trong lòng khát vọng bị đè nén đã lâu mãnh liệt trào ra, nháy mắt thôi bay toàn bộ lý trí.

Không đủ, không đủ, vẫn là không đủ... Vô luận cỡ nào dùng sức mút vào đều cảm thấy không đủ.

Cánh môi xinh đẹp bị tùy ý liếm hôn, cái xúc cảm độc đáo, tinh tế, mềm mại này lại châm lên dục vọng muốn tàn sát bừa bãi tận sâu trong đáy lòng của Lang Hi.

Bóng tối làm cho cảm giác càng thêm sâu sắc, Hàn Tà Tà đắm chìm trong sự nhiệt tình của Lang Hi, đôi môi sưng đỏ, bị chặt chẽ lấp kín, trước người là thân hình nam tính gầy gao dán sát, chèn ép đến mức cô sắp hít thở không được.

Toàn bộ hô hấp đều bị đoạt lấy, thiếu dưỡng khí làm cho đầu óc một mảnh hỗn loạn, cảm giác bị đè nén làm cho Hàn Tà Tà rốt cục nhịn không được giãy dụa chống đỡ, bật ra tiếng rên khẽ ngắt quãng.

Một thoáng khớp hàm được buông lỏng giống như để cho Lang Hi tìm được khe hở để phát tiết, đầu lưỡi đang liếm mút trên đôi môi thuận thế tiến vào, gấp gáp khám phá vùng đất mới.

Cho đến khi đầu lưỡi mạnh mẽ chạm vào thứ gì đó mềm mềm ẩm áp lại ẩm ướt, đáy mắt Lang Hi đột nhiên lóe lên tia sáng nguy hiểm, dùng sức đẩy đưa khóa chặt chiếc lưỡi đang sợ sệt lần trốn kia, hung hăng gặm cắn.

Môi lưỡi dây dưa tràn ngập dục vọng chiếm đoạt cùng sở hữu, sao Hàn Tà Tà có thể chống đỡ được chứ, lồng ngực như muốn nổ tung, tay đặt lên vòm ngực cứng rắn nóng bỏng, lòng bàn tay cảm nhận nhịp tim đập dồn dập của đối phương, bên tai là thanh âm ái muội mà hai người triền miên phát ra.

Hàn Tà Tà bị động thừa nhận, Lang Hi môi lưỡi quá mức cường thế, bá đạo quấy nhiễu toàn bộ suy nghĩ của cô, không để cho cô có cơ hội cự tuyệt

trốn tránh.

Hương vị ngọt ngào xen lẫn mùi máu tanh, Lang Hi đột nhiên bình tĩnh, kịch liệt thờ đốc, cuối cùng cũng buông tha cho Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà kéo bàn tay đang che trước mắt cô xuống, đẩy Lang Hi ra từng ngum từng ngum thờ đốc, tay chân như nhũn ra dựa vào lan can.

Lang Hi bị đẩy lui về phía sau một bước, chậm rãi bình phục trống ngực dồn dập, đầu lưỡi bị cắn nát giật giật đau đớn, do dự muốn tiến lên, nhưng vẫn trầm mặc đứng yên tại chỗ.

Hàn Tà Tà mắt rất lâu mới bình tĩnh lại, hình ảnh màn kịch tình vừa rồi lại lướt qua trong đầu, đôi môi sưng đỏ sưng đau đã nhắc nhở cho sự điên cuồng khi nãy, nhất thời không biết nên đối mặt như thế nào.

Bốn phía thực im lặng, có gió thổi qua mặt hồ, kèm theo tiếng nước rất nhỏ.

Lang Hi thanh âm khàn khàn, chậm rãi nói: “Thực xin lỗi...”

Sự kinh hoàng mới rồi của Hàn Tà Tà bởi vì câu nói này mà vui đi không ít, thần kinh căng thẳng bình tĩnh lại, cười đứng thẳng người, mang chút oán giận nói: “Chú Tư, chú làm cháu sợ nhau, đây là nụ hôn đầu tiên mà chú lại hung hăng như vậy!”

Lang Hi hơi mất tự nhiên rũ mắt xuống, trên khuôn mặt lạnh lùng thậm chí mang theo một tia xấu hổ lúng túng, do dự một lát, nghiêm túc nhìn cô nói: “Tôi sẽ sửa.”

Hàn Tà Tà bật cười, vui vẻ vỗ vỗ bả vai của hắn.

Lang Hi dịu dàng nói: “Luyện tập nhiều sẽ tốt.”

Tươi cười trên gương mặt Hàn Tà Tà cứng lại.

Luyện tập nhiều sẽ tốt, luyện tập nhiều sẽ tốt, luyện tập nhiều sẽ tốt... Luyện tập em gái nhà anh a!

Lang Hi trung ra bản mặt nghiêm túc, nhanh chóng hôn lên môi của cô, ôn nhu liếm nhẹ, đầu lưỡi khẽ đảo một vòng liền lui ra ngoài.

Hàn Tà Tà toàn thân run lên, tròn mắt nhìn: “Chú còn?”

Lang Hi nghiêm trang hỏi: “Tiến bộ sao?”

Hàn Tà Tà bị phản che mặt, loại chuyện thế này cần rèn luyện để thăng cấp sao!

Hàn Tà Tà buông tay, mặt không chút thay đổi nói: “Về nhà thôi.”

Lang Hi nhìn chăm chăm cô, như có chút suy nghĩ gập gập đầu, mở miệng thì thào: “Tiến bộ rất lớn nha.”

Hàn Tà Tà dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa ngã vào trong hồ.

Lang Hi cùng Hàn Tà Tà tay trong tay trở lại khách sạn, tiệc rượu hẳn là đã sớm tan cuộc, ngoài cửa xe ít đi nhiều, phóng viên cũng chỉ còn lại lác đác vài người.

Đương nhiên có nhân viên đem xe chạy tới cửa, Lang Hi che chở Hàn Tà Tà lên xe, đánh tay lái, tránh đi đám phóng viên đang tụ tập.

Về đến nhà những người khác đều đã đi ngủ, Hàn Uyển còn chưa ngủ, nghe tiếng động ra ngoài nhìn xem.

Lang Hi đi đậu xe, Hàn Tà Tà một mình vào nhà, cười hỏi: “Mẹ, sao mẹ còn chưa nghỉ ngơi?”

Hàn Uyển ngáp một cái: “Chuẩn bị ngủ, con đi đâu vậy, trễ như vậy mới trở về?”

Hàn Tà Tà vừa rót ly nước vừa trả lời: “Con đã tìm được việc, tháng sau đi làm trợ lý cho Tang Đồng, đúng lúc Chú Tư công tác tại công ty giải trí, con nhờ chú ấy mang con đi tìm hiểu trước.”

Hàn Uyển thờ dài, căn dặn nói: “Đừng quá làm phiền Chú Tư con... Mẹ biết con bướng bỉnh, không muốn dựa vào Chu gia, mẹ cũng không ngăn cấm con, muốn làm gì thì làm, chính là đừng quá cật lực, cảm thấy mệt cũng đừng quá cố sức, an tâm học tập, mẹ cũng không cần lúc nào cũng lo lắng cho con!”

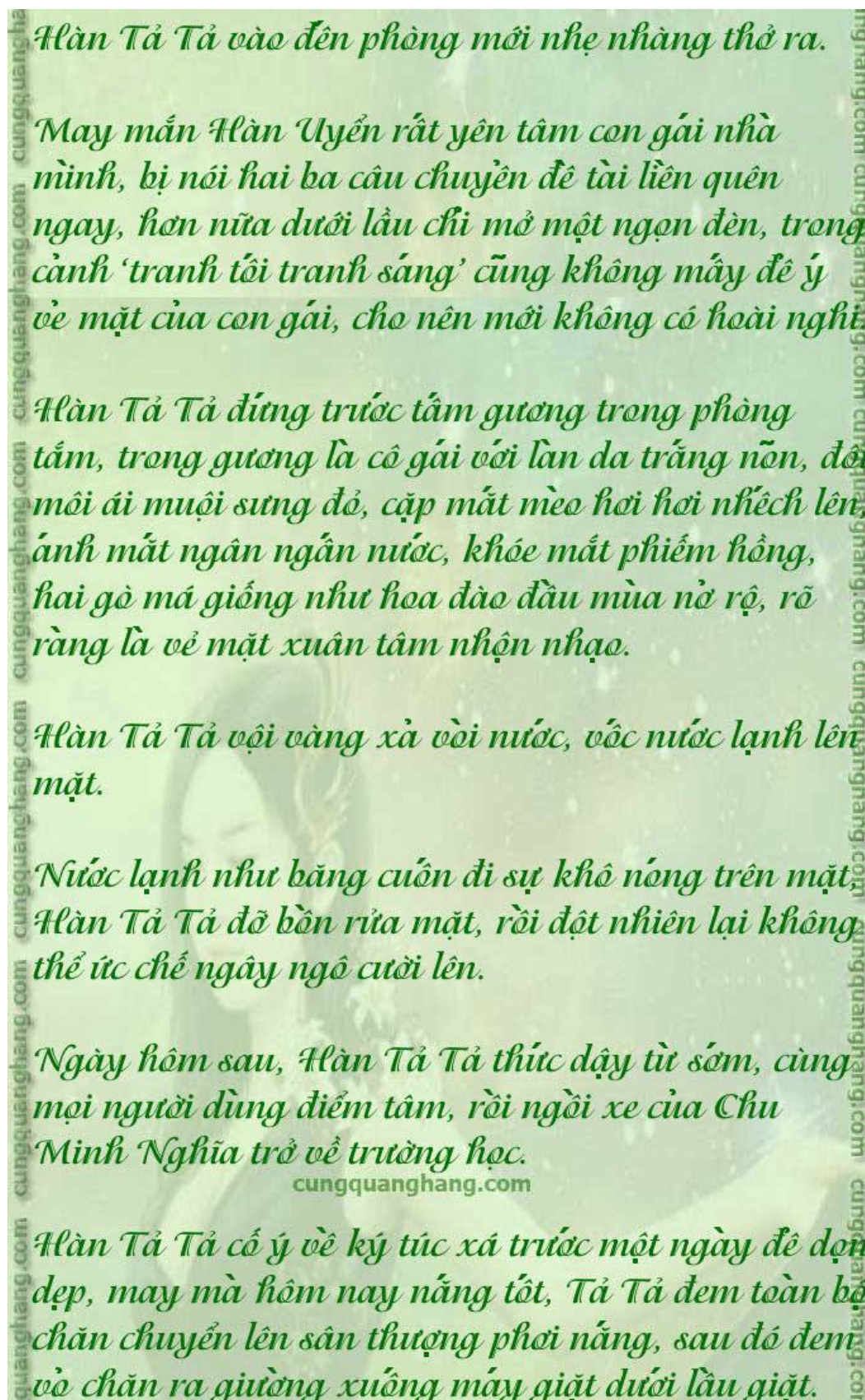
Hàn Tà Tà cầm ly nước lên lầu: “Con biết rồi mẹ, con đã lớn rồi, cũng nên tìm việc gì đó để làm, chương trình học trong trường không nhiều, con nghĩ nên sớm bắt đầu tích lũy chút kinh nghiệm!”

Hàn Uyển còn muốn nói thêm gì nữa, Hàn Tà Tà vội vàng ngắt lời: “Mẹ, con mệt rồi, mẹ cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Hàn Uyển bất đắc dĩ: “Được rồi, ngủ ngon!”

Chương 14: Vừa nhận việc đã vất vả

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hơn một tháng không có người ở, ký túc xá bám rất nhiều bụi, Hàn Tả Tả đem tất cả cửa sổ mở ra hết để thông khí, quét dọn nửa ngày trông mới sạch sẽ.

cungquanghang.com

Thu thập xong ký túc xá đã đến giữa trưa, Hàn Tả Tả cầm thẻ sinh viên đến thư viện mượn giáo trình, mượn toàn bộ sách của cả học kỳ, đang muốn đến căn tin tìm xem có gì ăn hay không, liền nhận được điện thoại của Lang Hli.

Hàn Tả Tả nhìn trên màn hình hiện lên dòng chữ "Tứ lang" liền cảm thấy trong lòng vui sướng.

"Alô?"

cungquanghang.com

Tiếng Lang Hli từ trong điện thoại truyền đến, thanh âm có hơi khàn khàn, đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Tả Tả nhận điện thoại của hắn.

"Ở đâu?"

Hàn Tả Tả đứng lại, ngồi ở bồn hoa ven đường nói:
"Em đang ở trường học!"

Lang Hli trầm mặc một lát hỏi: "Không trở lại?"

Hàn Tả Tả cười cười: "Không quay về, một lát ăn cơm xong em còn phải dọn dẹp thêm chút nữa, ngày mai đã chính thức đi học rồi."

Lang Hli dừng một chút lại hỏi: "Khi nào thì trở về?"

Tươi cười trên mặt Hàn Tả Tả càng thêm sáng rỡ:
"Uhm, không biết nữa, vừa khai giảng sẽ rất bận rộn, hơn nữa em sẽ lập tức nhận công việc trợ lý."

chờ mọi việc đâu vào đấy em sẽ trở về."

Điện thoại bên kia trầm mặc một lúc, Hàn Tả Tả lắng nghe đối phương hô hấp, không khỏi khẽ cười nói: "Chú Tư, không phải anh nhớ em đấy chứ?"

cungquanghang.com

Hàn Tả Tả chỉ muốn trêu chọc, không nghĩ tới Lang Hi dương nhiên "Àn" một tiếng.

Hàn Tả Tả mặt không khỏi có chút phiểm hồng, trái tim cô rút lại giãn ra, lưu chuyển dường như không phải máu, mà là mật ngọt.

Hàn Tả Tả cảm thấy hơi không được tự nhiên, tuy rằng có chút bông đùa, lại thật sự chưa từng trải nghiệm quá trình yêu đương nào.

Nhiều năm trôi qua như vậy, cô đã quen chuyện gì cũng một mình gánh vác, bên cạnh cũng chỉ có hai ba người thân thiết, trong nhà rất nhiều chuyện thậm chí là cô ra quyết định làm chủ, thỉnh thoảng buông lỏng, cũng bất quá là theo Tang Đồng diên cuồng một chút khi còn nhỏ.

Hàn Tả Tả đã sớm dường thành thói quen cần thận kỹ lưỡng, làm chuyện gì đều phải cân nhắc trước sau, thấy cô hay người khác khi nhận xét về cô luôn

là mấy chữ 'thành thực ổn trọng, thông minh hiểu chuyện.'

Hàn Tả Tả vẫn cảm thấy, cô không có trải qua giai đoạn đa sầu đa cảm của những cô gái mới lớn, liền trực tiếp từ một cô bé con trường thành thành một cô gái thành thực.

Mà hiện tại, có một người đàn ông làm cho cô cảm nhận được tình yêu ngây thơ, làm cho cô như một

cô gái mười bảy mười tám tuổi vô tư, hường thụ mà tình yêu thuần khiết tươi đẹp độc nhất.

Có sinh viên lục đục lời kéo hành lý đi qua trước mặt, sân trường dần dần náo nhiệt hẳn lên.

Đầu mùa xuân ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người, trong lòng Hàn Tả Tả bỗng nhiên mềm mại như kẹo bông.

Khoảnh khắc giữa trưa ấm áp này, làm cho Hàn Tả Tả rất nhiều năm sau nhớ mãi không quên, cho dù rất nhiều hồi ức đều đã mờ hồ, cô lại vẫn luôn nhớ rõ thời điểm kia, gió xuân ấm áp huu huu thổi, bàn tay nắm điện thoại có chút nóng lên, truyền đến là thanh âm trầm thấp của một người đàn ông, giọng nói nghiêm túc, giống như tín đồ đang quỳ lạy cầu nguyện, vô cùng thành kính.

"Tôi nhớ em."

Hàn Tả Tả hô hấp như ngừng lại, lỗ tai dán sát di động nhanh chóng đỏ lên, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh trên mặt, làm như không có việc gì nói: "Chiều thứ sáu chỉ có một tiết, tiết sau em muốn đi siêu thị mua chút vật dụng sinh hoạt hàng ngày..."

"Ừ, đến lúc đó tôi tới đón em."

Hàn Tả Tả không tiếng động cười rộ lên: "Được, em cúp máy đây, phải đi ăn cơm thôi!"

Hàn Tả Tả nắm di động, ngồi ngây ngốc một lúc lâu, bất thỉnh linh từ trên bồn hoa nhảy căng lên, một đường vui vẻ hạnh phúc đi đến nhà ăn, phá lệ gọi hai phần rau xào một phần canh, lại còn ăn hết sạch không sót miếng nào, sau đó cảm thấy thỏa

man trở về kỳ nghỉ ngơi.

Sau khi khai giảng, trường học bắt đầu tiến hành đánh giá và tổng hợp lại thành tích của mỗi sinh viên, kết quả cuối kỳ của Hàn Tả Tả không có gì đáng nói, miễn cưỡng có thể lọt vào trong danh sách nhận học bổng, cộng thêm việc tham gia biểu diễn trong buổi tiệc mừng Tết Nguyên Đán, ngày thường biểu hiện cũng không tệ có thể cộng thêm một điểm, như vậy tổng cộng lại, chắc hẳn có thể nhận được một ngàn đồng tiền học bổng.

Hàn Tả Tả cất kỹ số tiền này, nhằm tính cộng thêm với tiền lương của trợ lý chắc cũng đủ nửa năm tiền thuê, liền lập tức ra ngoài tìm phòng trọ.

Công việc trợ lý không khó.

Tang Đồng hiện tại tuy rằng có chút tiếng tăm, nhưng dù sao cũng vừa mới xuất đạo, căn cơ chưa vững, giao thiệp cũng không đủ rộng, hơn nữa người đại diện Hannah của cậu ấy trong tay còn có rất nhiều nghệ sĩ khác, tâm tư dành cho cậu ấy đương nhiên cũng ít hơn. Cho nên lịch trình của Tang Đồng không quá dày đặc, dẫn tới người trợ lý nhỏ bé là cô đây cũng tương đối rảnh rỗi.

Hàn Tả Tả phát làm, trên cơ bản đều là những việc vặt vãnh, chẳng hạn như chạy vặt, ngăn cản phóng viên, truyền đạt lại thông báo, cho đến chuyện đề ý những trang web của Tang Đồng và những người hâm mộ cùng một vài chuyện vụn vặt, trước mắt công việc xem như có chút tự do, bất quá Hannah có nói qua, Tang Đồng đang tập trung luyện tập cho album sắp tới, rất nhanh sẽ bắt đầu bận rộn.

Hàn Tả Tả đầu óc linh hoạt, phản ứng nhanh, làm việc cũng có vẻ trầm ổn, quan trọng nhất là cô là bạn

tốt nhất của Tang Đồng, không chỉ trong cuộc sống tận tâm chiều cô cô ấy, để cho cô ấy không phải bận tâm lo lắng những việc khác, hơn nữa cô tuyệt đối được Tang Đồng tin tưởng, đối mặt với phóng viên truyền thông hiểu được tiến thoái, sẽ không nói những lời không nên nói.

Hannah thực vừa lòng, cô rất xem trọng Tang Đồng, Mia cũng vô cùng coi trọng việc lăng-xê ca sĩ mới lần này, nhưng Hannah dù sao tinh lực vẫn có hạn, còn phải lo cho những nghệ sĩ khác, không có

Đạo diễn nổi giận đứng lên, xông về phía Tang Đồng mắng xối xả, vị nam chính kia ở trong giới người mẫu rất có danh tiếng, vốn đã không mấy coi trọng người mới như Tang Đồng, mặc quần áo mỏng manh hứng gió nửa ngày, sắc mặt cũng càng ngày càng đen.

Lúc vừa mới bắt đầu, Tang Đồng cố lấy dũng khí, chạy chậm đuổi theo phía sau xe mô tô, túm áo nam chính nhảy lên, nào ngờ góc chụp (chụp góc áo nha) không đúng, hai đối phương cả người lẫn xe đều ngã nhào ra đường.

Thời điểm giải lao, Tang Đồng về mặt chán nản chui vào trong góc, Hàn Tà Tà thờ dãi, vội khoác thêm cái áo cho cô, mở bình giữ nhiệt rót cho cô một cốc nước ấm.

Nam người mẫu sắc mặt bình tĩnh lướt qua, khinh thường hừ một tiếng.

Hàn Tà Tà trong lòng giận dữ, lại biết chính mình chỉ là một trợ lý 'thấp cổ bé họng' nên phải nhẫn nhịn, tỏ vẻ biết nghe lời chạy tới trước mặt nam người mẫu xin lỗi.

Hàn Tà Tà nói một đồng lời ngon tiếng ngọt xong trở về, Tang Đồng bất mãn than thở: "Cậu tới hạ mình với hần làm gì nha, muốn đi cũng là tớ đi, là tớ làm hần bị liên lụy, cậu không cần vì tớ mà luồn cúi..."

Hàn Tà Tà khoát tay áo, chẳng hề để ý nói: "không có việc gì, hần cũng không nói cái gì khó nghe..."

"Còn không có?" Tang Đồng phẫn nộ nói. "Lớn tiếng như vậy tớ đều nghe được! hần lên mặt cộng lòng hần a, có bản lĩnh thì hần diễn một mình đi! Cũng biết chọn quà hồng mềm mà bóp cơ đây, tớ phi nhổ hần!"

Hàn Tà Tà dở khóc dở cười: "nhỏ giọng một chút, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, chờ sau này cậu thành danh, cậu cũng có thể mắng hậu bối như vậy."

Tang Đồng tức giận bắt bình vung nắm đấm: "Tớ mới không thềm giống hần, có gì đặc biệt hơn người chứ! Tà Tà, về sau loại sự tình này, cậu không cần thiết phải thay tớ ra mặt, tớ để cậu đến giúp tớ, không phải cho cậu tới thay tớ bị mắng!"

Hàn Tà Tà cười cười: "Tang Tiểu Đồng, cậu có biết Hannah dạy tớ như thế nào không? Trợ lý không chỉ là bảo mẫu bên cạnh của nghệ sĩ, còn là tấm lá chắn cho người nghệ sĩ đó."

Tang Đồng mở miệng muốn cãi lại, đã bị Hàn Tà Tà quơ tay ngắt lời.

"Tớ biết cậu muốn nói cái gì, nhưng công việc của tớ vốn là như vậy ah." Hàn Tà Tà còn thực nghiêm túc nói, "Cậu không cần cảm thấy có lỗi với tớ, về công, tớ cảm tiền lương phải cam đoan làm tốt trách nhiệm, về tư, chúng ta là bạn tốt, cậu hiện tại chịu ủy khuất tớ đến chịu thay, tương lai tớ có chuyện gì, cậu cũng sẽ giúp tớ như vậy."

Hàn Tà Tà dừng một chút, từ từ nở nụ cười: "Hơn nữa, cậu cảm thấy tớ sẽ tình nguyện cả đời làm trợ lý sao?"

Tang Đồng trầm mặc.

Hàn Tà Tà vỗ vỗ vai cô: "Cho nên cậu phải thành công! Gót chân cậu có vừng vàng, mới có thể cho tớ dựa vào nha. Tớ sau khi nhận việc mới phát hiện, công việc này tuy rằng vừa mệt lại chịu áp lực, nhưng có thể rất nhanh phát triển quan hệ giao tiếp của mình, đối với tớ về sau sẽ có lợi ích rất lớn, và lại có thể học được rất nhiều thứ hay ho nha."

Tang Đồng gật gù đầu: "Tớ hiểu rồi, Tà Tà, hiện tại cậu chịu khó một chút, cậu yên tâm, tớ sẽ không để cho cậu chịu ủy khuất vô ích như vậy!"

Hàn Tả Tả vui vẻ cười: "Được rồi, với quan hệ giữa hai chúng ta không cần phải nói những lời đó, cậu nếu thật lòng quan tâm tớ, thì tăng chút đỉnh tiền lương tháng này, đúng lúc hiện tại tớ đang thiếu tiền..."

Tang Đồng ngay lập tức kiêu ngạo ngẩng đầu: "Quý keo kiệt, chờ album mới của tớ bán chạy, tớ liền tăng gấp đôi tiền lương cho cậu!"

Hàn Tả Tả thật hết chỗ nói, tiền lương hiện tại của cô là Mía trả, một tháng chỉ có hơn một ngàn, có gấp đôi lên cũng chưa tới ba ngàn nữa là!

Tang Đồng tâm tình tốt hơn rất nhiều, ừng ực uống hết cả cốc nước lớn, quẹt miệng, ý chí chiến đấu sục sôi mà chuẩn bị vào sân.

Hàn Tả Tả phát điên túm cô lôi trở về, lập tức thét ra lửa: "Tang Tiểu Đồng cậu vừa mới bị chửi lại muốn nghe chửi tiếp đúng không? Cậu có ý phải không! không biết màu son của cậu trông ra sao hử? Cậu xem lấy đức hạnh hiện tại của cậu, giống trét mỡ heo hơn đó! Thợ hóa trang đâu?"

Tang Đồng bị ấn xuống ghế, ngoan ngoãn mặc cho thợ trang điểm 'đùa nghịch'.

Sau màn lúng túng vừa rồi, trên mặt Hàn Tả Tả mang theo ý cười, chủ động bưng nước ấm đưa tới cho đạo diễn.

Đạo diễn nghiêm mặt, hiển nhiên đối với việc Tang Đồng mè nheo vừa rồi thực không hài lòng.

"Đạo diễn, thật sự rất xin lỗi, việc này đều do tôi, quên chuẩn bị ống hút cho cô ấy, phải trang điểm lại làm chậm trễ thời gian của ngài..."

Đạo diễn nhìn cũng không thèm nhìn cô, tiếp nhận cái ly phát phát tay, về mặt không kiên nhẫn nói: "đi chỗ khác chơi đi, đừng lảng vảng trước mặt khiến người khác bức mình!"

Công việc một ngày đã hoàn tất, buổi tối lúc ký túc xá sắp đóng cửa mới trở về.

Hàn Tả Tả mệt mỏi ngồi phịch trên giường cũng không muốn nhúc nhích, lăm bầm hỏi bạn cùng phòng: "Hôm nay trên lớp có bài gì mới không?"

Bạn cùng phòng biết cô đi làm thêm, đem quyển tập ném cho cô: "Đều ở bên trong, cũng không có gì quan trọng, xem trong giáo trình là đủ rồi... Tả Tả à, cậu rớt cuộc đang làm thêm công việc gì vậy?"

một cô nàng khác trêu ghẹo nói: "Một thành như vậy, chắc không phải là buổi sáng làm gia sư, buổi chiều phát tờ rơi, buổi tối đi chạy bàn chứ?"

Sinh viên làm việc ngoài giờ, thường xuyên gặp nhất chính là làm gia sư, phát tờ rơi, hoặc là ở nhà hàng nhỏ làm nhân viên phục vụ.

Hàn Tả Tả xoay người đứng lên, mở máy tính, buột miệng đáp: "không phải, làm trợ lý, làm chân chạy việc cho người ta."

"A, không tồi nha, so với chạy bàn còn có phong cách hơn!"

Hàn Tả Tả cười nhạo: "Đúng vậy, tớ không hợp với chén bát, một ngày quăng vỡ ít nhất một cái chén!"

Mọi người vừa nghe thấy đều cười rộ lên.

Hàn Tả Tả không nghĩ nói nhiều về công việc của mình với người khác, một bên xem tài liệu một bên không dấu vết chuyển hướng đề tài.

Mọi người đều buồn ngủ, Hàn Tả Tả rất nhanh nhảy xuống giường rửa mặt, sau đó tắt đèn, lăm ỏ ở trên giường chép lại bài học.

Đêm khuya một mảnh yên tĩnh, ký túc xá những người khác đều đang ngủ.

Hàn Tả Tả ngáp một cái, nhẹ tay nhẹ chân đóng máy tính.

Nằm ở trên giường vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ, Hàn Tả Tả mơ mơ màng màng nghĩ, tiếp tục như vậy cũng không phải cách, thời gian làm việc và nghỉ ngơi không giống với mọi người, chắc phải nhanh chóng chuyển ra ngoài thôi.

Cũng may năng lực thích ứng siêu cường, Hàn Tả Tả không tới hai ngày đã quen với cuộc sống bận rộn vất vả.

Việc quay MV yêu cầu không quá nghiêm khắc, hơn nữa vốn đã quay đến cảnh cuối, cho nên không quá vài ngày nữa sẽ hoàn tất.

Hàn Tả Tả cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, lúc mới tiến vào Mía, có trợ lý dày dặn kinh nghiệm từng nói với cô, một nhất chính là lúc quay phim, chịu đựng qua giai đoạn bận rộn, bình thường đều rất thoải mái.

Hàn Tả Tả thở dài, may mắn Tang Đồng hiện tại chỉ tập trung phát triển trong giới âm nhạc, trong công ty sắp tới cũng không có kế hoạch cho cậu ấy đóng phim, bằng không cô thật đứng là ăn không tiêu.

Hôm thứ sáu, Tang Đồng được công ty đặc xá, để cô ấy chuyên tâm ở nhà viết ca khúc, Hàn Tả Tả rớt cuộc cũng đợi được thời gian nhàn rỗi đến rồi.

Ngủ một giấc, Hàn Tả Tả tinh thần hăng hái lên lớp, mặc dù thầy giáo giảng bài rất buồn ngủ chán ngắt, nhưng cũng làm cho cô thấy thoải mái thú vị.

Nhìn không được gửi tin nhắn cho Lang Hi, nói cho hắn thời gian tan học, sau đó Hàn Tả Tả liền đứng ngồi không yên.

thật vất vả chịu đựng đến giờ nghỉ, Hàn Tả Tả ngay cả ký túc xá đều không kịp quay về, nhờ bạn cùng phòng giúp đem sách về, liền vội vã chạy ra phía cổng trường.

Lang Hi đã tới rồi.

Xe màu đen đậu ở ven đường, kiểu dáng xe cùng nhãn hiệu đều không quá nổi bật, kính xe mờ ra, một bàn tay xuất hiện, ngón tay thon dài, mang theo làn khói lơ lửng, tạo cho người khác một cảm giác bất cần đời.

Hàn Tả Tả đối với hành động không phô trương của Lang Hi vô cùng vừa lòng, ngồi vào trong xe nói: "đi thôi, đi siêu thị trước!"

Lang Hi không nói câu nào dập tắt điều thuốc, tự nhiên nghiêng người, động tác lưu loát ẩn bả vai Hàn Tả Tả hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Buổi tối hẹn hò Lãng mạn

Edit: Ishtar

"Ngô —— "

Hàn Tả Tả bị ấn chặt trên ghế, mở to hai mắt nhìn, hai tay phản xạ có điều kiện chống đẩy trước ngực của hắn, yếu ớt gãy giữa, thoát không ra, cũng đành tùy ý hắn.

trên môi bất ngờ không kịp phòng bị mềm mại ấm áp làm cho cô hơi có chút thất thần, đôi môi hơi lạnh lại thoang thoang mùi thuốc lá cũng không làm cho người ta chán ghét, ngược lại khiến cho cô cảm nhận được hơi thở nam nhân tràn ngập.

Hàn Tả Tả từ từ nhắm mắt lại, do dự một lát, nâng tay lên, vòng ở sau gáy Lang Hi.

trên vai đột nhiên tăng thêm sức nặng, Lang Hi hung hăng cắn xuống môi cô, đầu lưỡi linh hoạt không hề do dự nữa, mạnh mẽ mở ra khớp hàm đang khép chặt, trực tiếp đánh vào trong đó, khiêu khích chiếc lưỡi nhỏ xinh đang muốn trốn tránh kia.

Hàn Tả Tả lông mi run rẩy, thử thăm dò chủ động chạm nhẹ vào đầu lưỡi đang làm loạn kia.

Như vậy ngây ngô đáp lại khiến Lang Hi vô cùng bất ngờ, nhất thời hô hấp hỗn loạn, càng thêm áp chặt người cô, không chút do dự bắt được đầu lưỡi thẹn thùng, ngậm ở trong miệng mình tinh tế gặm cắn.

Lang Hi giống như một cậu bé tò mò lại ngang ngược, đầu lưỡi mạnh mẽ linh hoạt ở trong miệng cô làm loạn khắp nơi, thỉnh thoảng lại trêu chọc đến chỗ nắn cảm, liền khiến cho cô không thể kiềm nén được run rẩy.

Sau đó Lang Hi tựa như phát hiện ra việc mới lạ, không ngại phiền chán lặp lại khiêu khích, từng lần một đảo qua, đầu lưỡi để ở nơi đó tùy ý mót vào.

Hàn Tả Tả lúc đầu còn có thể đáp lại, không lâu sau liền tan rã bỏ cuộc, mềm nhũn để mặc hắn hưng phấn dạt dào thăm dò, sắc mặt đỏ bừng, không gian chật hẹp bên trong xe không khí không đủ, càng thêm chật chội, làm cho Hàn Tả Tả đầu óc ong ong choáng váng.

Bên trong xe tiếng thờ dốc đan xen tiếng nước ái muội, tim đập như trống đánh, toàn thân lại vô lực tới cực điểm, môi trướng đau, lưỡi nóng rát, Hàn Tả Tả không biết khi nào thì cánh tay đang ôm cô Lang Hi càng thu càng chặt, hai người dính sát vào cùng một chỗ, chìm đắm bên trong thiên nhiên không dứt.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng kèn xe chói tai, Hàn Tả Tả hoảng sợ, lúc này mới giật mình nhận ra mình vẫn đang ở trước cổng trường, giữa ban ngày ban mặt trước mặt mọi người, cô lại cùng một người đàn ông hôn nhau cuồng nhiệt.

Hàn Tả Tả ưm một tiếng, xấu hổ đến lỗ tai đều đỏ ửng, vội vàng dùng sức đẩy vai hắn ra, nghiêng đầu qua một bên, thờ hỏn hỏn dứt quãng nói: "Đừng đừng... Có người!"

Lang Hi thờ hào hển vui đầu vào sau gáy cô, hơi thở nóng rực làm cho cái cổ trắng mịn của Hàn Tả Tả đỏ ửng lên, không được tự nhiên giật giật, nhỏ giọng nói: "Mau đứng lên, bị người khác nhìn thấy không tốt..."

Lang Hi thoáng bình phục hô hấp, nâng người dậy từ trên cao nhìn cô.

Hàn Tả Tả sắc mặt ửng hồng, ánh mắt long lanh quyến rũ, tuy rằng ngượng ngùng đến cực điểm, lại vẫn dùng cảm nâng mắt cùng hắn ngênh diện.

Khuôn mặt của Lang Hi lạnh lùng phẳng phất như sông băng tan chảy, nhẹ nhàng toát ra một tia nhu tình.

Cặp mắt lạnh lùng xa cách cũng không còn hờ hững như xưa, trầm tĩnh sâu hun hút, như cảnh sắc mùa thu, trong trẻo lại thuần khiết.

Hàn Tả Tả say sưa nhìn đôi mắt gần trong gang tấc kia, tim lòng không nổi đuối tay khẽ chạm vào khóe mắt hắn.

Ánh mắt Lang Hi đột nhiên thâm trầm, mắt thấy hắn lại muốn áp người xuống, Hàn Tả Tả trong nháy mắt hoàn hồn, một phen đẩy hắn ra.

"Có người!"

Bên cạnh không biết khi nào thì có một chiếc xe đậu lại, Hàn Tả Tả nhẹ nhàng thở ra, xe dừng phía bên ghế lái, may mắn cô không mở kính xe bên cạnh xuống.

Bất quá... Cửa kính xe đối diện với cổng trường học lại mở ra.

Buổi chiều thứ sáu trước cổng trường người đến người đi...

Hàn Tả Tả yên lặng che mặt: "Chú Tư, anh không hồ là mang chủ nghĩa đế quốc quay về cố hương, cách chào hỏi của anh thực sự... Quá phóng túng nha! Lễ nghi tác phong kín kẽ, ví như bắt tay, của đồng bào ta anh đều quên tất tần tật rồi nha!"

Lang Hi nghĩ nghĩ, còn thật sự sửa lại cho đúng: "Cách chào hỏi ở nước ngoài, không phải là hôn môi."

Hàn Tả Tả: "..."

Hàn Tả Tả vuốt trán, bình tĩnh nói: "Lái xe đi."

Lang Hi không hề động đậy, dường như có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm Hàn Tả Tả: "Em thích."

Hàn Tả Tả nghi hoặc: "Thích cái gì?"

Lang Hi quay đầu đi, một bên khỏi động xe, một bên thân nhiên nói: "Vừa rồi có phản ứng."

Hàn Tả Tả vừa nghĩ liền hiểu được, xấu hổ và giận dữ trừng mắt hắn: "không phải có phản ứng, là có đáp lại... Chú Tư, tiếng Trung của anh không được rồi, phản ứng cùng đáp lại là hai việc khác nhau!"

Lang Hi ánh mắt hơi hơi động, nghiêm mặt nói: "Àn, hai việc khác nhau!"

Hàn Tả Tả vui mừng cười, vừa muốn mở miệng trêu chọc hai câu, chợt nghe Lang Hi nghiêm túc nói: "Lần sau tranh thủ có 'phản ứng'!" (~o~)

Hàn Tả Tả suy yếu tựa lưng vào ghế ngồi, một tay chống đầu, chán nản ngậm miệng lại.

Từ đại học cách nội thành rất xa, hơn nữa tình hình giao thông trên tuyến đường chính luôn rất đông đúc, chờ xe đều phải tốn rất nhiều thời gian, Hàn Tả Tả ngại phiền toái, liền cách một khoảng thời gian mới vào nội thành đi siêu thị một lần, mỗi lần đều mua về bao lớn bao nhỏ vật dụng hằng ngày.

Có Chú Tư lái xe, Hàn Tả Tả vốn tính nhân cơ hội này trừ nhiều đồ thêm một chút, nhưng mà tối hôm qua cô đã quên tính, tháng sau khi nhận tiền lương và học bổng, chắc chỉ đủ cho nửa năm tiền thuê nhà. Nếu tháng sau có thể chuyển ra ngoài, thì không cần dùng đến những thứ mua hôm nay nữa, miễn cho lúc chuyển nhà còn phải mất công đưa đến chuyển đi.

Lúc này trong siêu thị không có nhiều người, Hàn Tả Tả đẩy xe đầy, Lang Hi thấy vậy chủ động đến tiếp nhận.

Vì thế Hàn Tả Tả tập trung lựa chọn vật dụng, Lang Hi thì im lặng phụ trách đẩy xe đi bên cạnh.

Hàn Tả Tả thả vào trong xe một hộp sữa chua lớn, thuận miệng hỏi: "Chú Tư có muốn mua cái gì hay không?"

Lang Hi lắc lắc đầu.

Hàn Tả Tả mua đồ xưa nay luôn 'tốc chiến tốc thắng', siêu thị to như vậy chỉ cần đi một vòng, trên cơ bản đã mua đầy đủ.

Hàn Tả Tả quét mắt nhìn danh sách, vò vò quăng vào trong thùng rác, giúp đỡ đẩy xe nói: "Xong rồi, đi tính tiền thôi!"

Lang Hi gật gật đầu, cùng Hàn Tả Tả sóng vai đẩy xe đi về phía quầy thu ngân.

Hàn Tả Tả và Lang Hi cũng không phải là người thích dính lấy nhau, càng không thích dưới con mắt mọi người thân thiết, cho nên hai người tuy rằng đứng rất gần, lại cũng không có hành động quá mức thân thiết nào.

Nhưng dù vậy, không khí giữa hai người trong lúc đó lại vô cùng hài hòa, ngẫu nhiên nhìn nhau hoặc là đơn giản đối thoại vài câu, nhìn thế nào cũng giống như đôi vợ chồng trẻ ăn ý.

Quầy thu ngân không có nhiều người lắm, Hàn Tà Tà đứng ở phía trước xếp hàng, đột nhiên phát hiện Lang Hi đang thất thần chăm chú nhìn vào một chỗ.

trên quầy thu ngân đặt một cái kệ, trên kệ xếp đầy vật phẩm, Hàn Tà Tà theo ánh mắt của Lang Hi nhìn qua, liếc mắt một cái liền nhìn thấy những cái hộp nhỏ xanh xanh đỏ đỏ đủ kích cỡ xếp cùng một chỗ, bên cạnh còn có nhãn hiệu màu vàng thật to, phía trên là hàng chữ quảng cáo đồ tươi.

"Durex – mang đến cho bạn cảm giác mới mẻ chưa từng có, mua bốn hộp tặng một hộp!"

Hàn Tà Tà thiếu chút nữa bị dấu chấm than cực lớn đồ tươi kia đâm mù mắt, nhìn không được gương mặt đồ ửng lên.

Lang Hi làm như không có chuyện gì thu hồi tầm mắt, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm cô, hồ hững hờ: "Sao lại đỏ mặt?"

Hàn Tà Tà nuốt nuốt nước miếng, làm bộ cười gượng hai tiếng: "Siêu thị thật oi bức, hơi nóng..."

Hàn Tà Tà sợ Lang Hi nói ra lời gì ‘kinh thiên động địa’, càng sợ hấn chịu đựng không được bị dụ hoặc, vội vàng nói: "Chú Tư muốn mua kẹo cao su sao, anh thích hương vị gì?"

Phía dưới hàng Durex là hàng kẹo cao su đủ mùi vị.

Lang Hi trầm ngâm, nghiền ngẫm rồi nhẹ giọng nói: "Hương vị?"

Hàn Tà Tà dùng sức gật đầu: "Đúng vậy, nơi này có rất nhiều hương vị!"

Lang Hi bí hiểm nhìn cô một cái, đột nhiên hỏi: "Em thích hương vị gì?"

Hàn Tà Tà mờ mịt "A" một tiếng, nói: "Bạc hà đi, hương vị có vẻ kích thích, mùi tươi mát, còn có thể nâng cao tinh thần."

Lang Hi có thâm ý khác nhìn cô, còn nghiêm túc gật gật đầu.

Hàn Tà Tà tâm sinh cảnh giác, hoang mang nhũn mảy, đúng lúc người phía trước đã tính tiền xong, Hàn Tà Tà còn chưa kịp cân nhắc liền vội đẩy xe tiến lên.

Lúc tính tiền Lang Hi trả tiền, tư thế kia quá mức tự nhiên, dù sao cũng không có bao nhiêu tiền, Hàn Tà Tà sờ sờ mũi, cũng không cùng hấn khách khí.

Lang Hi xách theo hai túi lớn vật phẩm cùng Hàn Tà Tà ra khỏi siêu thị, sắc trời đã nhá nhem tối.

Đem đồ bỏ vào trong xe, Hàn Tà Tà sờ sờ bụng hỏi: "Kế tiếp muốn đi ăn cơm tối sao?"

Lang Hi nghĩ nghĩ nói: "Có thể, em muốn ăn gì?"

Hàn Tà Tà không có đặc biệt muốn ăn món gì, tùy ý nói: "Gì cũng được, em không kén ăn!"

Lang Hi không nói thêm nữa, một đường lái xe đi tới quán Ngư Dương.

Quán cơm này quy mô không lớn lắm, nổi tiếng nhờ hải sản, bởi vì vị trí tương đối xa xôi, cho nên bình thường khách tới không quá nhiều.

Lang Hi trực tiếp mang theo Hàn Tà Tà lên lầu, vào một gian phòng nhỏ.

Gọi đồ ăn xong, Hàn Tà Tà rót ly nước uống, sau đó hỏi: "Lát nữa cơm nước xong đi chỗ nào?"

"Em nói."

Hàn Tà Tà mặt mũi có chút đăm chiêu, đây là lần đầu tiên có hẹn hò với bạn trai, nào biết muốn đi đâu, làm cái gì! Huống chi, đối tượng hẹn hò của cô lại là người nghiêm túc đứng đắn như Chú Tư... Hàn Tà Tà đột nhiên nghĩ đến câu ‘ba năm là một thế hệ’, cô và Chú Tư có thể hay không có sự khác biệt?

Hàn Tà Tà tự dọa mình hoảng sợ, vội vàng đem ý tưởng này ném qua sau đầu, hiểu kỳ nói: "Chú Tư, anh có sở thích gì? Bình thường làm gì để giải trí?"

Lang Hi thần sắc đột nhiên có chút không được tự nhiên, hơi ngập ngừng nói: "Ồ chung với tôi có phải rất nhàm chán hay không?"

Hàn Tà Tà vội vàng lắc đầu: "Đương nhiên sẽ không!"

Lang Hi trầm mặc một lúc, thần nhiên nói: "Tôi là một người rất vô vị, trừ bỏ công việc, thỉnh thoảng sẽ đến câu lạc bộ tập võ."

Hàn Tà Tà không khỏi cảm thấy kính nể: "Chú Tư là cao thủ!"

Lang Hi cẩn thận nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Bình thường thôi... Em thích làm cái gì, tôi cùng em."

Lang Hi dừng một chút, tiếp tục nói: "Tô Tấn là như thế nào lấy lòng em, tôi đều có thể làm." (~o~)

Hàn Tà Tà bật cười: "Thôi đi, Tô Tấn đó là lấy lòng sao, đó là tra tấn... không đúng a Chú Tư, anh đây không phải là đang ghen chứ?"

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa truyền đến, nhân viên phục vụ bắt đầu sắp xếp đồ ăn.

Lang Hi đột nhiên mở miệng: "Cho một chén giấm chua."

Người phục vụ mỉm cười: "Vâng, xin chờ một lát."

Hàn Tà Tà không nói gì trừng mắt nhìn hần.

Lang Hi bình tĩnh tự nhiên cầm đũa, đem phần thịt ngon mềm nhất dưới mang cá gỡ ra đặt vào trong chén trước mặt Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà ngẩn người, yên lặng ăn.

Đồ ăn rất nhanh được xếp xong, người phục vụ đem một chén giấm chua đặt ở giữa bàn, sau đó lễ phép lui ra đóng cửa lại.

Lang Hi đem chén giấm chua đẩy về phía trước.

Hàn Tà Tà dờ khóc dờ cười, nhớ tới vừa rồi Lang Hi lại có thể tự nhiên phần ngon nhất của món ăn cho cô, trong lòng một mảnh mềm mại.

Hàn Tà Tà buông đũa, thờ dài nói: "Chú Tư, em và Tô Tấn trong lúc đó cái gì đều không có, cậu ta theo đuổi em, bắt quá em đã cự tuyệt rồi, hơn nữa cậu ta cũng lâu lắm rồi không có tới tìm em, bọn em trong lúc đó chỉ là quan hệ bạn học, nhiều nhất là bạn bè bình thường... anh yên tâm, em không thích Tô Tấn..."

Hàn Tà Tà nhìn chằm chằm miếng thịt cá ngon mềm trong chén, trong lòng từng đợt cảm động, cắn cắn môi thấp giọng nói: "Em thích anh."

Hàn Tà Tà không dám ngẩng đầu, cúi mắt yên lặng ăn.

Sau một lúc lâu, Lang Hi hờ hững "Àn" một tiếng.

Hàn Tà Tà như bị tạt nước lạnh, trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát.

Lang Hi bình tĩnh nói: "Ăn cá chấm giấm chua, có thể đẩy nhanh tiêu hóa, cân bằng vị giác, mùi vị cũng rất tốt."

Hàn Tà Tà ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn đến Lang Hi trong mắt ảm ảm ý cười, lúc này mới nhận ra mình đang bị trêu chọc!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Dưới biển hoa trắng sáng trao lời ước hẹn

Edit: Ishtar

Lang Hi trấn định tự nhiên dùng đũa gấp một miếng, sau đó lại đem thịt cá đã chấm giấm chua bỏ vào trong chén của cô.

"Ăn đi, cá lạnh sẽ tanh, không thể ăn được."

Hàn Tà Tà bị phần lên án: "Chú Tư à, anh rất gian nha!"

"Thái giám?" Lang Hi nhếch một bên mày: "Hoạn quan?"

Hàn Tà Tà cắn đũa cắn giận nói: "Chú Tư, tiếng Trung của anh quá tệ rồi! không phải 'giám' trong thái giám, mà là 'gian' trong gian trá nha!"

"nói như thế nào?" Lang Hi ra vẻ khó hiểu nhủ mày, "Gian à?"

"Em à!" Hàn Tà Tà vẫn chưa phát giác, "anh cứ nhiên gạt em... Cho dù anh không gạt em kia cũng là cố tình lừa dối!"

Lang Hi trầm giọng nói: "Gian tốt." (O.O)

Hàn Tà Tà thiếu chút nữa bị nghẹn chết, hai mắt lung tròng tròng mất hần, cố tình Lang Hi đối với việc cô tỏ ra hung ác không thêm đề tâm, vẫn từ tốn

lựa bỏ xương cá, sau đó gấp thịt cá đưa tới bên miệng cô.

Hàn Tả Tả chỉ đành bại trận, một ngụm nuốt nguyên miếng cá tươi xuống bụng, phần nộ than thở: "Chú Tư, anh lại trêu chọc em..."

"Àn." Lang Hi bình tĩnh hỏi, "Chưa không?"

Hàn Tả Tả ăn ăn, mơ hồ không rõ nói: "Cũng được, ăn rất ngon!"

Lang Hi tiếp tục gấp cho cô ăn cá chấm giấm chua, thản nhiên nói: "Thích ăn giấm chua, liền ăn nhiều một chút." (~o~)

Hàn Tả Tả: "..."

Hàn Tả Tả khước miệng co rút, đột nhiên cảm thấy vị chua quá nhiều, chua đến nỗi dạ dày đều co rút lại.

Hàn Tả Tả cô đây chưa từng liên tiếp chịu thiệt nhiều lần như vậy.

cô trước nay không dễ dàng chịu thua, thói quen ‘tranh cường hão thắng’, sao có thể để mình mắc sai lầm trên cùng một người như vậy chứ.

Nhưng mà... Tình yêu luôn làm người ta thay đổi.

không phải tình yêu làm cho người ta trở nên ngu ngốc, mà là chìm đắm bên trong hạnh phúc, luôn nguyện ý vứt bỏ những suy nghĩ tính toán chi li, thỏa mãn mọi mong muốn của đối phương.

Bữa cơm tối này, Hàn Tả Tả ăn cực kỳ thỏa mãn, không nói tới ‘món tử’ của quán này là hải sản đều vào bụng cô, càng hài lòng hơn là, toàn bộ quá trình không cần cô tốn sức, Lang Hi luôn chu đáo cẩn thận lấy sạch xương cá ra cho cô.

Hàn Tả Tả uống nước, thỏa mãn vuốt bụng: "Ăn thật no!"

Lang Hi ngược lại ăn không nhiều lắm, tao nhã cầm lấy khăn ăn lau lau khước miệng hỏi: "Đi được chưa?"

Hàn Tả Tả thế này mới cảm thấy ngượng ngùng: "Chú Tư, anh ăn no chưa?"

Lang Hi như có thâm ý khác nhìn chăm chăm cô, nhẹ nhàng liếm liếm môi, cũng không đáp lời, thản nhiên nói: "No rồi thì đi thôi."

Hai người cùng nhau ra khỏi quán ăn Ngự Dương, bên ngoài đã lên đèn sáng rực.

Buổi đêm gió xuân thổi qua, đã không còn rét lạnh đến tận xương nữa, ngược lại làm cho người ta tràn đầy sức sống, chỉ cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Hàn Tả Tả hít một hơi thật sâu, vui vẻ hô: "Cuối cùng mùa xuân đã về!"

Hàn Tả Tả nghiêng đầu nhìn hắn: "Chú Tư, vừa mới ăn tối xong, không bằng chúng ta đi dạo xung quanh một chút, cho tiêu hóa bớt rồi mới quay lại xe được không?"

Lang Hi tất nhiên không có ý kiến.

Khu vực này không giống trung tâm thành phố ồn ào náo nhiệt, trên đường xe qua lại cũng không nhiều, ven đường trồng những cây hoa nhỏ màu trắng, thoang thoảng tỏa hương thơm, ngẫu nhiên một trận gió thổi qua, vô số cánh hoa rì rào rơi xuống.

Đoạn đường yên tĩnh thơ mộng như vậy, dường như vì những người yêu nhau tản bộ qua đây mà chuẩn bị.

Hàn Tả Tả bất gặp vài đôi tình nhân cũng đang nhàn nhã bước đi, rốt cục nhìn không được lặng lẽ tới gần người đàn ông bên cạnh.

Lang Hi ánh mắt khẽ động đậy, tay đang rút trong túi quần bỗng rút ra, không chút do dự nắm lấy tay cô, kéo cô đi sát vào bên cạnh mình, thản nhiên nói: "Đường rất chật, đừng chắn đường."

Hàn Tả Tả buồn cười, ngón tay giỡn ra cùng mười ngón tay của hắn đan xen.

"Công việc rất bận sao?"

Hàn Tả Tả biết Lang Hi xấu hổ, đang muốn chuyển đề tài, nên thuận theo lời hắn nói.

Hàn Tả Tả lần đầu tiên chính thức tiếp xúc công việc trong giới giải trí, tuy rằng vừa mới lại phức tạp, nhưng thật sự cũng học được không ít thứ, dần dần phát sinh hứng thú đối với giới giải trí.

"Làm ngôi sao cũng thật không dễ dàng, chuyện giẫm đạp lên nhau lúc nào cũng có, rõ ràng không làm gì sai, nhưng anh thân phận thấp kém, anh không bằng người ta, như vậy tất cả sai lầm đều là của anh, anh phải cam chịu..."

Hàn Tả Tả xúc động nói, buộc miệng nhắc tới việc Tang Đồng quay MV bị đạo diễn ‘kêu đến gọi đi’, mà một trợ lý nhỏ bé như cô phải thay cô ấy nhún nhường nhận lỗi.

Lang Hi ngẫu nhiên đáp lại một tiếng, nghe đến đó không khỏi trầm mặt.

"Đến Khôi Hoằng, không ai dám bắt nạt em."

Hàn Tả Tả sùng sốt, cô chỉ xem như đang tán gẫu mới vô tình nhắc tới chuyện này, nói đến tên người mẫu nam kia, bắt quá chỉ là cảm thấy về mặt hân khi không coi air a gì có chút buồn cười mà thôi.

Hàn Tả Tả không nghĩ tới Lang Hi nghe xong lại có phản ứng như vậy, cười cười nói: "Vậy nếu Chú Tư anh bắt nạt em thì sao?"

Lang Hi dừng bước, cúi đầu nhìn cô nghiêm túc nói: "Nếu anh bắt nạt em, em cũng có thể bắt nạt anh lại!"

Tiếng cười của Hàn Tả Tả càng lúc càng lớn: "Chú Tư, ý tốt của anh em hiểu được, nhưng là em không nghĩ dựa vào người khác..."

Lang Hi nhú nhú mày, không hờn giận nói: "Tôi không phải người khác."

Hàn Tả Tả cười trấn an hân: "Đừng đừng đừng, anh không phải người khác, anh là người trong nhà... Chú Tư, nếu em vào Khôi Hoằng, ở dưới đôi cánh bảo hộ của anh, quả thật sẽ ‘thuận buồm xuôi gió’, nhưng như vậy sẽ làm em cảm thấy không còn ý nghĩa. Em thích dựa vào chính mình cố gắng đạt được điều mình muốn, quá trình càng gian khổ, sau khi thành công em sẽ càng vui vẻ!"

Hàn Tả Tả nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: "Bất quá anh yên tâm, em cho tới bây giờ cũng sẽ không để bản thân chịu thiệt, nếu thật sự gặp phải chuyện phiền phức gì, em nhất định sẽ không khách khí, lập tức tìm anh nhờ giúp đỡ!"

Lang Hi sắc mặt thoáng dịu đi, tuy rằng ánh mắt vẫn mang theo một tia u ám, nhưng vẫn mở miệng nói: "Em muốn làm cái gì, tôi đều cùng em."

Hàn Tả Tả cười rộ lên, kim lòng không được kiềm chân, hôn lên khóe môi của hân, lẩm bẩm nói: "Chú Tư, anh thật tốt..."

Lang Hi vươn tay, ngón tay ôn nhu sửa lại chút tóc rối trên đầu cô, lấy xuống đóa hoa rơi trên đó.

Gió xuân làm cho người ta mê đắm, hoa trắng lả tả bay trong gió.

Hàn Tả Tả chủ động khề hôn khóe môi hân, nhiệt độ ấm áp làm cho khóe môi đóng băng lạnh lùng nháy mắt hòa tan, phiền muộn của Lang Hi rốt cục không còn lạnh lẽo cứng rắn nữa, như thành phố đang ngủ đông thức tỉnh, trong phút chốc không gian trăm hoa đua nở, vạn vật sinh sôi.

Hàn Tả Tả mê luyến vuốt khóe môi hân, hơi hơi cong lên ý cười ấm áp, phát họa một cái xoáy nước mờ nhạt, lại như được dòng rượu ngon thượng hạng rót vào, làm cho người ta không thể tự kiềm chế trầm luân trong đó.

"Chú Tư, anh cười..."

Hàn Tả Tả đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ vỗ về khóe môi có cái lúm đồng tiền nho nhỏ kia, cúi đầu nói: "anh nên cười nhiều một chút, anh cười lên thật xinh đẹp..."

Ánh mắt Lang Hi có chút lúng túng, hiển nhiên là không quen với việc được người khác khen ngợi, nhưng bởi vì người này là Hàn Tả Tả, trong lòng lại nhin không được có chút cao hứng.

Lang Hi bắt lấy ngón tay cô, lòng bàn tay ấm áp, theo đầu ngón tay truyền xuống tận đáy lòng.

"Em thích?"

Hàn Tả Tả đôi mắt long lanh, thật mạnh gật đầu nói: "Thích! Chú Tư cười lên thật đẹp!"

Tươi cười của Lang Hi dường như lại thâm sâu thêm vài phần, nghiêm túc đồng ý nói: "Tôi đây về sau sẽ thường cười cho em xem!"

Lời thề non hẹn biển sống chết không rời, bất quá chỉ cần một câu hứa hẹn đơn giản như vậy mà thôi.

Biên hoa trắng sáng, cũng không bằng nụ cười thoáng lướt qua của anh.

Thời gian cũng không còn sớm nữa, hai người liền đi trở về.

Lang Hi lái xe đưa Hàn Tả Tả trở về trường học, buổi tối không cho phép xe bên ngoài đi vào, Lang Hi vốn muốn đưa cô đến ký túc xá, lại bị Hàn Tả Tả cự tuyệt.

"Trễ rồi, Chú tư anh trở về đi, chỉ có chút đồ em xách được mà!"

Hàn Tả Tả từ trong xe lấy ra bao lớn bao nhỏ, vội vàng chạy chậm vào cổng, ngoảnh lại nhìn Lang Hi cười tạm biệt, liền không quay đầu lại đi vào trong bóng tối.

đi đường tắt rất nhanh đã về tới ký túc xá, Hàn Tả Tả tâm tình vui sướng đem đồ mua được hôm nay sắp xếp ổn thỏa, ngâm nga bài hát bung chấu đi vào phòng rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Người có thù Tất báo

Edit: Ishtar

Sáng thứ hai Hàn Tả Tả vừa kết thúc tiết học liền lập tức chạy tới Mía.

Ca khúc do Tang Đồng sáng tác đã được thông qua, hôm nay là buổi thu âm cuối cùng, sau khi thu âm xong Tang Đồng phải chụp ảnh bìa cho album mới, buổi tối còn có hai hoạt động phải tham gia.

Hàn Tả Tả đương nhiên phải đi theo toàn bộ lịch trình.

Xuống trạm xe điện ngầm gần Mía, tùy tiện mua hộp com ở ven đường giải quyết xong bữa trưa, Hàn Tả Tả vội vàng chạy vào công ty, thời gian vừa khít, cửa phòng thu âm mở ra, thật đúng giờ đón Tang Đồng vừa mới hoàn tất việc thu âm.

Hàn Tả Tả lấy từ trong túi ra bình trà hạt lười uoi – một vị thuốc Đông y thanh cổ họng, nhét vào trong tay cô ấy nói: "Vừa thu âm xong, phải chú ý giữ tốt cổ họng, không thể để bị cảm được!"

Tang Đồng mở ra bình giữ nhiệt, cau mày bữu môi uống ngụm trà có hương vị kỳ quái này.

Hàn Tả Tả nhìn nhìn thời gian nói: "Nhanh lên không còn kịp rồi, tớ đã giúp cậu gọi điện thoại gọi com rồi, cậu mau đi xuống dưới thay quần áo chuẩn bị đi."

Tang Đồng đang cầm bình giữ nhiệt hít hà uống từng ngụm một, nghe vậy gật gật đầu: "không có việc gì, uống nhiều nước ấm như vậy còn có thể nhịn thêm chút nữa, chị Hannah đã giúp tớ mời được vị nhiếp ảnh gia rất có tiếng trong nghề, ghét nhất là người khác đến muộn, mặc kệ đối phương là ai, muộn 5 phút cũng đừng mơ mời được ông ta lần nữa... Ừm, tớ muốn ăn thịt bò, nhớ lát nữa mua giúp tớ! Tớ đi xuống trước đây, cậu giúp tớ cầm túi..."

Thang máy đúng lúc dừng lại, Tang Đồng đem cái ly trống trơn ném cho Hàn Tả Tả, vội vàng chen vào trong thang máy.

Hàn Tả Tả bước vào phòng thu âm tìm được túi xách của Tang Đồng, đem đồ dùng của cô ấy thu dọn lại, cầm áo khoác của cô ấy vừa gọi điện thoại vừa xuống lầu.

Nhà tạo hình đã bắt đầu thiết kế tạo hình cho Tang Đồng, chăm chú nhìn máy tính chỉnh sửa.

Thừa dịp chuẩn bị, Tang Đồng nhanh chóng giải quyết com trưa.

Vốn chưa ăn còn tốt, ăn rồi mới cảm thấy bụng đói là.

Tang Đồng để thợ trang điểm tùy ý vẽ loạn lên mặt cô, mắt hứng oán giận nói: "Càng ăn càng đói, com quá ít..."

Hàn Tả Tả ở bên cạnh một bên giúp đỡ sửa sang lại trang phục, một bên an ủi nói: "Trước khi chụp ảnh không thể ăn quá no, bằng không mặc quần áo ôm sát người một chút có thể nhìn thấy bụng... Chụp xong có một tiếng nghỉ ngơi, khi đó cậu mới có thể muốn ăn gì cũng được, hiện giờ chịu đựng một chút đi!"

Bối cảnh Tang Đồng chụp là con đường mùa xuân tươi mát trăm hoa đua nở, so với lúc quay MV thì dễ hơn rất nhiều, hơn nữa nhiếp ảnh gia rất giỏi trong việc nắm bắt, toàn bộ quá trình chụp ảnh rất thuận lợi.

Hàn Tả Tả ngồi ở trong góc nhìn xem một chút, cảm thấy trạng thái hôm nay của Tang Đồng rất tốt, làm dấu ra hiệu cho cô ấy, liền yên tâm rồi đi.

Hàn Tả Tả đi trước lấy lịch trình tiết mục buổi tối, nhìn lướt qua không thấy có câu hỏi nào quá khó, liền đi tìm Hannah sắp xếp lịch hoạt động tuần tới cho Tang Đồng.

Hannah đang đau đầu vì các thành viên trong một nhóm nhạc thần tượng xảy ra mâu thuẫn, cảm điện thoại dạy dỗ một phen thành viên gây chuyện kia, bực mình cúp máy cầm ly uống nước, phát hiện bên trong đã trống không.

Hàn Tả Tả vội vàng đứng lên tiếp nhận cái ly: "Đề em đi lấy!"

"Cám ơn!" Hannah cũng không khách khí, nói cô pha cho cô ấy một ly cà phê.

Hàn Tà Tà lúc này mới bắt đầu nói chuyện công việc.

Hannah từ trong đồng giấy tờ rút ra mấy tờ giấy đưa cho cô: "Trong thời gian ngắn phải làm phiền em rồi, album mới của Tang Đồng đã được tuyên truyền rộng rãi, đến lúc đó hoạt động tuyên truyền sẽ rất nhiều, còn có các hoạt động liên tiếp sau đó... Em phải chuẩn bị sẵn sàng, đem việc học ở trường của bọn em sắp xếp cho ổn thỏa đi."

Hàn Tà Tà lật xem tờ lịch trình chi chút chữ, gật đầu nói: "Em sẽ bố trí thỏa đáng."

Hannah trầm ngâm một lát, tìm tòi nghiên cứu nhìn cô hỏi: "Hôm nay tin tức giải trí buổi sáng em có xem chưa?"

Hàn Tà Tà biết Hannah khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ hỏi cô vấn đề này, cau mày hỏi: "Còn chưa kịp... Có chuyện gì đặc biệt sao? Tang Đồng cậu ấy..."

"không phải Tang Đồng!" Hannah thân nhiên nói, "Là Đinh Luân... không biết đã đắc tội với nhân vật lớn nào, tung ra tin lúc trước hẳn được phú bà bao dưỡng, còn có tin đồn khi mới xuất đạo dựa vào quy tắc ngầm mà nổi danh. Chuyện này vốn cũng không có gì, nghiêm trọng nhất là có người bất bình với loại người nhân cách kém, sinh hoạt cá nhân thối nát không nói, còn ở trong cái vòng lẩn quẩn này trắng trợn mua bán thuốc cấm, trong giới rất nhiều người bị hấn liên lụy, hiện tại Đinh Luân đã hoàn toàn cùng đường, công ty quản lý của hắn cũng bỏ mặc hắn rồi... Phòng chừng, về sau sẽ không còn cơ hội xuất hiện nữa!"

Đinh Luân chính là nam chính đóng chung MV với Tang Đồng, là gã người mẫu vênh váo tự đắc chuyên đi ức hiếp kẻ yếu.

không phải Tang Đồng xảy ra chuyện là tốt rồi, Hàn Tà Tà đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo kinh ngạc nhìn Hannah, lo lắng hỏi: "Vậy có thể phát sinh ảnh hưởng không tốt gì với Tang Đồng hay không? Album mới có thể vì vậy mà bị..."

Hannah khoát tay: "sẽ không, Đinh Luân mặc dù rất nổi tiếng trong giới người mẫu, nhưng Mía còn không thèm đem hắn để vào mắt, đúng lúc cũng có thể lợi dụng chuyện này làm cú hit cho album mới..."

Hàn Tà Tà cảm thấy khó hiểu, nếu không có liên quan đến Tang Đồng, vì sao Hannah lại cố ý nói với cô chuyện này?

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ, chần chừ hỏi: "Chị Hannah, chị muốn nói gì với em sao?"

Hannah mỉm cười: "Tà Tà, em thực thông minh, năng lực thích ứng cũng rất mạnh... Chị còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, chị và Văn Ca đến trường tìm Tang Đồng ký hợp đồng, chính là em giúp Tang Đồng hạ quyết tâm, cũng là em đại diện cho Tang Đồng ký hợp đồng với bọn chị, yêu cầu những quyền lợi tốt nhất cho em ấy. Chị cho tới bây giờ chưa gặp qua cô gái nào thông minh bình tĩnh giống như em vậy, biểu hiện khi đó của em, vừa già dặn lại giáo hoạt, Văn Ca còn suýt nữa nghe theo lời em!"

Hannah dừng một chút, nhìn Hàn Tà Tà nói: "Đinh Luân ở trường quay đã làm gì, tuy rằng chị không tận mắt nhìn thấy, nhưng không có nghĩa là chị không hề hay biết... Em và Tang Đồng là người trong tay chị, các em bị ức hiếp, chị cũng tức giận. Nhưng mà Tà Tà, em muốn vì bản thân đòi lại công đạo, việc này vốn cũng không có gì đáng trách, bất kể là ai cũng không thể im lặng khi bị bắt nạt! Thế nhưng, em tuyệt đối không thể không từ thủ đoạn như vậy! Trong cái vòng lẩn quẩn này rất phức tạp, việc đầu tiên em phải làm chính là bo bo giữ mình, không cần bởi vì nhất thời xúc động, mà để cho người khác lợi dụng cơ hội!"

Hàn Tà Tà nghe xong có chút hồ đồ, cẩn thận suy nghĩ một phen, do dự hỏi: "Chị Hannah, ý của chị là gì? Chị không phải cho rằng... Đinh Luân bị đẩy vào đường cùng là do em làm?"

Hannah thở dài: "Tà Tà, em còn rất trẻ, nhất thời xúc động chị có thể hiểu... Có những lúc, quen biết thêm một số người quyền thế trong giới này cũng rất tốt, nhưng có đôi khi, cũng phải tận lực tránh tiếp xúc với những người đó."

Chuyện này thì Hàn Tà Tà hoàn toàn hiểu được: "Chị Hannah, ý tốt của chị em sẽ ghi nhớ trong lòng... Nhưng mà chuyện này, thật sự không hề liên quan đến em!"

Hannah cẩn thận nhìn chằm chằm cô, Hàn Tà Tà không né không tránh, vẻ mặt bình tĩnh, Hannah hoàn toàn nhìn không ra cái gì, không khỏi nhún mày: "Chẳng lẽ là Tang Đồng? sẽ không a, em ấy không giống loại người có tâm tư..."

Hàn Tà Tà lập tức nói: "Tuyệt đối không phải là Tang Đồng! Cậu ấy là người sợ phiền toái, gặp gỡ kết giao bạn bè toàn dựa vào cảm giác của bản thân, huống chi cậu ấy căn cơ quá thấp, sao có thể quen được nhân vật lợi hại như vậy, bó buộc ra nhiều chuyện tai tiếng của Đinh Luân như vậy!"

Hannah gật gù đầu: "Chị cũng nghĩ không phải là em ấy, dù sao những chuyện mờ ám của Đinh Luân chỉ sợ ngay cả thám tử tư đều tìm không ra chứng cứ... Lại nói, những chuyện xấu này còn liên lụy đến vài người quyền quý, truyền thống đám đưa tin, khẳng định có người hậu thuẫn phía sau."

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ nói: "Có thể là Đinh Luân đắc tội với ai hay không? Loại người như hắn, rất dễ đụng chạm đến người khác, có lẽ là có người nhìn hắn không vừa mắt thì sao?"

Hannah phát phát tay: "Quên đi, dù sao việc không liên quan đến chúng ta là tốt rồi, một người mẫu hạng hai, nhờ chuyện này mà có thể chiếm không ít diện tích trên các báo, cho dù bị đập nhả, hắn cũng nên thấy đủ... Tốt lắm, chị còn có việc phải làm, em đi đi!"

Hàn Tà Tà không nói thêm gì nữa, cầm lịch trình rời khỏi văn phòng của Hannah.

Lúc đi ngang qua bộ phận tuyên truyền, vừa vặn thấy trên bàn đặt một chồng tạp chí, Hàn Tà Tà tiện tay lấy một tờ, vừa xem vừa chờ thang máy.

Đầu đề vẫn như cũ là những tin đồn huyền ảo gần đây của các ngôi sao, Hàn Tà Tà lật đến trang sau, mới tìm được tin tức về Đinh Luân.

Hannah nói không sai, loại người mẫu như Đinh Luân, có thể chiếm diện tích mặt báo lớn như vậy thực không dễ dàng.

Hàn Tà Tà lướt xem rất nhanh, không khỏi chặc chặc lắc đầu.

Người này quá độc ác, ngay cả Đinh Luân bị phú bà nào bao dưỡng, ảnh chụp ở khách sạn bị quất roi ngược đãi đều tung ra, còn có hồ sơ bệnh án của Đinh Luân.

Hàn Tà Tà trở lại trường quay, đúng lúc Tang Đồng được nghỉ giải lao, đang ngồi trên ghế trang điểm lại.

Tang Đồng tò mò hỏi: "Người đi đâu đó? Ah, tay cậu đang cầm gì đấy?"

Hàn Tà Tà đem lịch trình đưa cho cô ấy: "Tớ đi tìm chị Hannah, đây là lịch trình trong thời gian sắp tới của cậu, chỉ sợ cậu phải bỏ một số tiết..."

Tang Đồng nhận lấy cũng không thèm nhìn tới để qua một bên: "Ai hỏi cậu cái này, trên báo có tin tức gì hay ho sao?"

Hàn Tà Tà đưa cho cô ấy, thần nhiên nói: "không có gì, bất quá phòng chừng cậu xem có thể cảm thấy hết giận... Có người giúp cậu báo thù!"

Tang Đồng hai mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn tờ báo, sợ hãi than nói: "Ai vậy a, gặp chuyện bất bình, quá anh hùng! Ngay cả chuyện Đinh Luân phong hoa khi còn trẻ đều biết rõ mười mươi..."

Hàn Tà Tà tức giận ngồi xuống bên cạnh cô: "Được rồi, đừng có vui sướng khi người gặp họa như thế!"

Tang Đồng đem tờ báo vuốt cho có nếp, cẩn thận xé ra.

Hàn Tà Tà ngạc nhiên nói: "Cậu làm cái gì vậy?"

Tang Đồng còn thật nghiêm túc nói: "Tớ muốn đem về dán trên tường, giây phút nào cũng nhắc nhở chính mình, kẻ ác đều bị trời trừng phạt, như vậy về sau tớ bị bắt nạt cũng sẽ không tức giận!" (O.O)

Hàn Tà Tà bó tay không còn gì để nói.

Tang Đồng nhớ tới chuyện gì đột nhiên nói: "Đúng rồi, quên mất, hỏi nãy cậu không ở đây, di động kêu rất lâu nha!"

Hàn Tà Tà vừa rồi rời đi không đem theo di động, nghe xong Tang Đồng nói vội vàng mở túi lấy ra kiểm tra.

Tang Đồng làm như lơ đãng liếc mắt một cái, lại liếc mắt một cái, lại liếc mắt một cái...

Hàn Tà Tà mặt không chút thay đổi đóng điện thoại: "Nhìn đủ chưa?"

Tang Đồng chớp chớp mắt ha ha cười lên: "Ai, ai nhìn gì? Có ai đâu ta?"

Hàn Tà Tà lười để ý tới cô.

Tang Đồng lén lút sắp lại: "Xí, thực buồn nôn, còn Tứ lang.. Đại Tà, cậu xem phim Thanh cung xem tới tẩu hảo nhập ma luôn à!"

Hàn Tà Tà nhìn chằm chằm di động có chút thất thần.

Tang Đồng không phát giác, tiếp tục trêu ghẹo nói: "Tớ thấy hay là sau này cậu đổi sang kêu là ‘phúc tấn’ nha..."

Hàn Tà Tà đột nhiên đứng lên: "Tớ có việc ra ngoài một chút!"

Tang Đồng liếc mắt xem thường: "Thần bí như vậy, không phải là đang thông đồng với anh đẹp trai nào đấy chứ!"

Hàn Tà Tà cầm di động vội vàng chạy ra bên ngoài, đi đến cuối hành lang, nơi đó là lối thoát hiểm, không có người nào.

Hàn Tà Tà đánh cuộc gọi đi, bên kia rất nhanh liền có người tiếp.

"đang bận?"

Hàn Tà Tà nghe được thanh âm quen thuộc, hít một hơi thật sâu nói: "Àn, vừa rồi không mang theo điện thoại..."

Lang Hi nhảy bèn nghe ra giọng nói của cô có chút không quá tự nhiên: "Làm sao vậy?"

Hàn Tả Tả nói chuyện thường không thích quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: "Chú Tư, chuyện của Đình Luân, không liên quan tới anh chứ?"

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên trầm mặc.

Hàn Tả Tả chợt cảm thấy có chút khản trương, không biết chính mình rốt cuộc hy vọng nghe thấy đáp án như thế nào.

Lang Hi chậm rãi nói: "Là anh sai người làm."

Hàn Tả Tả trầm mặc.

Lang Hi đợi nửa ngày không có nghe thấy giọng nói của cô, lại mở miệng nói: "hắn ta bắt nạt em, tôi rất tức giận... Em là của tôi, bất luận kẻ nào cũng không thể làm em ủy khuất!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bắt đầu nảy sinh ý tưởng mới

Edit: Ishtar

Hàn Tả Tả nhất thời nói không ra lời.

Mặc cho ai bị người khác lấy thái độ kiên quyết không cho cự tuyệt ở phía sau bảo hộ mình, đều không thể không cảm động.

Nhưng... Hàn Tả Tả tuy vô cùng cảm động, lại tồn tại chút cảm xúc mơ hồ không rõ.

Lang Hi bá đạo như thế, có thể hay không một ngày nào đó, cô không bỏ được sự bảo hộ của hắn? Có thể hay không có một ngày, bản thân cô đã quen với việc được người khác che chở, không thể nào lại quyết đoán mạnh mẽ như trước...

Tương lai sau này có rất nhiều biến cố có thể xảy ra, còn có chuyện tình phức tạp của Chu gia... Kết quả của cô và Chú Tư, hoàn toàn là một ẩn số.

trên hành lang trống trải im lặng vô cùng, chỉ có Hàn Tả Tả thỉnh thoảng nhẹ nhàng hô hấp.

"Chú Tư..." Hàn Tả Tả nhẹ giọng nói, "Cám ơn lòng tốt của anh, em thực cảm động... Nhưng em càng muốn dựa vào năng lực chính bản thân mình, lần sau lại có chuyện như vậy xảy ra, anh không cần lại ra mặt giúp em, để em tự mình đối mặt. Em không muốn có người nói em chỉ dám trốn ở sau lưng anh, lại càng không muốn trở thành gánh nặng của anh."

Lang Hi thật lâu không nói lời nào, Hàn Tả Tả không khỏi có chút không yên, Chú Tư cũng là có lòng tốt, cô đây có phải rất không biết tốt xấu hay không?

Hàn Tả Tả cắn cắn môi, do dự hỏi: "Chú Tư, anh tức giận sao?"

"không." Lang Hi thản nhiên nói, "Tôi nghĩ, em nói nhiều như vậy, đều không phủ định lời của tôi, có phải đã thừa nhận Em là của tôi hay không" (~o~)

Hàn Tả Tả vô lực đỡ tường, suy yếu nói: "Chú Tư... anh có thể tập trung vào trọng điểm được không?"

Lang Hi "Ân" một tiếng, ngữ khí tuy rằng lãnh đạm, lại hàm chứa lý lẽ hùng hồn không cho phép phản bác: "Đây là trọng điểm."

Hàn Tả Tả sau một lúc lâu không nói gì, lại cảm thấy chút cảm xúc khó hiểu trong lòng trước đó bỗng dung tiêu tan không còn.

Lang Hi không hề tiếp tục đề tài đó nữa, ngược lại hỏi: "Cuối tuần có về nhà?"

Hàn Tả Tả thở dài: "không về được, Tang Đồng mới phát hành album đầu tay, sau đó lịch trình được xếp kín mít không còn chỗ nào để thờ, cuối tuần em còn phải đi theo cậu ấy đến thành phố khác tham gia một hoạt động."

Lang Hi trong giọng nói mang theo chút hờn giận: "Khi nào thì rảnh?"

Hàn Tả Tả biết cô công việc bận rộn khó tránh khỏi việc lơ là hắn, bất đắc dĩ nói: "Chỉ sợ trong tuần tới cũng chưa xong việc!"

Lang Hi không nói thêm nữa: "Gọi điện cho tôi."

"Nhất định!" Hàn Tả Tả mặt mày hớn hờ cam đoan, "Vậy em cúp máy trước đây, em còn có việc phải làm!"

Hàn Tà Tà đã hiểu rõ mọi chuyện, cước bộ nhẹ nhàng đi trở về.

Việc chụp ảnh của Tang Đồng vừa vận hoàn thành, đang cùng nhiếp ảnh gia nói chuyện.

Hàn Tà Tà hỗ trợ thu thập này nọ, nhìn nhìn thời gian, từ bây giờ đến lúc Tang Đồng lên sóng còn sớm, cũng không quá gấp gáp.

Tang Đồng vỗ vỗ vai cô, bộ dạng bà tám cười hề hề, đi theo sau lưng cô hỏi: "Lúc đi ra về mặt khẩn trương lo lắng, lúc về thì thư thái nhẹ nhõm... nói, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Hàn Tà Tà mặt không chút thay đổi hất cái tay trên vai ra, lạnh lùng nói: "Quý ham hố! Đau bụng thì về mặt phải căng thẳng, quay về đương nhiên là thoải mái thư sướng, như thế nào, cậu muốn biết tó ra bao nhiêu sao?"

Tang Đồng biểu tình táo bón, ghê tởm phát phát tay: "Xem như cậu lợi hại!"

Tẩy trang xong, Tang Đồng liền cùng Hàn Tà Tà đi xuống nhà ăn nhân viên ăn cơm chiều.

Mia đãi ngộ cũng không tệ, nhà ăn nhân viên sạch sẽ sáng sủa, đồ ăn tuy rằng không tính là mỹ vị, nhưng so với căn tin trường học đồ ăn hỗn tạp mà nói, đã muốn tốt hơn rất nhiều.

Tang Đồng giữa trưa chưa được ăn no, gọi một đĩa lớn thịt bò xào không tính, còn thêm hai cái chân gà, một trứng ốp lếp, một chén canh.

Hàn Tà Tà lúc bụng khay thức ăn ngồi xuống bàn, biểu tình như đã biết trước sẽ như vậy, không chút khách khí đem thịt bò trước mặt Tang Đồng đổi vị trí với trứng xào khô qua trong tay cô.

Tang Đồng lập tức bất mãn ồ ào: "Hàn Tà Tà cậu chơi xấu, ăn một mình!"

Hàn Tà Tà bình tĩnh cầm chiếc đũa: "Cậu phải giữ tốt cổ họng, có thể ăn thứ dầu mỡ cay xè như vậy hử, huống chi cậu còn phải chú ý trọng lượng!"

Tang Đồng á khẩu, ủy khuất chu miệng, chọc nguẩy đĩa trứng xào khô qua trước mặt than thở: "Ăn nhiều trứng như vậy, cholesterol sớm muộn gì cũng vượt mức..."

Hàn Tà Tà không thêm đề ý tới cô ấy, giữa trưa cô cũng không ăn được bao nhiêu, làm việc cả ngày, bây giờ có thể thoải mái ăn cơm, đương nhiên phải chuyên tâm hưởng thụ.

Cơm nước xong, Tang Đồng cảm lịch trình tiết mục ở một bên vừa xem vừa đi tới đi lui, hỗ trợ tiêu hóa, miễn cho bụng có thêm một ngán thịt.

Hàn Tà Tà lo lắng nói: "Tuy rằng tiết mục đều theo kịch bản có sẵn, sẽ không lệch khỏi quỹ đạo bao nhiêu, nhưng người dẫn chương trình thỉnh thoảng sẽ hỏi vài câu ngoài dự đoán của mọi người, cậu phải chuẩn bị tâm lý trước."

Tang Đồng gật gật đầu, nhìn xem cũng sắp tới giờ rồi, dừng lại nói: "Chúng ta đi thôi!"

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hàn Tà Tà, Tang Đồng trong tiết mục bị người dẫn chương trình truy hỏi tin xấu của Đinh Luân.

Tang Đồng tươi cười không thay đổi, vô tội nháy mắt mấy cái nói: "Tôi không rõ ràng lắm a, tôi cũng là vì quay MV mới quen biết anh ta, Đinh Luân trông rất tuần tú, tôi tin tưởng MV lần này nhất định rất tốt, sẽ không làm cho mọi người thất vọng!"

Tang Đồng so với khi vừa mới xuất đạo kinh nghiệm dày dặn hơn, uyển chuyển dẫn dắt đề tài tới album mới của mình, làm cho người dẫn chương trình không có cơ hội hỏi thêm nữa.

Hàn Tà Tà yên lòng.

Công việc mãi đến khuya mới kết thúc, trường học quá xa, trở lại ký túc xá cũng đóng cửa, may mắn Mia có sắp xếp cho Tang Đồng một căn hộ, Hàn Tà Tà liền ở lại chỗ cô ấy một đêm.

Thứ tư thời tiết rất tốt, ánh mặt trời rực rỡ gió xuân ấm áp.

Album đầu tay của Tang Đồng cuối cùng cũng được bày bán.

Hàn Tà Tà và Hannah từ sớm đã tới quảng trường Thời Đại trong trung tâm thành phố, đích thân kiểm tra việc bố trí hội trường. Hannah đối chiếu danh sách khách mời, bảo đảm các phóng viên sẽ có mặt đúng giờ.

trên tường dán tấm poster thật lớn về album Tang của Đồng áp, phía dưới là dãy bàn dài với hàng đĩa CD album của Tang Đồng được sắp xếp ngay ngắn, đồng đạo các fan nối đuôi nhau chen chúc tiến vào, ngoài cửa cũng xếp mấy hàng người thật dài.

Lúc Tang Đồng xuất hiện, toàn bộ quảng trường đều náo nhiệt hẳn lên, nhóm fan hâm mộ giờ cao băng rôn và khẩu hiệu, lớn tiếng hét chói tai tên của cô ấy.

Hàn Tả Tả đứng trong góc phía sau khán đài, nhìn bạn tốt khéo léo đáp lại sự nhiệt tình của fan hâm mộ, nghe cô ấy cất lên chất giọng trong trẻo ngọt ngào, trong lòng đột nhiên dâng lên sự thỏa mãn vô cùng.

Thành công như vậy, cũng có một phần công sức của cô...

"Vui vẻ sao?"

Hàn Tả Tả quay đầu, phát hiện Hannah không biết khi nào đã đứng bên cạnh cô.

Hannah nhìn về phía khán đài mỉm cười: "Vốn chỉ là một người bình thường, dưới sự tỉ mỉ dẫn dắt và đào tạo của mình, cư nhiên có thể nở rộ tỏa ra ánh sáng rực rỡ như thế... Loại cảm giác này rất vui sướng có phải hay không?"

Hàn Tả Tả ngây ngốc gật đầu.

Hannah nghiêng đầu nhìn cô, ý cười trên mặt vô cùng thỏa mãn và kiêu ngạo: "Người đại diện tựa như một nhà nghệ thuật gia, bắt quá đối tượng bọn họ sáng tạo là con người."

"Em hao hết tâm tư khai thác tiềm năng bọn họ, sau đó lại đắp nặn, dùng hết khả năng lợi dụng tài nguyên giúp bọn họ thực hiện giấc mộng, làm cho bọn họ tỏa sáng khi đứng trên sân khấu... Khi đó, em sẽ nghe được trăm ngàn người hâm mộ la hét, nhìn thấy vô số người đối với nghệ thuật em sáng tạo ra khen không ngớt lời... Việc này giống như một nhà điêu khắc vậy, hoàn thành tác phẩm nghệ thuật được mọi người chú ý, cảm giác vui sướng, thỏa mãn, tự hào lúc đó không có gì có thể thay thế được!"

Hàn Tả Tả giật mình, giống như hiểu được cái gì.

Hannah khẽ cười một tiếng, không nói thêm nữa, lưu lại một mình cô tự suy ngẫm.

trên khán đài, Tang Đồng cầm micro biểu diễn, dưới đài, người hâm mộ như chìm đắm trong ca khúc khe khẽ ngâm nga.

Khán đài được dựng rất đơn giản, thiết bị âm thanh, ánh sáng cũng không phải loại tốt nhất, hơn nữa trong không gian ồn ào náo nhiệt, căn bản không phải là địa điểm biểu diễn thích hợp nhất.

Nhưng mà... Khán đài có chút đơn sơ như thế cũng không chút nào ảnh hưởng đến Tang Đồng, cô ấy như một viên minh châu chói mắt, phá tan tầng tầng lớp lớp bao phủ, phát ra ánh sáng rực rỡ dụ hoặc.

Giờ khắc này, Hàn Tả Tả bỗng nhiên có một cổ xúc động, muốn chân chính tìm hiểu vòng luẩn quẩn này, thử làm một nhà nghệ thuật gia, sáng tạo ra những ngôi sao để cho vô số người tán thưởng!

Tang Đồng ra trận thắng lớn, album đầu tay bán chạy vô cùng, Mía tất nhiên vô cùng cao hứng, cũng càng thêm coi trọng các việc tuyên truyền sau đợt phát hành album lần này.

Mấy ngày nay Hàn Tả Tả và Tang Đồng công việc ngập đầu, mỗi ngày đều bận rộn muốn chết, trên cơ bản dính giường liền ngủ.

Hàn Tả Tả từ lúc khai giảng vẫn chưa trở về nhà lần nào, Hàn Uyển lo lắng, tối thứ sáu nhìn không được gọi điện thoại cho cô.

Hàn Tả Tả đang trên xe đi đến thành phố khác, nghe Hàn Uyển lo lắng cùng oán giận, không khỏi có chút áy náy.

"Mẹ, con đang đi chung với Tang Tiểu Đồng nha, phải đi ngoại tỉnh công tác... không gạt mẹ đâu, không phải, con không phải không muốn về Chu gia..."

Hàn Tả Tả đưa điện thoại di động cho Tang Đồng, ánh mắt ra dấu cô mau nói giúp vài câu.

Tang Đồng không hổ là bạn thân nhất của Hàn Tả Tả, nhiều năm cấu kết với nhau làm việc xấu ăn ý vô cùng, cô lập tức hiểu ám hiệu của Hàn Tả Tả.

"Dì Uyển, con là Đồng Đồng!" Tang Đồng miệng ngọt giống như uống mật, "Dì Uyển à, con rất nhớ dì nha, dì chuyển nhà con cũng chưa tới thăm đi được lần nào... Dạ, con biết rồi, chúng con đi công tác rất nhanh sẽ quay về thôi, tới lúc đó con và Tả Tả lập tức đi thăm dì!"

Tang Đồng nhìn Hàn Tả Tả liếc mắt một cái, hi hi ha ha nói: "Yên tâm, không có việc gì... Dạ dạ, tạm biệt dì nha!"

Tang Đồng quăng trả điện thoại lại cho cô, trợn mắt liếc cô một cái: "Hỏi cái gì mà hỏi, đã lâu không cùng dì nói chuyện, nói thêm mấy câu có sao đâu chứ?"

Hàn Tả Tả hừ lạnh, mẹ cô giọng lớn như vậy, thực nghĩ cô không có nghe thấy hai người đang nói cái gì sao!

Tang Đồng nín nọt cười: "Tả Tả, nói nghe một chút thôi, Tứ Lang kia của cậu rốt cuộc trông như thế nào nha?"

Hàn Tả Tả vốn không thêm để ý tới cô, nhưng bị nói trúng tâm sự, không tự chủ được nói: "Rất cảm giác an toàn, bộ dạng không tệ, hơi có chút cứng nhắc..."

Bất quá cứng nhắc thực đáng yêu.

Hàn Tà Tà nhớ tới bộ dáng Lang Hi mặt than, nhìn không được gọi lên khoe miệng.

"Ai nha ai nha, nhìn mặt cậu sắc xuân phơi phới chưa kìa!" Tang Đồng trêu ghẹo nói, "Lúc về hẹn ra cho tớ nhìn mặt nào?"

Hàn Tà Tà làm lơ nói: "Miễn bàn!"

Tang Đồng nóng nảy, đeo bímms cô cường bức dụ dỗ đau khổ cầu xin.

Hàn Tà Tà thờ dãi: "không phải tớ không muốn... Tớ có lý doriêng, bây giờ còn chưa đến lúc, chờ sau này, tớ nhất định kể cho cậu nghe!"

Tang Đồng biết Hàn Tà Tà không nói nhất định có nguyên nhân đặc biệt, cũng không hỏi nhiều nữa, tựa lưng vào ghế ngồi ngẩn người, hồi lâu thì thảo mở miệng: "Thích một người, rốt cuộc là cảm giác gì nha..."

Hàn Tà Tà vốn đã sắp ngủ, nghe vậy mơ mơ màng màng nói: "Ừm, chính là cậu trong lúc bắt chợt nhớ tới anh ấy, sau đó bắt đầu một chuỗi nhớ nhưng mà không biết tại sao..."

Hàn Tà Tà một lần nữa nhắm mắt lại, trong mơ màng nhớ lại chặn đường trở về nhà ngoại nghỉ đông lần đó.

Khi đó thời tiết lạnh lẽo rét buốt, chỉ có một mình Lang Hi bầu bạn suốt chặng đường, lại giống như nắng xuân ấm áp sưởi ấm lòng người.

Hành trình đã an bài đầu ra đó, khẩn trương bận rộn ngược xuôi, làm cho Hàn Tà Tà ngay cả thời gian hít thở cũng không có, càng đừng nói tận dụng cơ hội lần này đi thăm thú thành phố nổi danh về du lịch này.

Cho nên vừa về đến T thị, Hàn Tà Tà không nhắc người lên nổi nữa, nằm lý ở ký túc xá ngủ quên trời đất, đến khi tỉnh lại cuối cùng cũng cảm giác được bản thân sống lại rồi.

Bụng đói réo âm ỉ, trong ký túc giá một chút đồ ăn thừa cũng không có, Hàn Tà Tà đành phải thay quần áo xuống lầu, đến căn tin tìm chút gì đó lót bụng.

Giờ này chỉ còn quầy thức ăn nhanh mở cửa, Hàn Tà Tà gọi một tô mì gói, cho thêm hai quả trứng, vội vàng ngồi xuống ăn ngón ngáo.

Vừa húp một muỗng nước mì, trước mặt liền xuất hiện một người.

Hàn Tà Tà ngẩng đầu, nuốt xuống đồ ăn trong miệng, buồn bực mở miệng: "Tô Tấn, cậu chui lên từ đâu thế?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tin đồn thật thật giả giả

Edit: Ishtar

Tô Tấn khụy tay chống bàn, hai bàn tay đan vào nhau, cảm gác ở trên, biểu tình ai oán nói không nên lời.

"Tà Tà, cậu nữ lòng nào lâu như vậy cũng không tới tìm tớ!"

Hàn Tà Tà hút sợi mì nóng hôi hổi, căn bản không thèm để ý tới cậu ta.

Tô Tấn phiền muộn thờ dãi: "Từ lần trước gặp mặt đến bây giờ đã qua lâu như vậy, cậu cũng không nhớ tớ sao?"

Hàn Tà Tà cắn hai phát đã ăn hết một quả trứng.

Tô Tấn không hài lòng, cảm giận lên án nói: "Này này này, tớ đã tới tận nơi tìm cậu mà cậu còn lên mặt với tớ thế à!"

Hàn Tà Tà bung tô mì lên húp, thỏa mãn thờ dãi, lau miệng nói: "Có chuyện gì?"

Tô Tấn tỏ ý không vui: "không có việc gì thì không thể tới tìm cậu hờ?"

Hàn Tà Tà bất đắc dĩ nói: "Bạn học Tô Tấn, tôi không giống loại ‘nghệ thuật gia’ áo cơm không lo như cậu, tôi bây giờ cả người ám đầy mùi tiền! Tôi mỗi ngày vì bát cơm mà đầu tấp mặt tối, làm sao có thời gian cùng đàm luận lý tưởng triết học với cậu?"

Tô Tấn hừ lạnh, khinh thường nói: "Cậu đang lừa ai chứ! Lang ca sẽ bỏ đói cậu sao?"

Hàn Tà Tà về mặt xem thường nhìn hấn: "Uổng công cậu tự xưng là thanh cao, thế nhưng có ý nghĩa ăn bám này! Tiểu thư sinh Tô Tấn nè, cậu như vậy là không được đâu nha, tư tưởng giác ngộ không đủ cao như thế sao có thể trở thành một nghệ thuật gia xuất sắc đây!"

Tô Tấn sắc mặt cứng đờ, ác liệt gật đầu nói: "không sai, là tớ có lòng tiểu nhân... Bất quá cũng không thể trách tớ, nếu không phải tớ rất tin tưởng Lang ca, không tin lời bịa đặt của Tô Vĩ, tớ cũng không cần đến nói những lời này."

Hàn Tà Tà nghe có chút không thích hợp, cau mày hỏi: "Bịa đặt chuyện gì?"

Tô Tấn ngạc nhiên, giả vờ giả vịt hô lớn: "Cậu không biết? Lang ca và Chu Lệ Thuỷ cùng đi tham gia tiệc từ thiện vào tối hôm kia, đã ra giá cao mua một chiếc vòng..."

Hàn Tà Tà rũ mắt xuống, vờ lấy giấy ăn lau lau mép bàn, không chút để ý nói: "Hừm, vậy sao, Chu Lệ Thuỷ là ai?"

Tô Tấn nghĩ nghĩ nói: "không biết, hình như là con gái rượu của một chính khách quan trọng nào đó... Người như vậy có gì hay ho chứ, ỷ vào danh tiếng của ba mình, người nào người nấy không coi ai ra gì, lấy tiền trong nhà ra ngoài quậy phá, cũng để khoe khoang bản thân tài trí hơn người..."

Hàn Tà Tà lười nghe hấn thao thao bất tuyệt những lời vô nghĩa, bưng tô đứng lên nói: "không coi ai ra gì không phải Tô Tấn cậu sao!"

Tô Tấn lúc này thì tức giận thật rồi, đuổi theo phía sau cô oán giận ‘tụng kinh’: "Tớ không coi ai ra gì chỗ nào chứ? Mấy người thô thiển thấp kém đó, tớ cách xa bọn họ cũng là sai lầm của tớ sao! Ai nha, cậu đừng đi nhanh như vậy..."

Hàn Tà Tà khựng lại, lãnh đạm nói: "Khai giảng lâu như vậy cũng không thấy cậu tìm đến tôi, tối hôm qua tôi vừa trở về, cậu liền chực chờ ở căn tin để gặp tôi... Tô Tấn, cậu hao hết tâm tư muốn tôi biết ‘lời bịa đặt’ này như vậy, giờ thì tôi đã biết, cậu có thể cách tôi xa một chút rồi!"

Tô Tấn không thể tin tròng mắt nhìn cô, sắc mặt đỏ bừng, giận dữ hét: "Hàn, Tà, Tà! Cậu nghĩ tớ là loại người nào? Tô Tấn tớ mới khinh thường làm những chuyện ‘châm ngòi ly gián’!"

Hàn Tà Tà cười lạnh: "Thôi đi, cậu dám nói cậu không phải cố ý để lộ tin này cho tôi biết?"

Tô Tấn cứng lại, thẹn quá thành giận rống: "Đúng, tớ là cố ý! Tớ muốn thử xem cậu và Lang ca có phải thật sự... Tớ nghĩ cậu cố ý lấy anh ấy viện cớ để từ chối tớ!"

Tô Tấn và Lang Hi rất ít tiếp xúc, người nhà của cậu lại cùng anh quen thuộc hơn, cho nên Tô Tấn đối với tính tình của Lang Hi cũng có biết ít nhiều, mới có thể vẫn luôn tin tưởng vững chắc Hàn Tà Tà và anh là đang đóng kịch.

Nhưng chính vì hấn biết Lang Hi tình tình lãnh đạm, khó tránh khỏi lại có chút nghi hoặc, nếu là đóng kịch... Hàn Tà Tà lại là loại người nào, có thể để cho Lang Hi nguyện ý phối hợp.

Lòng ngổn ngang trăm mối, Tô Tấn mới nhịn không được thử đi dò xét, lại không nghĩ tới như vậy sẽ khiến cho Hàn Tà Tà gai mắt.

Hàn Tà Tà không tỏ thái độ gì, thản nhiên nói: "Tôi đối với động cơ của cậu không có nửa điểm hứng thú, tôi chỉ cần biết rằng cậu ‘dụng tâm kín đáo’ là được rồi... Tô Tấn, tôi không rảnh chơi trò ‘lật mềm buộc chặt’ với cậu, tôi nói không thích cậu thì tuyệt đối sẽ không thích cậu, cậu không cần uống công tính toán, bằng không chúng ta ngay cả làm bạn cũng không thể!"

Tô Tấn há miệng thờ đốc, vừa định nói thêm gì nữa, chỉ thấy Hàn Tà Tà cũng không quay đầu lại bước nhanh rời đi, không khỏi nhìn chằm chằm thân ảnh của cô thờ dài, về mặt nản lòng cô đơn.

Hàn Tà Tà bước chân vừa gấp vừa vội, một hơi đi về ký túc xá, ăn quá no lại vận động quá mức như vậy khiến cô cảm thấy bụng hơi nhói nhói đau, dạ dày bắt đầu thấy khó chịu.

Hàn Tà Tà ngồi bên mép giường, dựa vào chần thăm mắng một câu, không khỏi tức giận Tô Tấn nhiều chuyện.

cô không phải là không tin Lang Hi, nhưng vẫn không chế không được bản thân, ma xui quỷ khiến mở máy tính, ở phần tìm kiếm gõ tên của hấn.

Lang Hi làm người rất kín kẽ, tính cách lãnh đạm, đối đãi người khác đều trầm mặc ít nói, hơn nữa cuộc sống của anh rất đơn điệu, không có cầu kỳ xa hoa, cho nên trên mạng tin tức về anh cũng không nhiều.

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ, lại gõ tên Chu Lệ Thuỷ.

Thiên kim giới thượng lưu có người tình mới, ông trùm giải trí ‘vung tiền như rác’.

Chủ tịch Khôi Hoàng chi một khoản tiền lớn chỉ muốn có được nụ cười ‘hồng nhan’...

Hàn Tà Tà vội vàng quét mắt nhìn dòng chữ đưa tin, bất quá là chút tin tức ‘đoán già đoán non’ của cánh nhà báo ‘ngồi lê đôi mách’.

Hàn Tà Tà tuy rằng bước vào vòng lẩn quẩn này không lâu, nhưng cũng biết bọn ‘cẩu tử’ luôn lo ‘thiên hạ không loạn’ kia, thích nhất là dùng những mánh lới này để hấp dẫn người khác, tin đồn thất thiệt này trước giờ luôn nhắm vào những người rảnh rỗi thích hóng hớt.

Hàn Tà Tà lại quan sát kỹ mấy tấm hình kia, phát hiện Lang Hi từ đầu đến cuối khuôn mặt lạnh lùng, bên cạnh là cô gái xinh đẹp tuy rằng ý cười luôn hướng về phía hắn, nhưng cũng không có hành động gì vô cùng thân thiết.

Hàn Tà Tà tự giễu cười, tắt máy tính, quyết định về nhà một chuyến.

Hôm nay không phải cuối tuần, xe cộ lưu thông hiếm khi không chen chúc như mọi lần, Hàn Tà Tà xuống xe mới cảm thấy hành động này của cô hơi chút mất lý trí.

Sáng mai còn có tiết, sớm nhất là sáu giờ mới có xe trở về, nếu không kẹt xe hẳn là có thể trước tám giờ chạy tới phòng học.

Hàn Tà Tà thở dài, nếu đã trở về, cũng không thể nửa đường quay lại, vừa vận thuận tiện sửa sang quần áo mùa hè mang đến trường, thời tiết đã bắt đầu nóng lên, ít ngày nữa những bộ váy cộm này đã có thể xếp xó rồi.

Chu lão gia mới nuôi một con chim mới, đang ngồi trong sân nghịch lồng chim, chủ chim kêu lừ lừ chọc ông lão cười vang, cách rất xa đã nghe thấy tiếng.

Chu lão gia thấy Hàn Tà Tà, cao hứng hướng cô vẫy vẫy tay: "Tà Tà đã lâu không trở về rồi... Mau đến đây nhìn xem Tiểu Hôi của ông!"

Một chú chim nho nhỏ tròn vo lông màu xám, đôi mắt nhỏ đảo quanh vỗ vỗ cánh.

Hàn Tà Tà cười cười: "Đây là chim gì vậy ông? Thoạt nhìn có chút giống vẹt!"

Chu lão gia vồn ngón tay chọc Tiểu Hôi: "Là vẹt xám, một người bạn tặng ông, giờ vẫn còn nhỏ, chưa biết nói, phải từ từ dạy nó!"

Hàn Tà Tà nghe nói vẹt xám Châu Phi là giống vẹt nổi tiếng nhất trên thế giới, nghe nói từng có một con vẹt xám được trả giá mấy trăm đô la. Loại giống tốt như vậy, đương nhiên sẽ không dễ dàng có được.

Hàn Tà Tà đối với những con vật nhỏ không mấy hiểu biết, huống chi con vẹt xám nhỏ xíu kia lại không đẹp chút nào, Hàn Tà Tà lập tức không có hứng thú.

Chu lão gia ngược lại có vẻ vô cùng yêu thích, một bên lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt lông vẹt, một bên không chút để ý nói: "Nuôi cái gì đó, đều phải dụng tâm, còn phải dạy dỗ từ nhỏ, bằng không khi lớn lên không tốt, sẽ rất khó dạy lại nó... một khi đã định hình, dù con có dùng bao nhiêu tâm tư, cũng vô dụng!"

Hàn Tà Tà tự nhiên duy trì vẻ mặt bình thản, trong lòng lại ngạc nhiên nghi ngờ, không biết ông lão nói lời này là thuận miệng, hay là có dụng ý khác.

Hàn Tà Tà đột nhiên cười, tỏ ra điềm nhiên như không tán gẫu: "Gia gia thực thích nuôi thú cưng?"

Chu lão gia nhìn cô một cái, ánh mắt như bình thường, lại làm cho nội tâm Hàn Tà Tà chấn động.

"Đúng vậy, thú cưng so với con người dễ nuôi hơn, tuy rằng không hiểu chuyện, nhưng không hiểu chuyện cũng có chỗ tốt, không có quá nhiều tâm tư phức tạp, ông nuôi cũng yên tâm!"

Hàn Tà Tà ngồi không yên, gian nan chuyển hướng đề tài: "Trong nhà chỉ có một mình ông thôi sao? Ba mẹ bọn họ không ở nhà?"

Chu lão gia gật gù đầu, hòa ái dễ gần cười nói: "Đều đi làm rồi... Tà Tà cháu không cần ngồi đây với ông, muốn làm gì thì đi đi!"

Hàn Tà Tà mỉm cười: "Vâng, vậy cháu về phòng sắp xếp chút đồ, sáng mai còn phải mang đến trường học!"

Mặc dù dạo gần đây không trở về, nhưng phòng của cô vẫn như cũ thực sạch sẽ, hiển nhiên là Hàn Uyển thường xuyên quét dọn vệ sinh căn phòng, còn giúp cô

Hàn Tà Tà từ trong ngăn tủ lựa vài bộ quần áo cần mang đi xếp gọn lại, liền nằm chán ngồi không trong phòng không có gì làm, tiện tay cầm một cuốn tiểu thuyết, nhưng một chữ không đọc không vào.

Buổi tối Hàn Uyển về nhà, nhìn thấy cô đương nhiên không tránh khỏi oan giận một trận, Hàn Tà Tà đầu gật lia gật lia cam đoan, cô tuyệt đối không phải vì ở Chu gia không vui mới lâu như vậy không quay về, cũng nói rất nhiều lời hay, mới dỗ Hàn Uyển miễn cưỡng buông tha cô.

Hàn Tà Tà hiếm khi về nhà, Hàn Uyển cao hứng làm một bàn đồ ăn.

Hàn Tà Tà giúp đỡ dọn xong bát đĩa, làm như lơ đãng thuận miệng nói: "không đợi Chú Tư sao?"

Chu lão gia cầm đĩa nói: "không cần chờ nó, nó về trễ thì cho ăn cơm nguội!"

Hàn Tà Tà liền không hề hỏi nhiều, cùng mọi người cùng nhau ăn cơm.

Sắc trời đã khuya, tất cả mọi người trở về phòng ngủ, Lang Hi vẫn chưa về.

Hàn Tả Tả thở dài, đột nhiên cảm thấy bản thân điên thật rồi, cứ ngây ngốc như vậy vội vã chạy về... Cho dù gặp được Lang Hi thì thế nào? Chẳng lẽ giống như oán phụ xông lên đi chết vẫn sao!

Lang Hi trở về đã sắp mười một giờ, đem xe đậu trong gara, Chu gia quả nhiên đã tắt đèn đi nghỉ, dưới lầu chỉ để một ngọn đèn nhỏ.

Lang Hi đẩy cửa sắt, dọc theo hoa viên chậm rãi đi về hướng phòng mình.

Bên cạnh một tiếng "Chi nha" rất nhỏ vang lên.

Lang Hi nhanh chóng quay đầu, liền nhìn chiếu xích đu màu trắng dưới tàng cây, Hàn Tả Tả lười nhác ngồi ở phía trên, mũi chân chạm đất, đứng đưa lúc ẩn lúc hiện.

Đôi mắt lãnh đạm đột nhiên nhu hòa đi rất nhiều, Lang Hi bước nhanh đi đến bên cạnh cô, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng che giấu không được sự vui sướng trong đó, thấp giọng hỏi: "Khi nào thì trở về?"

Hàn Tả Tả nhích người sang bên cạnh một chút, ý bảo hẩn ngồi xuống bên cạnh.

"Đêm qua mới trở về... anh sao bây giờ mới về?"

Lang Hi không đáp, nhíu nhíu mày hỏi: "Như thế nào không nói cho tôi biết?"

Xích đu không lớn, hai người ngồi rất gần, nghiêng đầu nói chuyện thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương.

Hàn Tả Tả không được tự nhiên co lại, cười nói: "Về quá trễ, sợ quấy rầy giấc ngủ của anh, em liền trực tiếp nghỉ ngơi, không nghĩ tới vừa nằm xuống là ngủ thẳng một giấc đến chiều hôm nay, dù sao cũng không còn bận việc nữa, nên trở về nhà..."

Lang Hi một tay nắm dây thừng, một tay khoác cả lên vai Tả Tả, đem cô kéo vào trong lòng mình, nặng nề hỏi: "Nhìn tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lời đồn tự sụp đổ

Edit: Ishtar

Dù sao cũng đang ở trong vườn hoa Chu gia, Hàn Tả Tả sợ bị người khác nhìn thấy, vội vàng né tránh, lại gãy không ra, nghe vậy ngoảnh mặt đi, xem thường nói: "Nhìn cái rắm!"

Lang Hi mặt không chút thay đổi "Nga" một tiếng, bình tĩnh nói: "Em đang giận."

Hàn Tả Tả tròn mắt nhìn.

Lang Hi trong mắt hiện lên ý cười, nhin không được cúi đầu hôn cô.

Hàn Tả Tả một tay đẩy mặt hẩn ra, thân mình mất tự nhiên ngửa ra sau, thầm oán nói: "anh sao giống cún con thế này, vừa thấy mặt liền sáp lại liếm liếm... Đùng đùng, bị thấy thì chết!"

Lang Hi cau mày, cánh tay dùng sức đem cô chặt chẽ vây ở trong ngực, bắt mắt nhìn cô: "Ngoan một chút."

Hàn Tả Tả nhìn nhìn trên lầu, toàn bộ phòng đều đã tắt đèn hết, chỗ cô đang ngồi cũng rất tốt, hẩn là sẽ không bị nhìn thấy.

Hàn Tả Tả bất đắc dĩ buông tay ra, tùy ý Lang Hi hôn lên môi của cô.

Bóng đêm mê ly, trong vườn hoa yên tĩnh từng cơn gió nhẹ thổi qua, Lang Hi có chút không kìm lòng được, cánh tay đang ôm cô càng thêm siết chặt, ngậm môi cô hung ác mút vào, đầu lưỡi linh hoạt luôn lách chen vào bên trong, khuấy đảo đoạt đi tất cả hô hấp của cô.

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ nghe thấy lá cây khẽ xào xạc, trong không gian tĩnh lặng lại truyền đến tiếng thở dốc ái muội.

"Dát —— "

âm thanh bén nhọn bất thành lình đánh vỡ bầu không khí yên lặng tốt đẹp, còn văng vẳng bên tai thật lâu chưa tiêu tán trong bóng đêm.

Hàn Tả Tả bị hẩn hôn đến thần trí mơ hồ, vốn đã dần dần trầm mê, bỗng dưng nghe thấy động tĩnh, đột nhiên tỉnh táo lại, đẩy mạnh Lang Hi ra, xích đu

lắc lư dữ dội, phát ra âm thanh chói tai.

Lang Hi vội vàng dùng chân chống xuống đất, ổn định trọng tâm hai người, đề cô lại ra lệnh nói: "Đừng động đây!"

Tiếng động phát ra từ chiếc lồng chim treo dưới tầng cây, chú vẹt xám đang đập cánh phành phạch, vừa vỗ vừa kêu ầm ỹ đến khàn cả giọng "Cạc cạc đất".

Lang Hi mặt lập tức đen lại, tình dục trong mắt còn chưa tiêu tán, trong nháy mắt quay đầu đã biến thành lửa giận phùng phực đốt người, hận không thể kẻ phá bình là chú vẹt xám tội nghiệp kia vật lông lột da.

Hàn Tả Tả xấu hổ nhích sang bên cạnh một chút, nhìn thấy Lang Hi hiếm khi để lộ cảm xúc trên mặt, nhin không được bật cười khúc khích.

Lang Hi âm u hỏi: "Muốn ăn thịt chim không?" *(Từ Lang rất là 'trong sáng' nha ^^)*

Muốn ăn thịt chim không... Chim...

Hàn Tả Tả biểu tình giống như vừa bị sét đánh, gắt gao hướng ánh mắt nhìn chằm chằm chiếc lồng chim cách đó không xa, liệu mạng không chế không đề cho tầm mắt nhìn xuống thân dưới của Chú Tư. *(chỉ có Tả Tả là đen tối thoy, hô hô ^^)*

Hàn Tả Tả trong lòng gào thét, Chú Tư anh thật sự không phải cố ý nói một câu hai nghĩa khiến người khác nghĩ bậy đâu nha...

Hàn Tả Tả vội ho một tiếng, xóa sạch những suy nghĩ đáng khinh trong đầu trong đầu cô, khuyên nhủ: "anh đi mà tức giận với con vật kia làm gì nha!"

Lang Hi hai mắt tối tăm, bắt lấy hai cổ tay của cô, dùng bàn tay to lớn của mình giam cầm cô.

Hàn Tả Tả cho là hấn lại muốn làm bậy, vội vàng mở miệng cầu xin tha thứ: "Trễ lắm rồi, Chú Tư, em mệt quá a, muốn quay về phòng ngủ..."

Lang Hi không để ý tới, cánh tay đang nhàn rỗi còn lại từ trong túi quần lấy ra một cái hộp.

Dây ruy băng thắt nơ màu lam theo phong cách cổ điển, chiếc hộp nhỏ được thiết kế khéo léo được đặt trong lòng bàn tay của Lang Hi, ngón cái đẩy nắp hộp mở ra, một chiếc vòng tay bằng ngọc tinh tế có vân hoa chìm xuất hiện trước mắt cô.

Đường hoa văn tinh tế uốn lượn trên nền ngọc xanh biếc, Lang Hi lấy chiếc vòng tay ra, đeo vào cổ tay của Hàn Tả Tả.

Cảm giác mát lạnh của ngọc truyền đến, Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn trên cổ tay vừa mới có thêm một chiếc vòng nặng trĩu, sau một lúc lâu mới ngạc nhiên hỏi: "Cho em?"

Lang Hi nắm hai tay của cô thương thức, thân nhiên "Ừ" một tiếng.

Hàn Tả Tả đã lên mạng xem tin tức, tất nhiên biết được chiếc vòng tay này giá trị xa xỉ bao nhiêu, lúng ta lúng túng lắm bảm: "Em còn nghĩ rằng anh mua cho Chu Lệ Thủy nha!"

Lang Hi cúi đầu hôn lên mạch đập trên cổ cô, nghe vậy lơ đãng nói: "Chu Lệ Thủy là ai?"

Hàn Tả Tả sùng sốt, đột nhiên không nhin được cười rộ lên.

Lang Hi dừng một chút, ngẩng đầu nhìn cô, hiển nhiên không hiểu về vui sướng khi người khác gặp họa này của cô là vì sao.

Lang Hi nhú nhú mày: "Rất thích?"

Hàn Tả Tả buồn cười nói: "Thích anh không biết Chu Lệ Thủy sao? Đương nhiên!"

Lang Hi mờ mịt một lát, lúc này mới nhận ra có chỗ nào đó không thích hợp, hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Hàn Tả Tả trêu ghẹo nói: "Tin tức đều bay đầy trời, Chú Tư anh cư nhiên còn không biết! hiện tại các tạp chí lớn nhỏ đều đưa tin anh và con gái rượu của một chính khách quan trọng đang kết giao, không chỉ có dặt tay nhau cùng tham dự tiệc từ thiện tối hôm đó, còn vung tiền như rác ra giá trên trời mua chiếc vòng tay vì Chu Lệ Thủy."

Lang Hi nghĩ nghĩ, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Em trở về tìm tôi đánh ghen."

Hàn Tả Tả nụ cười trên mặt cứng đờ, tức giận nói: "Ai ghen chứ! Em một câu còn chưa hỏi đâu nha..."

Lang Hi suy tư một lát nói: "Thì ra cô ta tên là Chu Lệ Thủy, tôi và cha cô ta có chút quen biết, buổi tối lúc ở tiệc từ thiện gặp được Chu tiên sinh, ông ấy có nhờ tôi dẫn con gái ông ấy vào cửa..."

Hàn Tả Tả thờ dãi: "cô nương nhà người ta nếu biết anh ngay cả tên của cô ấy đều không nhớ rõ, khẳng định sẽ bị anh làm thương tâm đến chết... Chú Tư, anh thật đúng là không hiểu tính thú gì nha, không hề hiểu được thương hương tiếc ngọc!"

Lang Hi hờ hững nói: "Nga, không có biện pháp, không nhớ được mặt!"

Toàn bộ bất an và chua xót trong lòng Hàn Tả Tả trước đó đều tiêu tán hết, tựa như cơn mưa rào không ngớt trong một tháng rồi cuộc cũng dừng, trời quang mây tạnh, ánh mặt trời sáng lạn, tâm tình rất tốt!

Lang Hi sờ sờ đầu cô, ngữ khí mang theo vui sướng không thể che giấu: "Em để ý, tôi đã biết."

Hàn Tả Tả phản xạ có điều kiện muốn phản bác, nhưng nhìn đến Lang Hi đuôi mày khóe mắt đều là ý cười, đột nhiên nửa câu cũng thốt không ra tiếng.

Lang Hi dịu dàng đặt nụ hôn lên trán cô, ngón tay vô ý thức vuốt ve chiếc vòng trên cổ tay cô.

Hàn Tả Tả im lặng trong chốc lát, vươn ngón tay chọc chọc ngực trái của hắn nói: "Nếu đã biết, về sau đừng khiến em bất an nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hàn Tả Tả làm việc luôn nhanh cho ng quyết
đoan, sau khi xem qua mô t và i căn pho ng, tạm
thời lư a cho n hai chỗ .

Muốn tìm phòng cho thuê thích hợp cũng không khó,
Hàn Tả Tả thậm chí cũng không liên hệ với văn
pho ng mỗi giờ i nha đá t, và o đi n đa n cu a
trước ng tì m kiê m, đa thu thâ p đươ c mô t
đô ng tin tư c.

Phòng cho thuê bình thường chia làm hai loại, một
loại là trong khu dân cư co n trô ng, loại phòng
này bình thường diện tích khá lớn, nhưng tiền
thuê cũng không thấp, phần lớn là vài người hu n
tiê n nhau thuê ở chung.

Loại i co n la i chính là ký túc xá trước ng ho c
xây cho công nhân viên chư c trong trươ ng, to a
nha cu a viên chư c đa thực cũ nát, phòng ở
cũng nhỏ hơn nhiê u, nhân viên trong trươ ng sau khi
kết hôn phần lớn chuyển ra ngoài ở , mặc dù có
gia o viên độc thân, hiện tại cũng không ở chỗ
này, trường học mấy năm trước mới xây khu nha
ở cho gia o viên, điều kiện tốt hơn rất nhiều.

Tin tư c về pho ng cho thuê phần lớn là đa n anh
đa n chỉ trong trươ ng đăng tin, hoặc là do gia o

viên cung cấp. Đồ i t sinh viên chuẩn bị thi
nghiên cư u sinh, vì có thể ôn tập cho tồ t, liền
chuyển ra ký túc xá chuyên tâm đọc sách, còn có
rất nhiều sinh viên vừa mới tốt nghiệp, tiền
lương thấp, vì tiết kiệm tiền, cũng lựa chọn
ở la i khu vực trường học cả ch xa nô i tha nh.
Hàn Tả Tả bốn ba hai ngày, chọn ra đươ c hai
chỗ cho thuê pho ng cu ng ta m ô n.

Một chỗ ngay tại cư a đông trường học la to a
nha cu cu a viên chươ c, khoảng cách rất gần
vớ i da y pho ng ho c, đi bộ hơn mười phư t la
tớ i. Tồ a nha viên chươ c đơ đều là sinh viên
hoặc ngườ i vừa mới tốt nghiệp, hoàn cảnh đơn
giản, Hàn Tả Tả đối vớ i vấn đề an toàn
cũng rá t yên tâm.

Phòng ở chỉ có hai mươi me t vuô ng, mô t pho ng
ngu , mô t pho ng tấ m nhỏ , ớ một người la
đủ . Vậ t du ng cu ng rá t đơn gia n, chỉ có
mô t chiế c giườ ng đơn cu na t, một tủ quầ n
áo công kên h, phòng khách thì đắ t mô t ca i
ba n cu , tuy rằng mặt bàn gồ ghề, nhưng vậ n
co n rá t chắ c chắ n.

Căn pho ng na y vô n là trường học phân cho một
gia o viên, sau gia o viên đơ kê t hôn đa do n ra
ngoạ i ớ , nên đã đem căn pho ng cho sinh viên
thuê.

Tiền thuê không phải la re .

Hàn Tả Tả nhìn trúng một căn kha c ớ khu buôn
ba n trong khu vực đạ i ho c, phồ ăn vậ t rá t
gầ n vớ i khu dân cư, phòng ở rất lớ n, nhưng
la i cách trường học khá xa, pha i mắ t hơn nư a
tiê ng đi đươ ng. Vậ t du ng sinh hoạ t câ n
thiê t đê u co đủ , la cu a mô t chi ho c năm
ba thuê, bởi vì không cam nô i tiê n thuê, cho nên
muôn tìm thêm mô t ngườ i ớ chung đê share
tiê n thuê pho ng.

Hàn Tả Tả không nga i viê c thuê chung mô t
pho ng, chỉ sợ mi nh đôi khi la m viê c vô trê

se a nh hươ ng đê n ba n cu ng pho ng nghi ngoi ma thôi.

Nhưng tiền thuê nhà chia đều, nên se tiê t kiê m đươ c mô t chu t tiê n.

Hàn Tả Tả hơi phân vân, đã ng đo suy nghi ma i, cuô i cu ng quyê t đì nh thuê căn pho ng trong khu nha cu cu a viên chươ c kia, dù sao ô mô t mĩ nh cu ng tư đo hơn nhiê u.

Hàn Tả Tả quyê t đì nh thật nhanh, đê m nửa năm tiê n thuê đã chuẩn bị tốt đi tìm chủ cho thuê nhà.

Bởi vì cô la sinh viên trong trươ ng, nên gia o viên đo rât khách khí, không tĩ nh sô le cho cô, còn kiên trì viê t cho cô biên lai.

Vì gia o viên đôn giản giới thiệu qua một chút vê hoàn cảnh, còn cố ý nói vớ i cô, tiê n điê n - nươ c tĩ nh giô ng vớ i ky tu c xa sinh viên bên kia, cũng đề nghị cô sử dụng ma ng internet cu a trươ ng, như vậy co thê tiê t kiê m tiê n kê t nô i ma ng.

Hàn Tả Tả vừa nghe không khỏi càng thâ y may mắn vì đã cho n chồ na y, tiê n điê n - nươ c trong ky tu c xa sinh viên re hơn rât nhiê u so vớ i bên ngoa i, tiê n ma ng tĩ nh theo tha ng, một tiê ng thậm chí không đên hai đô ng tiê n.

Tho a thuâ n xong thu tu c thuê pho ng, Hàn Tả Tả cầm hai chiê c chìa khóa cao hươ ng trở về ký túc xá, nói cho đa m bạn cùng phòng nhóm tĩ n tư c cô sắp chuyê n đi.

Mâ y cô ga i nghe xong chẳng nhữ ng không có nửa phần luyê n tiê c, còn thập phần cao hươ ng, lập tức hoan hô tranh đoat lã nh địa sã p đươ c 'bo hoang' kia, hận không thê ba o Hàn Tả Tả nhanh cho ng đong gói cút đi.

Hàn Tả Tả dở khóc dở cười, bắt quá cũng có thê hiê u đươ c, không gian cu a mô i sinh viên trong ky tu c xa đê u co ha n, đô du ng cu a đa m còn ga i la i nhiê u vớ sô kê nhữ ng mĩ i.

người lái chỉ có một ngăn tủ nhỏ xíu, ngay cả quần áo đều nhẹ t không hề t.

Hàn Tả Tả vừa đi, lập tức căn phòng ng co thêm khoa ng tro ng, chiếc giường tro ng co thể xếp chẵn va như ng quâ n a o ta m thoi không mắ c lên đơ , ngăn tủ thì mọi người có thể xài chung, còn có cái ba n tro ng, cũng có thể đắ t môt sô thư trang tri nho xinh lên đơ .

Bạn cùng phòng hoan hô vây quanh, xã n tay a o ho i Hàn Tả Tả khi nào thì chuyển đi, các cô sã n lo ng hô trợ phụ giu p bắ t cư lu c na o.

Hàn Tả Tả cũng muô n nhanh đơ n ra, dù sao cu ng đang ra nh rô i mắ y ngắ y nay, không biế t khi na o công ty se sắ p xếp li ch tri nh mớ i cho Tang Đổng nư a, đến lúc đó chỉ sợ lái không co thoi gian đơ n ra thôi.

Nghĩ nghĩ, Hàn Tả Tả quyết định cuô i tuâ n na y chuyê n ra luôn.

Vì thể lu c không co tiế t, Hàn Tả Tả be n tở i căn pho ng cho thuê, cẩn thận kiế m tra, xác định điê n - nư c đê u không có vấn đề, thê la bắt đầu quét tước vệ sinh, đem trước như ng vắ t cu a ngườ i tro trước va ra c tha i quắ ng hê t, lại tá y rư a toa n bô môt lâ n, pho ng vệ sinh tiêu đợ c mắ y lần, bảo đảm mớ i ngo c nga ch trong phòng đê u không co mu i kho ngườ i mớ i yên tâm.

Hàn Tả Tả ở chơ đơ cu tìm đượ c môt cái ba n đơ c sa ch đắ t trong phòng ngủ, lại mua hai chiếc ghế dựa ta o hi nh đắ c biế t đắ t ở phòng khách, sau đó tìm va i viên đa thủy tinh đắ t trên chiếc ba n gô cu , đượ i mắ y viên thủy tinh la chiếc khăn tra i ba n thêu hoa xinh đê p.

Bắ n rô n vài ngày, toàn bộ căn phòng trông rự c rõ hắ n lên, Hàn Tả Tả ha i lòng nhìn quanh môt vòng, suy ti nh về sau có tiề n sẽ đi đơ i re m

cư a sô mớ i.

Sa ng sô m thư ba y, Hàn Tả Tả dâ y tư sô m, vốn tưởng rằng mình không có bao nhiêu đồ, không nghĩ tới khi lôi ra thu do n, như ng mo n đồ na o la trang sừ c, mi phâ m linh tinh ra i ra c không biê t bao nhiêu la thư.

May mắn đươ c sừ hô trở nhiê t ti nh cu a mấ y ba n nư trong ký túc xá mấy nữ, còn gọi tở i hai nam sinh làm cu li, mọi người hi hi ha ha chạy hai ba bả n, toa n bô đồ đê u chuyê n xong hê t.

Hàn Tả Tả kiên trì mớ i bộn họ ăn cơm, đều là bạn học, mọi người cũng không khách khí, đi đê n qua n cơm nhô gâ n trươ ng ho c gô i vài món ăn, coi như ăn mư ng Hàn Tả Tả do n đê n chồ mớ i.

Giư a trưa, mo i ngườ i đê u rỏ i kho i, Hàn Tả Tả trở lại phòng cho thuê, đối mắ t vớ i mô t đồ ng hô p lỏ n nhô linh tinh đã t giư a pho ng, nhận mệnh xã n tay a o lên bắ t đâ u thu do n.

Hiê u suấ t la m viê c cu a Hàn Tả Tả rất cao, thoa ng ca i chi trong vớ ng buô i trưa đa do n đê p kha hoa n chi nh, mệ t la ngườ i na m thư trên giườ ng không muô n đồ ng dâ y, trong lòng lại vư a thỏa mãn vư a cao hứ ng.

Nơi này tuy rằng nhiều nhất chỉ ỏ đươ c hai ba năm, nhưng dù sao cũng là lâ n đâ u tiên cô co mô t nơi ỏ thuô c về mi nh.

Tiê ng chuông di đồ ng vang lên.

Hàn Tả Tả xươ ng sồ ng thấ t lư ng ra rỏ i, lườ i đứ ng lên, khe rên một tiếng nắ m trên giườ ng lâ t ngườ i qua, vưỡ n ca nh tay vớ i lâ y điê n thoa i, uê oa i "Alo" một tiếng.

Tang Đổng hứ ng trí dạt dào nói: "Đại Tả, sao nhiê u nga y như vấ y mà câ u không đi tìm tở ?

Tuô i xuân phơi phỏ i không thê đê lắ ng phí như vấ y a! Vư a vắ n thứ bắ y không co tiê t, câ u la i nắ m vớ n ra dâ y, ra ngoa i ăn cơm

vợ i tớ đi?"

Hàn Tả Tả mệt mỏi nói: "Mà y nga y qua bà n
bi u, hôm nay vợ a chuyển nhà, mệt muôn chêt,
tớ không muôn ra ngoài đâu..."

Tang Đồng kinh hô: "Chuyển nhà? Vì sao? Chẳng
lẽ Di Uyển cuô i cu ng cu ng bỏ ông bô
dươ ng tư trên trời rơi xuô ng kia cu a
câ u?"

Hàn Tả Tả tức giận mắng: "Tang Tiểu Đồng
câ u la đư a ăn mắ m ăn muô i!"

Tang Đồng ủy khuất nói: "Đươ c rô i
đươ c rô i, tớ ăn no i bà y ba ... Bất quá
câ u sao la i chuyê n nha nha? Câ u không pha i
la ... ơ chung vợ i ai chứ?"

Hàn Tả Tả không nói gì, thở dài kiên nhẫn giải
thích: "Tang Tiểu Đồng, tớ đa no i vợ i
câ u... Tớ từ sau khi la m trở lự công viê c
râ t nhiê u, có đôi lu c bà n tớ i nửa đêm
mới trở về, ký túc xá có người canh cô ng co
chu t bà t tiê n, hơn nữa về quá muộn cũng sẽ
ảnh hưởng đê n người khác nghỉ ngơi, cho nên
tớ ơ gâ n trường học thuê mô t pho ng, ơ ,
mô t, mi nh!"

"Nga." Tang Đồng ngữ khí có chu t tiê c
hâ n, "Như vậy a, ở bên ngoài một mi nh tự
do hơn rất nhiều..."

Hàn Tả Tả hi t mô t hơi thâ t sâu, đang muốn
gác điện thoại, chợt nghe Tang Đồng hưng trí
bừng bừng nói: "Đại Tả, nhấ n tin địa chỉ
qua đây, tớ đem đồ ăn tớ i chu c mư ng câ u
chuyê n nha!"

Hàn Tả Tả không chi u nô i nói: "Đừng
dừng, xin câ u đơ Tang Tiểu Đồng, câ u yên
tĩnh một lát không đươ c sao? Tổ tông a, tớ
mệt chi co n nữa cái mạng, không co n hơi sư c
đâu đi tiê p đơ n câ u! Đê mai đi!"

Tang Đồng tiếc nuối thở dài: "Vây đươ c
rồi, câ u nghỉ ngơi trước đi, một mi nh nhai.

Tôi, cả u ngày ngày u ăn u ăn, một mớ rau phải chú ý an toàn, buổi tối cửa sổ nhớ phải đóng cẩn thận! Tối ngày mai sẽ qua đó ăn mừng với cả u...”

“Ừ!” Hàn Tả Tả nói, “Bắt xe đến công đồng của trường học, chỗ này rất đẹp, cả u tự lên đi... Nhân tiện mua cho tôi một nồi cơm điện, coi như qua mừng tân gia, a đừng ngại, nhớ mang theo đồ ăn nữa, tôi ăn cơm trưa luôn!”

Tang Đồng hung hăng "Hừ" một tiếng, dứt khoát cúp điện thoại.

Hàn Tả Tả ném điện thoại sang một bên, tay chân giang rộng nằm ịch ở trên giường.

Sắc trời dần tối, trong phòng không bật đèn, thoáng chốc đã tối om om.

Hàn Tả Tả ngủ thiếp đi lúc nào không biết, trong mơ màng nghe thấy tiếng điện thoại reo lên, cúi kinh đập vào giường một phát, nhắm mắt lại mò mò đi động, cũng không thèm nhìn xem là ai đã nhét vào tai, buồn bực oán giận: "Tang Tiểu Đồng cậu đủ rồi nha, đã nói với cậu tớ chuyển nhà cả ngày một là người, cậu tạm thời tha cho tớ đi được không..."

Đầu bên kia di động thật lâu không có lên tiếng, sau một lúc lâu mới truyền đến hai chữ lạnh lùng: "Chuyển nhà?"

Hàn ý rét lạnh từ trong điện thoại phát ra, nháy mắt làm Hàn Tả Tả giật mình đông cứng lại, con buồn ngủ lập tức tiêu tan hơn phân nửa.

Hàn Tả Tả tròn to mắt ngồi dậy, chần chừ nói: "Chú Tư?"

Đứng lên mở đăng, Hàn Tả Tả chớp chớp mắt giải thích nói: "Xin lỗi chú tư, em lơ mơ buồn ngủ, không nhìn kỹ tên người gọi trên màn hình, còn tưởng rằng lại là Tang Tiểu Đồng gọi tới..."

Lang Hi căn bản không nghe cô nói huyền thuyên, ngữ điệu lạnh như băng tràn đầy áp bách, uy hiếp lặp lại một lần: "Chuyển nhà?"

Hàn Tà Tà dừng một chút, thể này mới đột nhiên nhớ tới, dường như cô còn chưa nói với Lang Hi chuyện tìm phòng trọ ở bên ngoài.

Hàn Tà Tà biết hẳn khẳng định bất mãn, vội lấy lòng cười cười nói: "Chú tư, thực xin lỗi, dạo này công việc bận quá, em đã quên nói cho anh ... Đừng lo lắng, em đã chuyển xong mọi thứ rồi!"

Lang Hi lạnh lùng mở miệng: "Địa chỉ."

Ngữ điệu bình lặng không lên không xuống, lại gây cho Hàn Tà Tà áp lực rất lớn.

Hàn Tà Tà sờ sờ sống mũi, thành thành thật thật nói địa chỉ.

Lang Hi một câu cũng chưa nói đã cúp điện thoại, đánh tay lái, hướng về phía trường học của Hàn Tà Tà phóng xe như bay.

Chiều tối thứ bảy chính là thời điểm náo nhiệt nhất của làng đại học, đặc biệt là tiết trời ôn hòa dễ chịu như vậy, rất nhiều sinh viên hẹn đi dạo phố liên hoan, hoặc là sau khi ăn xong cùng nhau tản bộ, tốp năm tốp ba đi cùng một chỗ, thường thường truyền đến tiếng cười giòn vang ầm ĩ.

Lang Hi thả chậm tốc độ, đem xe dừng ở ven đường, lập tức đi vào khu tòa nhà dành cho viên chức.

Tòa nhà cũ nát chỉ có năm sáu tầng, loang lổ trên vách tường dán đầy các tin tức quảng cáo.

Lang Hi ánh mắt trầm xuống, bước tiếp về phía trước, dọc theo chật chội bậc thang âm u chật chội, rất nhanh tìm được cửa phòng Hàn Tà Tà đã nói.

Hàn Tà Tà đoán Lang Hi rất nhanh sẽ tới, vội vàng lấy ấm điện đun nước, còn rửa sạch hai cái ly, chuẩn bị trong chốc lát tiếp đãi hẳn.

Cửa bị gõ cang, Hàn Tà Tà không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ tới lại đến nhanh như vậy, vội vàng chạy ra phòng mở cửa cho hẳn.

Mỗi tầng chỉ mắc một đèn tuýp nhỏ chỗ cửa thoát hiểm, trên hành lang rất tối, Lang Hi mặt không chút thay đổi nhìn cô, đáy mắt thần sắc không rõ, thêm vào đó là khoảng không tối đen sau lưng hẳn, làm cho ánh mắt càng tối tăm u ám.

Hàn Tà Tà nghiêng người cười nói: "Nhanh vào a!"

Lang Hi trầm mặc bước vào, thân hình đàn ông cao lớn cường tráng tiến vào đứng giữa phòng khách, thoáng chốc làm cho không khí cả căn phòng căng thẳng.

Hàn Tà Tà đóng cửa lại, ngượng ngùng cười cười: "Chú tư, anh cứ tự nhiên ngồi đi, hôm nay vừa chuyển đến, nơi này cái gì cũng không có... anh uống nước lọc đỡ được chứ?"

Lang Hi không nói lời nào, cau mày quét một vòng, cửa phòng ngủ không đóng, trong phòng trang trí cực kì đơn giản, liếc mắt một cái liền nhìn thấy hết tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Edit: Ishtar

Hàn Tà Tà muốn đi xem ấm nước đã sôi chưa, lúc đi ngang qua người Lang Hi cánh tay đột nhiên bị giữ chặt.

Hàn Tà Tà dừng bước, quay đầu lại nghi hoặc nhìn hẳn.

"Sao vậy..."

"..." còn chưa nói hết câu, Lang Hi đã kéo cả người cô về phía trước, nhắc chân gắt gao vây chặt cô lại.

"A —— "

Hàn Tà Tà bị một lực lớn kéo lại, trọng tâm không vững lão đảo về phía sau, phần eo đụng mạnh vào mép bàn, đau đến cô phải chau mày, nhin không được thăm mắng, cái bàn gỗ chết tiệt này quả nhiên rắn chắc, bị một lực lớn như vậy va chạm, cư nhiên không chút sụt mẻ.

Lang Hi hai mắt thâm trầm nhìn chăm chăm cô, chóp mũi chạm nhau, hô hấp của hai người như hòa vào nhau, tuy rằng tư thế ái muội, lại không hiểu sao Hàn Tà Tà cảm thấy bức bách thật lớn.

Trong đôi mắt thâm trầm u ám trộn lẫn cảm xúc phức tạp khôn kể, Hàn Tà Tà đẩy lòng thoáng bất an, sau lưng dựa vào mép bàn, đầu cũng cố ngửa ra sau, không được tự nhiên hỏi: "Chú tư, rốt cuộc làm sao vậy?"

Bàn tay Lang Hi nắm cổ tay cô càng thêm dùng sức, sức lực kia như muốn bóp nát xương cô, làm Hàn Tà Tà đau đến nổi toát mồ hôi lạnh, nhịn không được khẽ hô đau một tiếng.

Lang Hi dường như đột nhiên bừng tỉnh, nói lỏng tay đang nắm lấy cô, thân thể lại càng thêm nhích lại gần.

"Em hỏi hận?"

Lang Hi ngữ khí cực kỳ đậm đặc, lại mang theo khản trương làm cho người ta không dễ phát hiện.

Hàn Tà Tà không nghe ra thanh run trong đó, giả vờ nói: "Gì chứ... Chú Tư, anh buông ra trước!"

Lang Hi sắc mặt trầm xuống, khẩu khí cường ngạnh nói: "không buông!"

Hàn Tà Tà không thể nhịn được nữa, tư thế này làm cho cô không thoải mái, vốn đã mệt đến xương sống thất lưng rã rời, lại ngửa ra sau như vậy, không bao lâu liền cảm thấy chóng đờ không nổi nữa.

Hàn Tà Tà cũng lạnh mặt, hơi chút tức giận nói: "Buông ra!"

Lang Hi toàn thân cứng đờ, buông cổ tay cô ra, chậm rãi đứng thẳng lại.

Hàn Tà Tà nhẹ nhàng thở ra, chống cạnh bàn đứng thẳng thất lưng, vừa muốn mở miệng làm dịu đi không khí, liền cảm thấy bả vai căng thẳng, Lang Hi hai tay giam cầm cô, buộc cô đối diện với chính mình.

Sắc mặt Lang Hi khó coi trước nay chưa từng có, hai mắt tối tăm thần bí như biển sâu mờ mịt không thể nhận biết, bất thành linh sóng triều quay cuồng ồ ạt vọt tới, rít gào cuốn linh hồn cô vào trong đó.

Hàn Tà Tà hoàn toàn vô lực chống cự.

Lang Hi giữ chặt vai cô, nhìn thật sâu vào trong mắt cô, hai tròng mắt đen bóng đến lạ thường, không hề che giấu khí thế cùng dự vọng chiếm hữu mãnh liệt, từng chữ từng chữ nói: "Tuyệt, không, buông, tay!"

Hàn Tà Tà kinh ngạc nhìn hấn, tuy rằng không thể lý giải sự khác thường của hấn, nhưng vẫn bị hàn ý quyết tuyệt (*quyết không cho cự tuyệt*) của Lang Hi làm cho kinh sợ.

Trong căn phòng nhỏ lặng im không tiếng động.

Hàn Tà Tà bất an mở miệng: "Chú Tư, rốt cuộc là có chuyện gì? anh buông ra trước... Chúng ta ngồi xuống, sau đó từ từ nói chuyện được không?"

Lang Hi trầm tĩnh trong chốc lát, cuối cùng cũng chậm rãi buông lỏng hai tay, lui về sau hai bước, ngồi xuống ghế.

Hàn Tà Tà lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, lấy một cái ghế khác ngồi xuống ở đầu bên kia, cùng hấn mặt đối mặt.

Hàn Tà Tà cẩn thận nhớ lại trong khoảng thời gian này, nhưng vẫn không phát hiện ra có cái gì có thể khiến cho chú tư phản ứng lớn như vậy, cân nhắc suy tính trong bụng, vừa muốn mở miệng hỏi, chợt nghe thấy hàng loạt tiếng "vù vù——" rít dài, dọa cô nhảy dựng.

Thanh âm chói tai bất thành linh xuất hiện, Hàn Tà Tà cuống quýt nhảy dựng lên, chạy đến chỗ ấm nước rút phích cầm.

Thật là lẩm cẩm nha, tự nhiên quên mất đang nấu ấm nước, may là ấm nước này có chức năng thông báo khi nước sôi, bằng không nó cứ sôi như vậy cô cũng không phát hiện ra.

Lang Hi nhìn chăm chăm vào Hàn Tà Tà, ánh mắt một giây phút nào rời khỏi người cô.

Hàn Tà Tà bị nhìn đến không được tự nhiên, cười khan nói: "Thiếu chút nữa thì quên mất còn đang nấu nước rồi... Chú tư muốn uống chút nước không?"

Hàn Tà Tà cũng không chờ hấn trả lời, khản trương nhắc ấm nước nóng, đem nước còn đang sôi ừng ực rót vào trong cái ly đã được rửa sạch.

Ly thủy tinh vừa mới dùng nước lạnh rửa qua còn chưa lau khô, đột nhiên rót nước sôi vào, trong nóng ngoài lạnh xung khắc nhau "Phanh" một tiếng nổ tung.

Hàn Tà Tà sợ tới mức hét lên một tiếng, thiếu chút nữa ném ấm nước nóng trong tay đi, trên tay buông lỏng, lại không có nghe thấy tiếng ấm nước rơi xuống đất, trên lưng xuất hiện một vòng tay, nhắc bổng hai chân cô lên khỏi mặt đất.

Nước ấm và mảnh thủy tinh vỡ vụn rơi đầy trên mặt đất, may mắn Lang Hi phản ứng nhanh, kịp thời ôm cô né ra, bằng không Hàn Tả Tả không bị thủy tinh cắt trúng, cũng bị nước nóng tạt phồng.

Hàn Tả Tả hoảng hồn ngơ ngác quay đầu lại, vòm ngực rộng lớn ảm áp của Lang Hi dán chặt vào phía sau lưng cô, cánh tay mạnh mẽ rắn chắc vòng ngang qua ôm lấy cô, tạo cho cô một cảm giác an toàn tới cực điểm.

"Có bị thương chỗ nào không?"

Hàn Tả Tả lắc lắc đầu, vội vàng khăn trương hỏi: "anh thì sao? Có bị phỏng không?"

Lang Hi tay phải vững vàng cầm ấm nước, đặt trở lại trên kệ bếp, cau mày trách mắng: "Sao lại không cẩn thận như vậy, ly chưa lau khô mà không thấy ư? Nước nóng thế kia, em lại còn dám thất thần..."

Hàn Tả Tả cầm tay phải của hắn xem xét, không thấy bị phỏng chỗ nào mới nhẹ nhàng thờ ra.

Bên tai nghe tiếng Lang Hi mang theo lửa giận trách cứ, chẳng những không tức giận, mà còn cảm thấy đáy lòng ảm áp, đây là Lang Hi lần đầu tiên nói nhiều như vậy, còn là vì lo lắng cho cô, nắm tay hắn khẽ cười nói: "Lần sau sẽ không ..."

Lang Hi trở tay ôm lấy cô, lạnh lùng nói: "không có lần sau, ngày mai tôi sẽ sai người đem máy nước nóng tới, thứ đồ này không an toàn, về sau không cho phép dùng!"

Hàn Tả Tả liên tục gật đầu, cô không sợ Lang Hi tức giận, chỉ sợ hắn trầm mặc.

Trải qua việc ngoài ý muốn này, bầu không khí giữa hai người hiển nhiên là không còn xa cách như trước đó nữa.

Hàn Tả Tả cúi đầu thờ dài, dứt khoát dựa vào cạnh cửa sổ đứng nói chuyện: "Chú tư à, rốt cuộc đêm nay anh làm sao vậy?"

Lang Hi cuối cùng không trầm mặc nữa, tức giận nói: "Em hối hận, em cứ nhiên hối hận..."

Thanh âm dần dần nhỏ lại, mang theo sự uly khuất 'không thềm che giấu'. (*Ish: giữ hình tượng trường bối nào Tứ Lang ^^*)

Hàn Tả Tả ngạc nhiên hỏi: "Em hối hận cái gì?"

Lang Hi hừ lạnh: "Em lúc trước đã đáp ứng rồi, tôi tuyệt không sẽ cho em cơ hội hối hận!"

Hàn Tả Tả không hiểu ra sao: "không đúng a, chú tư, tự dưng anh nói không đầu không đuôi như vậy... Em nghe không hiểu gì hết ah?"

Lang Hi hờ hững nói: "Em cho là chuyện ra ngoài ờ, thì có thể tránh được tôi sao!"

Hàn Tả Tả nhú mày: "Em trốn tránh cái gì? Để cho..."

Hàn Tả Tả dờ khóc dờ cười nói: "Em đã nói rồi, em là vì gần đây quá bận rộn nên mới quên mất nói cho anh biết! Em đi theo Tang Đồng, công việc dồn dập, mỗi lần đều tới tận khuya mới kết thúc, ký túc xá đóng cửa sớm rất bất tiện, cho nên em mới dọn ra ngoài thuê phòng ờ! Thật không hiểu nổi... một người hai người đối với việc em chuyển ra ký túc xá phản ứng lớn như vậy, còn đều là suy đoán lung tung vớ vẩn nữa chứ!"

Một mình Tang Tiểu Đồng đã đủ nhức đầu rồi, không nghĩ tới trình độ suy đoán lung tung của chú tư nhà cô còn cao siêu hơn.

Quả nhiên, lòng đàn ông sâu như đáy biển, đàn ông trầm mặc lại càng khó nắm bắt tâm tư à nha!

Lang Hi sắc mặt cứng đờ, cơ bắp căng thẳng dần dần thả lỏng lại, không còn giận trừng mắt cô: "không nói sớm?"

Hàn Tả Tả khóc không ra nước mắt: "Chú tư, anh cho em cơ hội mở miệng sao?"

Hàn Tả Tả cẩn thận hồi tưởng lại, đem Lang Hi cùng phản ứng của hắn liên kết với nhau, liền hiểu rõ đầu đuôi, hắn nghĩ cô muốn chuyển ra ngoài, là từ Chu gia chuyển đi ra.

Chú Tư, anh rốt cuộc là bất an đến cỡ nào ah...

Hàn Tả Tả vừa cảm động việc hắn để ý quan tâm cô, lại đối với sự lỗ mãng ngang ngược của hắn có chút bất đắc dĩ không biết làm sao.

Lang Hi xấu hổ quay mặt đi, nhìn trái nhìn phải hỏi: "Đồ lau ở đâu, tôi đi dọn dẹp!"

Hàn Tả Tả hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: "Chuyện này cứ để đó... Chú Tư, em cảm thấy chúng ta hẳn là nên ngồi xuống nói chuyện một lần!"

Lang Hi thần sắc nháy mắt mất tự nhiên, trong mắt hiện lên một tia buồn bực, vẫn cố giả bộ bình tĩnh nói: "Là lỗi của tôi."

Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn về phía hắn, kim lòng không đậu "A" một tiếng, ngữ điệu lên cao, không chút nào che giấu sự ngạc nhiên hiện lên trên khuôn mặt.

Lang Hi sắc mặt đen lại, nhấp nhím môi, trầm giọng nói: "Tôi không có nghe em giải thích, hiểu lầm em, là lỗi của tôi!"

Hàn Tà Tà hai tay ôm ngực, nhúm mày nói: "Thái độ nhận sai như vậy miễn cưỡng được thông qua, nhưng... Chuyện nên nói vẫn phải nói!"

Hàn Tà Tà hướng ghế dựa đi đến, nâng chân lên, còn chưa kịp đi qua đồng thủy tinh rơi trên mặt đất, đã bị Lang Hi ngăn lại.

"Sẽ đập trứng."

Hàn Tà Tà cảm thấy hần có chút thất thố, nhưng nhìn thấy Lang Hi vẻ mặt không đồng ý nhìn chăm chăm chân cô, cũng liền ngưng ngừng phản bác.

Hàn Tà Tà không được tự nhiên cuộn tròn ngón chân, đang muốn ra về không có việc gì sai hần lấy đồ lau dọn dẹp sạch sẽ, liền cảm thấy chân bị nhấc lên, nháy mắt cả cơ thể bị nhấc bổng.

Hàn Tà Tà kinh ngạc hét lên, phản xạ có điều kiện vòng tay ôm chặt cổ hần.

Lang Hi đem cả người cô ôm vào trong ngực, vững vàng đi qua đồng thủy tinh, ôm cô đi về phía phòng ngủ.

Hàn Tà Tà sắc mặt đỏ lên, trái tim nhảy bùm bùm kịch liệt, đến khi không chớp mắt nhìn chăm chăm Lang Hi đi lướt qua hai chiếc ghế trong phòng khách, bước chân vẫn không ngừng lại đi về phía phòng ngủ, khuôn mặt Hàn Tà Tà lúc này càng thêm đỏ bừng.

Này này này... cô nam quả nữ ở chung một phòng, nửa đêm nửa hôm không phải chơi trò ‘thị thẩm’ chứ...

Có thể hay không quá nhanh rồi nha!

Lang Hi đem cô đặt ở trên giường, sau đó ấn cô ngồi xuống, từ trên cao nhìn cô, bình tĩnh mở miệng: "Ngồi xuống, nói đi."

Nói cái đầu anh!

Hàn Tà Tà then quá thành giận đẩy hần ra, ngồi xếp bằng lại, cười lạnh nói: "Chú tui, anh như vậy là không được, vừa thấy mặt không nói hai lời liền hùng hùng hổ hổ sập lại, anh cũng không phải cầm tinh con chó..."

"Ta là." Lang Hi đột nhiên lên tiếng đánh gãy, còn thật nghiêm túc nói, "Tôi cầm tinh con chó." (*Ish: trời ơi ta đau bụng khúc này quá, pó tay anh rồi ~o~*)

Hàn Tà Tà cứng họng, vừa mới bắt đầu trung ra khí thế lạnh lùng đã như bong bóng bị kim đâm thủng, nhanh chóng xì hơi xẹp xuống.

Hàn Tà Tà phát điên nói: "không được đùa giỡn cho qua chuyện, em đang nghiêm túc nói chuyện với anh!"

Lang Hi nhúm nhúm mày, nâng tay giống như vuốt ve bộ lông thú cưng mà sờ sờ đầu cô: "Àn, tôi không đùa."

Hàn Tà Tà buồn bực trừng mắt nhìn hần, một phen hất tay hần ra.

Lang Hi nghi hoặc hỏi: "không nói chuyện?"

Hàn Tà Tà bị phản rống: "Nói cái cọng lông a, không khí hoàn toàn không có, nói không nổi nữa!"

Lang Hi mặt không chút thay đổi "Àn" một tiếng.

Hàn Tà Tà cảm thấy thất bại hít sâu một hơi, ủ rũ cong chân lên, ôm đầu gối ngồi ở trên giường.

Lang Hi thân nhiên nói: "không nói chuyện, thì tiếp tục."

Hàn Tà Tà ưỡ ỏi nghiêng đi mặt: "Tiếp tục cái gì?"

Lang Hi bí hiểm nhìn cô, nhếch khóe miệng nói: "yêu đương, ‘Nói’ xong rồi, sau đó nên ‘Làm’!"

Hàn Tà Tà cảnh giác rụt lui: "Làm gì?"

Lang Hi thân nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt hơi hơi nheo lại, hai mắt thâm trầm nhìn phía trước, từ từ mở miệng trả lời: "Làm, yêu!" (*thấy dễ làm tình không thuận lắm, mình để nguyên vậy, đọc cũng thấy hay hay hợp văn nha ^^*)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Edit: Ishtar

Hàn Tả Tả biểu tình đầu tiên là ngần ngại, sau đó là bộ dạng 囧囧 như bị sét đánh, tiếp theo sắc mặt đỏ lên, ngón tay run rẩy chỉ vào hắn, xấu hổ và giận dữ rống lên: "anh, anh đang nói đùa cái gì đấy hả!"

Lang Hi thần sắc trước sau như một, nghiêm mặt nói: "Tôi không nói giỡn."

Hàn Tả Tả cũng không biết mình phải bày ra biểu tình thế nào, lắp bắp nói: "Rất, quá nhanh đi..."

Lang Hi không cho là đúng: "‘Nước chảy thành sông’ là chuyện thường tình, không nhanh!"

Hàn Tả Tả nghẹn họng, gian nan nói: "Nhưng là... Em còn đi học!"

Lang Hi chậm rãi quay lại, ánh mắt dọc theo khuôn mặt cô chuyển xuống trước ngực, giọng nói bỗng dưng khàn khàn: "Trưởng thành..."

Hàn Tả Tả đột nhiên cảm thấy phòng ngủ quả là một nơi muôn thuở không an toàn nha.

Chỉ có một cái giường đơn nhỏ hẹp, lúc Lang Hi vươn tay tới, Hàn Tả Tả căn bản tránh cũng không thể tránh.

Lòng bàn tay ôn nhu chậm rãi vuốt ve hai gò má, bàn tay con trai không giống như con gái mềm mại láng mịn, lòng bàn tay đầy vết chai thô ráp, cọ vào da thịt có một loại cộm cộm ngứa ngáy, rõ ràng là dịu dàng vuốt ve, lại có thể làm cho người ta cảm nhận được chủ nhân của đôi bàn tay này, là người cứng rắn và quyết đoán như thế nào, đủ mạnh mẽ để họ tin tưởng dựa vào.

Lang Hi trầm mặc, bàn tay cọ sát trên mặt cô, chậm rãi di chuyển đến phía sau, đặt tại sau gáy của cô dùng sức, Hàn Tả Tả liền không tự chủ được đón ý hòa theo nụ hôn của hắn.

không giống những lần trước đó bá đạo đoạt lấy, Lang Hi hôn tuy rằng vẫn cường thế như vậy, lại triển miên vô cùng, ngậm mút môi cô tinh tế liếm hôn, đầu lưỡi linh hoạt tìm kiếm xung quang, phát hiện được một khe hở, liền không chút do dự đột phá xông vào.

Hàn Tả Tả đã quen với cách hôn của Lang Hi, cũng không giống như lúc ban đầu khản trương đến quên cả hô hấp, hơi hơi chống cự một lát, liền nhanh chóng bị lạc lối trong nụ hôn vừa bá đạo vừa ôn nhu quyến luyến này, kim lòng không được mà vươn đầu lưỡi tò mò cùng hắn đụng chạm, như chiếc đuôi linh hoạt của con cá xinh đẹp, trơn trượt trượt trắc lăn tròn, đùa giỡn đối phương đến dục hỏa khó nhịn.

Lang Hi càng hôn càng sâu, quỳ gối trên giường ôm cả người cô, đem cô mạnh mẽ kéo vào trong lòng, môi lưỡi dùng sức, ôm lấy cô đang không biết sống chết dục đầu lưỡi của hắn, cuốn vào ngậm trong miệng mình nhay cắn.

Hàn Tả Tả kỹ thuật hôn môi có chút tiến bộ, nhưng kỹ thuật của Lang Hi lại đột nhiên tăng mạnh, mỗi một lần đều có thể chuẩn xác bắt giữ điểm mẫn cảm của cô, đầu lưỡi như con rắn thông minh xảo quyết, khi nặng khi nhẹ khiêu khích.

Hàn Tả Tả rất nhanh đã giờ cở trắng đầu hàng, quân lính tan rã tùy ý hắn xâm phạm, Lang Hi cũng không dò xét nữa, công thành đoạt đất mà hung ác hôn, bàn tay đặt sau lưng cô gắt gao ép chặt cô vào trong lòng mình, bộ ngực mềm mại cùng thân thể cường tráng thân mật tiếp xúc, hai trái tim đang rung động đập liên hồi tìm thấy nhau, cảm thụ nhịp đập lẫn nhau.

Hàn Tả Tả cảm thấy trên môi đau xót, Lang Hi không chế không được độ mạnh yếu cần cô một ngụm, sau đó buông tha môi của cô, thuận thế đi xuống, tự do mò di chuyển đến chiếc gáy trắng nõn, dọc theo gân xanh dần đập hỗn loạn, một đường liếm qua.

Hàn Tả Tả từng ngụm từng ngụm thở dốc, mới vừa phục hồi lại tinh thần, liền phát hiện không biết khi nào mình đã bị Lang Hi đặt ở dưới thân.

Hàn Tả Tả khản trương giẫy dụa, bỗng rồi đề lại cái đầu đang chôn ở trên vai cô.

"Đừng, đừng như vậy, chú tư..."

Hai nút áo trước ngực của Hàn Tả Tả đã bị mở ra, lộ ra đầu vai mượt mà, da thịt trắng nõn làm cho Lang Hi ánh mắt dần sâu thẳm, trong con người đen bóng tất cả đều là dục vọng chiếm lấy mãnh liệt.

Động tác của Lang Hi bị ngăn chặn, không hờn giận cắn lên vai đầu cô, không lưu tình chút nào cắn xuống da thịt lỗ lõ non mịn da lập, tức lưu lại ấn ký xanh tím, càng làm nổi bật da thịt oánh nhuận trắng nõn trên vai, thúc đẩy dục vọng tàn nhẫn đoạt lấy trong lòng hắn dâng cao.

Hàn Tả Tả hơi hơi co người lại, khí thế xa lạ nguy hiểm này làm cho trong lòng cô theo bản năng kháng cự, hơn nữa Lang Hi vội vàng xâm phạm, càng khiến cô sinh ra cảm giác e ngại hoảng sợ.

Lang Hi thờ hào hên, nhắc thân mình lên, dán vào làn môi của cô hỏi: "không muốn?"

Hàn Tà Tà cắn cắn môi, ánh mắt như cặp mắt mèo mê ly dụ hoặc, vẻ mặt ủy khuất: "Em sợ hãi..."

Lang Hi đẩy mắt đột nhiên dâng lên một tia thương tiếc, mềm nhẹ hôn khẽ mắt cô, trấn an nói: "Đừng sợ!"

Lang Hi cúi đầu hạ xuống những nụ hôn dày đặc, một tay theo vạt áo tiến vào, lòng bàn tay nóng rực tiếp xúc với da thịt mềm mại nhẵn nhụi, tựa như bị một lực hút cường đại hút dính chặt vào đây, dọc theo đường cong nơi thắt lưng nhẹ nhàng vuốt ve.

Cảm giác ngứa ngáy nhột nhột chạy dọc sống lưng, Hàn Tà Tà không tự chủ được vặn vẹo vòng eo, hai người thân thể dán chặt, động tác như vậy hoàn toàn là thêm củi đốt lửa vào dục vọng tràn đầy của Lang Hi.

Hàn Tà Tà cảm thấy có cái gì sắp nảy lên yết hầu, không khỏi gắt gao cắn môi, sợ một khi thả lỏng, sẽ tiết lộ tiếng rên rỉ xấu hổ của mình.

Lang Hi một bên vuốt ve vòng eo mảnh khảnh, một bên dọc từ cổ hôn xuống, rộng mở vạt áo làm lộ ra một mảnh lớn da thịt tinh tế trắng mịn, đánh sâu vào cảm quan của hắn.

Hàn Tà Tà vô cùng sợ hãi cảm giác không tự chủ được như vậy, cứ cảm thấy tất cả của cô đều bị người khác nắm trong tay, hắn muốn ngời luân hãm, ngời ngay cả nửa lời nói cũng thốt không ra, chỉ có thể tùy ý hắn mang theo ngời rơi vào trầm luân trong dục vọng.

Hàn Tà Tà gian nan nghiêng mặt qua, từ từ nhắm hai mắt nhỏ giọng cầu xin: "không thể, chú tư..."

Động tác trên tay Lang Hi không ngừng lại, nhẹ cời bỏ toàn bộ quần áo của cô, làn môi cách một tầng vải mỏng manh, há miệng ngậm vào ngực trái của Hàn Tà Tà.

Hít thở dồn dập làm cho bộ ngực không ngừng cao ngất, dập dòn vẽ nên đường cong mê người, tiếng tim đập kịch liệt truyền đến đôi môi mẫn cảm, làm cho Lang Hi càng thêm khó lòng kìm nổi.

Hàn Tà Tà khó khăn hướng ra sau ngửa đầu nhìn hắn, chiếc cổ nõn nà tạo nên một đường cong duyên dáng. Tuy rằng cách một tầng vải dệt, lại vẫn có thể cảm nhận làn môi của Lang Hi, không giống xúc cảm lạnh lạnh bình thường, mà mang theo hơi ấm nóng rực, in dấu ấn ký vào trong lòng cô.

Lang Hi cạy mở bàn tay đang nắm chặt chiếc chần của cô, đem chúng áp vào lòng ngực mình, thấp giọng mệnh lệnh: "Nhìn anh!"

Hàn Tà Tà cảm giác được mình đang chạm vào cơ ngực rắn chắc, hoảng hốt tay run nhè nhẹ, lại nhìn không được nghe lời mở mắt ra, kinh ngạc nhìn người đàn ông gần trong gang tấc.

trên sống mũi anh tuấn của Lang Hi phủ một lớp mồ hôi thật mỏng, đường nét khuôn mặt như được chạm khắc không còn vẻ lạnh lùng như mọi khi, đôi mắt giống như cặp mắt chim ưng lợi hại lóe lên, đen bóng mê người, bên trong toàn bộ đều là hình ảnh phản chiếu của cô.

Lang Hi tốc độ rất nhanh, thần không biết quỷ không hay đã cời hết quần áo của hai người, da thịt màu đồng cổ, trước ngực là cơ bắp rắn chắc, nhưng không khoa trương chút nào, cánh tay cường tráng làm cho người ta nảy sinh cảm giác tin tưởng, trên người mỗi một tấc da đều tản ra sức nóng kinh người.

Hàn Tà Tà ý loạn tình mê nhìn hắn, giữa ánh đèn chập chòn, thân thể nam tính hiện ra đường cong xinh đẹp, mang theo sức hấp dẫn không sao diễn tả, lại dụ hoặc đến đời mạng!

Lang Hi tất nhiên không bỏ qua kinh diễm trong ánh mắt của Hàn Tà Tà, cơ thể nam tính nặng nề áp lên, da thịt nóng rực tiếp xúc mật thiết với nơi mềm mại kia, nhiệt độ dường như có thể đem lý trí con người thiêu cháy không còn một mảnh.

Hàn Tà Tà mê muội ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên làn môi mỏng.

Lang Hi đồng tử đột nhiên căng thẳng, nâng gáy cô lên, điên cuồng mà hôn cô.

Da thịt lỏa lồ cọ sát lẫn nhau, Hàn Tà Tà bị áp chế hoàn toàn không còn đường lui, không thể gãy thoát khỏi trói buộc của hắn, không thể kháng cự hắn đã man xâm lược, chỉ có vờn hai tay vòng ôm cổ hắn, tình cảm dồn nén đã lâu ầm ầm bùng nổ, nhiều năm bình tĩnh kiềm chế như vậy tất cả đều tan rã trong tình cảm mãnh liệt nóng cháy của Lang Hi.

Hàn Tà Tà run rẩy đáp lại, trực trực phối hợp với hắn càng ngày càng tiến sâu xâm chiếm, mặc kệ là thân thể, hay là nội tâm, tòa thành cổ thủ vững chắc một khi đã có một lỗ hổng, cuối cùng cũng không thể ngăn được con lũ quét bất ngờ tràn vào, chỉ trong nháy mắt, liền mất đi sự phòng bị vốn có, đắm chìm trong sóng triều sâu thẳm.

Hàn Tà Tà buộc chặt cánh tay đang ôm cổ hắn, dây dưa gắn bó bỏ mặc tất cả, càng thêm điên cuồng.

Lang Hi thô lỗ đặt cô xuống trên giường, không cho phép cô chống cự mở ra hai đầu gối đang khép chặt, thân thể to lớn mê người chen vào giữa hai chân cô, như dã thú hung hãn, cắn xé người dưới thân, hận không thể nuốt tất cả vào bụng, từ nay về sau hóa thành cốt nhục chính mình, không thể thoát đi khỏi người hắn!

Cơ bụng cứng rắn bền chắc kề sát vùng bụng bằng phẳng mềm mại của Hàn Tà Tà, ‘vật nguy hiểm’ giữa cặp đùi săn chắc ngày càng tiến lại gần.

Hàn Tà Tà lông mi run rẩy, hai mắt chột mở ra, yên lặng nhìn khuôn mặt người đàn ông cường tráng đang đè trên thân thể mình.

"Chú tư... Chú tư, anh thích em sao?"

Lang Hi trầm mặc không nói, bàn tay nóng cháy vuốt ve thân thể trắng nhuận như ngọc của cô, mang theo hơi hơi đau đớn, mon trón toàn thân cô, đem trận đau này, xâm nhập tận đáy lòng.

Hàn Tà Tà cố chấp nhìn hắn, hai mắt Lang Hi giống như trời đêm cuộn cuộn, cho dù năm tháng đổi thay, vòng đời biến chuyển, tình ý kiên định trong đó cũng sẽ không dịch chuyển.

Giọng nói khàn khàn, giống như đã thú ngủ đông hồi lâu rít gào khi phát hiện con mồi tung ra một kích trí mệnh, bá đạo độc chiếm, không cho phép đào thoát.

"Em là của anh, đến chết cũng không từ bỏ!"

Hàn Tà Tà kinh ngạc nhìn hắn, nâng tay chạm vào khoeo mắt của hắn, thì thào lặp lại: "Em là của anh..."

Lang Hi rút cuộc áp chế không được tình dục đang dâng trào, một tay đè lại vai cô, một tay dọc theo đùi di chuyển, cổ tay cong lại, nắm hai đầu gối của cô, đem hai chân cô hung hăng mở rộng.

Hàn Tà Tà nhận mệnh nhắm mắt lại, đối với sự xâm nhập sắp sửa xảy ra có một loại cảm giác sợ hãi không biết tên.

Ai ngờ, chờ nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì, bên tai chỉ có tiếng Lang Hi dồn dập hô hấp.

Hàn Tà Tà nghi hoặc nhũn mảy, do dự mở mắt ra, liền thấy Lang Hi vẻ mặt rối rắm, trong ánh mắt tràn đầy giằng dụa cùng ảo não.

Hàn Tà Tà trái tim nảy lên, nhất thời cảm thấy phân vân.

Muốn bảo hắn tiếp tục, lại sợ hắn tiếp tục sẽ không thể vãn hồi nữa, nhưng ở sâu trong nội tâm càng sợ hãi, sợ hắn hối hận và buông tay...

Hàn Tà Tà gian nan khẽ nhếch khoeo miệng, bày ra nụ cười khó coi vô cùng: "Quên đi..."

Lang Hi nghe vậy, hai tròng mắt hơi hơi co rút lại, trong mắt một tia quyết tuyệt chột lướt qua, thể hiện rõ rệt ý nghĩ 'dứt khoát làm liều' một lần.

Lang Hi gia tăng sức lực trên tay, đem hai chân của cô siết càng chặt hơn, vật thô cứng nóng rực từ từ tiến lại, dường như đã hạ quyết tâm, trầm giọng nói: "Àn, lần này sẽ đến!"

Hàn Tà Tà trong lòng vừa mới thả lỏng, liền cảm thấy dưới thân xé rách đau đớn, dị vật bất thành lình xâm nhập khiến thân thể như bị bỏ đói đau đớn bén nhọn, làm cho Hàn Tà Tà nhẹn không được thét chói tai ra tiếng, toàn thân đột nhiên căng thẳng, cứng ngắc ngăn cản không cho đối phương tiến vào thêm nữa.

"không —— a, chú tư... Đau —— "

Ánh mắt Lang Hi đột nhiên trầm xuống, khuôn mặt anh tuấn nhuộm đầy tình dục, môi mỏng nhếch lên hàm chứa một tia huyết tinh tàn nhẫn.

Lang Hi mạnh mẽ áp chế cô, bóp chặt thắt lưng cô, từng tác một kiên định tiến nhập, mặc kệ cô như thế nào cự tuyệt, vật nóng rực thô dài càng thêm phần chân, không chút lưu tình chiếm giữ càng sâu, cho đến khi toàn bộ đều tiến hết vào trong, cuối cùng mới đình chỉ động tác.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cám Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Edit: Ishtar

Hàn Tà Tà đau đến khoeo mắt ứa nước mắt, loại cảm giác đau đơn này thật sự rất khó diễn tả bằng lời, hơn nữa chưa bao giờ trải qua sự sợ hãi khi bị xâm chiếm như vậy, làm cho cơ bắp toàn thân cô căng thẳng, cứng ngắc động cũng không dám động.

Lang Hi thở phì phò, chôn toàn bộ phân thân vào trong cơ thể cô, địa phương ẩm áp làm cho trán hắn rịn ra một lớp mồ hôi tinh mịn.

Hàn Tà Tà khóc nức nở, đứt quãng nói: "Đau, không cần... Chú tư, đau..."

Lang Hi không dám động, đau lòng cúi xuống hôn đi giọt nước mắt của cô, nhẹ giọng dỗ nói: "Ngoan, nhịn một chút..."

Hàn Tà Tà thật ỳy khuất nha, dưới thân căng đau vô cùng, vật cứng rắn kia lại cố chấp thô lỗ chen vào, gắt gao chiếm cứ cô, dù vậy vẫn bị người nào đó đè chặt, một chút đường lui cũng không cho cô.

Hàn Tà Tà bắt đầu khẽ giãy dụa, mỗi một động tác rất nhỏ đều khiến cho phía dưới đau đớn, giữa tiếng rên khẽ là từng hồi nức nở: "Đau, đi ra ngoài..."

Lang Hi kiên nhẫn bất động một hồi lâu, nắm thắt lưng gắt gao đè chặt cô lại, không cho cô giãy dụa, gân xanh trên thái dương giật giật, hiển nhiên là cũng nhìn đến cực điểm rồi.

Lang Hi cắn chặt răng, gian nan mở miệng: "Đừng nhúc nhích, anh cũng đau..."

Cảm giác thư sướng thoải mái chiếm trọn bộ não, tầng tầng lớp lớp bao vây lấy chỗ mẫn cảm nhất, không chịu khống chế khẽ chuyển động co rút lại, giống như có vô số cái miệng nhỏ đang ra sức mút chặt lấy hắn, mút sạch toàn bộ kiên nhẫn tự kiểm chế của Lang Hi tích lũy bấy lâu nay không còn một mảnh.

Lang Hi rút cuộc khống chế không được, dùng sức bóp chặt eo của cô, theo bản năng nguyên thủy nhất của cơ thể mà bắt đầu di động.

Vật nóng rực hung hăng cọ xát nơi non nớt mềm mại, địa phương yếu ớt nhất bị tàn nhẫn ra vào lặp đi lặp lại, Hàn Tà Tà đau đến nỗi nói không ra tiếng, hai tay quơ quàng giãy giụa, giống như người sắp chết đuối cố bám lấy một khúc gỗ, nhưng tay lại như được trét dầu bóng loáng, toàn thân ướt mồ hôi, càng thêm không chỗ bám víu.

Hàn Tà Tà từ từ nhắm hai mắt, hai tay dùng sức ôm cô Lang Hi, hung hăng cắn một phát trên vai hắn, muốn trả thù ra sức ngoạm chặt, trong miệng lập tức tràn ngập mùi máu tươi tanh nồng.

Ánh mắt Lang Hi đột nhiên trầm xuống, giống như bị đau đớn trên vai kích thích, một tia lý trí cuối cùng trong đầu bỗng nhiên đứt đoạn, mặc kệ tất cả túm lấy eo cô, đem hai chân của cô hung hăng áp đến trước ngực, động tác nhanh dần.

Tiếng thở dốc nặng nề, tiếng da thịt ái muội ma sát nhau, cùng chiếc giường cũ không chịu nổi sức nặng mà kêu kẹt đung đưa, tăng thêm kích thích vô tận.

Hàn Tà Tà chỉ cảm thấy trường đau khó nhịn, đau đớn 'khắc cốt ghi tâm' nhẹ từng đợt từng đợt truyền vào trong người, thân thể giống như bị bỏ ra rồi nhập lại, người đàn ông đang đè nặng phía trên thể hiện khí thế bá đạo kiên quyết không cho phép cự tuyệt, tiến vào thật sâu, sâu tận tâm can.

Đau đến chết lặng, dần dần thích ứng với cảm giác đau đớn hắn mang lại, Hàn Tà Tà buông lỏng khớp hàm, bị Lang Hi nâng tay giữ chặt chiếc cằm xinh đẹp, xoay đầu cô lại cùng hắn môi lưỡi quấn quýt dây dưa.

không biết khi nào thì bắt đầu, thân thể buột chặt căng cứng của Hàn Tà Tà chậm rãi giãn ra, dù vẫn trường đau như cũ, nhưng lại làm phong phú thêm cảm xúc của cô khi bị nó lấp đầy, khiến cho nàng dần dần dâng lên một cảm giác thẹn thùng hạnh phúc...

Lang Hi tất nhiên cũng cảm nhận được biến hóa của cô, càng thêm khống chế không được lực đạo, bỗng chốc hung hăng thúc mạnh vào, hận không thể cứ như vậy cắm rễ sâu trong lòng cô, từ nay về sau cả thể xác và tinh thần hoàn toàn nằm trong tay hắn.

Hàn Tà Tà bị va chạm đứt quãng rên rĩ, ý thức trầm luân, cảm quan lại tăng lên rõ rệt, thậm chí có thể cảm nhận được nam căn đang tra tấn cô sống không bằng chết cứng rắn như thế nào, mãnh liệt tiến nhập ra sao, gân xanh trải rộng nóng rực, xung động ấy như pha lẫn cùng nhịp tim đập kịch liệt không ngừng.

Hàn Tà Tà cảm giác được thứ cứng rắn ở trong thân thể càng ngày càng bành trướng, chen chúc dưới thân cô càng thêm đau đớn, sau đó nặng nề mà thúc vào chỗ sâu nhất, rung lên phát tiết ra.

Dòng dịch nóng rực phun trào ra bên trong làm cho Hàn Tà Tà bật hét lên, toàn thân trống rỗng bị Lang Hi đặt ở dưới thân, chịu đựng từng đợt lại từng đợt sóng khoái cảm thổi quét toàn bộ thể xác và tinh thần.

Thoải mái, thư sướng, nếu đau, vì sao có thể cảm giác được thế kia?

Hàn Tà Tà mơ mơ màng màng nghĩ, có lẽ là bởi vì sự đau đớn này là do người trong lòng mang lại, cho nên mặc dù đau đến rơi lệ, đáy lòng cũng là thỏa mãn cùng vui mừng.

Chỉ cần một chữ 'yêu', là đủ, loại đau đớn này thì có là cái gì!

Lang Hi dồn dập thờ dục dần dần dịu xuống, nhắc người lên nhìn Hàn Tà Tà, bàn tay to lớn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, bị vài sợi tóc hỗn độn bết vào nhau, có vẻ đáng thương thể thâm vô cùng.

Lang Hi trong mắt đều là áy náy, mềm nhẹ hôn mi tâm đang nhũn nhũn của cô, như thỏa mãn thờ dài nói: "Em là của anh..."

Hàn Tà Tà khôi phục thần trí, chỉ cảm thấy thân thể giống như được vớt ra từ trong nước, phủ đầy mồ hôi dính ngấy khó chịu, bên dưới... Vẫn đang giật giật trường đau.

Hàn Tà Tà chống lại ánh mắt của hắn, sắc mặt đỏ lên, bởi vì lúc trước vốn tái nhợt, chỉ cần chút xíu phon phớt hồng cũng rõ ràng vô cùng, cũng phá lệ

động lòng người vô cùng.

Hàn Tả Tả đẩy đẩy hần, nhỏ giọng cầu xin: "Thật khó chịu, anh đi ra ngoài trước..."

Lang Hi hôn hôn cô, trong lòng thương tiếc, liền nghe lời cô, thật cẩn thận lui đi ra.

Lại ma sát làm cho đau xót bỏng rát, Hàn Tả Tả bị đau khẽ rên rỉ, khuôn mặt vừa mới nhiễm chút sắc hồng đã chuyển sang trắng bệch trở lại.

Ngay sau đó, trong bụng dường như có cái gì ảm áp không chịu nổi, chậm rãi chảy ra ngoài.

Hàn Tả Tả cắn cắn môi, vươn tay chỉ nhẹ giọng nói: "Bên kia có giấy..."

Lang Hi ánh mắt trầm xuống, hô hấp đột nhiên nặng nề, nhưng vẫn cố nén quay mặt qua chỗ khác, hít thật sâu hai cái, mới vươn cánh tay, rút mấy tờ giấy, lau qua loa cho hai người.

Lang Hi đem cô ôm vào trong ngực, cánh tay mạnh mẽ đầy dự vọng chiếm hữu vòng ôm thất lưng của cô, ngữ khí lại dịu nhẹ đến lạ thường.

"Còn đau không?"

Hàn Tả Tả gật gật, lại lắc lắc, vươn tay sờ dấu răng trên vai hần, máu đã ngừng chảy, vết máu khô dính lại trên miệng vết thương, dấu răng hằn thật sâu nhìn thấy mà rung mình.

Hàn Tả Tả chột dạ nói: "Rất đau, cho nên nhìn không được..."

Lang Hi chẳng hề để ý sờ sờ, vẻ mặt thấu hiểu nói: "Đây đều là yêu, anh hiểu mà, em muốn đóng dấu cho anh... không có việc gì, không sợ đau!" (Ish: em sợ anh thật rồi đây ~o~)

Hàn Tả Tả cứng lại, nhìn chăm chăm dấu vết hai hàm răng thật đều kia, đột nhiên cảm thấy hình như cắn chưa đủ sâu thì phải.

Lang Hi vỗ về sau lưng cô, hồi lâu nhẹ giọng hỏi: "Thoải mái sao?"

Hàn Tả Tả xấu hổ khi bàn tới loại chuyện thế này, liền nhắm mắt làm bộ ngủ, căn bản không để ý tới hần.

Lang Hi thân nhiên tiếp tục nói: "Hơi quá gấp gáp, không chuẩn bị tốt, để em chịu khổ rồi... Yên tâm, lần sau sẽ không đau!"

Hàn Tả Tả phát cáu, hung hăng không thèm chấp anh, lần sau! Lần sau? Hừ!

Làm loại sự tình này, quả thật thực cần thể lực.

Hàn Tả Tả chuyển nhà vốn đã mệt mỏi cả một ngày, cơm chiều còn chưa kịp ăn đã bị người nào đó đè xuống ép buộc, vốn chính là giả bộ ngủ, không nghĩ tới vừa nhắm mắt, cư nhiên rất nhanh liền thật sự ngủ mất.

trên chiếc giường đơn chật hẹp cũ nát, hai người gất gao ôm nhau cùng một chỗ, Hàn Tả Tả cuộn mình chôn vào trước ngực hần, tư thế ỷ lại vô cùng.

Ánh nắng rực rỡ, nắng xuân trải rộng chiếu khắp mọi nơi, chiếu rọi vào thân thể hai người đang ôm nhau ngủ say sưa, yên bình biết mấy, ảm áp biết mấy.

Sau đó, tiếng đập cửa dồn dập thoáng chốc đánh vỡ khung cảnh yên bình hạnh phúc đó.

Hàn Tả Tả sợ hãi cả kinh, bật mạnh người từ trên giường ngồi dậy, kết quả thất lưng đau xót, "Ai nha" một tiếng lại ngã vào trong lòng Lang Hi.

Lang Hi hiển nhiên cũng bị đánh thức, mở mắt ra mờ mịt một lát, rất nhanh đã khôi phục lý trí cùng bình tĩnh.

"Đừng nhúc nhích!"

Hàn Tả Tả không nghe, cắn răng đứng lên, gấp đến độ đỏ mặt hỏi, nhỏ giọng thúc giục nói: "Mau đứng lên!"

Tang Đồng ở ngoài cửa gõ nửa ngày cũng không có thấy động tĩnh, còn tưởng rằng Hàn Tả Tả chưa tỉnh, lập tức bắt đầu gõ cửa mạnh hơn, cao giọng hô: "Hàn Đại Tả, mở cửa nhanh, tớ đem nồi cơm đến cho cậu đây ——"

Hàn Tả Tả khẽ rên còn mắt thì lóe sáng, trung tâm đáy mắt là hai biểu tượng \$\$ thật bự!

Lang Hi vô cùng trấn định, chậm rãi mặc quần áo vào, ngón tay thon dài không nhanh không chậm cài lại nút áo, bình tĩnh nói: "Gấp cái gì!"

Hàn Tả Tả hận không thể chửi má nó, vừa hoảng loạn vừa thẹn thùng, lung tung mặc quần áo, từ trên giường nhảy xuống, hai chân liền mềm nhũn ngã xuống đất, khóc không ra nước mắt đứng lên, nắm lấy cánh tay Lang Hi kéo hần đi về phía cửa sổ.

"Nhanh, nhanh, nhảy xuống đi!" (Ish: chị tưởng anh là siêu nhum à -_-!)

Lang Hi đen mặt, thấp giọng cả giận nói: "Đây là lần 4!"

Hàn Tả Tả thế này mới nhớ ra, gấp đến độ xoay vòng quanh.

Lang Hi giữ cô lại, trầm giọng nói: "Bị phát hiện cũng không có việc gì, anh không sao!"

"Em để ý a!" Hàn Tả Tả nghe mỗi một tiếng gõ cửa ầm ầm, chỉ cảm thấy thanh âm của Tang Đồng giống như đang đến đòi mạng cô vậy.

Tang Đồng ở ngoài cửa chờ lâu sắp mất kiên nhẫn, lại có chút lo lắng, đã nói trước là hôm nay đến tìm cậu ấy, mặc dù Hàn Tả Tả không rời giường cũng không nên ngủ như chết vậy chứ.

Tang Đồng cau mày, sốt ruột tiếp tục gõ cửa kêu: "Tả Tả, Tả Tả, cậu làm sao vậy? Mở cửa nhanh lên!"

Lang Hi sắc mặt không vui, Hàn Tả Tả lại không quan tâm nhiều như vậy, lôi kéo Lang Hi đi về phía phòng vệ sinh, sau đó nghiêm giọng phân phó: "Đứng ở bên trong, không cho phép lên tiếng!"

Hàn Tả Tả đóng cửa phòng vệ sinh lại, sửa sang lại đầu tóc, nhìn trong gương không phát hiện ra dấu ấn gì trên cổ, mới yên tâm đi ra mở cửa.

Tang Đồng nhẹ nhàng thở ra, lập tức xách bao lớn bao nhỏ đi vào oán giận nói: "Sao lâu như vậy mà không ra mở cửa, cậu không phải lên lút dấu ai trong này sợ tới bất gian tại trận đó chứ?"

Hàn Tả Tả sắc mặt cứng đờ, trong lòng mặc niệm, Tang Tiểu Đồng, cậu thật thông minh nha!

"A, căn phòng này cũng không tệ lắm..." Tang Đồng lập tức đi vào, ôm một cái thùng thật bự nói: "Cậu muốn đem nồi com điện tôi, để ở đâu đây?"

Hàn Tả Tả nhướng mày, thâm hô không ổn.

Quả nhiên, Tang Đồng chuyển bước chân, nhìn chằm chằm phòng ngủ hỗn độn giường thì rối tung, trầm mặc không nói.

Tầm chân bị đạp rớt xuống đất, ra giường thì nhiều nếp nhăn, một dấu máu đỏ nhìn thấy mà ghê người, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, lập tức không cần nói cũng biết.

Hàn Tả Tả nhận mệnh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi tính sẽ thăng thần, lại phát hiện Tang Tiểu Đồng bình tĩnh đem đồ đặt xuống đất, xoay thất lưng từ trên xuống dưới nhìn quét toàn thân cô.

Hàn Tả Tả bị nhìn đến lông tóc dựng đứng, cô biết mình có rất nhiều sơ hở, sắc mặt tiểu tụy quần áo hỗn loạn, thật sự rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến sự thật.

Cũng may Tang Tiểu Đồng tuy rằng hay thích trêu chọc cô, nhưng cũng không tính là người ngoài...

Tang Đồng thở dài: "Thật tội nghiệp mà, cậu nhìn xem sắc mặt của cậu, quá khó coi rồi đó... Tôi còn đang nghĩ sao gõ cửa cả này cậu vẫn không ra mở, suy đoán lung tung không biết cậu xảy ra chuyện gì rồi!"

Hàn Tả Tả cười khổ, cô cũng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy phát sinh quan hệ với Lang Hi, nhưng mà tối hôm qua, Lang Hi cường thế như vậy, căn bản không cho cô cự tuyệt. Huống chi... cô quả thật thích người đàn ông này, cũng không nghĩ muốn cự tuyệt!

Hàn Tả Tả biết cùng Chú Tư trên danh nghĩa của mình dây dưa, đứng mũi chịu sào, nhất định sẽ phải hứng chịu áp lực từ Chu gia, thế nhưng... Có một số việc, căn bản không phải dễ dàng buông bỏ, có một số người, cũng không cho phép cô dễ dàng bỏ cuộc.

Hàn Tả Tả chưa chút cười, gian nan nói: "Rất khó coi sao? Tôi cũng là lần đầu tiên, không biết sẽ đau như thế..."

Lang Hi tránh ở trong phòng vệ sinh chật hẹp, chỉ cảm thấy tay chân đều đuối thân không ra, khuất nghẹn muốn chết, nghe nói như thế không khỏi nhàu mày, lặng lẽ đi đến phía sau cửa, thu người lại, dán trên cửa yên lặng lắng nghe.

Tang Đồng vui như mở cờ trong bụng nói: "Chuyện này cậu cũng phải chịu đựng qua một lần thôi!"

Hàn Tả Tả âm thầm thở dài.

Tang Đồng cười đến vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa: "Trước kia cậu luôn cười nhạo tôi không biết chăm sóc bản thân, mỗi lần 'đi cà mệ' đến đâu đau đến muốn chết, hiện tại rốt cục cũng đến phiên cậu nếm thử tư vị... Thế nào, đau bụng kinh rất khổ sở đi!"

Hàn Tả Tả sùng sốt: "Cái gì..."

Tang Đồng khúc khích cười quái dị: "Hàn Đại Tả cậu nhân phẩm thật không tốt nha, miệng cậu nếu chịu đích đức một chút, đối xử tốt với tôi một chút, cũng không đến mức 'đỏ máu' như thế a!"

Đỏ máu, đỏ máu, đỏ máu...

Hàn Tà Tà trước mắt đen lại, nguy hiểm thật vừa rồi cô chưa có nói ra.

Lang Hi: "..."

Lang Hi mày mặt càng nhẵn nhợt, tất nhiên là không hiểu gì cả.

Tang Đồng vỗ vỗ vai cô, đồng tình nói: "Ra giường tốt nhất nên đem ngâm nước lạnh đi, bằng không tẩy rất khó ra... Giờ uống ít nước lạnh thôi, không thì bụng sẽ càng đau hơn!"

Lang Hi nghe nói như thế, về mặt hơi chút suy nghĩ.

Hàn Tà Tà đã muốn chết lặng, mặt không chút thay đổi nói: "đã biết, cảm ơn a! Cậu không mang theo đồ ăn? Thật đúng lúc, đi, ra ngoài ăn, có kinh khí huyết sẽ không đủ, đi bồi bổ nào!"

Tang Đồng gật gật đầu: "Àn, cũng được, cơm nước xong tớ phải đi siêu thị mua chút đồ... Cậu cũng đi mua thêm một bộ chăn đệm phòng hờ đi!"

Hàn Tà Tà cứng ngắc gật đầu, cố mặc áo khoác vào, lôi kéo Tang Đồng cùng nhau rời đi.

Sau tiếng đóng cửa, bên ngoài đều im lặng.

Lang Hi đợi một lát, mới mở cửa bước ra ngoài.

Tìm được đi động, quả nhiên nhận được một tin nhắn, Hàn Tà Tà ngắn gọn mệnh lệnh hẩn, lúc đi nhớ đóng kỹ cửa nẻo.

Lang Hi đột nhiên có loại cảm giác bị người chơi xong vứt bỏ, bất mãn ném đi động, nghĩ nghĩ, xách ra cái chổi quét dọn sạch đồng thủy tinh trong phòng khách, sau đó xắn tay áo lên bắt đầu thu dọn.

Bận rộn nửa ngày, nhìn quanh một lần phát hiện không có sót thứ gì, Lang Hi mới đóng cửa lại, xuống lầu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Thời tiết rất đẹp, hai bên lối đi bộ hoa hồng chớm nở, xuân ý dạt dào. Ánh mặt trời ôn hòa không quá gay gắt, ấm áp chiếu rọi lên trên người, làm cho người ta không tự giác hít thở, có một loại lười biếng cảm giác.

Thời tiết tốt như vậy, Hàn Tà Tà lại không có tâm trí đi thưởng thức.

Khung xương toàn thân như vừa bị mở ra rồi nối lại, hoàn toàn không phải cơ thể cô nữa, làm gì cũng không thoải mái, đi đường cũng vô cùng khó chịu, bắp đùi ần ần phát đau, đặc biệt là thắt lưng... Giống như cả ngày phải bưng một vật nặng, đau xót đến độ không dám khom lưng chút xíu nào.

Hàn Tà Tà không để ý nghe Tang Đồng lúi rúi nhiều chuyện, nhin không được có chút thất thần, luôn hồi tưởng lại một màn kiều diễm tối hôm qua.

Cứ như vậy lên giường rồi?

Như thế nào liền mơ mơ màng màng bị chú tư ăn hết vào bụng nha!

Hàn Tà Tà không sao diễn tả cảm giác trong lòng lúc này, tuy rằng cô không hối hận, lại vẫn có chút buồn buồn vô cớ.

Hai người rốt cục đã đi tới bước này, chân chính có được lẫn nhau... Nghĩ đến tối hôm qua Lang Hi khó kìm lòng nổi, nghĩ đến hẩn đối chính mình trăm mê cùng không thể chống cự, trong lòng liền ần ần cảm thấy ngọt ngào.

Chú tư cũng không phải lạnh lùng xa cách như vậy, cũng giống như một người đàn ông bình thường rơi vào lưới tình, anh cũng sẽ bối vì cô mà ý loạn tình mê, cũng có một mặt nhiệt tình như lửa.

Hàn Tà Tà chưa bao giờ là người buồn lo vô cớ, cũng không vì những chuyện nhỏ nhặt mà đa sầu đa cảm.

Nhưng là, hạnh phúc tới quá nhanh, cô không chế không được bắt đầu miên man suy nghĩ, hơi chút sợ hãi khinh địch cứ như vậy đã giao ra bản thân, sẽ khiến Lang Hi xem nhẹ cô, cảm thấy cô không tự ái, sau đó đối với cô dần dần mất đi hứng thú...

không phải đều nói, không chiếm được mới là tốt nhất sao?

Hàn Tả Tả lắc lắc đầu, tự giễu thờ dài.

"Làm sao vậy?"

Hàn Tả Tả hoàn hồn, chống lại ánh mắt quan tâm của Tang Đồng, làm như không có việc gì cười nói: "không có chuyện gì! Vừa mới nghĩ đến... Còn chưa nói với mẹ tớ đã thuê phòng ở ngoài, không biết phải nói như thế nào để bà an tâm nữa."

Tang Đồng khoát tay áo an ủi nói: "Dì Uyên là quan tâm cậu a! Tính cách của cậu hơi khó gần còn bướng bỉnh như vậy, dì ấy đã gả đi, đương nhiên sẽ lo lắng cậu không cảm thấy thoải mái, cho nên mới lo lắng cho cậu như vậy... Cậu chỉ cần giải thích với dì rõ ràng, dì ấy cũng không phải không 'thấu tình đạt lý', hơn nữa, cậu tài giỏi như vậy, dì ấy chắc chắn an tâm!"

Hàn Tả Tả cười gật đầu: "Cũng đúng, mẹ tớ đã gả cho người ta, cuộc sống thư thái, nên bắt đầu có quan tâm thái quá!"

Tang Đồng tròn mắt liếc cô một cái: "Cậu thích quá rồi còn gì!"

đi đến đường lớn, Tang Đồng lôi kéo cô hỏi: "Cậu muốn ăn đi trước hay đi siêu thị trước?"

Hàn Tả Tả bụng đã sớm đói kêu âm ỉ, lập tức nói: "Ăn trước đi!"

Tang Đồng không ý kiến, hai người liền đi tới khu đường ăn uống.

Cuối tuần người đi dạo phố luôn rất nhiều, đặc biệt là hàng quán ăn uống, các chỗ ăn vặt đều chật ních người.

Tang Đồng mặc dù không phải quá nổi tiếng, nhưng cũng có chút danh tiếng, sợ bị người nhận ra đến, lôi kéo Hàn Tả Tả vào tận cùng bên trong quán ăn, cố ý tìm một vị trí trong góc.

Tang Đồng rót ly nước uống giải khát, đem thực đơn giao cho cô nói: "Cậu gọi đi, hôm nay tớ mời khách!"

Hàn Tả Tả đối với chuyện ăn uống không quá để ý, gọi vài món, lại kêu thêm mấy món ăn vặt.

Lúc chờ cơm, Hàn Tả Tả đứng lên: "Tớ đi toilet một chút."

Hàn Tả Tả ôm túi ngồi ở trên bồn cầu, cau mày cẩn thận kiểm tra.

cô lần đầu tiên, không có kinh nghiệm, tối hôm qua quá mệt mỏi ngủ thiếp đi lúc nào không biết, hôm nay buổi sáng lại bị một trận luống cuống tay chân, cũng không chú ý rửa sạch, lúc này mới cảm thấy phía dưới có chút không thích hợp.

Quần bị thấm ướt một mảnh nhỏ, dính dính thực không thoải mái, Hàn Tả Tả đỏ mặt rửa sạch xong, đứng ở trước bồn rửa tay rửa tay, không khỏi có chút oán giận chú tư, chỉ lo sở thích không đúng đắn của mình mà không quan tâm đến cô, cư nhiên cũng không mang đồ bảo hộ!

Đột nhiên ngăn cản cả người, Hàn Tả Tả nhớ tới một chuyện vô cùng trọng yếu.

Tối hôm qua... không sử dụng biện pháp an toàn nào, sẽ không mang thai chứ!

Hàn Tả Tả lập tức cuống cuồng, chống đỡ người trên bồn rửa tay cố gắng trấn định, quyết định thật nhanh chạy xuống tiệm thuốc dưới lầu, đồ mặt nhỏ giọng hỏi nhân viên cửa hàng, dưới sự hướng dẫn cuối cùng cũng mua được thuốc.

Cũng không tính là quá trễ chứ...

Hàn Tả Tả quay trở lại quán ăn, sắc mặt bình tĩnh rót ly nước, đem viên thuốc trong lòng bàn tay quăng vào trong miệng.

Tang Đồng nghi hoặc hỏi: "Cậu uống thuốc gì đấy?"

Hàn Tả Tả uống hóp nước cho viên thuốc trôi xuống, thần nhiên nói: "Uhm, bụng hơi đau, uống thuốc đau dạ dày."

Tang Đồng không nghĩ nhiều, cười hi hi kể với cô ca khúc mới đã nhận được giải thưởng Bách Linh.

Hàn Tả Tả vừa ăn qua loa vừa nghe, ăn no liền bụng ly nước từ tốn uống.

Tang Đồng nhíu nhíu mày: "Cậu nếu thấy không thoải mái, chúng ta trở về đi, tinh thần cậu có vẻ không tốt lắm..."

Hàn Tả Tả hai tay cầm cái ly, lắc lắc đầu nói: "Tớ không sao, cậu cứ tiếp tục ăn đi!"

Tang Đồng nói huyền thuyên nửa ngày, cả bàn đồ ăn cũng chưa ăn được mấy miếng.

Hàn Tả Tả nhìn lại nhìn, làm như lơ đãng hỏi: "Cậu và Lương Nguyên sao rồi hả?"

Tang Đồng nuốt xuống cả miệng đầy đồ ăn, nói: "Rất tốt... Ai, cậu không phải rất ghét nhắc tới anh ấy, sao tự dưng lại hỏi về hai tụi tớ vậy?"

Hàn Tả Tả làm như không có việc gì nói: "À, tớ đương nhiên không thích hai người ở chung với nhau... Cho nên mới hỏi xem hai người chia tay chưa ấy mà!"

Tang Đồng hừ hừ nói: "Bọn tớ đang rất ngọt ngào, còn lâu mới chia tay! Cậu cũng không biết hai bọn tớ hiện tại ngọt ngào ra sao đâu..."

"Có bao nhiêu ngọt chứ?"

Hàn Tả Tả uống một hớp nước, thần nhiên nói: "Chỉ bằng cậu, đàn độn vô vị khô khan hoang dã, cậu so với mấy cô gái thướt tha xinh đẹp có tin đồn tai tiếng với Lương Nguyên còn kém xa, mấy cô ta so với cậu còn phong tình hơn!"

Tang Đồng lỗ mũi hướng lên trời: "Tớ mới không thèm nói với người vô vị không biết gì như cậu, tớ đây rất am hiểu đó nha!"

"Phải không?" Hàn Tả Tả hoài nghi hỏi, "Vậy cậu có biết lần đầu tiên... Khụ, có đau nhiều không?"

Tang Đồng buông đũa, cười hề hề như kẻ trộm vậy, dựa sát vào cô nhỏ giọng nói: "Vậy phải xem kỹ thuật của người đàn ông của cậu... Có đàn ông nha, có thể làm cho cậu thoải mái chết đi sống lại!"

Hàn Tả Tả trầm mặc giây lát, ra vẻ tò mò hỏi: "Chỉ có nữ đau? Nam có thể cũng đau hay không?"

Con gái mà tụ lại với nhau, liền thích nói những chuyện như vậy, ngoại trừ con trai, đây chính là đề tài kích thích sự tò mò được các cô nói nhiều nhất. Cho nên Tang Đồng một chút cũng không hoài nghi, vẻ mặt đắc ý dào dạt cười rộ lên.

"Đương nhiên! Lần đầu tiên của con trai có thể đau giống như con gái vậy!"

Hàn Tả Tả không tin, nghĩ nghĩ, tối hôm qua Lang Hi tuy rằng ả nhả nói anh đau, nhưng rõ ràng là bộ dáng vô cùng thích thú a!

Tang Đồng quan sát biểu tình của cô, lập tức bĩu môi: "Cậu còn không tin! Cậu nghĩ thử xem... Con trai cấu tạo không giống con gái, bọn họ nơi đó... Trời sinh cũng không phải là bộ phận chỉ dùng để làm chuyện đó, đương nhiên so với con gái còn đau hơn!"

Hàn Tả Tả suy nghĩ cảm thấy không đúng lắm, nhú mồm hỏi: "Làm sao... lại so với con gái còn đau hơn?"

Tang Đồng trừng mắt nhìn, không tin cô thế vậy mà không biết: "Bị bạo súc hoa có đau không hả?"

Hàn Tả Tả vẻ mặt hắc tuyến: "Tớ đang nói là lần đầu tiên của đàn ông – trai tân ah! Với phụ nữ!"

Tang Đồng đang uống nước, nghe vậy phun hết lên bàn.

Hàn Tả Tả mặt càng đen.

Tang Đồng luống cuống tay chân rút giấy ăn lau miệng, khinh bỉ trừng mắt liếc cô: "Cậu đang kể chuyện cười đấy à Đại Tả? Lần đầu tiên của đàn ông, không phải không cho tay trái thì là tay phải sao..."

Tang Đồng liếc mắt xem thường, khinh bỉ nói: "Đàn ông có 'lần đầu tiên' sao!"

Hàn Tả Tả không nói gì.

Cơm nước xong, gần quán ăn có một siêu thị, Hàn Tả Tả tuy rằng không thoải mái, nhưng nghĩ đến hiếm khi ra ngoài một lần, phòng trọ vẫn còn thiếu vài thứ, liền cắn răng cùng Tang Đồng cùng nhau tiếp tục đi dạo.

Về nhà, Hàn Tả Tả mệt đến là người, buông tất cả bao lớn bao nhỏ liền bỗng nhiên phát hiện trong phòng có chút không thích hợp.

Mặt đất trong phòng khách được dọn dẹp sạch sẽ không còn mảnh vụn nào, giường đã được sửa sang lại, tất cả vỏ chăn ra giường áo gối đều đã bị lột sạch, chỉ còn lại lớp vải trong trắng tinh được xếp gọn gàng chồng lên nhau.

Hàn Tả Tả ngẩn người, bước nhanh đi ra ban công, quả nhiên nhìn thấy chăn gối được giặt sạch sẽ.

Trong lòng Hàn Tả Tả đột nhiên ngọt như được rót mật, ngọt ngào không ngừng lan tỏa, lo lắng trước đó đầu đã tan biến.

Khỏe miệng khổng lồ không được giờ lên, Hàn Tả Tả tâm tình sung sướng mở ngăn tủ lấy chăn nệm mới, xong khi trải xong tất cả mới thoải mái nằm lên giường, vui vẻ gửi tin nhắn cho Lang Hi.

Lang Hi đang họp, bàn hội nghị thật dài ngồi đầy những người tây trang giày da chỉnh tề, người người ngồi nghiêm chỉnh, đến cả thờ mệnh cũng không dám.

Trong phòng không khí thật phần áp lực, đang báo cáo là một quản lý chi nhánh mở hội dọc theo chớp mũi chày xuống, cơ hồ có thể nghe được tiếng "tí tách" khi nó chạm đất.

Lang Hi mặt không chút thay đổi nhìn hần, hai tay giao nhau đặt lên bàn, rõ ràng cái gì cũng đều chưa nói, vị quản lí kia cũng đã sợ tới mức nhanh mềm nhũn ngã ngồi xuống đất.

Ngồi cạnh gần nhất Lang Hi là một người đàn ông tuổi còn khá trẻ, cũng có lẽ là người duy nhất thoải mái nhàn nhạ lúc này, thấy quản lí chi nhánh chân run lẩy bẩy không ngừng, cư nhiên còn cười ra tiếng.

Lang Hi hờ hững nhìn hần một cái.

Người đàn ông nhấc tay tỏ vẻ đầu hàng, buồn cười nói: "Lão đại, Trần quản lý quý này trượt ba điểm, tuy rằng nên mắng, nhưng là tình có thể..."

Trần quản lý cảm kích nhìn hần, cố lấy dũng khí bay nhanh nâng tay lau mồ hôi.

Lang Hi trầm mặc không nói.

Người đàn ông mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia bốn cột: "Tôi vừa mới xem qua những bảng nghiên cứu mới nhất, trong đó nói có một số người bởi vì trí não đặc biệt thiếu hụt mà làm cho công năng não bộ không kiện toàn, cho nên bọn họ sẽ bởi vì cơ bắp không chịu được trung khu thần kinh khổng lồ chế mà xuất hiện hiện tượng run chân... Mọi người xem, Trần quản lý chân run thế kia, cũng không phải là chỉ số thông minh không đủ sao?"

Người đàn ông nháy mắt thu lại cười, vẻ mặt đồng tình: "Chỉ số thông minh thấp thật là đáng thương đến tội nghiệp mà... Cậu cũng không nên trách Trần quản lý về việc đã để chỉ số tiêu thụ xuống mức thấp nhất nha!"

Cả một phòng đầy người không chế không được ý cười, nhìn đến mức khuôn mặt vắn vẹo.

Trần quản lý hận không thể làm cho bản thân ngắt xiu, cũng sẽ không cần chịu tên hỗn đản Khâu Lâm này chế nhạo!

Lang Hi mày vừa động, từ trong túi quần lấy ra điện thoại di động.

Sau đó Khâu Lâm lập tức miễn cưỡng phát hiện Lang Hi khóe miệng run rẩy, không khỏi trong lòng tò mò, bản tính nhiều chuyện bộc phát vươn dài cần cổ.

Lang Hi thần nhiên quét hần liếc mắt một cái, cúi đầu nhìn chằm chằm hàng chữ trên màn hình.

"Nghe nói, lần đầu tiên của đàn ông không phải cho tay trái, cũng là tay phải, chú tư, anh cho tay nào?"

Lang Hi hơi hơi suy tư, tin nhắn trả lời, sau đó ngẩng đầu lên.

Trần quản lý sắc mặt trắng bệch, biết công tác của mình khó bảo đảm rồi.

Lang Hi đứng lên, lạnh lùng nói: "Quy định cũ."

Sau đó cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng họp.

Khâu Lâm làm trợ lý của hần, đương nhiên bổ sung nói: "Trần quản lý, ông không có tiền thưởng quý này, chi nhánh của ông làm tổn thất tiền, thì dùng tiền lương của mình mà đắp vào!"

Trần quản lý nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng bảo vệ bát cơm...

Khâu Lâm vội vàng thu thập này nọ, nói câu "Tan họp" liền bay nhanh chạy vào văn phòng của Lang Hi.

"Lão đại... Vừa rồi có phải là chị dâu nhắn tin 'yêu thương thăm hỏi'?"

Lang Hi lật văn kiện, đầu cũng không nâng lên, căn bản xem hần như không tồn tại.

Khâu Lâm con người đảo quang, gian cười nói: "Nghe nói Tang Đồng được đề cử giải Kim Bách Linh lần này..."

Lang Hi dừng lại động tác, Khâu Lâm lập tức nảy ra ý xấu nhếch mày: "Có cần tớ giúp một tay không, cho cậu làm khách quý trao giải cho cô ấy? Cậu ngẫm lại xem, lão đại cậu anh tuần tiêu sái từ trên trời giáng xuống, tay cầm chiếc cúp hoàng kim lấp lánh, quỹ một gói xuống dâng cho chị dâu... Chị dâu khẳng định lập tức đối với cậu khăng khăng một mực!"

Lang Hi hờ hững nhìn hần, thần nhiên mở miệng nói: "Nếu rảnh rồi như vậy, hoá đơn nhận hàng đêm mai giao cho cậu!"

Khâu Lâm lập tức biến sắc, vẻ mặt đau khổ cầu xin tha thứ: "Lão đại, Lang ca, xin thương xót, tối mai tớ phải chiều đãi bọn Tây kia rồi..."

Lang Hi ánh mắt lạnh lùng, Khâu Lâm lập tức gật đầu như giả vờ: "Được được được, tớ đi! A đúng rồi, tớ còn có việc nên ra ngoài trước đây, chúc ngài và chị dâu ân ái ái ái, 'thủy nữ' giao hảo..."

Văn phòng khôi phục im lặng, Lang Hi một tay nhay thái dương, một tay mở ra ngăn kéo, lấy ra một cái hộp nhỏ đẹp hình chữ nhật, có chút suy tư nhìn nhìn, sau đó cẩn thận bỏ vào trong túi quần.

Hàn Tà Tà nhất thời xúc động gửi tin nhắn đến true chọc chú tư, vừa hưng phấn lại không yên, đợi không bao lâu thì nhận được tin trả lời, nội dung thực phù hợp với phong cách nhất quán của chú tư, lời ít mà ý nhiều, lại bao hàm vô tận thâm ý.

"Tà!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Edit: Ishtar

Tuy rằng hai người nên làm đều đã làm, nhưng mà ở chung... Đối với việc này Hàn Tà Tà hơi có chút kháng cự.

Huống chi cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới việc hai người ở cùng một chỗ.

Hàn Tà Tà miễn cưỡng cười cười, gian nan mở miệng nói: "Đây không thích hợp..."

"Làm sao không thích hợp?" Lang Hi không cho là đúng, "Chúng ta đều đã "hợp" thể, còn có thể có chỗ nào không "thích"?"

Hàn Tà Tà nháy mắt đen mặt, thẹn quá thành giận gầm nhẹ: "không được! Ở cùng nhau càng dễ dàng bại lộ... Hơn nữa em còn chưa có chuẩn bị tâm lý, giờ giấc sinh hoạt của chúng ta cũng không giống nhau, đột nhiên dọn đến ở chung sẽ thực phiền toái! Như bây giờ không phải tốt lắm sao, làm gì cứ phải ở chung dưới một mái nhà?"

Lang Hi lạnh lùng nói: "hiện tại tốt lắm? một tuần gặp một lần, có đôi khi một lần cũng khó kiếm ra để gặp!"

Hàn Tà Tà biết mình luôn lao vào công việc mà bỏ quên anh, thật sự không đủ tư cách là một người bạn gái của anh, nên hạ giọng nhỏ nhẹ khuyên bảo: "hiện tại vẫn chưa tới lúc, ở cùng nhau thật là không thích hợp..."

Lang Hi sắc mặt lạnh lùng, thân nhiên nói: "Em cứ luôn bảo không thích hợp, làm sao không thích hợp, em nói ra, anh sẽ làm cho nó trở nên thích hợp!"

Hàn Tà Tà vỗ trán thở dài, ai thán nói: "Chú tư à, anh sao cứ chấp nhất mãi một vấn đề như thế —— "

Lang Hi sắc mặt hơi hơi biến hóa, thật sâu nhìn cô một cái, trầm giọng hỏi: "Có thể sớm chiều bên nhau, vì sao muốn tách ra?"

Hàn Tà Tà giật mình, ấp úng nói: "Nhưng là..."

Lang Hi thân nhiên nói: "Sớm muộn gì cũng phải ở cùng một chỗ, trước tiên tập thích ứng không có gì không tốt."

Hàn Tà Tà nhenh nhong, do dự nói: "Nhưng em vẫn thấy như vậy là quá nhanh..."

Lang Hi gật gật đầu, không hề thử thuyết phục cô nữa, dường như không có việc gì nói: "Vậy thì chúng ta đành phải chen chúc ở trong này."

Hàn Tà Tà sắc mặt khế biến, để Lang Hi ở nơi này, khả năng bị bại lộ còn cao hơn nhiều đó.

Trước không nói chỗ này Tang Đồng và đám bạn của cô đều biết, bọn họ lúc nào cũng có thể chạy tới tìm cô, còn có mẹ cô nữa... Trong phòng có thêm một người đàn ông, chỉ sợ dù có che giấu, cũng sẽ lưu lại chút dấu vết.

Hơn nữa, ra vào chỗ này đều là sinh viên và giảng viên trong trường, Lang Hi khí chất không giống người thường, sẽ càng thêm hấp dẫn sự chú ý của mọi người, vạn nhất âm ỉ đến cả trường đều biết, chuyện Hàn Tà Tà cô cùng đàn ông sống chung bên ngoài sẽ không giấu được nữa.

Lời đồn rất đáng sợ, ai biết được loại sự tình này cuối cùng sẽ bị đồn thổi thành bao nhiêu phiên bản chương tai đây!

Hàn Tà Tà bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi, em dọn đến ở với anh... Nhưng mà em nói trước, phòng này vì để che mắt mọi người nên phải tiếp tục giữ lại, em lâu lâu sẽ trở về đây ở, anh không thể can thiệp quá nhiều cuộc sống của em, có đôi khi em bận việc về nhà trễ, anh cũng không thể đối với việc này có ý kiến!"

Lang Hi trầm ngâm một lát, lúc này sáng khoái đồng ý.

Sắc trời không còn sớm, đêm nay Lang Hi đương nhiên ngủ lại chỗ cô rồi.

Bởi vì ngày hôm sau Hàn Tà Tà có tiết kiểm tra tiết một, cho nên Lang Hi ngủ thập phần quy củ, mặc dù trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng vì quyền lợi

lâu dài sau này, Lang Hi cũng chỉ liệu mạng chịu đựng.

Lịch trình công việc hôm nay của Hàn Tả Tả kín mít.

Tuy rằng buổi lễ trao giải Kim Bách Linh tám giờ mới tới chính thức bắt đầu, nhưng khách quý và nhóm ngôi sao nghệ sĩ đều phải có mặt trước ở hội trường, cho nên hơn sáu giờ Hàn Tả Tả đã phải có mặt.

May mắn Hannah đã tự mình lo liệu hết thảy, không cần Hàn Tả Tả vòng lại đi lấy lễ phục cho Tang Đồng, nếu không Hàn Tả Tả chắc chắn sẽ bị muộn rồi.

Dù là như thế, lúc Hàn Tả Tả chạy tới hội trường, cửa đã bị phóng viên vây chặt như nêm cối.

Mười mấy bảo an đều được đều động một lượt, căng dây thừng đem phóng viên cách ly bên ngoài thăm dò, chỉ chừa lại lối đi cho nghệ sĩ vào bàn ngồi.

không bao lâu lần lượt những chiếc xe xuất hiện, ánh đèn flash bắt đầu điên cuồng chớp lên.

Hàn Tả Tả nhìn thấy xe chở Tang Đồng, liền bước ra đứng ở góc cửa chờ cô ấy.

Tang Đồng nhìn thấy Tả Tả đang đứng chờ, ánh mắt sáng ngời, nhấc làn váy bước nhanh đi tới.

Hàn Tả Tả đề thấp giọng nói: "Trước tìm chỗ ngồi xuống đã."

Tang Đồng yên lặng gật đầu, trên mặt trung ra nụ cười khéo léo, đi theo nhân viên lễ tân đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Còn một khoảng thời gian mới bắt đầu buổi lễ, Tang Đồng tìm kiếm chung quanh, tìm được Hàn Tả Tả ngồi ở góc chết, cầm di động ra hiệu cho cô, ý bảo với cô nhắn tin nói chuyện.

Tang Đồng không cần Hàn Tả Tả hỏi, liền đem việc mình mắc mưu bị lừa, bị người hãm hại đi tiếp rượu kể cho cô từ đầu đến đuôi.

Hàn Tả Tả rất nhanh xem xong tin nhắn, sắc mặt trầm xuống, chỉ trở về hai chữ: "đã biết!"

Tang Đồng thoáng yên lòng, cô đối với Hàn Tả Tả vô cùng tín nhiệm, mặc kệ gặp phải chuyện gì, mặc kệ cô có bao nhiêu lo lắng và sợ hãi, chỉ cần nhìn thấy biểu tình trấn định Hàn Tả Tả, cô đều có thể bình tĩnh trở lại.

Nếu Hàn Tả Tả cái gì cũng không có hỏi, vậy rõ ràng là trong lòng cô ấy đã có tính toán.

Hàn Tả Tả xác thực đã nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

cô lúc trước sở dĩ đáp ứng Tang Đồng làm trợ lý của cô ấy, là vì nhận ra sự lợi hại của Lương Tiểu Nghệ, sợ Tang Đồng không có tâm đề phòng người, phải chịu ủy khuất.

Cho nên hiện tại, cô hoài nghi nhất, chính là Lương Tiểu Nghệ.

Nhưng ở Mía, gai mắt Tang Đồng không chỉ có một người, không có chứng cứ chắc chắn, Hàn Tả Tả thật đúng là không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Lương Tiểu Nghệ tới trễ, lặng yên không một tiếng động xuất hiện tại cửa chính, lại dọc theo tường đi chuyển tới cửa hông.

Hàn Tả Tả hí hóp mắt, quyết định thật nhanh theo sau.

Lương Tiểu Nghệ đi rất nhanh, Hàn Tả Tả không thể không nhanh chân theo sát phía sau, vừa mới qua một góc rẽ, trong bóng tối một cánh tay vươn ra, che miệng của cô đem cô kéo vào trong lòng.

Hàn Tả Tả phản xạ có điều kiện giãy dụa, lại đột nhiên ngửi thấy hương vị quen thuộc, lập tức trầm tĩnh lại.

"Chú Tư?"

Lang Hi đem cửa phòng đóng lại, ấn công tắc bật đèn, phòng trong lập tức sáng hẳn lên.

Hàn Tà Tà cau mày: "Sao anh ở chỗ này?"

Lang Hi dựng thẳng ngón trỏ, đặt trên môi cô ý bảo im lặng, sau đó kéo cô đi vào trong phòng.

Chỗ này thiết kế thực quý dị.

Bên trong ghế lò lại có cửa nhỏ, trực tiếp xuyên thẳng ra một hành lang khác.

Hàn Tà Tà liếc mắt xem thường đi theo phía sau Lang Hi, sau khi quẹo trái quẹo phải mấy bận lại có thể vòng đến trước cả Lương Tiểu Nghệ, trốn vào trong căn phòng bên cạnh.

Trong phòng một mảnh tối om, thông qua cửa sổ nhỏ trên cửa lại có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống diễn ra trên hành lang.

Lang Hi ung dung thản nhiên mở cửa sổ nhỏ ra, tiếng nói chuyện như có như không lập tức truyền vào.

Hàn Tà Tà yên lặng giơ ngón tay cái lên, lập tức mặt mày hớn hờ dán sát lại gần cánh cửa nghe lén.

"cô bảo tôi làm gì tôi đã làm rồi, cô ta cũng bị lừa..."

"Nhưng cô ta còn hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở đây!"

"Lương Tiểu Nghệ, việc đó không liên quan đến tôi! Lúc trước cô chỉ bảo tôi gọi điện thoại lừa cô ta đến khách sạn, tôi đã làm rồi, là thủ đoạn của cô không thành, không liên quan gì tới tôi!"

"... cô nói đúng, tiền tôi sẽ cho cô, kín miệng một chút cho tôi!"

Hàn Tà Tà gập cong người, nghiêng tai dán trên cánh cửa, cánh mũi hơi vểnh lên, cau mày im lặng phán đoán, là giọng nói của hai người phụ nữ, một người không thể nghi ngờ là Lương Tiểu Nghệ, một người khác nghe hơi quen tai, nhất thời nghĩ không ra, bất quá Hàn Tà Tà có thể khẳng định cô ta tuyệt đối là nhân viên trong Mia.

Lang Hi bí hiểm nhìn chằm chằm cô, đột nhiên nghiêng người, ôm chặt thắt lưng cô, lồng ngực gắt gao áp sát phía sau lưng của cô, cái mũi kiêu diễm của cô cách một tầng vải dệt mỏng manh ái muội dán sát vào đùi anh.

Hàn Tà Tà toàn thân cứng đờ, chỉ cảm thấy bên tai hô hấp nóng hổi xuất hiện, giống như một que diêm, nhẹ nhàng cọ sát, châm lên ngọn lửa trên thân thể cô.

Lang Hi ngậm vành tai của cô, khẽ thì thầm: "Cám ơn anh như thế nào đây?"

Hàn Tà Tà biết mình nên làm gì, tay hơi dùng sức, cửa sổ nhỏ khép lại, phòng trong lập tức là một mảnh yên tĩnh.

Hàn Tà Tà đứng thẳng người, ở trong lòng anh xoay người lại, cùng anh chớp mũi chạm nhau.

Trong bóng đêm không khí tăng thêm vài phần ái muội, hai người hô hấp hòa lẫn vào nhau, không khỏi làm trong lòng Lang Hi ngứa ngáy khó nhịn.

Hàn Tà Tà nhẹ nhàng cười, vươn ngón tay đâm vào ngực anh nói: "Chú tư, anh muốn em hậu tạ anh sao?"

Lang Hi bắt được cái tay đang quấy rối của cô, đặt ở bên môi tính tề hôn tất cả đầu ngón tay cô, thản nhiên nói: "không, anh là muốn em lấy thân báo đáp!"

Đều nói tay đứt ruột xót, quả nhiên không sai.

Đầu ngón tay giống như bị điện giật, dòng điện rất nhỏ nhanh chóng chảy vào đáy lòng, dẫn tới từng đợt chấn động nho nhỏ.

Hàn Tà Tà vội vàng rút tay ra, không hờn giận đẩy anh ra, cười xuy nói: "Đối với sự giúp đỡ của anh em sẽ nhận, chẳng qua chỉ uống công thôi, anh còn không biết xấu hổ bảo em bán mình! Chú tư à, anh thật biết tính toán đó nha!"

Lang Hi vẻ mặt không đổi, hờ hững nói: "anh chờ em, xong tiệc cùng nhau về nhà."

Hàn Tà Tà nhú mày: "Quá vội rồi, em còn có vài món đồ chưa dọn xong.."

"không cần!" Lang Hi hôn hôn cô, "anh đều chuẩn bị tốt rồi, chỉ thiếu mỗi mình em thôi."

Lang Hi thật đúng là gấp không thể chờ, ngay cả một chút cơ hội tri hoãn cũng không cho cô.

Hàn Tà Tà biết không thể cù nêo thêm nữa, bắt đắ dĩ gậ đầu: "Em sẽ cố gắng rời đi thật sớm."

Hàn Tà Tà lo lắng một mình Tang Đồng ứng phó không nổi, vội vã trở lại đại sảnh, không nghĩ tới giải Kim Bách Linh dành cho ca sĩ xuất sắc nhất đã được trao rồi.

Giọng ca thánh thót của Tang Đồng làm cho người ta say mê được phát ra.

Hàn Tà Tà kinh ngạc mừng rỡ vô cùng, vốn tưởng rằng đắc tội với những người trong ban tổ chức đó, giải thưởng lần này nhất định sẽ không giành được, ai biết cuối cùng vẫn bị Tang Đồng đoạt lấy!

Hàn Tà Tà cả nghĩ, khi cô muốn đạt một thứ gì đó cô luôn đặt nhiều tâm tư hơn người khác một phần, tất nhiên nhìn thấu những tính toán trong đó.

Đơn giản là do sự ảnh hưởng của Lạc Hường Ngôn, ban tổ chức cũng phải dựa vào một cái hất hơi của hắn.

Đứng dưới đại thụ luôn được hưởng bóng râm che mát, nếu có thể vững chắc dựa vào cây đại thụ, địa vị của Tang Đồng sẽ không ai có thể dễ dàng dao động!

Sau buổi lễ trao giải, Hàn Tà Tà đương nhiên muốn một tác cũng không rời bên người Tang Đồng, để tránh việc cô ấy bị người ta chuốc rượu.

Lại không nghĩ rằng sẽ chạm mặt Lạc Hường Ngôn.

Hàn Tà Tà cười lạnh nhìn Lương Tiểu Nghệ lén chụp ảnh Tang Đồng cùng Lạc Hường Ngôn mờ ám bên nhau, trên mặt mang theo trào phúng nói không nên lời.

Hàn Tà Tà thân nhiên đợi bọn họ rời đi, mới đi tìm Lạc Hường Ngôn.

Cùng là người thông minh nói chuyện thật đơn giản.

Mặc dù Lạc Hường Ngôn giọng điệu bông đùa, Hàn Tà Tà cũng có thể thực nhẹ nhàng đáp trả lại, dễ dàng có được ấn tượng gặp gỡ ban đầu như mong đợi.

Tang Đồng đã bung rượu chạy lại ăn mừng với Lương Tiểu Nghệ.

Hàn Tà Tà phát cáu, cậu ấy thật không có mắt mới có thể đi ăn mừng với kẻ địch thế kia!

Có điều ngược lại bớt đi không ít việc, Hàn Tà Tà lập tức lòng bàn chân giống như được bôi dầu, chạy chậm đến chỗ Lang Hi đã sớm đậu xe chờ ở cửa sau.

Lang Hi giúp cô giải dây an toàn, cánh mũi khẽ nhúc nhích hít vào, hỏi: "Uống rượu?"

Hàn Tà Tà gạt đầu, cả đêm mệt mỏi mạng, từ từ nhắm hai mắt tựa lưng vào ghế ngồi nói: "Uống một chút."

Lang Hi trong mắt ánh lên thần sắc khó hiểu, vui vẻ đạp chân ga, phóng xe chạy thẳng về hướng nhà anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Edit: Ishtar

Thời tiết dần dần nóng lên, trên đường đã có vài cô gái trẻ tuổi dừng cảm mặc vào váy, mùa xuân luôn thực ngắn ngủi, ngày hôm qua còn cảm nhận được hơi ẩm xen lẫn chút se lạnh, thế mà hôm nay đã cảm thấy oi bức rồi.

Hàn Tà Tà uống chút rượu, lúc này tóc đang búi cao, mặt thực nóng, choáng váng mơ hồ không thoải mái, hơn nữa ở trong xe xóc nảy, càng cảm thấy khó chịu không thôi.

Hàn Tà Tà ấn cửa sổ xe xuống, gió đêm se lạnh, thổi tan một chút mùi rượu, trong lồng ngực nặng nề cũng dần dần tiêu tán, làm cho cô từ từ cảm thấy dễ chịu lại.

Lúc này trên đường đã không còn đông đúc nữa, và lại khoảng cách không tính xa, Lang Hi chạy thẳng một đường, không bao lâu thì đã đến nơi.

Hàn Tà Tà là lần đầu tiên đến nhà của Lang Hi.

Căn nhà nằm trong một tiểu khu yên tĩnh cách biệt khỏi sự ồn ào náo nhiệt nơi thành thị, giao thông tiện lợi, không khí trong lành mát mẻ.

Nhà của Lang Hi ở tầng trên cùng, thiết kế rất đẹp, phòng ở cũng không lớn, ban công rộng rãi, đứng trên này phóng tầm mắt ra xa, có thể nhìn thấy Tiểu

Kính Hồ, cảnh quan vô cùng xinh đẹp.

Hàn Tà Tà đánh giá chung quanh một phen, không khỏi có chút kinh ngạc.

Căn phòng này trang hoàng thực không giống với phong cách của Lang Hi, cô còn tưởng rằng hội nhìn đến một căn phòng lạnh băng không có hơi thở con người nữa chứ, hoặc là tất cả đều được trang trí trắng đen đơn điệu, lại không nghĩ rằng nơi này tuy rằng ngăn nắp thoải mái, lại bố trí vô cùng ấm áp, từng chi tiết một lại có thể làm cho Hàn Tà Tà vui thích không thôi, ngay cả rèm cửa sổ đều là màu yêu cầu thích.

Hàn Tà Tà tò mò đi vào trong, vách tường phòng ngủ dùng màu vàng ấm áp, chiếc thảm thật dày mềm mại đi lên không một tiếng động. Phòng giữ quần áo bên cạnh có một chiếc gương, trên tường phía bên trái còn treo một bức tranh bày trí, toàn bộ căn phòng làm cho người ta cảm giác ấm áp.

Hàn Tà Tà kỳ quái hỏi: "Sao phòng ngủ còn lớn hơn cả phòng khách nhỉ?"

Lang Hi rót cho cô ly nước, thân nhiên giải thích: "Đây lúc đầu vốn là hai gian phòng ngủ, lúc thiết ế lại đã sửa thành một gian."

Hàn Tà Tà tiếp nhận ly nước uống một ngụm, nghe vậy không khỏi liếc mắt xem thường.

Căn phòng này được trang bị nội thất đầy đủ vật dụng, không một món nào không đúng sở thích của cô, nếu nói không phải Lang Hi vì muốn dụ cô dọn tới ở chung mà dự mưu từ lâu, Hàn Tà Tà mới không tin.

Hai gian phòng ngủ đã thông thành một gian, đây không phải là một sớm một chiều có thể làm xong, một căn phòng ngủ một chiếc giường, càng làm cho Hàn Tà Tà không có lựa chọn nào khác, như vậy rất rõ ràng là ám chỉ, có thể thấy được Lang Hi đã sớm có rắp tâm đen tối a!

Lang Hi nhìn đến sắc mặt Hàn Tà Tà không cho là đúng, tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cô, mặt không chút thay đổi nói: "Hai gian phòng ngủ hoàn toàn không cần thiết, anh không muốn về sau em giận anh sẽ đem anh nhốt ở bên ngoài... Nếu chỉ có một gian phòng ngủ, em sẽ không thể tùy tiện không cho anh vào nhà."

Lang Hi nghĩ nghĩ, bổ sung nói: "Mọi người thường nói "Đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, tức giận mà không có chỗ phát tiết, thì sẽ không giận lâu được nữa."

Hàn Tà Tà ôm ngực mà cười: "Như thế nào, chú tư anh cho là sô pha bên ngoài chỉ để trang trí sao?"

Lang Hi nhún vai, đúng lý hợp tình đồng dạng nói: "Sô pha vừa nhỏ vừa chật, em dù nhẫn tâm bắt anh chịu đựng một hai đêm, cũng sẽ không nỡ nhìn anh ngủ không an ổn."

Hàn Tà Tà nghe vậy một ngụm nước thiếu chút nữa phun ra hết, bộ dáng không dám tin trừng mắt nhìn hân: "Chú tư anh thật đúng là..."

Hàn Tà Tà oán thầm hai câu, hừ lạnh một tiếng, khiêu khích nói: "Em còn chưa chuyển vào đâu nha, anh mà bắt đầu chọc em tức giận thì, chắc chắn chắc... Như thế nào, chú tư anh sẽ chọc em tức giận sao?"

Lang Hi im lặng một lát, còn thật nghiêm túc nhìn cô: "anh không thể cam đoan... anh chưa từng có qua loại tâm tình này, loại cảm giác này đối với anh mà nói là hoàn toàn xa lạ, cũng rất khó khống chế. anh đã quen cho nắm trong tay hết thảy, có đôi khi không thể lý giải suy nghĩ của em, cho nên đối mặt với em, anh thường xuyên mất đi phán đoán..."

Lang Hi nhìn qua có chút hơi hơi co quắp bất an, thấp giọng nói: "anh không muốn nhất là nhìn thấy em không vui, nếu như anh làm cho em tức giận, anh nhất định không phải cố ý."

Hàn Tà Tà kinh ngạc nhìn anh, hoàn toàn không nghĩ tới chú tư sẽ đột nhiên nói ra lời tâm sự thổ lộ tâm tình như vậy.

Lang Hi rũ mắt xuống, có chút ảo não nói: "anh không biết dỗ người khác... Em có thể giận anh, nhưng là đừng quá lâu."

Hai người sớm chiều ở chung, thỉnh thoảng sẽ có chút xung đột, hàm trên còn có lúc đụng phải hàm dưới nha!

Nhưng là... Mặc kệ em có bao nhiêu tức giận, đều không cần giận lâu, anh sẽ không dỗ em, nhưng anh sẽ thực lo lắng...

Hàn Tà Tà cảm thấy chính mình, như là đột nhiên bị ngâm trong một dòng nước ấm áp, ngâm đến trái tim chệch nhịp, cảm động tràn ngập cả khoang tim, lấp đầy những khoảng không trống trải.

Trong phòng thực an tĩnh, hai người yên lặng đối diện, không khí kiểu điềm ấm áp, làm cho người ta cảm thấy thật tốt đẹp an bình, lại nhìn không được nhìn về phía đối phương, tâm viên ý mãn.

Đương lúc không khí ái muội thì bị tiếng chuông điện thoại cắt qua, âm nhạc đột ngột chói tai làm cho Hàn Tà Tà hoảng sợ.

Lang Hi lập tức xụ mặt, khẽ hừ một tiếng, bất mãn nhìn Hàn Tà Tà đi đến phòng khách tiếp điện thoại.

Hàn Tà Tà xấu hổ cười cười, ấn phím nghe: "Alo, chị Hannah, có chuyện gì không ạ?"

Tiếng Hannah truyền đến vừa gấp vừa vội, nói: "Tà Tà, em đã xem tin tức trên mạng hay chưa... Tang Đồng cùng Lạc nhị gia là chuyện gì xảy ra? Mặc

kệ ở lễ trao giải ‘mất đi này lại’, nhưng sao có thể để bị chụp ảnh hai người hôn nhau? Em ấy không phải nói căn bản không biết Lạc nhị gia sao...”

Hàn Tà Tà sắc mặt lạnh xuống, thân nhiên nói: "Ảnh chụp? Có phải là ảnh chụp ở buổi tiệc chúc mừng Tang Đồng cùng Lạc nhị gia hôn môi?"

Hannah dừng một chút, chịu đựng tức giận hỏi: "Rốt cuộc sao lại thế này? hiện tại trên mạng tin tức lan truyền chóng mặt, đều đang nói Tang Đồng dựa vào Lạc nhị gia mà có được thành công!"

Hàn Tà Tà cười lạnh: "Chị Hannah, chuyện này Tang Đồng và em xử lý không khéo, mới khiến cho người có tâm thừa dịp hãm hại... Bất quá, chị Hannah không cần gấp gáp, chị không biết đây lại là một cơ hội rất tốt sao?"

Hannah sững sốt, chần chừ hỏi: "Ý của em là..."

"Đúng vậy!" Hàn Tà Tà bình tĩnh phân tích, "Tang Đồng vận may đến quá nhanh, vô số người đỏ mắt ghen tị, hận không thể đem cậu ấy kéo xuống dưới, lại nói, cậu ấy không bối cảnh không nể dựa, chẳng lẽ cứ để yên mặc người hãm hại sao!"

Hannah im lặng, Hàn Tà Tà chậm rãi nói: "Nếu như, có thể tìm cho Tang Đồng một tòa núi dựa, cũng không ngại dùng chiêu diễn giả thành thật, hư hư thực thực, ngược lại càng làm cho lòng người sinh kiêng kỵ, mới không dám dễ dàng khi dễ Tang Đồng!"

Hannah thờ dãi: "Chị hiểu rồi, nếu Tang Đồng có thể bắt được ngọn núi lớn như Vinh Hiển, đối với sự nghiệp của em ấy không thể nghi ngờ là giúp ích rất lớn! Nhưng là... Em nói nghe thật dễ dàng, Lạc nhị gia cũng không phải kẻ ngốc, làm sao có thể vui vẻ mặc cho chúng ta cáo mượn oai hùm lợi dụng chứ?"

Hàn Tà Tà tự tin cười rộ lên: "Chị Hannah còn không nhìn ra được sao? Lạc nhị gia đã rất phối hợp nha!"

Có ảnh chụp này minh chứng, liền cũng đủ kinh sợ một số người rồi.

Huống chi, Tang Đồng bị người lừa đi tiếp rượu, giải vây cũng là Lạc Hưởng Ngôn.

Tuy rằng loại chuyện dơ bẩn này không thể lộ ra ánh sáng, cũng sẽ không bị bốn phía đưa tin, nhưng là trong vòng luẩn quẩn này một chút gió thổi cỏ lay đều lập tức truyền nhau ồn ào huyền náo, chỉ sợ tin tức Lạc Hưởng Ngôn đem Tang Đồng say bí tỉ ôm đi, mọi người sớm đã biết hết!

Hannah cười cười: "Tà Tà, em quả nhiên không phụ lòng dúi đất của chị... Nếu như vậy, chị sẽ không lo lắng nữa, về sau Tang Đồng cũng sẽ chậm rãi chuyển giao qua cho em, trong tay chị còn có vài người mới, còn phải cần chị trông chừng thường xuyên mới được!"

Hàn Tà Tà khiêm tốn nói: "Chị Hannah cứ nói đùa, em còn kém xa lắm, về sau còn cần chị chỉ dạy thêm nhiều nha!"

Gác điện thoại, Hàn Tà Tà lập tức quay đầu hỏi: "Có thể lên mạng không?"

Lang Hi có chút buồn bực giúp cô mở máy tính, mặt không chút thay đổi nói: "Đồ dùng rửa mặt và quần áo đều mới mua cả, toàn bộ đặt trong ngăn tủ... Trời cũng khuya rồi, sớm một chút nghỉ ngơi đi!"

Hàn Tà Tà ngồi trước máy tính, ngón tay tách tách click chuột, một tay không kiên nhẫn phát qua, như xua đuổi nói: "đã biết, chú tư anh đi tắm trước rồi ngủ đi, em xong ngay đây!"

Hàn Tà Tà lập tức tìm thấy tin tức tối nay, quả nhiên nhìn thấy bức ảnh Lương Tiểu Nghệ lên chụp, đã bị đăng tải liên tiếp trên nhiều trang mạng.

Còn có diễn đàn về tin bên lề của nghệ sĩ, tiêu đề màu đỏ bắt mắt, được admin đính lên trang đầu.

Hàn Tà Tà khoe miệng khê nhếch, vừa lòng cười rộ lên, trong ánh mắt lại tràn ngập khinh thường.

cô có ý để lại sơ hở cho Lương Tiểu Nghệ chen vào, một là vì làm cho mọi người tin tưởng Tang Đồng có được cây đại thụ lớn, kiêng kỵ Lạc gia mà không dám hành động thiếu suy nghĩ, hai cũng là vì thử cô ta, dù sao chỉ bằng vài câu đối thoại cũng không thể thuyết minh người ở sau lưng giờ trò là cô ta. không nghĩ tới Lương Tiểu Nghệ quả nhiên không nhận được bất lấy cơ hội, cư nhiên ngay cả một đêm đều chờ không kịp, liền đem mấy tấm ảnh chụp này tung ra ngoài!

thật sự là... Ngu ngốc hết biết!

Hàn Tà Tà nhìn trang web trầm ngâm, sau đó mở hòm thư cá nhân ra, chuẩn tăng thêm chút ‘lửa’ cho tin tức này.

Lang Hi tắm xong đi ra, mái tóc ẩm ướt tí tách còn nhỏ nước, vừa lau vừa đi tới nói: "đã khuya, ngủ đi!"

Hàn Tà Tà không thèm chuyển mắt nhìn chằm chằm trang web, mười ngón lướt nhanh đánh bàn phím, thuận miệng có lệ nói: "anh ngủ trước đi, em còn chút việc, sắp xong rồi a!"

trên người Lang Hi còn tỏa ra hơi nước, vài giọt nước chưa lau khô dính trên áo ngủ mỏng manh, dán trên da thịt làm lộ rõ đường nét cơ bắp, dây áo rộng thùng thình, lộ ra cả một vùng ngực tinh trắng. (Ish: chắc anh đang mặc áo ba lỗ ah ~o``)

Mái tóc đen mượt ngẫu nhiên nhỏ vài giọt nước, dọc theo đường viền cằm cổ săn chắc, sau đó chậm rãi tiến vào áo ngủ, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người

xem, vô cùng dụ hoặc lòng người.

Nhưng cố tình, trong phòng lại có một người không bị dụ hoặc đang ngồi đối diện máy tính vẻ mặt nghiêm túc, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho hân!

Lang Hi thân hình cao lớn tựa vào đầu giường, hai chân thon dài rắn chắc nhàn nhã duỗi thẳng, thật mạnh mẽ một tiếng, cho thấy anh đang ai oán cùng bất mãn.

Hân Tả Tả không hề nhận ra điều đó, một tay chống cằm, một tay di chuyển con chuột, cau mày click chuột gửi tin.

Lang Hi nhìn không được, trong giọng nói lộ ra trầm trọng bất mãn: "đã trễ thế này còn ép buộc!"

Hân Tả Tả không chút để ý "Nga" một tiếng, thuận miệng trở lại: "Công việc!"

Lang Hi ngữ khí đột nhiên biến thành trầm thấp, bất mãn nói: "đã hết giờ làm việc, còn công việc để ngày mai làm tiếp!"

Hân Tả Tả duỗi thẳng thắt lưng, vừa click chuột đóng trang web lại, vừa cười phản bác: "Sau có thể giống nhau được chứ! Việc của hôm nay, hôm nay làm xong, ngày mai còn có công việc của ngày mai nha... anh chưa nghe câu, việc hôm nay chớ để ngày mai sao..."

"Nghe qua!" Lang Hi hờ hững nói, "Ngày qua ngày, ngày còn ngày, ngày ngày dài đằng đẵng!" (Ish: sao anh giống oán phu thế nhỉ ^^)

Hân Tả Tả nhìn không được ngón tay run lên, đóng máy tính.

Hân Tả Tả bất đắc dĩ xoay người, cánh tay khoát lên lưng ghế dựa, nổi giận bất đắc dĩ trừng mắt nhìn anh, sâu kín nói: "Chú tư, anh còn nhớ rõ hiệp ước ba chương của chúng ta không? anh đã đáp ứng, tuyệt đối không can thiệp vào cuộc sống của em!"

"Phải không?" Lang Hi mặt không chút thay đổi nói, "Hiệp ước ba chương là cái gì, đã quên rồi! Buồn ngủ muốn chết, mau lại đây ngủ!"

Hân Tả Tả "Phi" một tiếng, đứng lên uy hiếp nói: "đã quên? Tốt lắm, em cũng không nhớ rõ ... Sáng mai em quay về phòng trọ!"

Chút uy hiếp ấy đối với Lang Hi mà nói hoàn toàn không tính là cái gì, nhẹ nhàng nhếch mi, vỗ vỗ giường ngủ bên cạnh ý bảo cô đi lên.

Hân Tả Tả hừ nhẹ một tiếng, căn bản không thèm để ý tới anh, từ trong ngăn tủ lấy quần áo ra đi tắm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Edit: Ishtar

Lang Hi hai mắt nhìn chăm chăm bóng lưng cô, nín thở ngưng thần dựa vào đầu giường, vênh tai nghe tiếng động truyền ra từ trong phòng tắm, cố gắng theo tiếng nước ào ào mà phân biệt những động tĩnh rất nhỏ khác.

Hân Tả Tả uống lên không ít rượu, trước đó một đường ngồi trên xe hóng gió, thật vất vả mới tan được chút rượu, lúc này nước ấm bốc hơi, mùi rượu trong cơ thể còn lưu lại lập tức dâng lên, sắc mặt đỏ bừng, đầu óc cũng bắt đầu hỗn loạn mờ hồ.

Hân Tả Tả khóa van nước, lấy khăn tắm lau khô người, sau đó từ trên móc treo lấy quần áo xuống.

Mấy thứ này tất cả đều là đồ mới, không biết khi nào thì Lang Hi vụng trộm chuẩn bị.

Sữa tắm, dầu gội, sữa dưỡng thể... đều là những nhãn cô quen dùng.

Hân Tả Tả nhìn không được sắc mặt càng hồng nhuận, lấy ra nội y bằng ren màu đen mới tinh mặc vào.

Chất vải mềm mại mát rượi, kiểu dáng mới mẻ độc đáo lại rất kêu gọi.

Càng khó tin hơn là, quần lót vừa khít người!

Hân Tả Tả không khỏi oán thầm, chú tư thật sự là... thật sự là... Làm cho người ta không nói được lời nào mà!

Tiếng nước ngừng lại, tiếp theo là âm thanh sột soạt của vải dệt ma sát nhau, cửa phòng tắm làm bằng thủy tinh mờ, ánh sáng chiếu vào, có thể lờ mờ nhìn thấy đường cong thân ảnh mê người bên trong, xoay người, giơ tay, nhắc chân...

Lang Hi hô hấp trầm trọng, như là lo lắng không chế không được mà phun máu mũi, hung hăng hít hít khịt mũi mấy cái.

Phòng tắm truyền đến dép lê lộp lộp di chuyển.

Lang Hi lập tức xoay mặt đi, thuận tay từ trong ngăn tủ bên cạnh rút ra một quyển tạp chí lung tung mở ra, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm, bộ dáng còn thực sự nghiêm túc.

Hàn Tả Tả nội tâm khẩn trương cực kỳ, vì che giấu bản thân không được tự nhiên, vừa đi ra vừa nghiêng đầu lau tóc.

Lang Hi đầu cũng không nâng, bình tĩnh lật tờ tạp chí.

Hàn Tả Tả tiện thể ngồi ở bên giường, tiếp tục lau khô tóc, sau đó vắt khăn mặt qua một bên, dính sát mép giường nằm xuống, ngọt ngào khoa trương ngáp một cái, kéo dài âm điệu nói: "Buồn ngủ quá a, nhanh tắt đèn đi ngủ đi!"

"Bá —— "

Lang Hi hung hăng lật tiếp một tờ tạp chí, không nghĩ tới là, trang giấy mỏng manh bị giật rách rơi xuống đất.

Hàn Tả Tả nghi hoặc quay đầu nhìn anh, Lang Hi bình tĩnh đóng tạp chí lại, mở chăn, vươn tay tắt đèn.

Trong phòng lập tức lâm vào một mảnh hắc ám.

Rèm cửa sổ vừa dày lại nặng, đem toàn bộ ánh đèn vẫn cố len lỏi vào trong phòng ngăn chặn ở bên ngoài.

Lang Hi nằm xuống đi, trong bóng đêm những cảm quan khác càng thêm rõ ràng, thanh âm hô hấp của hai người vô cùng rõ ràng, làm cho Hàn Tả Tả càng thêm khẩn trương, nằm sát mép giường đưa lưng về phía anh, một cử động nhỏ cũng không dám.

Nhưng chốc lát sau cánh tay đã bị ép tới tê rần, Hàn Tả Tả cẩn thận xoay người, lập tức lao vào vòng ôm nóng rực.

Lang Hi âm thầm ảo não hồi lâu, thầm hận bản thân tính sai, mua chiếc giường lớn như vậy làm chi, khiến cho hiện tại khoảng cách giữa hai người lại lớn thế kia, nhìn lại nhìn, nhìn không được nội tâm rục rịch, bất động thanh sắc tới gần, chờ Hàn Tả Tả yêu thương nhưng nhớ lao vào vòng ôm của anh.

Hàn Tả Tả hô hấp gấp gáp, gắt gao khép chặt hai mắt giả bộ ngủ, cố gắng không chế nhịp tim đang đập thình thịch của bản thân.

Lang Hi đương nhiên cảm giác được người trong lòng cứng ngắc, không tiếng động cười cười, ghé vào bên tai miễn cưỡng của cô, đùa dai trêu chọc cô mà nhẹ nhàng thổi khí.

Hơi thở nóng rực ập tới, lỗ tai ngra ngứa, Hàn Tả Tả không khỏi rút lui cổ, Lang Hi lập tức làm như không có việc gì mở miệng: "Ngủ không được? Chúng ta làm chút vận động, người mệt mỏi tự nhiên sẽ ngủ thật ngon!"

Hàn Tả Tả: "..."

Hai tay Lang Hi đang ôm lấy cô bắt đầu không thành thật, ánh mắt chậm rãi di chuyển, cúi đầu hôn lên cằm cổ trắng nõn của cô.

Hàn Tả Tả không nhúc nhích, khề khàng nói: "Chú tư... Em quen giường!"

Lang Hi động tác ngưng lại.

Hàn Tả Tả thờ dãi, đối với trêu chọc cùng ám chỉ của anh làm như không biết, phiến muộn mở miệng: "Em cảm thấy, em hẳn là nên dọn về thôi... anh xem, em ở chỗ của anh ngủ cũng không được, còn không bằng như trước kia, có thể an, an, ổn, ổn đi vào giấc ngủ!"

Hàn Tả Tả cố ý ở "an ổn" nhấn mạnh trọng âm, quả nhiên, Lang Hi nặng nề thờ dốc hai cái, buông hai cánh tay ra, nói lòng vòng tay đang ôm cô, để cho cô dựa vào trong ngực mình, bộ dáng giống như đang dỗ đứa nhỏ, khe khẽ vỗ nhẹ lưng cô.

Lang Hi vẻ mặt bất mãn, ngữ khí tuy rằng bình tĩnh, nhưng lại che giấu không được ai oán trong lòng.

"Ngủ đi, thích ứng là tốt rồi!"

Hàn Tả Tả thích ý đánh một cái ngáp thật to, híp mắt, ngẩng đầu hôn anh một cái, sau đó vươn tay vòng qua ngực anh, vừa lòng hừ hừ nói: "Ngủ ngon!"

Uống rượu rất dễ khiến cơ thể mệt mỏi, Hàn Tả Tả thoải mái ôm Lang Hi, không bao lâu liền chìm sâu vào giấc ngủ.

Lang Hi nghe bên tai truyền đến tiếng hô hấp đều đều, thờ dãi ai oán.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lại chỉ có thể nhìn không thể ăn, thỉnh thoảng lại lo lắng mình nhất thời nhìn không được mà đánh thức cô ấy, loại tình huống khô cực đề nện này tuyệt đối không phải là viễn cảnh cuộc sống chung tươi đẹp mà Lang Hi vẽ ra trước đó!

Huống chi ở dưới gối đầu sớm đã giấu chiếc hộp "huong vị" mà Tà Tà thích nhất... Vốn tưởng rằng thân mật ngủ chung một giường là có thể phát huy công dụng của nó, ngờ đâu hai lần liên tiếp chi có đắp chăn bông nằm ngủ, đến nay ngay cả bao bì cũng chưa có dịp mở ra nữa!

Lang Hi trong lòng càng khao khát thì càng khó chịu, không thể không được sức lực cánh tay, đem Hàn Tà Tà gắt gao siết chặt vào trong ngực.

Hàn Tà Tà nhú mày, trong lúc ngủ mơ râm rì hai tiếng, không thoải mái quơ tay định xoay người.

Lang Hi vội vàng thả lỏng cánh tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, nhìn cô một lần nữa chân mày giãn ra, ngủ mê mị, không khỏi nhếch miệng, một tiếng thở dài phiền muộn quen thuộc lại vang lên trong bóng đêm.

Nhà của Lang Hi được trang bị đầy đủ vật dụng, có hệ thống trung tâm điều chỉnh nhiệt độ thích hợp trong phòng, hơn nữa giường lớn mềm mại thoải mái lại xa hoa, Hàn Tà Tà đánh một giấc thật say!

Sáng sớm tinh thần sảng khoái thức dậy, Lang Hi bị cô đánh thức, không kiên nhẫn nâng tay lên che mắt lại.

Hàn Tà Tà bĩu môi, thật cẩn thận xuống giường, nhón chân đi vào phòng tắm rửa mặt.

Bên cạnh thiếu đi một người, Lang Hi rất nhanh tỉnh táo lại, tối hôm qua buồn bức đến nửa đêm, giấc ngủ không đủ làm cho anh sáng sớm đã trưng ra gương mặt u ám, tâm tình kém đến cực điểm.

Lang Hi ôm lấy chăn ngồi xuống, nghe được bên ngoài vang lên tiếng động rất nhỏ, nhú mày xuống giường, kéo rèm cửa sổ sang hai bên, ánh nắng mặt trời ấm áp lập tức chiếu vào.

Hơi lạnh buổi sáng đi theo cơn gió thấm vào ruột gan, Lang Hi hít sâu hai lần, xoay người đi ra phòng khách.

Hàn Tà Tà thuận tay búi tóc lên cao, mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình đang bận rộn trong phòng bếp, nồi nước dùng ục vang lên, mùi cháo thơm lừng, hơi nước mù mịt bốc lên thật cao, tất cả đều thuộc về một cuộc sống bình dị hạnh phúc.

Nắng sớm ấm áp, làm toàn bộ căn phòng như nhu hòa đi, thời gian đang ngân nga bước chân, cuộc sống thật tươi đẹp.

Lang Hi đứng dưới nắng mai, đột nhiên nhớ lại một năm trước, tại một trấn nhỏ vùng nông thôn vào đông rét lạnh, trong sân viện nhỏ hẹp lượn lờ sương khói, trước cửa phòng bếp treo lủng lẳng những chùm ớt, Hàn Tà Tà cũng như bây giờ bận rộn, nụ cười má lúm đồng tiền, hòa tan băng tuyết khắp trời.

Phiền chán bắt đầu vào buổi sáng cứ như vậy tan thành mây khói, Lang Hi chỉ cảm thấy đáy lòng một mảnh yên bình, cảm giác như có một dòng nước ấm đang chảy khắp toàn thân, làm mềm đi nội tâm cứng rắn khô cứng nhiều năm qua của anh.

Hàn Tà Tà như phát hiện ra điều gì, nghiêng mặt đi cười cười, tự nhiên vô cùng cất tiếng: "Chú tư anh dậy rồi sao? Nhanh đi rửa mặt, điểm tâm sắp xong rồi!"

Lang Hi trước đây rất ít khi sử dụng phòng bếp, anh tuy rằng thỉnh thoảng cũng sẽ nấu cơm, nhưng là tay nghề không được tốt cho lắm, phần lớn thiết bị trong phòng bếp này chỉ dùng để trang trí, thậm chí bao gạo trong ngăn tủ cũng là trước đó không lâu vừa mới mua trở về, còn nguyên chưa mở bao.

Trong tủ lạnh cũng không có nguyên liệu nấu ăn nào, Hàn Tà Tà đành phải nấu cháo, luộc hai quả trứng, lại nướng vài miếng bánh, miễn cưỡng cũng có một bữa sáng ra hồn.

Hàn Tà Tà múc cháo ra chén, giống như cô vợ trẻ mới cưới huyền thoại về những thứ lật đổ trong cuộc sống: "Trong tủ lạnh nên để một số hoa quả tươi, vài gia vị cũng cần chuẩn bị..."

Lang Hi bụng chén cháo gạo trắng húp sạch không còn một giọt, thân nhiên nói: "Em liệt kê danh sách, tối nay chúng ta cùng đi mua đồ."

Hàn Tà Tà ngậm miệng lắc lắc đầu, mơ hồ không rõ nói: "không có thời gian, tối mai đi!"

Lang Hi gật gật đầu, buông bát đĩa trở về phòng.

Hàn Tà Tà gõ chén kêu leng keng, vội vàng kêu anh lại, bất mãn nói: "anh ăn xong rồi thì đem chén đi rửa đi?"

Lang Hi nhú nhú mày.

Hàn Tà Tà hừ lạnh, đúng lý hợp tình nói: "Cơm là em làm, chén bát đương nhiên là anh đi rửa!"

Hàn Tà Tà tao nhã lau miệng, đứng dậy lướt qua anh đi về phía phòng ngủ.

Lang Hi khước miệng vừa kéo, thở dài, nhận mệnh xắn tay áo lên thu dọn.

Hàn Tà Tà luôn làm việc mau lẹ, rất nhanh đã thay xong quần áo, xách túi cười tủm tỉm đối với Lang Hi phát phát tay, tâm tình còn rất vui vẻ chạy tới hôn anh một cái: "Chú tư, em phải đến công ty, sắp muộn rồi a, em đi trước đây!"

Hàn Tà Tà đắc ý hất mái tóc, mang giày cao gót nhanh chóng đi ra cửa.

Tình huống này, là Lang Hi từng ảo tưởng qua vô số lần, bất quá anh tưởng tượng... Áo mũ chỉnh tề đi làm là chính mình, hiền lành đảm đang lo việc nhà là Tà Tà!

Lang Hi khuôn mặt càng thêm lạnh lùng, ánh mắt rùng mình, chén bát trong tay lạch cạch rơi xuống đất, vỡ vụn. (Ish: anh cũng vỡ mộng luôn rồi ah ^^)

Hàn Tà Tà vừa mới đến Mía, đã bị Hannah kéo vào văn phòng.

Hannah vỗ vỗ chồng tạp chí thật dày trên bàn, vui sướng nói: "Truyền thông phản ánh quả nhiên rất mạnh, đầu đề các tờ báo và tạp chí lớn đều là Tang Đồng, tuy rằng khen chê không đồng nhất, nhưng là không thể không nói... Chiều này thật tuyệt!"

Hàn Tà Tà lật lật tạp chí, cười nói: "Ít nhiều cũng nhờ chị Hannah hỗ trợ, nếu không phải nể mặt mũi của chị, cũng sẽ không có nhiều truyền thông chú ý như vậy."

Hannah tối hôm qua nghe theo Hàn Tà Tà đề nghị, thuận tay gọi điện cho vài người bạn giao hảo tốt bên truyền thông. Hannah có mối quan hệ trong công việc rất rộng, mọi người đều vì nể mặt chị ấy, ít nhiều sẽ ra tay giúp đỡ.

Hannah không thêm đề ý, nghiêm mặt nói: "Bất quá, chị vẫn phải nhắc nhở em, trăm ngàn lần đừng đùa quá trớn... Về phía Tang Đồng em cũng phải có biện pháp thật tốt, chị sợ em ấy không chịu dùng cách này mà làm ra hành động ngu ngốc nào khác."

Hàn Tà Tà chẳng hề đề ý: "không nói cho cậu ấy biết thì được rồi."

Hannah trầm ngâm gật gật đầu, muốn nói lại thôi: "Tuy rằng lần này có thể chuyển nguy thành an, nhưng là có một số người lòng dạ ích kỷ hay ghen ghét người khác vẫn luôn đứng trong tối lợi dụng sơ hở ra tay, em không cần quá đề ý..."

Hàn Tà Tà tươi cười chuyển sang lạnh lẽo: "Chị Hannah, "người này" là ai, nói vậy trong lòng chị cũng biết rồi!"

Lương Tiểu Nghệ cũng là nghệ sĩ trong tay Hannah, lại được Hannah xem trọng, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Hannah đứng về bên nào cũng không tốt.

Hàn Tà Tà thật ra có thể hiểu được, mỉm cười nói: "Nghĩ đến đều là đồng môn, em tạm thời sẽ không đánh trả lại. Bất quá... Chị Hannah, đối với đồng môn thân như chị em tốt, cô ta còn có thể ra chiêu ngoan độc như vậy, thế thì với người khác còn quá đáng đến mức nào nữa chứ?"

Hannah sùng sốt, trong nháy mắt trầm mặc.

Đúng vậy, mặc kệ Lương Tiểu Nghệ thích hợp với cái vòng luẩn quẩn này như thế nào, cô ta đối với người chị em tốt nhất của mình còn không lưu tình như thế, một lòng muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, vậy cô ta đối với người đại diện là chị, có thể có bao nhiêu tình cảm đâu?

không thể không nói Hàn Tà Tà cực kỳ thông minh, cô không trực tiếp nói rõ Lương Tiểu Nghệ sau lưng động tay chân, không chỉ thể hiện cô lòng dạ rộng lượng, lại nói hai ba câu, đã khiến lòng Hannah tồn tại một khúc mắc.

Hannah rút cuộc đã làm người đại diện ở trong giới này lăn lộn nhiều năm, cảm xúc hơi dao động, sắc mặt vẫn rất nhanh khôi phục về thân nhiên thường ngày, ôn hòa cười nói: "Chắc Tang Đồng đã đọc tin tức hôm nay, em vẫn nên đi trấn an em ấy đi!"

Hàn Tà Tà không cần phải nhiều lời nữa, nói nhiều đôi khi lại mất đi tác dụng của lời nói, có đôi khi nói chuyện lưu lại ba phần hàm nghĩa, càng có thể cho người nghe không gian tưởng tượng, ngược lại sẽ khiến người đó đầy lòng tổn động ý tưởng khó quên.

Hàn Tà Tà gật gật đầu, tiện tay cầm vài cuốn tạp chí mới của ngày hôm nay, bình tĩnh đi ra văn phòng.

Hannah có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, cuối cùng cười khổ lắc lắc đầu, cảm khái nói nhỏ: "thật sự là 'Trường Giang sóng sau ò ò sóng trước'..."

Tang Đồng vô cùng giận dữ, khi vừa nhìn thấy tin tức cô rất muốn bộc phát, lại không ngờ tới gốc rễ sâu xa của tin đồn này, là do Hàn Tà Tà cùng Lương Tiểu Nghệ một tay thúc đẩy.

Tang Đồng lúc này nổi giận lôi đình, giận dữ xé nát tạp chí, nhịn không được chửi ầm lên gã đàn ông xấu xa bêu rếu cô - Lạc Hưởng Ngôn, đem tổ tiên mười tám đời nhà hán toàn bộ ăn cần thăm hỏi một phen.

Hàn Tà Tà yên lặng đối với tổ tiên Lạc gia nói "Lời con nít không nên chấp", cật ngang trợn lại nhai mắng chửi không dứt của Tang Đồng, nói sang chuyện khác: "Chị Hannah đã giúp cậu nhận một quảng cáo, là công ty dưới trường Vinh Hiền."

Tang Đồng quả nhiên bị Hàn Tà Tà dòi đi đề tài, quyết miệng than thở nói: "Có thể từ chối được hay không a, tớ mới không cần dựa vào Lạc ngựa đực đó đâu!"

Hàn Tà Tà cười lạnh: "Trang sức Phong Thượng tuy rằng không phải là nhãn hiệu lớn, nhưng có thể được Lạc thị tài trợ, là vô số người cầu đều không được! Tang Tiểu Đồng tớ nói cho cậu biết, trước khi cậu trở thành siêu sao không kẻ nào dám đụng đến, cậu không có tư cách 'mua ba chọn bốn'! không muốn quay, cậu mau lặn về nhà ăn không khí đi!"

Tang Đồng ngược ngừng sờ sờ lỗ mũi, bất mãn lắm lắm: "Được rồi được rồi, tớ quay là được..."

nói xong đáng thương hề hề xem xét Hàn Tà Tà, hai mắt lấp lánh cầu xin.

Hàn Tà Tà không lay chuyển được, lạnh lùng nói: "Trước hãy học thuộc làm quen kịch bản, đừng lại giống như lần trước bị đạo diễn mắng té tát vào mặt, liên lụy tới tớ, tớ sẽ cho cậu biết tay!"

Tang Đồng ủy khuất gục đầu xuống, cũng không dám nói câu nào nữa.

Hàn Tà Tà nhũn mảy, đối với bộ dáng biết vâng lời của Tang Tiểu Đồng vô cùng vừa lòng, bèn nhẹ giọng khuyên bảo: "Đừng nghĩ nhiều, có tớ ở đây, sẽ không để cậu chịu thiệt nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit: Ishtar

Hàn Tà Tà mặc dù ở trước mặt Hannah ra vẻ rộng lượng, kỳ thật bản thân cô cũng là một người lòng dạ hẹp hòi, có thù sẽ báo không nói, còn đặc biệt bao che khuyết điểm! Người của mình bị bắt nạt, so với bản thân cô bị người bắt nạt còn muốn phần nộ hơn, trong lòng hận không thể ngay lập tức mài dao tới chém chết kẻ dối trá xưng chị xưng em kia, ngoài mặt thì tỏ ra khoan dung, kỳ thật trong đầu đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp để thu thập đối thủ.

Đáng tiếc có Hannah ở trên áp chế, Hàn Tà Tà một bụng đầy mưu kế, lại không có chỗ để phát huy.

Bất quá, thỉnh thoảng ngậm ngất chân Lương Tiểu Nghệ, hoặc bất động thanh sắc châm ngòi ly gián quan hệ giữa Lương Nguyên và Tang Đồng, vẫn có thể được.

Lương Tiểu Nghệ bất quá cũng chỉ là người mới, không bồi cảnh không địa vị, mặc dù có tâm kế, thủ đoạn cũng không bằng Hàn Tà Tà cô, huống chi cô ta so với Hàn Tà Tà thiếu quyết đoán hơn, lại luôn thích đóng vai yếu ớt tội nghiệp, lấy hình tượng thuần khiết vô hại đi hại người, đương nhiên không chịu nổi công kích liên tiếp của Hàn Tà Tà.

Lương Tiểu Nghệ hận nghĩ rằng, thế nhưng một chút biện pháp cũng không có.

Hàn Tà Tà mặt dày mày dạn đến nỗi giữa ban ngày ban mặt, dùng thủ đoạn đến tiểu nhân cũng phải sợ, vô cùng hiệu quả!

Tang Đồng nhận quay quảng cáo cho trang sức Phong Thượng, địa điểm quay vừa vặn ngay bên cạnh studio, Lương Tiểu Nghệ thường xuyên ghé qua đây dò xét, lần đầu tiên liền oan gia ngõ hẹp gặp được Hàn Tà Tà.

Tang Đồng đang trong phòng hóa trang, Hàn Tà Tà liếc mắt khép cửa phòng lại, nhiệt tình cười rộ lên.

"Ái chà, Tiểu Nghệ đến rồi sao, Tang Tiểu Đồng còn đang hoá trang, có lẽ phải đợi lâu lắm nha!"

Lương Tiểu Nghệ vừa thấy nụ cười này của cô trong lòng liền sợ hãi, ôn nhu mỉm cười, nhỏ giọng khẽ nói: "Vậy tôi sẽ không quấy rầy Tang tỷ tỷ, dù sao studio cách đây cũng gần, chờ chị ấy làm xong tôi sẽ qua!"

Chung quanh người đến người đi, Hàn Tà Tà thân ái nhiệt tình kéo cánh tay cô ta, mạnh mẽ cưỡng ép lôi cô ta đi, miệng lại thập phần vui vẻ nói: "Đúng vậy, hai người cách nhau gần như vậy tiện thể cũng chiều cổ được cho nhau rồi nha!"

Lương Tiểu Nghệ gãy không ra, lại không thể trước mặt bao người dùng sức hất cô ra, không khỏi trong lòng buồn bực, bị Hàn Tà Tà mạnh mẽ áp chế lôi đi.

Hàn Tà Tà lôi cô ta đến một chỗ vắng người, mới buông tay ra, ôm cánh tay cười lạnh: "Đến cũng nhanh thật đấy, đúng là một chút cơ hội cũng không buông tha!"

Lương Tiểu Nghệ cũng lười nói với cô, nghiêm mặt lạnh lùng thản nhiên mở miệng: "Tôi không hiểu cô đang nói cái gì!"

Hàn Tà Tà châm chọc cười phá lên: "không hiểu? Lương Tiểu Nghệ, cô thật đúng là hèn nhát, có gan làm lại không có gan nhận, cô bất quá cũng chỉ có thể thôi sao!"

Lương Tiểu Nghệ nhếch khóe môi: "Cho dù tôi thừa nhận thì như thế nào? cô có thể làm gì được tôi? Trước không nói cô không có chứng cứ, cho dù cô đem chứng cứ lấy ra, tôi cũng có thể an toàn thoát thân..."

"Ba —— "

Lương Tiểu Nghệ đắc ý nói còn chưa dứt lời, đã bị Hàn Tà Tà một cái tát đánh gãy.

Lương Tiểu Nghệ ngây ngốc, bùm mặt không thể tin tưởng mắt nhìn cô, thật sự không thể tin Hàn Tà Tà nói cũng chưa nói đã động thủ, dám tát cô ta một cái!

Hàn Tà Tà đã sớm nhìn cô ta không vừa mắt, một cái tát này sức lực lớn vô cùng, Lương Tiểu Nghệ bị đánh phải lao đảo vài bước, lạnh lùng cười nói: "Tôi cần gì phải nề nan ai? Thu thập cô, trực tiếp động thủ là được rồi, đối phó tiện nhân, phải bắt ngờ đánh úp!"

Lương Tiểu Nghệ lỗ tai ong ong, trước mắt tối đen, nhìn không được tức giận mắng: "Hàn Tà Tà, cô là á đàn bà chanh chua, cô đánh tôi cũng không sợ liên lụy đến Tang Đồng sao!"

Hàn Tà Tà là người đại diện của Tang Đồng, đánh đồng môn của Tang Đồng, truyền ra ngoài những người khác sẽ nghĩ là do Tang Đồng bày mưu đặt kế.

Hàn Tà Tà sắc mặt không thay đổi, thần nhiên nói: "Tôi nếu dám làm, tất nhiên đã nghĩ ra cách đối phó! Lương Tiểu Nghệ... cô không ngại thì ra ngoài rêu rao đi, đến lúc đó phối hợp với chứng cứ tôi nắm trong tay, vừa vận nhận lấy tội danh ghen tị với đồng môn, ám hại Tang Đồng!"

Lương Tiểu Nghệ cảm thấy cả kinh, thủ đoạn của Hàn Tà Tà cô ta đã tự mình lãnh giáo qua, đương nhiên không dám khinh thường, lại nói... cô ta có chút chột dạ, vạn nhất thực bị Hàn Tà Tà nắm giữ chứng cứ gì đó, cô ta biết ăn nói thế nào với Lương Nguyên đây?

Lương Tiểu Nghệ nháy mắt khôi phục trấn định, hừ lạnh một tiếng rồi đi.

Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, cô ta hà tất phải gây hấn với Hàn Tà Tà!

Giữ được núi xanh còn lo không có cỏ đốt sao, có bản lĩnh, Hàn Tà Tà cô hãy một tác cũng không rời khỏi Tang Đồng thử xem, bằng không cô ta thể nào cũng tìm được cơ hội!

Lương Tiểu Nghệ xoay người đi về phía phòng chụp của mình, nửa bên mặt nóng rát, khẳng định đã sưng đỏ lên rồi, còn chưa nghĩ ra cách che lại dấu vết trên mặt, đã gặp được Thẩm Nhạc của nhóm AI.

Thẩm Nhạc liếc mắt một cái liền nhìn đến nửa bên mặt sưng đỏ của Lương Tiểu Nghệ, vui sướng khi người gặp họa nói: "Vừa rồi ở xa còn tưởng mình nhìn lầm chứ, không nghĩ tới Hàn trợ lý thật đúng là người thấu tình đạt lý... một cái tát này, thật đúng là làm cho tôi sáng khoái vô cùng a!"

Thẩm Nhạc cùng Lương Tiểu Nghệ, Tang Đồng là những nghệ sĩ cùng lứa, lại cùng là người mới được đào tạo chung một đợt, tiết mục ra mắt lần đầu tiên đã bị Lương Tiểu Nghệ chen ép, giẫm qua cô mà bỏ lên, làm cho Thẩm Nhạc vô cùng căm tức.

Thẩm Nhạc là người khô khan, tính cách cũng tùy tiện, tất nhiên sẽ kém xa so với Lương Tiểu Nghệ bụng đầy mưu kế, cố tình hai người các cô hợp tác chung không ít lần, diễn trong diễn ngoài đều bị Lương Tiểu Nghệ chơi khăm không ít lần.

Cho nên khi nhìn thấy Hàn Tà Tà trực tiếp cho cô ta một cái tát, Thẩm Nhạc miễn bàn có bao nhiêu vui sướng, chỉ hận Hàn Tà Tà không thay cô đánh thêm mấy cái cho hả giận.

Lương Tiểu Nghệ nghe xong lời này, biết Thẩm Nhạc cũng không nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi của hai người, thoáng yên lòng.

"Tôi tính kế không được cô, tự nhiên sẽ có người tới thu thập cô thôi!" Thẩm Nhạc trào phúng cười, "Hon nữa có thể chen ép cô, tôi không ngại cùng Hàn trợ lý hợp tác!"

Lương Tiểu Nghệ không đối phó được Hàn Tà Tà, nhưng cũng không thêm đem Thẩm Nhạc để vào mắt, âm thầm nhìn cô một cái, chẳng hề để ý nói: "cô cứ tự nhiên, bất quá... Hy vọng cô đừng có khinh người quá đáng mà để bản thân chịu thiệt!"

Hàn Tà Tà quả thật như Lương Tiểu Nghệ dự đoán, mọi lúc mọi nơi đều đi theo Tang Đồng.

Tang Đồng quay quảng cáo cũng không phát sinh vấn đề gì quá lớn, Hàn Tà Tà liền bắt đầu bứt ra đi làm chuyện khác.

Hannah có lòng bồi dưỡng nhân tài, Hàn Tà Tà cũng không giống như lúc trước tỏ ra khó chịu nữa, an bài cho Tang Đồng đâu ra đấy, liền bắt đầu đi theo bên cạnh Hannah học tập.

Công việc của người đại diện công tác so với trợ lý phức tạp hơn nhiều.

Trợ lý chỉ cần chiếu cố tốt cuộc sống của nghệ sĩ, để cho bọn họ lúc làm việc có thể tập trung hết sức, không cần bận tâm lo lắng chuyện riêng, tuy rằng lượng công việc rất lớn, chạy ngược chạy xuôi thực vất vả, lại đơn giản hơn rất nhiều.

Mà người đại diện, tất nhiên phải là lao động trí óc.

Như thế nào sắp xếp hoạt động của nghệ sĩ sao cho hợp lý, tranh thủ tìm kiếm cơ hội, khai thác tiềm chất ngôi sao, mở rộng các mối quan hệ... Tất cả những việc này đều cần Hàn Tà Tà chậm rãi học tập.

Hàn Tà Tà suy nghĩ linh hoạt, giỏi về kinh doanh, Hannah thường xuyên chỉ cần chỉ điểm hai câu, cô đã có thể lập tức suy một ra ba.

Bắt quá... Hannah thường thức nhất, vẫn là tình thần phấn chấn năng nổ trên người Hàn Tà Tà, cái loại ý chí có gan mạo hiểm sáng tạo cái mới, đã bị mai một dần khi cô lẩn lộn lâu năm trong giới này.

Hàn Tà Tà xác thực lớn mật, dám nghĩ dám làm, nhưng cũng không khiến Hannah nghĩ đến cô chỉ là nghệ con mới sinh không sợ hổ.

cô sở dĩ có chút không kiêng nể gì, đơn giản là trong tiềm thức, tổng cảm thấy cho dù cô làm bất cứ chuyện gì, cũng sẽ có người vô điều kiện giúp cô thu dọn.

Địa vị của Lang Hi tại Khôi Hoàng, cũng đủ cho cô không cần có kỳ chỗ nào rồi.

Tuy rằng Hàn Tà Tà luôn quật cường cự tuyệt Lang Hi hỗ trợ, muốn bằng vào chính sức mình để gây dựng sự nghiệp, chính bản thân cô cũng không biết rằng, dưới sự bảo hộ của chú tư, cô đã sinh ra cảm giác ý lại lúc nào không biết.

Hàn Tà Tà một bên ngọt ngào hưởng thụ Lang Hi vô điều kiện bao dung, một bên yên lặng phỉ nhổ bản thân thật yếu đuối.

Lang Hi còn chưa nghĩ ra làm sao để có thể ‘thuận lý thành chương’ áp đảo Hàn Tà Tà xuống để anh muốn làm gì thì làm, cuộc sống ở chung vừa lúc bắt đầu đã tràn ngập nguy cơ rồi.

Hàn Uyển sợ con gái ở bên ngoài chịu thiệt thòi, vội vàng thu xếp thời gian chạy đến trường thăm cô, Hàn Tà Tà vì không muốn để bà hoài nghi, ngày hôm sau liền quay lại tòa nhà cũ của viên chức, đáng thương cho Lang Hi chỉ có thể một mình trông phòng.

Như vậy cũng liền thôi, lão xử nam ghen nhiều như vậy năm mới vừa khai trai, ngay thời điểm được ăn thịt, cố tình chuyện này nối tiếp chuyện kia, Hàn Tà Tà cũng không phải dễ bị lừa gạt, chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ thế nhưng còn bận rộn hơn cả anh, thật vất vả mới bắt được cơ hội nửa dụ dỗ nửa cưỡng bách cô dọn đến đây, đêm đó không có thể được như mong muốn thì thôi, cứ nhiên ngày hôm sau lại chuyển trở về.

Lang Hi có chút bất mãn, khuôn mặt hé ra âm trầm, oán khí đông chết toàn bộ lãnh đạo cấp cao của Khôi Hoàng, quanh thân phát ra hàn ý làm cho công ty từ trên xuống dưới đều nom nớp lo sợ.

Khâu Lâm mặc kệ khí áp run người đi đưa dự án kế hoạch cho anh, quy củ báo cáo nội dung công tác xong, nhưng lại không lập tức rời đi.

Lang Hi lạnh lùng ngẩng đầu, ánh mắt như hồ băng ngàn năm, nhếch khóe môi lộ ra một tia sắc bén.

Khâu Lâm lập tức nín thở tiến lên, hi hi ha ha ngây ngô cười, chân chó mở miệng, có chút tha thiết quan tâm nói: "Ái nha, lão đại, tâm tình anh không tốt sao?"

Lang Hi vốn khinh thường không để ý tới, Khâu Lâm cũng biết chính mình nói là vô nghĩa, con người xoay tròn nói: "Lão đại yên tâm, anh cũng biết giới showbiz, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có bấy nhiêu chuyện thôi, thật thật giả giả chẳng qua là mọi người tám chuyện cho vui thế thôi! anh trăm ngàn lần đừng tin tưởng tin tức kia, chị dâu vừa nhận được giải thưởng Kim Bách Linh, không biết có bao nhiêu người đổ kị chị ấy, bịa đặt chút chuyện xấu bôi nhọ chị ấy cũng là bình thường... Lão đại uy vũ mạnh mẽ như vậy uy vũ, chị dâu làm sao có thể bỏ được anh đi lựa chọn Lạc nhị gia có tiếng xấu là ngựa đực kia được chứ!"

Lang Hi quan tâm Hàn Tà Tà, sợ cô ở trong cái giới phức tạp này chịu ủy khuất, liền luôn chú ý Tang Đồng, chỉ cần Tang Đồng không có chuyện gì, Hàn Tà Tà tự nhiên thuận buồm xuôi gió.

Cũng không nghĩ tới, bị Khâu Lâm nghĩ lầm anh thích Tang Đồng.

Khâu Lâm thấy Lang Hi sắc mặt bất động, đánh bạo lái nhai nói: "Đàn bà thôi mà thôi, đều giống nhau, thích được mọi người tung hô, còn hay thích sử dụng chút thủ đoạn nhỏ nhỏ để hấp dẫn chú ý của đàn ông! Chị dâu đây là cố ý muốn anh ghen thôi, chờ anh khăn trương sốt ruột chạy đi quan tâm chị ấy, anh phối hợp mua chút lễ vật gì đó dỗ cho chị ấy vui là được..."

Lang Hi không kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng, Khâu Lâm tưởng lão đại như vậy cường đại lạnh lùng cứng rắn như thế nhất định không chịu xuống nước đi dỗ phụ nữ, hướng chỉ anh có khả năng dỗ người ra rồi mới nói, lập tức vòng vo: "Đương nhiên, lão đại anh nếu muốn cho chị dâu hoàn toàn phục tùng, phải xuất ra bản lĩnh của cánh mày râu chúng ta! Phụ nữ không thể chỉ nuông chiều họ, thái độ của anh cần mạnh mẽ một chút, các cô ấy lập tức sẽ ngoan ngoãn y như mèo con vậy, phục tùng nằm ở bên chân anh hưởng thụ sự vuốt ve của anh..."

Lang Hi ánh mắt khẽ nhúc nhích, trầm giọng nói: "Phục tùng?"

Khâu Lâm dùng sức gắt đầu: "Đúng vậy! Sau khi bị thu phục, lão đại anh nói cô ấy đi hướng đông cô ấy không dám đi hướng tây, anh bảo cô ấy đứng cô ấy không dám ngồi! Đến lúc làm chuyện kia, chuyện gì còn không phải mặc cho lão đại anh định đoạt, muốn làm gì thì làm cô ấy cũng không dám nói nửa câu!"

Lang Hi có chút suy nghĩ, thần nhiên hỏi: "Như thế nào phục tùng?"

Khâu Lâm dừng lại, vội ho một tiếng, bộ dáng ‘ta đây biết tuốt’ nói: "Vây rất đơn giản, phụ nữ a, đều thích đàn ông cường tráng! Việc này giống như thuần ngựa vậy, anh cần phải mạnh mẽ lần áp, kéo chặt dây cương không chế, nó giãy giụa mệt mỏi, tự nhiên sẽ ngoan ngoãn cúi đầu, nhận thức anh là

chủ..."

Lang Hi hơi ngớ ra, lẩm bẩm nói: "Ý của cậu là... Đề cô ấy xuống cười, cười mệt mỏi, chính là của cậu?"

Khâu Lâm nuốt chút nữa phun máu, trợn mắt há hốc mồm mở lớn miệng.

Này này này... hần đến tốt cùng đã nói cái gì, cư nhiên làm cho lão đại đưa ra kết luận như vậy?

Khâu Lâm khóc không ra nước mắt, chỉ cầu chị dâu vĩnh viễn không nên biết rằng chủ ý này là hần đưa ra nha!

Lang Hi vui vẻ vỗ vỗ bờ vai hần, hai mắt trong suốt, đó là loại trong suốt khi đã ngộ ra thứ gì đó.

"không tệ, tháng này tiền thưởng tăng!" Lang Hi như là đột nhiên nhớ tới đến cái gì, còn thật sự nói, "Còn có, chị dâu cậu không phải Tang Đồng, là Hàn Tà Tà!"

Khâu Lâm trợn tròn mắt, ngơ ngác há hốc miệng, sau một lúc lâu mới "A?" một tiếng.

Lang Hi lúc này sắc mặt nghiêm túc đến cực điểm, trầm trọng cường điệu: "Nhớ kỹ, về sau không cho gọi sai!"

Khâu Lâm hốt hoảng nhìn theo ra Lang Hi văn phòng, ngồi ở trước máy tính bắt đầu tìm tòi chị dâu chân chính của mình.

Hàn Tà Tà đi theo Tang Đồng, tuy rằng chỉ là một trợ lý nho nhỏ, nhưng cũng được lấy dính chút danh tiếng của Tang Đồng, trên mạng cũng có thể tìm thấy chút tin tức ít ỏi về cô.

Khâu Lâm rất biết cách nhìn người, chỉ bằng vài dòng thông tin ngắn ngủi đã có thể đoán ra tính cách của cô, không khỏi roi lệ đầy mặt.

Xong rồi, chị dâu lợi hại như vậy, ngay cả lão đại đều không có cách nào thuần phục được, hần còn tự cho là thông minh chạy tới nịnh nọt, còn đưa ra cái chủ ý ngu ngốc kia nữa chứ!

Lang Hi ngồi ở trong văn phòng yên lặng trầm tư, lấy ra di động gọi cho Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà đi theo Hannah chạy một ngày, lúc này cuối cùng cũng được ngồi xuống nghỉ một lát, trong tay còn ôm một đồng lớn tư liệu, đều là Hannah đặc biệt sưu tầm đưa cho cô.

một người đại diện thành công, mối quan hệ nhất định phải rộng, như vậy mới có thể tạo cho nghệ sĩ trong tay mình càng nhiều cơ hội.

Hàn Tà Tà bước vào giới này thời gian quá ngắn, trừ bỏ những ngôi sao nổi tiếng, rất nhiều người đều không biết, Hannah liền hạ lệnh bảo cô nhanh chóng bổ sung kiến thức cơ bản còn thiếu này.

Lúc nhận được điện thoại của Lang Hi, Hàn Tà Tà vừa đọc tư liệu vừa ăn cơm, giữa trưa chưa kịp ăn cơm, đã sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi.

"Chú tư, vừa vặn anh gọi tới, em có việc muốn nói với anh!" Hàn Tà Tà lập tức nhớ tới đến lời dặn của Hàn Uyển, thiếu chút nữa bởi vì bận quá mà quên mất.

Đối thoại không có theo như Lang Hi dự đoán mà triển khai, không khỏi dừng một chút, nhử mảy hỏi: "Chuyện gì?"

Hàn Tà Tà nuốt thức ăn trong miệng xuống, lại uống thêm chút nước cho thông cổ, mới tiếp tục nói: "Mẹ em không phải chạy đến trường học nhìn xem hoàn cảnh phòng trọ sao, đi phía trước bà có nói ngày kia là sinh nhật ông nội, tuy rằng không làm lớn, nhưng là phỏng chừng cũng mời không ít người thân và bạn bè đâu... Em tất nhiên là phải về Chu gia, còn phải chuẩn bị một phần lễ vật, không biết ông nội thích cái gì, chú tư anh cảm thấy mua cái gì thì thích hợp?"

Lang Hi lập tức nảy ra ý hay, thần nhiên nói: "anh đang tính gọi điện hỏi em, đêm nay có thể cùng đi mua quà cho ba anh hay không?"

Hàn Tà Tà có chút khó xử, nhìn nhìn tờ lịch trình nói: "Vây được rồi, xong việc em gọi điện cho anh, anh đến đây đón em!"

Vốn tính buổi tối đem đồng tài liệu này về nhai, nhưng không nghĩ tới ngày kia chính là sinh thần của Chu lão gia, chiều mai quay về Chu gia rồi, đêm nay không mua lễ vật, thì không kịp rồi.

Hàn Tà Tà bất đắc dĩ, đành phải thay đổi kế hoạch.

Lang Hi đắc ý đầy mặt treo điện thoại, âm thầm quyết định đêm nay nhất định phải làm cho Hàn Tà Tà "Mệt chết đi mệt chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Edit: Ishtar

(chương này được nghiệm chứng trình nham hiểm mà ngây thơ của anh rồi nha ^^)

Hàn Tà Tà trước kia vẫn cảm thấy, giới showbiz hỗn loạn phức tạp, không có năng lực, không có chỗ dựa vững chắc, thì sẽ rất khó tồn tại được trong giới này.

cô luôn có thành kiến với công việc của người đại diện, nghĩ đến bất quá cũng chỉ là giúp đỡ nghệ sĩ liên lạc, sắp xếp lịch trình, cùng với người dẫn mỗi bán buôn tính chất không sai biệt lắm.

Nhưng khi tiếp xúc với nghề này rồi thì mới phát hiện, trước kia hiểu biết của cô nông cạn đến nhường nào.

Người đại diện không phải dễ dàng có được thành công.

không chỉ phải có con mắt nhìn người, biết cách quản lý, còn phải mạnh vì gạo bạo vì tiền, xây dựng một mạng lưới quan hệ rộng lớn.

Mấu chốt nhất là, một người đại diện thành công, phải có một đôi mắt tinh tường, có thể dựa vào đôi mắt sắc bén ấy mà nghĩ ra các chiến lược song hành với bước tiến của xã hội, khai thác tài năng nghệ sĩ, biến bọn họ thành một ngôi sao sáng lấp lánh, biến giấc mơ của bọn họ trở thành sự thật.

Hàn Tà Tà dần dần hiểu được cách nghĩ của Hannah.

Người đại diện, cũng là một nghệ thuật gia, đối tượng tạo hình là con người, mà thành tựu, chính là nhào nặn ra được một ngôi sao thực thụ tỏa sáng.

Hàn Tà Tà đã tìm được mục tiêu phấn đấu, cô muốn cố gắng trở thành một người đại diện thành công!

May nhờ có Hannah tinh mắt nhận ra nhân tài mà bồi dưỡng, Hàn Tà Tà lại luôn làm việc quyết đoán, lúc này bắt lấy cơ hội, đem toàn bộ tinh lực tập trung vào đó.

Nếu đã quyết định làm, vậy phải làm cho tốt nhất.

một mình lao đầu vào ghi nhớ tài liệu, Hàn Tà Tà cơ hồ lâm vào tình trạng quên ăn quên ngủ.

Nếu không phải Lang Hi đợi thật lâu cũng không nhận được điện thoại của cô, gọi điện tới thúc giục cô, chỉ sợ cô đã quên lời hẹn với anh mất rồi.

Công ty rất nhiều người đều đã tan tành, toàn bộ tầng trệt vắng vẻ, chỉ còn lại một mình Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà vội vàng thu dọn đồ đạc, đem tư liệu còn chưa coi hết nhét vào trong túi, chạy chậm đi xuống lầu.

Lang Hi đã sắp hết kiên nhẫn chờ cô, vừa nhìn thấy Hàn Tà Tà chạy đến, lập tức nhấn kèn ra hiệu.

Hàn Tà Tà thở hồng hộc ngồi lên xe, một bên cột chắc dây an toàn, một bên xin lỗi nói: "thật sự xin lỗi a, em mãi bận việc nên quên mất, may mắn anh gọi điện thoại đến nhắc em!"

Lang Hi bất đắc dĩ thở dài, nghiêng mặt hỏi cô: "Ăn cơm trước?"

Hàn Tà Tà nhìn nhìn thời gian, cau mày nói: "Ăn cơm trước có thể không kịp hay không, trung tâm thương mại mấy giờ thì đóng cửa a? Nếu không thì đi chọn quà trước, chọn xong rồi hãy đi ăn cơm?"

Lang Hi khởi động xe, sắc mặt không vui nói: "Vậy thì đi mua quà trước!"

Hàn Tà Tà quên bằng việc tính toán tiền ở nhà trước, ngượng ngùng hỏi: "Chú tư, ừm... Ông nội thích cái gì? Em không có nhiều tiền, mua không nổi món quà quý giá nào đâu..."

Hàn Tà Tà vừa đem toàn bộ tiền của mình thanh toán tiền thuê phòng, tháng này tiền lương làm thêm còn chưa phát, thật sự túng quẫn nha.

Lang Hi nhìn cô một cái, trầm ngâm đề nghị: "không bằng, lấy danh nghĩa hai chúng ta tặng quà?"

Hàn Tà Tà trừng lớn hai mắt: "Làm sao có thể? Vậy không phải rõ ràng khoi đề câu chuyện cho người ta nói ra nói vào hay sao!"

Hàn Tà Tà liên tục xua tay: "Chúng ta trên danh nghĩa là chú cháu, đột nhiên tặng chung một phần quà cho ông nội, vậy ông nội nghĩ sẽ sao chứ?"

Lang Hi lạnh lùng nói: "Ông nghĩ như thế nào cũng không liên quan đến chúng ta, anh với em cũng không phải là chú cháu thực sự, hai chúng ta như thế nào, là chuyện của hai chúng ta!"

Hàn Tà Tà bất đắc dĩ nói: "Được rồi, biết sẽ ừy khuất anh ... Đại thọ của ông nội, đừng để ông không vui trong ngày sinh nhật chứ!"

Lang Hi mặt không chút thay đổi nói: "Đúng vậy, đại thọ, tặng gì cũng được cả, vậy mua giỏ trái cây là ông vui rồi!" (*đại thọ mà anh làm như đám giỗ í -_-*)

Hàn Tả Tả cả giận nói: "Ông ấy là cha anh, tương lai chúng ta còn phải dựa vào ông ấy! hiện tại lấy lòng ông nhiều một chút, về sau ông mới sẽ không kiên quyết phân đôi hai chúng ta!"

Lang Hi bỗng nhiên cao hứng hẳn lên, trong mắt lóe ra tia sáng vui sướng, gật gật đầu tán thưởng: "Phải nên như thế!"

Lang Hi trời sinh tính tình đậm nhạt, đối với Chu lão gia thật đúng là không có bao nhiêu cảm tình, nếu có bất quá chỉ là chút ràng buộc về huyết thống.

Quá trình trưởng thành không có sự tham dự của người cha, hiện tại anh cũng đã trưởng thành, càng thêm không cần cha quan tâm nữa.

Lúc trước anh nghe lời mẹ căn dặn trước khi chết, đi tìm cha ruột của mình, cũng chưa từng nghĩ tới muốn bù đắp chuyện gì.

Mà anh, sờ dĩ đáp ứng Chu Quảng Vinh "Nhận tổ qui tông", cũng bất quá là vì tò mò, muốn biết cha là ai, có cuộc sống như thế nào.

Đại thọ của Chu lão gia, phận làm con, anh cũng không dành nhiều tâm tư, vốn đã bảo trợ lý chọn quà tặng xong rồi, nếu không phải vì Hàn Tả Tả, anh căn bản sẽ không tự mình đi tới trung tâm mua sắm lựa đồ.

Lang Hi lại nào biết được Chu lão gia thích cái gì chứ!

Bởi vì không phải thứ bảy cuối tuần, thế nên không có nhiều người đi dạo trong trung tâm mua sắm vào buổi tối, anh dễ dàng tìm được vị trí đỗ xe.

Hàn Tả Tả xuống xe, vừa thấy tên bảng hiệu liền âm thầm kêu khổ, chỗ xa xỉ như vậy, không biết có đủ tiền hay không đây.

Lang Hi mang theo Hàn Tả Tả, cũng không đi vào trung tâm mua sắm, mà là dẫn cô đi vòng qua khu phố buôn bán phía sau.

Hàn Tả Tả nghi hoặc hỏi: "không đi vào mua?"

Lang Hi thần nhiên giải thích: "Đồ bên trong em mua không nổi, anh trả tiền em lại mất hứng."

Hàn Tả Tả sắc mặt lúng túng, cười khan nói: "Vây... Chúng ta rốt cuộc muốn mua cái gì?"

Lang Hi lôi kéo cô vào một cửa hàng bán đồ quân dụng (đồ dùng sinh hoạt hàng ngày trong quân đội).

Hàn Tả Tả lập tức hiểu ra, Chu Quảng Vinh đến nay vẫn thường hay hoài niệm thời kỳ anh dùng lúc ông còn tham gia quân đội, tặng ông một bộ đồ dùng quân dụng, nhất định sẽ làm ông cao hứng.

Cửa hàng này rất lớn, bên trong thức gì cũng có, những món thành phẩm rực rỡ muôn màu bày đầy trong cửa hàng.

Hàn Tả Tả chọn nửa ngày, cầm lấy cái súng ngắm hỏi: "Chú tư, anh thấy tặng cái này thì thế nào?"

Có rất nhiều thứ Hàn Tả Tả cũng không biết công dụng của nó, súng ngắm này thoạt nhìn rất thích hợp làm quà tặng.

Lang Hi liếc mắt một cái, chỉ chỉ bên cạnh nói: "Loại này tầm ngắm tốt hơn!"

Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn anh: "Chú tư hiểu biết mấy thứ này sao?"

Lang Hi không trả lời, hồ hững nói: "Dù sao tặng cũng không phải để ông sử dụng. Cửa hàng phẩm bán ra đều không đúng theo quy cách tiêu chuẩn của quân đội chính quy, không phải là thứ phẩm trong quân đào thải ra thì cũng là hàng nhái, bất quá quan trọng là tâm ý, tốt xấu đều không trọng yếu."

Hàn Tả Tả nghĩ nghĩ, thấy Lang Hi nói cũng đúng.

Bất quá vì muốn cho ông vui vẻ, Hàn Tả Tả vẫn chọn món tốt nhất, còn có ý nhờ người ta dùng giấy màu gói lại thật đẹp.

Quà lấy lòng đã chọn xong, trời cũng đã tối rồi.

Hàn Tả Tả sờ sờ bụng hỏi: "Chú tư, anh muốn mua cái gì tặng cho ông nội vậy?"

"Lấy lòng." Lang Hi thần nhiên nói, "Đối bụng sao? anh đã đặt chỗ xong rồi!"

Hàn Tả Tả không nghĩ tới nhanh như vậy đã giải quyết xong chuyện quà tặng, cực kỳ thoải mái nên cũng không mấy chú ý, cười gật gật đầu nói: "Làm việc cả ngày vẫn chưa ăn cái gì, đã trễ thế này, bụng em réo ầm ĩ rồi đây này!"

Lang Hi trước đó đã gọi điện đặt bàn rồi, sau khi đến nơi lập tức có nhân viên phục vụ bưng món ăn lên.

Phong cảnh nhà hàng rất đẹp, bên ngoài đại sảnh có người đang chậm rãi đàn dương cầm, trong phòng trang trí vài bồn hoa, ánh đèn nhu hòa, vô cùng u

nhã (yên tĩnh mà thanh nhã).

Hàn Tà Tà nhìn ngọn nến nhỏ hình trái tim trên bàn, ngọn lửa lay động làm cho không khí càng thêm ái muội, chần chờ hỏi: "Chú tư, hôm nay là ngày mấy?"

Lang Hi khẽ dừng lại động tác đang rót rượu, làm như không có việc gì nói: "Chúc mừng chúng ta ở chung."

Hàn Tà Tà hoài nghi đánh giá hắn, thế nhưng từ trước đến giờ Lang Hi luôn trưng ra bản mặt đen thùi, căn bản là cô không nhìn ra được gì từ nó.

Lang Hi cầm ly rượu lên, quơ quơ, nhấp một ngụm, sắc mặt nhu hòa nhìn cô, dường như mê hoặc mở miệng nói: "Vị không tệ, em nếm thử?"

Có quý đây mà!

Hàn Tà Tà nhất thời cảnh giác, nghĩ rằng không phải chú tư đang suy tính chuốc say cô đó chứ?

Lang Hi liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của cô, lạnh lùng hừ nói: "không uống, vậy ăn trước đi!"

Hàn Tà Tà xấu hổ sờ sờ chóp mũi, vội vàng cầm đũa gấp rau, ngượng ngùng cười nói: "Đói quá a, bụng rỗng uống rượu thì mất ngon, em ăn trước lót dạ, xong sẽ bồi chú tư anh uống hai ly!"

Lang Hi tỏ vẻ sao cũng được, chậm rãi ăn hai miếng, tiếp tục động tác tao nhã cầm ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ phẩm rượu.

Với thân phận và địa vị của Lang Hi, anh lại thường xuyên bày ra bộ dáng lãnh đạm, những ai không quen sẽ cảm thấy anh lạnh lùng kiêu ngạo, thật không dễ tiếp cận.

Kỳ thật Hàn Tà Tà cũng do tiếp xúc lâu với anh mới phát hiện, Lang Hi bề ngoài tuy rằng hơi chút dọa người, giờ tay nhắc chân luôn mang theo vẻ cao quý sang trọng trời sinh, nhưng trên thực tế, bên trong con người Lang Hi ẩn chứa bản năng hoang dã không có kỳ việc gì, làm việc toàn bằng cảm tính, không thêm để ý ánh mắt thế tục.

Hàn Tà Tà ăn ăn liền dừng lại động tác, nhìn Lang Hi không khỏi có chút thất thần.

Lang Hi gấp một miếng măng đưa tới bên miệng cô, đáy mắt ẩn ẩn mang theo ý cười: "không phải đói bụng sao, như thế nào không ăn?"

Hàn Tà Tà sắc mặt đỏ lên, thấp phần phi nhô bản thân thật háo sắc a, cảm giận ngậm miếng măng nhai, nuốt xuống cười trêu chọc nói: "Chú tư ‘tú sắc khá com’ (đẹp chỉ nhìn thôi cũng đủ no), em nhìn mà không cảm thấy đói bụng nữa!"

Lang Hi trấn định tự nhiên "Nga" một tiếng, có thâm ý nói: "thật cao hứng, anh có thể cho em ăn no!" (*Ish: thâm í gì đấy của anh em còn chông xáng nên hem biết đâu nhá ^^*)

Hàn Tà Tà đùa giỡn bất thành còn bị đùa giỡn lại, đành phải cúi đầu ăn com.

một bữa com ăn mà thật lâu.

Hàn Tà Tà thoải mái thờ dài, xoa xoa bụng nói: "No quá a, sắp không thờ nổi rồi này!"

Lang Hi kéo tay cô, thuận thế nói tiếp: "Nhà anh cách nơi này không xa, đi bộ về nhân tiện giúp cho bụng tiêu hóa bớt."

Hàn Tà Tà cười như không cười liếc mắt nhìn anh: "Được rồi, còn ra về đứng đắn gì nữa a, muốn em về chung với anh cứ việc nói thẳng, quanh co lòng vòng thực không thoải mái!"

Lang Hi trầm mặc lôi kéo tay cô chậm rãi tản bộ, hiếm khi anh cứng họng không nói được câu nào.

đi qua hai cái ngã tư thì đã đến nhà, Hàn Tà Tà trước lạ sau quen, vào phòng cũng không giống như lần đầu tiên co quắp không được tự nhiên nữa, quen thuộc tìm được dép lê mang vào.

Lang Hi vừa muốn nói chút gì để dẫn dắt câu chuyện, liền nhìn thấy Hàn Tà Tà ngồi trên sofa, từ trong túi lấy ra một xấp tư liệu dày cộm, không coi ai ra gì ngồi xem.

Lang Hi vô cùng bất mãn, nhưng ngữ khí thì bình tĩnh ngồi ở xuống bên cạnh cô, quét mắt nhìn nội dung trên tờ giấy, làm như lơ đãng mở miệng: "Xem cái này để làm gì?"

Hàn Tà Tà đầu cũng không nâng: "Chị Hannah đưa cho em để tìm hiểu bối cảnh của những người này, để em mau chóng tiếp nhận công việc của người đại diện!"

Lang Hi nhú mày nói: "Căn bản vô dụng, em cũng chỉ biết được những thông tin bề ngoài, còn không bằng nắm giữ một ít biết tin tức không muốn người biết đến của bọn họ."

Hàn Tà Tà ánh mắt chớp động, ngẩng đầu hỏi: "Là như thế nào?"

Lang Hi thân nhiên nói: "Khi cùng chung một mục đích, mới có thể lôi kéo sự hợp tác, có đôi khi thuyết phục không được, không bằng dùng cách cưỡng bức."

Hàn Tà Tà không phải là người không có tâm cơ, chỉ một chút liên tưởng tận mọi việc, do dự mà hỏi: "Nhưng là, nếu không có gì có thể áp bách được đối phương thì áp?"

Lang Hi khẽ lắc đầu: "Là con người ai có nhược điểm, cũng sẽ có những bí mật không muốn người khác biết đến..."

Lướt mắt Hàn Tà Tà, Lang Hi sâu kín nói: "Tựa như em, lo lắng gian tình với anh bị bại lộ, đây là nhược điểm lớn nhất."

Cái gì "Gian tình" hử.

Như thế nào lại bắt đầu dùng từ loạn xạ rồi!

Hàn Tà Tà dở khóc dở cười, cái liếc mắt kia của Lang Hi oán khí mười phần, làm cho cô không dám nói gì, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Sau một lúc lâu, Hàn Tà Tà mới thở dài, làm bộ như không nghe hiểu ngụ ý trong lời nói của anh, mở miệng nói: "nói thì dễ dàng, em bây giờ cũng chỉ là một trợ lý nho nhỏ chân ướt chân ráo, làm sao biết được bí mật của bọn họ chứ?"

Lang Hi hơi lộ ra biểu tình đã thực hiện được mưu kế, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Này không khó, em muốn biết cái gì, anh có thể sai người điều tra giúp em"

Hàn Tà Tà vui mừng hỏi: "thật vậy chăng? Vậy anh có thể giúp ta điều tra Lạc nhị gia không?"

Tang Đồng tiếp tục quay chụp quảng cáo hai ngày, Lạc Hưởng Ngôn âm hồn không tiêu tan dây dưa cô ấy, người có mắt đều có thể nhìn ra bụng dạ xấu xa của hắn. Hàn Tà Tà tuy rằng nghỉ lợi dụng hắn tạo chỗ dựa cho Tang Đồng, nhưng cũng cần phải lưu tâm Lạc nhị gia thẹn quá thành giận mà trả thù.

Lang Hi rũ mắt xuống: "Ngày mai cho em, hiện tại đã khuya, đi ngủ đi!"

Khối đá lớn trong lòng Hàn Tà Tà đã rơi xuống, bỏ tư liệu qua một bên, đuổi thất lung, mệt mỏi ngáp một cái.

"Àn, em đi tắm trước, mệt đừ người rồi đây!"

Lang Hi hí mắt, đi đến phòng ngủ đem hộp hình chữ nhật nhỏ đã giấu dưới gối từ lâu lấy ra, quyết định thật nhanh xé bao bì.

Nước ấm cuốn trôi đi mệt mỏi cả một ngày, Hàn Tà Tà cúi đầu, mở nuuoswc gội đầu sạch sẽ, nghiêng đầu sang một bên lau khô, vừa nhấc đầu lên liền nhìn thấy người đàn ông duy nhất trong nhà đã lặng yên không tiếng động đứng trước mặt cô từ lúc nào, ánh mắt thâm trầm, hiển nhiên đã đứng đó thường thức hồi lâu rồi.

Hàn Tà Tà kinh ngạc kêu một tiếng, phản xạ có điều kiện ôm ngực xoay người, nổi giận gắt giọng hỏi: "anh, sao anh ở trong này... không đúng, anh vào bằng cách nào?"

Thân thể trắng nõn mê người bị nước ấm hấp hơi biến thành phấn hồng, như một đóa hoa sen xấu hổ vừa chớm nở, vô cùng xinh đẹp và quyến rũ giữa thiên nhiên.

Lang Hi thoải mái thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, không thèm che giấu tình dục tích tụ đầy trong đáy mắt, nghe vậy giờ tay lắc lắc, ngón tay với từng khớp xương rõ ràng mang theo cái gì đó, thân nhiên đáp: "Em không khóa cửa... anh đi vào, là muốn hỏi em, di động và có vân, em thích loại nào?"

Hàn Tà Tà nhìn chăm chú nhìn về phía ngón tay của anh, lúc này mới phát hiện chứng cứ nhiên là áo mưa!

Vấn đề nhạy cảm này, chú tứ rớt cuốc da mặt đầy bao nhiêu, mới có thể dùng ngữ điệu bình thường mà hỏi ra miệng chứ!

Hàn Tà Tà sắc mặt đỏ lên, xấu hổ và giận dữ một câu cũng nói không nên lời.

Lang Hi trầm ngâm một lát, về mặt thành khẩn, dò ý hỏi: "Hoặc là... Hai loại đều thử xem?"

Hàn Tà Tà không thể nhịn được nữa, phát điên rống giận: "Cút —— em đều không cần! anh tự mình giữ lại mà thổi bong bóng chơi đi đi!"

Lang Hi đối với lửa giận của cô chẳng mảy may tức giận, trầm mặc tới gần, cũng không màng tới nước chảy xuống ướt hết toàn thân, lúc Hàn Tà Tà hoảng sợ đem cô gắt gao ôm thật chặt.

Hàn Tà Tà kinh hô, xấu hổ và giận dữ hét lên: "Thả em xuống dưới, anh làm gì..."

Lang Hi nhẹ nhàng thở dài, lắc lắc đầu đem cô chặt chẽ giam cầm trong ngực, ôm cô ra khỏi phòng tắm.

Hàn Tà Tà bị đặt ở trên giường, mái tóc nhỏ nước thấm ướt tẩm chăn bên dưới.

Hàn Tả Tả tự nhiên biết mưu tính của Lang Hi, tuy rằng xấu hổ trước hành động tùy hứng của anh, nhưng dù sao lần trước đã làm rồi, rụt rè thêm một chút, ồm ồm cũng liền thuận theo ý của anh.

Nhưng hiện tại, Lang Hi bá đạo cường thế như vậy, không hề bận tâm cảm thụ của cô, ngược lại khơi dậy tính phản kháng bên trong của Hàn Tả Tả.

không thoải mái né tránh, Hàn Tả Tả liếc mắt xem thường tức giận nói: "trên người đều là nước, vẫn chưa lau khô, cả chân đệm đều ướt cả rồi kìa!"

Lang Hi say mê hôn khoe mắt của cô, phớt lờ nói: "không có việc gì, dù sao cuối cùng cũng sẽ ướt..."

nói gì vậy chứ!

Hàn Tả Tả oán hận cắn anh một ngụm cho hả giận.

Lang Hi nóng vội cởi bỏ quần áo, luồn tay lấy áo mưa ở dưới gối đầu ra, xé bao, đưa tới cánh mũi Hàn Tả Tả, khàn giọng nhe nhằng nói: "Người thấy không, là mùi bạc hà em thích nhất đó!"

Mùi vị lành lạnh quanh quần chớp mũi, Hàn Tả Tả không thể tin tưởng lớn hai mắt.

Lang Hi như một đứa nhỏ đang đợi được khen, trong ánh mắt lộ ra nho nhỏ đắc ý, giống như yêu sủng quơ quơ món đồ trong tay, bổ sung nói: "anh cố ý chọn cho em đó!"

Hàn Tả Tả nghĩ sao cô không tức giận đến nổi ngắt xiu đi cho rồi.

Lang Hi nâng người lên, sau một loạt tiếng xột xoạt liền lần nữa áp lên người Hàn Tả Tả, ngậm vành tai cô nhẹ giọng dụ hoặc nói: "Rất lạnh a... Có muốn thử xem?"

Hơi thở nóng rực phun bên lỗ tai mẫn cảm, Hàn Tả Tả giống như con tôm bị luộc chín, toàn thân ửng hồng xinh đẹp.

Con người khi phấn khởi lên, quả nhiên nói rất nhiều.

Hàn Tả Tả dứt khoát nhắm mắt lại giả chết, đối với ngôn ngữ trêu chọc của anh mất điếc tai ngơ, để mặc Lang Hi làm nhảm một mình.

một người đàn ông sắp bị dục hòa đốt người chỉ cần một chút kích thích rất nhỏ đã liền hứng trí bùng bùng, khiêu khích hồi lâu, cảm thấy không sai biệt lắm, Lang Hi không kiên nhẫn được nữa, động tác vội vàng công thành đoạt đất, giống kẻ xâm lược bá đạo cường hãn, hung hăng chiếm lĩnh thành trì mới, điêu vũ dương oai tuyên cáo chủ quyền.

Vị bạc hà... Quả nhiên kích thích nâng cao tinh thần!

không có lần đầu tiên đau chết đi sống lại, Hàn Tả Tả rất nhanh liền thích ứng, đắm chìm trong khoái cảm hưởng thụ.

Giống con thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt nước, trôi dạt trong bóng đêm mờ mịt giữa biển mù, trước mắt là bầu trời ngàn sao, bên tai là tiếng thủy triều vỗ ào ào, không chỗ nào dựa vào, chỉ có thể bị động để mặc cho sóng biển mãnh liệt cuốn bản thân ra ngoài khơi xa, lại thật mạnh rơi vào trong nước.

Thẳng đến ánh mặt trời đầu tiên cắt qua bóng đêm, ngay sau đó, trước mắt chợt hiện lên ngàn vạn tia sáng, mặt biển khôi phục bình tĩnh, ánh bình minh xuất hiện, kinh tâm động phách.

Hàn Tả Tả nằm ở trên giường ồ ồ thở dốc, dư vị quanh quẩn làm cho ánh mắt cô tan rã, vẫn bị vây trong trạng thái thất thần.

Bình phục một lát, Hàn Tả Tả dần dần hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ngón tay thon dài của Lang Hi, vô cùng linh hoạt xé mở một cái bao mới...

Hàn Tả Tả kinh hoàng thở hổn hển, lắp bắp mở miệng: "anh, anh như thế nào lại..."

Lang Hi chậm rãi mang vào, khẽ cười lộ lên, như lẽ đương nhiên mà nói: "Vừa rồi là loại di động, hiện tại nên thử xem loại có vân!" (Ish: hix, mấy cái loại bcs này mình không rành ah -_-)

Hàn Tả Tả ra sức phản kháng, bộ dáng giương nanh múa vuốt giống như một chú mèo nhỏ hung hãn, Lang Hi căn bản không thêm để ý cô khoa chân múa tay, coi đó như là tình thú, trêu chọc cô xù cả lông lên, lại không lưu tình chút nào hoàn toàn trấn áp.

Sau khi phát tiết qua một lần, Lang Hi liền không hề nóng nực như trước đó nữa, không nhanh không chậm dây dưa cô, trêu chọc dẫn dắt cô cùng anh triền miên, thậm chí còn có thể phân ra tình lực quan sát những phản ứng đa dạng của cô, ung dung ném thử tất cả các loại mới.

Hàn Tả Tả cổ họng đã khô khốc, đáng thương hề hề rên rỉ, khoe mắt phẩm hồng, đôi mắt mông lung ánh nước dụ hoặc vô cùng.

Lang Hi liếm hôn đi nước mắt trên khoe mi cô, tiếng nói khàn khàn ẩn hàm ý trêu đùa ác liệt, ở bên tai cô nói liên miên hỏi: "Hồi nãy còn ghét bỏ anh nói chuyện mập mờ... hiện tại thế nào, thoải mái không?"

Hàn Tà Tà sau buổi com tối còn cười nhạo anh nói chuyện không thẳng thắn, không nghĩ tới Lang Hi lòng dạ hẹp hòi ghi nhớ ở trong lòng, thừa cơ lúc này lấy ra đáp trả lại cô!

Hàn Tà Tà hoàn toàn hiểu được đàn ông cảm dục đáng sợ đến cỡ nào!

Nhịn càng lâu, một khi đã bùng nổ sẽ không tiết chế được nữa!

Ngày xưa kiềm nén bao nhiêu, nay phát tiết gấp bội trên người cô...

Mà lão nam nhân lòng dạ hẹp hòi hơn hai mươi năm lần đầu nếm thử món thịt tươi mới lại càng đáng sợ!

Lang Hi tự thử nghiệm làm cho Hàn Tà Tà "thống khoái" hơn nửa đêm, thẳng đến cô rút cuộc không chịu nổi, suy yếu khóc thành tiếng đến.

Lang Hi hôn đi nước mắt của cô, thương tiếc hỏi: "Mệt sao?"

Hàn Tà Tà ủy khuất hừ nhẹ: "Mệt..."

"Tốt lắm!" Lang Hi gật gật đầu, "Vây... Em sau này phải luôn ở bên anh, không cho phép, không cho phép dọn về nữa?"

Hàn Tà Tà mơ mơ màng màng, chỉ biết làm theo ý anh, nhu thuận gật đầu: "Được..."

Quả nhiên cười a cười, vẫn cười, cười đến một môi liên phục tùng! (Ish: ak ak ...)

Lang Hi vừa lòng kéo cô vào lòng ôm thật chặt, vẻ mặt biểu tình thoả mãn, nhắm mắt lại cùng cô tiến vào mộng đẹp.

p/s: vẫn chưa có thịt nhưng mong đợi roài, các nàng chờ thêm vài chương nữa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Edit: Ishtar

Bị ép buộc đến hơn nửa đêm, Hàn Tà Tà vừa được thả ra là ngủ thật say, ngủ thẳng tới giữa trưa mới tỉnh lại.

Vốn buổi sáng có tiết rất quan trọng, giáo sư môn này hay vui giận thất thường mà điểm danh lắm, Hàn Tà Tà luôn lo lắng việc cô mãi lo đi làm mà không đến lớp sẽ bị ghi vào sổ đen, không nghĩ tới sẽ bị Lang Hi thu phục như vậy, trực tiếp ngủ thẳng cẳng.

Hàn Tà Tà chống thất lưng bần rần ngồi dậy, ôm chần tựa vào đầu giường, vừa ngước mắt liền trông thất, trong chiếc gương to trên tủ quần áo, là một cơ thể đề lộ cổ và vai, trần đầy chi chít dấu vết xanh tím ái muội.

Hàn Tà Tà cảm giận thấp rủa một tiếng, tiện tay nắm gối đầu bên người, dùng lực quăng thật mạnh về phía tấm gương.

Gối đầu mềm nhũn, quăng không tới gương, ngược lại làm rớt ra mấy cái hộp nhỏ đủ màu sắc.

Hàn Tà Tà ngạc nhiên a một tiếng, tò mò cầm lên nhìn xem, không khỏi giận tím mặt.

Chú tư rốt cuộc là có khẩu vị nặng đến cỡ nào mới có thể giấu nhiều Durex dưới gối đầu như vậy a!

Di động, hoa văn, siêu mỏng sống động như thật... Dù chủng loại cần cái gì cũng có!

Hàn Tà Tà xấu hổ và giận dữ siết chặt nắm tay, đem mấy hộp nhỏ vò cho nhăn nhúm, lép xẹp rồi quăng vào thùng rác cạnh đầu giường.

Hàn Tà Tà hùng hù hỏ hỏ phát tiết nửa ngày, lửa giận mới nguôi ngoai chút ít, bọc chăn leo xuống giường, từ trong ngăn tủ lấy quần áo, đến phòng tắm rửa mặt.

Ngâm mình trong làn nước ấm, đau nhức trên người giảm đi rất nhiều, Hàn Tà Tà lau khô tóc đi ra, tìm kiếm chung quanh không thấy bóng người, cũng không biết Lang Hi khi nào thì rời đi.

Hàn Tà Tà ở trong phòng dạo qua một vòng, thật sự nhàm chán, lại nằm xuống giường, lơ đãng nhìn đến mấy cái hộp nhỏ đủ màu sắc trong thùng rác, con người chuyển động, không có ý tốt nỡ nụ cười.

Hàn Tả Tả đem cái thùng kéo lại, lấy toàn bộ hộp vừa mới bị cô bóp cho móp méo ra, xé bao, đổ nước vào bên trong, mở miệng thổi vù vù, một cái bóng nước căng nặng đã được ra đời.

Hàn Tả Tả một hơi mười mấy cái bóng nước, hí ha hí hửng khi sắp từng tí được anh, tìm dây thùng cột tất cả lại với nhau, mang vào trong phòng khách.

Hừ!

không phải thích vị bạc hà mát lạnh kích thích sao? không phải cảm thấy loại di động càng mang đến khoái cảm sao? Toàn cho treo trong phòng khách cho anh ghê tởm chết!

Hàn Tả Tả sung sướng vỗ vỗ tay, đôi mắt liếc những quả bóng nước đang lắc lư trước mặt vừa lòng đến cực điểm.

Khóa cửa động đây, Lang Hi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Vừa nhắc mắt liền nhìn thấy kiệt tác của Hàn Tả Tả, còn có nụ cười đắc ý còn chưa kịp thu hồi trên mặt cô.

Hàn Tả Tả không nghĩ tới anh bất thành linh trở về như vậy, lập tức có chút bất ngờ không kịp phòng, làm ra vẻ trấn định tự nhiên, hung tợn trừng mắt liếc anh một cái.

Lang Hi mua đồ ăn trở về, buông gói to trong tay xuống, mặt không chút thay đổi ngẩng đầu nhìn những quả bóng rinh đang rung rinh chạm vào nhau.

Hàn Tả Tả nhú mày, ý muốn trả thù cười rộ lên, bốn cợt mở miệng hỏi: "Chú tư, anh thấy chúng thế nào? anh cảm thấy loại di động nhìn được, hay loại hoa văn trông đẹp hơn?"

Lang Hi sắc mặt bất động cúi đầu, hờ hững đáp: "Đều giống nhau."

Hàn Tả Tả bĩu môi.

Lang Hi ánh mắt chậm rãi chuyển qua trước ngực cô, nhìn đắm chiều không chuyển mắt, lại chậm rãi dời đi, nhìn về phía những quả bóng nước giữa không trung.

Hàn Tả Tả bị nhìn đến nổi cả da gà.

Tầm mắt tới tới lui lui vài lần, Lang Hi còn ra vẻ tí mỉa nghiền cứu, gật gật đầu nói: "Cũng chưa lớn bằng của em."

Hàn Tả Tả tức tối cứng họng.

Lang Hi nhìn chằm chằm ngực của cô, thân nhiên bổ sung: "Cũng không đủ bồng bĩnh như của em!"

Hàn Tả Tả nhanh chóng đỏ rần cả mặt, suýt nữa hộc máu.

Những quả bóng nước giắt giữa không trung, dưới ánh mặt trời càng thêm suốt, rung rinh lắc lư, hình cầu căng đầy tròn trịa, mũi nhọn nho nhỏ đứng vững, chột nhất nhìn qua... Xác thực rất giống gò ngực căng phồng của phụ nữ.

Hàn Tả Tả roi lệ đầy mặt, cô thật ngu ngốc a, khi không lại chủ động dâng mình để chú tư đùa giỡn trên chọc!

Lang Hi mở túi to đem về ra, dọn bát đĩa, gọi Hàn Tả Tả: "Đói bụng đi, lại đây ăn cơm."

Hàn Tả Tả quả thật cảm thấy rất đói bụng, ương ngạnh quệt miệng ra vẻ như không có việc gì, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm đĩa hóa bị phần thành thềm ăn.

Bụng no căng rồi, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

Hàn Tả Tả bị đá kích lập đi lập lại nhiều lần, da mặt cũng phá lệ dày hơn, không thềm bày ra thái độ lạnh nhạt trước đó nữa.

"Chú tư, anh chuẩn bị khi nào thì về Chu gia?"

Lang Hi không để ý lắm nói: "Tùy em."

Hàn Tả Tả nghĩ nghĩ, đề nghị nói: "Nếu không, bây giờ trở về... Tuy rằng ông nội nói không lớn lắm, nhưng nhiều bạn bè thân thích như vậy, mẹ em và mọi người chắc bận rộn lắm, em trở về phụ một tay. Còn anh thì trễ chút nữa hãy về, chúng ta lát nữa gặp ở nhà!"

Lang Hi sắc mặt không hề vui vẻ, anh đương nhiên là muốn cùng Tả Tả cùng nhau quang minh chính đại trở về.

Bất quá cũng không có biện pháp, Hàn Tả Tả kiên trì giấu diếm tình cảm của bọn họ, tất nhiên sẽ không giống trống khua chiêng vui vẻ về nhà cùng anh, để tránh người khác nghi ngờ hiểu lầm vô căn cứ.

Hàn Tả Tả thay quần áo, mang theo quà tặng đã mua cho Chu lão gia ra cửa.

Lúc chờ thang máy, Lang Hi bước lại gần, Hàn Tả Tả kinh ngạc quay đầu, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lang Hi trầm mặc vươn tay, đem một chiếc chìa khóa đặt vào lòng bàn tay cô.

Hàn Tả Tả nghi hoặc mở miệng: "Đây là..."

Lang Hi trầm giọng nói: "Chìa khóa phòng của anh."

Hàn Tả Tả trước đó bị anh lừa gạt ở lại một đêm, ngày hôm sau liền dọn đồ bỏ đi với chuyến thăm kiểm tra đột xuất của Hàn Uyển, trong lúc vội vàng Lang Hi vẫn không tìm được cơ hội đem chìa khóa phòng đưa cho cô.

Hàn Tả Tả cúi đầu ngắm chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, đột nhiên lúng ta lúng túng không biết nên nói cái gì.

Lang Hi lại nghĩ rằng cô không muốn muốn, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: "Tối hôm qua em đã đáp ứng rồi, không được anh đồng ý, sẽ không tùy tiện chuyển đi."

Hàn Tả Tả ngốc lảng ngảng đầu, nghi hoặc lẩm bẩm nói: "Em đáp ứng?"

Lang Hi sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi, híp mắt nguy hiểm thấp giọng hỏi: "Em quên?"

Hàn Tả Tả ha ha cười gượng, cau mày đau khổ hồi tưởng, mơ mơ hồ hồ nhớ tới lần cuối cùng tối hôm qua, Lang Hi xác thực đề lên cô nói gì đó, còn bức cô đồng ý chuyện gì nữa nha.

Nhớ tới tối hôm qua, sắc mặt Hàn Tả Tả hơi hơi mất tự nhiên, yên lặng lấy chìa khóa trong túi ra, móc chìa khóa trên tay vào đó.

Lang Hi sắc mặt dịu lại, vừa lòng gật gật đầu.

Thang máy cuối cùng cũng tới, Hàn Tả Tả tạm biệt anh, đi vào thang máy.

Lang Hi thân nhiên dặn dò: "trên đường cẩn thận."

Dưới lầu có trạm xe, Hàn Tả Tả trực tiếp ngồi tàu tàu điện ngầm về nhà, trên đường không cần đổi xe, so với lúc đi tới trường thuận lợi hơn rất nhiều.

Chu gia hôm nay so với bình thường nao nhiệt rất nhiều,

Tuy rằng ngày mai mới là đại thọ của Chu lão gia, nhưng một số ít cách bạn bè thân thuộc ở xa hôm nay đã đến rồi.

Hàn Tả Tả vừa mới vào cửa đã nghe thấy tiếng cười sang sảng thoải mái của Chu lão gia, trong phòng khách ngồi vài người xa lạ, chắc là chiến hữu của ông hồi trước.

Chu Quảng Vinh vẫy vẫy tay gọi Hàn Tả Tả, cười giới thiệu với mọi người: "Đây là cháu gái út của tôi, lớp trẻ của chúng ta Chu gia đều là mấy thẳng nhóc đáng ghét, cho nên có thể có được cháu gái như vậy, tôi thực sự rất vui nha!"

Hàn Tả Tả lễ phép gật đầu chào mọi người, sau kho hô một lượt bác trai, chú, ông liền cười nói: "Đúng vậy, ông nội luôn mềm lòng với cháu hơn các anh trai, bình thường cũng đặc biệt thương yêu cháu nha!"

Hàn Tả Tả nói là sự thực, cũng không cố ý xu nịnh Chu Quảng Vinh, mọi người đang ngồi ở đây đều biết thân phận gượng gạo của cô, vượt mong ngựa chỉ sợ sẽ càng khiến người ta xem thường mà thôi. Nhưng lời nói cảm kích vừa thốt ra, không chỉ có Chu lão gia cao hứng, những người khác cũng đều cảm thấy Hàn Tả Tả là đứa nhỏ nhu thuận hiểu chuyện.

Chu Quảng Vinh tuy rằng tuổi đã lớn, tóc đều điểm hoa râm, nhưng đôi mắt vẫn còn rất nhạy bén sáng suốt, hơn nữa thân thể dẻo dai, càng làm cho mọi người cảm giác ông vẫn còn rất khỏe mạnh.

Chu lão gia tâm tình đang rất vui vẻ, Hàn Tả Tả thừa dịp lấy quà tặng ra, mang theo tươi cười ngượng ngùng nói: "Ông nội, cháu cũng không biết ông thích cái gì, món quà này cháu chọn rất lâu mới mua được đây. một chút tâm ý, chúc ông thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi!"

Chu Quảng Vinh cười to nhận món quà, vừa mở hộp ra vừa nói: "Quà cháu tặng đưa, chắc chắn ông sẽ thích!"

Chu lão gia lấy cặp kính lão, cười lớn giờ cho mọi người xem, đắc ý nói: "Thế nào, ta nói đúng đi! Vẫn là nha đầu này tri kỷ nhất!"

Chu Quảng Vinh nhìn về phía Hàn Tả Tả: "thật sự là không uống công ông thương cháu mà!"

Mọi người đều biết ông ở trong quân đội cống hiến hơn nửa đời người, đối với quân đội có cảm tình thâm hậu, nhận được lễ vật như vậy tất nhiên là vô cùng vui mừng, không khỏi không ngừng lời khen Hàn Tả Tả tỉ mỉ lại thông minh.

Hàn Tả Tả mỉm cười: "Ông nội thích là được rồi!"

Hàn Tả Tả tỉnh mắt cười nói với mọi người: "Ông nội, các bác và cô chú ngồi chơi, cháu vào phòng bếp nhìn xem có có thể giúp đỡ việc hay không!"

Chu lão gia vẫy vẫy tay: "Đi đi, có các thím của cháu ở đấy rồi, cháu cứ đi làm việc của mình là được rồi!"

Hàn Tả Tả rửa tay xong rồi vào phòng bếp, Hàn Uyển và các thím đang vừa bận việc vừa nói chuyện với nhau.

Hàn Uyển cười hỏi: "Khi nào thì trở về, có chào ông nội chưa?"

Hàn Tả Tả hỗ trợ rửa rau, đáp: "Vừa về tới, đã chào hỏi ông nội và mọi người trong phòng khách rồi."

Hàn Uyển gặt gặt đầu, đem đĩa hoa quả và điểm tâm, đưa cho cô nói: "Chỗ này không cần con đâu, bung hoa quả ra ngoài đi, rồi con về phòng nghỉ ngơi cho mẹ!"

Hàn Tả Tả nhìn nhìn, phòng bếp quả thật không bận rộn cho lắm, liền đón lấy đĩa đựng trái cây mang ra, xong rồi đi lên phòng mình.

Lang Hi thẳng đến trước giờ cơm chiều mới trở về.

Mặc dù trong nhà đến rất nhiều khách, Lang Hi cũng vẫn như cũ vẻ mặt thờ ơ, cả người tản ra xa cách mãnh liệt, làm cho những người đó dù có muốn, cũng không dám đi qua nói chuyện với anh.

Tuy rằng còn chưa tới ngày sinh nhật, nhưng có nhiều người đến đây như vậy, cơm chiều vô cùng náo nhiệt.

Chu lão gia tất nhiên ngồi ở vị trí chủ nhà, bàn ăn thật lớn ngồi đầy bạn bè thân thích của Chu gia, Hàn Tả Tả là tiểu bối ngồi chung bàn khác với nhóm phụ nữ trong nhà.

trên bàn cơm đơn giản chỉ là những lời nói khách sáo, Hàn Tả Tả khéo léo ứng đối, còn có thể phân ra lực chú ý nhìn Lang Hi ngồi bên bàn khác.

Lang Hi mặt không chút thay đổi ăn thức ăn, ngẫu nhiên cũng kính rượu các trưởng bối, nói rất ít, nhưng vẫn không mất lễ.

Hàn Tả Tả không khỏi thăm than, mặt than kiệm lời như chú tư kỳ thật cũng rất tốt, giống như lúc này vậy, anh chỉ cần ngồi đó, trưng ra khuôn mặt lạnh tanh mắt diếc tai ngơ những chuyện trên bàn, thế là không ai dám lại bắt chuyện với anh cả.

không giống cô, bị một đám phụ nữ trung niên vây quanh hỏi chuyện, từ việc học đến cuộc sống rồi cả chuyện tình cảm... Lối hết tất cả ra hỏi một lượt.

Sau khi ăn xong thì đến giờ nghỉ ngơi, mọi người đều xin phép ra về.

Chỉ có hai vị khách ở lại nhà, lúc này cũng lên lầu chơi cờ với Chu lão gia rồi.

Hàn Tả Tả phụ giúp dọn dẹp, xong xuôi cũng trở về phòng nghỉ.

Dưới lầu dần dần yên tĩnh, mấy thím và mẹ cô phỏng chừng làm việc cả một ngày cũng mệt mỏi rồi, không tiếp tục tán gẫu nữa, sớm trở về phòng ngủ rồi.

Hàn Tả Tả tắm xong ngồi ở trên giường đọc sách, đêm cuối xuân tiết trời mát mẻ, gió nhẹ thổi vào căn phòng, vô cùng thoải mái.

Đột nhiên nghe được một trận quen thuộc "dát dát dát", Hàn Tả Tả bỏ sách xuống tò mò đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu thấp thoáng có người đang đứng.

Hàn Tả Tả mặc quần áo, rón ra rón rén đi xuống, người đứng trong vườn hoa quả nhiên là Lang Hi, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm chiếc lồng chim trên cây..

"Chú tư, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?"

Lang Hi nhanh chóng quay đầu nhìn cô, lắc lắc đầu không trả lời, cau mày, lãnh nghiêm mặt, trầm giọng mệnh lệnh: "Trở về!"

Hàn Tả Tả sùng sốt một chút, nhận ra trong lồng sắt là con vẹt lông xám, mấy ngày không thấy đã lớn lên nhiều rồi, cũng không giống như lúc trước gặp nó, một cuộn lông xám tròn vo.

Tiểu Hôi giờ cánh nhảy tung tung trong lồng sắt, đôi mắt nhỏ can đảm dám trừng trở lại ánh mắt của Lang Hi khàn cả giọng rống: "Vô liêm si, vô liêm si —— xú tiểu tử! Cạc cạc dát —— "

Lang Hi sắc mặt nhanh chóng tái mét.

Hàn Tả Tả nhìn đến sắc mặt đỏ bừng, thật sự nhìn không được "Xi" cười lên tiếng.

Lang Hi hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm con vẹt bụi ánh mắt thập phần hung tàn.

Hàn Tả Tả buồn cười giờ ngón tay treu chọc chú vẹt, buồn cười nói: "A, Tiểu Hôi đã có thể nói nhiều chữ như vậy rồi sao!"

Tiểu Hôi đối với ánh mắt đờ đờ sát khí của Lang Hi không hề để bụng, vui vẻ vỗ cánh, đắc ý đảo dạt hót: "Thường cho, thường cho —— "

Hàn Tả Tả cười đến đau bụng, thấy chú vẹt xám tro này đã giúp cô tìm về mặt mũi, vui vẻ cầm thức ăn đi tới đút cho nó ăn.

Tiểu Hôi nghiêng ngả cái đầu tròn quan sát chung quanh, bất thành lĩnh như có tia chớp xẹt qua, Lang Hi nhanh chóng vươn tay tóm lấy cổ nó, không lưu tình chút nào tóm chặt một nhúm lông lớn của cu cậu.

Tiểu Hôi kinh hoàng quẫy đạp tứ phía, chiếc lông chim ở trên cao lung lay mãnh liệt.

Hàn Tả Tả dờ khóc dờ cười: "anh đi so đo với con vật nhỏ bé này làm gì nha!"

Lang Hi nhẹ nhàng thổi một phát, nhúm lông chim trên tay rơi xuống, thần nhiên nói: "không có gì, dạy nó nói tiếng người mà thôi!"

Tiểu Hôi phấn nộ nhảy rống: "Vô liêm sỉ! Tiểu tử bất hiếu!"

Lang Hi trong mắt hung quang chột lóc.

Hàn Tả Tả vội vàng nói: "Được rồi được rồi, đã trễ như thế, lại ép buộc sợ sẽ đánh thức mọi người... Chúng ta nên quay về phòng ngủ thôi!"

Lang Hi ánh mắt vừa động, nghiêm trang hỏi: "Về phòng em hay là phòng anh?"

Hàn Tả Tả thiếu chút nữa nghẹn chết nha, tức giận nói: "Ai về phòng nấy, giường ai nấy ngủ!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Edit: Ishtar

Ngày sinh nhật của Chu lão gia vừa vặn đúng ngày cuối tuần, cho nên người đến tham dự cũng không ít, trừ bỏ thân thích của Chu gia, còn có rất nhiều chiến hữu bạn bè thân thiết cũng dẫn theo gia đình tới.

Chu gia hiếm khi nào náo nhiệt như vậy, Chu Quảng Vinh cười trò chuyện với chiến hữu, tiếng cười vang như chuông, tinh thần mạnh khỏe, đại khái là vì quá mức vui vẻ, khuôn mặt ngày thường có chút nghiêm túc lúc này cũng hồng hào vui vẻ.

Hàn Tả Tả lại thật sâu cảm nhận được, trầm mặc ít lời cũng có chỗ tốt vô cùng.

Ví như lúc này, Chu gia cần người ở cửa nghênh đón khách mời.

Lang Hi cũng trong hàng ngũ thế hệ trẻ của Chu gia, tự nhiên thích hợp, nhưng anh lại trưng ra bản mặt lạnh tanh như thần giữ cửa, chắc rằng có thể đem khách khứa trực tiếp dọa chạy mất.

Hàn Tả Tả ngược lại rất có duyên ăn nói, chừng mực lễ phép, bất quá cô cũng không phải là người của Chu gia, rất nhiều người đều không biết, tất nhiên cũng không phù hợp.

Mà Chu Hoảng đang đang ở thời kỳ nổi loạn, rất không đủ ổn trọng, ai cũng lo lắng khi để cho hắn đi đón khách.

Về phần bác cả và chú ba Chu gia, đều ở trong phòng bận rộn tiếp đón khách mời.

Vì thế nhiệm vụ đứng ở cửa nghênh đón khách mời liền giao cho anh cả Chu Thuần.

Chu Thuần một người rất chịu khó và có trách nhiệm, cười đến cằm đều cứng đờ, miệng lưỡi khô khốc, ngay cả nước miếng cũng chưa uống.

Hàn Tả Tả không có khí thế lù lù bất động giống Lang Hi, mỗi lần đến trường hợp này, vẫn luôn nhịn không được trong lòng có chút không được tự nhiên, vì thế cô đối với chú tư còn có một loại cảm giác phá lệ thân thiết, giống như hai người cùng tình nguyện cam chịu ‘đứng dưới mái hiên’.

Dù sao ở Chu gia, người có thân phận xấu hổ, duy nhất chỉ có cô và Lang Hi.

Lang Hi từ trước đến nay không thích giao tiếp với người lạ, vì tránh cho phiền toái, vẫn một mình đứng dựa trong góc, mặt không chút thay đổi cùng cùng những người đi qua gật đầu chào hỏi, rất ít mở miệng.

Chu Quảng Vinh cùng người đối diện nói mấy câu, liền quay về phía anh vẫy vẫy tay, cười gọi anh qua đó.

Hàn Tà Tà nghe được tên của anh như phản xạ có điều kiện nhìn về phía anh, đúng lúc giao với tầm mắt của anh, lập tức làm như không có việc gì dời đi tầm mắt.

Lang Hi bỏ tay vào túi quần, về mặt hồ hững đi tới.

Chu Quảng Vinh cười vui vẻ vỗ vỗ bờ vai của anh, giới thiệu với chiến hữu của ông: "Đây là lão Tứ nhà tôi! Trước kia luôn ở nước ngoài, mấy ngày gần đây mới về nước phát triển! Ông đừng thấy vậy mà khen nó, thằng con này của tôi cái gì cũng tốt, chính là tính tình có chút không được tự nhiên, lớn lên không thích nói chuyện!"

Vị chiến hữu kia về mặt tươi cười nói: "Con trai nhà ông có ai mà không tốt chứ, tôi thấy cậu ấy cũng là thanh niên tài俊! Người trẻ tuổi đều có chút cá tính, tuy trầm mặc vậy nhưng càng có vẻ ổn trọng đó thôi!"

Chu Quảng Vinh ha ha cười rộ lên, ý vị thâm trường nhìn về phía bên cạnh nói: "Con gái nhà ông cũng rất giỏi mà, nhiều năm không thấy, nay cũng đã lớn lên thành một cô gái xinh đẹp, Thủy Linh Linh, xinh đẹp giống hệt như em dâu ngày xưa!"

Đứng ở bên cạnh là cô gái tóc dài qua vai, gương mặt trắng nõn, mi thanh mục tú, mang theo ngượng ngùng mỉm cười, thoải mái nói: "Lần trước gặp bác Chu cháu còn chưa xuất ngoại, khi đó còn đang trung học!"

Chu Quảng Vinh gật gật đầu: "Đúng đúng đúng, thật sự là con gái mười tám thay đổi có khác, ngày bé cũng rất đáng yêu, hiện tại cũng càng ngày càng xinh đẹp!"

Chu Quảng Vinh huých nhẹ Lang Hi, có thâm ý nói: "Người trẻ tuổi như hai đứa cứ nói chuyện với nhau đi, lão già bọn ta trò chuyện hai đứa chắc sẽ không thích nghe, sợ hai đứa đứng đây buồn chán! Vừa vặn Lang Hi đã sống ở nước ngoài nhiều năm, hai đứa hẳn là có rất nhiều đề tài chung để nói với nhau! Lang Hi, tiếp đãi con gái người ta cho thật tốt đó!"

Lão chiến hữu lập tức cười phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, hai đứa cứ nói chuyện với nhau, cứ mặc hai lão già chúng ta đứng đây tán gẫu là được rồi!"

Lang Hi lạnh lùng nghiêm mặt, nặng nề nhìn Chu lão gia.

Chu Quảng Vinh tươi cười không thay đổi, ngữ khí giống như ngày thường mang theo ý cường ngạnh không cho phép cự tuyệt, thản nhiên nói: "Trong phòng khách buồn chán, hai đứa ra ngoài vườn ngồi một chút, nơi đó không khí rất tốt!"

Nhiều khách mời như vậy, Lang Hi chỉ phải gật gật đầu, hơi hơi nâng tay, ý bảo cô gái kia cùng đi với mình.

Hàn Tà Tà tuy rằng đứng lẫn trong đám quý bà, nhưng vẫn thường thường chú ý Lang Hi, nhìn thấy anh cùng một cô gái sóng vai đi ra ngoài, lập tức dừng một chút, lại tiếp tục làm như không có việc gì nói chuyện.

Hàn Tà Tà sắc mặt bất động, cười trả lời câu hỏi của thím cô, tâm tư lại bay đến nơi nào không biết.

cô gái kia là ai?

Tóc dài thẳng mượt? Xinh đẹp giàu có?

Hàn Tà Tà liếc mắt nhìn Chu lão gia một cái, trong lòng suy nghĩ, đã đoán ra được đại khái vấn đề.

Hừ! Cái gì nhiều năm không thấy lão chiến hữu đến chúc thọ!

Đây rõ ràng là tới cửa đẩy mạnh tiêu thụ con gái nhà mình mà!

Chu lão gia đã nhiều đó tuổi rồi mà còn nổi hứng đi làm ông mai...

Hàn Tà Tà không tự chủ được hiện lên biểu tình "Ăn không được bồ đào nói bồ đào chua", lại có chút khinh thường ghen tị, có chút chua chát hâm mộ.

Lang Hi toàn thân không một chỗ không lạnh, dựa theo phản phó đem người dẫn ra hoa viên, liền trung ra bản mặt than đứng ở đằng kia, không nói được một lời.

cô gái kia cũng có chút xấu hổ, vốn là một cô gái rất lạnh lợi, bị Lang Hi bày ra biểu tình lạnh lùng "Người lạ chớ đến gần" khiến cho không biết mở miệng như thế nào.

Ngọn cây lắc lư, trong lòng sắt lý phát ra tiếng vỗ cánh phành phạch.

cô gái kia mất sáng ngời, tiến lên hai bước, cười tán thưởng: "Đây là bụi vệt sao? thật hiếm thấy nha!"

Lang Hi lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Hôi một cái, ánh mắt như đao, Tiểu Hôi bị dọa sợ tới mức lông dựng đứng, ôm cái cổ trụ lùi lui vào trong góc, lạnh run, cũng không dám tùy tiện mở miệng khoe khoang.

Lang Hi trầm mặc làm cho cô gái có chút không được tự nhiên, cười khan nói: "thật là một chú vẹt đáng yêu, đây là giống hiếm, anh nuôi sao?"

Lang Hi rút cục cũng chuyển tầm mắt về phía cô ta, hai mắt sâu thẳm tối đen, một chút cảm xúc cũng không có, ngữ khí nặng nề mở miệng hỏi nói: "cô thích nó?"

cô gái biểu tình chậm rãi thả lỏng, rút cục nhẹ nhàng thở ra, thoải mái mà cười nói: "Đương nhiên thích! Em thích nhất là chim, ở nước ngoài từng nuôi một con..."

"Nga!" Lang Hi không có hứng thú nghe cô ta lú lú nói tiếp, thản nhiên đánh gãy lời cô ta nói, "Tặng cho cô, ba nhất định rất vui. Vật lông hàm xương hương vị hẳn là không tệ!"

cô gái kinh ngạc há to miệng, nhất thời phản ứng không kịp.

Lang Hi ánh mắt sáng quắc trừng mắt nhìn Tiểu Hôi, Tiểu Hôi cảnh giác nhảy dựng lên, "dát" một tiếng bắt đầu hoảng sợ lùi tứ phía, lông sắt lay động chớp lên, lung lay sắp đổ, rơi ra mấy cọng lông chim.

Lang Hi sâu kín nói: "Béo như vậy, thịt rất nhiều đây."

cô gái kia sắc mặt cứng đờ, lắp bắp nói: "Em, em, em... Là người ăn chay, không ăn thịt..."

"Nga." Lang Hi biểu tình nói không nên lời tiếc nuối, liếc nhìn cô ta một cái, ánh mắt kia dường như mang theo tia ghét bỏ, giống như ghét bỏ cô ta thập phần vô dụng, ngay cả một con con vẹt cũng không dám đụng vào.

Cũng may là cô gái này trái tim đủ cường đại, ương ngạnh ổn định cảm xúc chính mình, kéo kéo khóe miệng, nghẹn ra một nụ cười khó khăn, nhẹ giọng nói: "Chúng ta qua bên kia ngồi một lát đi, em mang giày cao gót, chân hơi đau."

Lang Hi một chút phong độ vẫn phải có, lập tức hai lời cũng chưa nói đi đến ghế đá bên cạnh bàn ngồi xuống.

cô gái lo lắng lướt nhìn lồng chim chậm rãi khôi phục bình tĩnh, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Lặng im một lát, cô gái rút cuộc vẫn là người quen với bầu không khí náo nhiệt, ngồi yên như vậy thật sự không được tự nhiên, nhin không được đánh vỡ trầm mặc, mở miệng nói: "Nghe bác Chu gọi anh Lang Hi? anh gọi là Chu Lang Hi sao, thông thường hay dùng chữ Minh làm tên đệm, vì sao không gọi Chu Minh Hi?"

Lang Hi luôn luôn làm người khiêm tốn, Chu gia cũng không thích vì một chuyện nhỏ mà ồn ào ầm ĩ, tuy rằng không cố ý giấu diếm, nhưng cũng không có giống trông khua chiêng chiêu cáo thiên hạ, bởi vậy cô gái trước mặt này cũng không rõ thân phận con riêng của anh.

Lang Hi có chút không kiên nhẫn, nhưng ngồi trong hoa viên dường như so với ngồi với cả đồng người thoải mái hơn, liền nhin xuống tính tình thuận miệng trả lời có lệ: "Mẹ sinh, cùng họ mẹ!"

cô gái này thực có vài phần thông minh, nhận thấy được Lang Hi cảm xúc không tốt lắm, liền suy xét đến việc mình vừa hỏi có thể đã động chạm đến vấn đề riêng tư của người ta, cười ra vẻ đã hiểu, lập tức dòi đi đề tài.

"Nghe bác Chu nói gần đây anh mới từ nước ngoài trở về phát triển? Em cũng vậy..." cô gái vén tóc mai ra sau tai, lộ ra sườn mặt tinh tế cùng chiếc cổ trắng nõn mượt mà, cười nói, "Vốn không nghĩ về nước, đều là mẹ em vẫn luôn thúc giục... Ai, trong nước tuy rằng cơ hội phát triển cũng rất nhiều, nhưng rút cuộc cũng không bằng nước ngoài. Nơi này hoàn cảnh không tốt, thời tiết thất thường không nói, tổ chất của phần lớn dân cư cũng kém rất nhiều! Nếu không phải mẹ em nhớ thương em, em đã chuẩn bị ở nước ngoài định cư... anh đâu, anh vì sao muốn về nước?"

Lang Hi không chút để ý duỗi thẳng chân, trên người khí thế lãnh liệt vừa thu lại, thanh âm trầm thấp vẫn như cũ xa cách, lời nói lại mang theo ý ả dụ ôn nhu khó thấy, thản nhiên nói: "Trong nước ghế lái điều khiển bên trái, tôi thích dựa vào bên trái đi."

cô gái ngẩn người, trực giác phụ nữ làm cho cô nàng cảm thấy biến hóa rất nhỏ của Lang Hi cùng lời nói của anh như có thâm ý khác, lại không rõ là vì cái gì, chỉ đành hé miệng cười nói: "Lý do này thật đặc biệt, kỳ thật em về nước lái xe ngược lại hơi không quen! Giao thông trong nước lại đông nghịt, người cầu thả vượt đèn đỏ cũng quá nhiều..."

Dừng một chút, cô gái quay đầu, trừng mắt nhìn nghi hoặc nói: "Nhưng là anh không phải mới dọn về sống sao? Sao lại có thói quen..."

Lang Hi rũ mắt xuống, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc trong mắt, thanh âm tinh tế nói: "Từ khi đi bên trái, sẽ cảm thấy đi không được con đường khác... Tôi đã nhận định, đi mãi một con đường đến già."

Lời này có điểm kỳ quái, cô nàng không hiểu ra sao, yên lặng cân nhắc hồi lâu, vẫn là không đoán ra ý tứ của Lang Hi.

Lang Hi không biết suy nghĩ cái gì, nguyên bản khuôn mặt góc cạnh như được trạm trổ toát ra sự lạnh lùng xa cách, giờ phút này cư nhiên nhu hòa đi rất nhiều, như hồ nước ngàn năm đóng băng, trong nháy mắt băng tuyết tan rã, lưu chuyển ra ý ôn nhu nhọt nhọt, khuôn mặt cũng không còn lạnh nhạt xa cách như ngày thường.

Dù cho cô nàng có cân nhắc suy nghĩ tới lui, nghiền ngẫm từng chữ một, cũng lĩnh hội không được thâm ý của Lang Hi, vắt hết óc tìm đề tài, nhận được

đều là cái nhìn lạnh đậm hờ hững của Lang Hi, về sau, mặc kệ cô ta nói cái gì, Lang Hi đều là vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm phía trước, ngay cả nhìn cũng lờ lờ nhìn cô ta.

Con gái nhà người ta sống đến từng tuổi này phỏng chừng chưa từng bị xem nhẹ như vậy, lúng túng sắp bật khóc, khuôn mặt trắng bệch lưng lay sắp đổ đứng lên, thanh âm run rẩy suy yếu nói: "thật xin lỗi, em phải vào nhà cùng mẹ..."

Lang Hi rốt cục cũng quay đầu, sắc mặt lộ ra vẻ vui sướng thần nhiên, hai mắt rõ ràng biểu hiện ý tứ ‘tạm biệt không tiễn’.

cô gái nhỏ rốt cục nhìn không được lão đảo chạy đi, một đường bùm mặt thút thút mà chạy.

Trong vườn hoa gió mát chim kêu, một mảnh yên tĩnh tốt đẹp.

Lang Hi miễn cưỡng vươn tay, cánh tay nhàn nhàn khoát lên bên cạnh bàn, thần nhiên nói: "đi ra."

Hàn Tà Tà run rẩy khóe miệng từ phía sau giàn hoa bước ra, cô cuối cùng vẫn nhìn không được, mà xui quý khiến tránh ở một bên nghe lén, giống như ăn trộm ngồi xổm phía sau giàn hoa, nỗi lòng theo đối thoại của hai người mà dần bình tĩnh.

Hàn Tà Tà ngay từ đầu bị câu nói đầy thâm ý của Lang Hi "Dựa vào tả đi" – ‘dựa vào bên trái mà đi’ mặt mày rạng rỡ, khi nghe đến câu "một đường đi đến già" kia quả thực trong lòng nở hoa, ai biết chú tư hay bắt chẹt người lại chẳng phân biệt được trường hợp, nghe đến cuối cùng Hàn Tà Tà lại nảy sinh chút đồng tình với tình địch vừa rồi.

Hàn Tà Tà không khỏi cảm khái sức chiến đấu của chú tư quả nhiên không giống người thường, đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh.

"anh phát hiện ra em lúc nào?"

Lang Hi thờ dãi: "Từ lúc em đi theo anh ra đây."

Hàn Tà Tà trước giờ luôn suy nghĩ cẩn thận, vừa nghe lời này liền nhìn không được cân nhắc, chú tư vừa vừa rồi nhu tình mặt ý tỏ lộ là không phải cố ý nói cho cô nghe đấy chứ, ra tay phủ đầu trước, tránh việc cô chạy tới khởi binh vắn tội.

Hàn Tà Tà khó chịu bĩu môi, chìa chìa bờ vai của anh giáo huấn nói: "Chú tư, anh làm sao có thể như vậy! không hề thương hương tiếc ngọc, anh xem anh làm cho con gái nhà người ta khóc lóc chạy mất rồi kia..."

Lang Hi bắt được ngón tay của cô, đặt ở trong lòng bàn tay vuốt ve, nghe vậy "Ngô" một tiếng, thờ ơ nói: "cô ta rất vô dụng, bộ dạng xấu xí, thể nhưng ngốc như vậy, nói chuyện thì ông nói gà bà nói vịt, còn trung ra vẻ mặt ta đây rất thông minh."

Hàn Tà Tà dờ khóc dờ cười mở miệng: "Cái gì xấu xí chứ! Người ta bắt quá chỉ là cảm hơi nhẹn một chút, đây chính là khuôn mặt tiêu chuẩn của mỹ nhân, rất thịnh hành năm nay đó nha!"

Lang Hi hờ hững "Nga" một tiếng, thần nhiên nói: "Nguyên lai hiện tại thịnh hành mặt mũi khoan."

Hàn Tà Tà: "..."

Cái gì mặt mũi khoan! Kia rõ ràng là mặt trái xoan, là trái xoan đó!

Hàn Tà Tà bắt đầu tội nghiệp cô nàng hồi này, nếu lời này bị cô ta nghe được, có mà đau lòng chết mất.

Hàn Tà Tà rút tay ra, không nhìn về mặt bất mãn của Lang Hi, tỏ ra đau lòng nói nói: "Miệng tích chút đức đi chú tư! cô gái nhà người ta bị anh làm cho nhiều lúng túng a, anh như vậy là không đúng, đối với phụ nữ cần phải ôn nhu có phong độ! Hôn nữa, chính anh tư duy lạ đời nói chuyện lại hay bắt chẹt người khác, anh còn trách người ta không hiểu ý tứ của anh... Chú tư anh thật là nên học lại tiếng Trung cho thật tốt!"

Lang Hi lơ đãng nói: "Em có thể biết, cô ta không bằng em!"

Lang Hi nghĩ nghĩ, còn thật nghiêm túc bổ sung nói: "Chỉ số thông minh thấp là chuyện vô cùng đáng thương, cô ta vốn sinh ra đã kém cỏi, không liên quan gì tới anh!"

Hàn Tà Tà: "..."

Hàn Tà Tà thật muốn thay cô nàng hồi này phun huyết, yên lặng xoay mặt đi, cảm thấy giờ phút này tâm tình của cô vô cùng phức tạp, thế nhưng ần ần có loại cảm giác như là – trứng đau ah.

Lang Hi vui vẻ sờ sờ đầu cô, trong giọng nói tràn đầy may mắn: "Có em hiểu được anh."

Đúng vậy, trừ bỏ em phỏng chừng không còn ai có thể tiếp nhận cách ăn nói của anh.

Hàn Tà Tà quệt mặt, ưu thương ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, không khỏi thật sâu thở dài.

cô hiện tại lại hoàn toàn không lo lắng chú tư sẽ thay lòng đổi dạ, ngay cả khi chú tư có như vậy, trừ cô ra, còn có người phụ nữ nào đủ mạnh mẽ đương

đầu được chứ.

cô gái trẻ tuổi xinh đẹp vừa rồi kia chính là minh họa điển hình, trình độ hoàn toàn chưa thể đặt vào mắt, quả thực một chút sức chiến đấu cũng không có!

Muốn quyền rũ chú tư, không có một trái tim đủ sắt đá mạnh mẽ là tuyệt đối không được!

Hàn Tả Tả sợ người khác nghi ngờ quan hệ giữa cô và chú tư, ngồi mới chút xíu đã lập tức vội vã trở về.

"anh cứ ở trong này ngồi một lát, miễn cho trở về bị ông nội quở trách!"

Lang Hi không thêm đề ý, cũng không thêm quan tâm chính mình có thể bị quở trách hay không, nhưng vẫn gật gật đầu bảo Tả Tả quay vào trong trước.

không biết có phải bởi vì chột dạ hay không, Hàn Tả Tả vừa bước vào phòng khách liền theo phản xạ nhìn về phía Chu lão gia.

Chu Quảng Vinh đang cùng chiến hữu tán gẫu vui vẻ, đột nhiên mắt sáng như đuốc quét qua cô liếc mắt một cái, đáy mắt lóe sáng, dường như chỉ một cái liếc mắt đã nhìn thấu được cô, ánh mắt lại âm trầm khó hiểu, làm cho người ta đoán không ra. Chu Quảng Vinh sắc mặt không thay đổi, chỉ liếc mắt một cái lại quay đầu tiếp tục đề tài tán gẫu vui vẻ khi nãy.

Hàn Tả Tả trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh, chậm rãi thở ra một hơi, đáy lòng bất an, trên mặt lại thể hiện nụ cười khéo léo, tiếp tục cùng Hàn Uyển tiếp đón khách mời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit: Ishtar

Thời điểm Chu Quảng Vinh tiễn bước vị khách cuối cùng, sắc trời đã khuya lắm rồi.

Hàn Uyển và Tả Tả bắt đầu thu dọn phòng khách, Chu Quảng Vinh thân nhiên quét hai người liếc mắt một cái, lạnh lùng ra lệnh nói: "Lang Hi, theo ta đi thư phòng."

Hàn Tả Tả trượt tay, đứng phải chén trà trên bàn, may mắn phản ứng mau lẹ, luống cuống tay chân vội chụp lấy mới không rơi xuống đất.

Hàn Uyển vội vàng bỏ khăn lau lại đáy hời: "Sao lại thế này? không làm con bị thương chứ!"

Hàn Tả Tả vẩy nước trên tay, miễn cưỡng cười nói: "không có việc gì, nước đã hết nóng rồi!"

Hàn Uyển nhìn nhìn, may mắn không bị thương, không khỏi oán trách liếc mắt một cái nói: "Quên đi quên đi, con cũng mệt mỏi cả ngày rồi, nơi này không cần con dọn dẹp, lên lầu nghỉ ngơi đi!"

Chỉ còn vài cái chén phải rửa thôi, Hàn Tả Tả lại tâm thần không yên, nghĩ nghĩ nói: "Dạ được, mẹ vất vả rồi, vậy con về phòng trước!"

Hàn Tả Tả ở trên lầu hai, chần chừ một lát, thấy chung quanh không có người, liền lặng lẽ chuyển bước đi vào phòng Lang Hi.

Thư phòng của Chu Quảng Vinh rất lớn, bắt ánh sáng cũng phi thường tốt. rèm cửa sổ dày cộm chấm đất, dựa vào tường là giá sách cao ngất, trên đó xếp toàn là những cuốn sách nổi tiếng quý hiếm, đại bộ phận là tư liệu quân sự.

Lang Hi không phải lần đầu tiên bước vào đây, mỗi lần tiến vào đều không tự giác nhìn về vách tường phía tay trái.

trên tường treo đầy ảnh chụp của Chu Quảng Vinh, từ lúc thanh niên đến trung niên, nhưng nhìn thấy nhiều nhất, vẫn là huân chương chỉ chít.

Chu Quảng Vinh đi về phía sau bàn ngồi xuống, sắc mặt bình tĩnh mở miệng: "Con tuổi cũng không còn nhỏ, con gái út nhà Bạch gia dịu dàng thùy mị, hiểu biết lễ nghĩa, mặc kệ là tuổi tác hay tướng mạo, hay là tính tình xuất thân, đều rất xứng với con!"

Chu Quảng Vinh chân mày dựng thẳng, cả giận nói: "Con đối xử với người ta lạnh nhạt, ta cũng không cầu anh ga-lăng phong độ thế nào! Nhưng con đã làm gì, đừng nói sẵn sóc chiếu cố, cư nhiên chỉ đi với người ta chút xíu đã chộc cho người ta khóc lóc chạy trốn về! Con đây là đang cố ý làm ta bề mặt sao?"

Lang Hi không nhúc nhích đứng ở trước bàn, sắc mặt bình tĩnh, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời Chu lão gia nói.

Chu Quảng Vinh bị bộ dạng này của anh chọc tức chết, hung hăng vỗ bàn gầm lên: "Thằng khốn khiếp! anh bị điếc hả, suốt ngày ngày cả cái rắm đều phóng không được!"

Lang Hi rút cục nâng lên mí mắt, bình tĩnh nhìn ông, hai mắt âm u, không mang theo chút cảm tình.

"Cha của thằng khốn khiếp, tay đau không?"

Chu Quảng Vinh cảm thấy mỗi lần ông muốn cùng đứa con trai này ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc sau đó đều sẽ giảm thọ vài năm. Nếu còn chưa bị nó làm cho tức chết, ông chỉ sợ phải đóng vai cha của thằng khốn khiếp này dài dài.

Chu Quảng Vinh bị anh nói một câu nghẹn họng sau một lúc lâu không vẫn hé răng, ngồi ở chỗ kia hạ hỏa, mới tỉnh táo lại.

Chu Quảng Vinh hừ lạnh một tiếng, chỉ chỉ ghế dựa nói: "Ngồi xuống."

Lang Hi dường như không có việc gì ngồi xuống.

Chu Quảng Vinh cầm chén trà tử sa trước bàn lên, tư thế tao nhã đưa đến bên miệng uống một ngụm, nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng uy nghiêm ngày thường, giống như hết thảy đều bị ông nắm giữ, cái loại tự tin thông dong này, không khỏi làm lòng người sinh ra thần phục.

Lang Hi đột nhiên mở miệng: "Uống cả đêm, nhớ rõ vào toilet trước khi đi ngủ."

Chu Quảng Vinh bị sắc phun nước, đúng là ông vừa mới tiếp khách uống trà sau khi ăn xong, không biết khi nào đã uống vào rất nhiều trà, lúc này một bụng đầy nước, làm sao còn khát được chứ?

Ông cầm chén trà bất quá là vì che giấu cảm xúc, hoàn toàn là theo thói quen, trước khi nói chuyện luôn làm bộ làm tịch một phen, ra vẻ định liệu trước tất cả mọi việc, bộ dáng bình tĩnh thông dong trấn áp lòng người ngay cả khi chưa bắt đầu câu chuyện, khiến họ tự loạn trận tuyến, lại nhân cơ hội tìm được nhược điểm của đối phương, cuối cùng mới tiến hành công phá. (Ish: hic, nói chuyện thôi mà như đánh trận í...)

Chu Quảng Vinh tuổi trẻ đã được quân đội mài giũa ‘mưa dầm thấm dất’, trên người mang theo hơi thở lãnh liệt đặc hữu của người quân nhân, tính tình cũng có chút táo bạo. Sau này dần được thăng chức, địa vị cao, ý thức được bản thân phải có chút khí độ cùng hàm dưỡng, liền thu liễm tính tình, làm ra vẻ bí hiểm khó dò.

nói trắng ra là, giống như tội phạm mà đi giả dạng làm người tốt í!

Nhưng mỗi khi cùng đứa con trai nhỏ nhất của ông nói chuyện, khí độ ung dung ông tu luyện nhiều năm lần nào cũng bị nó phá vỡ.

Chu Quảng Vinh ưu sầu gãi gãi mặt, chợt nhận thấy trên gương mặt đầy mị lực của mình nay đã có không ít nếp nhăn.

Chu Quảng Vinh đặt mạnh chén trà xuống bàn, khí thế kinh người, âm thanh lạnh lùng nói: "không cần nói sang chuyện khác! Lão Tứ, con ở bên ngoài làm chuyện gì đừng cho là ta không biết! Ta không hỏi, là cho con cơ hội rèn luyện, ta vốn còn tưởng rằng con cuối cùng sẽ tự biết chừng mực, nhưng không nghĩ tới lá gan của con cứ nhiên lớn đến như vậy!"

Chu Quảng Vinh càng nói càng giận, dứt khoát sắc mặt lộ ra thô bạo lưu manh, nhin không được đập bàn mắng to: "anh con mẹ nó nhiều như vậy năm đều sống lang thang như một con chó không nhà! Bại hoại gia phong, ta là cha anh, ta còn có thể hại anh sao! Bạch gia ở hải quan có địa vị gì? anh cùng con gái người ta kết giao, đối với anh có bao nhiêu chỗ tốt anh có biết hay không? Suốt ngày lạnh mặt, tính cách anh chỉ được có nhiều đó thôi đều con mẹ nó dùng để đối phó Lão Tứ, chuyện đại sự một chút quyết đoán đều không có! Tốt không học, lại đi học theo tính tình đàn bà nhĩ nữ tình trường!"

Lang Hi mày cũng chưa động chút nào, hờ hững nói: "Tôi là đàn bà nuôi lớn, tự nhiên không thể so với người có cha khác."

Chu Quảng Vinh giận tím mặt: "Con đây là đang trách ta sao?"

Lang Hi con người trầm xuống, không e dè nhìn thẳng vào ông, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng: "Ăn ngay nói thật, tôi đã trưởng thành, ông lại lo lắng cũng không có ích gì với tôi, nếu thật sự làm ông chướng mắt, tôi có thể không trở lại."

Chu Quảng Vinh nghe vậy lửa giận càng rùng rục, lồng ngực kịch liệt phập phồng, tức giận đến sắc mặt không còn hột máu, rút cục không thể nhịn được nữa nắm cầm chén trà lên, quăng mạnh về phía anh.

Lang Hi nhanh nhẹn nghiêng đầu, cái chén sượt qua bên tai, nện vào tường, phanh một tiếng rơi bẻ nát.

Tiếng động quá lớn dẫn tới Chu Minh Nghĩa cao giọng lo lắng hỏi vọng vào, Chu Quảng Vinh lạnh giọng nói: "không có việc gì!"

Bên ngoài tiếng bước chân xa dần.

Chu Quảng Vinh hai mắt nặng nề nhìn con trai út của mình, trong lòng cảm xúc quay cuồng phức tạp khôn kể.

Tuy rằng không bị ném túng, nhưng nước trong chén vẫn văng trúng mặt anh.

Lang Hi không nhanh không chậm lấy ra khăn mặt, đem nước trên mặt lau sạch sẽ, thản nhiên nói: "Tôi nói nghiêm túc, không có dối."

Chính là vì biết người không dối, Lão Từ đây mới tức chết!

Chu Quảng Vinh trong lòng thật sâu thờ dài, ông nhất thời phong lưu lại thiếu một món nợ mà cả đời này ông không thể trả được, thật đáng đời ông lần nào ở trước mặt đứa con này cũng mất hết mặt mũi.

Ông thực xin lỗi Lang Nguyệt, không có gánh chịu trách nhiệm. Cũng thực xin lỗi đứa con trai này, để cho nó một mình trưởng thành trong khó khăn. Nay muốn bồi thường thật tốt, làm tốt trách nhiệm của một người cha, nhưng đối mặt với cặp mắt lạnh lùng xa cách kia, dù là Chu Quảng Vinh cũng không tránh khỏi buồn bã.

Là ông đã không làm tốt trách nhiệm của một người cha, không thể trách con ông đối xử với ông như người xa lạ được.

Nghiêm phụ từ mẫu, Chu Quảng Vinh ở trước mặt con cái luôn luôn sắm vai nghiêm phụ, lại đối xử hiền hòa với đứa con trai út bị thua thiệt rất nhiều này của ông, thật vất vả muốn sắm thật tốt vai từ phụ, lại cảm thấy lực bất tòng tâm.

Chu Quảng Vinh đã đặt hết tâm huyết vào trên người ba đứa con trai lớn, cũng không quan tâm nhiều đến Lang Hi, chỉ muốn bù đắp cho anh, lại rất thiếu thốn tình thương.

Chu Quảng Vinh thờ dài nói: "Là lỗi của ta, không thể dạy dỗ con cho tốt... A Hi, con nay đã trưởng thành rồi, có phán đoán của mình, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, tự con biết lấy! Mẹ con oán hận ta, đây là ta đáng được nhận, nhưng con không nên tiếp nối hận thù của mẹ con mà sống."

Chu Quảng Vinh dừng một chút, lời nói thâm thúy nói: "Bà ấy rất cố chấp, tâm lý đã muốn vụn vụn, con không nên để bà ấy chi phối!"

Lang Hi trầm mặc hồi lâu, mới thản nhiên mở miệng: "Ông thật sự không cần lo lắng điểm này, bà đã không còn, lúc còn sống bà còn không thể chi phối được tôi, chết đi rồi tôi lại càng không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào của bà ấy."

Chu Quảng Vinh cũng không thể tin tưởng, tính tình của Lang Nguyệt ông hiểu rất rõ, nhưng đã nói đến nước này, nói thêm nữa, chỉ sợ sẽ khiến cho Lang Hi càng thêm phản cảm mà thôi.

Chu Quảng Vinh chán nản phát phát tay: "Hiện tại tình hình nghiêm trọng, cấp trên rất nhanh sẽ phái người xuống đây, lãnh đạo mất tính tình nóng lạnh thất thường, con tự mình cẩn thận một chút!"

Lang Hi không nói lời nào đứng lên, đi tới cửa đột nhiên quay đầu.

"Tôi đời này không có được tình thương của mẹ, càng không biết tình thương của cha là cái gì, thật vất vả mới để ý một người, tôi tuyệt đối không thể buông tha cho."

Chu Quảng Vinh mí mắt nhấc lên, ánh mắt như điện quét về phía anh.

Lang Hi nói xong cũng không thêm để ý phản ứng của ông, lập tức mở cửa, dường như không có việc gì rời đi.

Hàn Tả Tả trái chờ phải chờ chính là chờ mãi không thấy người đâu, đang bất an không yên, chợt nghe đến ngoài cửa có tiếng vang, Lang Hi rót cục đã trở lại.

Lang Hi không nghĩ tới Hàn Tả Tả sẽ ở trong phòng mình, trong mắt kinh ngạc chợt lóe, lông mi nhếch lên trên chốc nói: "Chờ anh?"

Hàn Tả Tả nhìn anh không có việc gì, nhẹ nhàng thờ ra, liếc trắng mắt, tầm mắt đảo qua vết nước trên quần áo của anh, cau mày hỏi: "Quần áo sao lại bị ướt thế này?"

Lang Hi không muốn nhiều lời, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Ba không cẩn thận làm đổ chén trà, bị nước hắt lên người."

Hàn Tả Tả không để ý, vội vàng hỏi: "Đúng rồi, ông nội tìm anh rồi cuộc có chuyện gì?"

Lang Hi nhìn cô một cái, thuận miệng nói: "Có thể có chuyện gì?"

Hàn Tả Tả cũng hiểu được bản thân có hơi quá mức nghi thần nghi quỷ, nhưng trực giác lại nói cho cô biết, khẳng định có chỗ nào không thích hợp!

Lang Hi thấy cô nhử mi không tin, trầm giọng nói: "Ông ấy xem trọng con gái út nhà Bạch gia."

Hàn Tả Tả trái tim co rụt lại, nhớ tới vị tiểu thư ban ngày kia, nhìn không được ảm đạm: "Ánh mắt của ông hẳn là không sai, Bạch tiểu thư bằng cấp cao, gia thế tốt, bộ dạng cũng xinh đẹp..."

Trọng yếu nhất là... Người ta với anh không có quan hệ chú cháu!

Hàn Tả Tả càng nói càng che giấu không được vị chua lè trong giọng nói, trong lòng hận không thể trực tiếp đem móng vuốt cào lên mặt cô gái kia.

Lang Hi trong mắt ý cười chợt lóe, lãnh nghiêm mặt nghiêm trang nói: "Dù vậy cũng không được, ba tuổi quá lớn, thật không nên chậm trễ tuổi xuân của

con gái người ta."

Hàn Tà Tà ngạc nhiên ngẩng đầu, khiếp sợ trừng mắt hắn: "Cái gì?!"

Lang Hi hơi hơi ngẩng đầu, từ từ thở dài: "Ba thật sự là, phong lưu năm đó vẫn không giảm a!" (Ish: ak...ak...)

Hàn Tà Tà biểu tình như bị sét đánh, thân mình lung lay, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Hàn Tà Tà hiện tại không chỉ đồng tình với vị tiểu thư Bạch gia kia, cô càng đồng tình với Chu lão gia nha.

Có người con trai tư duy ngược đời như vậy, Chu lão gia chỉ sợ cũng phải chết tâm thôi a...

Hàn Tà Tà yên lặng đồng tình trong chốc lát, cảnh báo giải trừ, nhin không được trong lòng lại vui vẻ hẳn lên.

Lang Hi tự nhiên nhìn thấy tất cả biểu tình của cô, ý vị thâm trường hỏi: "Cùng nhau tắm?"

Hàn Tà Tà sắc mặt đỏ lên, tức giận hừ nói: "Nằm mơ đi!"

Hiếm khi cô chủ động dâng lên tận cửa, Lang Hi đương nhiên sẽ không dễ dàng thả người, ấn cô xuống liền hôn lên.

Hàn Tà Tà cùng Lang Hi sớm chiều chung đụng đã nhiều ngày rồi, tự nhiên hiểu rõ hành động của anh, biết Lang Hi luôn cường thế bá đạo, không vui khi bị người cự tuyệt, càng phản kháng thì thời gian bị áp chế càng dài, còn không bằng chịu theo anh một chuuts, mới có thể giải thoát nhanh hơn.

Hàn Tà Tà ngoan ngoãn mặc anh đòi lấy, ôm cổ anh cùng anh môi lưỡi dây dưa.

Hôn hồi lâu, thẳng đến Hàn Tà Tà mất cảm nhận thấy được Lang Hi biến hóa, mới bối rối đẩy anh ra, đỏ mặt nói nhỏ: "Đừng xằng bậy, đang ở nhà đó!"

Lang Hi mâu sắc thâm trầm, hơi thờ hồn loạn.

Hàn Tà Tà không dám trêu chọc anh, vội vàng chạy trốn: "Chú tư ngủ ngon!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Ishtar

Đại thọ của Chu lão gia có thể nói là biến đổi bất ngờ, cũng may rốt cục đã may mắn trôi qua.

Hàn Tà Tà đối với Chu lão gia vô cùng kính sợ, cô rất hiểu con người mình, biết chỉ bằng chút thông minh của mình ở trước mặt Chu Quảng Vinh đa mưu túc trí căn bản chỉ là múa rìu qua mắt thợ, cùng với việc lúc nào cũng luôn phải cẩn thận khi ở Chu gia, còn không bằng cố gắng ít xuất hiện trước mặt ông một chút, miễn cho bị ông nhìn ra manh mối gì.

Hàn Tà Tà hiện tại đang đi theo Hannah học tập, đối với công việc của người đại diện công tác dần dần thích ứng, trừ bỏ những mối quan hệ xã giao còn ít ra, những phương diện khác cô đã có thể tự mình xử lý.

Hannah gần đây đang bận rộn với đám người mới, liền dứt khoát buông tay, đem tất cả hoạt động của Tang Đồng đều giao cho Hàn Tà Tà giải quyết.

Tang Đồng vừa mới giành được giải thưởng Kim Bách Linh, nay danh tiếng nâng cao, công ty vì thừa thắng xông lên, cố ý sắp xếp cho cô ấy một buổi biểu diễn cá nhân, cho nên Tang Đồng gần đây trừ bỏ đóng quảng cáo cho trang sức Phong Thượng, cùng một số hoạt động tất yếu, đại đa số thời gian đều đang chuyên tâm tập luyện.

Vì thế Hàn Tà Tà cũng có thể nhờ đó thoải mái một chút, không cần lúc nào cũng phải theo sát bên người cô ấy, bắt đầu học cách xử lý công việc, mở rộng mối giao tiếp.

Ngay đầu, Hàn Tà Tà còn chưa có quá mấy ngày bình yên, Tang Đồng ngay tại trường quay đã xảy ra sự cố.

Hàn Tà Tà ở trong công ty vừa sợ vừa lo, đột nhiên nghe được tin tức thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Hàn Tà Tà vội vàng túm lấy người nọ hỏi tình huống của Tang Đồng, đối phương ấp úng nói cũng không rõ ràng, gấp đến độ Hàn Tà Tà thiếu chút nữa nằng chừ người.

Bởi vì khi sự cố phát sinh, còn có Lạc Hưởng Ngôn của Vinh Hiến ở đó, phóng viên như đám ong đổ dồn sự chú ý lên người Lạc nhị gia, thương thế của Tang Đồng hiển nhiên là không có người biết.

Hàn Tả Tả ở công ty gấp đến độ đòi mạng, căn bản ngồi không yên, xách túi chạy đến bệnh viện.

Di động linh một tiếng vang lên, Hàn Tả Tả vừa chạy ra ngoài đón xe, một bên ấn nút tiếp điện thoại.

"Chú tư, chỗ của em có chút chuyện phát sinh, hiện tại không có thời gian nói với anh, một lát em gọi cho anh..."

"Đừng hoảng hốt!" Lang Hi đánh gãy lời cô, thanh âm trầm ổn, làm cho đáy lòng Hàn Tả Tả bỗng dưng cũng bình ổn lại.

"anh đã nhận được tin tức, Tang Đồng không bị thương." Lang Hi ngữ khí vững vàng tiếp tục nói, "Thời gian nghỉ ngơi giữa cánh quay thì thanh xà ngang rơi xuống, Lạc nhị gia đúng lúc cứu được mỹ nhân, hi sinh anh dũng, đã được đưa vào bệnh viện."

Hàn Tả Tả nghe được Tang Đồng không có việc gì, lập tức nhẹ nhàng thở ra, vội vàng hỏi: "Lạc nhị gia hiện tại thế nào?"

Lang Hi thờ ơ nói: "không chú ý."

Hàn Tả Tả trong lòng âm ập, cô hiểu rõ tính tình của Lang Hi, biết anh luôn không thích quan tâm đến người ngoài, nếu không phải cô và Tang Đồng quan hệ rất tốt, Lang Hi cũng sẽ không cố ý đi quan tâm việc này.

Hàn Tả Tả đánh giá, Lạc Hưởng Ngôn xảy ra chuyện, Lạc gia khẳng định biết được trước tiên, sau đó tất nhiên sẽ chạy đến bệnh viện, cho dù cô có đến cũng không làm được gì, ngược lại làm không tốt còn có thể bị Lạc gia và truyền thông nghi ngờ gặng hỏi.

So với như thế, chi bằng trước tiên làm tốt công tác chuẩn bị.

Hàn Tả Tả nghĩ như vậy, cũng không lại vội vã đi đến bệnh viện nữa, cầm di động chân thành nói: "Cám ơn!"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, Lang Hi thân nhiên nói: "không cần cảm tạ." (Ishtar: anh bắt đầu giảng bầy, hì hì ...)

Hàn Tả Tả tâm tình khẩn trương đột nhiên thả lỏng, lúc này liền có lòng muốn trêu ghẹo hai câu, cười giỡn nói: "Vậy sao được a! Chú tư, em còn có thể không hiểu anh sao? Phàm là việc không quan hệ với anh, anh sẽ không lo lắng đi chú ý, huống chi anh vừa biết được Tang Tiểu Đồng gặp chuyện không may liền lập tức truy tìm tin tức mới nhất, sau đó gọi điện thoại tới nói cho em biết, không phải là vì an ủi em, sợ em sốt ruột sao!"

Hàn Tả Tả dừng một chút, ngữ khí còn thật nghiêm túc nói: "Chú tư, anh rất tốt với em, em đều nhớ kỹ, cảm ơn anh!"

Lang Hi lẳng lặng nghe cô nói xong, thân nhiên "Nga" một tiếng, nói: "Em đã kiên trì, vậy đền đáp đi!"

Hàn Tả Tả ngẩn người, hỏi: "anh muốn em cảm ơn anh như thế nào?"

Lang Hi trầm mặc hồi lâu, không trả lời vấn đề của cô, đột nhiên mở miệng nói: "Em đã tám ngày rồi chưa trở về."

Kỳ thi cuối kỳ đã đến, Hàn Tả Tả vì muốn ôn tập thật tốt, cũng vì để thuận tiện cho việc học và ôn thi, liền trở về phòng trọ ở trường học. Chương trình học không nhiều lắm, cuộc thi cũng không khó ứng phó, Hàn Tả Tả vốn muốn thi xong hai môn cuối, đợi đến nghỉ hè rồi lại dọn về, nhưng không nghĩ tới chỉ mới có vài ngày, Lang Hi đã bắt khẩn trương.

Hàn Tả Tả kiên nhẫn giải thích: "Em đã nói rồi, đến kỳ nghỉ sẽ dọn về, có anh ở bên cạnh em không cách nào chuyên tâm ôn tập!"

Lang Hi mới không tin cái cớ của cô, Hàn Tả Tả việc học nếu thực sự bận rộn như vậy, thế nào còn có thời gian suốt ngày chạy tới Mía!

Hàn Tả Tả thờ dãi: "Nếu không, chờ em giải quyết xong chuyện của Tang Tiểu Đồng liền trở về ở một ngày?"

Lang Hi sâu kín nói: "thật lâu chưa ăn cơm em nấu..."

Hàn Tả Tả: "..."

Hàn Tả Tả nhìn không được trong lòng xem thường, bình thường cô rất bận, tuy rằng ngẫu nhiên cũng có lúc ngẫu hứng, nhưng bởi vì hai người cũng không quá chú trọng tới chuyện ăn uống, cho nên phần lớn thời điểm, vì thuận tiện bớt việc, đều là cùng nhau ăn ở bên ngoài.

Lang Hi tiếp tục thờ dãi, chậm rãi nói: "Sáng nay ăn phải trứng gà thối." (Ish: sak ...)

Hàn Tả Tả nghe vậy không khỏi có chút lo lắng, hiện tại thời tiết nóng bức, đồ ăn rất dễ hư, không nên để lâu ngày. Trứng gà trong nhà cô mua đã lâu rồi, chuyển ra ngoài mấy ngày nay, Lang Hi một mình khẳng định sẽ không nấu cơm, phỏng chừng rất nhiều đồ dự trữ trong tủ lạnh đều không thể ăn được.

Lang Hi quanh co lòng vòng nửa ngày, rốt cục vào thẳng chủ đề, không ngừng cố gắng nói: "Em nói muốn cảm ơn anh, trở về làm bữa cơm đi."

"nói như vậy nửa ngày vì muốn cho em trở về nấu cơm cho anh?"

Hàn Tà Tà mặc dù biết Lang Hi là cố ý nói như vậy để lừa cô trở về, nhưng vẫn không đành lòng cự tuyệt, không khỏi ngoài miệng oán giận hai câu: "Chú tư anh thật là... Cuộc thi đang trong giai đoạn khẩn trương, hơn nữa công việc lại nhiều, trong khoảng thời gian em về phòng trọ ở thì tiện hơn, chỉ là tạm thời mà thôi, cũng không phải không quay về! Huống chi, em đã nói xử lý xong chuyện của Tang Tiểu Đồng sẽ bớt chút thời gian trở về, chỉ có hai ngày anh đều chờ không được?"

"Ân, chờ không được." Lang Hi bình tĩnh nói, "anh muốn em."

Hàn Tà Tà chịu không nổi nhất là bộ dáng Lang Hi nghiêm trang nói chuyện, rõ ràng là buồn nôn đòi mạng, lại bị anh nghiêm túc nói ra, giống như thề non hẹn biển, cuối cùng sẽ làm cho cô phi thường cảm động.

Lang Hi nghĩ nghĩ, thân nhiên bổ sung nói: "Muốn phát điên."

Hàn Tà Tà sắc mặt đỏ lên, tuy rằng bị buồn nôn da gà nổi lên đầy người, lại nhin không được khoe miệng gio lên.

"Được rồi, được rồi, đêm nay em trở về!" Hàn Tà Tà sẵn giọng nói thêm vào, "Chú tư tiếng Trung của anh không tốt cũng đừng lạm dụng! Hoi một tí liền 'biến thể' văn tự Trung Hoa bác đại tinh thâm của chúng ta, giữa ban ngày trời nắng nóng, cũng bị anh làm cho ớn lạnh sờn cả da gà!"

Lang Hi hờ hững "Nga" một tiếng, mở miệng nói ra một câu tiếng anh chuẩn Luân Đôn lưu loát: "I miss you so much!"

Hàn Tà Tà bị ghen nửa ngày nói không ra lời, nhin không được roi lệ đầy mặt, chú tư đây là anh đang trêu chọc em sao???

Lang Hi thành khẩn hỏi: "Em thích như vậy?"

Hàn Tà Tà khép mắt, cố nặn ra nụ cười, ôn nhu cổ vũ nói: "không a, chú tư, tiếng Trung không tốt nên nói nhiều để luyện tập!"

Lang Hi vừa lòng "Ân" một tiếng, còn thật sự đáp ứng: "anh sẽ nhớ kỹ!"

Hàn Tà Tà nuốt xuống ngụm máu sắp dâng đến yết hầu, ôn nhu nói: "Được rồi, em còn có việc, cúp máy trước đây?"

Lang Hi nhanh chóng mở miệng: "Được, buổi tối anh ở nhà chờ em."

nói xong, không cho Hàn Tà Tà cơ hội hỏi hận, quyết định thật nhanh cúp điện thoại.

Hàn Tà Tà bất đắc dĩ thở dài, trở lại bàn làm việc của mình ngồi xuống, bấm số gọi cho Tang Đồng.

Đợi thật lâu mới nối máy, trong di động lập tức truyền đến giọng nói của Tang Đồng mang theo tiếng khóc nức nở: "Đại Tà, tớ lại gặp rắc rối..."

Còn có hơi sức như vậy, nhất định là không có gì trở ngại!

Hàn Tà Tà thế này mới hoàn toàn yên tâm, không khỏi nhủ nhủ mày, cô cũng không kiên nhẫn nghe Tang Đồng gào khóc thảm thiết, lập tức đánh gãy cô ấy, bình tĩnh hỏi: "Cậu bây giờ còn ở bệnh viện? Có bị thương không? Lạc nhị gia thế nào rồi? Bên kia có những ai?"

Tang Đồng tràn ngập ủy khuất đang muốn kể lể đã bị cô vô tình đẩy trở về, ghen khuất khịt đáp: "Ồ bệnh viện, tớ không sao, Lạc nhị gia vì cứu tớ nên bị thương, anh ta vừa mới kiểm tra xong, bây giờ còn chưa tỉnh, bác sĩ nói có khả năng não bị chấn động, cần nằm viện quan sát vài ngày..."

Tang Đồng nhỏ giọng nói: "Bên này toàn là lãnh đạo cấp cao của Vinh Hiến... Tà Tà, Lạc phu nhân khí thế quá cường đại, tớ rất sợ hãi a, làm sao bây giờ?"

Hàn Tà Tà chỉ tiếc rên sắt không thành thép mắng: "Là gan của cậu chỉ có nhiều đó thôi hả! Có cái gì phải sợ, là tự con trai bà ta lao lên chấn thay cậu, cũng không phải cậu cố ý mưu hại anh ta! Bất quá dù sao con người ta đã cứu cậu, đương nhiên cậu phải cảm động rơi nước mắt một phen! Nhớ kỹ, không được hạ thấp thân phận cũng không được kiêu ngạo, trăm ngàn lần đừng để cho tớ mất mặt xấu hổ!"

Hàn Tà Tà trong lòng cân nhắc, có muốn khuyến khích Tang Tiểu Đồng đi ôm đùi Lạc phu nhân hay không!

Nếu Tang Đồng có thể lọt vào mắt xanh của Lạc phu nhân, Lương Nguyên ở trước mặt mẹ con Lạc gia chỉ giống như châu chấu đá xe, sớm hay muộn cũng sẽ bị giẫm nát, nếu được như vậy, cô không cần bận tâm nữa, chỉ một mình Lương Tiểu Nghệ sẽ không làm nên trò trống gì.

Tang Đồng trầm ngâm một lát, tán thưởng nói: "Có đạo lý, nói như thế nào cũng là ân cứu mạng, tất nhiên phải cảm ơn người ta thật tốt... Đại Tà cậu nói tớ nên làm như thế nào mới có thể biểu đạt lòng biết ơn chân thành của tớ đây?"

Hàn Tà Tà đang đắm chìm trong mưu kế của mình, nghe vậy thuận miệng đáp: "Cách tốt nhất, chính là cậu lấy thân đền đáp sẽ thể hiện được tấm chân tình của cậu!"

"... Cậu nói cái gì?" Tang Đồng khiếp sợ, "không phải muốn không kiêu ngạo không siểm nịnh sao!"

Hàn Tà Tà nháy mắt hoàn hồn, ngăn người lạnh giọng nói: "Vậy cậu tự mình phát huy đi thôi!"

Tang Đồng không phải ngu ngốc, tự nhiên biết phải làm như thế nào khi giao tiếp với Lạc phu nhân.

Người đại diện cần quan hệ, nghệ sĩ cũng cần đến nó.

Huống chi, có thể để lại ấn tượng tốt với Lạc phu nhân, liền tương đương với có một tòa núi dựa vững chắc.

Di động rung lên, Hàn Tà Tà mở ra thấy tin nhắn của Tang Đồng: "Đại Tà, cậu đang tư vấn đây phải không! Tứ Lang làm cái gì khiến cho cậu phải lấy thân báo đáp thế?"

Hàn Tà Tà như bị giẫm phải đuôi, cảm giận ném di động qua một bên.

Sao có thể trong lúc sơ suất mà nói bậy nói bạ ah?

Về sau trong thời gian làm việc tuyệt đối không thể gọi điện thoại chủ tư nữa!

Hàn Tà Tà nhu nhu thái dương, Tang Tiểu Đồng còn có thời gian nhàn hạ thoải mái gửi tin nhắn trên chộc cô, xem ra là không vấn đề gì rồi!

Hàn Tà Tà không hề quan tâm cô ấy, ngược lại bắt đầu nghĩ tới "Cảm ơn yền" buổi tối.

Chủ tư ám chỉ rõ ràng như vậy, ý không ở trong lời, cho dù cô có làm ra một bản 'Bữa tiệc Mãn Hán' anh cũng không sẽ để ý.

Nếu muốn cảm tạ, đương nhiên phải chuẩn bị cho thật tốt...

Hàn Tà Tà con người chuyển động, nhìn không được hai tay ôm mặt, ha ha cười rộ lên.

Nhân viên của truyền thông Khôi Hoàng mấy ngày nay chịu đủ Lang Hi tàn phá, BOSS tâm tình tối tăm, đám cấp dưới bọn họ không khỏi càng thêm nom nóp lo sợ.

Đáng ra, Lang Hi bình thường mặt luôn không thêm thay đổi, đối với ai cũng đều trung ra bộ dạng xa cách, nhưng mấy ngày nay không biết bị làm sao, Lang Hi sắc mặt lạnh hơn, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm âm lãnh, ngày mùa hè ánh nắng chói chang, phần lớn trong Khôi Hoàng tiết kiệm không ít phí điều hòa.

Nhưng ai biết, buổi chiều hôm nay, thời tiết mưa dầm liên miên đột nhiên trong trẻo hân lên!

Tuy rằng vẫn là về mặt mặt than, vẫn là cặp mắt lạnh lùng như sương kia, nhưng khí lạnh lượn lờ xung quanh, rốt cục cũng tiêu tán.

Lang Hi cũng không thèm xem lịch làm việc của nhóm cấp dưới tinh anh, mạnh mẽ vang dội đem công việc cả một ngày làm xong, liền ung dung mà chuẩn bị tan tầm trước nhất.

Ai biết vừa muốn rời khỏi, liền nhận được thông báo họp hội nghị khẩn cấp.

Lang Hi sắc mặt trầm xuống, cước bộ vừa chuyển, không thể không đi đến phòng họp.

BOSS tâm tình tựa như ngày tháng sáu, thay đổi bất thường nha!

Nhóm cấp dưới yên lặng cảm khái hai câu, thật cẩn thận ngồi xuống, hận không thể đem chính mình ẩn hình thành không khí.

Người vừa đến đông đủ, Lang Hi lập tức bắt đầu hội nghị, cặp mắt sắc bén đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm màn hình, nhìn đến mọi người hoảng hồn, thật vất vả kết thúc hội nghị, sớm đã vượt quá thời gian tan tầm rồi.

Lang Hi hơi hơi ảo não thu thập mọi thứ, đi nhanh về phía thang máy.

Trước cửa thang máy có rất nhiều nhân viên đang đứng đợi, thấy anh đều tự giác tránh ra nhường đường.

Lang Hi trầm mặc gật gật đầu, vừa đi vừa lấy điện thoại cầm tay ra xem tin nhắn.

Hàn Tà Tà nhắn tin tới thực ngắn gọn, lại khiến cho Lang Hi khựng lại, tay run lên, di động nhất thời bay khỏi tay.

Trước mắt bao người, di động ở trên không trung vẽ nên một vòng cung xinh đẹp.

Khâu Lâm thông minh xông lên phía trước, nhanh nhẹn phi qua, tiếp được điện thoại di động.

Khâu Lâm chân chó, ha ha cười hai tay dâng lên, lơ đãng nhìn lướt qua màn hình còn sáng đèn, tiếng cười im bật, biểu tình lập tức răng rắc nứt ra.

Lang Hi bình tĩnh nhận lấy di động, ánh mắt nhìn về phía hân.

Khâu Lâm nội tâm hỗn độn trong gió, cứng ngắc nghiêm mặt, nháy nháy đôi mắt ngây thơ vô tội, giơ lên tay phải nghiêm túc nói: "Em thề, em cái gì cũng

chưa thấy!"

Lang Hi thu hồi tầm mắt, quét mắt mọi người, thấy mọi người đều lui về phía sau, đều không có ý tứ đi chung thang máy với anh, liền ấn nút đóng cửa.

Cửa thang máy vừa đóng lại, mọi người lập tức giống như được đánh máu gà vây quanh Khâu Lâm, nhiều chuyện truy vấn: "Khuu trợ lý, anh rốt cuộc nhìn thấy cái gì?"

"Đúng vậy đúng vậy, ai gửi tin nhắn?"

"không phải là bạn gái của BOSS chứ?"

"..."

Khâu Lâm thân thể cường tráng rung mình một cái, cứng ngắc nâng tay lau mồ hôi đầy mặt, ngửa đầu lên trời thở dài: "không hổ là người phụ nữ của lão đại ah!"

Lang Hi tránh ở trong thang máy, vui rạo rức lấy điện thoại ra, xem cái tin nhắn kia xem lại xem, hận không thể lập tức bay ngay về nhà.

"Com ở phòng bếp, em ở trên giường, ăn cái nào trước, tùy anh lựa chọn!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Edit: Ishtar

đang là giờ cao điểm ở thành phố T, những tuyến đường sầm uất toàn bộ đều tê liệt.

Lang Hi không ngừng cau mày bức bối ấn kèn xe, nhìn đoàn xe thật dài phía trước nửa ngày mới di chuyển được hai mét, hận không thể phá vòng vây lao ra khỏi những chiếc xe đang chắn đường trước mặt, trực tiếp đưa xe trở về.

Sắc trời dần tối, đèn đường lần lượt sáng lên

Lang Hi vừa nghĩ đến cái tin nhắn kia liền nhin không được liên tưởng đủ loại hình ảnh kiểu diễm kích tình ở nhà, tâm ngứa ngáy khó nhin nhìn chăm chăm đuôi xe phía trước, gấp đến độ đòi mạng, hận chính mình lúc này sao không phải lái phi cơ trực thăng cơ chứ, hung hăng đập mạnh vào tay lái, phía trước hơi di chuyển, lập tức gắt gao theo sát phía sau.

May mà nhà anh ngay tại trung tâm thành phố, lộ trình vốn rất ngắn, mặc dù một đường kẹt xe, cũng không mất quá nhiều thời gian để thoát ra.

Lang Hi tùy tiện dừng xe ở ven đường, không kịp chờ thang máy, dọc theo lối thoát hiểm leo cầu thang đi lên.

Lại nói Hàn Tà Tà không có gì tâm tư tiếp tục làm việc, dứt khoát gác lại mọi việc trở về, dọc đường ghé qua siêu thị mua nguyên liệu nấu nướng, chui vào trong phòng bếp hí hục chuẩn bị vài món ăn.

Làm xong cơm chiều mới chỉ sáu giờ, Hàn Tà Tà làm việc cả người đầy mồ hôi, trên người dính dính ngấy ngấy không thoải mái, tính toán Lang Hi phải lát nữa mới về tới, đem đồ ăn sắp xếp sẵn trên bàn, rồi tháo tạp dề đi tắm rửa.

Vừa tắm xong đi ra, chợt nghe thấy khóa cửa vang lên, Lang Hi thở hồng hộc đi nhanh đến.

Hàn Tà Tà ngồi ở bên giường lau tóc, trong tay còn cầm khăn mặt, trừng lớn mắt lấp bắp hỏi: "anh, anh làm sao? Sao lại mệt thành như vậy?"

Lang Hi đứng yên bình ổn lại hô hấp, trên trán mồ hôi chỉ chút, hai mắt nhìn chăm chăm vào cô, ngữ khí nặng nề đáp: "đi thang bộ đi lên."

Hàn Tà Tà bị anh nhìn đến hoảng hốt, nhớ tới cái tin nhắn hào phóng nóng bỏng của mình trước đó không khỏi đỏ mặt, làm bộ che giấu tiếp tục lau tóc, cố ra vẻ bình tĩnh thuận miệng hỏi: "Hử, thang máy hỏng rồi sao? Lúc em về vẫn còn tốt mà..."

Lang Hi không trả lời, trầm mặc chậm rãi tới gần, vươn tay cầm lấy khăn lông, giúp cô lau tóc.

Bên ngoài thời tiết thực nóng, Lang Hi một hơi leo hơn mười tầng lầu, nóng đến đầu đổ đầy mồ hôi, vừa tới gần, Hàn Tà Tà liền cảm nhận rõ ràng độ ẩm nóng rực tỏa ra từ trên người anh. Chớp mũi là hơi thở quen thuộc, mùi thơm của nước giặt quần áo thoang thoảng trộn lẫn với mùi mồ hôi, cũng không gay mũi khó chịu lắm, ngược lại còn có một loại hương vị nam tính thành thực, tin cậy, ôn trọng, làm cho người ta cảm giác an toàn an ổn.

Trong trí nhớ của Hàn Tà Tà, ký ức về người cha hầu như không có, cô đã từng qua ảo tưởng đủ loại về hình dáng của cha, mà hiện tại, đột nhiên liền cảm thấy, nếu cha còn sống, trên người ông hẳn là cũng mang hơi thở như vậy, làm cho người ta ý lại, làm cho người ta yên bình.

Tóc được nhẹ nhàng lau khô, da đầu được ấn thật sự thoải mái, Hàn Tà Tà nheo mắt lại, kìm lòng không dặn thở dài: "Chú tư, cảm ơn anh..."

Lang Hi sờ sờ đầu tóc cô, cảm thấy không sai biệt lắm, mới vắt khăn lông qua một bên thân nhiên nói: "Nhất thời có việc, về trễ."

Hàn Tà Tà nhìn đồng hồ trên tường, lơ đãng nói: "Hoàn hảo a, mới 7 giờ, không tính trễ!"

Nếu không phải cô đi về trước, phòng chừng về nhà cũng khoảng thời gian này thôi.

Nghĩ đến nguyên nhân tan làm trước của mình, Hàn Tà Tà nhìn không được lại đỏ mặt.

Lang Hi vừa lòng ngoéo môi một cái, nâng cằm cô lên, tán thưởng nói: "Tốt lắm!"

Hàn Tà Tà trừng mắt nhìn, khó hiểu nói: "Cái gì tốt lắm?"

Lang Hi cúi đầu, dán tại cánh môi cô mơ hồ không rõ thấp giọng nói: "Tắm sạch sẽ chờ anh, tốt lắm..."

Hàn Tà Tà trừng lớn mắt, đôi môi bị gắt gao ngăn chặn, ngay cả một câu phản bác cũng nói không nên lời!

Ai tắm sạch chờ anh!

Lang Hi càng hôn càng sâu, ấn chặt chiếc gáy của cô, từ trên cao hôn xuống cô, một chân quỳ gối ở mép giường, một chân chống đỡ trên mặt đất, càng thêm gần sát cô. Môi lưỡi dờn chỗ qua chiếc gáy xinh đẹp, trần ngập xâm lược cắn cắn cổ non nặn, ở trên da thịt oánh nhuận mướt ra một quả ô mai ái muội.

Hàn Tà Tà đẩy cái đầu đang chôn ở bên gáy cô, dứt quãng nói: "Đừng, đừng như vậy... Ăn cơm trước..."

Lang Hi ngậm vành tai mượt mà như châu ngọc của cô, nghe vậy khẽ cười một tiếng, hơi thở nóng hổi phun trên lỗ tai mẫn cảm: "Em nói, ăn gì trước, tùy anh lựa chọn..."

Đầu lưỡi linh hoạt xảo quyết chui vào trong lỗ tai, cảm giác ngứa ngáy nhanh chóng truyền từ vành tai nhạy cảm xuống đáy lòng, làm cho Hàn Tà Tà nhột nhột khó chịu.

"anh quyết định, ăn em... trước!"

"Ngô ——" Hàn Tà Tà thật mạnh thở dốc một tiếng, bị Lang Hi áp chế ngã trên giường.

Cơ thể đàn ông nặng nề đè ở phía trên, thích thú tràn đầy áp bách, Hàn Tà Tà chỉ cảm thấy hơi thở nóng rực khiến cho cô tâm an ý lại, đột nhiên trở nên tràn ngập tính xâm lược.

"Em, em đó là... nói giỡn, chú tư, sao anh có thể xem là thật được chứ!"

Lang Hi ánh mắt trầm xuống, biểu tình nhất thời có chút hung dữ, từng chữ một hỏi: "Em, nói, cái gì, sao?"

"Được ...được rồi..." Hàn Tà Tà bất an rụt lui, đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Vậy anh cũng phải... đi tắm trước rồi nghỉ ngơi một chút chứ, nào có ai mới về tới nhà đã ra sức..."

Lang Hi nhú mày, khuôn mặt suốt ngày lạnh nhạt tự nhiên hiện ra một tia tà khí, chớp mũi chạm nhau, hô hấp hòa lẫn với nhau, sâu xa nói: "Yên tâm, mặc dù lại leo thêm mấy chục tầng, anh cũng còn có thể lực thừa nhận em!"

Hàn Tà Tà sắc mặt trướng đỏ bừng, thì thào nói: "Cái gì thừa nhận chưa đủ... Bộ thể lực anh tốt lắm sao?"

Lang Hi gật gật đầu, bình tĩnh nói: "Ân, rất giỏi!"

Hàn Tà Tà: "..."

Lang Hi chậm rãi tháo caravat, cởi bỏ quần áo, từng món một ném xuống nền nhà.

Lòng ngực tinh trắng mạnh mẽ, cơ bắp săn chắc với đường cong thập phần hoàn mỹ, đáy mắt đen hun hút không chút che lấp dục vọng nồng đậm.

Lang Hi áp xuống, nhắm thẳng đến mục tiêu ngậm chặt môi cô, đầu lưỡi cạy mở khớp hàm, không chút khách khí xâm nhập vào khoang miệng ẩm áp, bắt đầu bốn phía khiêu khích.

Hàn Tà Tà bị động giữa đầu, thừa nhận anh hung ác hôn môi, trong đầu một mảnh hỗn độn, hai tay chủ động bò lên cổ anh, gắt gao ôm siết anh, làm cho hai người trong lúc đó càng thêm thân mật chặt chẽ, dính chặt vào với nhau.

Lòng rực Lang Hi nóng rực phập phồng, đột nhiên mạnh mẽ tập kích đè cô xuống dưới, hung hăng mút vào, thế tới cuồng dã mãnh liệt cắn phá phien mỗi đồ mọng ướt át.

Hàn Tả Tả cảm thấy bản thân như chiếc lá mỏng manh giữa trận cuồng phong dữ dội, nghiêng ngã lộn lờ giữa không trung, hô hấp phập phồng, đầu óc choáng váng.

không biết qua bao lâu, Lang Hi mới dừng lại, thờ hờn nhìn xuống cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt mèo mòng lung hơi nước kia, âm điệu khàn khàn nhẹ giọng nói: "Chuẩn bị thực đầy đủ, anh rất vui..."

Hàn Tả Tả choáng váng càng thêm choáng váng, không rõ anh là có ý tứ gì, tiếp theo nhạy cảm cảm thấy trước ngực mềm mại bị chậm rãi nhu ấn, Lang Hi đang áp ở trên người cô, bộ ngực hai người kề sát, cơ ngực tinh trắng ái muội sắc tình cọ xát, làm cho Hàn Tả Tả nhất thời xấu hổ đến cả cô cũng đỏ bừng.

"Giữ chứ, nói bậy!" Hàn Tả Tả đẩy anh không ra, trước ngực mẫn cảm nóng rát, lòng ngực nóng rực bền chắc, càng thêm tôn lên sự mềm mại cuốn hút của cô.

Hàn Tả Tả vừa mới tắm xong còn thơm phức, mặc váy ngủ mỏng thoải mái, lười ngay cả nội y cũng không có mặc, không nghĩ tới vừa vận tiện lợi cho chú tư, để anh có cơ hội đùa giỡn.

Nhưng là... cô thật sự không phải có ý muốn chuẩn bị tốt để dâng lên cho anh hưởng dụng ah!

Lang Hi mới mặc kệ kháng nghị yếu ớt của cô, vén làn váy lên, bàn tay to trực tiếp chen vào, lòng bàn tay thô ráp khiến cho người dưới thân càng thêm run rẩy, trêu chọc dần dần cô trầm luân.

"Em có thành ý như vậy, anh nhất định sẽ hưởng thụ, thật, tốt!"

Hàn Tả Tả đang trầm mê, mơ mơ màng màng không để ý Lang Hi, mềm mại tùy ý anh làm loạn trên cơ thể cô, thẳng đến khi hai tay bị kéo lên đỉnh đầu, tiếp theo cổ tay căng thẳng, bị giam cầm ở đầu giường, mới sợ hãi tỉnh lại.

Hàn Tả Tả gầy gù tránh thoát, kinh hoảng hỏi: "Chú tư, anh làm cái gì vậy, mau thả em ra..."

Lang Hi trấn an hôn hôn trán của cô, nhẹ giọng dụ dỗ nói: "Xuýt —— ngoan nào, đừng sợ, giao cho anh, anh sẽ không làm em đau đâu..."

Hàn Tả Tả nhưng thật ra không lo lắng Lang Hi sẽ làm cô bị thương, chỉ là tư thế này làm cho cô cảm giác hoàn toàn bị người nắm trong tay, đặc biệt là tại thời điểm "đổi mặt thẳng thành khản", vừa xấu hổ và giận dữ, vừa bất lực bối rối thất thố.

"không cần, mau thả em ra!"

Lang Hi không để ý tới cô, nhanh chóng trêu chọc cô, khơi mào từng đợt sóng khát cầu không thể cưỡng lại.

"Buông... Em không thích như vậy..."

Lang Hi một bên giờ trò, một bên mê hoặc dụ dỗ: "Ng ngoan, anh cam đoan sẽ rất tình thú!"

Hàn Tả Tả hoàn toàn lĩnh hội đến cái gì gọi là "Mua dây buộc mình"!

Bị lấn qua lộn lại ép buộc đến mức hấp hối, Hàn Tả Tả ngay cả sức lực mở mắt cũng không có, nằm ở trên giường thừa nhận Tiểu Lang Hi đang hưng phấn nâng cao đầu day dứt xâm nhập, nửa điểm phản kháng cũng không thể.

Đêm đã khuya, Hàn Tả Tả bụng đói kêu vang, hữu khí vô lực rên rỉ nói: "Chú tư, anh không đói sao? Dừng lại ăn cơm đi..."

Làm việc cả một ngày, giờ lại vận động kịch liệt thời gian dài như vậy, lúc này cơ thể đã không còn hơi sức đâu nữa, Hàn Tả Tả roi lệ đầy mặt nghĩ, chú tư nói thật đúng, lại leo mấy chục tầng lầu, thu thập cô vẫn còn dư sức!

Lang Hi chôn sâu ở trong cơ thể cô, nghe vậy cơ thể ngừng động tác, thương tiếc hôn cô, dùng môi tinh tế thân mật miêu tả gương mặt cô.

"Xin anh, đi ăn cơm..."

Lang Hi còn thật nghiêm túc suy nghĩ, khoan hồng độ lượng ngoéo mỗi một cái, trầm giọng nói: "Cũng tốt, đói bụng thì không có khí lực."

Hàn Tả Tả mặt rã rời hừ hừ: "anh như vậy còn nói là không có khí lực?"

Lang Hi trong mắt ý cười chột lóe, thân nhiên nói: "anh là sợ em đói bụng không có khí lực, lát nữa ngắt xiut rất mất hứng."

Hàn Tả Tả: "..."

Lang Hi nâng phía sau lưng cô, đem cô ôm vào trong ngực, thay đổi vị trí, Hàn Tả Tả nhất thời thét lớn một tiếng, khó chịu nhăn mi lại.

"Đừng..."

Lang Hi đem hai tay cô vắt qua vòng ôm cổ anh, nâng cô từ trên giường đi xuống, cứ như thế ôm cô đi vào phòng khách.

Mỗi một bước đi, liền thật sâu đỉnh nhập, Hàn Tà Tà mềm oặt ôm chặt cổ anh, hai chân gắt gao quấn chặt lấy thắt lưng anh, tâm lý sợ hãi bị ngã xuống làm cho cô khẩn trương vô cùng, cũng càng thêm khẩn cảm.

"không cần —— "

Lang Hi vừa đi vừa nói chuyện: "Ngoan, anh mang em đi ăn cơm!"

Hàn Tà Tà: "..."

Canh trong nồi vừa nấu hồi nãy vẫn còn nóng, vừa vụng làm thức ăn khuya.

Lang Hi cảm thấy đem cô mặt đối mặt ôm ngồi ở trên đùi, lấy loại tư thế này dứt cô ăn canh, làm cho Hàn Tà Tà có một bữa "ăn khuya" suốt đời khó quên.

Sau đó, Lang Hi lại lấy lý do ăn no càng có khí lực, chờ không kịp quay lại phòng ngủ, ngay tại trên bàn cơm phòng khách trực tiếp ăn Hàn Tà Tà một lần lại một lần...

Ngày hôm sau tỉnh lại, Hàn Tà Tà kêu rên một tiếng, tay chân vô lực, xương sống thắt lưng mỏi nhừ, trên cổ cũng có dấu vết loang lổ, đỏ hồng chỉ chút khiến cô che giấu thế nào cũng không được!

Lang Hi lơ đãng sờ sờ kiệt tác của mình: "không sao..."

"không sao?!" Hàn Tà Tà giận tím mặt, thân thể còn trống trơn đã nhảy xuống giường, chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã sấp xuống, không khỏi càng thêm lửa giận hùng hục, "anh làm cho em thành ra như vậy sao em ra ngoài gặp người khác được chứ? Em hôm nay còn rất nhiều việc phải làm! anh mỗi lần đều như vậy, tình trạng lên não liền không chỗ nào cấm kỵ, tối hôm qua ngay cả ‘đạo cụ’ đều dụng tới... Đúng rồi, thứ hôm qua trói em đâu?"

Lang Hi nhú nhú mày, biết một khi lấy ra sẽ bị Hàn Tà Tà ‘hủy thi diệt tích’, tuy rằng lão đại không tình nguyện, lại trực giác lúc này tuyệt đối không thể chọc tới cô, nghĩ nghĩ, vẫn là trầm mặc từ dưới gối đầu lấy ra đưa cho cô.

Hàn Tà Tà tròn mắt há hốc mồm cả nửa ngày, rốt cục nhìn không được bùng nổ, phát điên rồ: "Lại là phía dưới gối đầu... Chú tư anh là Doraemon sao, anh cho rằng cái gối này là túi thần kỳ không lộ anh nghĩ muốn cái gì có thể lấy ra cái đó sao?"

Lang Hi mày mặt nhanh càng nhanh, hiển nhiên không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà nộ khí bùng bùng cầm lấy thứ trong tay anh, nhìn kỹ, cự nhiên là dây trói thiết kế bằng da.

Lang Hi ân cần tiến lại gần, chủ động giới thiệu: "Thuộc da mềm mại, tuyệt đối sẽ không làm da bị trầy xước, nhưng lại thực rắn chắc..."

Hàn Tà Tà "Phi" một tiếng, trực tiếp đoạt lại, đầm đẫm thắt lưng bủn rủn, quay người xem thường tức giận nói: "Tốt như vậy, giữ lại lần sau dùng trên người anh đi!"

Hàn Tà Tà đá dép lẹ xep đi rửa mặt, đứng trước gương to bức bội quần khăn quàng cổ.

Trời nóng như vậy còn quàng khăn, đây không phải là giấu đầu hở đuôi sao!

Lang Hi lặng yên không một tiếng động đứng sau lưng cô, đem khăn lụa cởi xuống, thay bằng một cái vòng cổ khoa trương phức tạp, nhưng lại vừa vặn che đậy ẩn kỹ ái muội kia.

Hàn Tà Tà ngẩn người, vòng cổ này cũng được thiết kế từ thuộc da, một vòng quấn quanh, phía dưới còn điểm thêm một vật trang sức nhỏ, đeo trên cổ, tràn ngập dã tính, lại như dây xích chặt chẽ trói buộc chiếc cổ mảnh khảnh.

"Tặng em?"

Lang Hi thường thức trong chốc lát, không chút để ý gật gật đầu.

Hàn Tà Tà tức giận tiêu bớt, sờ sờ trang sức trên cổ, thay đổi trang phục cho phù hợp với nó.

Hàn Tà Tà nhìn gương sửa sang lại, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, như vậy cuối cùng còn có thể gặp người.

Lang Hi ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm cô, hai mắt lưu chuyển cảm xúc phức tạp, làm cho người ta không tự chủ đáy lòng run lên.

Hàn Tà Tà không được tự nhiên vuốt vuốt tóc, phô trương thanh thế cảnh cáo: "Lần sau cũng không thể giống vậy không kiêng nể gì!"

Lang Hi trầm giọng hỏi: "Như thế nào?"

"Đừng giả ngu!" Hàn Tà Tà cười lạnh, "anh lớn như vậy cũng nên biết kiềm chế một chút! Ép buộc em cũng không sao, nhưng anh không sợ 'kiệt sức' quá độ mà chết sao!"

Lang Hi nửa điểm thành ý cũng không có, thản nhiên nói: "anh sẽ thử."

Hàn Tà Tà giận dữ: "không phải thử xem, là nhất định phải làm được! Làm không được cũng phải làm, anh liền tiếp tục cấm dục đi!"

Lang Hi hờ hững nhìn cô một cái, xoay người bước đi.

"Ép khô anh, hút khô dương khí, xem em cả đời này qua thế nào được!"

Hàn Tà Tà: "..."

anh đây là đang mắng ai yêu tinh hả!

Trắng sì khỏe mạnh như trâu, hừ, lão yêu ngàn năm em đây cũng hút sạch, mặc kệ anh!

Hàn Tà Tà bị nghẹn rơi lệ đầy mặt, cổ tình Lang Hi chuẩn đi thật nhanh, nghĩ muốn phát tiết cũng không có cách, thiếu chút nữa làm cô nghẹn chết.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cấm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: Ishtar

Bên ngoài trời nắng gay gắt, thành phố T dường như chán chường khi bị ánh mặt trời chói chang hun nóng, khắp nơi đều uest oải không sức sống. (Ish: sao giống SG lúc này quá zay @o@)

Hàn Tà Tà chậm rãi đi trên đường, sợ đi nhanh sẽ tự bốc cháy, giày đặt trên mặt đất hấp hơi nóng lên, cảm thấy nếu đổ thêm chút nước lên đó nữa thì cô có thể lập tức bốc hơi theo nó luôn.

Hôm nay tiết trời thất thường, thành phố T xưa nay tuy rằng nóng bức, nhưng cũng không đạt tới nhiệt độ cao ngất nhưng lúc này.

Hàn Tà Tà thở hổn hển, nâng tay lau cái trán đầy mồ hôi, cảm thấy bản thân sắp chịu không nổi nữa rồi.

Tối hôm qua bị Lang Hi lấn qua lộn lại ép buộc lâu như vậy, căn bản là không cho người ta nghỉ ngơi mà, giờ lại đang là lúc mặt trời lên cao nhiệt độ nóng nhất, trước mắt Hàn Tà Tà mơ hồ, cảm thấy cô vẫn chưa có ngắt xiu thật sự là quá cường hãn rồi, bất quá theo tình huống hiện tại của cơ thể, cô nghĩ mình cách cảm nắng cũng không xa.

May mà, rốt cục đã đến nơi.

Lung chừng núi thành phố T thị dựng một trường quay tạm thời, bởi vì có cây cối che chắn, cộng thêm ngọn núi chiếm vị thế mát mẻ, nên không đến nỗi nóng bức khó chịu như những chỗ khác.

Hàn Tà Tà sửa sang lại đầu tóc, từ trong túi lấy ra nửa bình nước cuối cùng, ráng nhìn xuống tham muốn uống hết một hơi, cái miệng nhỏ uống từng hớp một, cổ dùng chút nước ấy làm dịu cổ họng đang nóng rất khó khăn.

Hàn Tà Tà đi vào trường quay, máy móc ong ong kêu vang, cùng với tiếng ve kêu không ngớt, càng làm cho người ta cảm thấy khô nóng bức rứt. Trong một góc của phim trường trừ bỏ nhân viên công tác, còn có vài diễn viên đang nghỉ ngơi chuẩn bị diễn, hiển nhiên cũng bị thời tiết nóng bức này ép buộc khổ không nói nổi, vài người quen biết nhìn thấy cô cũng không mấy thân thiết lắm, uest oải vậy tay thay cho lời chào.

Hàn Tà Tà cũng không so đo, nhìn quét qua một vòng, tìm được Thẩm Nhạc đang trốn dưới tầng cây 'say sưa' với chiếc quạt mini chạy bằng pin.

Thẩm Nhạc nhìn thấy cô thì có chút kinh ngạc, không mấy cao hứng hỏi: "Hàn Đại Tà, trời nóng như vậy cô còn rảnh rồi chạy đến nơi rừng núi hoang vắng này hóng mát?"

Hàn Tà Tà vừa mới được thăng chức từ trợ lý là làm người đại diện, Thẩm Nhạc nghĩ khí tuy rằng không quá khách khí, nhưng cũng không nói cái gì khó nghe lắm.

Hàn Tà Tà lơ đãng cười cười, ngồi xuống tảng đá lớn bên cạnh, giắt lấy cây quạt mini vừa quạt mát vừa nói: "Sếp lớn của Phong Thượng bị thương vào bệnh viện, mọi người đều đình công sum soe nịnh nọt thể hiện ân cần với anh ta, Tang Đồng đương nhiên cũng được nghỉ theo... Vừa vận nhân cơ hội này

tôi cũng được nghỉ ngơi hai ngày!"

Thẩm Nhạc cau mày, kỳ thật cô tuy rằng không thích Tang Đồng, nhưng vì Hàn Tả Tả từng không lưu tình chút nào tát cho Lương Tiểu Nghệ một cái, cho nên ấn tượng của cô về cô ấy cũng khá tốt.

Hàn Tả Tả đảo mắt nhìn qua, bất thành linh quăng ra một quả bom: "Xà ngang kia vốn là hướng về phía Tang Đồng."

Thẩm Nhạc nghe vậy cả kinh, tính cách của cô tuy rằng tùy tiện không câu nệ tiểu tiết, nhưng ở giới showbiz lăn lộn qua chừng đó thời gian, dù sao cũng không ngu ngốc, nghe tiếng lóng lểu ý người, lập tức rõ ràng ý tứ của Hàn Tả Tả.

Thẩm Nhạc sắc mặt không khỏi trầm xuống, ần nhẩn tức giận nói: "Cô chắc không phải là đang hoài nghi tôi động tay động chân chứ! Tôi tuy rằng không thích Tang Đồng, nhưng loại thủ đoạn nham hiểm này tôi không thêm dùng..."

Hàn Tả Tả mỉm cười, cắt ngang lời cô, nói: "Đừng nóng vội, tôi đương nhiên biết không phải là cô, nếu là cô, tôi làm sao có thể bóp kèn rêu rao chạy tới tìm cô? Làm dư luận xôn xao đối với Tang Đồng cũng không tốt, chẳng lẽ tôi sẽ ngu ngốc như vậy đi ‘khởi binh vắn tội’ sao..."

Thẩm Nhạc liếc mắt xem thường, âm thầm oán thầm, cô mà chưa ‘khởi binh vắn tội’, vậy một cái tát kia đánh đến Lương Tiểu Nghệ phải méo mặt tính là gì! Thủ đoạn trả thù sắc bén như vậy, còn không kêu ‘khởi binh vắn tội’?

Hàn Tả Tả vén tóc mai, không nhanh không chậm nói: "Tang Đồng cô ấy, trời sinh thiếu mất một sợi dây thần kinh, cô ấy lại luôn ghét ác như thù, quen bạn thì tin lầm Lương Tiểu Nghệ, bởi vậy liên tiếp đối nghịch với cô, hy vọng cô đừng để ý."

Kỳ thật Tang Đồng cũng không làm việc gì quá đáng với Thẩm Nhạc, chẳng qua bị Lương Tiểu Nghệ châm ngòi, vài lần làm cô mất mặt mũi mà thôi, so với Lương Tiểu Nghệ thủ đoạn âm độc, thật đúng là không thể đánh đồng được.

Hàn Tả Tả đã hạ mình, bất quá là vì muốn kéo Thẩm Nhạc về phía mình mà thôi!

Nhưng, Thẩm Nhạc chính là mất hứng, hừ lạnh một tiếng châm chọc hỏi: "Điều cùng tôi đối nghịch, tôi sao có thể không để ý cho qua dễ như vậy?"

Hàn Tả Tả nghe vậy cười cười, nhẹ giọng nói: "Nếu tôi giúp cô đối phó Lương Tiểu Nghệ thì sao? Tôi không thể cam đoan sẽ hất ngã được cô ta, bất quá áp chế không cho cô ta ra tay đối phó cô thì vẫn có thể... Thế nào, có thể khiến cô thấy thích thú hay chưa?"

Thẩm Nhạc mày vừa động, trầm mặc không nói.

Hàn Tả Tả mời người duỗi thẳng chân, sắc mặt cứng đờ không dễ phát hiện, trong lòng thầm mắng Lang Hi cảm thú không bằng, hơi động một chút liền liên lụy thất lưng đau chân rút gân, đau nhức vô cùng.

A... Có lẽ nên thử tắm bồn?

Thẩm Nhạc nâng mí mắt, không e dè nhìn cô, nói thẳng: "Hiện tại tôi chỉ quan tâm tới nhóm nhạc của mình, ả tiện nhân Lương Tiểu Nghệ kia, dù sao cũng không phải là đối thủ của cô! cô nếu muốn từ trên tôi thu được lợi lộc gì, phỏng chừng rất không dễ!"

Hàn Tả Tả lập tức lấy lại tinh thần: "cô yên tâm, tôi sẽ giúp đỡ cô, tuyệt đối sẽ không làm cô khó xử."

Thẩm Nhạc lúc này mới vui vẻ mà gật đầu: "Được, tôi có thể phối hợp với cô!"

Hàn Tả Tả cười rộ lên: "Thẩm Nhạc, tôi biết cô hiện tại bị Lương Tiểu Nghệ chen ép sắp chống đỡ không được nữa, nhóm A. I cũng gặp phải nguy cơ bị giải thể... cô yên tâm, tôi sẽ bảo vệ nhóm của cô."

Thẩm Nhạc sắc mặt chần chờ, trong mắt tràn ngập hoài nghi.

Hàn Tả Tả đối với sự không tin nhiệm của cô ấy cũng không ngại, dù sao cô cũng chỉ là người đại diện ‘thấp cổ bé họng’ mới được thăng chức mà thôi.

Hàn Tả Tả nhẹ nhàng băng quơ mở miệng: "Tác phẩm mới của Vincci đã bị Lương Tiểu Nghệ đoạt đi, bất quá còn chưa tới thời điểm cuối cùng, cô yên tâm, ngày mai bọn họ sẽ thông báo với cô qua ký hợp đồng..."

Thẩm Nhạc kinh ngạc nhìn cô: "Nhưng là, trước đó Lương Tiểu Nghệ rõ ràng..."

Hàn Tả Tả vui vẻ bật cười ra tiếng: "Đừng quên, Vincci tuy rằng là đạo diễn, nhưng cuối cùng quyền quyết định cũng không phải phải nằm trong tay mỗi cô ta a!"

Thẩm Nhạc ngạc nhiên nghi ngờ trừng mắt nhìn cô, đột nhiên cười ha ha.

Giữa sườn núi có vẻ trống trải, hơn nữa thời tiết làm cho tất cả mọi người đều mất đi hưng trí nói chuyện, thế cho nên Thẩm Nhạc hào phóng cười lớn như vậy, nhất thời đưa tới vô số ánh mắt.

Hàn Tả Tả bình tĩnh vỗ vỗ bả vai cô: "Chú ý hình tượng một chút!"

Thẩm Nhạc vui vẻ: "Ha ha ha ha... cô để tôi cười đủ rồi nói sau! cô không biết đâu... Tôi nghĩ đến biểu tình của ả tiện nhân Lương Tiểu Nghệ kia khi biết được tôi đoạt đi chén cơm của cô ta, tôi liền nhịn không được muốn cười..."

Hàn Tả Tả bắt đầu đi thờ dài: "thật ngại quá, tôi cần phải nói với cô, Lương Tiểu Nghệ mặc dù bị cô thắng một ván này, cô ta cũng sẽ không thua dễ dàng như vậy đâu... Hannah đã muốn chuẩn bị đem chuyên mục lữ hành giao cho cô ta."

Thẩm Nhạc nghe vậy nhíu nhíu mày, híp mắt hỏi: "cô rốt cuộc là có chủ ý gì?"

Hàn Tả Tả vô tội nhún vai: "Tôi cũng là bị buộc bắt đầu đi a, ai bảo Hannah rất xem trọng cô ta, không thể trong thời gian ngắn đẩy cô ta vào chỗ chết được... cô cũng biết, công ty có ý chuẩn bị show diễn riêng cho Tang Đồng, tôi cũng không thể lưu lại sai lầm mà cho cô ta ở lại đây... Nếu trong khoảng thời gian ngắn không thể động vào Lương Tiểu Nghệ, không bằng đẩy cô ta đi thật xa!"

Hàn Tả Tả dừng một chút, thần nhiên nói: "Kỳ lữ hành tiếp theo là thành phố ở Canada."

Thẩm Nhạc về mặt thần phục nói: "Tôi hiện tại tuyệt không sợ cô thu thập không được cái ả tiện nhân..."

Hàn Tả Tả bày ra khuôn mặt bí hiểm, khẽ cười.

Thẩm Nhạc chậm rãi thờ dài: "Lương Tiểu Nghệ tuy rằng đề tiện, tâm cơ thủ đoạn cũng không nói, nhưng nếu so với cô, còn kém xa ah! Dù sao, ả ta cũng không có da mặt dày như cô, đem âm mưu quỷ kế làm cho đúng lý hợp tình!"

Hàn Tả Tả biểu tình cứng lại.

Thẩm Nhạc cười liếc nhìn cô một cái, vô tội trừng mắt nhìn: "Dừng để ý a Hàn Đại Tả, con người tôi luôn thích thẳng thắn!"

Hàn Tả Tả ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Cũng không có việc gì, tôi còn không hiểu con người cô sao! cô nếu thông minh biết được cái gì nên nói cái gì không nên nói, cũng không đến mức bị Lương Tiểu Nghệ chen ép tới mức độ này!"

Hàn Tả Tả đứng lên phui phui quần áo, làm như không có việc gì nói: "A, đúng rồi, tôi kia không phải là âm mưu quỷ kế, tôi từ trước đến nay đều dùng dương mưu mà thôi!"

Thẩm Nhạc không nói gì mà chống đỡ, cùng đứng lên theo hỏi: "Vậy cô muốn tôi làm cái gì?"

Kỳ thật Hàn Tả Tả trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là chưa nghĩ ra cách để cho Thẩm Nhạc hỏi đáp như thế nào, cô sờ đi từ trong tay Lương Tiểu Nghệ cướp đi đi tiết mục kia, đơn giản là vì muốn đuổi cô ta đi... Dù sao nếu cô ta tham gia vào cảnh quay này, công ty sẽ không chịu đồng ý cho cô ta đồng thời nhận cả chuyên mục lữ hành.

Bất quá có thể thuận tiện cho Thẩm Nhạc một cái nhân tình, chuyện tốt như vậy, Hàn Tả Tả tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hàn Tả Tả cười cười: "cô yên tâm, tới lúc cần cô hỗ trợ, tôi nhất định sẽ không khách khí!"

Thẩm Nhạc thông minh không hỏi nhiều nữa, tâm tình tốt lên hẳn, nhìn Hàn Tả Tả cũng liền thuận mắt không ít, thuận miệng khách khí khen: "Chiếc vòng cổ đeo rất cá tính, mua ở đâu vậy?"

Hàn Tả Tả biểu tình cứng đờ, không được tự nhiên sờ sờ chiếc vòng da trên, cổ ra vẻ bình tĩnh nói: "À, là bạn tặng, nếu cô thích thì tặng cho cô!"

Thẩm Nhạc khoát tay nói: "không cần đâu, tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi!"

Hàn Tả Tả đánh giá Thẩm Nhạc hẳn là không phát hiện ra cái gì, lại nói lúc đó cô đã cố ý cẩn thận soi gương rất nhiều lần, bảo đảm không có một tia sơ hở mới ra cửa.

Thẩm Nhạc luôn ăn mặc trung tính, lại thích đi đây đi đó, đối với món vật phẩm trang sức kỳ lạ chú ý nhiều hơn một chút cũng là bình thường.

Hàn Tả Tả nhẹ nhàng thờ ra, vội vàng cáo từ.

Hàn Tả Tả mục đích đã đạt được, tự nhiên không muốn ở lâu, cùng những người quen khác khách khí vài câu liền rời khỏi phim trường, chậm rãi đi xuống núi.

Đương nhiên không quên thuận tiện đi vào trường quay lấy hai chai nước.

Xe chỉ có thể lên đến chân núi, đường lên núi tất cả đều là cầu thang, Hàn Tả Tả đành phải ngậm đắng nghiền răng đi xuống từng bước một.

Trở lại Mia chuyện đầu tiên làm chính là đi tìm Hannah.

Hannah vừa nhìn thấy cô liền giận dữ, lạnh lùng đi thẳng vào vấn đề nói: "Em không phải cam đoan có thể xử lý tốt? hiện tại lời đồn đãi càng không thể vẫn hỏi, chị xem em giải quyết như thế nào!"

Hàn Tả Tả coi như trấn định, đầu vào đây giải thích nói: "Việc ngoài ý muốn là không có cách nào đoán trước được cả, hiện nay mặc dù có chút khó giải

quyết, nhưng cũng không phải không thể giải quyết! Huống chi, Lạc gia không phải dễ chọc vào như vậy?"

Hannah vỗ bàn, tức giận nói: "Chị đương nhiên biết Lạc gia không phải dễ chọc! Chị là sợ Lạc gia không chịu từ bỏ ý định, giận chó đánh mèo đến Mía!"

Hàn Tả Tả kiên định nói: "Sẽ không! Mía cũng không phải loại công ty giải trí hạng ba, Lạc gia cho dù muốn động vào, cũng không phải dễ dàng như vậy! Chị yên tâm, em sẽ giải quyết!"

Hannah lạnh lùng cảnh cáo: "Hàn Tả Tả, chị phải nhắc nhở em một câu, Tang Đồng tuy rằng quan trọng, nhưng cũng không phải là không thể thay thế, Mía sẽ vì cô ấy mà bỏ ra bao nhiêu, không phải do chị và em định đoạt!"

Hàn Tả Tả trầm mặc giây lát, gật đầu nói: "Em đã biết, chị Hannah, cảm ơn lời nhắc nhở của chị!"

Hannah thở dài một tiếng, ngữ khí dịu lại nói: "Chị rất thương thức sự quả quyết gan dạ của em, nhưng hiện tại, chị hơi lo lắng cho em quá mức lập công tiến thủ... Tả Tả, em còn trẻ, mọi việc đều có thể từ từ sẽ đến. Em thông minh như vậy, thế nhưng trăm ngàn đừng đợi cho ngã mạnh té đau mới hiểu được mùi quáng tự phụ đáng sợ như thế nào!"

Hàn Tả Tả thành khẩn nói: "Cảm ơn, em sẽ ghi nhớ trong lòng!"

Hannah lắc lắc đầu, đột nhiên chuyển đề tài hỏi: "Em có quen người trong Khôi Hoảng?"

Hannah hỏi lời này hơi kỳ quái, làm trong giới này, sao có thể không quen biết một vài người của Khôi Hoảng chứ, đừng nói Khôi Hoảng, chính là một ít người của những công ty khác, đều phải giao thiệp ít nhiều.

cô sở dĩ hỏi như vậy, bất quá là tò mò Hàn Tả Tả dùng thủ đoạn gì, làm cho Vincci của Khôi Hoảng ánh mắt cao hơn trời đạo diễn đình đình đại danh lại chịu thay đổi chủ ý bất ngờ như vậy.

Bất quá Hàn Tả Tả đã lập tức hiểu ra ý tứ của cô, trầm ngâm một lát nói: "Chị Hannah, thực không dám giấu giếm, ta cùng đại minh tinh Tô Vĩ của Khôi Hoảng có chút quen biết, anh ta là anh trai của bạn học em, chúng em quan hệ cũng không tệ lắm..."

Tô Vĩ là người khá có tiếng nói trong giới này, cha mẹ anh ta cũng đều là tiền bối rất phân lượng, một nhà ba người và Vincci đều cùng làm việc cho Khôi Hoảng, có bọn họ nói vài câu, làm cho cô ta thay đổi chủ ý cũng không phải là việc khó gì.

Hannah không hề hoài nghi, phát phát tay nói: "không có việc gì, Tự em xem rồi làm... Ra ngoài làm việc đi!"

Hàn Tả Tả đi ra, mới thật mạnh thở phào nhẹ nhõm.

cô sở dĩ nói ra Tô Tấn Tô Vĩ, vì che giấu mối quan hệ cùng Lang Hi.

Lần này ít nhiều có Lang Hi hỗ trợ, mới có thể thuận lợi như vậy, nhưng nếu bởi vậy làm cho quan hệ của bọn họ sáng tỏ, khiến cho hậu quả liên mất nhiều hơn được!

Nghĩ đến Lang Hi, Hàn Tả Tả không khỏi nhăn mi, cảm thấy thất vọng của mình lại bắt đầu ần ần đau nhứt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit: Ishtar

Hàn Tả Tả ở giữa im hơi lặng tiếng liền giải quyết được một mối nguy lớn, đem Lương Tiểu Nghệ đẩy đi đến nước ngoài, sau đó lại biết thời biết thế tặng Thẩm Nhạc một cái ân tình thật lớn, mượn sức nhóm nhạc thần tượng AI đang rất có tiềm lực.

Đồng thời, Hàn Tả Tả cùng Lạc Hường Ngôn đã bí mật thống nhất chiến tuyến, đạt thành hiệp nghị, cô không nhúng tay vào việc anh ta theo đuổi Tang Đồng, ở thời điểm thích hợp còn có thể thúc đẩy một phen, nhưng là, Lạc Hường Ngôn phải cam đoan tuyệt đối sẽ không lạm dụng chức quyền bức bách Tang Đồng.

Hàn Tả Tả vốn không tính cùng Lạc phu nhân ngay mặt chống lại, cô tuy rằng có chút thông minh, nhưng so sánh với Lạc gia đã muốn thành tinh, vẫn còn quá mức non nớt.

Hannah nói câu kia rất đúng, không thể đợi cho đến lúc vấp ngã thật đau mới hiểu được mùi quáng tự phụ là đáng sợ dường nào!

Cho nên Hàn Tả Tả trực tiếp đem lửa giận chuyển tới trên người hai anh em Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ kia, để cho Lạc nhị gia tự mình thuyết

phục mẹ anh ta, dù sao Lạc Hưởng Ngôn muốn thuận lợi thu phục Tang Đồng, được mẹ anh ta tán thành cũng rất quan trọng!

Bất quá... Hàn Tà Tà sở dĩ có thể thuận lợi tính kế như vậy, ít nhiều cũng nhờ tình báo của Lang Hi và Khôi Hoảng giúp đỡ.

Hàn Tà Tà tính toán, trong thời gian ngắn cô không làm gì được Lương Tiểu Nghệ, nhưng Lạc gia không phải dễ chọc, Lạc Hưởng Ngôn có thù tất báo, bị người ta ở sau lưng đâm một dao, ngày lành của Lương Tiểu Nghệ chỉ sợ sẽ không còn nữa!

Lạc Hưởng Ngôn giờ lên ly rượu, nheo lại cặp mắt hồ ly xinh đẹp, lười biếng nói: "Chuyện tốt đều bị cô chiếm hết!"

Hàn Tà Tà cùng hần cùng ly, nhọt nhạt nhấp một ngụm, cười nói: "Sao có thể a, tôi không phải đáp ứng rồi, ở thời điểm thích hợp sẽ giúp anh một phen?"

Lạc Hưởng Ngôn lắc lắc đầu, xuy cười một tiếng: "cô thật đúng là coi tôi như kẻ ngốc sao? Đừng cho là tôi không nhìn ra, cô nhìn không vừa mắt Lương Nguyên, huống chi hần ta lại có một cô em gái cực phẩm như vậy, Tang Đồng muốn thực thành đôi cùng Lương Nguyên, còn không bị ghét chết! cô sở dĩ nguyện ý giúp tôi, bất quá là vì tôi không có cô em gái nào nguy hiểm như vậy!"

Hàn Tà Tà lơ đãng nhún vai: "Theo như nhu cầu mà thôi, Lạc nhị gia anh còn không phải vui vẻ tiếp nhận đấy sao?"

Lạc Hưởng Ngôn hừ lạnh: "cô cho là không có cô giúp thì tôi không làm được việc sao? Tôi chỉ là nể mặt mũi của ai kia thôi!"

Hàn Tà Tà nháy mắt mấy cái, cười đến có chút đắc ý: "Lạc nhị gia từ trước đến giờ luôn được phụ nữ theo đuổi, lúc này chỉ sợ là lần đầu tiên theo đuổi phụ nữ đi? Tôi cho anh một lời khuyên, trăm ngàn đừng coi thường tình bạn của phụ nữ, các cô ấy có đôi khi cũng mang tính quyết định thành sự đó nha!"

Lạc Hưởng Ngôn một nhếch mi, không có hảo ý cười rộ lên: "không phải vậy! Hàn tiểu thư, tôi nói ‘ai kia’ cũng không phải là Tang Đồng nha, tôi là chỉ ‘ai kia’ của Khôi Hoảng kia!"

Hàn Tà Tà lông mày nhảy dựng, nháy mắt lạnh mặt: "anh điều tra tôi?"

Lạc Hưởng Ngôn tà khí cười nói: "Đừng khẩn trương vậy chứ, Vinh Hiển tuy rằng không sợ đối đầu cùng Khôi Hoảng, nhưng tôi cũng không muốn trêu vào cái gã bệnh thần kinh kia!"

Hàn Tà Tà ánh mắt âm độc, chậm rãi mở miệng: "Bệnh, thần, kinh?"

Lạc Hưởng Ngôn vội vàng nhắc tay làm biểu tình đầu hàng, bày ra bộ dạng tội sai lầm rồi vô tội bộ nói: "thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi không nên ở trước mặt cô nói gã sói điên kia như vậy... Bất quá tôi thật đúng là không rõ, cô cũng không kém a, bộ dạng rất xinh đẹp, đầu óc cũng linh hoạt, trọng yếu nhất là ngực đủ lớn nha, cũng đủ cho cô kiêu ngạo về ngực của mình! cô làm sao có thể coi trọng gã sói điên kia?"

Lạc Hưởng Ngôn từ trên xuống dưới nhìn quét cô một lượt, tầm mắt dừng lại ở trước ngực cô chặc chặc thở dài: "Điều kiện tốt như vậy cố lại đi coi trọng một gã bệnh thần kinh hung hăng... cô khẩu vị nặng như vậy, thật sự là bất ngờ nha!"

Hàn Tà Tà nhin xuống xúc động muốn hất ly rượu trong tay vào mặt anh ta, thần nhiên nói: "Đại khái là bởi vì anh ấy giữ mình trong sạch đi! anh cũng biết đấy, phụ nữ đều có vẻ yêu sạch sẽ..."

Hàn Tà Tà có thâm ý nhìn khác hần, nhìn đến Lạc Hưởng Ngôn cũng lập tức dự cảm đến phía sau cũng không phải là lời hay ý đẹp gì.

Hàn Tà Tà khẽ cười một tiếng: "So với lão dưa chuột bị đủ loại phụ nữ dùng qua héo rũ, tự nhiên là sạch sẽ mới mẻ lại tràn ngập sức sống càng khiến người yêu thích!"

Lạc Hưởng Ngôn tái mặt luôn.

Hàn Tà Tà ha ha cười hỏi: "Bị người dùng tới toi tả, ai biết phía trên lưu lại bao nhiêu vi khuẩn, anh nói đúng không đúng vậy Lạc nhị gia?"

Lạc Hưởng Ngôn bị ví như quả dưa chuột xanh ngắt héo rũ với một cái sạch sẽ mới mẻ lại tràn ngập sức sống.

Hàn Tà Tà thần nhiên tự đắc nâng ly, cái miệng nhỏ sung sướng hớp một ngụm rượu vang.

Lạc nhị gia là ai, đó là cao thủ đạo chơi vạ bụi hoa, ở trước mặt phụ nữ cho tới bây giờ chưa chịu thiệt lần nào!

Lạc Hưởng Ngôn nhanh chóng khôi phục sức chiến đấu, ôn hòa vô hại cười rộ lên, giống như lơ đãng mở miệng: "A, đúng rồi, Vinci nhưng là nữ đạo diễn đầu tiên trong giới, cũng giống như cô xinh đẹp lại thông minh, trọng yếu nhất là cô ta với cô có chung khẩu vị, đều thích tên sói điên kia... nói vậy cô và cô ta có thể ‘tắm đầu ý hợp’ rồi!"

Hàn Tà Tà sắc mặt lạnh lùng, trong mắt sát khí chợt lóe, làm như không có việc gì cười nói: "thật vậy chăng? Có cơ hội nhất định phải cùng vị đạo diễn này trao đổi một chút, dù sao đầu năm nay, phụ nữ có mắt nhìn, hầu như không còn nữa."

Lời này ngấm ngầm mắng Lạc Hưởng Ngôn, ám chỉ cả đám phụ nữ thâm yêu trộm nhớ hần ta đều đui mù hết.

Lạc Hưởng Ngôn cao tay hơn cô, tự nhiên có loại khoan hồng độ lượng của người thắng cuộc, không để ý lắm cười cười nói: "hiện tại liền có cơ hội a,

nghe nói Vincci đêm nay có hẹn với tên sói điên kia ra ăn ‘bữa tối’ lãng mạn dưới ánh nến nha!"

Hàn Tà Tà rũ mắt xuống, che giấu sát khí nơi đáy mắt, mỉm cười đặt ly rượu xuống: "Thời gian không còn sớm, tôi nếu không về, bị người khác bắt gặp tôi và Lạc nhị gia anh ở chung một chỗ... Ha ha, tôi sợ thanh danh của mình sẽ bị ảnh hưởng a!"

Hàn Tà Tà mặc kệ Lạc Hường Ngôn đang đen mặt, tao nhã đứng dậy, tháo khăn ăn ném xuống, giẫm lên giày cao gót khí thế hùng hồn ngẩng cao rời đi.

"Thú vị a!" Lạc Hường Ngôn tà mị hí mắt, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ dám lên mặt với hắn như vậy, sờ sờ cảm cảm khoái, "Khó trách lọt được vào mắt xanh của tên đáng ghét kia, sắp tới có chuyện hay để xem rồi! Đều hung tàn như vậy, sớm muộn gì cũng nhào ầm lên cho coi!"

Lạc Hường Ngôn đột nhiên nghĩ đến một khả năng vô cùng khủng bố, phiền muộn thở dài, thì thào lầm bầm: "Nếu hai người bọn họ quen nhau, Tang Đồng cùng người phụ nữ kia là chị em ruột, mình chẳng phải sẽ thành anh em đồng hao với tên bệnh thần kinh kia sao?"

Lạc Hường Ngôn không tự chủ được run bắn người lên.

Hàn Tà Tà đương nhiên sẽ không bị mắc mưu của Lạc Hường Ngôn, bắt quá tuy rằng cô không định hùng hổ chạy tới bắt kẻ thông dâm, nhưng không có nghĩa là cô sẽ rộng rãi bỏ qua!

cô đương nhiên tin tưởng Lang Hi, nhưng cô không tin những cô nàng kia.

Tiền công là phương thức phòng ngự tốt nhất!

Hàn Tà Tà vốn định quay lại Mia một chuyến, nhìn xem thời gian, lúc này quyết định trực tiếp về nhà.

Hàn Tà Tà bất động thanh sắc gọi điện thoại cho Lang Hi, làm như không có việc gì hỏi: "Chú tư, anh đang bận?"

Lang Hi "Àn" một tiếng hỏi: "Có việc?"

Hàn Tà Tà cười nói: "không có việc gì, chính là hỏi một chút anh buổi tối có về ăn cơm không, có muốn em mang đồ ăn khuya cho anh?"

Lang Hi có chút kinh hi hỏi: "Em hôm nay về nhà?"

Hàn Tà Tà thực vừa lòng sự "Kính hi" của anh, ngữ khí thoải mái nói: "Đúng vậy, vừa thi xong một môn, môn cuối cùng hai ngày tới mới thi tiếp, có thể thả lỏng một chút! Đúng rồi, anh rốt cuộc có muốn em mang đồ ăn khuya không?"

"không cần!" Lang Hi cúi đầu nói, "anh đang dùng bữa... Em biết anh nghĩ muốn "Ăn" cái gì rồi mà!"

Hàn Tà Tà tươi cười lập tức trở nên dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tốt lắm, anh chậm rãi "Ăn" "Bữa tối" của anh đi!"

Lang Hi nhú nhú mày, không rõ sao đang yên đang lành nói chuyện cô lại đột nhiên cúp máy.

Vincci cúi mắt nghe xong nửa ngày, không chút để ý vuốt vuốt mái tóc, nuốt xuống vị chua sót đang dâng trào trong lòng, gian nan cười hỏi: "Ai vậy a?"

Lang Hi hờ hững nhìn cô ta một cái, không nói lời nào cầm lấy dao nĩa, tư thế tao nhã tiếp tục dùng cơm.

Vincci xấu hổ đến cực điểm, lại cảm thấy vô cùng tủi thân.

Ánh nến lay động làm cho bầu không khí thêm ái muội, giọt nến sáp chảy dọc theo thân nến, giống như đáy lòng người đang ngồi đây lúc này, tí tách rơi xuống.

Vincci nhìn chằm chằm ngọn nến, càng cảm thấy bi thương...

Lang Hi nhú nhú mày, nói lòng caravat, bất mãn quét mắt hai ngọn nến trên bàn đang "Hùng hục thiêu đốt", vô cùng khó hiểu sở thích của Vincci, trời đang nóng lại đi đốt hai ngọn nến to dùng thế này, tuy rằng không khí trong nhà hàng điều hòa vừa phải, nhưng như vậy cũng làm cho người ta cảm thấy trong lòng khô nóng phiền muộn a!

Lang Hi không tự chủ được đem tầm mắt chuyển qua trên mặt người phụ nữ đối diện, chẳng lẽ... Vincci bất mãn việc hắn cưỡng chế thay đổi người, cho nên cố ý đốt hai ngọn nến này đi báo thù mình?

Vincci nhận thấy được ánh mắt quý dị của Lang Hi, ngăn người hỏi: "Làm sao vậy?"

Lang Hi mặt không chút thay đổi thu hồi tầm mắt, cầm lấy khăn ăn lau sơ khóe miệng, lạnh lùng nói: "Tôi no rồi."

Nếu là bình thường, Lang Hi tuy rằng đối xử xa cách, nhưng sẽ không thiếu phong độ như vậy, đặc biệt Vincci miễn cưỡng được xem là người quen của anh.

Mục đích của Vincci đương nhiên không phải chỉ đơn giản là ăn một bữa cơm, nghe vậy buông dao nĩa, cười đề nghị: "Em cũng no rồi... Thời gian còn sớm, không bằng chúng ta đi uống rượu?"

Lang Hi lắc lắc đầu, ngoắc tay ý bảo tính tiền, sau khi trả tiền xong hờ hững nói: "không được, trong nhà có người chờ... Trước đó cô đã đáp ứng, chỉ cần mời cô ăn bữa cơm, liền đổi nhân vật chính."

Ý tứ là đã mời cô ăn cơm xong rồi, không có nghĩa vụ lại cùng cô tiêu khiển.

Vincci hai mắt âm ỉ xuống, gian nan nói: "anh cứ như vậy ghét bỏ em sao, ngay cả 1 phút cũng không chịu ở cùng với em?"

Lang Hi nhíu mày, nhìn cô ta tỏ vẻ khó hiểu: "Tôi đã nói, trong nhà có người chờ."

Vincci nghe vậy lại lòng đau như cắt, mặt đầy bi thương: "cô ta rốt cuộc có chỗ nào tốt? Vì sao anh không chịu nhìn em? anh thích cô ta ở điểm nào, em cũng có thể học được!"

Lang Hi cái này thì hiểu được, kinh ngạc nhìn cô ta một cái, trầm mặc giây lát, thân nhiên nói: "thật xin lỗi, trong mắt tôi chỉ có mình cô ấy."

nói xong, Lang Hi không muốn ở đây thêm nữa, đứng lên bước nhanh rời đi.

Vincci rốt cuộc nhịn không được, tình cảm nhiều năm cô ta áp ủ cứ nhiên đổi lấy kết quả như thế, tình yêu còn chưa bắt đầu đã bị dập tắt, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy đau thương, rốt cuộc không màng tới ánh mắt của người khác nữa, gục đầu trên bàn khóc nức nở.

Lang Hi lái xe thật nhanh về nhà, lúc về tới nơi thật ra cũng không trễ, dù là như thế, Hàn Tã Tã vẫn khó chịu trong lòng.

Ăn tối chứ không phải ăn nên a, có cần tạo không khí như thế không, còn ăn đến tận lúc này!

Lang Hi vào nhà thay đổi quần áo, liền bước ra đến bên cạnh Tã Tã ngồi xuống, vươn tay đem cô kéo vào trong ngực.

"Bữa ăn khuya đâu?"

Hàn Tã Tã cười lạnh, giờ tay hất cái đầu đang sát lại gần của anh.

"anh ăn tối chưa no?"

Lang Hi nhận thấy được tâm tình cô không tốt, chỉ nghĩ đến chắc do cô thi không tốt, vuốt mái tóc cô, thuận miệng nói: "Cơm Tây, chỉ ăn lót dạ."

Hàn Tã Tã châm chọc khiêu khích nói: "A, em thấy không phải vì cơm tây đâu, tám phần là do cô gái đối diện nhìn cũng có thể no bụng, chú tư chắc anh phải no rồi chứ!"

Lang Hi yên lặng nhìn chăm chăm cô, hồi lâu mới chậm rãi hỏi: "Ghen tị?"

Hàn Tã Tã nhất thời xù lông: "Ai ghen tị? anh bớt tự mình đa tình đi!"

Lang Hi nhìn chăm chăm cô không nói.

Hàn Tã Tã nhích ra xa tạo khoảng cách với anh, bày ra tư thế thăm vấn, lạnh lùng hỏi: "anh cùng Vincci có quan hệ gì?"

Lang Hi trong mắt ý cười chột lóc, thân nhiên trả lời: "Quan hệ cấp trên và cấp dưới."

Hàn Tã Tã mới không tin đâu, vẫn phòng chừng là nơi dễ dàng phát sinh gian tình nhất, tiếp tục ép hỏi: "Vincci là có tiếng cố chấp khó nói chuyện, vì sao sẽ vui vẻ nhận lời đổi nhân vật chính ngay lập tức chứ?"

"không thoải mái, cô ta bắt anh mời cơm!"

Hàn Tã Tã giận tím mặt: "Vậy là anh chủ động mời cô ta?"

Lang Hi nhíu mày: "Là anh mời cô ta, nhưng không phải anh chủ động."

Hàn Tã Tã nghe vậy giận lên: "cô ta bảo anh mời thì anh mời? Như thế nào không thấy anh nghe lời em như vậy? anh không phải là ông chủ lớn phía sau Khôi Hoàng sao, như thế nào ngay cả một đạo diễn nhỏ nhỏ đều có thể gây khó dễ anh? nói! anh cùng cô ta trong lúc đó rốt cuộc có giao dịch âm mưu gì?"

Lang Hi nhịn không được sung sướng cười rộ lên, không phải là nụ cười hờ hững ngày thường, mà là vui sướng rõ ràng, cúi đầu cười ra tiếng.

Tiếng cười tuy rằng trầm thấp, lại ngoài ý muốn rất êm tai.

Hàn Tã Tã vẫn là lần đầu tiên gặp Lang Hi vui vẻ như thế, như băng tuyết tan rã, xuân về hoa nở, cả khuôn mặt đều sinh động hẳn lên, đáng vẻ cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Quả nhiên, người không hay cười một khi cười rộ lên, đều thật đẹp mắt.

Nhất là chú tư, đã tu luyện trăm năm, thân thể cường tráng lãnh khốc con người sắt đá nay nhu tình ngàn vạn, thật sự là đẹp chết người mà!

Hàn Tả Tả giống như đang đánh vào bị bông ấy, tức giận phô trương thanh thế giờ cao nắm đấm, hung hãn mắng: "Cười cái gì mà cười! nói a, anh cùng người phụ nữ kia rốt cuộc có quan hệ gì, còn chạy đi ăn bữa tối lãng mạn dưới ánh nến với cô ta?"

Hàn Tả Tả nhìn không được liền cảm thấy có chút chua, dựa vào cái gì a, cô còn chưa ăn qua bữa tối dưới ánh nến nào đâu!

Quả nhiên bụng dạ khó lường, trời nóng như vậy còn đốt nến, rõ ràng muốn cho chú tư càng ăn càng nóng, sau đó dục hòa đốt người có thể thuận lý thành chương như vậy như vậy...

Hàn Tả Tả thực không thuần khiết hoài nghi, trong ngọn nến kia chắc không tắm cái gì mờ ám chứ?

Lang Hi ngừng cười, trong mắt biểu tình ôn nhu, không để ý kháng cự không được tự nhiên của cô, đem cô kéo lại ôm vào trong ngực.

Lang Hi trong lòng tràn đầy vui sướng, cao hứng không biết như thế nào cho phải, cũng không biết như thế nào biểu đạt tình cảm của chính mình, ôm người trong lòng, nhìn không được càng ôm càng chặt, vui mừng ôn nhu cọt sọt, giống như ôm một con vật nhỏ lông tơ mềm mại, ức chế không được lòng tràn đầy vui sướng, trái cọt phải hôn hôn...

Hàn Tả Tả chôn ở trong lòng anh, thiếu chút nữa bị nghẹn chết, vung vẩy chân tay rút đầu ra, mở miệng thở hổn hển, lửa giận bùng bùng rống: "anh muốn ôm chết em sao!"

Lang Hi cười nói lỏng vòng tay, làm cho cô thoải mái mà tựa vào trong lòng mình, sau đó tiếp tục ôm chặt cô, ở cổ cô cọt đến cọt đi.

"cô ta hôm nay thả lợ với anh."

Hàn Tả Tả sừng sốt, lập tức về mặt giận dữ hỏi: "Còn nói không quan hệ, không quan hệ cô ta làm sao có thể đi thả lợ với anh? Sau đó thì sao... anh có hung hăng cự tuyệt hay không?"

Lang Hi nghĩ nghĩ nói: "cô ta hỏi anh vì sao không thích cô ta, anh nói với cô ta rằng, trong mắt anh chỉ có mình em thôi."

Hàn Tả Tả trong lòng ngọt lịm, cao hứng ngẩng đầu vang dội hôn anh một cái: "Làm tốt lắm!"

Lang Hi ánh mắt đột nhiên trầm xuống, nắm thật chặt cánh tay nói: "Vincici là nhân viên lâu năm của Khôi Hoàng, rất có tiếng nói, anh cần phải tôn trọng cô ta. anh trước kia không để ý cô ta, cho nên vẫn không biết tâm tư cô ta..."

Hàn Tả Tả ngoan ngoãn chôn ở trong lòng anh, rộng rãi nói: "Chuyện trước kia đừng nhắc tới nữa, sau này cũng không cần để ý! anh hiện tại đã biết rõ lòng dạ cô ta, về sau nhất định phải cùng cô ta bảo trì khoảng cách! Bất quá cô ta đáp ứng thay đổi người mà chỉ đưa ra điều kiện ăn một bữa cơm tối thôi sao?"

Lang Hi gật gật đầu, thấp giọng nói: "Nhìn cũng đủ no, em nói, cô ta buổi tối cũng chưa ăn được mấy miếng..."

Hàn Tả Tả lại mất hứng: "anh mà tính đẹp nữa? không đúng a, anh cứ nhiên còn có tâm tư đi để ý người ta ăn mấy miếng?"

Lang Hi không đáp, thanh âm khàn khàn dụ hoặc nói: "Vì em, anh đã bán 'sắc đẹp' của mình!"

Hàn Tả Tả cảnh giác trừng mắt nhìn anh: "Cho nên?"

"Cho nên..." Lang Hi chậm rì rì nói, "Em phải dùng thân mình, đến bồi thường tổn thất của anh!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đoạn ngắn nhỏ:

Hàn Tả Tả: "Ngày mai chính là 1 tháng 5, siêu thị khẳng định có rất nhiều hoạt động khuyến mãi, chúng ta đi mua sắm đi?"

Lang Hi nhú nhú mày, trong lòng vô cùng không tình nguyện, lại vẫn gật đầu nói: "Tùy em quyết định!"

Vì thế ngày hôm sau, Hàn Tả Tả trang bị võ trang, hưng trí hùng hực kéo Lang Hi đi siêu thị...

Siêu thị dán đầy quảng cáo khuyến mãi, người tới tấp nập, đội ngũ xếp hàng trước bàn thu ngân thật dài, ồn ào huyền não, nói chuyện đều phải rống to...

Hàn Tả Tả đầu đầy mồ hôi, vừa quay đầu lại mới phát hiện Lang Hi không thấy.

Nhiều người như vậy làm sao tìm đây?

Hàn Tả Tả gấp muốn chết, cô vì tiện hành động, ví tiền đi động mọi thứ đều giao cho Lang Hi giữ rồi! thật vất vả cướp được hàng chiết khấu giảm giá siêu thấp, đã ra hóa đơn, lúc này cứ nhiên tìm không thấy người tính tiền!

Là la la, đột nhiên tiếng nhạc dừng lại.

Radio rè rè hai tiếng, bắt đầu phát tin: "Bạn nhỏ Hàn Tả Tả, người giám hộ của bạn vì mua cho bạn bạc hà bạn thích nhất, vô ý lạc mất bạn, đang ở quầy khách hàng chờ bạn, nghe thông báo xin hãy đến ngay quầy khách hàng nhận người..."

Bạn nhỏ, bạc hà, người giám hộ, nhận người...

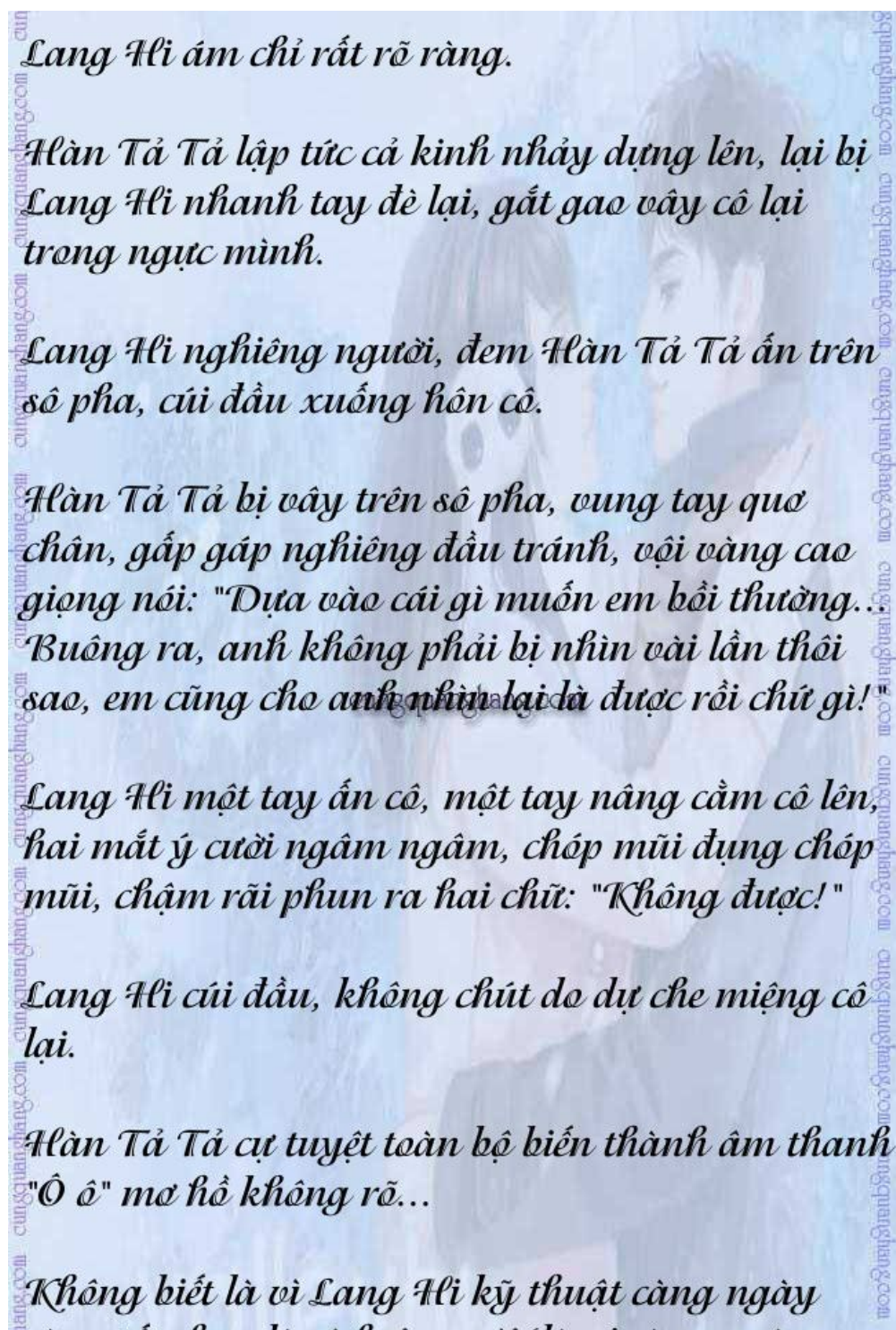
Hàn Tả Tả vò nát hóa đơn, lắc lư trong gió!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

càng tốt, hay là vì hai người làm càng ngày càng phù hợp, Hàn Tả Tả rất nhanh bị trêu chọc toàn thân nóng lên, nhanh chóng trầm luân dưới thế công cường thế bá đạo của Lang Hli.

Đợi cho Hàn Tả Tả bỗng dưng cảm thấy trên người chợt lạnh, tiếp theo lại nóng lên, mới phát hiện hai người đã muién thành thấn thành khấn da thịt lỏ dỏ dán chặt vào nhau, tựa như con cá xa nước lâu ngày nay được trở về dòng sông quen thuộc, ngay cả hô hấp đều mang theo hơi thở hân hoan vui mừng.

Khả rõ ràng là, khoảng cách với lần thân mật dây dưa gần đây nhất, cũng bất quá mới chỉ gần mười mấy giờ đồng hồ mà thôi.

Quả nhiên là... Một ngày không thấy, như cách ba thu!

cungquanghang.com

Lang Hli phát hiện cô đang thất thần, thật mạnh cắn một ngụm cánh cáo, ngậm cánh môi bị anh cắn đau mà tỉnh tở liếm hôn, sau đó hơi hơi bất mãn nói: "Không chuyên tâm!"

Hàn Tả Tả bị đau đơn kéo hồi tâm trí, phần hận cắn ngược trở lại, thấp giọng cả giận nói: "Trở về phòng ngủ!"

Lang Hli hai mắt thâm u, chuyển động thứ ánh sáng quen thuộc làm cho Tả Tả kinh hãi, ý vị thâm trường chậm rãi nói: "Em xác định... Phải về phòng?"

Hàn Tả Tả trực giác thấy trở về phòng không có chuyện gì tốt cả, cũng không chịu cứ như vậy bị anh đặt ở trên sô pha, phòng khách là chỗ đứng

dẫn nghiêm túc, đèn đuốc sáng trưng, mặc dù cửa sổ thật lớn sát đất từ bên ngoài căn bản nhìn không thấy tình huống trong phòng, nhưng vẫn làm cho cô cảm thấy xấu hổ như khi làm chuyện không đứng đắn này trước mặt công chúng vậy... Hơn nữa máu chốt là số pha thật tình không đủ rộng a, chân đều phải gấp lại! Lại nói tối hôm qua cô vừa bị ép buộc lặp lại lặp lại, lúc này thất lung còn mới như đây này!

Flàn Tả Tả chần chừ hỏi: "Trở về phòng sẽ thế nào?"

Lang Hli thần nhiên nói: "Cũng chẳng có gì, bất quá anh nhìn không được ..."

Nói xong, thất lung đẩy mạnh, Flàn Tả Tả bất ngờ bị đánh chiếm không kịp phòng bị, kìm lòng không đậu mở miệng, ngắt quãng sợ hãi kêu lên một tiếng.

Lang Hli vẫn như cũ sắc mặt thần nhiên, trừ bỏ hô hấp có chút dồn dập, toàn thân cơ bắp buộc chặt, thì thực nhìn không ra anh đã muốn nhẫn đến cực điểm, bộ dáng thần nhiên tự đắc bình tĩnh thong dong kia, đập vào trong mắt Flàn Tả Tả, rõ ràng là không có ý tốt mà.

Flàn Tả Tả nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh... Ân, có thể, vào phòng lại... A ——"

cungquanghang.com

Lang Hli trán đã sớm che kín một tầng mồ hôi rậm rạp, bắt lấy chân của cô gấp lại, ngụ ý sâu xa tiếp tục nói: "Trở về phòng cũng được, có thể mặc sức thoải mái ép buộc anh đương nhiên vui vẻ rồi! Bất quá... Anh liền như vậy ôm em vào, sợ em chịu không nổi!"

Hàn Tả Tả quân lính đã tan rã hoàn toàn rồi, nước nở cổ găng nghe lời thì thầm trầm thấp bên tai, mất khá lâu mới miễn cưỡng hiểu được thâm ý của Lang Hli!

Hàn Tả Tả không khỏi nhớ tới tới hôm qua, bị Lang Hli như vậy ôm vào trong ngực, vừa đi vừa ép buộc cô... Từ phòng ngủ đến bàn ăn, ngắn ngủn một đoạn đường mà khiến cho cô sống không bằng chết!

Hàn Tả Tả thầm mắng Lang Hli cảm thú, ô ô nước nở nhỏ giọng xin anh tha cho cô.

Lang Hli tỉnh tỉnh lạnh lùng, ngày bé bị trói buộc nhiều thứ, áp lực quá lớn, sau khi được giải thoát vẫn luôn làm việc tùy hứng, không quan tâm đến cảm thụ của người khác, làm việc toàn theo ý mình.

Anh cố gắng trở nên cường đại, cũng bất quá là vì tạo cho mình một vị thế thật cao để bản thân muốn làm gì thì làm.

Sau đó, từ từ quen với cảm giác nắm tất cả mọi thứ ở trong tay, cái loại thông dong "Có tiền, có quyền, ta muốn làm gì cũng được", làm cho anh có thể càng thêm chẳng sợ ánh mắt thế tục.

Nhưng từ sau khi gặp được Hàn Tả Tả, anh phát hiện, nguyên lai có vài thứ, có một số người, anh không thể dễ dàng nắm giữ.

Loại xúc động không thể khống chế làm cho anh cảm thấy mới mẻ, đi từng bước một tiếp cận, giống như chàng trai mới lớn luôn tò mò lại ưa thích mạo hiểm, tìm tòi nghiên cứu thứ chính

mình chưa bao giờ thấy qua.

cungquanghang.com

Lạng Hi thuận theo lòng mình, cho phép bản thân vì việc ngoài ý muốn này mà bước chệch ra khỏi quỹ đạo, từng bước theo đuổi rồi dần dần trầm luân.

Cũng không nghĩ rằng... Một lúc phóng túng nhất thời, liền trở thành gông xiềng tự do vĩnh cửu, làm cho anh không thể tiếp tục sống tùy hứng theo ý mình như trước kia nữa rồi.

Sau đó, càng là hãm sâu, càng là không thể bứt ra, tiếp đó lại càng là sợ hãi thứ ngoài ý muốn này mình không thể nắm trong tay.

cungquanghang.com

Cho tới hôm nay, Lạng Hi mặc dù muốn trở lại là bản thân anh trước kia, cũng không thể làm được thông dong hồ hững như lúc ban đầu nữa rồi.

Flan Tả Tả là thứ duy nhất không thể khống chế được trong sinh mệnh của anh.

Lạng Hi động tác bỗng nhiên trở nên mãnh liệt, đem thân thể của cô gấp lại thành độ cong khó có thể tin, một tay vuốt ve vòng da trên chiếc cổ mảnh khảnh, tạo hình thuộc da độc đáo, vòng một vòng quấn quanh chiếc cổ, lộ ra cảm giác trời buộc chặt chẽ.

Lạng Hi ánh mắt nặng nề, thật mạnh áp chế, hung hăng cắn cánh môi mềm mại sưng đỏ.

Mồ hôi dính ngấy trải rộng toàn thân, Flan Tả Tả một khắc trước khi thân trí tiêu tán, rồi đột

nhiên nhờ tôi suy đoán trước đó...

*Sát! Nôn nóng khó dần nổi, hung tàn ngoan lệ..
Bữa tối thượng ngọn nến, quả nhiên là bị bỏ
thuốc rồi!*

*Flàn Tả Tả bị gắt gao đè chặt dưới thân, nửa
ngày mới hơi động dậy được, hữu khí vô lực hừ
hừ : "Đứng lên..."*

cungquanghang.com

Lang Hli không để ý tới, ôm cô hôn xuống.

*Flàn Tả Tả bỗng nhiên xù lông, giờ móng vuốt
hung hăng cào về phía anh, trong cơn đau đớn,
kéo dài giọng khóc nói: "Đi lên... Khốn khiếp!
Chân rút gân đau muốn chết ngao ngao ngao
——"*

*Sô pha nhỏ như vậy, Lang Hli lúc bắt đầu không
mấy để tâm, cứ như vậy không kiêng nể gì đánh
giáp lá cà, kích thích càng thêm kích thích, nhưng
dù là cường hãn như Flàn Tả Tả, cũng có chút
chịu không được.*

cungquanghang.com

*Lang Hli không thèm quan tâm tới vết cào trên cổ,
vội vàng bứt ra rồi khỏi, nắm cổ chân của cô cắn
thận duỗi thẳng, giữa tiếng hít mạnh đau đớn,
đau lòng mềm nhẹ mát xa.*

*Cơn đau giảm bớt một ít, Flàn Tả Tả mới phát
hiện không thích hợp.*

*Cô trần truồng ngồi phịch ở trên sô pha, toàn
thân đều che kín dấu vết ái muội, một chân còn bị
người nhấc lên.*

Hàn Tả Tả nháy mắt đỏ mặt, nhìn đau rút chân về, cong người lại che chắn thân thể, xấu hổ và giận dữ mắng: "Anh còn dám châm chọc em là yêu tinh hút dương khí! Em thấy anh mới là 'nội tu song thân, ngoại luyện nhất hành' (Tsh: ý chỉ là mượn chị tu luyện để bổ thận tráng dương ah =.=), chuyên dựa vào thái âm bổ dương để tăng công lực tà ma ngoại đạo..."

Hàn Tả Tả càng nói càng giận, rút gân đau đớn làm cô không dám cử động nửa thân mình, tức giận tóa lửa hừng hực hổ hổ, nhìn không được chửi ầm lên nói: "Chú tư có phải anh mỗi ngày vùng trộm ăn thứ tráng dương hay không a! Anh bữa tối ăn không phải cơm Tây mà là 'tráng dương' đi! Trời nóng như vậy anh cũng không sợ táo bón, giang liệt, chảy máu mũi..."

(Tsh: giang liệt là rách ... cục hoa ah, ta đập đầu vô tường đây -_-)

Lang Hi mày nhếch lên, hai mắt nặng nề nhìn chăm chăm cô.

Hàn Tả Tả đột nhiên hoàn hồn, chợt dạ rút người lại, thanh âm càng ngày càng nhỏ, run rẩy muốn cứu vãn nói: "Là, đương nhiên... Ý của em là ... chú tư anh như vậy là sinh long hoạt hồ mạnh mẽ, thật sự không cần bổ...!"

Lang Hi trầm mặc nhìn chăm chăm cô, thẳng đến khi Hàn Tả Tả xương cốt rã rời đầu hàng, mới thân nhiên mở miệng: "Ý của em anh hiểu được."

Hàn Tả Tả mờ mịt mờ lớn miệng: "A?"

Cư, cư nhiên hiểu được?

Bất quá chú tư rút cuộc là hiểu được cái gì...

Lang Hi hào tâm giải thích nghi hoặc cho cô: "anh thật sự hiểu, em muốn nói... Chúng ta luyện thuật song tu trong phòng có thể tinh thần dư thừa, thân cường lực mãnh!"

Hàn Tả Tả: "..."

Lang Hi đứng lên, xoay người vươn tay, thân nhiên đem Hàn Tả Tả từ chỗ ngồi ôm lên.

Hàn Tả Tả lập tức hoảng sợ trừng mắt nhìn anh: "anh lại muốn làm gì?"

Lang Hi vừa đi vào phòng vừa trấn an cô: "Yên tâm, anh ôm em đi tắm... Đêm nay sẽ không tu luyện!"

Tu em gái anh!

Sớm muộn gì nổ tan xác mà chết!

Hàn Tà Tà sợ một chút không cẩn thận kích thích đến Lang Hi, làm cho ma tính của anh lại trỗi dậy ép buộc cô lần nữa, mặc dù trong lòng như có vạn con ngựa đang rầm rập chạy qua, cũng không dám thể hiện ra ngoài, ngoan ngoãn tùy ý Lang Hi tắm rửa cho cô, sau đó bị ôm đến trên giường, lập tức cuộn tròn, lăn vào trong chăn bao chặt cơ thể không sót miếng thịt nào.

Lang Hi nhìn thấy buồn cười, lau khô tóc còn ướt, nhấc chăn lên, đem cô ôm vào trong lòng.

Hiếm khi không có bị túm dục quá độ đến mơ màng mà ngủ...

Hàn Tà Tà ngáp một cái, miễn cưỡng ghé vào trước ngực Lang Hi, đột nhiên nhớ tới cái gì, chọc chọc anh hỏi: "Đúng rồi, Lạc nhị gia cư nhiên điều tra chúng ta, còn biết quan hệ của chúng ta!"

Lang Hi sắc mặt không hồn giận nói: "Lúc ngủ còn nhắc hần ta làm gì, mắt công lại ghê tởm đến mắt ngủ."

Hàn Tà Tà kinh ngạc ngẩng đầu, tìm tòi nghiên cứu nhìn anh: "không đúng nha, chú tư anh và Lạc nhị gia có phải từng tiếp xúc với nhau hay không a?"

không thể trách Hàn Tà Tà mẫn cảm, thật sự là thái độ Lang Hi bình thường đối với ai cũng đều một bộ sao cũng được, giống như lúc này cảm xúc lộ ra ngoài, rõ ràng tỏ vẻ chán ghét, thật đúng là có một không hai hai nhà!

Lang Hi sắc mặt đen lại, hai mắt ầm ầm lộ ra vẻ chán ghét không chịu nổi, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Có lui tới."

Vô nghĩa, Hàn Tà Tà bất mãn hung hăng chọc anh, cô đương nhiên biết hai người nhất định có lui tới, Vinh Hiến cùng Khôi Hoảng, cơ hồ tương xứng, cùng nhau chiếm lấy truyền thống giới, có thể không có chút xúi giục nào mới kỳ quái đó!

Lang Hi thờ dãi: "Khi đó sự nghiệp vừa mới ổn định... Khâu Lâm đi theo anh dốc sức làm việc bao nhiêu năm tổ chức sinh nhật, cậu ta lần đầu tiên đòi anh quà tặng, anh đương nhiên là cho."

Lang Hi ánh mắt không vui tiếp tục nhớ lại: "Cậu ta thích thu thập vật phẩm trang sức cất giữ, muốn anh tặng một cái di động hiệu Vertu. Lúc ấy anh tìm được một cái cuối cùng không còn sản xuất nữa, muốn mua cho cậu ta, Lạc Hường Ngôn lại nhảy nháy tranh muốn lấy đi đồ phụ nữ. anh cùng hần ta ganh đua, cạnh tranh công bằng thua cũng không có gì..."

Hàn Tà Tà khó có thể tin tưởng lớn mắt: "Chỉ bởi vì anh thua anh ta một cái điện thoại di động, cho nên ghi hận đến bây giờ?"

Lang Hi lắc lắc đầu: "anh không có thua, dù sao cũng có thể thay bằng thứ khác, làm gì lãng phí nhiều tiền như vậy? Cho nên tranh đến cuối cùng anh liền vứt bỏ!"

Lang Hi không vui nhủ mi: "Sau đó họ Lạc đột nhiên phát bệnh, trở mặt giận dữ, giật lấy chiếc điện thoại kia gỡ toàn bộ viên đá quý trên đó xuống, nói hần ta chính là nhìn trúng mấy viên đá này, lấy ra làm thủy tinh cầm chơi."

Hàn Tà Tà bỗng nhiên tỉnh ngộ, cô đã có thể hình dung được lúc đó Lạc nhị gia là như thế nào nghiêng răng nghiêng lợi vừa gỡ đá quý, vừa vênh vào tự đắc khiêu khích...

Đáng tiếc... Đối tượng anh ta khiêu khích là chú tư, phương thức này đối với người khác còn có chút hữu dụng, nhưng đối với chú tư mà nói, chỉ như một thằng ngốc!

Quả nhiên, Lang Hi trong mắt hiện lên vẻ khinh thường thập phần rõ ràng: "anh lúc đó có ý tốt hỏi hần ta, có phải lúc ra cửa quên uống thuốc hay không, hần ta không để ý anh, anh cũng không thêm nhiều lời với 'loại người' này, cố ý tìm danh thiếp chuyên gia tâm lý cho hần ta, giới thiệu hần ta đi xem bệnh, ai biết hần ta cư nhiên không nói lý, xé rách tấm danh thiếp..."

Hàn Tà Tà không nói gì vỗ trán, sâu sắc cảm thấy cô đã không còn sức đi phản ứng lại anh nữa.

cô đơn giản nghe xong vài câu có thể hoàn toàn hiểu được, thật không biết hai người lúc đó phân cao thấp như thế nào mà đến tình trạng này!

Lang Hi luôn không để ý cảm thụ của người khác, cảm thấy tốn nhiều tiền như vậy mua một chiếc di động rất không đáng giá, cho nên thu tay, còn Lạc Hường Ngôn lại cho rằng anh cố ý ra giá với anh ta, nâng giá lên thật cao để chơi anh ta.

Lạc Hường Ngôn thích si diện, luôn xem trọng mặt mũi hơn hết, huống chi còn có bạn gái đi theo bên cạnh, tự nhiên chỉ có thể cắn răng chịu thiệt, nhưng lại không cam lòng, cho nên mới làm ra hành động gây thơ như vậy.

Lang Hi tư duy không giống người bình thường, hai người bất quá là không hiểu nhau, cho nên mới dẫn đến hiểu lầm sâu như vậy!

Hàn Tà Tà yên lặng trở mình, sâu kín nói: "Chú tư, hai người bọn anh cũng không hần là sai, do vận mệnh chệch hướng mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Mùa hè sắp đến, Hàn Tả Tả rốt cục cũng sắp được nghỉ hè rồi.

Nghỉ hè năm nay, Hàn Tả Tả lấy cớ là bận làm thêm, đương nhiên tiếp tục ở bên ngoài, không cần mỗi ngày ở Chu gia bó tay bó chân, liền cảm thấy tự do hơn rất nhiều.

Đại học Hàn Tả Tả học ở thành phố T được rất nhiều người ngưỡng mộ, cũng không phải là vì trường học rất tốt, mà là nó có một đặc điểm rất nổi tiếng: nghỉ đông như nghỉ hè, nghỉ hè như nghỉ sinh.

Có thể ở bên ngoài sống tự do tự tại, Hàn Tả Tả vô cùng mừng rỡ hưởng thụ kỳ "Nghỉ sinh" này.

Hàn Uyển đối với hành động càng ngày càng xa lánh của con gái mình vô cùng lo lắng bất mãn.

Hàn Tả Tả luôn luôn không chịu ngồi yên, trước kia cũng sẽ lợi dụng kỳ nghỉ đông và nghỉ hè làm thêm du lịch linh tinh mọi thứ, nhưng là dứt khoát không chịu về nhà.

Huống chi, từ ngày bà gả vào Chu gia tới nay, Hàn Tả Tả vẫn luôn không thường về nhà, đã qua nửa năm, số lần trở về vô cùng ít ỏi hiếm hoi.

Hàn Uyển ưu sầu nói với Chu Minh Nghĩa: "Tả Tả lúc này sẽ không bắt đầu phản nghịch đi?" (ý bác là thời kỳ nổi loạn khi trưởng thành)

Con gái nhà mình tuy rằng không khiến bà lo lắng, nhưng dù sao vẫn là một nha đầu chưa tới hai mươi tuổi, tâm tư con gái tinh tế mẫn cảm, hơn nữa đột nhiên người mẹ luôn sống nương tựa lẫn nhau với mình lại gả cho người ta, khó tránh khỏi con bé sẽ không chui vào trong vỏ ốc của mình.

Chu Minh Nghĩa ngược lại rất yên tâm, ông thực thích Tả Tả thông minh và kiên cường, an ủi vợ yêu nói: "Con gái đã trưởng thành có suy nghĩ của riêng mình, con bé mong muốn được tự lập tự trải nghiệm cuộc sống cũng là chuyện tốt đó chứ, so với thằng tiểu tử Chu Hoằng kia suốt ngày chơi bời đánh nhau thì con bé có ý chí hơn nhiều!"

Hàn Uyển thở dài: "Tả Tả một mình ở bên ngoài, em đây không phải lo lắng con bé sẽ chịu thiệt sao!"

Chu Minh Nghĩa cười cười, không lắm đề ý nói: "Nha đầu kia, rất lợi hại à nha! anh xem, trừ phi tự con bé cam tâm tình nguyện, bằng không thật đúng là không có ai có thể ăn hiếp nó được!"

Hàn Uyển mất hứng: "Con bé dù có lại lợi hại cũng vẫn còn nhỏ, mấy năm gần đây xã hội phức tạp, con bé làm sao ứng phó được chứ!"

Hàn Uyển trừng mắt nhìn ông liếc mắt một cái, bất mãn nói: "Con kế đúng là không bằng con đề!"

Chu Minh Nghĩa cười khò: "Em sao lại đi nói những lời này..."

Chu Minh Nghĩa tuy rằng rất thích tính độc lập và sự thông minh của Hàn Tả Tả, nhưng cũng cảm thấy con bé có hơi không được tự nhiên, người trong nhà cả, thế nhưng con bé cứ khăng khăng rạch ròi rõ ràng với Chu gia, ngoài mặt tuy rằng gần gũi thân thiết đúng mực, nhưng rốt cuộc vẫn làm cho người ta cảm thấy xa lạ!

Chu Minh Nghĩa vỗ vỗ vợ đỡ dành: "Tả Tả không phải nói con bé ở công ty giải trí làm trợ lý sao..."

"Là người đại diện!" Hàn Uyển kiêu ngạo nói, "đã thăng chức làm người đại diện rồi!"

"Tốt, tốt, tốt, người đại diện!" Chu Minh Nghĩa đề nghị, "Lão Tứ hình như cũng có công ty trong lĩnh vực này, làm ăn cũng rất khá, không bằng mai anh dặn chú ấy chăm sóc Tả Tả nhiều hơn?"

Hàn Uyển ánh mắt sáng ngời, vỗ tay một cái nói: "Em sao lại quên mất việc này nha? Lát nữa em tự tìm cậu ấy nhờ giúp đỡ, vậy thì có thành ý hơn!"

Chu Minh Nghĩa gật gù đầu: "Có lão Tứ ở đó, em nên yên tâm rồi chứ... Bất quá lại nói, chú tư hình như cũng rất lâu rồi chưa trở về thì phải?"

Chu Minh Nghĩa vừa nói như vậy, Hàn Uyển cũng nhớ ra, chần chừ hỏi: "Phải đợi chú ấy trở về không biết đến khi nào nữa?"

Chu Minh Nghĩa nghĩ nghĩ nói: "anh gọi điện thoại cho chú ấy, bảo chú ấy mấy ngày nay về nhà một chuyến!"

"Đừng đừng!" Hàn Uyển ngăn ông lại, "Nhờ người ta giúp đỡ, sao lại không biết xấu hổ để người ta cất công đi một chuyến chứ? anh có biết chú ấy ở chỗ nào không? Vẫn là em tự mình đi có vẻ thích hợp hơn!"

Chu Minh Nghĩa ngáp một cái nói: "Vậy đi, quyết định cuối tuần này, vừa vặn không có công việc, anh cùng đi với em!"

Hàn Tả Tả từ làm thêm chuyển thành làm chính thức, đến kỳ nghỉ công việc liền dồn dập, chạy chọt khắp nơi nhằm ém nhẹm scandal của Tang Đồng và

Lạc Hưởng Ngôn, đem lực ảnh hưởng khổng chế ở phạm vi thích hợp, còn phải chuẩn bị cho show diễn của cô ấy nữa.

Hàn Tà Tà vốn tưởng rằng, bận rộn như vậy chắc chắn sẽ lơ là Lang Hi, theo như tính tình bá đạo đeo bám người như con nít của anh, không chừng sẽ bắt mất vài câu, đầu đầu suy nghĩ cả đồng biện pháp để dỗ dành anh, kết quả là một cái cũng không cần dùng.

Lang Hi đột nhiên trở nên so với cô còn bận rộn hơn!

Liên tục vài ngày, Hàn Tà Tà đều chờ không được anh liền đi ngủ trước, ngày hôm sau tỉnh lại cũng chỉ có thể nhìn thấy dấu vết gối đầu bên cạnh có người ngủ qua, còn người thì đã sớm đi mất.

Tuy rằng mấy ngày rồi hai người cũng chưa chạm mặt nhau, nhưng Lang Hi không có đêm nào mà không về ngủ, Hàn Tà Tà cũng không mấy để ý.

Vào thứ bảy, Hàn Tà Tà không cần đi làm, đem phòng ở từ trong ra ngoài quét dọn sạch sẽ một lần, lại ra cửa đi mua chút đồ dùng sinh hoạt hằng ngày.

Hàn Tà Tà cân nhắc, thứ bảy mà Lang Hi còn phải đi làm, chắc là đi xã giao, nên không dám gọi điện thoại làm phiền anh, liền gửi tin nhắn hỏi anh buổi tối khi nào thì trở về.

Lang Hi trả lời lại rất nhanh, nói cho cô trước giờ cơm chiều anh sẽ về nhà.

Hàn Tà Tà vì thế mà làm một bàn cơm tối phong phú chờ anh.

Lúc Lang Hi trở về trời đã sẩm tối, vừa vào cửa liền gấp gấp kéo Hàn Tà Tà lại dây dưa thân mật.

Hàn Tà Tà mấy ngày rồi cũng không được gặp anh, quả thật có chút nhớ, thuận theo tùy ý anh ôm mìn, vòng tay ôm cổ chủ động đáp lại anh.

Lang Hi đem đầu chôn ở bên gáy của cô, hít sâu một hơi thì thào nói: "Thơm quá..."

Hàn Tà Tà đẩy đầu anh ra, có ý dùng giọng điệu ghét bỏ sảng giọng: "Hôi quá đi! đi lại dưới trời nắng cả một ngày, đầy người mùi mồ hôi... Còn không nhanh đi tắm rửa thay quần áo, cơm làm xong rồi!"

Lang Hi tuy nói ở bên ngoài cả một ngày, nhưng ra cửa thì ngồi xe, xuống xe cũng ngồi trong phòng điều hòa, làm sao mà người đầy mồ hôi được chứ.

Bất quá Lang Hi vẫn buông cô ra, ở trên trán cô hôn một cái nói: "thật sự là hiền thê, không biết có thể làm lương mẫu hay không đây?"

Hàn Tà Tà dùng ánh mắt giống như nhìn người bệnh thần kinh trừng anh, không thể tin hỏi: "Chú tư, đầu anh bị mặt trời nướng chín rồi sao? anh chắc không phải muốn em sinh con ngay lúc này chứ?"

Lang Hi trong mắt có cái gì chột lóe rồi biến mất, xoay người đi vào trong phòng, vừa đi vừa thân nhiên nói: "Em suy nghĩ nhiều rồi, so với 'Kết quả', anh càng hưởng thụ 'gieo' lạc thú."

Hàn Tà Tà ngẩn người, nửa ngày mới nghĩ ra ý tứ đùa giỡn ẩn trong câu nói của anh, xấu hổ ảo não giờ nắm đấm, cắn giận hừ nói: "Gieo, gieo, cho nên loại Durex phổ biến nào cũng dùng, có bản lĩnh anh với chúng nó gặt ra "Kết quả" đi!"

Hai người vài ngày không gặp nhau, dính lại một chỗ 'dây dưa' ăn cơm chiều, một bàn đầy đồ ăn chưa ăn được bao nhiêu, còn càng ăn càng dính, sau khi ăn xong Hàn Tà Tà còn chưa kịp thu dọn bát đĩa, đã bị Lang Hi mạnh mẽ lôi lên giường.

Khó trách muốn một ngày ba bữa đúng số lần quy định...

Nhịn đối lâu, quả nhiên dễ dàng rệu rã ăn uống quá độ!

Hàn Tà Tà mệt rã rời, lúc Lang Hi ôm cô vào tắm rửa cô đã ngủ say như chết rồi.

Mệt mỏi quá độ trái lại ngủ thật say giấc, Hàn Tà Tà mơ mơ màng màng bị chuông cửa đánh thức, phiền chán lật người lẩm bẩm nói: "Ai a, sáng sớm đã quấy rầy mộng đẹp của người ta rồi!"

Lang Hi cũng buồn bực, còn chưa nghĩ ra là ai tới gõ cửa, chợt nghe thấy bên ngoài giọng nói quen thuộc lớn tiếng hô: "Chú tư, chú có ở nhà không?"

Hàn Tà Tà sợ hãi cả kinh, bật phát dậy, thất kinh hỏi: "Sao lại là ông ấy?"

Lang Hi nhú nhú mày, trầm giọng nói: "Đừng lo lắng!"

"Sao có thể không lo lắng chứ?" Hàn Tà Tà đề thấp giọng gắt gỏng nói, "Đều sắp bắt được 'kẻ thông dâm ở trên giường' rồi mà anh còn bảo em không cần lo lắng!"

Chuông cửa lại bắt đầu vang lên giống như đòi mạng, Lang Hi cao giọng nói: "Chờ!"

Hàn Tà Tà gấp đến độ xoay vòng vòng: "Làm sao bây giờ? Nếu không em trốn trong tủ quần áo?"

Lang Hi giữ chặt cô: "không cần, em cứ ở trong phòng đừng lên tiếng, anh đem cửa phòng ngủ đóng lại!"

Lang Hi vừa nói vừa nhanh chóng mặc quần áo: "thật sự không được em liền trốn vào phòng vệ sinh!"

Hàn Tà Tà cũng đoán rằng mình không chen vào tủ quần áo được, dưới giường chỉ dư có một khe hở nhỏ, căn bản không thể trốn dưới sàn được!

Hàn Tà Tà eo mồi nhẩn nhó sửa sang lại, may mắn đồ dùng của cô chủ yếu đều đặt ở trong phòng ngủ, chỉ hy vọng phòng khách đừng lưu lại dấu vết gì rõ ràng a.

Lang Hi động tác rất nhanh, chỉ vài phút liền đem chính mình sửa sang lại như có thể tham dự hội nghị trọng yếu, trấn an hôn Tà Tà, từ trong phòng ngủ đi ra ngoài.

Hàn Tà Tà gãi gãi tóc, nhẹ tay nhẹ chân dán tại trên cửa, vểnh tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Lang Hi mở cửa, nhìn thấy bên ngoài đứng hai người không khỏi sửng sốt, sao anh hai chị dâu đều đến đây...

Chu Minh Nghĩa cười xỏ lời nói: "thật ngại a, cuối tuần còn quấy rầy chú nghỉ ngơi?"

Lang Hi vội vàng hoàn hồn, nghiêng người để cho bọn họ tiến vào, làm như không có việc gì nói: "thật xin lỗi, vừa rồi đang ngủ, đợi lâu!"

Hàn Uyển cười nói: "Là bọn chị làm phiền chú tư rồi!"

Hàn Tà Tà sợ tới mức thiếu chút nữa đập đầu lên cửa, sao mẹ cô cũng chạy tới đây rồi!

Chu Minh Nghĩa vừa tiến vào phòng khách liền cảm giác không đúng, thuận miệng nói: "Chỗ của chú tư hình như có chút không giống với... So với trước kia có hơi người hơn!"

Lang Hi mời bọn họ ngồi xuống, rót nước bùng lại đây, nghe vậy thần nhiên nói: "Đại khái là ở càng lâu càng có hơi người đi."

Chu Minh Nghĩa cũng không để ý, vẫn là Hàn Uyển mất sắc nhìn thấy bàn cơm hỗn độn còn chưa dọn, cùng kia chưa kịp dọn hai phần chén đĩa

"Chú tư có... bạn... ở?"

Chu Minh Nghĩa theo tầm mắt của Hàn Uyển nhìn qua, lập tức ái muội cười rộ lên: "Ái chà, là lỗi của bọn anh rồi! Như thế nào, chú tư còn tính kim ốc tàng kiều sao?"

Hàn Tà Tà vẻ mặt cứng đờ ngồi dưới đất, thần kinh căng thẳng đến cực điểm.

Lang Hi làm như không nghe thấy nhũ nhũ mảy: "Ngày hôm qua đồng nghiệp lại đây công tác, giữ hẩn lại ăn cơm, quá muộn nên không thu dọn."

Chu Minh Nghĩa vỗ vỗ anh, cánh tay khoát lên vai anh, bộ dáng 'anh đây biết cả rồi' chớp mắt vài cái: "Khó trách trong khoảng thời gian này cũng không thấy chú về nhà! Ha ha... Nguyên lai là bận việc a!"

Giọng điệu này rất chi là mờ ám nha, Lang Hi bất động thanh sắc nói sang chuyện khác: "anh hai chị dâu sao lại rảnh rỗi tới chỗ này?"

Hàn Uyển ngượng ngùng nói: "Là như vậy, Tà Tà con bé..."

Hàn Tà Tà chỉ cảm thấy sét đánh ầm ầm, trái tim đều bị dọa đến ngừng đập...

"... Con bé một thân một mình ở bên ngoài công tác, chị lo lắng, nghe nói chú cũng làm trong ngành giải trí, cho nên muốn nhờ chú quan tâm lo lắng cho con bé nhiều hơn!"

Hàn Tà Tà ôm ngực yên lặng rơi lệ: "Mẹ ruột a, con gái cưng của mẹ đã bị cầm thú trước mặt mẹ biến thành phụ nữ..."

Lang Hi trầm mặc không nói, nhất thời không phản ứng lại.

Hàn Uyển vội vàng nói: "Tà Tà tuy rằng nhìn rất thông minh, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, lại chưa trải đời, chị cũng là sợ con bé bị người bắt nạt... Con bé lại chuyện gì cũng đều giấu ở trong lòng không nói với chị, hàng ngày đều không trở về nhà, chị thật sự rất lo lắng! Chú tư à, chú nếu tiện, liền quan tâm con bé một chút, cũng không cần có ý chiều cô, đừng để cho con bé chịu khổ ở bên ngoài là được rồi!"

Chu Minh Nghĩa khoát tay áo: "Em cứ yên tâm, đem Tà Tà giao cho chú tư, tuyệt đối sẽ không để cho ai bắt nạt con bé đâu!"

Lang Hi ánh mắt thâm trầm, mặt không chút thay đổi cư nhiên ần ần sáng rọi kỳ dị, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói: "Chị muốn đem cô ấy... giao cho tôi?"

Ngay cả thanh âm đều ần chứa tia run rẩy khó nhận biết, có thể thấy được nội tâm mênh mông phập phồng đến dường nào.

Hàn Uyển gật gật đầu: "Dù sao chú và con bé cũng làm chung một ngành, càng dễ biết tình hình của con bé hơn. Đương nhiên, nếu chú tư cảm thấy khó

xử..."

"không khó xử!" Lang Hi trăm đĩnh diệt sắt nói, "không hề khó xử!"

Hàn Uyển ngạc nhiên lại vui mừng, bà vốn cảm thấy chú tư tuổi còn trẻ thật sự không hiểu cách xử sự làm người, tính tình lạnh nhạt, mặc dù nể mặt bà đáp ứng chiều cố Tả Tả nhiều hơn một chút, chắc cũng làm cho có mà thôi, không nghĩ tới bà nhìn lầm rồi, chú tư rõ ràng là ngoài lạnh trong nóng, cư xử rất chân thành a!

Hàn Tả Tả muốn chết đến nơi rồi, lúc này mà đầu óc chú tư còn bị chậm mạch ngưng hoạt động nữa chứ, lại đi thốt lên câu kinh người như vậy, hai người bọn họ liền hoàn toàn xong rồi a!

Lang Hi trịnh trọng hứa hẹn: "Yên tâm, tôi nhất định sẽ chiều cố cô ấy thật tốt!"

Hàn Tả Tả suy yếu tựa vào trên cửa, vô lực vỗ trán...

Hàn Uyển cao hứng nói: "Vây cảm ơn chú tư!"

Chu Minh Nghĩa cười lên chen vào vài câu, trong lòng tổng cảm thấy lời này hình như có chút không thích hợp...

Hàn Uyển 'việc lớn' đã nói xong, trong lòng không khỏi thả lỏng rất nhiều, đối với Lang Hi nói liên miên cần nhắc việc lật vật trong nhà.

"Chú không biết con gái của chị đâu, nhìn thông minh như vậy thôi, chính là trong lòng hay suy nghĩ nhiều, cũng không biết giống ai, tính tình khó chịu khó gần, còn đặc biệt bướng bỉnh..."

Lang Hi còn thật sự nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng còn "Àn" một tiếng, từ từ dẫn đường cho Hàn Uyển tiếp tục 'nói xấu' con gái mình.

Vì thế ngạc nhiên vui mừng phát hiện chú tư nhà mình rất nhiệt tình săn sóc lại hải hước dụ ngọt mẹ già nhà mình, con gái từ khi nào bắt đầu đái dầm, tất tần tật mọi chuyện thuộc như lòng bàn tay càng nói càng vui vẻ...

Hàn Tả Tả nghe mẹ già nhà mình càng nói càng thái quá, quả thực khóc không ra nước mắt, cô đây là nên cao hứng bí mật của mình vẫn không bị phát hiện, không lộ ra một chút sơ hở, hay là nên lo lắng ánh mắt không tốt của mẹ già nhà cô, đem dề con đưa vài miếng sớ nha?

Chu Minh Nghĩa xem xét cửa phòng ngủ đang đóng chặt, nhất thời trong lòng có chút nghi ngờ, vội vàng đánh gãy lời vợ nói: "Được rồi được rồi, về sau có cơ hội lại nói chuyện tiếp! thật vất vả có một ngày cuối tuần, đừng nên làm phiền chú tư nghỉ ngơi!"

Chu Minh Nghĩa hướng bà nháy mắt, Hàn Uyển bỗng nhiên tỉnh ngộ cười rộ lên: "Cũng đúng, hiếm khi cuối tuần, vẫn là cùng.. Ân, đồng nghiệp!"

Chu Minh Nghĩa lời kéo Hàn Uyển đứng lên, cáo từ rồi đi.

Lang Hi khách khí hai câu tiễn bọn họ ra tận cửa.

Chu Minh Nghĩa đi phía trước lén lút tiến lại gần bên tai anh nói nhỏ: "Đừng cất giấu kỹ quá, không nên ủy khuất cô nương nhà người ta! Có rảnh mang em dâu về nhà cho anh nhìn một cái!"

Lang Hi yên lặng nhìn ông không nói.

Chu Minh Nghĩa dùng khuỷu tay thúc anh một cái, ra dáng anh trai tốt cười nói nói: "đi đi, biết chú da mặt mỏng, anh sẽ giúp chú giữ bí mật!"

Lang Hi: "..."

Lang Hi nhìn theo bọn họ rồi đi, về mặt mờ mịt vịn cửa suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới đóng cửa đi về phía phòng ngủ.

Hàn Tả Tả về mặt sầu não, chậm chạp quay đầu lại, ánh mắt Phiêu Miểu, sâu kín nói: "Chú tư, vừa mới đã xảy ra cái gì sao? Em như thế nào cảm thấy em còn chưa ngủ tỉnh?"

Lang Hi ngồi xổm xuống ôm lấy cô từ dưới đất lên, cùng cô nằm lại trên giường, vô cùng thân thiết vuốt tóc cô, ôn nhu nói: "Mẹ vợ dặn anh, chăm sóc em thật tốt!"

Hàn Tả Tả thân thể mềm mại run lên, vươn tay sờ lên khuôn mặt anh tuần rần rồi của Lang Hi, hung hăng nhéo một cái.

"Chú tư, hôm qua anh ở bên ngoài ăn lung tung cái gì, sao da mặt lại dày thêm một tầng nữa rồi hả?"

Lang Hi làm như không nghe thấy lời của cô, đem cô ôm vào trong ngực, miễn vui sướng cảm thán: "Mẹ vợ thực hiền lành!"

Hàn Tả Tả: "..."

Hàn Tả Tả nhìn lại nhẫn, thật sự không nhịn xuống, dùng sức một cước đem Lang Hi đá xuống giường.

Lang Hi bất ngờ không kịp đề phòng bị đá ngã trên mặt đất, cau mày nghi hoặc hỏi: "Em làm sao vậy?"

Hàn Tà Tà âm thanh xuyết xoa cười: "Chú tư, anh nếu không nhanh quên đi chuyện vừa rồi, thì đừng trách em không biết lớn nhỏ, ngỗ, nghịch, trưởng bối!"

Lang Hi lập tức thức thờ cảm miệng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chú tư: "Chào mẹ vợ, chào cha vợ!"

Trời nắng sét đánh ầm ầm, trực tiếp đem Hàn Uyển đánh ngốc...

Chu Minh Nghĩa khó hiểu: "Chú tư, chú sao lại đột nhiên hạ thấp thân phận với anh vậy?"

Chú tư: "Vì hai người đã tự đem Tà Tà gả cho em!"

Hàn Uyển thân mình lung lay, phốc phun ra ngụm nước trong miệng...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Edit: Ishtar

Chu Minh Nghĩa và Lang Hi quan hệ rất thân thiết.

Đây là đứa em út của Chu gia lưu lạc bên ngoài nhiều năm, đi theo một người mẹ mắc chứng tâm thần phân liệt như vậy, từ nhỏ đã khiếm khuyết tinh thần của gia đình. Thời điểm trở về nhà thì mấy người anh trong gia đình đã thành gia lập nghiệp, chỉ có ông bởi vì vợ mất sớm, vẫn ở lại nhà chính sống cùng với Chu lão gia.

Lang Hi sau khi được Chu lão gia công nhận thức đã dọn về ở trong nhà, Chu Minh Nghĩa cùng anh sớm chiều ở chung, ngày thường lại quan tâm chăm sóc anh, cho nên quan hệ giữa hai anh em thật ra rất tốt.

Chu Minh Nghĩa tất nhiên quan tâm đứa em chịu không ít khổ cực này của mình, trước kia còn lo lắng anh bởi vì quá mức thiếu thốn tình thương mà không muốn tìm bạn gái, nay rốt cục thật vất vả mới có chút manh mối, người làm anh như ông đương nhiên vui vẻ vô cùng.

Cho nên sau khi đoán được Lang Hi vô cùng có khả năng đang quen bạn gái, Chu Minh Nghĩa nổi hứng nhiều chuyện, đáy lòng hưng hực như thiêu đốt.

Dọc theo đường đi đều lái nhai đoán em dâu tương lai tướng mạo nhân phẩm như thế nào, còn vô cùng lo lắng Lang Hi tính cách trầm lắng, không hiểu lòng con gái, khiến cho cô nương người ta không chịu nổi hân mà đá hân...

Thời tiết nóng bức, Chu lão gia cũng không vui ra ngoài, ngồi lâu trong phòng máy lạnh đến nổi xương cốt đều mỏi nhừ, liền chuyển ghế trúc ra ngồi ở cửa, một bên hưởng thụ gió mát lùa vào, một bên trêu chọc con vẹt bụi nói chuyện.

Nhìn thấy con trai và con dâu cùng nhau từ bên ngoài trở về, Chu lão gia cất tiếng: "Đã trở về rồi sao, trời nóng như vậy hai đứa con chạy đi đâu đó?"

Chu Minh Nghĩa vươn tay chọc lông chim, cười đáp: "Không đi đâu cả, đến nhà của chú tư ngồi một lát, có chút việc tìm chú ấy hỗ trợ!"

Hàn Uyển còn đắm chìm trong niềm vui sướng khi phát hiện chú tư nhiệt tâm săn sóc, cũng thuận miệng nói: "Ba thường nói chú tư tính tình lạnh nhạt, không biết cách cư xử, con lại thấy chú ấy rất giống ba, ngoài lạnh trong nóng, khỏi phải nói có bao nhiêu hiền hoà!"

Câu nịnh hót này thật sự là khiến lòng người khoan khoái nha...

Chu Quảng Vinh tâm tình lập tức như được rót mật, trong veo mát mẻ, vui tai vui mắt, bèn có hứng thú hỏi: "Hử? Vậy hai đứa tìm nó giúp hỗ trợ cái gì?"

Chu Minh Nghĩa không lăm để ý nói: "Cũng không có gì, Tà Tà nghỉ hè ở bên ngoài làm thêm, lâu như vậy không trở về nhà bọn con cũng hơi lo lắng, vừa vặn chú ấy cũng có hoạt động trong lĩnh vực giải trí này, liền nhờ chú ấy bớt chút thời gian quan tâm Tà Tà, đừng để con bé bị thiệt..."

Chu lão gia nháy mắt mặt đen thui. @.@

Chu Minh Nghĩa cong chưa nhận ra, cười tán thưởng: "Ba, chú tư tuy rằng đối với người ngoài lạnh lùng, nhưng với người trong nhà thì ngược lại! Con

vừa nói nhờ chú ấy giúp chút chuyện như thế thôi, chú ấy đã lập tức đáp ứng rồi..."

Hàn Uyển vừa muốn thừa cơ nói thêm vào chỗ tốt của Lang Hi nói, chỉ thấy cha chồng sắc mặt càng ngày càng khó coi, hai mắt sắc bén tràn đầy lửa giận.

"Ngu xuẩn!" Chu Quảng Vinh sắc mặt xanh mét, vỗ bàn đứng lên, tức giận chỉ thẳng vào mũi Chu Minh Nghĩa rống, "Con đang làm chuyện ngu ngốc gì thế hả!"

Chu Minh Nghĩa bị hoảng sợ, vài năm nay, ông thật đúng là rất ít thấy lão gia phát hỏa lớn như vậy.

Chu Minh Nghĩa sợ ông tức giận hại thân, vội vàng lắp bắp nói: "Ba, ba... Xin ba bớt giận, trời nóng như vậy ngàn vạn lần đừng nên phát hỏa! không cần biết là chuyện gì, đều là lỗi của con... Bất quá, ba, rốt cuộc con sai ở đâu a?"

Chu Quảng Vinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn ông, sau một lúc lâu mới cắn giận thờ dài: "thật sự là... Ngu ngốc, đần độn, thông minh lại bị thông minh hại!"

Chu lão gia lông mày dựng thẳng, ánh mắt trừng thật lớn, trong con giận dữ mắng: "Thằng khốn, con mẹ nó một đứa lại một đứa không làm cho ta bớt lo được sao!"

Chu Minh Nghĩa mờ mịt há miệng thờ dốc, nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

Chu Quảng Vinh mặt mày lắc lắc đầu, hiển nhiên không muốn cùng ông nhiều lời, khoát tay chặn lại xoay người, chầm chậm trở vào phòng mình.

Hàn Uyển bị dọa đến không dám rên một tiếng, bà gả lại đây lâu như vậy, cha chồng tuy rằng bình thường thực uy nghiêm, nhưng cũng coi như hòa ái dễ gần, sao đột nhiên lại nổi giận như vậy, sợ tới mức bà cũng không biết như thế nào cho phải.

Huống chi, Hàn Uyển ần ần cảm giác được, là bọn họ tìm Lang Hi hỗ trợ chiếu cố Tà Tà, mới khiến cho ông tức giận như vậy.

Bất quá... Vì sao Chu lão gia lại phản đối dữ dội như vậy nha?

"Ba ông ấy có hay không..." Hàn Uyển nhỏ giọng hỏi, "không muốn chúng ta làm phiền chú tư?"

Chu Minh Nghĩa cũng không rõ, theo lý mà nói, ông vui nhất chính là nhìn thấy người một nhà hoà thuận vui vẻ, hẳn là không đến mức vì một chuyện nhỏ như vậy mà tức giận chứ!

Chu Minh Nghĩa trấn an vỗ vỗ vai bà nói: "sẽ không đâu, em đừng nghĩ nhiều... Có lẽ thời tiết nóng bức, lớn tuổi rồi lại càng dễ phát hỏa, chắc là tâm tình ba có chút bức rức thôi!"

Hàn Uyển thờ dài, đang muốn nói cái gì đó, chợt nghe thấy con vệt bụi bên cạnh vốn sắp bị mặt trời nướng chín dựng thẳng lông, cạc cạc hé miệng, thanh âm khàn khàn khẽ gọi: "Ngu xuẩn! Ngu xuẩn!"

Hàn Uyển: "..."

Chu Minh Nghĩa nhìn chằm chằm con vệt không biết quan sát tình huống kia, sau một lúc lâu mới sâu kín nói: "anh cuối cùng tính hiểu được, vì sao chú tư lại luôn muốn vật lông con chim này, đem đi chưng cách thủy..."

Tiểu Hôi nghiêng đầu, híp đôi mắt đậu xanh nho nhỏ, miễn cưỡng liếc ông một cái, khinh thường "Dát" một tiếng.

Chu Minh Nghĩa cắn giận hừ một tiếng, không thèm chấp nhặt với con vật này, nắm tay Hàn Uyển nói: "Vào nhà đi, trong phòng mát mẻ!"

Hàn Uyển cùng Chu Minh Nghĩa giống trống khua chiêng như vậy đến tìm Lang Hi, Hàn Tà Tà đương nhiên thức thời một chút.

Cách vài ngày liền bớt chút thời gian trở về Chu gia, không chỉ có đeo bám mẹ yêu của cô kể chuyện công việc gần đây, còn đặc biệt ở nhà ngủ hai đêm.

Hàn Tà Tà tốn chút tâm tư cũng không uổng phí, chờ lúc rời đi, Hàn Uyển đã không còn lo lắng như trước nữa rồi.

Hàn Tà Tà kỳ thật cũng không thoải mái, mẹ cô bên này dễ ứng phó, khó nhất vẫn là phương diện công tác.

Hannah đối với biểu hiện của cô có chút không vừa lòng, dù sao tình trạng khó khăn của Lương Tiểu Nghệ hiện tại phần lớn là do một tay cô thúc đẩy.

Nhưng Hàn Tà Tà cũng không có biện pháp, Lương Tiểu Nghệ nếu không ăn chút thiệt thòi, bị thiệt, chính là cô cùng Tang Đồng.

Liveshow của Tang Đồng đã bắt đầu tuyên truyền rầm rộ.

Mĩa đối với buổi biểu diễn lần này vô cùng coi trọng, không chỉ có rót vào một khoảng tiền lớn, thậm chí còn cử đội ngũ ưu tú nhất công ty, muốn chuẩn bị thật chu đáo cho Tang Đồng.

Thần kinh Hàn Tà Tà quả thực căng thẳng cực hạn, sợ có chỗ nào không chú ý mà dẫn tới sai sót, việc lớn việc nhỏ đều nhất định tự mình hỏi đến, so với

nhân vật chính biểu diễn còn muốn khảm trương hơn.

Tang Đồng cũng không phải là không khảm trương, chẳng qua cô ấy dù sao cũng tốt nghiệp đúng chuyên môn, lại từng được đào tạo kỹ năng, hơn nữa sân khấu lớn nhỏ gì cũng đều tham dự không ít, cho nên đối với buổi biểu diễn sắp tới, hưng phấn kích động ngược lại hơi ít một chút.

Hàn Tả Tả ngàn tính vạn tính, không nghĩ tới vẫn tính sai.

Tang Đồng và thầy Dương Húc Văn bị truyền thông tung tin đồn ồn ào huyền ảo, có báo còn viết trắng trợn rằng tất cả thành tích Tang Đồng đạt được từ trước tới giờ, hoàn toàn là dựa vào bán đứng thân thể mà có được.

Mà thầy Dương Húc Văn rất có danh vọng trong giới âm nhạc, cũng bị liên lụy trong đó.

Dương Húc Văn đã từng đào tạo rất nhiều học trò, không biết có bao nhiêu người đã được nổi tiếng. Ca sĩ từng được thầy giúp đỡ, nhưng tại thời điểm mẫn cảm nhất này, cư nhiên đều lựa chọn bo bo giữ mình, thậm chí không có người đứng ra vì ân sư nói một câu công đạo.

Tất cả bọn họ đều sợ vết nhơ "quy tắc ngầm" sẽ hất trúng người mình, liền ngay cả lương tâm cũng có thể không cần!

Hàn Tả Tả tuy rằng đã sớm dự đoán được loại cục diện này, dù sao ích lợi trước mắt, lòng người phần lớn đều lạnh bạc, cũng đã tận mắt nhìn thấy, nhưng vẫn không khỏi có chút thất vọng.

Bất quá lúc này, Hàn Tả Tả vẫn phải chấn chỉnh cảm xúc của mình, đi trấn an người vô tội bị hại - Tang Đồng.

Hàn Tả Tả vừa mới trở thành người đại diện, đã để cho nghệ sĩ trong tay liên tiếp gặp khó khăn, lãnh đạo Mía đối với việc này có phê bình kín đáo, nếu không phải Hannah và Dương Húc Văn ở giữa lo liệu, phỏng chừng cô ngay cả công việc cũng khó giữ được.

Công ty tuy rằng cực lực áp chế việc này, nhưng vẫn không chống lại được sự oanh tạc của giới truyền thông.

Trong lúc nhất thời, dò xét, trách mắng, lời nói ác ý đều nhắm vào Tang Đồng.

So với một ngôi sao chỉ mới nổi tiếng, Mía đương nhiên càng coi trọng tổng giám âm nhạc Dương Húc Văn của họ hơn, nếu không thể cứu vãn, đến tình huống tồi tệ, công ty sẽ ra quyết định hy sinh Tang Đồng, giữ lại Dương Húc Văn – cây hái ra tiền này.

Những mối quan hệ xa giao của Hàn Tả Tả còn hạn hẹp, chạy đôn chạy đáo khắp nơi nhờ người giúp đỡ hầu như lần nào cũng gặp trở ngại, cơ hồ sắp cùng đường rồi.

Lang Hi mấy hôm trước xuất ngoại bàn một dự án hợp tác quan trọng, phải nửa tháng mới có thể trở về, tuy rằng anh chưa hề nhắc tới với cô, nhưng Tả Tả ở cùng anh trong khoảng thời gian này cũng có thể nhìn ra tầm quan trọng của sự hợp tác lần này.

Mỗi lần gọi điện, Hàn Tả Tả đều phải giả bộ dường như không có việc gì, cùng Lang Hi nói về những việc lật vật trong cuộc sống, không hề đề cập tới tình trạng quần bách của mình lúc này.

Loại thời điểm này, ngay cả núi dựa duy nhất của cô cũng không có mặt.

Hàn Tả Tả lâm vào hoàn cảnh tứ cố vô thân.

Sắc trời đã khuya, Hàn Tả Tả còn chưa từ bỏ ý định ngồi canh giữ ở bên ngoài khách sạn, chờ một vị danh tiếng phóng viên trong giới, hy vọng có thể đá động hấn, giúp Tang Đồng một phen.

May mà hiện tại là mùa hạ, mặc dù ban đêm có gió, cũng sẽ không cảm thấy lạnh lắm.

Duy nhất cảm thấy khó chịu chính là tiếng muỗi kêu ong ong vây xung quanh phần da thịt lộ ra bên ngoài của mình như đứa trẻ khi nhìn thấy tiền mừng tuổi vậy đó.

Hàn Tả Tả hoạt động hai chân, không dám dừng lại, bằng không cả đám con muỗi này khẳng định bu lại hút no máu mới chịu thôi.

Thời điểm di động vang lên, Hàn Tả Tả còn tưởng rằng là Lang Hi gọi tới, nhận điện mới phát hiện là Tô Tấn thật lâu không liên hệ.

Điện thoại vừa được nhận, Tô Tấn liền tuôn ra một tràng mắng xối xả, từ việc mắng Hàn Tả Tả đắm mình bon chen trong giới showbiz, đến mắng cái vòng luẩn quẩn này chướng khí mù mịt dơ bẩn ác độc, lại mắng đến đám chó săn xía mở khắp nơi, rồi thì xuyên tạc chân tướng sự thật, vì miếng lợi mà bày mảnh lời bỏ đá xuống giếng...

Hàn Tả Tả mắt thấy Tô Tấn càng mắng càng kích động, sợ hấn mắng tới sáng mai thì gay, bèn vội vàng cắt ngang lời hấn hỏi: "Tô Tấn, đêm hôm kuya khoắt cậu gọi điện thoại cho tớ chỉ vì mắng người thôi hả? Cậu muốn đốt tiền có phải không? Tớ cũng không dư tiền nhàn rỗi ngồi đây cống hiến cho nền kinh tế nước nhà như cậu đâu!"

Tô Tấn thở hỗn hển hút khí, hình như còn lầu bầu hai chữ gì đó, mới phiên miệng nói: "Tả Tả a, cậu xem, cậu chính là không rời được... đã bao lâu không gặp mà cậu liền nghèo túng thành như vậy a!"

Tô Tấn sâu kín thở dài: "Trước kia cậu còn miễn cưỡng xứng đôi với tớ, nhưng hôm nay... đã hoàn toàn theo không kịp cảnh giới giác ngộ của tớ rồi! Tớ đã sớm nói với cậu, thứ thấp kém đó không có thú vị gì a..."

"Tô, Tấn!" Hàn Tà Tà nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp, "Cậu có tin hay không tôi mặc dù so với lúc này nghèo túng một trăm lần, cũng có vô số phương pháp cho cậu sống không bằng chết!"

Tô Tấn không tình nguyện than thở: "Cậu sao vẫn nóng tính cáu kỉnh như vậy a... Được rồi, chuyện chính tớ đã nói gần hết rồi, về phần có thể lĩnh ngộ hay không, liền nhìn tu hành của bản thân cậu! Thuận tiện nói cho cậu một tiếng, đại minh tinh Tô Tinh Việt muốn gặp cậu..."

"Tô lão sư?" Hàn Tà Tà kinh ngạc hỏi, "Cha cậu sao lại muốn gặp tôi?"

Tô Tấn không kiên nhẫn nói: "Làm sao tớ biết được? Cậu không muốn gặp ông ấy tớ liền giúp cậu từ chối..."

"Đừng đừng!" Hàn Tà Tà vội vàng nói, "Tô lão sư bằng lòng gặp tôi, tôi đương nhiên rất vui... không biết lão sư khi nào thì có thời gian?"

Tô Tấn nghĩ nghĩ nói: "Ba giờ chiều ngày mai đi, hình như ông ấy nói ở quán trà Thanh Nguyên?"

Hàn Tà Tà lúc này đáp ứng, ứng phó với Tô Tấn vài câu liền cúp điện thoại. Nhìn xem thời gian, Hàn Tà Tà rốt cục chờ không nổi nữa, chạy vào đại sảnh khách sạn, hỏi hỏi nhân viên lễ tân.

Nhân viên khách sạn mỉm cười nói: "Ngài ấy đã rời đi rồi, ngài ấy nhờ tôi chuyển lời tới cô, đừng tìm ngài ấy nữa, ngài ấy cũng không thể giúp được gì."

Hàn Tà Tà trong lòng chửi ầm lên, cái gì vô phương, rõ ràng là không muốn giúp, chỉ biết nhân lúc người ta cháy nhà mà đi hôi của!

Ngày hôm sau, Hàn Tà Tà đúng giờ hẹn, Tô Tinh Việt dù đã đến trung niên vẫn mị lực vô hạn như cũ, một thân nho nhã, không hổ là bậc cha chú đức cao vọng trọng trong giới diễn viên!

Tô Tinh Việt một chút kiêu ngạo cũng không có, không dấu vết đánh giá Hàn Tà Tà, cười ha hả nói: "thật ngại quá, trong khoảng thời gian này lịch trình đã kín hết rồi, chỉ có thể rút ra nửa giờ, còn xin cô đừng trách!"

Hàn Tà Tà hơi có chút ngạc nhiên vui mừng, kinh sợ nói: "Đâu có đâu có, đáng lý ra cháu nên phối hợp với thời gian của Tô lão sư!"

Tô Tinh Việt cười tủm tỉm vào thẳng vấn đề: "Chúng ta nói ngắn gọn... Chú biết cháu gần đây gặp chút vấn đề khó giải quyết, nếu cháu cần chú giúp việc gì, cứ việc nói thẳng!"

Hàn Tà Tà kinh hi vô cùng, vui mừng qua đi, cô mới hơi chần chừ nói: "Tô lão sư, mạo muội hỏi ngài một câu, ngài với bọn cháu không quen biết, vì sao chịu đứng ra lên tiếng giúp bọn cháu vượt qua tin đồn lần này?"

Tô Tinh Việt sờ sờ cằm, giải thích nói: "Vợ chồng chú có quan hệ rất tốt với Dương Húc Văn, Tô gia cũng từng được Húc Văn giúp đỡ không ít lần, chuyện này liên lụy đến danh dự của cậu ấy, chú đương nhiên phải ra mặt giúp đỡ rồi!"

Hàn Tà Tà cảm thấy không thích hợp: "Vậy ngài vì sao không trực tiếp tìm thầy ấy?"

Tô Tinh Việt trong lòng chắc một tiếng, thầm than nha đầu này quả nhiên không dễ lừa gạt mà, trên mặt lại thể hiện vẻ chua xót: "Thực không giấu gì cháu, nếu chú đi tìm cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ không nhận... Cậu ấy rất si diện, trước kia chú và cậu ấy còn âm ỉ một trận, cho nên mới..."

Tô Tinh Việt sắc mặt xấu hổ, giống như có gì đó khó nói, hai mắt cũng càng thêm chân thành: "Hàn tiểu thư, chú biết rõ năng lực của cháu, tin tưởng chú chỉ cần lặng lẽ phối hợp một chút, cháu cũng có thể tạo ra cơ hội để trở mình!"

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ, âm thầm đoán không phải là Dương Húc Văn lúc còn trẻ có tình cảm với Tô phu nhân chứ? Cũng không phải là không thể nào, dù sao khả năng sáng tạo nghệ thuật của Văn Ca trong giới âm nhạc rất cao, Tô phu nhân lại là ca sĩ nổi danh, hai người thường xuyên tiếp xúc lại càng dễ dàng lâu ngày sinh tình! Sau đó Văn Ca bị Tô Tinh Việt đánh bại, tam giác yêu hận tình thù kéo dài đến tận bây giờ, sở dĩ Văn Ca thà rằng cam chịu hủy đi nửa đời sự nghiệp, cũng không chịu nhận sự giúp đỡ của tình địch ngày xưa?

Hàn Tà Tà đang hào hứng suy diễn, bất thành linh Tô Tinh Việt hỏi: "Hàn tiểu thư đang nghĩ cái gì?"

Hàn Tà Tà nhanh chóng hoàn hồn, chỉnh đốn lại tinh thần, khụ một tiếng nói: "Cháu cảm thấy lần này nhất định là có người cố ý nhắm vào Tang Đồng, một khi đã như vậy, không ngại..."

Hàn Tà Tà ý tưởng dần hình thành rõ ràng, đơn giản tóm tắt kế hoạch rồi hỏi: "Tô lão sư ngài cảm thấy như thế nào?"

Tô Tinh Việt sắc mặt có chút kỳ lạ, nhìn chằm chằm ánh mắt của cô thập phần cổ quái, hồi lâu lắc lắc đầu nói: "Hàn tiểu thư quả nhiên... Thông minh! Tốt lắm, liền theo như lời cháu nói mà làm, chú ngày mai sẽ tiến hành!"

Hàn Tà Tà mừng rỡ: "Có Tô lão sư nghĩa khí giúp đỡ, Văn Ca và Tang Đồng, nhất định có thể rất nhanh thoát khỏi khó khăn lúc này!"

Tô Tinh Việt mỉm cười, cầm tách trà lên nói: "Vẫn là do kế hoạch của cháu chu đáo... Tốt lắm, không cản trở thời gian của cháu nữa, có việc thì cứ đi trước đi, chú uống xong tách trà này rồi sẽ đi!"

Hàn Tà Tà nghĩ Tô Tinh Việt có thể muốn tránh tầm mắt của mọi người, liền đứng lên lễ phép cáo từ.

Hàn Tà Tà vừa đi, Tô Tinh Việt chặc chặc lấy làm kỳ lạ, một cô gái mưu kế khôn khéo như vậy, Lang Hi rốt cuộc coi trọng cô ấy ở điểm nào!

Tô Tinh Việt gọi điện thoại báo cáo: "A hi nha, sự tình đã theo như lời cậu mà tiến hành rồi, cậu có thể yên tâm!"

Lang Hi thân nhiên nói: "cô ấy không nhận ra được chứ?"

Tô Tinh Việt cười rộ lên: "Tôi làm việc cậu còn lo lắng gì nữa!"

Lang Hi thành khẩn nói cảm ơn: "Lần này làm phiền anh rồi, trở về tôi sẽ tự mình tới cửa cảm tạ!"

Tô Tinh Việt cười vang: "Khách khí cái gì, cô bé kia cũng không phải người ngoài! Nhớ đem cho chị dâu cậu phần quà hậu lễ là được rồi... Tốt lắm, không quấy rầy cậu nữa, tôi cúp đây!"

Tô Tinh Việt vô ý thức gõ gõ mặt bàn, khẽ cười nói: "Thú vị!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Lang Hi vừa mới gác máy, liền nhìn thấy Khâu Lâm từ trong góc lấm la lấm lét chui ra, vẻ mặt tò mò, lén lút quan sát cử chỉ của anh.

Lang Hi nhú nhú mày, lạnh giọng hỏi: "Bàn xong rồi?"

Khâu Lâm đi theo Lang Hi nhiều năm, đối với tính cách kiêu lời của anh cũng hiểu biết ít nhiều, vừa nghe lời này liền biết Lang Hi đã không định so đo chuyện hần nghe lén.

Khâu Lâm lập tức bày ra bộ dạng nịnh hót, nhãn mặt nhú mày nói: "Làm sao đã bàn xong? Đại boss, anh cũng không phải không biết đám người kia có bao nhiêu đáng sợ, cần chết không buông, tớ nói tới miệng khô lưỡi khô bọn họ vẫn cứ lắc đầu..."

Lang Hi hừ lạnh: "không bàn xong, vậy cậu ra ngoài đây là gì?"

Khâu Lâm chuyển động tròn mắt, cọt nhả nói: "không có gì... Tớ chỉ đi ra hít thở không khí, nghỉ ngơi một chút, sửa sang lại ý tưởng, đầu óc thanh tỉnh mới có thể tiếp tục đàm phán tốt không phải sao?"

Khâu Lâm chân chó tiến lên, vẻ mặt nhiều chuyện hỏi: "Vừa rồi là chị dâu gọi điện tới sao?"

Lang Hi thân nhiên nhìn hần một cái: "không phải."

Khâu Lâm thất vọng xiu xiu, lại chần chừ hỏi: "Kỳ thật chị dâu thông minh mạnh mẽ như thế, chúng ta không nhất định phải làm như thế... Chuyển đi lần này nếu là lúc trước đã có thể thuận lợi bàn xong, nay lại thật tiện nghi cho đám lão già ăn tươi nuốt sống kia, thật đúng là có chút đáng tiếc!"

Lang Hi đứng ở bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống dòng người qua lại đông đúc bên dưới, sau một lúc lâu mới thở dài, nói: "Khôi Hoàng muốn chân chính đứng vững trong ngành giải trí truyền thông này, hiện tại tài chính không đủ, mặc dù miễn cưỡng xoay vòng vốn, nhưng cũng không thể phát triển lạc quan trong tương lai..."

"Vậy thì thế nào?" Khâu Lâm chẳng hề để ý nhún vai, tự tin nói, "Dù sao lúc trước thu mua Khôi Hoàng cũng không phải vì muốn phát triển nó, chẳng qua là có việc cần đến, vài năm nay cũng đã được chúng ta cơ cấu lại, dù cho xảy ra chuyện gì, mất thì mất, chúng ta lại không bị thiệt!"

Lang Hi lắc lắc đầu: "Lệnh mới đã được chuyển đến, trong khoảng thời gian này thế cục ở thành phố T cậu cũng biết, vẫn rung chuyển không ổn định như trước, sợ là lần này vị mới nhiệm kia phải có chút động tác!"

Lang Hi quay đầu nhìn hần, trầm giọng nói: "Cái khác tạm thời có thể buông liên buông, có thể giữ thì giữ, không thể giữ thì đổi lấy cái lớn... Khôi Hoàng này, nhất định phải giữ vững!"

Khâu Lâm bĩu môi, không cho là đúng than thở nói: "nói đến nói đi... Lão đại anh cũng là vì chị dâu mà thôi? cô ấy ở Mía, cùng chúng ta đều không có liên hệ gì, mặc dù Khôi Hoàng xảy ra chuyện, cũng không liên lụy đến cô ấy? Hơn nữa, không phải còn có Chu gia làm chỗ dựa sao..."

"không!" Lang Hi thân nhiên đánh gãy lời hần, giải thích nói, "Chu gia không có khả năng trở thành chỗ dựa của cô ấy!"

Khâu Lâm khó hiểu: "cô ấy cũng coi như là người của Chu gia, tuy rằng không gì có quan hệ huyết thống, nhưng rốt cuộc thì trên danh nghĩa vẫn là cháu gái! Chu lão gia có thể bỏ mặc cô ấy chịu thiệt sao?"

Lang Hi trong ánh mắt hiện lên một chút trào phúng: "Ông ấy chỉ biết nghĩ đến lợi ích của Chu gia trước!"

Lang Hi xoay người lại, hồ hững nói: "Tôi muốn giữ lại một Khôi Hoảng sạch sẽ, không phải là vì sợ liên lụy đến cô ấy, tôi chẳng qua là muốn cho cô ấy một chỗ dựa!"

Khâu Lâm há miệng thờ đốc, đột nhiên liền hiểu được ý tứ của Lang Hi.

Xem tình hình hiện nay, Hàn Tả Tả rất có thể đã quyết định ở trong giới giải trí gây dựng sự nghiệp, nếu như Lang Hi buông tha cho Khôi Hoảng, như vậy về sau nếu Hàn Tả Tả có cần cái gì, thì rất khó để trợ giúp rồi.

Khâu Lâm sâu kín thờ dài: "không nghĩ tới, ngay cả lão đại như anh đều luân hãm... Chị dâu quả nhiên cường đại, em thật ngưỡng mộ và sùng bái! Bất quá, lão đại a, anh thực sự bỏ được nhiều thứ như vậy sao? Phải biết rằng, chi tính sơ sơ nguồn vốn của Khôi Hoảng, chúng ta vài năm nay vất vả, đã có thể tương đương nước biển ngoài khơi rồi a!" (Ish: nói khoác quá anh ơi @.@)

Lang Hi không mấy để ý nói: "Sợ cái gì? Về sau cơ hội còn nhiều mà!"

Khâu Lâm vốn có tính thích mạo hiểm, hơn nữa làm người rộng rãi, oán giận hai câu xong rồi liền ném ra sau đầu, xoa xoa tay đi bên cạnh Lang Hi, hung tợn nói: "Lão đại, chúng ta nhất định phải vật trụi lông đám lão già kia!"

Lang Hi đạm mạc ít lời, nhưng bản thân lại phát ra khí thế mười phần, đi thẳng đến chỗ ngồi ngồi xuống, vẻ mặt lạnh lùng, mặc kệ trên bàn đàm phán không khí đang căng thẳng gay gắt, anh vẫn duy trì bộ dáng bất động, bình tĩnh thần nhiên.

Mà cứ trung ra bộ mặt không chút cảm xúc như vậy, ngay trước mặt đối thủ đàm phán, liền có vẻ bí hiểm vô cùng, đặc biệt ánh mắt Lang Hi trong lúc đó lại vô cùng tự tin khí phách, càng làm cho bọn họ hạ thấp khí thế, còn chưa bắt đầu, trong lòng đã mềm nhũn run rẩy rồi.

Có Lang Hi ngồi đó, Khâu Lâm lập tức giống như được đánh máu gà (Ish: ý là hăng hái hẳn lên), đàm phán trong nháy mắt nghịch chuyển nghiêng hẳn về một bên.

Lang Hi ở nước ngoài bận rộn cho cuộc đàm phán sinh tử quan trọng, mặc dù hết thấy tiến hành không mấy thuận lợi, trong lòng lại còn vương bận một mình Tả Tả phải chống đỡ trong nước, sợ bởi vì không có hắn làm chỗ dựa, sẽ khiến cô chịu ủy khuất.

Kỳ thật Lang Hi lo lắng là vô ích, Hàn Tả Tả quả thật không dễ bị ức hiếp đâu nha.

Vốn cùng Tô Tinh Việt bàn bạc đầu vào đấy, ngày hôm sau lấy ông làm tiên phong, triển khai phản kích, nào biết kế hoạch còn không có bắt đầu, cư nhiên liền chết non.

Tính tới tính lui che giấu sợ đối thủ biết được kế hoạch của cô, cuối cùng lại không ngờ tới bị một Tang Đồng bạo phát làm kế hoạch phá sản!

Hàn Tả Tả vẫn cảm thấy cô bạn tốt này của mình quả thật thiếu muối ah, gặp được vấn đề có thể trốn liền trốn, đối với chuyện gì cũng không muốn đối diện, có thể không nhìn liền ngoảnh mặt bỏ đi, quan trọng nhất là, đầu óc còn không được nhạy bén thông minh nữa ah!

Nhưng ngốc cũng có cái tốt của ngốc, tỷ như phương pháp chạy tới bệnh viện làm kiểm tra lấy giấy xác nhận chứng trong sạch, việc này ngay cả người thông minh như Hàn Tả Tả cũng không thể nghĩ ra được nha.

Tuy rằng nông nổi, nhưng hiệu quả rất rõ ràng!

Nếu nói Tang Đồng dựa vào quy tắc ngầm để thương vị, bản thân thể quan hệ với Dương Húc Văn để được đi cửa sau, như vậy một bảng báo cáo kết quả phụ khoa, liền đủ để cho lời đồn tự sụp đổ.

Đặc biệt Tang Đồng hiếm khi nổi nóng phát uy, không chỉ làm đám đồng phóng viên có mặt tại hiện trường kinh sợ, cũng đánh động được hầu hết người xem hiện trường được quay trực tiếp lúc đó!

Thậm chí ngay cả Hàn Tả Tả, cũng bị hình tượng lãnh diễm cao quý của cô ấy làm cho kinh ngạc á khẩu hồi lâu.

Sau đêm đó, nữ ca sĩ đứng đầu Mía - Tân Đình tại tiết mục của mình đã lên tiếng tán dương ủng hộ Dương Húc Văn, đồng dạng kêu gọi mọi người chống lại những tin đồn vô căn cứ, cùng nhau đứng ra bênh vực sự thật.

Có Tân Đình tiên phong, ngày hôm sau, Vinh Hiển của Lạc thị cũng lên tiếng phát biểu, vô số nghệ sĩ nổi tiếng giới giải trí đều cùng nhau kí tên, tỏ rõ lập trường: ủng hộ Dương Húc Văn, tin tưởng Tang Đồng.

Trong lúc nhất thời tình thế hoàn toàn bị nghịch chuyển, Tang Đồng lấy hình tượng người bị hại giành được sự đồng tình của vô số fan, đồng thời mức độ nổi tiếng tăng mạnh, những buổi tuyên truyền cho liveshow cũng tiếp tục tiến hành, hơn nữa bởi vì đoạn sóng gió này, tuy rằng hình tượng Tang Đồng bị chút tổn hại, nhưng không thể phủ nhận là đối với hoạt động tuyên truyền cũng có tác dụng thúc đẩy mạnh mẽ!

Hàn Tả Tả nhẹ nhàng thờ ra, chỉ cần liveshow có thể thuận lợi tổ chức, địa vị của Tang Đồng về sau khẳng định sẽ càng thêm vững chắc.

Thời gian cấp bách, Hàn Tà Tà trấn an Tang Đồng một phen, cũng không có tinh lực bởi cô hão hão điều tiết tâm lý, liền lao đầu vào việc chuẩn bị cho đêm liveshow sắp tới.

Thời gian nghỉ hè thậm chí so với bình thường đi học còn muốn bận rộn hơn, Hàn Tà Tà hận không thể mọc thêm ba đầu sáu tay, lúc này cô mới chính thức cảm nhận được làm người đại diện vất vả biết bao nhiêu.

không chỉ cần có một đầu óc tốt, còn phải có một ánh mắt độc đáo, mà trọng yếu hơn là có thể mở rộng các mối quan hệ!

Hàn Tà Tà đối với những người bỏ đá xuống giếng trong lần tin đồn "quy tắc ngầm" này, ở ngoài mặt cùng bọn họ cười cười nói nói, trong lòng lại khinh bỉ đến cực điểm.

Nhìn thấy Tang Đồng một lần nữa vực dậy hình tượng, liền muốn tiến lại mượn hơi, thời điểm gặp chuyện không may người nào người nấy đều lần nhanh nhất!

Nhưng không có biện pháp, ai bảo con người đều là ích kỷ đâu, háms lợi tránh hại vốn chính là bản tính con người.

Thời điểm liveshow sắp bắt đầu, Lang Hi mới từ nước ngoài trở về.

Mặc dù luôn bận rộn, Hàn Tà Tà cũng dành ra chút thời gian tới sân bay đón anh, đây chính là sau khi hai người bọn họ ở chung một chỗ, lần đầu tiên tách ra lâu như vậy!

Nghỉ hè trong sân bay người rất nhiều, hành khách rậm rạp chật ních cả lối đi, nhưng dù là như thế, Hàn Tà Tà chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy được Lang Hi.

"Tứ... Lang Hi!"

Lang Hi nghe thấy tên mình, theo thanh âm nhìn qua, ánh mắt sáng lên, liền vội vàng hướng phía cô đi tới.

Chung quanh tất cả đều là người tới người lui, Lang Hi không chút nào để ý, một tay xách giỏ, cánh tay rảnh rang còn lại liền đặt trên gáy Hàn Tà Tà, một chữ cũng chưa nói, liền cúi đầu hung hăng hôn cô.

Thiên hôn vạn ngữ biến mất nơi môi lưỡi hai người giao nhau, lòng tràn đầy tưởng niệm cũng từ đó mà dâng lên mãnh liệt.

Giống như người khát nước lâu ngày rốt cục tìm được nguồn nước, ham muốn mãnh liệt dùng sức mút vào, hoàn toàn không để ý ánh mắt của người khác.

Hàn Tà Tà cố sức níu lấy bả vai anh, một bên thừa nhận nhiệt tình như hỏa, một bên còn không quên may mắn.

Cũng may cô dự kiến trước, vừa mới hô lên không phải "Tứ thức", bằng không những người không rõ còn không loạn tường sao!

Lang Hi bất mãn cắn cắn lưỡi của cô, càng thêm cường thế, lập đi lập lại nghiền nặng đè ép cánh môi mềm mại của cô, dây dưa kéo cô cùng trầm luân với anh.

Rốt cuộc cũng là ở trước ánh nhìn của mọi người, Hàn Tà Tà vẫn có chút cố kỵ, để mặc anh hôn trong chốc lát liền dùng lực đẩy anh ra, đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Người nhiều như vậy, anh chú ý hình tượng một chút!"

Lang Hi nghiêm trọng bất mãn, nhúu mày nói: "Quán người khác làm gì!"

Hàn Tà Tà liếc mắt xem thường: "Người ta ngại ngừng anh có hiểu hay không a!"

Lang Hi nghĩ nghĩ, thành thực nói: "không hiểu! anh chỉ biết 'phi lễ chó nhìn'!"

Hàn Tà Tà tức giận trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, lôi kéo anh rời khỏi sân bay: "Về nhà trước đã, ngồi máy bay lâu như vậy nên nghỉ ngơi một chút..."

trên xe taxi, Lang Hi một phen ôm lấy Hàn Tà Tà, gất gao ôm chặt cô hỏi: "Có nhớ anh không?"

Hàn Tà Tà quần bách ghé vào trước ngực hắn, chớp mũi là hương vị quen thuộc làm cho cô nhin không được tham luyến, lặng lẽ ngấm lái xe phía trước, phát hiện hắn không có ngạc nhiên, mới nhẹ giọng hừ hừ nói: "Nhớ! Nhớ đến nỗi lòng em đều đau!"

Lang Hi vừa nghe, tự nhiên như chốn không người đem bàn tay to đang đặt trên vai cô dờ xuống, nhẹ xoa bóp ngực cô, nghiêm trang hỏi: "Nơi này đau?"

Hàn Tà Tà kinh hãi, nâng tay hất móng vuốt của hắn ra, hung tợn cảnh cáo nói: "Đừng động tay động chân! Muốn làm cái gì về nhà đóng cửa nói sau!"

Lang Hi nghe vậy, thành thành thật thật gật gật đầu: "Được, về nhà làm!"

Hàn Tà Tà: "..."

Hàn Tà Tà trước đó cũng không cảm thấy có bao nhiêu nhớ nhung Lang Hi, hai người ngày nào cũng nói chuyện điện thoại với nhau, hơn nữa công việc của cô đầu ấp mặt gối, càng không có thời gian để tâm đi nhớ nhung anh, ngay cả trong những giây phút nghỉ ngơi hiếm hoi giữa những lúc bận rộn, mỗi khi cô ở một mình, cũng không có cái loại tâm tình ‘một ngày không thấy như cách ba thu’.

Nhưng hôm nay vừa nhìn thấy anh, Hàn Tà Tà mới phát hiện bản thân là như thế tưởng niệm, thế cho nên từ tối hôm qua bắt đầu cô đã phần khởi không hiểu, lúc này tựa vào trong lòng anh, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui sướng, thậm chí ngay cả Lang Hi thốt lên câu nói kinh người, cô đều im lặng vui sướng hưởng thụ!

Hàn Tà Tà cẩn thận đánh giá anh, sờ sờ mặt anh đau lòng hỏi: "Trong khoảng thời gian chắc là công việc rất nhiều, sao anh lại để mình gầy như vậy? Hình như còn phơi nắng đen ra nữa!"

Lang Hi "Àn" một tiếng, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Bên kia mặt trời rất lớn... Lúc không có anh, em không gặp chuyện gì chứ?"

Hàn Tà Tà lúc trước là không nghĩ cho hần thêm phiền toái, lúc này sự tình đều đã giải quyết, liền nhịn không được oán giận nói: "Đừng nói nữa, anh cũng không biết em có bao nhiêu sốt ruột đâu! Tuy rằng ‘thoát chết trong gang tấc’, nhưng mỗi khi nghĩ tới còn có kẻ địch ẩn núp trong bóng tối, làm sao em có thể an tâm? Em vẫn luôn dò xét rất lâu, đến bây giờ vẫn chưa có được tí manh mối nào!"

Hàn Tà Tà miệng nói thoãn thoắt, hai ba câu đã đem những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này kể xong.

Lang Hi vừa nghe cô nói, vừa theo thói quen vuốt vuốt mái tóc của cô, trầm ngâm hồi lâu mới mở miệng nói: "không vội, mặc kệ là ai, uống phí tâm sức lớn như vậy, trong lúc nhất thời sẽ không có thêm hành động gì nữa. Cẩn thận một chút sẽ không có việc gì."

Hàn Tà Tà nghe hần nói như vậy, tâm tình liền yên ổn rất nhiều, âm u hù lạnh: "Để em bắt được, em sẽ khiến cho hần hối hận tại sao lại được sinh ra trên cõi đời này!"

Đến nhà trọ, Hàn Tà Tà lập tức chạy đi mở nước nóng cho hần, còn giúp hần chuẩn bị tốt quần áo tắm rửa.

"Chú tư có đói bụng không, em làm chút đồ ăn cho anh nhé?"

Lang Hi nhú mày: "trên máy bay đã ăn rồi, anh đi trước tắm rửa."

"Ừa!"

Hàn Tà Tà tận dụng chút thời gian, vội vàng gọi vài cuộc điện thoại hỏi xem tiến triển công việc, chờ an bài xong xuôi, Lang Hi cũng đã tắm xong đi ra.

Quần áo cô chuẩn bị cho hần bị hần bỏ qua không có mặc, Lang Hi chỉ dùng một chiếc khăn tắm lớn quấn lại thân dưới, tóc vẫn còn đang nhỏ nước, dọc theo đường cong cơ bắp chảy xuống, phá lệ dụ hoặc khiến người mơ màng.

Hàn Tà Tà nhú nhú mày: "Nhanh lau khô tóc rồi đi nghỉ ngơi một lát đi, chênh lệch mùi giờ sẽ có chút khó chịu..."

Lang Hi bắt được tay cô, thần nhiên nói: "không vội..."

Lôi kéo tay cô đặt trên lồng ngực lồ lộ của mình, Lang Hi có thâm ý nói: "Trước em hãy sờ sờ, nhìn xem trên người anh gầy bao nhiêu?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cám Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Da thịt nóng rực co giãn mười phần, nóng đến nỗi khiến Tà Tà co rúm lại, muốn rút tay về, nhưng lại bị ấn càng thêm dùng sức, bị bắt cảm thụ nhịp đập thần tốc mạnh mẽ dưới lòng bàn tay.

Hàn Tà Tà chớp chớp mắt, ngẩn người ngược đầu, chống lại hai tròng mắt đen láy của Lang Hi, đáy mắt là nồng đậm ý cười.

Hàn Tà Tà lập tức liền hiểu được ngụ ý Lang Hi ám chỉ, cảm thấy may mắn vì lúc ngồi trên taxi còn có người ngoài, hần mới không lôi kéo dây đưa cô ở trên xe. đã không được chơi trò ‘xe chẵn’, mà rốt cuộc hần vẫn là lão xử nam cầm dục nhiều năm, hiện tại hưng trí bùng bùng phần chẵn như vậy, thật đúng là một khi đã ném thử ngon ngọt, thì tại trong xương tủy liền không bỏ xuống được!

Hàn Tà Tà trong lòng cười lạnh, giật giật bàn tay rãnh rang còn lại, hung hăng vặn, nhéo hần một cái.

Tuy rằng cơ ngực khoẻ mạnh tinh tráng, săn chắc tron nhẵn khiến cô không thể nhéo được, nhưng Tà Tà vừa mới cắt móng tay nên vô cùng sắc nhọn,

vừa dùng một chút lực, nhắm ngay thời điểm Lang Hi không để ý để lại trên ngực anh một vết đỏ thật dài.

Móng tay của phụ nữ chính là hung khí, tùy tùy tiện tiện quẹt một phát, là có thể tạo ra một đường vết thương dài máu nhỏ tí tách! (có nói quá hem ta?!?)

Lang Hi không nghĩ tới sau khi xa cách lại kịch liệt như thế, này cũng còn chưa bắt đầu đâu, liền bị móng vuốt của cô ‘thân thiết’, không khỏi nhẹ giọng trấn an, cau mày nói: "Đừng nóng vội, còn rất nhiều thời gian nha!"

Hàn Tả Tả nhanh chóng rút tay ra, trợn trắng mắt nhìn da thịt bị cô hung hăng cào, liếc mắt chằm chọc nói: "anh không mệt à?"

Lang Hi lắc lắc đầu, thành thật nói: "Ngủ suốt một đường, lúc này rất có tinh thần."

Hàn Tả Tả không thể tin tưởng mắt hần, chủ tư sẽ không vì... Kia gì gì đó với cô, cố ý ở trên máy bay nghỉ ngơi đường sức chứ?

Kỳ thật Lang Hi đúng là không phải bởi vậy mới ngủ suốt một đường!

Vì có thể trở về sớm một chút, hần đều đem thời gian ngủ rút ngắn tới đa, liều mạng đẩy nhanh tiến độ công việc, vài ngày cuối cùng còn thức trắng mấy đêm, công việc vừa xong liền lập tức mua vé máy bay sớm nhất trở về, phần công việc còn toàn bộ quãng cho đám người Khâu Lâm

Nếu không vất vả đến mất ăn mất ngủ, cũng không đến mức chỉ ngắn ngủn vài ngày liền gầy đi trông thấy như vậy!

Lang Hi sờ sờ chỗ ngực bị cào hơi hơi đau đớn, không thêm để ý, khẳng khẳng xem rằng đây là tình thú giữa hai người, mở miệng hỏi nói: "Em không muốn kiểm tra, vậy đến lượt anh?"

Hàn Tả Tả cảnh giác lui ra phía sau từng bước: "anh muốn làm gì? Em cũng không có gầy đi nha... Cho dù gầy cũng là cố ý giảm béo vì mùa hè diện váy đẹp nha!"

"Nga!" Lang Hi về mặt thành khẩn nói, "không phải việc đó... Em không phải nói nhớ anh đến đau lòng sao? anh giúp em xoa xoa!"

Hàn Tả Tả khinh bỉ trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái: "Ai da, coi như hết, thu hồi ý tưởng xấu xa trong đầu anh ngay, ban ngày ban mặt phải chú ý hình tượng a, tốt xấu gì anh vẫn là trường bồi dưỡng, vậy mà không biết làm gương chút nào!"

Lang Hi lơ đãng nhìn cô, ngữ khí bình thường lại bao hàm cường thế không thể kháng cự: "Hoặc là em, hoặc là anh, em tự chọn đi!"

Hàn Tả Tả thật muốn đại nghịch bất đạo a, một cước đem gương mặt biểu tình làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi kia đá một phát, quả thực rất đáng ghét nha!

Hàn Tả Tả con người chuyển động, ôn nhu cười rộ lên: "Vậy để em tới sờ sờ chủ tư đi, nhìn xem anh rốt cuộc gầy bao nhiêu?"

Lantuwan hiển nhiên phát hiện tia tình nghịch trong đáy mắt cô, nhưng không để ở trong lòng, tự nhiên nghiêng người dựa vào đầu giường, tay chân giang rộng bày ra bộ dáng đại gia chờ người đến phục vụ.

Hàn Tả Tả giao hoạt cười, phụng phịu giả vờ đứng đắn vờn tay, ở trên ngực hần sờ soạng một phen, chắc chắn khen: "Xúc cảm thật tốt nha!"

Biểu tình kia ngữ khí kia, sao lại giống tiểu lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành thế nhỉ!

Cơ bắp săn chắc của Lang Hi không chịu không chế run lên, ngữ khí thoải mái mà nói: "không như tay em cảm giác đâu, vừa bằng phẳng lại vừa cứng, không có gì đáng xem đâu!"

Hàn Tả Tả lạnh lùng cười, ngón tay linh hoạt lướt xuống đến bụng, theo cơ bụng lõm xuống, chậm rãi vẽ phác thảo.

Lang Hi nhin không được ngừng thờ, bụng cũng lập tức căng cứng.

Hàn Tả Tả quan sát phản ứng của hần, ác liệt cười cười, ngón tay thon dài nghịch ngợm như có như không gãi gãi chỗ rốn mẫn cảm, ra vẻ đứng đắn hỏi: "Nơi này cơ bắp sao lại nhiều thế này... Chắc không phải tìm cô gái nào khác cùng nhau 'vận động' chứ?"

Lang Hi hô hấp nhất thời dồn dập lên, hai mắt sâu thẳm gắt gao nhìn chăm chăm ngón tay trên bụng mình, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh linh hoạt đến cực điểm, móng tay được sơn màu tươi sáng xinh đẹp càng tăng thêm kiêu diễm

"Có 'vận động' hay không ... Em có thể đi xuống, hảo hảo kiểm tra một phen!"

Hàn Tả Tả bị khơi dậy ý chí chiến đấu, khiêu khích tà nghệ nhìn hần, đôi mắt như đôi mắt mèo con quẫy rũ đến cực điểm, phóng ra muôn vàn phong tình dụ hoặc, làm cho người ta cực kỳ yêu thương cũng hận chết ngón tay xinh đẹp cứ ở bên cạnh khăn tắm lòn vờn hồi lâu, trêu chọc đủ mới cao ngạo nguyện ý chuyển hướng sang nơi khác, tựa như nữ vương cao cao tại thượng đang ban phát ân huệ, cao ngạo tao nhã chậm rãi đi xuống.

Hai người tuy rằng đã sống chung với nhau một thời gian, thậm chí số lần lộn trên giường nhiều đến nỗi đếm không hết... Nhưng Hàn Tả Tả rốt cuộc vẫn còn ít tuổi, da mặt mỏng, còn chưa từng chân chính chủ động qua, trước đó là cố ý khiêu khích, lúc này tên đã lên dây, mới cảm thấy hơi chút xấu hổ không dám ‘xuống tay’.

Nhưng lại không cam lòng cứ như vậy nhận thua...

Hàn Tà Tà đâm lao phải theo lao, khó xử cắn cắn môi.

Lang Hi nhú nhú mày, bắt mắt thẳng lưng thúc giục: "Nhanh chút!"

Hàn Tà Tà vừa bị thúc giục, xấu hổ và giận dữ trực tiếp xoa bóp, sắc mặt bị trắng đút khoát nhắm mắt, mới ra vẻ vô vị hừ một tiếng.

Hàn Tà Tà chỉ cảm thấy tay mình đột nhiên trở nên kỳ quái, sao cô lại cảm thấy có gì đó không thích hợp, lòng bàn tay một mảnh thấm ướt, khăn trương đến cực điểm

"Nha, kiểm tra xong rồi, nắm kim châm, nhanh đi nghỉ ngơi a!" (bạn nào 'chong xáng' ko hiểu thì ggsearch nhá ~o~)

Lang Hi thở dốc vài tiếng, khó hiểu nhú mày, thanh âm bởi vì dục vọng mà khàn khàn: "Vì sao là nắm kim châm, bởi vì nó vừa dài vừa cứng như kim thương?" (ak ak nguyên văn lời chú tư đấy nhá)

Hàn Tà Tà sắc mặt cổ quái nhìn hần, lại nhìn xem "Nó", sau một lúc lâu mới ghen cười nói: "Chú tư chưa ăn qua sao, nắm kim châm vừa mềm vừa nhỏ lại rất biết co giãn, có làm thế nào nó cũng không đứng thẳng được!" (TAT)

Lang Hi hít sâu một hơi, chậm rãi nâng mắt lên, hai mắt như lưỡi dao lợi hại, lại âm thầm mang theo hóa điểm bức người, trong đó còn mang theo dục vọng không hề che giấu, dùng ngữ điệu cực kỳ chậm chạp bình tĩnh hỏi:

"không thẳng được?"

Hàn Tà Tà trong lòng lộp bộp một chút, vội vàng lấp bắp reo lên: "anh anh anh... Trước đó anh đã nói rồi nha, hai người chọn một! Em đã chọn giúp anh kiểm tra, anh cũng không thể lại xằng bậy!"

Lang Hi quanh thân khí thế vừa rồi đột nhiên thu lại, khuôn mặt lạnh lùng cư nhiên nhu hòa trở lại, mang theo ôn nhu kỳ dị, nhẹ giọng nói: "Nga, phải không?"

Hàn Tà Tà chỉ cảm thấy chú tư như vậy càng thêm làm cho người ta xương cốt bủn rủn!

Lang Hi ngồi xuống, chậm rãi tới gần cô, từ từ mở miệng: "anh chỉ cho em lựa chọn hình thức mở đầu, ở giữa là như thế nào, bao nhiêu thứ, thì phải đến lượt anh chọn!"

Hàn Tà Tà đột nhiên nhảy dựng lên chạy ra bên ngoài, trên lưng lại bị cánh tay cứng rắn như sắt vòng qua ôm lại, kéo bật cô thật mạnh ngã trở về trên giường.

Hàn Tà Tà thét chói tai: "anh xấu xa! Gian thương, cư nhiên bắt nạt 'tiểu bối'!"

Lang Hi động tác đột nhiên dừng lại, từ trên cao nhìn xuống cô, hồ hững hỏi: "Em chán ghét gian thương?"

Hàn Tà Tà không biết chính mình trong lúc vô ý lại đụng đến dây thần kinh nào đó của chú tư nhà cô, nhìn hần vẻ mặt nghiêm túc, cũng còn thật sự đứng lên, nghĩ nghĩ trả lời: "Ý em cũng không phải như vậy nha, không buồn bán sẽ không gian dối sao, chưa nói tới chán ghét, chỉ cần đừng gian đến trên người em!"

Nghe vậy, Lang Hi sắc mặt càng thêm âm trầm, nhìn chằm chằm cô hỏi: "Nếu 'gian' đến trên người em thì sao?"

Hàn Tà Tà tốn hơi thừa lời, hừ lạnh nói: "Đám gian đến trên người em, em nhất định phải gian gấp trăm lần đáp trả lại!"

Hàn Tà Tà cảm thấy sự tình phát triển hình như có cái gì đó không đúng, xì một tiếng khinh miệt nói: "Cái gì gian hay không gian, từ này không phải dùng như vậy nha!"

Lang Hi giống như nhẹ nhàng thờ ra, trầm mặc phiến khắc, ánh mắt đột nhiên kiên định lên, trịnh trọng kỳ lạ mở miệng: "anh sẽ không cho em cơ hội!"

Ish: chỗ này có nàng nào ko hiểu ko ta, chị Tà nói 'gian' là gian trá, xảo trá. Còn Tư Lang của chúng ta lại hiểu gian là ... 'cường gian' ah. Cười chết mất. Ed bộ này hại não qua, anh chị toàn chơi chữ thôi >o

Hàn Tà Tà không hiểu ra sao, vừa muốn há mồm hỏi, miệng đã bị Lang Hi chặt chẽ ngăn chặn.

Lang Hi vốn đã gấp gấp, hai ba động tác đã lột cô sạch sẽ bắt đầu 'vận động'.

Hàn Tà Tà thở hồng hộc oán giận nói: "anh sao cứ lúc nào cũng như vậy hết a..."

Lang Hi chôn ở bên gáy cô, liếm mút khoảng da thịt non mềm nhẵn mịn, hàm hồ nói: "Tiểu biệt thắng tân hôn! Lại nói... Lúc ở trên taxi em đã đáp ứng, về nhà liền làm!"

Hàn Tà Tà nhéo nhéo cái gáy của hân, bắt đắc dĩ thở dài: "Chú tư, là anh nghe sai ý? Hay là phương thức biểu đạt của em có vấn đề?"

Lang Hi lấy một cái mút vào thật mạnh làm trả lời, vì không cho cô có thời gian rảnh để miên man suy nghĩ, thẳng tiến chủ đề ép đi lên...

Tiểu biệt sở dĩ thẳng tân hôn... Kỳ thật bất quá là do áp lực đáng kể tạo thành khó kìm lòng nổi mà thôi!

Sau đó, ghen hờn lâu nữa người dưới bị cảm quan động vật chi phối, dụ dỗ kích thích lại dập dờn trước mặt, triệt để hóa thành cảm thú, trừ bỏ nhu cầu bản năng của cơ thể, rốt cuộc cũng không có gì khác biệt cả!

Tựa như dòng nước cuộn cuộn đột nhiên bị đập lớn chặn lại, trị phần ngon không trị được phần gốc, không đối được hiện tượng thiên tai – đại hồng thủy, một khi phá tan ngăn cản, liền càng thêm không thể vãn hồi.

Bản chất vốn là như vậy!

Hàn Tà Tà đầu óc choáng váng não trường căng tròng mắt nhìn trần nhà, thần trí đều đã bắt đầu mơ màng không rõ, tựa như một đoàn ngực phi nước đại chạy qua cuốn bay đi hết thấy mọi thứ.

Phía trên cô là một người đàn ông đang quá khích kịch liệt vận động, kéo cô cũng đi theo cuốn vào vòng xoáy dục vọng, bởi vậy đèn treo lịch sự tảo nhả trên trần nhà, ở trong mắt của cô, tựa như đồng hồ quả lắc đang chuyển động qua lại, có loại cảm giác đất rung núi chuyển, làm cho cô càng thêm mê muội trầm luân.

Chờ đến lúc hết thấy khôi phục bình thường, Hàn Tà Tà liền như mới từ trong nước được vớt lên, toàn thân đều dính ngấy mồ hôi, mái tóc đen lấy dính vào trên da thịt trắng nõn, trong cảnh tranh tối tranh sáng, vẻ đẹp của cô càng đánh sâu vào thị giác người xem.

Hàn Tà Tà hữu khí vô lực kéo tay Lang Hi, thành khẩn khuyên nhủ: "Mao. Chủ tịch nói qua, tự mình động thủ, cơm no áo ấm! Lần sau đại gia anh lại có như cầu lớn như vậy, xin hãy nghe theo lời chủ tịch dạy bảo!"

Lang Hi lười biếng nằm ở bên người cô, bình phục kịch liệt thở dốc, xoay ngược lại nắm tay cô xoa nắn thưởng thức, nghe vậy kỳ quái nhìn cô một cái nói: "anh vẫn đều là tự mình động thủ à, mặc kệ trước khi vận động, hay là sau khi rửa sạch, đều là tự mình đi làm, em ngược lại cho tới bây giờ còn chưa chủ động được lần nào!"

Hàn Tà Tà: "..."

Hàn Tà Tà trầm mặc hồi lâu, nhẹ nhàng rút tay mình ra, lật người đưa lưng về phía anh, tuyệt vọng nhắm mắt lại, vô hạn thống khổ nói: "Quên đi, coi như em vừa mới thả cái rắm!"

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 44

Tiểu biệt thẳng tân hôn, nhưng hai người chia tách nhiều ngày còn chưa kịp ân ái đủ, Hàn Tà Tà liền không thể không bỏ Lang Hi qua một bên, toàn thân tập trung vào công việc.

Các giai đoạn chuẩn bị cho liveshow đã đến thời khắc cuối cùng, vốn tưởng rằng ít nhiều sẽ bị đột gièm pha 'qui tắc ngầm' kia ảnh hưởng, không ngờ tới chiều này có tác dụng ngược lại làm cho việc tuyên truyền đạt hiệu quả vô cùng tốt, vé vào cửa bán hết sạch không nói, thậm chí một vé dù có bạc triệu cũng khó mà mua được.

Hàn Tà Tà vô cùng vui mừng với kết quả này, đang tính toán làm sao để thuyết phục công ty tăng thêm đầu tư, thừa thắng xông lên, ở những thành phố khác tổ chức thêm mấy liveshow nữa, đẩy danh tiếng của Tang Đồng càng lên cao.

Hàn Tà Tà bận rộn, ngay cả cơm trưa đều không kịp ăn, uống rất nhiều nước chống đỡ, tới 4 giờ chiều con đói lại tới, nhất bụng tất cả đều là thủy, Hàn Tà Tà cảm thấy bên trong đang dân lên sóng trào mãnh liệt.

"Tiểu Hân, Dempsey đã lấy về toàn bộ trang phục cho buổi biểu diễn hôm đó, cô có muốn xem qua trước không?"

Hàn Tà Tà cười gật đầu: "Tốt, cảm ơn cô!"

Hàn Tà Tà tiếp nhận một phần tư liệu thật dày, bên trong tất cả đều là những tác phẩm thiết kế tinh xảo.

Tay lật liên tục, Hàn Tà Tà vẫn cảm thấy có chút không đúng, nhíu mày hỏi: "không còn gì nữa sao?"

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ hỏi: "Dempsey đi rồi sao?"

"Vẫn chưa, đang ở dưới lầu uống cà phê!"

Hàn Tà Tà đem tư liệu khếp lại, vội vàng chạy xuống dưới lầu: "Tôi đi tìm anh ta nói chuyện!"

Dempsey là nhà thiết kế nổi tiếng trong nước, vài năm trước tự dựng mở công ty riêng, lấy việc thiết kế trang phục biểu diễn theo yêu cầu mang thành danh, trang phục bọn họ làm rất không quá cầu kỳ hoa mỹ, nhưng đều phản ánh chân thật bối cảnh và thời đại cũng như tính cách nhân vật, chính là vì nguyên nhân đó, rất nhiều đoàn làm phim và biểu diễn đều muốn bọn họ đến thiết kế, ở trong giới giải trí cũng có chút danh tiếng.

Hàn Tà Tà tìm được Dempsey, khách khí đem bảng thiết kế đưa cho hắn, cười hỏi: "Bảng thiết kế của Hưu Phàm, quả nhiên làm cho người ta khen không dứt miệng, tất cả đều rất tốt, mới mẻ tao nhã, hơn nữa là căn cứ theo các tiết mục của Tang Đồng, kết hợp hài hòa với hiệu ứng sân khấu, vốn rất khó phối hợp được... Nhưng là, tôi cảm thấy có thể thay đổi thêm một chút, sẽ làm cho người mặc càng thêm tỏa sáng!"

Dempsey khẽ xoa viền mắt, bưng cà phê lên nhấp một ngụm, hồi lâu mới không mặn không nhạt "Án?" một tiếng.

Hàn Tà Tà tươi cười không thay đổi: "không biết anh có xem qua tin tức trước đó hay không, chính là tin đồn thất thiệt nhắm vào Tang Đồng?"

Dempsey nhàu mày, ý bảo cô tiếp tục nói.

Hàn Tà Tà cũng không ngại hắn bày ra bộ dáng ngạo mạn vô lễ không coi ai ra gì, thản nhiên nói: "nói vậy anh cũng biết được phương thức giải quyết Tang Đồng đi! Như vậy anh nhất định sẽ chú ý tới, sau đó danh tiếng của cô ấy đột nhiên chuyển biến, bộ dáng lãnh diễm cường thế tại hiện trường lúc ấy làm kinh sợ toàn bộ đám chó săn, làm cho tình thế hoàn toàn nghịch chuyển, hơn nữa dựa theo ý muốn của cô ấy, thậm chí đám chó săn gian xảo này, đều bị cô ấy nắm mũi dắt đi!"

Dempsey rút cục ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cô.

"cô muốn nói cái gì?"

Hàn Tà Tà mỉm cười: "Tôi cảm thấy, nếu Tang Đồng thay đổi phong cách, có thể sẽ có được hiệu quả không tưởng!"

Dempsey đặt tách cà phê xuống, hai bàn tay giao nhau chống cằm, trầm ngâm hỏi: "Ý của cô là?"

"Hình tượng cô gái thuần khiết tươi trẻ, đã không thể tiếp tục nữa rồi!" Hàn Tà Tà lấy tay chỉ những bảng thiết kế bày trên bàn, "Tất cả đều là rất hoàn mỹ, nhưng đặt ở trên người Tang Đồng, không chỉ không tôn lên được khí chất, ngược lại cũng không thể hiện được giá trị của bộ quần áo!"

"Tôi hiểu được ý của cô ... Các người là khách hàng, đưa ra điều kiện chúng tôi tự nhiên phải tận lực thỏa mãn, bất quá, Hàn Tà Tà có phải cô đã quên rồi hay không, khoảng cách tới ngày biểu diễn chỉ còn chưa tới năm ngày!"

Hàn Tà Tà ánh mắt chân thành trước nay chưa từng có: "Tôi tin tưởng chiến tích oanh liệt của Dempsey - nhà thiết kế nổi tiếng cả nước, nhất định sẽ vui lòng tham dự liveshow trực tiếp tối hôm đó!"

Dempsey lẳng lặng trầm tư, đột nhiên mở miệng, nghi hoặc nói: "cô vừa mới... nói cái gì? Đội chó săn gian xảo? Hàn Tà Tà, cô xác định cô không phải quân sư quạ mo sao?"

Hàn Tà Tà ngẹn họng: "... Dempsey, cần gì 'chị cây dâu mà mắng cây hòe' thế chứ, tôi bất quá chỉ là mạnh miệng, so với đầu lưỡi khôn khéo thông minh của anh, tôi có làm sao cũng không sánh kịp!"

Hừ! Tôi gian xảo, anh mới càng gian xảo đi!

Hàn Tà Tà ở trong lòng không tiếng động xem thường.

Dempsey tuy rằng tâm động, nhưng không cam lòng ăn không phép kích tướng của cô, huống chi lúc trước thiết kế, bọn họ hao tổn không ít tâm lực, há có thể không công tiện nghi cho cô, cho nên nhất thời nhịn không được muốn châm chọc vài câu.

Dempsey cười như không cười xem xét cô: "Dựa theo ý của Hàn Tà Tà cô, Hưu Phàm chúng tôi phải thay đổi phong cách thiết kế, nhưng mà thời gian quá ngắn, tôi không cam đoan về mặt chất lượng đâu!"

Hàn Tà Tà cười rộ lên, ý có ám chỉ nói: "Tôi tin tưởng nhân lực cùng tài lực của Hưu Phàm, tuyệt đối sẽ không để danh tiếng của công ty hủy trong tay mình!"

Dempsey sắc mặt lãnh đạm hừ nhẹ, bưng lên tách cà phê một ngụm uống sạch, cầm lấy tư liệu trên bàn đứng lên.

Hàn Tà Tà vội vàng đi theo đứng dậy, thành ý mời phân nói: "Cám ơn Dempsey thông cảm, cũng cảm ơn tất cả nhân viên Hưu Phàm trợ

giúp!"

Dempsey không chút khách khí nói: "Như vậy thì ly cà phê này cô mời đi!"

Hàn Tà Tà cười ha hả đáp ứng: "Chắc rồi chắc rồi, nếu không tôi giúp anh mua thêm một ly uống trên đường?"

Dempsey sáng lạn cười rộ lên: "Tốt, vậy Hàn Tà Tà cô mua thêm vài ly chuyển tới Hưu Phàm, cho tất cả nhân viên sắp tăng ca nâng cao tinh thần!"

Hàn Tà Tà tươi cười cứng đờ, cười khổ nói: "Được rồi!"

Dempsey vừa lòng gật gật đầu, xoay người đi hai bước đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nói câu thăm thía: "Hàn Tà Tà, xin khuyên cô một câu, khi kết giao bạn trai phải xem xét cẩn thận, trăm ngàn đừng bị đồng tính luyến ái lừa gạt kết hôn, người mà Hàn Tà Tà cô thích, thì không nhất định đàn ông khác sẽ không thích..."

Dempsey nhìn chằm chằm từ đầu đến tận đôi giày xăng đan dưới chân cô, nhếch môi ác liệt cười nói: "Phụ nữ cao ráo cũng không phải không có, nhưng mà vài năm gần đây thì ít gặp... Hàn Tà Tà, cô trăm ngàn lần đừng quên mắt giới tính của mình a!"

nói xong, Dempsey che miệng cười ra tiếng đến, kiêu ngạo nghênh ngang mà đi.

Hàn Tà Tà sắc mặt đỏ bừng, trắng hồng, óan hận vung lên nắm đấm, thấp giọng mắng: "anh mới là gay, đáng ghét!"

Hàn Tà Tà điều kiện kinh tế có hạn, tự nhiên mua không nổi những món đồ đắt giá. Nhưng ở Mĩ công tác hình tượng yêu cầu rất cao, huống chi là dân dốt những người chủ lực của giới showbiz, cô tự nhiên không thể quá mức tùy ý, đành phải ăn uống dè xẻng lại để mua đồ hiệu... Nhưng ai mà biết, ngay cả diện đồ hiệu cũng không được tiện nghi nha!

không nghĩ tới Dempsey cư nhiên ở trước mặt cô bòn rút tiền của cô, còn trào phúng ám chỉ cô không phải phụ nữ ah!

Đêm đó về nhà, Hàn Tà Tà nằm trong lòng Lang Hi, do do dự dự hỏi: "Chủ tư, anh thích em ở điểm nào?"

Lang Hi đang sắp ngủ, từ từ nhắm hai mắt mơ hồ không rõ nói: "Ba chỗ chỗ nào cũng đều thích!"

Hàn Tà Tà bực mình đến cực điểm, vươn tay đi xuống tìm kiếm, nắm "qui đầu" mẫn cảm, hung hăng bóp chặt.

Lang Hi toàn thân cứng đờ, trong nháy mắt mở mắt ra, đầu đón rên lên một tiếng hỏi: "Còn muốn sao?"

Hàn Tà Tà giận dữ, xuống tay lại không lưu tình chút nào: "Lời nói của em anh căn bản không nghiêm túc nghe!"

Lang Hi hơi chút đau đầu, cau mày nắm lấy bàn tay gây rối của cô, đặt tại chỗ chịu đủ tàn phá trấn an nó, trầm giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Hàn Tà Tà ủy khuất hề hề khóc kể: "Chủ tư, hôm nay có một gã chết tiệt cười nhạo em không phải phụ nữ, còn nói người thích em đều là gay... Chủ tư anh sẽ không thích đàn ông chứ?"

Lang Hi thật đúng là rất kinh ngạc, hai luồng trước ngực kia cũng không nhỏ a, quá lắm có đuôi mới xem cô là đàn ông nha!

"Sao lại thế này?"

Hàn Tà Tà lòng đầy căm phẫn đem chuyện buổi chiều thuật lại.

Lang Hi nghe xong trầm mặc không nói.

Hàn Tà Tà bất mãn hỏi: "anh cũng không nói gì đi a? Hay là bị em đoán trúng nên chột dạ có tội giết mình?"

Lang Hi thản nhiên mở miệng: "Lần sau nếu gã ta còn nói em không phải phụ nữ, em liền như vậy cảnh cáo hắn, nếu em còn cảm thấy em với anh là cùng giới tính, liền đem phía dưới của anh cắt bỏ đi!"

Hàn Tà Tà: "..."

Hàn Tà Tà giờ ngón tay cái lên, vẽ mặt sùng bái: "Chủ tư uy vũ!"

một đêm trước buổi biểu diễn, Hàn Tà Tà khẩn trương tới mất ngủ, lăn qua lộn lại ép buộc bên người Lang Hi, thẳng đến trời tờ mờ sáng mới chậm rãi ngủ thiếp đi.

Mặc dù ngủ không yên ổn, nhưng thời điểm Hàn Tà Tà giật mình tỉnh lại đã phát hiện thời gian đã không còn sớm.

Kêu rên một tiếng, Hàn Tà Tà lập tức từ trên giường nhảy xuống, vội vàng rửa mặt thay quần áo, quỳnh quáng ầm ầm chạy vội ra bên ngoài.

Lang Hi ngồi ở trước bàn thân nhiệt lật báo chí, nhíu mày hỏi: "Gấp cái gì?"

Hàn Tà Tà vừa sửa sang lại vừa lo lắng nói: "Sắp muộn rồi, sao anh không gọi em dậy? Buổi sáng còn phải đến hiện trường xác nhận lần cuối..."

Lang Hi không hờn giận nói: "Tới kịp, anh đưa em đi! Lại đây ăn cơm!"

Hàn Tà Tà xách túi lắc đầu: "không ăn, em đi trước..."

Lang Hi giận nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Hoặc là cơm nước xong anh đưa em, hoặc là em hôm nay ngủ ở nhà thế nào cũng đừng đi!"

Hàn Tà Tà há miệng thở dốc, bất đắc dĩ ngồi ở trước bàn: "Chủ tư anh thật bá đạo... Được rồi được rồi, em ăn là được!"

Tối hôm qua Hàn Tà Tà mất ngủ, vì để cho cô nghỉ ngơi nhiều một chút, Lang Hi cố ý lạng lẽ dậy thật sớm, xuống lầu chạy đi mua điểm tâm, ai biết cô lại không biết cảm kích như vậy!

Những ngày qua Hàn Tà Tà bận rộn đến nỗi đầu óc choáng váng, cả người nhanh chóng gầy cả một vòng, mí mắt có quầng thâm, cảm nhơn đi rất nhiều, đêm biểu diễn càng tới gần, cô lại càng khản trương ngủ không đủ giấc.

Lang Hi thông cảm với cô, cũng biết lần này là Múa đang khảo nghiệm năng lực của cô, chỉ cho phép thành công không được thất bại, bằng không xuống dốc không phanh không chỉ Tang Đồng, mà cả cô cũng liên lụy trong đó.

Nhưng là... Nhịn lại nhẫn, Lang Hi vẫn là nhịn không được bạo phát, hấn vốn đã không vui Hàn Tà Tà tại sao lại phải vất vả ở nơi phức tạp kia, cũng không phải hấn nuôi không nổi cô, có cần vất vả bốn ba như vậy sao?

Bất quá nếu cô thích, như vậy nghe theo cô cũng không sao cả, dù sao mặc kệ cô gặp phải bao nhiêu sóng gió, đều có hấn ở một bên che chở.

Chỉ cần côcao hứng, đốt lửa triệu Chư Hầu thì cũng có sao? hấn bảo vệ cô, liền sẽ không e ngại nước mất nhà tan!

Nhưng hiện tại, sự tình phát triển dần dần thoát khỏi tầm kiểm soát, Hàn Tà Tà vì cái gọi là công tác, đã muốn có dấu hiệu 'tẩu hỏa nhập ma', nếu không ngăn lại, Lang Hi thật lo lắng có một ngày cô sẽ vì công tác mà càng ngày càng xa cách anh.

"Công tác mà thôi, đừng quá liều mạng, hết thầy còn có anh!"

Hàn Tà Tà có lệ gật gật đầu, hiển nhiên không để trong lòng, vội vàng cầm lên một miếng bánh, nhét vào miệng ăn ăn, hớp một ngụm cháo lớn, qua loa ăn vài miếng điểm tâm, liền liên tiếp thúc giục nói: "Cần phải đi!"

Lang Hi thờ dãi, đôi mắt ánh mắt chờ đợi như thể của cô, cuối cùng vẫn mềm lòng, đứng lên đi qua đổi giày.

Hàn Tà Tà mặt mày hớn hờ tiến lên, vang dội hân hân một cái, cười hì hì nói: "Chủ tư thật tốt!"

Lang Hi như thường nhìn cô một cái, cái gì cũng chưa nói, mặt không chút thay đổi đi về phía thang máy.

Hàn Tà Tà nhìn ra sự mất hứng của hấn, có chút chột dạ sờ sờ cánh mũi, gắt gao đi theo phía sau hấn.

Có Lang Hi lái xe đưa đi, Hàn Tà Tà tự nhiên không lo lắng sẽ đến muộn, nhưng chọc anh mất hứng làm cho cô có chút áy náy, thời điểm đèn đỏ, rút cục tìm được cơ hội, nhẹ giọng xin lỗi: "Thực xin lỗi... Chủ tư, em cam đoan, buổi biểu diễn vừa chấm dứt, em liền dành toàn bộ thời gian ở cạnh anh, mãi cho đến khai giảng, chúng ta đều có thể mỗi ngày cùng một chỗ!"

Lang Hi hai mắt nhìn thẳng phía trước, hờ hững nói: "Em không có thực sự xin lỗi anh."

Hàn Tà Tà lắc đầu: "Là lỗi của em, em thân là bạn gái, nhưng không có bạn tâm đến tâm tình của anh, còn bởi vì đủ loại lý do đem anh ném sang một bên..."

"không!" Lang Hi thản nhiên nói, "không phải lỗi của em, nếu anh đủ cường đại, em sẽ không phải vất vả như vậy!"

Lang Hi tự nhiên sẽ không quên Hàn Tà Tà từng nói qua, nàng muốn từ giờ trở đi từng tí một tích góp tài sản, cố gắng dự trữ để một ngày nào đó đủ thực lực quang minh chính đại ở cùng hấn một chỗ.

Hàn Tà Tà ngẩn người, sắc mặt khó hiểu nói: "Em rất thích công việc này, nếu đã quyết định làm người đại diện, vậy phải làm người đại diện giỏi nhất, có bao nhiêu vất vả cũng là em phải gánh vác ... Đây là lựa chọn của em, không liên quan gì đến anh cả!"

Lang Hi sắc mặt lạnh lùng, bỗng nhiên quay đầu trừng mắt nhìn cô, hai mắt đen kịt sâu không thấy đáy, đã có loại áp lực mưa gió sắp đến, như mặt biển nặng nề trước bão táp, tràn ra nồng đậm nguy cơ.

Hàn Tà Tà đẩy lòng run lên, nhỏ giọng mở miệng: "Chủ tư?"

Lang Hi nhìn chằm chằm cô, gần từng tiếng nói: "Em cho tới bây giờ vẫn không xem hai chúng ta là một thể, có đúng hay không?"

Hàn Tà Tà cổ họng căng thẳng, há miệng thở dốc lại nói không ra lời.

Đèn đỏ hết, phía sau vang lên tiếng kèn xe thúc giục bọn họ đi tiếp.

Lang Hi lẳng lẳng nhìn cô, chỉ chờ được sự trầm mặc của cô, trong lòng đột nhiên tức giận, hung hăng giẫm chân ga, xe gầm lên chạy về phía trước.

Hàn Tà Tà khẩn trương nắm chặt dây an toàn, chặt chẽ cầm lấy tay vịn.

Nhận thấy được sự sợ hãi của cô, Lang Hi bình tĩnh lại thả chậm tốc độ.

Lặng im hồi lâu, Lang Hi mới cô đơn mở miệng.

"Em cho tới bây giờ vẫn không cho rằng anh có thể che chở cho em, có phải hay không?"

Hàn Tà Tà bối rối lắc đầu: "Chú tui, không phải như thế, chúng ta thân mật, nhưng em cũng muốn giữ lại không gian riêng của bản thân! Em nghĩ muốn sống vui mà đúng, mà không phải mọi chuyện đều phụ thuộc vào người khác..."

"Người khác?" Lang Hi mắt lạnh sáng giọng, "anh không phải người khác!"

Hàn Tà Tà vươn tay bắt lấy cánh tay của hắn, vội vàng giải thích: "Em không phải ý tứ này... Chú tui, em từ nhỏ đến lớn đều là như vậy trưởng thành, không có nửa phần dựa vào ai khác, duy nhất có thể dựa vào, chỉ có chính mình! Thói quen này của em, em cũng không cho rằng như vậy là không tốt, chỉ có bản thân mình mới sẽ không phản bội lại chính mình... Nhưng việc này cũng không thể phủ nhận tình cảm của em dành cho anh!"

Hàn Tà Tà trong lòng quỳnh lên, nhất thời càng không biết nên giải thích như thế nào, trong đầu chợt lóe, đột nhiên nhớ tới câu thơ tình: "Em nếu yêu anh, tuyệt sẽ không giống hoa Lãng Tiêu quẩn chặt níu kéo, mà để cho anh vươn cao bộc lộ tài năng... Em sẽ là một gốc cây bông gòn bên cạnh, như cây lớn vững chắc cùng anh đứng chung một chỗ..."

*Hoa lãng tiêu: loài hoa dây leo

"Đủ!"

Lang Hi đột nhiên đạp phanh, chậm rãi cười lên, trong mắt tràn đầy ngoạn lệ: "Tốt lắm, ngay cả giải thích, đều giống như cách Tô Tấn thổ lộ với em!"

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Edit: Ishtar

"Cái gì?" Hàn Tà Tà kinh ngạc nhìn hắn, nháy mắt nhớ tới đến biểu ngữ Tô Tấn hay thích dùng để thổ lộ: "anh làm sao biết được?"

Lang Hi không có trả lời, lạnh lùng quay sang, trầm giọng ép hỏi: "Em rốt cuộc xem anh... Là cái gì?"

Hàn Tà Tà vẻ mặt lo lắng giải thích: "không phải, chú tui..."

"Đừng gọi anh là chú tui!" Lang Hi nổi giận dấm mạnh vào tay lái, sợ tới mức Hàn Tà Tà nhất thời không dám lên tiếng, không tự giác co rúm lại một chỗ.

Lang Hi nhắm mắt, lúc mở ra đã khôi phục lại biểu tình lạnh lùng, thần sắc xa cách, không mang theo nửa phần cảm xúc, thản nhiên nói: "Đến rồi, xuống xe đi!"

Hàn Tà Tà còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn đến kia khuôn mặt tràn đầy lạnh lùng xa cách kia, ánh mắt như kết một tảng băng thật dày, quanh thân phát ra hơi thở lạnh lẽo mãnh liệt làm cho người ta không khỏi lùi bước, cảm thấy lúc này thời gian và địa điểm thật sự không thích hợp để nói chuyện, nghĩ nghĩ cô liền nghiêm túc nói: "Buổi tối chờ em, chúng ta sẽ nghiêm túc nói chuyện!"

Thời gian gấp gáp, Hàn Tà Tà thật sự không rảnh bận tâm tâm tình Lang Hi, chỉ phải vội vàng nhấn nhủ vài câu đã xuống xe, chạy về phía hiện trường.

Nhân viên công tác đều đã vào vị trí được phân công của mình, Tang Đồng bởi vì phải trả lời cuộc họp báo nên vẫn chưa tới.

Hàn Tà Tà miễn cưỡng thu lại tâm tình, hít sâu một hơi lấy ra tư liệu, bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra lịch trình buổi biểu diễn.

Từ hiệu ứng ánh sáng, đến hiệu ứng âm thanh và giàn giáo dựng cảnh, Hàn Tà Tà kiểm tra từng cái một, tự mình quan sát nhân viên công tác điều chỉnh thứ thiết bị, liệt kê thứ các khả năng ngoài ý muốn sẽ xuất hiện, cố gắng để đêm diễn kết thúc thật tốt đẹp.

Đến chiều, đã bắt đầu có một số fan hâm mộ tập trung ngoài cửa, giờ băng rôn tự chế, cầm dây đèn huỳnh quang, mặt trời ngày hè chói chang đã khuất bóng hồi lâu, chờ đợi là người đầu tiên bắt đầu một ngày mới vào hôm sau.

Mãi cho đến chạng vạng mới bắt đầu chính thức được vào cửa, trừ bỏ những vị trí được giữ lại, dưới sân khấu người ngồi chật nít, Tang Đồng lặng lẽ vén lên tấm màn liếc mắt nhìn ra bên ngoài, nhất thời bị đám đông nghìn nghịt người dọa cho kinh ngạc nhảy dựng.

"Nhiều người như vậy? Làm sao bây giờ, Tà Tà, tớ đột nhiên bắt đầu khẩn trương a!" Tang Đồng ôm ngực mặt co mày cau.

Hàn Tà Tà cuộn lại tờ giấy nắm trong tay, nhắm ngay đầu của cô bỏ xuống, lau mồ hôi cả giận nói: "Cậu có tiền đồ một chút cho tớ! Nếu lát nữa có sơ suất gì, cậu liền trực tiếp tự sát ở trên đài dạ tội cho tớ!"

Tang Đồng xoa xoa đầu, ủy khuất than thở: "Nào có ai làm người đại diện như cậu vậy, cũng không nói vài câu an ủi tớ..."

Hàn Tà Tà xuy cười một tiếng: "Dựa vào cá tính của cậu thì chỉ có mà ăn cả sọt thức ăn gia súc, muốn tớ cho cậu vài phần hòa nhã, cậu còn không giắt móng lên trời mà ngồi!"

Tang Đồng bĩu môi, lén lút nhìn bên ngoài, đột nhiên cao hứng nói: "A, Nguyên Nguyên nhà tớ đã tới rồi! Di, Tiểu Nghệ cũng đến đây, tớ còn sợ cô ấy đang ở nước ngoài không kịp trở về ấy chứ!"

Hàn Tà Tà trong lòng cười lạnh, làm sao có thể không về kịp được, cô đã cố tình sắp xếp, cần phải làm cho Lương Tiểu Nghệ thuận thuận lợi lợi về nước!

Hàn Tà Tà nhìn nhìn thời gian, ra hiệu với nhân viên công tác: "Chuẩn bị!"

Tang Đồng lập tức đứng lên, sửa sang lại mái tóc khẩn trương hỏi: "Tà Tà, trông tớ như vậy được rồi chứ?"

Hàn Tà Tà mỉm cười: "Tốt lắm, cậu cứ yên tâm đi!"

Tang Đồng thở sâu, ngẩng đầu uốn ngược bước lên sân khấu.

âm nhạc vang lên, tiếng ca mát lạnh, hết thấy đều dựa theo lần luyện tập trước đó thuận lợi tiến hành, Hàn Tà Tà rút cục nhẹ nhàng thở ra, ngồi ở một góc sáng sủa trong hậu trường, thần kinh căng thẳng hồi lâu mới chột thả lỏng, cảm thấy cả người tràn đầy mệt mỏi.

Đây là đêm diễn do một tay cô chuẩn bị.

Thời tiết nóng bức hoàn toàn không có ngăn cản những fan hâm mộ nhiệt tình, thanh âm la hét náo động bên ngoài tỏ rõ buổi biểu diễn rất thành công.

Hàn Tà Tà tưởng tượng hình ảnh Tang Đồng tỏa ra hào quang chói lòa trên sân khấu, cùng toàn bộ người xem si mê kích động dưới đài, liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn, trong lòng vui sướng lâng lâng, nhịn không được nghĩ đến chủ tư muốn cùng anh chia xé thành tựu của mình, nhưng khi lấy điện thoại ra cầm trên tay mới bỗng dưng nhớ lại, bọn họ hình như vừa mới cãi nhau.

Hàn Tà Tà thở dài, chỉ đành từ bỏ, suy sụp khép điện thoại lại bỏ trở vào túi, lén lút nhìn chăm chăm các khâu chuẩn bị hậu trường, nhưng trong ánh mắt lại biểu lộ mệt mỏi cùng cô đơn, vẫn là che giấu không được.

không khỏi liên tưởng, hồi tưởng bắt đầu từ lúc Lang Hi nổi giận chất vấn vang lên ở bên tai, còn có đôi mắt thâm trầm tối tăm kia, tràn ngập bất an, từ từ len lỏi vào tận cốt tủy...

cô cho tới bây giờ còn chưa thấy qua chủ tư tức giận đến như vậy, hiện tại nghĩ đến, vẫn còn sợ hãi như cũ.

Bất quá, chủ tư vì sao lại bất an?

anh rốt cuộc đang lo lắng cái gì...

Lạc Hưởng Ngôn đột nhiên không biết từ nơi nào nhảy ra, nhìn chăm chăm cô, ái muội cười rộ lên.

Hàn Tà Tà áp chế đầy bụng tâm sự, nhú nhú mày, mắt hững hờ: "anh lại muốn làm gì? Về mặt cười đến dâm dăng như vậy, khẳng định không có chuyện gì tốt!"

Lạc Hưởng Ngôn nhú mày, ý vị thâm trường nói: "Hôm nay là mười lăm nhà, đêm trăng tròn, vị kia nhà cô có đặc biệt táo bạo hay không a? Chắc chắn, xem đôi mắt cô toát lên vẻ bất mãn kia kia... Thế nào, đá tên sói điên kia, đến trong lòng nhị gia tôi nào?"

Hàn Tà Tà thần sắc lạnh lùng: "Xem ra, Lạc nhị gia đã không còn hứng thú với Tang Đồng nữa, tôi sẽ nói cho cậu ấy nghe tin tốt này, chắc hẳn cậu ấy nhất định vô cùng cao hứng!"

Lạc Hưởng Ngôn nhún vai, không cho là đúng nói: "Tôi bắt quá là quan tâm em vợ, nào như cô nói vậy chứ! hiện tại, tôi còn chưa tung tuyệt chiêu thổ lộ vạn đoá hoa hồng đâu!"

Đây cũng là Hàn Tà Tà cùng Lạc Hưởng Ngôn đạt thành hiệp nghị, trong lúc biểu diễn, để cho Lạc nhị gia dùng vạn đoá hoa hồng bằng khuấy động bầu không khí, loại tiểu nhạc đệm ai muội lại không mất lãng mạn này là chuyện mọi người thích nghe nhất, cũng vừa vặn đánh lạc hướng đám phóng viên, dời đi lực chú ý của bọn họ đối với tin tức "quy tắc ngầm" trước đó.

Quả nhiên, không khí biểu diễn dâng cao, bên ngoài vang lên tiếng hò hét kinh thiên động địa, khán giả điên cuồng mà hét chói tai, liều mạng vẫy đèn huỳnh quang trong tay.

Vì đạt tới hiệu quả bất ngờ, Hàn Tà Tà trước đó gạt đã Tang Đồng, cũng may cô ấy phản ứng nhanh, mới không bị việc ngoài ý muốn này dọa sợ.

Lạc Hưởng Ngôn thích nhất là lúc được một tác lại muốn tiến thêm một bước, lần thứ hai tiến tới trêu chọc cô: "Tôi nói a... cô có dẫn hắn ta ra ngoài dọa hai vòng mỗi ngày hay không?"

Lạc Hưởng Ngôn sờ sờ cằm, không có hảo ý cười: "Thời gian này không mấy yên ổn... một con sói điên hung hãn, lại cố tình đem chính mình biến thành 'chó nhà có tang', đừng trách tôi không nhắc nhở cô a cô em vợ, áp lực càng lâu, bùng nổ càng lợi hại, thỉnh thoảng nên kéo hắn đi ra ngoài phóng thích, mới sẽ không đến mức 'tẩu hỏa nhập ma' nha!"

Hàn Tà Tà vốn không để trong lòng chuyện này, chỉ nghĩ đến Lạc Hưởng Ngôn lại bắt đầu 'chỉ cây dâu mà mắng cây hèo' nói hươu nói vượn, một cước đá văng hắn cảnh cáo: "Cẩn thận tôi trở mặt! Tôi không động vào Lạc nhị gia anh, đối với anh có khi là biện pháp cho anh phiền toái không dứt!"

Lạc Hưởng Ngôn bắt đầu lắc đầu thờ dãi: "không biết lòng tốt của người ta nha!"

Cuối cùng một khúc kết thúc, Tang Đồng giữa sự lưu luyến không rời của fan hâm mộ rời khỏi hiện trường.

Vừa đến hậu trường, Tang Đồng liền thẳng đến Hàn Tà Tà, đoạt lấy ly nước âm bắt đầu từ tốn uống, thẳng đến khi bình phục lại, mới nói giận đùng đùng chất vấn: "Hàn Tà Tà, đầu cậu bị lừa đá hả? Cư nhiên thả tên yêu nghiệt kia tiến vào, ta thiếu chút nữa bị các cậu chơi chết rồi biết không?"

Hàn Tà Tà cười như không cười chỉ chỉ phía sau cô: "Nha, yêu nghiệt ở ngay đằng kia, nhanh qua thu thập hắn ta đi!"

Tang Đồng kinh sợ xoay người: "Lạc Hưởng Ngôn, sao anh lại ở chỗ này?"

Lạc Hưởng Ngôn cười tủm tỉm giang hai tay, vẻ mặt bức thiết nói: "Đến đến, thu anh đi!"

Tang Đồng ở trên sân khấu diễn lâu như vậy không mệt chết, lại suýt nữa bị hai người này tức chết!

Hàn Tà Tà vội vàng lôi kéo cô lại: "Tốt lắm tốt lắm, Tang Đồng, cậu chẳng lẽ không muốn biết là ai vẫn luôn hãm hại cậu sao?"

Tang Đồng ngây người, trầm mặc.

Vừa vặn, Lương Nguyên đang cầm một bó hoa lớn, cùng Lương Tiểu Nghệ tiến vào, không coi ai ra gì cười nói: "Đồng Đồng, cùng đi ăn mừng đêm diễn thành công của em hôm nay nào!"

Tang Đồng kinh hãi tiếp nhận bó hoa, vô cùng thân thiết kéo cánh tay Lương Nguyên: "Cảm ơn hai người!"

Hàn Tà Tà ôm ngực cười lạnh: "Tôi thật đúng lúc, mọi người đã đến đông đủ, chúng ta cùng nhau đến tính toán sổ sách một chút đi!"

Hàn Tà Tà vừa hoàn tất chương trình học, cùng Lạc Hưởng Ngôn hợp tác, hơn nữa có Lang Hi giúp đỡ, rất nhanh liền tìm được chứng cứ xác thực, tra ra chân tướng của người chủ mưu đứng phía sau.

Lương Tiểu Nghệ sắc mặt trắng bệch, bị liên tiếp chất vấn khiến cô ta lung lay sắp đổ, bộ dáng nhu nhược kia ai thấy cũng đều thương tiếc, lại làm cho Hàn Tà Tà chán ghét nói không nên lời.

cô cũng không phải là lương thiện thánh mẫu, muốn thứ gì đó cũng sẽ không từ thủ đoạn tranh thủ, từ nhỏ đến lớn, không biết tính kế qua bao nhiêu người, nhưng cô cho tới bây giờ dám làm dám chịu, tuyệt đối không bày ra bộ mặt giả nhân giả nghĩa để tranh thủ đồng tình của mọi người.

Hàn Tà Tà khinh thường cười lạnh, những suy tính trong lòng của cô so với Lương Tiểu Nghệ không hề thiếu, nhưng cô còn chưa tới mức vô dụng dùng tới những thủ đoạn đê tiện bỉ ổi, để thỏa mãn tư dục của chính mình!

Chứng cứ rõ ràng bày ra trước mắt, Lương Tiểu Nghệ còn có thể vô tội đến cực điểm ủy khuất rơi lệ, Hàn Tà Tà quả thực không dám tin,

thiên hạ cư nhiên còn có người da mặt dày như thế, thật sự là được mở rộng tầm mắt!

Sau khi biết được chân tướng sự thật, bạn gái mình bị người lần lượt hãm hại thiếu chút nữa bị hại chết, Lương Nguyên cư nhiên còn kiên định đứng ra bảo vệ Lương Tiểu Nghệ, thậm chí nói đây là Tang Đồng âm mưu vu hãm, Hàn Tà Tà nhất thời cảm thấy không thể tưởng tượng được.

sự tình cho tới bây giờ, Hàn Tà Tà tức giận đến một câu đều không nói nên lời, nhìn thấy bạn tốt là chửi chửi khóc biếu tình tức giận mà không tranh giành, liền xông lên cốc đầu cô một cái.

"Đàn ông trên đời này hiếm lắm sao, Tang Đồng cậu như vậy không thấy rất mất mặt rất xấu hổ ư!"

Hàn Tà Tà thật sự không thể lý giải việc tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục của cô ấy, cũng chưa bao giờ cho rằng ỷ khuất chính mình có thể cầu được lương tâm! Nếu đổi lại là cô, đã sớm vác đao đem hai anh em Lương Nguyên chém cho hả giận, đâu để sự tình ép buộc đến nóng nổi như hiện tại!

"Vì một gã chưa bao giờ đem cậu đặt trong lòng, cậu liền để cho tất cả nước mắt chảy về biển đông sao? Tang Đồng cậu tỉnh lại đi, cậu không vì chính mình suy nghĩ, chẳng lẽ cũng muốn không để ý tất cả cố gắng của tớ trong những ngày qua sao? Còn có công sức thầy Dương Húc Văn vất vả bỏ ra cậu để ở chỗ nào hả! Thầy ấy vì cậu, thậm chí chủ động rời bỏ Mia!"

Tang Đồng bị đánh cho tỉnh mộng, mờ mịt nhìn cô, sau một lúc lâu mới áy náy nói: "Thực xin lỗi, Tà Tà... Dù vậy, tớ vẫn muốn đi tìm anh ấy! Cậu yên tâm, tớ nghe lời cậu, hiện tại thành thành thật thật ngồi ở trong này, sẽ không lại rước thêm phiền toái cho cậu..."

Đây là bị coi thường trong truyền thuyết sao...

Hàn Tà Tà thở dài, vừa tức lại thay cô cảm thấy không đáng giá, thật sự không đành lòng nhìn bộ dáng lúc này của cô ấy, liếc mắt ra hiệu cho Lạc Hường Ngón, liền lặng yên không một tiếng động rời đi.

Hàng ghế trống rỗng, tất cả đều được gấp lại yên tĩnh đến rợn người.

Hàn Tà Tà không khỏi nghĩ đến Lang Hi, ngón tay đặt trên phím di động hồi lâu, vẫn không có can đảm ấn xuống.

không biết Lạc Hường Ngón an ủi Tang Đồng như thế nào, không bao lâu hai người liền đi ra, Tang Đồng cũng đã khôi phục bình tĩnh.

Vì tránh bị nghi ngờ, Hàn Tà Tà kiên quyết cự tuyệt ý tốt muốn đưa bọn cô về của Lạc Hường Ngón, lời kéo Tang Đồng tránh né đám phóng viên, từ cửa sau lặng lẽ trốn đi.

Trời về đêm mát mẻ chút, gió nhẹ từng trận thổi qua, tuy rằng mặt đất vẫn còn lưu lại hơi ấm của ánh mặt trời gay gắt bên ngoài, nhưng vẫn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hàn Tà Tà cùng Tang Đồng chậm rãi đi tới, nhin không được hỏi cô ấy: "Cậu không trách Lương Nguyên?"

Tang Đồng lắc lắc đầu, lại gật gật đầu nói: "Làm sao có thể không trách, nhưng có thể thế nào đây? Tiểu Nghệ là em gái cùng anh ấy sống nương tựa lẫn nhau, tớ chẳng lẽ muốn cùng em gái anh ấy trở mặt sao!"

Hàn Tà Tà vốn tưởng rằng lần này Tang Đồng nên hoàn toàn hết hy vọng mới đúng, không nghĩ tới cô ấy còn có thể tha thứ, thập phần khó hiểu hỏi: "hắn ta lần lượt bỏ mặc cậu, hoài nghi cậu... Cậu cư nhiên còn có thể tha thứ cho hắn ta?"

Tang Đồng cười khổ: "Tà Tà, chờ đến khi cậu thích một ai đó cậu sẽ rõ ..."

Hàn Tà Tà trong lòng không cho là đúng, cô cũng không phải không có người trong lòng, chủ tư mới sẽ không cận bã giống như Lương Nguyên!

Tang Đồng phiền muộn thở dài: "Tà Tà, cậu không hiểu... Tớ thích anh ấy, chỉ cần tớ còn có một chút để ý, liền không thể nào đi oán hận, nếu nghĩ muốn tiếp tục cùng anh ấy ở cùng một chỗ, như vậy trừ bỏ tha thứ, không còn biện pháp nào khác!"

Hàn Tà Tà đẩy lòng hơi hơi chấn động, dường như có chút suy nghĩ trầm mặc.

Tang Đồng đắm chìm ở trong cảm xúc của mình, không có chú ý tới phản ứng cô, tiếp tục nói: "Mỗi người đều là độc nhất vô nhị, hai người cùng một chỗ, khó tránh khỏi sẽ có những lúc bất đồng, nhưng trên đời này vẫn có những cặp vợ chồng sống đến đầu bạc răng long đấy sao? Cậu thích anh ấy, như vậy thì có vấn đề đều là vấn đề, có vấn đề cũng có thể không thành vấn đề, tất cả tùy thuộc vào việc cậu lựa chọn như thế nào!"

Hàn Tà Tà dừng lại cước bộ: "Như vậy, lựa chọn của cậu chính là vô điều kiện nhường nhịn sao?"

Tang Đồng cười cười: "Làm sao có thể? Mỗi người đều có điểm mấu chốt không thể đụng vào, ai cũng làm không được vô điều kiện thoái nhượng, mặc dù đối phương là người mình yêu đi chăng nữa!"

Hàn Tà Tà nháy mắt hiểu ra được cái gì, lại còn là có chút không thể lý giải, trầm ngâm hỏi: "Vậy để thành toàn cho tình yêu, liền buông tha

cho giấc mộng mình theo đuổi sao?"

Tang Đồng than thở: "Phật dạy, người muốn tinh thần khỏe mạnh, luôn cố gắng phấn đấu vì người mình yêu! Lúc đó hai người cũng không phải không thể điều hòa a, tớ tin tưởng Lương Nguyên để ý tớ, như vậy bọn tớ sẽ có thể tìm được biện pháp giải quyết vấn đề!"

Hàn Tà Tà thở phào nhẹ nhõm, thoải mái mà cười rộ lên: "Tớ hiểu rồi, Tang Đồng, đi làm việc cậu muốn làm đi... Mặc kệ vấp phải cái gì, đều có tớ ở đây!"

Tang Đồng đáy lòng sinh ra cảm động, không được tự nhiên xuy cười một tiếng: "Cậu hiểu được cái rắm a Hàn Đại Tà! Chờ người tìm được bạn trai rồi nói sau!"

Hàn Tà Tà cười mắng: "Cút đi!"

Tiến bước Tang Đồng, Hàn Tà Tà lập tức bắt xe về nhà, ngồi ở trên xe taxi một đường thúc giục, hận không thể nhảy mất chạy đến trước mặt Lang Hi, nói cho anh ấy, cô có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với anh!

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Hàn Tà Tà vội vã chạy trở về, khi mở cửa ra lại phát hiện phòng trong một mảnh tối đen như mực, sờ soạng bật công tắc đèn lên, cô nhẹ giọng kêu: "Chú tư?"

Hàn Tà Tà nhú nhú mày, đã trễ thế này không phải anh đã đi ngủ rồi chứ?

Thay đổi giày vào nhà, phát hiện trong phòng ngủ không có người, giường nệm đều ngay ngắn chỉnh tề không có dấu vết người nằm qua.

"Chú tư, Chú tư?"

Hàn Tà Tà có điểm hoảng hốt, đem tất cả các phòng trong ngoài ngoài tìm hết một vòng, rốt cuộc xác định Lang Hi không có ở nhà.

Cả một căn phòng rộng lớn đột nhiên làm cho người ta cảm giác vô cùng trống rỗng.

Hàn Tà Tà kinh ngạc ngồi trên sofa trong phòng khách, trong lòng bất an kinh hoảng từ từ dâng lên.

Từ lúc bắt đầu, chính là Lang Hi 'bất động thanh sắc' tiếp cận cô, từng bước ép sát dung nhập vào cuộc sống của cô, cường thế xâm chiếm nhưng cũng không hề lay động thủ hộ bên cạnh cô, cho nên cô mới có thể liên tục chùn bước, đầu hàng trước sự theo đuổi của hắn, thực sâu xâm nhập, dây dưa không dứt từng bước chiếm lĩnh lãnh địa của cô, bá đạo giam cầm toàn bộ trái tim cô.

Cường thế bá đạo không cho phép kháng cự như thế, làm cho Hàn Tà Tà trong đoạn tình cảm này, theo thói quen bị động, quen được Lang Hi vô điều kiện bao dung cùng sủng nịch, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày... cô bỗng nhiên quay đầu có sức tìm kiếm, rốt cuộc nhìn không thấy thân ảnh cao lớn luôn làm cho cô an tâm.

Nếu quả có một ngày Lang Hi rời khỏi cuộc sống của cô thì sao đây?

Hàn Tà Tà thậm chí không dám đi tưởng tượng...

Cơ chân lại rút người ngồi trên sofa, hai tay gấu gao ôm đầu gối, Hàn Tà Tà chỉ cần nghĩ tới cuộc sống không có anh, hô hấp của cô tựa như từng chút một bị rút đi vậy.

Nhiều năm trải qua cuộc sống khó khăn chỉ có một mình, chưa bao giờ ý lại vào người khác như thế, mà nay bất tri bất giác cô đã đem toàn bộ gánh nặng thế xác và tinh thần đều đặt vào trong đó, mới phát hiện ra chính mình đã sớm mất thăng bằng khi một mình đương đầu với tất cả.

Đời người ngắn ngủi, lẻ loi một mình, lại nhấp nhô vô định cuối cùng cũng có thể tới bờ đối diện.

Đời người dài đằng đẵng, trên con đường đời vô tận cảm giác thật cô độc lẻ loi, đã trải qua khoảng thời gian cùng nắm tay nhau bước đi trên con đường dài, làm sao có thể chịu được cô đơn khôn cùng lúc này đây.

không ai có thể dựa vào, Hàn Tà Tà từ nhỏ đã yếu đuối một mình gánh chịu mọi khổ đau, lúc nhỏ còn ngây thơ khờ dại, lại không thể không quật cường mà lớn lên. Kiên cường lâu lắm, thậm chí sớm đã không nhớ nổi cảm giác thả lỏng tùy ý, thẳng đến khi gặp một người, lấy một hình tượng không thể phá vỡ che chắn ở trước mặt cô, để cho cô có thể tùy hứng làm bậy, để cho cô không bao giờ phải vất vả cô độc mà chống đỡ nữa.

Ngọc trai sở dĩ lựa chọn cái vỏ cứng rắn, là vì bảo hộ nội tâm mềm mại yếu đuối của nó.

Nếu Hàn Tà Tà có thể lựa chọn, cô thà rằng bản thân mình chưa bao giờ kiên cường như thế.

không biết miên man suy nghĩ bao lâu, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng vang rất nhỏ, tiếp theo khóa cửa chuyển động, Lang Hi đi đến.

Hàn Tà Tà trong lòng căng thẳng, thế nhưng không dám quay đầu lại, cuộc đời lần đầu tiên sinh ra ý niệm chạy trốn yếu đuối trong đầu.

Lang Hi cước bộ chậm rãi tới gần, cuối cùng đứng ở trước mặt cô, hơi thở quen thuộc lại mơ hồ mang theo hương vị yên thảo nhẹ đến cực điểm, phá lệ làm cho người ta an tâm.

Hàn Tà Tà tư thế không thay đổi, chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt tràn đầy hốt hoảng vô thố mê mang, thậm chí còn ần ần mang theo một tia cầu xin.

Lang Hi mặt lạnh đến cực điểm, ánh mắt tối tăm như mực bén nhọn sắc giọng, hai hàng lông mày đen đặc gắt gao nhấn lại, giống như nét chữ cứng cáp, như móc câu sắc nhọn, lộ vẻ mãnh liệt lại vô cùng lạnh lẽo.

Lang Hi nhíu đôi môi mỏng cuối cùng cũng hơi hơi mở ra, trong thanh âm trầm thấp áp lực là nồng đậm lửa giận: "Em đi đâu vậy?"

Hàn Tà Tà ngẩn người.

Lang Hi giận tím mặt, quanh thân nhanh chóng tỏa ra khí thế giận dữ ngút trời ép tới Hàn Tà Tà, đột nhiên rống giận: "Vì sao không tiếp điện thoại!"

Hàn Tà Tà không rõ nguyên do, theo phản xạ có điều kiện lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện bởi vì do dự vô số lần muốn gọi điện thoại gửi tin nhắn tới cho Lang Hi, cầm điện thoại mãi nên vô tình tắt điện thoại lúc nào không hay.

Lang Hi hai mắt tràn đầy hờn giận, mang theo một tia quyết tuyệt tới gần cô, từ trên cao nhìn xuống cô: "Em có biết anh đã chờ em bao lâu rồi không? Tất cả mọi người đi hết, điện thoại lại tắt máy! anh nghĩ đến, anh nghĩ đến em..."

Lang Hi trên mặt bất an chợt lóe rồi biến mất, nổi giận chát vắn cùng trách cứ như 'kinh đào hải lãng' đập vào mặt mà đến, lại làm cho Hàn Tà Tà cái mũi đau xót, đôi mắt nhanh chóng đỏ lên.

Lang Hi kinh ngạc dừng lại, nhìn nước mắt thi nhau rơi xuống nhất thời chân tay luống cuống, bối rối vươn tay nhẹ xoa đôi mắt cô, lớn tiếng quát: "Khóc cái gì!"

Lời nói tuy rằng nghiêm khắc, lại che giấu không được nồng đậm quan tâm, người đàn ông này trước đó còn như một ngọn núi băng sừng sững sắc mặt không thay đổi, cư nhiên cũng sẽ có lúc lộ ra biểu tình hoảng hốt lại đau thương như vậy, Hàn Tà Tà trong lòng buông lỏng, đau xót dâng lên, nước mắt cũng càng chảy càng nhiều.

Về nhà chỉ có một mảnh tối đen, không có một bóng người chờ đợi trong căn phòng rộng trống trải, theo thời gian trôi qua, độ ẩm cũng nhanh chóng bị xói mòn, thật giống như cái nóng bên ngoài đột nhiên bị khí lạnh xua tan, đất trời trong lúc đó thoáng chốc đóng băng liên tiếp, lộ ra tuyệt vọng cô lãnh.

Rốt cục đợi đến lúc Lang Hi trở về, bộ dáng nổi giận đùng đùng, không yên cùng bất an chờ hẩn mở miệng, giống như chờ đợi thảm phán phán quyết, lòng cô treo lơ lửng trên cao.

Lang Hi trong cơn giận dữ chát vắn, tuy rằng nghiêm khắc, lại thể hiện thái độ của anh.

Hàn Tà Tà tâm tình phức tạp khôn kể, cảm động, chua chát, thất vọng rồi lại vui sướng... Nhất tề toàn bộ dâng lên, làm cho cô rốt cuộc nhịn không được, hóa thành nước mắt toàn bộ phát tiết ra ngoài.

Nước mắt mang theo độ ẩm nóng hôi hổi thấm ướt bàn tay rồi xâm nhập vào trong lòng hẩn, làm cho trái tim Lang Hi hung hăng co rút lại, trầm mặc buông tay ra, lòng bàn tay tất cả đều là nước mắt ẩm áp.

Hàn Tà Tà không nhớ rõ đã bao lâu cô không khóc như thế này rồi, ngày bé khổ sở như vậy, một người ở trong bóng đêm ngổi cứng còng cho đến bình minh, lòng tràn đầy khổ sở và uất ức cũng không làm cho cô rơi một giọt nước mắt. Mà nay, dưới đáy lòng áp lực hồi lâu tình cảm mãnh liệt tràn ra, bất ngờ không kịp lui về khu vực phòng thủ đã đánh tan lớp lá chắn kiên cường của cô, giống như một đứa nhỏ lạc đường hồi lâu, thất thểu một mình trong khu rừng rậm rạp rất lâu rất lâu, rốt cục tìm được người có thể tin cậy, nghiêng ngả lao đảo chạy lại, đem đầy bụng ủy khuất cùng kinh sợ dùng tiếng khóc phát tiết đi ra.

Lông mi dày rậm bị nước mắt làm cho ướt nhẹp, đôi mắt được nước mắt tẩy rửa càng thêm đen bóng, giống như chú mèo con hai mắt tràn đầy ủy khuất, giống như con mèo nhỏ yếu ớt bị chủ nhân không cẩn thận lạc mất bên ngoài, đôi mắt to sưng nước làm cho Lang Hi tràn ngập tự trách, áy náy hớn lên, liếm đi giọt lệ mặn chát, đáy lòng cũng theo đó mà nhói đau.

không khí gương cung bạt kiếm khẩn trương bị trận mưa nước mắt này cọ rửa sạch sẽ.

Lang Hi ôn nhu vuốt tóc cô, lặng im hồi lâu mới hỏi: "Vì sao lại khóc?"

Hàn Tà Tà chính mình cũng hiểu được cảm xúc lúc này tới quá đột ngột, ngưng ngưng lau mặt, ủy khuất nhỏ giọng nói: "Em nghĩ đến anh chán ghét em..."

Lang Hi giờ tay, nâng mặt của cô tỉ mỉ quan sát, mặt không chút thay đổi trầm giọng hỏi: "Chỉ vì như vậy?"

Hàn Tà Tà cắn cắn môi: "Em cho rằng anh ở nhà chờ em, nhưng anh không có, em không biết đi đâu tìm anh, cũng không biết có nên đi tìm anh hay không... Em sợ anh chán ghét em, về sau không bao giờ để ý tới em nữa..."

Lang Hi nhủ thầm, thân nhiên nói: "anh đi đón em, buổi biểu diễn rất nhiều người, sợ em buổi tối không bắt được xe. anh chờ đến cuối cùng cũng không thấy em đi ra, gọi điện thoại cho em em lại không nghe máy, còn tưởng rằng em tức giận, không nghĩ muốn gặp anh."

Hàn Tà Tà đầy mặt áy náy, vội vàng giải thích: "Em không tức giận! Chú tư, thực xin lỗi, di động không mở..."

Lang Hi sờ sờ đầu của cô tiếp tục nói: "anh tình cờ gặp được Lạc Hưởng Ngôn, tên bệnh thần kinh kia nói cho anh biết, em hôm nay cơn tức rất lớn, còn nói đàn ông trong thiên hạ không phải là của hiếm, không tất yếu phải vì một người đàn ông mà để cho những dòng nước khác chảy về biển đông!"

Hàn Tà Tà hi mắt, trong lòng chợt tức giận, Lạc Hưởng Ngôn cái tên yêu nghiệt gây sóng gió kia, thật đúng là biết tận dụng mọi thứ, có cơ hội liền đem lời cô nói ngắt đầu bỏ đuôi, châm ngòi ly gián, cố ý dẫn đến hiểu lầm!

Hàn Tà Tà mặt nhăn nhó giải thích: "Những lời đó đúng là em nói, nhưng là nói cho Tang Đồng nghe, anh cũng biết đấy, Lương Nguyên không phải là tên tốt lành gì, làm hại Tang Tiểu Đồng thương tâm như vậy, em hôm nay tức giận mới khuyên cậu ấy vài câu như vậy..."

"anh biết!" Lang Hi thân nhiên đánh gãy lời cô, vươn ngón trỏ lau đi một giọt lệ còn lưu lại nơi khóe mắt cô, "Em vì anh mà rơi nước mắt."

Hàn Tà Tà có chút hồ đồ, lại không biết đối với Lang Hi mà nói, tình cảm là thứ rất khó khăn phát tiết ra ngoài, thậm chí ngay cả khi mẹ của hắn qua đời, hắn cũng không rơi một giọt nước mắt.

Cho nên, khóc đối với hắn mà nói, đại biểu cho tình cảm vô cùng mãnh liệt trong lòng, Hàn Tà Tà bởi vì hắn rơi lệ đầy mặt, đau lòng rất nhiều, trong lòng hắn liền tràn đầy vui sướng.

Lang Hi nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cô, đôi môi mỏng mát lạnh như chuồn chuồn lướt nước hạ xuống, lại mang theo sự nâng niu trân trọng, giống như lời tuyên thệ trang nghiêm nhất, nghiêm túc khiến cho cô xúc động.

"Về sau, sẽ không!"

Về sau, sẽ không để cho em phải rơi lệ nữa!

Năm chữ, nhạt như nước nhưng lại làm cho Hàn Tà Tà cơ hồ xúc động muốn khóc, nhanh chóng ôm chặt thắt lưng của hắn, cánh tay nhỏ bé chặt chẽ vây chặt thắt lưng thon gầy, tư thế kia là toàn tâm toàn ý tín nhiệm cùng bỏ ý lại không thể dứt bỏ.

Hàn Tà Tà từ từ nhắm hai mắt lẩm bẩm nói: "Chú tư, em thích anh..."

Cánh tay Lang Hi đang vòng quanh ôm cô đột nhiên buộc chặt, sức mạnh tăng thêm mấy phần như muốn đem cô khảm nhập vào thân thể chính mình, gây cho cô đau đớn rất nhỏ, nhưng cũng khiến cô an tâm một cách kỳ lạ.

Hàn Tà Tà mở mắt ra, hai tròng mắt trong suốt tràn đầy kiên định: "Chú tư, em thích anh!"

Lang Hi hô hấp cứng lại, đột nhiên bắt lấy đầu vai của cô, dùng lực bấu chặt, hung hăng cắn vào bên gáy cô.

Thình lình xuất hiện đau đớn bén nhọn cũng không làm cho Hàn Tà Tà nhủ thầm, ngược lại khẽ cười, ngẩng khí còn thật sự ôn nhu: "Lang Hi, em thích anh, anh biết không?"

Lang Hi chậm rãi liếm hôn dấu răng sâu mà hắn để lại, môi lưỡi chậm rãi dao động hướng lên trên, lướt qua khóe miệng, thân mật dán sát vào đôi môi của cô.

Hàn Tà Tà hai mắt trong trẻo, cố chấp mở to mắt nhìn hắn.

Lang Hi hơi hơi lui về phía sau, thật sâu tiến nhập vào đáy mắt của cô, rốt cục mở miệng: "anh biết."

Hàn Tà Tà vươn tay đặt trên ngực hắn, còn thật sự nói: "đã biết, thì phải ghi tạc trong lòng! anh không muốn em gọi anh là chú tư, vậy về sau em sẽ gọi tên của anh! Em thích anh, cũng chỉ thích một mình anh thôi... Em không biết các cô gái khác sẽ như thế nào, nhưng em làm không được lúc nào cũng thờ thờ khắc khắc kề cận bên anh, em có việc bản thân mình muốn làm, nhưng cũng sẽ tuyệt đối không rời bỏ anh mà đi!"

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng chạm vào ngực hắn, Lang Hi lại không chế không được nhịp tim chính mình, nó đang kịch liệt đập mạnh, cảm giác mọi thứ trước mắt đều trở nên sáng rõ rồi cục làm cho hắn buông ra cổ kị, lo âu bất an không thể hoàn toàn nằm trong tay, cũng bị ném sang một bên.

Lang Hi bắt được ngón tay của cô, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói: "Em còn trẻ, không có định tính, tương lai sẽ gặp được rất nhiều người tốt hơn... Còn anh, anh cũng không nghĩ ngoài em ra anh còn có lựa chọn nào khác."

Lời này bá đạo vô cùng, dự vọng chiếm hữu mãnh liệt làm cho Hàn Tà Tà không khỏi kinh ngạc.

Lang Hi khuôn mặt lạnh lùng rồi đột nhiên quyết tuyệt hẳn lên, hai mắt tối tăm bốc cháy lên hùng hục hóa diễm, mang theo cường thế cán nuốt hết thấy, bình tĩnh gần từng tiếng nói: "anh thực ích kỷ, cũng không hiểu cái gì là thành toàn, anh chỉ biết là, anh đã chọn, đời này đều sẽ không buông tay!"

Kiên quyết bá đạo, cường thế bức người, Hàn Tà Tà kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Lang Hi chậm rãi gọi lên khoe miệng, tươi cười nhợt nhạt, nói không nên lời niềm sung sướng quá đỗi, cùng tội đình kiên quyết.

"Em nếu đáp ứng thì tuyệt không ly khai, anh sẽ không cho em cơ hội đổi ý, cho dù là chính em, cũng không được!"

Tuyên ngôn bá đạo cường hãn như vậy rõ ràng không công bằng đến cực điểm, lại làm cho trái tim Hàn Tà Tà đột nhiên run lên, kêu ngạo như cô, cư nhiên dưới uy lực như vậy, ẩn ẩn sinh ra ý niệm thần phục trong đầu, cam tâm tình nguyện bị hắn cứ như thế giam cầm bên người mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Trong lúc Hàn Tà Tà cảm xúc còn đang phập phồng, cô không để ý bắt đầu từ lúc nào, mình đã theo bản năng nắm lấy tay Lang Hi.

Bàn tay dày rộng, lòng bàn tay ấm áp, vết chai thô ráp làm cho người ta càng thêm tin cậy, các khớp ngón tay rõ ràng thon dài mạnh mẽ, dường như khi cầm lấy nó, mặc kệ phía trước có bao nhiêu gian nan hiểm trở, cô đều có dũng cảm để đương đầu.

Hàn Tà Tà cùng mười ngón của hắn đan vào nhau, cười nói: "Cám ơn anh..."

Cám ơn anh nguyện ý chờ em chân chính trưởng thành, cám ơn anh đã bao dung cho những lúc tùy hứng của em, cám ơn anh đã không buông tay!

Lang Hi nháy mắt sáng tỏ những lời cô còn chưa nói hết, cầm ngược lại tay cô, gút gao bao trong lòng bàn tay hắn.

"Buổi biểu diễn rất thành công, Tang Đồng cuối cùng đã đứng vững trong giới âm nhạc!"

"anh nhìn thấy, rất nhiều người."

"Bộ mặt thật của Lương Tiểu Nguyệt cuối cùng cũng bị vạch trần, tin tưởng về sau cô ta sẽ không thể không cố kị gì mà gây ra sóng gió nữa, Tang Tiểu Đồng cũng sẽ đề phòng cô ta!"

"không nhỏ cỏ tận gốc, cẩn thận bị cắn ngược trở lại một cái."

"Sau này các hoạt động của Tang Đồng khẳng định sẽ tăng lên rất nhiều, em chuẩn bị xin với công ty, cho cậu ấy thêm một người trợ lý..."

"Đừng quá mệt."

"Chủ tư... Có thêm trợ lý rồi, em cũng không cần lúc nào cũng có mặt!"

Lang Hi ôm cô, nghe vậy hôn nhẹ lên trán cô, thân nhiên nói: "anh muốn mỗi giây phút đều mang em theo bên người, nhưng làm vậy em sẽ không vui... Muốn làm gì thì làm đi, anh sẽ không ngăn cản em!"

Hàn Tà Tà bật cười khanh khách: "Em liền biết chủ tư anh miệng cứng lòng mềm!"

Hàn Tà Tà chui vào trong lòng hắn, gút gao ôm hắn cười đến ngọt ngào, làm nũng nói: "Chủ tư anh không thể đối tốt với em như vậy, em sẽ được một tác lại muốn tiến một bước, cẩn thận anh về sau ở trước mặt em không ngóc đầu lên được!"

Bàn tay Lang Hi đang vuốt tóc cô bỗng dừng lại, trượt xuống eo cô, đem cô ôm lấy đặt ngồi trên đùi mình: "Yên tâm, góc đầu lên được!"

Hàn Tà Tà tươi cười cứng đờ, nháy mắt bị nghẹn sắp chết.

"anh, anh... anh như thế nào trong đầu luôn nghĩ những thứ không lành mạnh như vậy chứ!"

Hàn Tà Tà tức giận đến đỏ mặt, không khí ấm áp tốt đẹp như vậy bị phá phách hư không còn một mảnh, Lang Hi thật sự rất biết sát phong cảnh a!

Lang Hi một bên vỗ về lưng cô, một bên lơ đãng nói: "không nghĩ mới không khỏe mạnh."

Hàn Tà Tà nhất thời không nói gì.

Lang Hi trong mắt ý cười chợt lóe, ấn đầu của cô xuống hôn, triền miên dây dưa, chìm đắm như sau trong men rượu.

Hàn Tà Tà bám lấy cổ của hắn, thực ăn ý đáp trả lại nụ hôn cuồng nhiệt của hắn, dây dưa chặt chẽ gấu gao, không giống như xâm chiếm cấp bách trước đó, lại thêm một phần nâng niu lưu luyến và nhu tình.

Lang Hi ngậm môi cô mút vào, đem khoe môi tinh tế liếm thấm ướt một lượt, như có như không dụ dỗ cô sa vào biển tình.

Cánh tay vẫn xoa nhẹ sau lưng cô dần dần đi xuống, đặt tại thắt lưng cô hơi thoáng dừng lực, khiến cho người trong lòng càng thêm kẻ sát vào hắn.

Lang Hi hơi hơi lui lại, bàn tay đang ôm lấy thắt lưng cô chậm rãi gia tăng lực đạo, ý tứ ám chỉ hàm xúc mười phần, thản nhiên hỏi: "đã góc đầu lên chưa?"

Hai người thân mật dính sát vào nhau, Hàn Tà Tà đương nhiên nhận ra được biến hóa của hắn, hai gò má không khỏi ửng hồng, hai mắt bởi vì nhiễm tình dục mà long lanh ánh nước, xấu hổ và giận dữ trừng mắt người đàn ông đang nghiêm trang mà đùa giỡn lưu manh với cô, vẻ hờn dỗi ấy lại khiến cô càng thêm quyến rũ.

Lang Hi sắc lại cơ hồ không có gì biến hóa, vẫn như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng và đứng đắn, ngay cả ngữ khí cũng là trước sau như một đạm mạc, nhẹ nhàng "À?" một tiếng thúc giục hỏi.

So sánh hai bên, Hàn Tà Tà càng không khỏi cảm thấy giận dữ, mỗi lần bị ép buộc chết đi sống lại đều là cô, vừa nghĩ tới việc đó, liền vươn tay nhéo nhéo, cười xấu xa trêu chọc nói: "Chú tư, anh tuổi cũng không nhỏ nữa, thế nào còn hay phát hỏa như vậy a! Chắc chắc, ghen đã bao lâu nha?"

Lang Hi hai mắt sâu thẳm, sâu kín nhìn chằm chằm cô, hờ hững nói: "Bất kể anh ghen bao lâu, trước hết nhịn không được cầu xin tha thứ, nhất định là em!"

Hàn Tà Tà bị nói á khẩu không trả lời được, Lang Hi tuy rằng không có chơi bời như những kẻ đại phú khác, nhưng hắn tự chủ kinh người, mỗi lần không đem cô trêu chọc thiêu cháy tuyệt không chịu cho cô sung sướng, tra tấn đủ kiểu khiến cô cầu xin tha thứ, lúc ấy mới cảm thấy mỹ mãn mà buông tha cho cô.

Lang Hi nắm thắt lưng mảnh khảnh của cô, mắt thấy sẽ trực tiếp cảm thương ra trận như vậy, Hàn Tà Tà đột nhiên quá sợ hãi đẩy hắn cự tuyệt: "Đừng, đừng!"

Uốn eo qua lại như vậy, cọ qua cọ lại khiến Lang Hi càng thêm khó nhịn, nhũ nhũ mảy, nâng tay vỗ mông cô một cái: "Thành thật một chút!"

Hàn Tà Tà nhất thời cứng đờ, mặt như khổ qua nói: "Trở về phòng được không, lần trước ở trên sofa làm hại chân em rút gân, đau mấy ngày..."

Lang Hi héch mi, hai tay nâng mông của cô liền cứ như vậy đứng lên.

"anh anh anh..."

Hàn Tà Tà hoảng sợ, tư thế xấu hổ đến cực điểm này lại làm cho cô không thể không sử dụng cả tay và chân đeo bám trên người hắn, chỉ sợ hơi không cẩn thận mông liền rơi xuống đất.

Trong phòng một màn kiều diễm diễn ra, không khí nóng rực ngay cả cái nóng oi bức ngày mùa hè bên ngoài cũng không sánh kịp, tình ý kéo dài lan tràn dần thành một tấm lưới chắc chắn, bao bọc hai người đang gấu gao quấn lấy nhau cùng một chỗ, những sợi tóc hỗn độn dán sát vào da thịt cả hai, làm cho hai người chỉ có thể chặt chẽ kháng khí dây dưa lẫn nhau, giống như số mệnh đã định là của nhau, chỉ cần rời xa, đó sẽ là nỗi đau đớn đến tận cùng.

Có người nói ngẫu nhiên khắc khẩu có thể tăng thêm chút gia vị cho tình yêu.

Hàn Tà Tà trước kia đối với chuyện này luôn cười nhạt, hiện nay đã từng mình chiêm nghiệm rồi.

Đúng lúc phát tiết đi ra, so với việc cứ đè nén áp lực ở trong lòng tốt hơn rất nhiều, nếu như cứ để nó tích lũy từng ngày, đợi đến thời điểm căng thẳng bộc phát, liền không thể vãn hồi lại tất cả.

Hàn Tà Tà cảm thấy thật may mắn, nếu như không có lần cãi nhau 'nhỏ nhỏ' này, cô cũng đã không biết được đáy lòng Lang Hi tràn ngập bất an như thế nào.

Hàn Tà Tà suy tư về nguyên nhân xuất hiện loại tâm tình này của Lang Hi, đoán đến đoán đi, chỉ cảm thấy là do cô không chịu công khai, làm cho Lang Hi đối với cô không có lòng tin, hơn nữa trong khoảng thời gian này cô bận rộn không ngừng, thậm chí hai người liên tục vài ngày không thấy được mặt nhau, càng làm cho trong lòng hần sinh ra bất mãn và bất an, cho nên mới sẽ đột nhiên bộc phát ra như vậy.

Hàn Tà Tà tìm được nguyên nhân rồi, thời gian trước đó có chút không quen, cô không có biện pháp công khai trước mặt mọi người, nhưng sau một đoạn thời gian, lại cảm thấy chuyện rất dễ dàng giải quyết.

Đêm diễn của Tang Đồng vô cùng thành công, hợp đồng quảng cáo ừn ừn kéo đến, kịch bản phim, tiết mục phòng vấn, làm cho lãnh đạo Mía rất cực cũng hòa hoãn thái độ.

Bởi vì trước đó không lâu lan truyền scandal giữa Tang Đồng cùng Dương Húc Vãn, tuy nói không phải là lỗi của Tang Đồng, nhưng rốt cuộc bởi vì cô ấy mới khiến cho Mía bị mất một vị tổng giám âm nhạc tài năng.

Dương Húc Vãn rời đi thành lập công ty riêng, mở công ty âm nhạc cho riêng mình, làm cho Mía vô cùng tiếc nuối, liền một phen giận chó đánh mèo đến trên đầu Tang Đồng, cố ý gây khó dễ cho cô ấy trong một đoạn thời gian.

May mắn đợt biểu diễn lần này đem về lợi ích không nhỏ, bằng không vô cùng có khả năng, con đường sự nghiệp của Tang Đồng sẽ vấp phải bấp bênh.

Hàn Tà Tà thật trọng lo lắng hồi lâu, cảm thấy địa vị Tang Đồng lúc này ở giới âm nhạc đã khá ổn định, liền lựa chọn bước tiếp theo gia nhập vào giới điện ảnh. Tuy rằng không phải là một đạo diễn nổi danh, nhưng cũng có đủ thực lực và tài năng, hơn nữa kịch bản lần này cô đã cẩn thận xem qua, rất phù hợp với hình tượng hiện tại của Tang Đồng, vai diễn của nhân vật cũng rất cá tính, nếu diễn tốt sẽ lưu lại ấn tượng khó quên cho người xem.

Cho dù diễn không tốt, lấy bối cảnh thời đại chiến hỏa tán loạn, quốc thù gia hận, cố ý xây dựng hình ảnh bi tráng, cũng có thể bù những chỗ thiếu hụt trong vai diễn, không sẽ bị nhiều chỉ trích lắm.

Những kịch bản như vậy, là an toàn và chắc chắn nhất!

Hàn Tà Tà sau khi sắp xếp những việc quan trọng, liền vội vàng đi tìm người phụ trách xin ý kiến, hiện tại cô làm người đại diện, còn vương bận việc học, thật sự việc quá nhiều, yêu cầu công ty sắp xếp thêm cho Tang Đồng một người trợ lý.

yêu cầu này thực hợp lý, Tang Đồng hiện tại danh tiếng đang lên, lịch trình hoạt động được sắp xếp chặt kín, hơn nữa khi quay phim còn cần có trợ lý và những người khác theo bên cạnh, một mình Hàn Tà Tà khẳng định không làm nổi.

Người phụ trách rất vui vẻ duyệt cho cô, cho Hàn Tà Tà toàn quyền xử lý.

Hàn Tà Tà tìm được một cô gái trẻ, tốt nghiệp không quá hai năm, từng có kinh nghiệm trợ lý ngắn ngủi, quan trọng nhất là động tác nhanh nhẹn, phản ứng cũng nhanh.

Hàn Tà Tà dẫn cô ấy theo hai ngày, an tâm thoải mái cho cô ấy vào cùng một tổ, đem những công việc của trợ lý toàn bộ giao cho cô.

Cứ như vậy, Hàn Tà Tà liền thoải mái không ít.

Kỳ nghỉ hè bận rộn cứ như vậy mà qua đi, bởi vì ngày nghỉ của cô có vẻ dài, cho nên lúc thời tiết dần dần chuyển lạnh, cô vẫn chưa khai giảng.

Công việc của Hàn Tà Tà chính thức bắt đầu, muốn làm đến vị trí như Hannah, cần chính là thời gian.

Nghĩ đến lúc khai giảng sẽ không thanh nhàn được như vậy, Hàn Tà Tà cân nhắc xin nghỉ vài ngày cùng Lang Hi đi du lịch, lại nói thời tiết cũng không tệ, vừa vặn đã qua mùa cao điểm của đợt nghỉ hè, cô còn có thể bồi thường cho Lang Hi một phen.

Hàn Tà Tà lật lật cuốn sổ ghi chép trong tay, liền quyết đoán chạy đi tìm Hannah xin phép.

Hannah mang theo vài người mới đi tập huấn, hai ngày nay vừa mới trở về, nhìn thấy Hàn Tà Tà đến liền trầm mặt xuống.

Hàn Tà Tà đương nhiên hiểu cô ấy vì sao biểu hiện như vậy khi vừa thấy mặt mình, lập tức chủ động xin lỗi: "Thực xin lỗi chị Hannah, em thực không nghĩ tới mọi việc sẽ như vậy... Em đã muốn bỏ qua cho Lương Tiểu Nghệ rất nhiều lần, là cô ta hết lần này đến lần khác đeo bám Tang Đồng không bỏ, còn làm bị thương Lạc nhị gia vài lần, cho dù em lại tiếp tục bỏ qua, Lạc gia cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta!"

Lương Tiểu Nghệ là nghệ sĩ Hannah rất xem trọng, nhưng bởi vì Hàn Tà Tà ở giữa gây khiêu khích, Lạc gia đã bắt đầu chèn ép những hoạt động của Lương Tiểu Nghệ.

Mia tự nhiên không thể cùng Lạc gia trực diện chống lại, đành phải buông tha cho Lương Tiểu Nghệ, không có nhân cơ hội chèn ép cô ta đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, đừng hy vọng bọn họ sẽ vì một người mới nhỏ nhỏ mà đi trêu chọc Lạc gia.

Cho nên Mia rõ ràng mặc kệ, chỉ thờ ơ lạnh nhạt, Lương Tiểu Nghệ thế lực đơn bạc, sao có thể vùng vẫy được trong tay Lạc Hường Ngón!

Lạc Hường Ngón bất quá chỉ tùy ý nói hai câu, liền nhẹ nhàng băng quơ đoạt đi cơ hội biểu diễn của Lương Tiểu Nghệ.

Cái đó và bị tẩy chay, cũng không kém là bao.

Hannah vừa nghe, sắc mặt càng thêm khó coi, trong cơn giận dữ mắng: "Em còn không biết xấu hổ nói nữa sao? Chị đã sớm đã cảnh cáo em phải chú ý đúng mực. Nhưng em thì sao, thế nào cũng phải đẩy Lương Tiểu Nghệ vào chỗ chết mới chịu!"

Hàn Tà Tà nhẹ giọng mở miệng: "Chị Hannah đã nói như vậy, em cũng không còn gì để nói! Đúng như em đã nói, nếu như không phải cố kỵ mặt mũi của chị, Lương Tiểu Nghệ đã sớm bị đẩy đến đường cùng!"

Hannah sắc mặt cứng đờ, nhưng cũng biết lời cô nói là nói thật, hiện tại Lương Tiểu Nghệ tuy rằng tình cảnh gian nan, nhưng rốt cuộc còn có một con đường sống, tránh được cơn sóng gió, về sau không khó có cơ hội xoay người. Nếu không phải Hàn Tà Tà thủ hạ lưu tình, chỉ sợ còn không bằng hiện tại.

Hàn Tà Tà thờ dãi, thành khẩn nói: "Chị Hannah, chị chớ có trách em, em là tự bảo vệ mình, liền không thể không làm như vậy. Em không phải không cho cô ta cơ hội, nhưng chị cũng thấy rồi đấy, cô ta không biết điều rút lui, chị Hannah, là cô ta không nên đưa bọn em vào đường cùng!"

Hannah hòa hoãn biểu tình, nhíu mày hỏi: "Các em rốt cuộc có thâm cừ đại hận gì cơ chứ?"

Hàn Tà Tà nhún vai, không chút để ý nói: "Lòng ghen tị của phụ nữ, thực là đáng sợ!"

Hàn Tà Tà tự nhiên không thể nói rõ, bởi vì Tang Đồng cùng Lương Nguyên yêu đương, làm cho Lương Tiểu Nghệ thấy được nguy cơ anh trai mình bị người đoạt đi, cho nên mới oán hận Tang Đồng như vậy, thậm chí đến độ nhân cách vạn vẹo.

Lúc trước cùng Mia ký hợp đồng, có một quy định, trong vòng năm năm không thể yêu đương.

Hannah thờ dãi, lắc lắc đầu nói: "Quên đi, phải xem vào tạo hóa của cô ta thôi!"

Ở trong vòng lẩn quẩn này, tư chất tốt, bối cảnh tốt còn chưa đủ, còn cần phải có vận khí (may mắn), Lương Tiểu Nghệ tới bước đường hôm nay, cũng coi như cô ta gieo gió gặt bão!

"Đúng rồi, trong khoảng thời gian này không có chuyện gì chứ?"

Hàn Tà Tà cười nói: "Hết thấy đều rất tốt... Chị Hannah, em có thể xin nghỉ phép vài ngày hay không?"

Hannah nghi hoặc nhìn cô: "Khai giảng?"

Hàn Tà Tà lắc đầu: "không phải, em có chút việc riêng..."

Hannah không để ý lắm khoát tay áo: "Em gần đây cũng vất vả rồi, công việc an bài đâu vào đấy, thì nghỉ ngơi thả lỏng một chút đi!"

Hàn Tà Tà cao hứng nói: "Cám ơn chị Hannah chiếu cố!"

Hàn Tà Tà lại cùng Hannah thảo luận thêm một số công việc liền rời khỏi văn phòng của cô ấy. Thuận lợi xin nghỉ được mấy ngày, tựa như đánh máu gà, bắt tay vào xử lý xong những công việc còn lại, lập tức kích động vội vàng tan ca.

Trước đó đã hẹn cùng nhau ăn cơm chiều, Hàn Tà Tà chạy tới nơi, Lang Hi đã gọi xong những món mà cô thích ăn.

Làm việc cả một ngày, Hàn Tà Tà không khách khí ngồi xuống ăn ngay, vừa ăn vừa hưng trí bưng bưng hỏi: "Chú tư..."

Lang Hi thân nhiên nhìn cô một cái, Hàn Tà Tà lập tức ha ha cười sửa miệng: "Lang Hi, hai ngày này anh có bận việc gì không?"

Lang Hi gấp thức ăn cho cô hỏi: "Làm sao vậy?"

Hàn Tà Tà cắn chiếc dưa nói: "Nghỉ hè sắp hết rồi! Chúng ta ở cùng một chỗ thời gian dài như vậy, còn chưa có đi đâu chơi cùng nhau nha..."

Lang Hi đột nhiên dừng một chút, chậm rãi buông chiếc dưa, ánh mắt thâm trầm trầm tư thật lâu, còn thật sự hỏi nàng: "Hường tuần trăng

mật?"

Hàn Tà Tà khớp hàm muốn rớt ra, thiếu chút nữa chết vì một chiếc đĩa!

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Edit: Ishtar

"Em chỉ được nghỉ vài ngày!" Hàn Tà Tà liếc mắt xem thường, tức giận nói, "đi hưởng tuần trăng mật gì chứ!"

Lang Hi nghĩ nghĩ, đề nghị nói: "Nếu không... Xin nghỉ đi?"

"anh sinh?"

Hàn Tà Tà cười nhạo, lấy chiếc đĩa gõ keng keng lên cái chén, trừng mắt nhìn hán bất mãn oán giận: "Lang Hi, anh có thể nghiêm túc một chút hay không?"

Lang Hi yên lặng nhìn chăm chú cô, hai mắt còn thật sự viết hai chữ nghiêm túc.

Hàn Tà Tà: "... "

Lang Hi thấy cô tức giận, đánh giá không sai biệt lắm, liền từ từ mở miệng hỏi: "Em muốn đi chỗ nào?"

"Em cũng chỉ là nhất thời nghĩ ra, thật sự vẫn chưa có kế hoạch gì hết." Hàn Tà Tà cau mày suy tư, "Thời gian có vẻ ngắn, có thể đi đâu chơi được đây? Kháng định không thể ở thành phố T, người quen biết nhiều như vậy, rất dễ dàng bị phát hiện..."

Lang Hi trầm ngâm một lát, quyết định thật nhanh nói: "Để anh sắp xếp."

Hàn Tà Tà tất nhiên rất vui vẻ đem mọi chuyện quảng cho hán, nghe vậy liền vô cùng cao hứng tiếp tục ăn cơm.

Ngày hôm sau, Hàn Tà Tà tranh thủ tới công ty, bàn giao lại mọi việc trong tay, liền hào hứng phấn khởi bắt đầu nghỉ phép.

Về đến nhà liền tiến vào thư phòng, Hàn Tà Tà lên mạng tìm những địa điểm du lịch gần gần, còn cố ý dạo một vòng các diễn đàn, tìm một số bài viết về du học đọc nghiên cứu.

Tuy rằng Lang Hi nói hết thảy để hán sắp xếp, nhưng cô cũng không muốn mọi chuyện đều để hán đi làm.

Hơn bốn giờ chiều, Lang Hi đã về tới nhà.

Hàn Tà Tà nghe thấy động tĩnh, từ trong thư phòng ló đầu ra, kinh ngạc hỏi: "Sao hôm nay anh tan tầm sớm vậy?"

Lang Hi nói lỏng caravat, thân nhiên hỏi lại: "không phải em nói đi chơi ư?"

Hàn Tà Tà vui vẻ cười rộ lên: "Nhìn xem anh nôn nóng chưa kìa, thật giống như mấy kiếp rồi chưa được đi chơi xa ấy! Nhanh lại đây, em đang chọn vài chỗ thích hợp..."

Lang Hi không thèm để ý tới cô, trực tiếp vào phòng ngủ, từ trong ngăn tủ lấy ra túi xách va li, bắt đầu từng món một xếp ngăn ngay vào trong đó.

Hàn Tà Tà cũng đi tới tò mò hỏi: "Làm cái gì vậy? không phải anh đang sắp xếp hành lý đấy chứ!"

Lang Hi thân nhiên "Àn" một tiếng, bình tĩnh nói: "Buổi tối bây giờ máy bay cất cánh, nếu thu dọn nhanh một chút thì có thể ăn được cơm chiều, cơm trên máy bay rất khó ăn."

Hàn Tà Tà không thể tin được nhìn hán, thì thào nói: "Em còn tưởng rằng em thuộc phái hành động, không nghĩ tới anh so với em còn nhanh hơn, ngay cả vé máy bay cũng đặt xong rồi..."

Hàn Tà Tà cảm thấy không thích hợp, đột nhiên há to miệng, lắp bắp hỏi: "Gì cơ, vé máy bay?"

Nếu không phải Lang Hi ngay cả quần áo của cô cũng lôi ra nhét chung vào túi xách, Hàn Tà Tà sẽ nghĩ tới hán hiện tại có việc cần đi công

tác chứ!

"Lang Hi, anh không quên những gì em đã nói với anh đấy chứ, em nhiều nhất chỉ có năm ngày nghỉ phép, không đi được chỗ nào quá xa đâu! anh chắc không thật sự cho rằng chúng ta đang đi hưởng tuần trăng mật đi?"

Lang Hi kéo khóa túi xách lại, nói: "anh không quên, nước M cũng không xa mấy."

"Nước M còn không xa?" Hàn Tà Tà phát điên, "Chẳng lẽ chỗ đó phải cách địa cầu mới tính là xa sao? Lại nói... Em không có visa a!"

Lang Hi dường như không có việc gì quay sang, trấn an vỗ vỗ đầu cô: "anh giúp em làm xong rồi."

Hàn Tà Tà nghe vậy, nháy mắt thu lại biểu tình, mị hi mắt lạnh giọng hỏi: "nói, anh lên lút lên kể hoạch định lừa em đi nước M đã bao lâu rồi hử?"

Lang Hi là ở nước M lớn lên, hiện tại tuy rằng trở về Chu gia, ở thành phố T cũng có không ít sản nghiệp, nhưng tài lực chủ yếu của hắn đều tập trung ở nước M, Hàn Tà Tà cùng hắn ở chung lâu như vậy, đương nhiên rõ ràng chuyện đó. Lúc này nghe thấy Lang Hi 'nhẹ nhàng như gió' giúp cô thu xếp tất cả, thậm chí ngay cả visa đều chuẩn bị tốt, khiến cô không thể không hoài nghi mục đích của hắn.

Lang Hi thu tay lại, hai mắt sâu lắng nhìn thẳng vào mắt cô, thật nghiêm túc nói: "Em suy nghĩ nhiều rồi!"

Sau đó xách túi lên, lôi kéo cô đi ra cửa.

Hàn Tà Tà bình tĩnh, lập tức nắm ngược lại tay hắn, vội vàng hô: "Chờ một chút! Cứ như vậy đi thôi sao? Em, em còn chưa thu xếp đồ đạc..."

Lang Hi hiển nhiên không để ý tới, lôi kéo cô lập tức đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, không cho là đúng nói: "anh đã thu xếp hết rồi, thiếu cái gì đến nước M mua."

Thời gian quả thật có hơi gấp, may mắn hai người ra cửa không tính là quá muộn, còn chưa tới giờ cao điểm của thành phố T, tuy rằng trên đường xe cô có hơi đông đúc, nhưng may mắn vẫn đủ thời gian cho bọn họ kịp ăn cơm chiều trước khi lên máy bay.

Hàn Tà Tà có chút choáng váng hồ hồ đi theo phía sau Lang Hi, nhìn hắn thuận thực đăng ký lấy vé, qua cửa kiểm tra... Thẳng đến khi ngồi trên máy bay thắt dây an toàn xong, Hàn Tà Tà vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Đây gọi là xuất ngoại?

Hàn Tà Tà không nói gì trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, nhìn hắn trấn định tự nhiên lật xem tạp chí, khuôn mặt lạnh lùng được ngọn đèn chiếu xuống phản xạ lại cái bóng của gương mặt, sườn mặt chuyên chú, hình dáng thân thể cường tráng, bên dưới cánh mũi anh tuấn là đôi môi mỏng hơi hơi hé mở.

Trùng mắt a trùng mắt a, Hàn Tà Tà ánh mắt liền thay đổi, từ ánh mắt hung ác biến thành tình ý kéo dài, biểu tình có chút si ngốc xuất thần.

Nguyên lai truyền thuyết là thật, thật sự đàn ông không làm gì cả cũng toát lên sức hấp dẫn chết người.

Bị ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, Lang Hi muốn không phát hiện ra được cũng khó, nhũn mày quay sang, liền chống lại vẻ mặt háo sắc đang tươi cười của Hàn Tà Tà, biểu tình từ từ khẩn trương hẳn lên, lo lắng thấp giọng hỏi: "Say máy bay?"

Hàn Tà Tà đang trong ảo tưởng hoa đào bay phát phối, tươi cười không thay đổi, trừng mắt nhìn.

Lang Hi nhất thời càng thêm lo lắng, ghé sát mặt vào cẩn thận quan sát sắc mặt của cô.

Tuần nhan thơm ngon đang thưởng thức đột nhiên phóng đại ở trước mắt, Hàn Tà Tà cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi phi nhỏ bản thân thật háo sắc, cố gắng khắc chế khuôn mặt lại bắt đầu dần đỏ ửng lên, tầm mắt mắt tự nhiên dời đi, lúng ta lúng túng nói: "không có việc gì..."

Nghĩ nghĩ cảm thấy không thích hợp, như vậy rất không bình thường, Hàn Tà Tà hùng hổ quay đầu, gương mặt múa vuốt cả giận nói: "Có việc cũng là bị anh dọa! Cũng không nói trước với em một tiếng, nói xuất ngoại liền xuất ngoại..."

Lang Hi cau mày, nhìn cô gờn nắm đấm nhe răng trợn mắt, ra vẻ hung ác trên mặt lại không che giấu được sự ngượng ngùng, hơi nghiêng đầu suy nghĩ, trong lòng liền loáng thoáng hiểu được.

"Nga!" Lang Hi trong mắt chợt lóe lên ý cười, không chút để ý tiếp tục lật xem tạp chí, thân nhiên nói, "không say máy bay, thì hẳn là choáng váng người rồi."

Hàn Tà Tà sắc mặt bỗng dưng đỏ lên, tâm tư sâu kín bị vạch trần xấu hổ và giận dữ làm cho cô hận không thể từ trên máy bay nhảy xuống, đặc biệt là Lang Hi lại hơi hơi gọi lên khóe môi, bao hàm thâm ý vô cùng.

"Bớt tự kỷ đi!" Hàn Tà Tà lạnh lùng hừ một tiếng, đen mặt nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen như mực, "trên mặt anh cũng chẳng treo biển cấm,

em muốn nhìn chăm chăm cũng không được sao!"

"không đến mức." Lang Hi chậm rì rì lật tờ tạp chí, "Chẳng qua nhìn đến hoa cả mắt mà thôi."

Hàn Tà Tà "Xì" một tiếng, biết nếu tiếp tục cùng hắn so đo thì chỉ có cô chịu thua thiệt mà thôi, thức thoir nhắm mắt lại bắt đầu ngủ: "Em mệt rồi!"

Lang Hi giúp cô điều chỉnh tốt lưng ghế dựa, lấy chăn phủ lên trên người cô, sau đó điều chỉnh lại ánh đèn, vồ vồ cô nói: "Ngủ đi, ngày mai mới đến."

Đại khái chắc là bởi vì có Lang Hi bên cạnh, Hàn Tà Tà ngủ thật ngon giấc, ngày hôm sau tỉnh lại sắc trời đã sáng hẳn rồi.

Hàn Tà Tà ngáp một cái, xoa xoa mắt hỏi: "Còn bao lâu mới đến?"

Lang Hi chậm rãi quay đầu, biểu tình hơi chút mất tự nhiên: "Sắp."

Hàn Tà Tà kỳ quái nhìn hắn: "anh làm sao vậy?"

Lang Hi chậm rãi hoạt động cánh tay, cau mày nói: "không có gì, bả vai đã tê rần."

Hàn Tà Tà ngẩn người, lập tức ân cần lại gần, giúp hắn mát xa bả vai, quyết miệng xin lỗi hỏi: "không phải cả đêm qua anh vẫn luôn ngồi như vậy chứ?"

Lang Hi không trả lời, Hàn Tà Tà không khỏi nhớ tới năm ngoài cùng hắn về quê thăm ngoại, nửa đường cô cũng ngủ say, Lang Hi sợ đánh thức cô dậy, thế là lái xe chạy lòng vòng giết thời gian.

Tối hôm qua bất tri bất giác cô dựa vào vai hắn, Lang Hi không đành lòng đánh thức cô, liền ngồi như vậy cả một đêm.

Hàn Tà Tà nhìn biểu tình hắn đã dịu xuống, mới dừng tay lại, đứng dậy đi vào toilet.

Xuống máy bay, Lang Hi vô cùng quen thuộc nắm tay cô rời khỏi sân bay, vốn tưởng rằng hai người sẽ ở khách sạn, không nghĩ tới Lang Hi trực tiếp mang cô về căn nhà trước kia của hắn.

Phòng chừng đã thật lâu không có người ở qua, căn nhà nhỏ nhỏ có vẻ vô cùng lạnh lẽo, cũng may trước đó Lang Hi đã an bài người đến quét tước, mở cửa sổ thông khí một lúc, tóm lại là vẫn có thể ở được.

Hàn Tà Tà tò mò đánh giá một phen, trong căn nhà trừ bỏ một ít đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, có rất ít trang sức, đơn giản đến cực điểm.

"Căn nhà này là nơi anh và mẹ ở lại lâu nhất."

Hàn Tà Tà vừa nghe, không khỏi khần trương, che giấu tâm tư vui đùa nói: "anh là dẫn em về gặp mẹ chồng sao?"

Lang Hi nhú mày: "Nếu em nghĩ như vậy, thì chuyến đi lần này của chúng ta chính là tuần trăng mật rồi."

Hàn Tà Tà hừ nhẹ: "Nghĩ hay thật đấy!"

Bị hắn trêu chọc như vậy, trong lòng Hàn Tà Tà không còn khần trương như vừa nãy nữa, lơ đãng nhìn đến những tấm ảnh chụp đặt trên kệ, đó là một người phụ nữ gương mặt mộc mạc thanh lệ cùng một bé trai non nớt sóng vai mà đứng, bộ dạng hai người có vài phần tương tự, lập tức nhận ra đây là hình Lang Hi và mẹ của mình.

Lang Hi hồi còn nhỏ tuy rằng có vẻ ngây ngô, nhưng ánh mắt lạnh lùng kia lại không khác gì mấy so với hiện tại.

Hàn Tà Tà chặc chặc lấy làm kỳ quái, nguyên lai là mặt than trời sinh sao?

Lang Hi theo tầm mắt của cô nhìn qua, giải thích nói: "Đây là lúc anh học trung học đã chụp, là tấm hình duy nhất của anh và bà ấy."

Hàn Tà Tà lúc này mới phát giác, trong phòng dường như thật sự không có một bức ảnh nào, trừ bỏ tấm ảnh này, thì chỉ còn lại vài tấm ảnh chụp những giai đoạn trưởng thành của Lang Hi, phần lớn đều là chụp lại những cảnh anh tham gia sinh hoạt trong trường.

Lang Hi vào phòng trong, cất gọn hành lý, sau đó mới hỏi: "Đói bụng chưa?"

Hàn Tà Tà lắc lắc đầu, do dự mở miệng: "Lang Hi, mẹ anh đối với anh có hay không... Có vẻ nghiêm khắc?"

Lang Hi gật gật đầu, vồ vồ vào chỗ bên cạnh trên giường ý bảo cô ngồi xuống, ánh mắt xa xưa nói: "Mẹ anh hơi đặc biệt, bà không thích anh, lại hy vọng anh so với người khác sẽ vĩ đại hơn."

Mong muốn con mình thành tài, đây đều là suy nghĩ của tất cả các bậc cha mẹ, điều này vô cùng bình thường a!

Lang Hi sờ sờ đầu của cô, trầm mặc hồi lâu mới tiếp tục nói: "Bà trước khi chết đã bắt anh thề, tuyệt không sửa họ Chu."

"Vì sao? Bà hận ông nội ư?"

Lang Hi thần nhiên nói: "Hắn là như vậy, anh càng vĩ đại, Chu Quảng Vinh càng hy vọng anh nhận tổ quy tông."

Hàn Tà Tà cảm thấy kỳ quái, nếu nói mẹ Lang Hi hận Chu lão gia tử, như vậy loại phương thức trả thù nhẹ nhàng qua loa này thật sự có vẻ không đến nơi đến chốn! Và lại chỉ là không mang họ Chu, cũng không có chuyện gì cả, nếu muốn khiến cho người phụ bạc mình khó chịu đau khổ, sao không bắt Lang Hi vĩnh viễn không được thừa nhận người cha này?

Nhưng nếu là không hận, như vậy tại sao lại buộc con mình thề vĩnh viễn sẽ không thay đổi họ?

Lang Hi hiển nhiên không muốn tiếp tục này đề tài, nhìn nhìn thời gian hỏi: "Có mệt không, có muốn nghỉ ngơi một lát hay không?"

Hàn Tà Tà không nghĩ ra, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn, nghe vậy cười cười nói: "Em ở trên máy bay đã ngủ được một giấc, không hề mệt nữa!"

Lang Hi kéo cô đứng lên: "Tốt lắm, anh dẫn em ra ngoài đi dạo."

Tại ngã tư của một đất nước xa lạ mà xinh đẹp, không có những tiếng ồn ào và bầu không khí khẩn trương bận rộn như trong thành thị, càng không cần lo lắng đang đi trên đường sẽ gặp được người quen, Hàn Tà Tà thả lỏng bản thân, một đường vô cùng thân thiết kéo tay Lang Hi, vui vẻ thích thú vừa chỉ vào từng tòa kiến trúc ven đường vừa tò mò hỏi.

Lang Hi kiên nhẫn giải thích từng cái một cho cô, đây là nơi hắn sinh hoạt hơn hai mươi năm, mặc kệ là đặc điểm văn hóa, hay là bối cảnh lịch sử, đều vô cùng quen thuộc, tuy rằng chỉ bằng hai ba câu nói vô cùng ngắn gọn, Hàn Tà Tà vẫn hứng thú đạt dào lắng nghe.

Lúc đi ngang qua một ngôi trường, Lang Hi dừng lại giới thiệu: "Lúc trung học anh học ở trong này."

Hàn Tà Tà lập tức dừng lại cước bộ, đưa máy chụp ảnh trong tay cho hắn, chạy tới cửa pose tạo dáng, cười cao giọng nói: "Nhanh lên, chụp cho em một tấm!"

Ngôi trường này rất bình thường, không có gì nổi tiếng như những trường trung học công lập khác, cũng không có kiến trúc đặc biệt, Lang Hi thật sự không rõ cô vì sao lại hưng phấn như vậy, bất quá khi nghe cô nói vẫn cảm thấy máy ảnh chụp cho cô vài kiểu.

Hàn Tà Tà chạy tới cầm lấy máy xem, vui rạo rực reo: "thật tốt, như vậy chẳng khác gì em đã đi qua những nơi anh từng sinh hoạt trước kia!"

Hàn Tà Tà cười cười, đột nhiên lôi kéo hắn hỏi: "Nơi này còn có chỗ nào đặc biệt với anh nữa không?"

Lang Hi ánh mắt bỗng dừng trở nên ôn nhu, ánh chiều tà hắt tia sáng vàng rực cuối ngày vào khuôn mặt hắn, ngay cả hàn mi ngày thường vẫn luôn sắc bén, dường như đều bị nhu hòa đi vài phần.

"Đứa ngốc!" Lang Hi nhẹ nhàng thở dài, "anh lớn tuổi hơn em, anh cảm thấy thực may mắn có thể sớm gặp được em, cùng em trải qua tất cả, giúp em giải quyết những khó khăn, canh giữ ở bên cạnh em không để cho người khác cướp em đi, sau đó chặt chẽ giữ lấy em, cùng nhau đi hết con đường... Như vậy, như vậy đủ rồi!"

Hàn Tà Tà chôn ở trong lòng hắn, lắc lắc đầu tùy hứng nói: "không đủ, em cũng muốn về sau mỗi lần anh nhớ lại, từng khoảng khắc trong quá khứ, đều không tự chủ được mà nhớ tới em!"

Lang Hi nhẹ nhàng cười, thanh âm phát ra từ lồng ngực thoáng đượm buồn, gất gao ôm cô thở dài: "Chúng ta cùng một chỗ, đều cùng nhau nhớ lại mỗi một con đường chúng ta đã đi qua."

Cho nên, tương lai sao có thể lo không có chung một đoạn hồi ức được chứ?

Những năm tháng không có em trôi qua anh không thể nào nào quên, những ngày ở cùng với em mới là hồi ức tốt đẹp không gì sánh bằng, mới có thể khiến cho anh như một lần nữa tìm thấy được trên bảo mà gất gao nâng niu quý trọng.

Lang Hi trong lòng giống như có thứ gì đó đang dâng lên, hắn hiểu được sự cố chấp của cô, lý giải được tình tình trẻ con tùy hứng của cô... Bởi vì ngay cả hắn, lắm lúc đều nhịn không được oán giận tận trời, nếu đã cho hắn gặp được cô, sao không an bài sớm hơn một chút, để cho hắn tận mắt chứng kiến sự trưởng thành của cô, mỗi một đoạn đường trong cuộc sống, đều lưu lại hơi thở và dấu chân không rời của hắn.

Hàn Tà Tà ngẩng đầu, một đất nước xa lạ mà tràn ngập lãng mạn, ánh hoàng hôn thiêu đốt nửa bầu trời, cũng đem những bản khoả trong đầu cô đều cháy sạch không còn một mảnh, chỉ còn lại khuôn mặt anh tuần trước mắt gần trong gang tấc.

Trong lòng tình cảm tràn đầy như sắp tràn ra, Hàn Tà Tà không hiểu sao cảm thấy vui mừng, bức thiết muốn làm cái gì đó để biểu đạt tình cảm của cô đối với hắn.

"Lang Hi, em muốn hôn anh..."

Lời thì thầm nhỏ nhỏ giống như một cơn gió nhẹ thổi qua đây lòng hân, mang đến cơn sóng lăn tăn hạnh phúc, Lang Hi ôm lấy khuôn mặt cô, lòng bàn tay tiếp xúc với da thịt mềm mại nóng rực, cúi đầu ôn nhu lại cẩn thận in dấu nụ hôn của hân, gần bó dây đưa...

Ánh chiều tà tầng tầng nhuộm đỏ cả một vùng, tại một quốc gia xa lạ, Hàn Tà Tà đắm mình trong nụ hôn ôn nhu ngọt ngào, thành trì trong lòng âm âm khuynh đảo, bức tường cứng rắn lạnh lẽo biến thành một hồ nước trong veo hiền hòa, lăn tăn từng cơn sóng nhỏ.

Hàn Tà Tà cảm nhận tình ý nồng nàn kéo dài, chân thật nhận ra, cô đang ôm lấy một cánh tay mạnh mẽ, sẽ trở thành chỗ dựa vững chắc nhất trong cuộc đời này của cô, cả đời không rời xa.

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Edit: Ishtar

Những ngày sau đó, Lang Hi dựa theo yêu cầu của Hàn Tà Tà, dẫn cô đi đến tất cả những nơi đối với hân 'có vẻ đặc thù', sau đó lại đi tham quan những thắng cảnh gần đó, cũng giới thiệu rất nhiều món ăn địa phương và những quán nổi tiếng trong vùng cho cô.

Ở một đất nước xa lạ lẫm mạn, tất cả cử chỉ vô cùng thân thiết đều có vẻ thực tự nhiên, lại bị không khí nơi đây tác động, Hàn Tà Tà vừa hưởng thụ những thứ xa hoa cùng niềm vui vẻ hạnh phúc, đồng thời lại khó bỏ được những bản khoán ẩn sau những niềm vui đó.

Hàn Tà Tà trải qua những ngày bị vây trong trạng thái cao hứng tột độ, trong suốt hai mươi năm qua, nàng rất ít có được thời điểm hoàn toàn thả lỏng như vậy, có thể không hề bản khoán đứng bên cạnh Lang Hi, dưới sự hướng dẫn của anh đi khám phá vùng đất mới.

Ngày cuối cùng ở nước M, hai người ngồi xe lửa trở lại nhà của Lang Hi, Hàn Tà Tà nhìn toàn bộ chiếm lợi phẩm trong phòng khách, ưu sầu mở miệng: "Nhiều đồ như vậy, làm sao mang hết về nước được đây?"

Lang Hi cười áo ngoài, trấn an nói: "một lát nữa sẽ có người đến lấy, tất cả những thứ này đều được mang về hết."

Hàn Tà Tà nghe vậy liền an tâm.

Lang Hi vào nhà thay đổi quần áo, thân nhiên nói: "anh có việc đi ra ngoài một lát."

Lần này ra ngoài du lịch, Lang Hi cho bản thân hoàn toàn nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này một cú điện thoại về công việc cũng không có, toàn bộ hành trình đều ở bên cạnh Hàn Tà Tà, lúc này đột nhiên muốn đi ra ngoài, không khỏi làm cho cô sinh ra tò mò.

"đi chỗ nào?"

Động tác thay đổi giày của Lang Hi dừng lại một chút, bình tĩnh nói: "Nghĩa trang."

Hàn Tà Tà phản xạ có điều kiện quay lại nhìn ảnh chụp trên bàn, do dự mở miệng hỏi: "Có muốn em đi cùng với anh không?"

Lang Hi nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Cũng tốt, dù sao cũng là mẹ chồng, vẫn nên gặp một lần."

Hàn Tà Tà liếc mắt xem thường, không để ý tới ý tứ trên đầu trong lời nói của hân, nhảy dựng lên chạy về phòng, vội vàng thay một bộ quần áo trang trọng.

Lang Hi nhìn cô ăn mặc nghiêm túc, hơi hơi nhủ mày, một lời cũng chưa nói nắm tay cô ra ngoài.

trên đường đi qua một cửa hàng bán hoa, Hàn Tà Tà vội vàng kêu ngừng lại, chỉ ra ngoài cửa sổ hỏi: "Mẹ anh thích hoa gì? Em mua một bó cho bà!"

Lang Hi vừa nghe, lập tức nhả chân ga tiếp tục đi tới, thân nhiên nói: "không cần, bà không thích hoa."

Hàn Tà Tà không khỏi cảm thấy càng ngạc nhiên, có rất ít người không thích hoa, đặc biệt là phụ nữ, ai cũng đều có sở thích thích chưng diện, đối mặt với những đóa hoa xinh đẹp thơm ngát, cư nhiên lại có người không thích, này đây là lần đầu tiên cô nghe nói.

Lang Hi biết cô suy nghĩ cái gì, một bên lái xe một bên giải thích: "Bà có bệnh sạch sẽ rất nghiêm trọng, hoa sớm muộn gì cũng sẽ héo tàn, đóa hoa khi héo rũ sẽ làm cho bà khó chịu, cho nên bà chưa bao giờ thích."

Hàn Tà Tà sắc mặt cổ quái ngấm hắc liếc mắt một cái, trong lòng không khỏi cảm thán, khó trách Lang Hi lại kỳ lạ như bây giờ, được một người mẹ như vậy nuôi lớn, hẳn không hoàn toàn vận vẹo cũng rất không dễ dàng.

Nghĩa trang cũng không xa, ở phía sau một giáo đường, bên dưới cây cối xanh um tươi tốt, là một ít bia mộ.

Lang Hi trầm mặc xuyên qua con đường nhỏ, đi tới một chỗ nằm chệch góc thì dừng lại, ngồi xổm xuống. Nâng tay gạt đi đám lá cây khô rơi trên bia mộ, sau đó lại lấy tiếp khăn tay ra chà lau.

Hàn Tà Tà yên lặng ngồi xổm bên người hắc, chủ động giúp hắc rửa sạch, trên mộ bia màu đen có hai chữ "Lang Nguyệt" cùng với hai câu giới thiệu vắn tắt về cuộc đời, phía trên là một tấm ảnh chụp nhỏ nhỏ có chút phai màu, người phụ nữ có khuôn mặt mộc mạc tái nhợt, nụ cười mang theo một chút cô đơn, ánh mắt trống rỗng, hiện lên sự thê lương khi nhìn thấu cuộc đời.

Mộ bia màu đen một lần nữa trở nên sạch sẽ, phát ra sự lạnh lẽo đặc trưng của loại đá cẩm thạch, mãi đến khi mặt đá trơn nhẵn phẳng chiếu bóng người đối diện, Lang Hi mới vừa lòng ngừng tay.

Nơi này thực im lặng, Hàn Tà Tà đột nhiên cảm thấy có chút khản trương, không phải vì đang ở nghĩa trang mà sợ hãi, chính là không quen một Lang Hi trầm mặc lạnh lùng như thế.

Hàn Tà Tà nắm lấy tay hắc, nhẹ giọng an ủi nói: "Đừng khổ sở..."

Lang Hi khó hiểu nhìn cô một cái, thân nhiên nói: "anh khổ sở cái gì? Người đã mất nhiều năm như vậy, cho dù lúc ấy khổ sở, hiện tại cũng không còn cảm giác gì. Huống chi..."

Lang Hi dừng một chút, vẫn tiếp tục nói: "Huống chi anh lúc ấy cũng không quá đau lòng."

Hàn Tà Tà tuy rằng không mê tín, người ở trước mộ người chết ngang nhiên nói ra như vậy, vẫn có chút không được tự nhiên, vội vàng nắm chặt tay nói: "Đừng nói vậy!"

Lang Hi mỉm cười, trấn an nắm lấy tay cô: "không có việc gì, bà chắc hẳn cũng biết... Bà sống không vui vẻ như vậy, anh thật cao hứng khi bà có thể giải thoát."

Hàn Tà Tà tuy rằng không biết cuộc sống trước kia của Lang Hi như thế nào, cô cũng đã trải qua những khó khăn khi không có cha bên cạnh, nhưng ít nhất cô còn có sự yêu thương và quan tâm của mẹ, mà Lang Hi... Người mẹ sống nương tựa lẫn nhau lại là một người cổ quái như thế, bởi vậy có thể thấy được, cuộc sống của hắc trước kia thật sự không dễ dàng.

Hàn Tà Tà tựa vào vai hắc, đau lòng nói: "Mọi chuyện đã qua rồi, về sau em sẽ cùng anh, nhất định mỗi ngày đều vui vẻ hạnh phúc!"

Lang Hi ôm lấy vai cô, im lặng hồi lâu, chậm rãi mở miệng nói: "Em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh sao?"

Hàn Tà Tà dùng sức gật gật đầu: "Chỉ cần anh không vứt bỏ em, em liền tuyệt không rời bỏ anh!"

Cánh tay Lang Hi căng thẳng, đem cô gặt gao ôm chặt trong lòng: "Nếu... Nếu anh trở thành hai bàn tay trắng thì sao, em còn có thể tiếp tục ở lại bên cạnh anh hay không?"

Hàn Tà Tà cười ngắc đầu: "Thời điểm em thích anh, em cũng không biết anh có những gì... Nhưng khi đó em liền không thể khống chế được mà thích anh. Cho nên mặc dù anh cái gì đều không có, thì có làm sao đâu?"

Hàn Tà Tà vỗ vỗ vai hắc, ra vẻ rộng rãi nói: "Yên tâm đi! Cho dù anh biến thành kẻ nghèo hàn, còn có em có thể nuôi sống anh, cùng lắm thì anh rể gả Hàn gia nhà em!"

Lời nói dĩ dõm như vậy, ngay cả Lang Hi cũng không nhịn được mà cười rộ lên.

Hàn Tà Tà sờ sờ khóe mắt mang chút ý cười của hắc, thì thào hỏi: "anh trước kia nhất định rất vất vả đi..."

Cuộc sống trước kia khẳng định là khó khăn không thể tưởng tượng được, mới có thể làm cho một người ngay cả tươi cười cũng ngắc như vậy.

Lang Hi bắt được tay cô, hôn đầu ngón tay cô nàng, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Vẫn còn tốt, chỉ cần anh không làm sai, mẹ anh bình thường đều không nhìn anh."

Lang Hi nhìn người trong tấm ảnh trên bia mộ, ánh mắt xa xăm, như là đang đắm chìm trong hồi ức, nhẹ giọng nói: "Bà cũng không giấu diếm chuyện về ba, nhưng lại không cho phép anh chủ động nhắc tới. Bà mỗi ngày đều luôn nghiêm túc nói cho anh biết, anh có ba người anh trai vĩ đại, cho nên sự tồn tại của anh, đối với ba mà nói là dư thừa, là sai lầm..."

Hàn Tà Tà đau lòng đến cực điểm, thậm chí ần ần đối với người phụ nữ nhẵn tâm kia sinh ra oán hận.

Lang Hi vuốt vuốt trán cô, chậm rãi nói: "Bà cũng không xem anh như một đứa nhỏ, bắt anh so với những người trưởng thành phải tự chủ cứng rắn hơn, nuôi dạy anh như trong cảm nhận của bà, thỉnh thoảng lại bộc phát ra ý muốn trả thù đứa con trai của Chu gia."

Trong mắt Lang Hi toát ra một tia trào phúng: "anh hai nói bà coi rất nhiều phim truyền hình báo thù, nên có cử chỉ điên rồ."

nói như vậy, Hàn Tà Tà cũng hiểu được, Lang Nguyệt rõ ràng là người phụ nữ đau khổ vì tình lao đầu vào phim truyền hình, ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn con trai có chí số thông minh cao, hai mươi năm sau lại báo thù, làm cho người đàn ông phụ tình mình hối hận cả đời.

"Thực buồn cười, bà là kẻ thứ ba phá hư gia đình người khác, cư nhiên còn muốn trả thù!" Lang Hi châm chọc nói, "Bà thật sự coi thường Chu Quảng Vinh, cũng quá xem trọng bản thân mình. Phòng chừng chính bà cũng không nghĩ tới, mình sẽ chết sớm như vậy, thế cho nên bà đã uống phi nhiều năm tâm cơ như vậy, trước khi chết còn không cam lòng, dặn dò anh đem bà bí mật mai táng, để cho Chu Quảng Vinh vĩnh viễn tìm không thấy bà..."

Lang Hi thờ dãi: "Bà vĩnh viễn sẽ không biết, Chu Quảng Vinh chưa từng đi tìm bà, ngay cả hỏi đều không có hỏi qua!"

Hàn Tà Tà thật sự không biết là nên đồng tình Lang Nguyệt, hay là nên oán thăm Chu Quảng Vinh phụ lòng.

"Cho nên trước khi chết bà mới bức anh thề vĩnh viễn không họ Chu sao?"

Lang Hi hờ hững trả lời: "không biết, bất quá chuyện này không quan trọng. Họ gì với anh mà nói đều không sao cả, nếu không phải do tò mò, anh lúc trước căn bản sẽ không nghe theo bà mà về nước."

Hàn Tà Tà may mắn cười nói: "May là anh nghe lời nà, nếu anh vẫn ở mãi nước ngoài, chúng ta chẳng phải là không gặp được nhau sao?"

Lang Hi giật mình, cười tán thành: "không sai, may mắn là anh có lòng hiếu kỳ, bằng không anh sẽ bỏ qua em!"

"Cho nên nói, những chuyện trước kia cũng không hoàn toàn là không tốt!" Hàn Tà Tà dẫn dắt từng bước khuyên bảo hần, "Bà đối với anh nghiêm khắc, mới khiến cho anh trở thành vĩ đại như hiện tại, mặc kệ thế nào, bà đều là mẹ của anh, sinh anh nuôi anh, người chết là hết, anh cũng đừng nên hận bà..."

Lang Hi trong lòng bị lời vụng về như vậy an ủi, chỉ cảm thấy cả người ảm áp dào dạt.

Từ lần đầu tiên gặp được người trước mặt, bức tường cứng rắn trong lòng hần đã từng chút một nứt ra, tích lũy những ôn nhu theo ngày tháng đánh sâu vào, rốt cục đã hoàn toàn sụp xuống trong hôm nay, bề gãy nghiền nát, ngay cả một mảnh tường đổ cũng không lại lưu lại.

Luôn bị người ngoài coi là tâm địa lạnh lùng sắt đá, cứ như vậy từng chút một biến thành dòng nước nhu tình.

Lang Hi ánh mắt mềm mại, hôn lên đỉnh đầu cô, thờ dãi nói: "Yên tâm, anh chưa từng hận bà..."

yêu cùng hận đều cần có tình cảm đặc thù, hần trời sinh tính tình đậm đặc, toàn bộ nhiệt tình chỉ đủ cho một người, sau khi gặp Hàn Tà Tà, yêu cô còn không kịp, làm sao có thể lo lắng bỏ tâm tư đi hận một người?

Hàn Tà Tà yên lặng nhìn hần, thẳng đến khi xác nhận hần thật sự chưa từng hận mẹ mình, mới yên tâm mà cười rộ lên.

Lang Hi nắm tay cô, quay sang nhìn về phía mộ bia, rốt cục có thể thoải mái mà cười lên: "Mẹ, tuy rằng mẹ có thể không quan tâm còn ở cùng ai, nhưng con vẫn muốn để mẹ gặp cô ấy, vẫn muốn nói cho mẹ, chúng con thực hạnh phúc."

Hàn Tà Tà kích động dùng sức nắm tay hần, há mồm lại đột nhiên nhũn mỳ dừng lại, trừng mắt nhìn hỏi: "Em nên xưng hô với mẹ anh như thế nào? Kêu a di sao? Hay là kêu bà nội?"

Lang Hi mày nhíu lên, lạnh giọng ra lệnh nói: "Kêu mẹ!"

Hàn Tà Tà bị khí thế cường đại trên người hần đột nhiên phóng ra làm kinh sợ, lúng ta lúng túng rút lui cổ, không cốt khí làm bầm: "Được rồi được rồi, nhìn anh hôm nay tâm tình không tốt, để cho anh chiếm chút tiện nghi cũng được..."

Hàn Tà Tà nghiêm trang đối với mộ bia cúi đầu chín mươi độ, sắc mặt hơi chút phấp phồng, lại vẫn như cũ dùng ngữ khí kiên định nói: "Mẹ, con sẽ thay mẹ tiếp tục chăm sóc con trai của mẹ! Mẹ hãy yên tâm, có con ở đây, Lang Hi nhất định sẽ hạnh phúc!"

Hàn Tà Tà tuổi còn trẻ, mới có thể đồng dạng nói ra những lời như vậy, có con ở đây, Lang Hi nhất định sẽ hạnh phúc. Lại không biết việc đời khó lường, khi phân tình cảm lưu luyến này gặp phải khó khăn ngăn cản, chỉ là một cơn gió nhẹ, đều có thể biến thành bão lốc mưa giông, tách ra hai bàn tay nắm chặt, đưa bọn họ xa cách hai bờ sông.

Sau khi thăm mộ Lang Nguyệt, hai người liền trở về nhà, gọi bên ngoài mang cơm tới giải quyết bữa tối, thu dọn hành lý, liền sớm rửa mặt, lên giường nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau phải lên máy bay sớm, Hàn Tà Tà nằm trong bóng đêm, tuy rằng thân thể có chút mệt mỏi, trong lòng lại đột nhiên sinh ra một chút thần thờ.

Thời gian thật nhanh, cứ thế mà chưa kịp du ngoạn hết đã phải trở về, tuy rằng mấy ngày nay thực vui vẻ, lại vẫn cảm thấy vẫn chưa đủ, cứ rời đi như vậy, khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Hàn Tà Tà nghĩ, lần sau cùng Lang Hi đi du lịch mà không phải kiêng nể gì, sẽ không biết đợi đến khi nào đây.

Nghĩ nghĩ, nhin không được nhẹ nhàng thờ dài ra tiếng.

Lang Hi đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Hàn Tà Tà ở trước ngực hắn tìm một tư thế thoải mái, lắc đầu, trù trù hỏi: "Về sau có thời gian, chúng ta lại tới nơi này được không?"

Lang Hi tự nhiên đáp ứng: "Được."

Hàn Tà Tà mỉm cười: "Em có chút luyến tiếc, không phải luyến tiếc nơi này... Là luyến tiếc những ngày được thoải mái vui vẻ ở cùng với anh!"

Lang Hi vỗ vỗ phía sau lưng của cô: "Sau khi về nước rồi, em vẫn có thể tiếp tục dính lấy anh."

Hàn Tà Tà trầm mặc một lát, lắc lắc đầu: "không, cuộc sống như vậy tuy rằng vui vẻ, nhưng thời gian lâu tất nhiên sẽ không thú vị. Em không phải loại người có thể sống an nhàn hưởng thụ, trong khoảng thời gian ngắn thì còn được, nếu bắt em cứ sống tiếp như vậy, em khẳng định chịu không nổi!"

Trong quan niệm của Hàn Tà Tà, con người giống như máy móc vậy, không thể vĩnh viễn ngừng lại không vận chuyển, nếu không vận hành hết năng suất, vậy chẳng khác nào bỏ không, khi đó nó sẽ rỉ sắt, sẽ bị ăn mòn thành đồng sắt vụn vô dụng.

Cho nên, cô có thể cho phép chính mình ý lại Lang Hi, lại làm không được mọi chuyện đều dựa vào hắn, trở nên phụ thuộc hắn.

Lang Hi cũng không cưỡng cầu, thân nhiên nói: "Chỉ cần em thích, làm cái gì đều được!"

Hàn Tà Tà nhếch môi, không tiếng động cười rộ lên: "Kia... Về sau chúng ta có thời gian liền đi chơi?"

"Án!" Thanh âm Lang Hi ẩn hàm ý cười trong bóng đêm phá lệ động lòng cùng vô, "Lần sau, chính là tuần trăng mật!"

Hàn Tà Tà: "..."

Bởi vì những thứ cô điên cuồng cần quét mua sắm đã được chuyển về thành phố T trước, cho nên lúc rời đi Hàn Tà Tà rất nhẹ nhàng thoải mái như lúc đến. Máy bay âm vang bay lên trời cao, Hàn Tà Tà nhìn tầng mây cuộn cuộn ngoài cửa sổ, đem những ngày du lịch ngọt ngào mà ngắn ngủn, thật sâu khắc vào trong trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Edit: Ishtar

Xuống máy bay, Lang Hi đi lấy hành lý, Hàn Tà Tà ngồi trên hàng ghế nghỉ ngơi chờ hắn, lấy chiếc điện thoại đã tắt máy mấy ngày nay trong túi ra, vừa mới khởi động máy, nó liền ồng ồng vang lên.

Hàn Tà Tà nhú nhú mày, vốn không định nghe số điện thoại xa lạ này, nhưng vừa thấy những cuộc gọi nhớ kể tiếp, đều là cùng một dãy số, cô liền ấn nút nhận cuộc gọi.

"A lô? Xin hỏi ai..."

"Lang Hi đâu?" Hàn Tà Tà còn chưa nói hết câu đối phương đã không khách khí cắt lời, thanh âm hùng hậu bao hàm nồng đậm tức giận.

Thanh âm này rất quen thuộc, Hàn Tà Tà không khỏi sững sốt, sau khi phản ứng lại lập tức kinh sợ, do dự hỏi: "Ông nội?"

Chu Quảng Vinh ngữ khí chứa đựng uy nghiêm, trực tiếp ra lệnh nói: "Là ta, nói Lang Hi nghe điện thoại!"

Chu Quảng Vinh biết số của cô cũng không lấy làm lạ, nhưng ông gọi điện cho cô mà tìm Lang Hi thì vô cùng quái lạ.

Hàn Tà Tà thoáng chốc toát ra một thân mồ hôi lạnh, dùng sức nắm chặt di động, lòng bàn tay một mảnh ẩm ướt.

"Ông nội, ông đang nói cái gì, xảy ra chuyện gì sao?"

Hàn Tà Tà trong lòng vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, không biết Chu lão gia tử khôn khéo rốt cuộc đã biết bao nhiêu, trong lúc nhất thời không dám nói Lang Hi đang ở bên cô, cũng không dám nói dối với ông, đành phải lảng tránh nói sang chuyện khác, uyển chuyển thăm dò.

Nhưng Chu Quảng Vinh là loại người nào, năm ấy hai mươi ròi khỏi gia đình một mình xông pha bên ngoài, trong khoảng thời gian ngắn cố gắng xây dựng một cơ nghiệp của riêng mình, là thiếu tướng thành phố T tiếng tăm lừng lẫy, làm sao có thể bị nói hai ba câu liền cho qua, lập tức lạnh giọng uy hiếp: "Hừ, ông thừa nhận cháu có vài phần thông minh, nhưng ở trong mắt ông, cũng bất quá là một tiểu nha đầu lừa đảo! Ông hỏi lại cháu, Lang Hi mấy ngày nay có ở chung với cháu hay không?"

Hàn Tà Tà cố gắng trấn định bản thân, tận lực ổn định giọng nói, vờ như không có chuyện gì hỏi: "Ông nội, sao ông lại tìm cháu ạ? Có việc gì gấp sao?"

Chu Quảng Vinh không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: "Cháu không nên làm trò sau lưng ông? Ông nếu đã gọi điện tới, thì quan hệ giữa cháu và Lang Hi thế nào, còn cần ông nói rõ sao? Năm ngày trước cháu cùng Lang Hi xuất cảnh, hành tung của hai đứa, ông chỉ cần gọi một cú điện thoại liền rõ ràng tất cả! Hiện tại... Ông hỏi lại cháu một lần cuối cùng, Lang Hi thật sự không ở bên cạnh cháu?"

Hàn Tà Tà cắn môi trầm mặc không nói, trong ngực phập phồng kịch liệt, sắc mặt tái nhợt, trên trán phủ kín một tầng mồ hôi.

Lang Hi xách hành lý từ xa đi tới, xa xa liền thấy Hàn Tà Tà bộ dáng khẩn trương như gặp phải kẻ thù, ngón tay nắm chặt điện thoại bởi vì dùng sức mà trắng bệch, đến gần còn có thể thấy cô không chế không được mà hơi run rẩy.

Lang Hi cả kinh, sải bước đi đến trước mặt cô, nắm lấy bả vai cô lo lắng hỏi: "Làm sao vậy?"

Hàn Tà Tà trừng lớn mắt, sắc mặt vốn đang khẩn trương hoảng sợ vừa nhìn thấy hán liền biến mất, ánh mắt khôi phục trầm tĩnh, cắn cắn môi, yên lặng đưa điện thoại trong tay cho hán.

Lang Hi nhướng mày, bình tĩnh tiếp nhận di động: "A lô?"

Chu Quảng Vinh nhẹ nhàng thở ra, lại lập tức bùng lên lửa giận ngập trời: "Thằng khốn! anh rốt cuộc có biết nặng nhẹ hay không? Lúc này anh không thành thành thật thật ở thành phố T còn chạy ra bên ngoài? anh có phải ngại vấn đề không đủ nghiêm trọng, chờ anh thực bị người ta bắt đi ta xem còn ai có thể cứu anh ra ngoài!"

Tiếng la mắng chấn động, cô uy hiếp cường đại kia thông qua điện thoại truyền đến, làm cho vẻ mặt Lang Hi càng nhăn lại, thờ ơ với những ánh mắt tò mò xung quanh đang nhìn sang phía này, thay đổi tay cầm điện thoại, thản nhiên di chuyển điện thoại để cô không nghe được nội dung cuộc nói chuyện này.

Chu Quảng Vinh mắng nửa ngày, Lang Hi lại một chút thanh âm đều không có, nhất thời long trời lở đất nổi giận gầm lên một tiếng: "Nghe thấy không!"

Tiếng rống phóng đại này, ngay cả Hàn Tà Tà đứng cách đó không xa đều nghe được rõ ràng, hai vai không khỏi run lên, trông mong nhìn Lang Hi.

Lang Hi hướng cô trấn an gật gật đầu, thản nhiên mở miệng: "Nghe được."

Chu Quảng Vinh vô cùng tức giận với tình tình lãnh đạm này của hán, nghe vậy không khỏi nổi giận: "Nghe được mà anh ngay cả cái rắm cũng không phóng!"

Lang Hi hờ hững hỏi: "Thúi lắm ngài nghe được sao?"

"anh đang chọc cười sao?" Chu Quảng Vinh bị hán làm cho ghen lại, nổi giận đùng đùng mắng, "đã là lúc nào rồi anh còn không biết điều như vậy? Chẳng lẽ anh nghĩ lúc này ở bên ngoài tự do hưởng thụ để cho nửa đời sau vào tù mà ngồi!"

Lang Hi lãnh đạm nói: "nói chuyện chính!"

Chu Quảng Vinh bị hán làm cho ghen lại ghen, thiếu chút nữa bị hán làm cho ghen mà trực tiếp đigặp tổ tông rồi, thật không biết đời trước ông tạo nghiệp chương gì, đời này lại phải bận tâm lo lắng cho thằng nhóc này như vậy!

"Tôn Hồng Lượng đã được thăng chức, quan mới nhậm chức thường hay ra oai, mũi nhọn lần này là nhắm vào người anh!" Chu Quảng Vinh thờ hồng học, nhưng vẫn biết trước tiên nên nói chính sự, "Đây là vụ án lớn sau khi hán ta nhậm chức, anh lại có thân phận đặc thù, bắt anh khai báo, liền có thể đạt được hiệu quả giết gà dọa khỉ nhất! Hai năm nay anh cũng coi như cẩn thận, không có nhược điểm nào để hán ta bắt được, nhưng không chắc chắn sẽ không bị điều tra ra cái gì, ý của ta là..."

Lang Hi mặt không chút thay đổi cắt ngang lời ông, thanh âm bình tĩnh hỏi: "Cho nên nói, tôi là bị Chu gia của ông liên lụy, mới bị hán ta xem là mục tiêu?"

Chu Quảng Vinh đầu tiên là phản xạ có điều kiện giận dữ: "Kia cũng là Chu gia của anh!"

Tiếp theo mới cần nhắc thâm ý trong lời nói của hắn, không khỏi lại lửa giận tận trời: "Ý của anh là bởi vì ta, mới có cục diện như hôm nay sao? Nếu anh không to gan lớn mật đi buôn lậu, sẽ bị người tìm tới cửa sao? anh con mẹ nó bán cái gì không bán lại đi bán vũ khí! anh nếu ngại mệnh quá dài liền nói một tiếng, ta không nói hai lời trực tiếp bắn chết anh!"

Lang Hi thở dài, không nhanh không chậm nói: "Nếu ông gọi điện thoại vì mắng tôi, nếu không phiền thì đợi lát nữa, hiện tại tôi không thời gian nghe máy."

"Con mẹ nó đến tột cùng là ai vừa mới ở thời điểm ta đang nói chuyện chính liền cắt ngang lời ta!" Chu Quảng Vinh cảm thấy cả đời ông cũng chưa từng rít gào giống như lúc này, từ trong túi áo lấy ra khăn tay lau nước miếng bắn ra tung tóe, tiếp tục tức giận đùng đùng nói, "Ít nói nhảm! Việc quan trọng nhất lúc này chính là đem chứng cứ tiêu hủy, việc này không cần ta nói anh hẳn cũng biết, sau đó nhanh chóng đem Khôi Hoảng sang tay lại, Tôn Hồng Lượng chủ yếu nhắm vào những sản nghiệp này của anh!"

Lang Hi lúc này lạnh lùng cự tuyệt: "không được, Khôi Hoảng không thể động vào!"

"đã là lúc nào rồi mà anh còn 'nhi nữ tình trường'?" Chu Quảng Vinh hận không thể từ điện thoại xuyên qua đập hắn một phát, "Khôi Hoảng chiếm một phần lớn tài chính trong giới giải trí, tên tuổi lại vang dội như vậy, không khiến người chú ý cũng khó! Lại chưa từng thua lỗ qua lần nào, gần gần vài năm đã phát triển nhanh như vậy, anh cho rằng đám người Tôn Hồng Lượng kia là kẻ ngốc hết sao? anh dùng nó để làm gì, đừng tưởng rằng không có người biết!"

"Biết thì như thế nào?" Lang Hi hướng xa xa đi đến, lơ đãng nói, "Tôi đã muốn đem tất cả các khoản vay của Khôi Hoảng cân đối lại, hẳn ta có tra cũng không tra ra được cái gì!"

Chu Quảng Vinh nghe hắn nói như vậy, ngược lại hơi chút hòa hoãn, trầm giọng nói: "Đắp vào một khoản tiền lớn như vậy, những sản nghiệp còn lại của anh cũng như vậy ư?"

Lang Hi thần nhiên "Àn" một tiếng: "Cho Tôn Hồng Lượng ăn nhiều quả ngọt như vậy, hẳn ta sẽ không đối với Khôi Hoảng cần chặt không buông nữa."

"Cũng tốt, tốn chút ít nhưng tránh được những rắc rối không đáng có!" Đối mặt với thằng con phá sản muối đường gì cũng không ăn, Chu Quảng Vinh trừ bỏ thờ dài vẫn là thờ dài: "Tự giải quyết cho tốt, ta đã không còn hơi sức để tức giận với anh nữa, một khi có cái gì không đúng, anh liền lập tức hỏi M quốc, mặc kệ như thế nào, trước tránh đi trận sóng gió này rồi nói sau!"

"đã biết!" Lang Hi dừng một chút, lời nói quan tâm vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy không được tự nhiên, dậm dậm nói, "Ông tuổi tác đã lớn, không có việc gì thì ở nhà dưỡng hoa nuôi chim, an hưởng tuổi già đi!"

Chu Quảng Vinh cảm thấy, cùng thằng con trời đánh này của ông nói chuyện, nếu không muốn giận, thật sự quá khó khăn.

"Thằng chết tiệt, tay chân ta vẫn còn lưu loát, đánh chết thằng khốn khiếp như anh ta vẫn còn dư sức!" Chu Quảng Vinh vừa bưng bình vừa kiêu ngạo, đánh chết cũng không chịu thừa nhận mình đã già, "Tự anh phải cẩn thận một chút, chơi đùa cũng phải có chừng mực, nha đầu kia tốt xấu gì cũng là con gái của anh hai anh, anh không nể mặt mũi Hàn Uyển, cũng phải chừa cho anh hai anh một chút mặt mũi, đừng đến lúc đó..."

Lang Hi quyết định thật nhanh cúp điện thoại, chọc Chu Quảng Vinh giận đến nổi thiếu chút nữa quăng nát điện thoại.

Hàn Tà Tà nhìn hắn gác máy, lập tức không yên tâm đi tới, do dự bất an hỏi: "Thế nào? Có phải ông nội đã biết quan hệ của chúng ta hay không, ông không đồng ý, hay là..."

"Đừng lo lắng!" Lang Hi bình tĩnh an ủi cô nói, "Mọi chuyện đã có anh!"

Hàn Tà Tà làm sao có thể yên tâm, tuy rằng sớm có dự cảm giấu giếm không được Chu lão gia tử, vài lần trước đó đã ám chỉ vài lần làm cho cô sinh lòng cảnh giác, nhưng lần này không hiểu sao bị phát hiện bất thành linh, nên tránh không khỏi lo lắng thấp thòm một phen.

Bất quá so với việc quan hệ của hai người bị công khai, cô càng lo lắng một vấn đề khác.

"Khôi Hoảng có phải đã xảy ra chuyện hay không? Em nghe anh nói cái gì... Bị người gây sự, là vì Chu gia? Như thế nào, người đối đầu với ông nội muốn trả thù ở trên người anh sao?"

Lang Hi kéo cô lại ôm ở trong ngực, một tay xách hành lý rời khỏi sân bay, dường như không có việc gì nói: "Đừng nghĩ nhiều, không thể nào! Ông ấy lớn tuổi rồi nhưng đầu óc vẫn còn rất minh mẫn, làm sao sẽ cho phép đối thủ tìm đến anh?"

Hàn Tà Tà nhũn nhũn mảy, oán trách nói: "Đừng nói ông nội như vậy... thật sự không có việc gì thì sao ông lại rống giận gọi điện thoại tìm anh?"

Lang Hi quăng hành lý vào trong cốp xe, cùng cô lên xe taxi: "Nga, ai biết được, đại khái là quá nhàn rồi đi!"

Hàn Tà Tà sinh lòng nghi ngờ, nhìn bộ dáng hắn dường như không muốn nhiều lời, cô cũng không tiếp tục truy vấn nữa, hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy cả người tràn đầy mệt mỏi.

Những ngày qua vui vẻ thoải mái du lịch, lại ngồi trên máy bay mười mấy tiếng, vẫn chưa kịp nghỉ ngơi đã nhận được cú điện thoại kinh hoàng như vậy, Hàn Tà Tà bị dọa đến không nhẹ, lúc này thực sự là có chút mệt mỏi.

Tựa vào trên vai Lang Hi nghỉ ngơi một lát, Hàn Tà Tà vẫn nhịn không được mở miệng: "anh nói, nếu ông nội không đồng ý..."

Hàn Tà Tà không dám nghĩ tới, Chu Nghiễm Vinh khẳng định sẽ không đồng ý cho hai người bọn họ cùng một chỗ, cho dù ông bị thuyết phục mà miễn cưỡng gật đầu, nhưng những lời đồn thổi thì làm sao để ngăn cản đây?

Huống chi, cô không phải lẻ loi một mình, có thể không sợ người ta nói thế nào cũng được, cô còn có mẹ ở Chu gia, tính tình Hàn Uyển luôn ôn hòa yếu ớt, nếu như bị người có tâm làm khó dễ, không biết phải chịu bao nhiêu thiệt thòi đây!

Lang Hi hiểu được sự lo lắng của cô, nghiêng đầu hôn lên trán cô, hôn lên đôi mày đang gập gao nhúm chặt lại của cô khiến chúng từ từ giãn ra, thanh âm trầm ấm bao hàm kiên nghị, làm cho người ta trong nháy mắt an tĩnh lại.

"Ông ấy sớm chi biết, không nói liền đại biểu ông ấy không phản đối. Em yên tâm, có anh ở đây, nhất định sẽ không để cho mẹ anh chịu nửa điểm ủy khuất!"

Hàn Tà Tà mặc dù lòng tràn đầy ưu sầu, nghe được lời tuyên bố đồng ý như thế cũng nhịn không được phốc xịch bật cười, vươn tay ôm lấy mặt hắn, dùng sức kéo kéo ra hai bên, trêu ghẹo nói: "Lang Hi đồng chí, da mặt của anh thật sự là dày vô đối a! Đó là mẹ em, bát tự còn chưa xem qua nữa là, anh đừng có mà gọi tung lung nhận họ hàng a!"

Lang Hi không vui ý, cau mày bắt được tay cô: "Với sự thân thiết của hai ta, anh cảm thấy phải quãng đĩnh hững thử thủ tục rườm rà ấy mới đúng!"

Hàn Tà Tà xùy cười: "đã không có tam môi lục sỉnh*, cũng không có kiểu cưới tám người khiêng, anh đã muốn sửa miệng kêu mẹ rồi... Em nguyện ý mẹ em cũng không đáp ứng a!"

Lang Hi phát tay, không lăm để ý nói: "hiện tại không nói tới vấn đề này!"

Hàn Tà Tà hừ lạnh: "Ai cho phép anh không nói tới nữa? Nga, thật ngại quá em quên mất, đồng chí Lang Hi cũng được xem là một nửa người nước ngoài, đương nhiên không hiểu lễ tiết của đất nước mình a! Đến đến, em hiện tại nói cho anh biết, quan hệ của hai chúng ta hiện tại là không thể công khai như thế nào, nếu như ở cổ đại thì đã bị ngâm lồng heo rồi!"

Lang Hi trầm ngâm một lát, nhìn chằm chằm cô chậm rãi hỏi: "Em đây là đang... Thúc giục anh cầu hôn?"

Hàn Tà Tà hung hăng ghen hòng, sau một lúc lâu mới xấu hổ và giận dữ ghen ra chữ: "Nghĩ hay thật đấy!"

Bị Lang Hi trêu chọc như vậy, trong lòng Hàn Tà Tà lo lắng vui đi hơn phân nửa, vừa về đến nhà liền lập tức gục trên sofa, ôm gối rầm rì cảm thán: "Ồ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó nhà mình!"

Tuy rằng chỉ ra ngoài ngắn ngủn năm ngày, nhưng khi về đến căn nhà quen thuộc, Hàn Tà Tà liền cảm thấy thoải mái an nhàn nói không nên lời, không biết từ khi nào thì bắt đầu, cô đã đối với nơi này sinh ra cảm giác lưu luyến nồng đậm, xem căn nhà này của Lang Hi, là nơi an toàn khiến cô an tâm nhất.

Có hẳn ở đây, nơi này mới làm cho cô hoàn toàn thả lỏng bản thân.

Lang Hi lại không giống như cô về nhà liền nghỉ ngơi lập tức, cất hành lý xong thì bắt đầu thay quần áo.

Hàn Tà Tà vừa thấy hắn toàn thân chỉnh tề, tây trang giày da, lập tức tò mò mở miệng: "anh muốn ra ngoài?"

Lang Hi vừa đứng trước gương thắt caravat, vừa vô cùng bình thản nói: "Ừ, có chút việc phải làm."

Hàn Tà Tà đoán rằng cùng cú điện thoại kia có liên quan, do dự một lát hỏi: "Có muốn em về Chu gia tìm ông nội nói chuyện?"

Tuy rằng đối với Chu lão gia trong lòng vẫn còn lo sợ, nhưng nên đối mặt, cô cũng tuyệt không trốn tránh!

Huống chi, đây là chuyện của hai người bọn họ, không có đạo lý để cho một mình Lang Hi đi gánh vác!

Lang Hi đi tới, cúi xuống, hôn cô một cái, ôm mặt của cô an ủi nói: "Ngoan, em không phải là đối thủ của ông ấy, an tâm ở nhà nghỉ ngơi, hết thầy giao cho anh là tốt rồi!"

Lang Hi đều đã nói như vậy, mặc dù Hàn Tà Tà vẫn còn không an, cũng chỉ miễn cưỡng cười cười, nắm chặt tay hắn còn nghiêm túc dặn dò: "Em đã biết, anh cứ đi đi, không cần lo lắng cho em! Thời điểm cần em đối mặt, nhất định phải nói cho em biết!"

Lang Hi gật gật đầu, hung hăng hôn cô rồi rời đi.

*tam môi lục sỉnh: còn gọi là 'tam thư lục lễ' là những nghi thức bắt buộc phải có trong tục cưới gả truyền thống Trung Quốc.

Tam thư: là ba loại văn bản sẽ được hai bên trao đổi theo những thời điểm nhất định. (thời nay thì chỉ còn mỗi một loại là 'giấy đăng ký kết hôn' thôi)

Sinh thư: trao đổi khi đính hôn.

Lễ thư: trao đổi sau khi đính hôn.

Nghênh thư: nhà trai trao cho nhà gái khi rước dâu.

Lục lễ: sáu bước tiến hành hôn lễ.

Nạp lễ: nhà trai chuẩn bị lễ vật, cầy người mới đến đặt vấn đề với nhà gái.

Vấn danh: nhà trai viết tên họ, ngày tháng năm sinh của người nam lên thiệp hồng, nhờ người mới đưa đến nhà gái, nếu nhà gái ưng thuận kết thân, cũng sẽ ghi tên tuổi, ngày tháng năm sinh của người nữ lên thiệp hồng, sau đó gửi cho thầy tướng số để tính bát tự cho đôi trẻ.

Nạp cát: sau khi đã có kết quả hòa hợp hay xung khắc về bát tự của hai bên nam nữ, sẽ có bàn luận sơ bộ về hôn sự.

Nạp trung: đính hôn.

Thỉnh kỳ: chọn ngày tốt làm đám cưới.

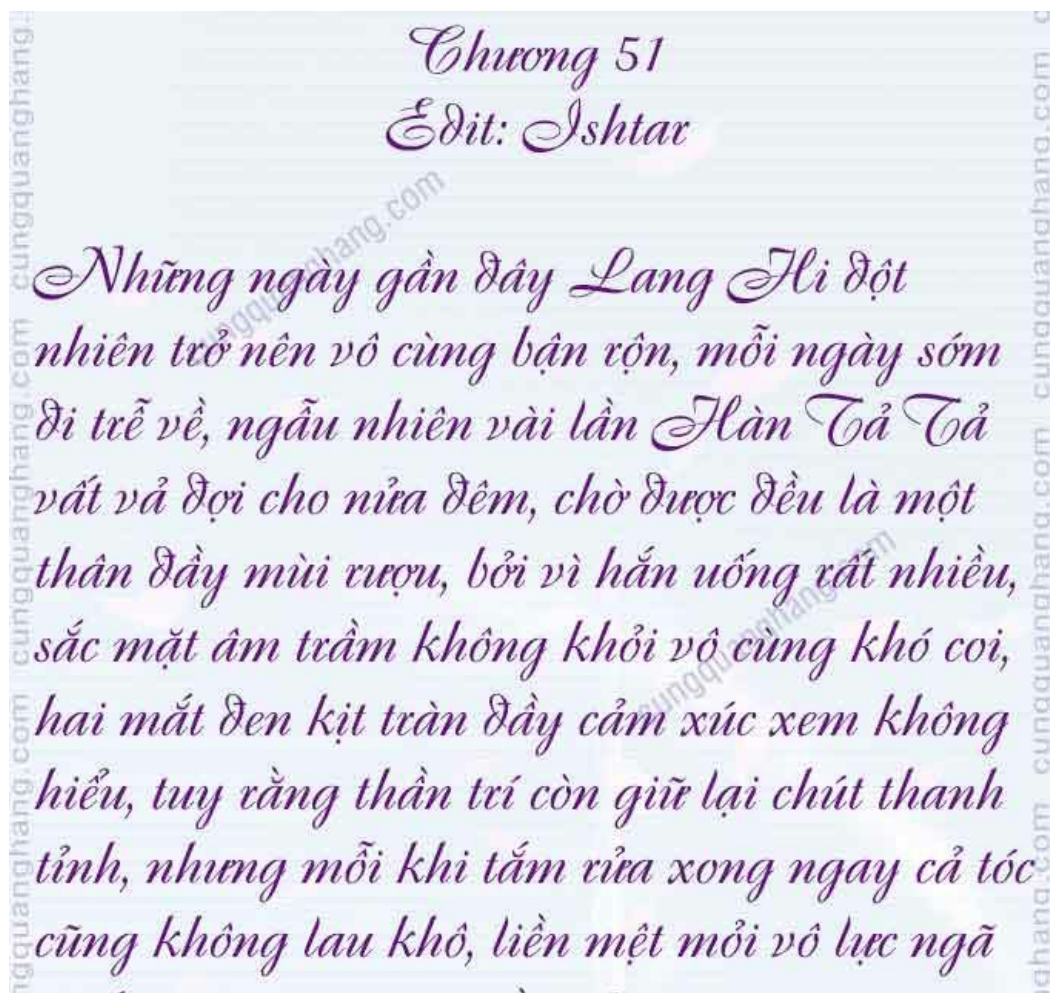
Nghênh thân: đúng ngày lành tháng tốt, tân lang đến nhà tân nương chính thức rước về nhà mình.

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 51

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

xuống giường nặng nề ngủ.

Hàn Tả Tả biết hẳn nhất định là gặp phiền toái khó giải quyết, nhưng chuyện liên quan đến công việc của hắn cô đều không hiểu, mỗi lần hỏi hắn, Lang Hi đều chỉ nhẹ nhàng bâng quơ giải thích, bởi vì vài ngày trước cùng cô đi du lịch, cho nên công việc còn tồn đọng cần giải quyết rất nhiều, trong khoảng thời gian này vô cùng bận rộn không thể thư thái được.

Hàn Tả Tả tự nhiên không tin lí do thoái thác này của hắn, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt luôn luôn sắc bén của Lang Hi, thỉnh thoảng lại không che giấu được sự mệt mỏi, cô cũng không đành lòng tiếp tục truy hỏi hắn nữa, chỉ có thể đau lòng ngồi xõm bên giường, cẩn thận nhẹ nhàng, giúp người đàn ông đã muốn ngủ say lau khô tóc, để tránh cho hắn sáng mai tỉnh dậy lại đau đầu.

Hàn Tả Tả rất muốn vì hắn làm chút gì đó, lại cảm thấy vô lực, tuy rằng cảm động Lang Hi đối với cô cẩn thận bảo hộ, nhưng lại khó tránh khỏi cảm thấy phiền muộn. Có không phải là cô gái mảnh mai yếu đuối có thói quen núp ở sau lưng người khác, tuy rằng nội tâm khát cầu ỷ lại, nhưng cô lại càng muốn, hai người có thể giúp đỡ lẫn nhau, ngang hàng kẻ vai chiến đấu.

Nhưna Lana Hi cái gì cũng không chịu

nói, thậm chí ngay cả Chu gia cũng không cho cô trở về một mình.

Hàn Tả Tả bị đè nén đến cực điểm, đối mặt với thái độ cường ngạnh lạ thường của Lang Hi nhưng cô cũng không thể làm gì khác được.

Trở lại Mia tiếp tục công tác, giải quyết những công việc còn tồn đọng trước đó, Hàn Tả Tả nhớ tới Tang Đồng vẫn còn đang quay phim, liền dành ra chút thời gian đi tới phim trường.

Mùa mùa thu vô cùng lạnh lẽo, vừa rồi đã đổ xuống hai trận mưa, thời tiết rõ ràng không còn nóng bức như những ngày trước đó, thời tiết này, làm cho koong khí của thành phố T trảm ngập cảm giác mát mẻ.

Hàn Tả Tả rất biết cách ‘đối nhân xử thế’, trên đường đến phim trường cố ý mua không ít ăn, đều là những món có thể làm ấm người, mang đi phân chia cho đoàn làm phim.

Bỏ ra chút ít ấy cũng không tính là cái gì, lại có thể xúc tiến thêm những mối quan hệ, Hàn Tả Tả cũng không có hy vọng xa vời dựa vào những việc nhỏ nhất đó mà mượn sức những người này, nhưng cũng hiểu được đạo lý lời đồn đãi có thể chết người, chỉ hy vọng tương lai Tang Đồng lại gặp khó khăn gì, có thể bắt đi một số người bỏ đá xuống giếng.

có thể với có một số người có tư tưởng ghen.

Bộ phim này kỳ thật cũng không dễ quay, nữ nhân vật chính lại là ca kỹ nổi danh thời dân quốc, không chỉ diễn xuất phải tốt, khả năng ca hát cũng phải không tệ.

Tang Đồng ở phương diện ca hát rất có thiên phú, nhưng không có nghĩa là phương diện diễn xuất có thể tiếp thu tốt được, đặc biệt là khảo nghiệm diễn xuất không chỉ có chất giọng, còn phải có một vài động tác phức tạp khi diễn trên sân khấu.

Chuyện này không phải một sớm một chiều có thể làm được, đạo diễn lại vô cùng nghiêm khắc, mặc dù có diễn viên đóng thế, Tang Đồng cũng không muốn lười nhác, toàn tâm toàn ý ở đây luyện tập, còn lễ phép chào hỏi những người trong đoàn phim, khiêm tốn thỉnh giáo.

Cho nên Hàn Tả Tả bất ngờ đến thấy được tại trung tâm cái máy quay là Tang Đồng đang mặc trang phục diễn xuất ca hát, nhất thời hoảng sợ.

Ngắn ngủn mấy ngày không gặp, sao lại gầy thành bộ dáng này?

Hàn Tả Tả đối với diễn xuất cũng không có mấy hiểu biết, ở đây nhìn hồi lâu cũng nhìn không ra bao nhiêu kỹ xảo, lại nói đóng phim đối với cô mà nói là một chuyện vô cùng buồn tẻ, từng cảnh quay một đều phải lặp đi lặp lại,

thậm chí một động tác đều phải lặp lại quay rất nhiều lần, nếu như xảy ra trên người cô, phỏng chừng đã sớm phát điên.

Thời điểm nghỉ ngơi, Tang Đồng ngạc nhiên đi tới, Hàn Tả Tả mỉm cười đi qua, lập tức liền phát hiện cô ấy có điểm không thích hợp.

"Tang Tiểu Đồng, cậu sao lại thế này?"

Tang Đồng bị quát lên như vậy, sợ tới mức suýt nữa nhảy quỵnh lên, ánh mắt mờ mịt hồi lâu, mới chậm rãi khôi phục thanh tĩnh.

"Đại tả, sao cậu lại tới đây?" Tang Tiểu Đồng kinh ngạc vui mừng đi tới ôm chầm lấy cô, "Mất tích lâu như vậy, tớ còn tưởng rằng cậu sinh nghỉ để chứ!"

Nghe được "Nghỉ để", Hàn Tả Tả sắc mặt lập tức có chút mất tự nhiên, không hiểu sao lại liên tưởng đến Lang Hi lúc nào nói bên cửa miệng "Thời gian nghỉ kết hôn",

"Tuần trăng mật", có chút chột dạ tránh né, vội ho một tiếng hỏi: "Cậu vừa rồi làm sao vậy, tớ gọi cậu cả ngày cũng không phản ứng?"

Tang Đồng ngẩn người, dường như không có việc gì nói: "Nga, không có gì, cố lẽ là quá nhập vai, nhất thời vẫn chưa thoát ra được!"

Hàn Tả Tả cũng không có để ý, nhìn xung quanh một vòng hỏi: "Tiểu Lưu đâu,

sao không thấy cô ấy đâu?"

Tiểu Lưu là trợ lý trước đó Hàn Tả Tả sắp xếp cho cô.

Tang Đồng uống một ngụm nước nói:

"Mẹ cô ấy ngã cầu thang, bị thương khi đang khâu vá thuê nên giờ không động đậy được, tớ cho cô ấy nghỉ hai ngày ở nhà chăm sóc mẹ mình rồi."

Hàn Tả Tả gật gật đầu không hỏi đến nữa, quan tâm đánh giá cô: "Cậu gần đây có khỏe không, quay phim vất vả như vậy, cậu cũng phải chú ý chăm sóc bản thân một chút, nhìn cậu này, mảnh khảnh như cây tăm, không cần hóa trang cũng có thể diễn vai nữ quỷ được rồi!"

Tang Đồng nghe vậy nhưng lại vui cười đi đôm, đắc ý dào dạt nói: "Hắc, khó được a, cậu cũng khen tớ có dáng người ma quỷ!"

Trước đó muốn giảm béo giảm mãi vẫn không được, giờ tớ đã thon thả hơn cậu rồi, cậu là đang ghen tị với dáng người xinh đẹp của tớ có phải hay không?"

"Ta cũng thật không ngờ cậu lại có dáng người gầy như que củi của ma quỷ đấy!"

Hàn Tả Tả liếc mắt xem thường, hơi hơi trào phúng cười nói: "Thành phố T hiện đang có gió loén, cậu cẩn thận ngày nào đó bị gió thổi qua, bị bẻ gãy làm đôi!"

Hàn Cẩm Cẩm từ trong túi lấy đồ ăn ra cho cô, thân thiết nói: "Trước tiên tạm lấp bụng đã, vừa mới nghe đạo diễn nói, cảnh diễn này phân đoạn rất nhiều, buổi tối còn phải đẩy nhanh tốc độ, cơm của đoàn làm phim nuốt không nổi, cậu hãy ăn tạm chút điểm tâm này trước đi!"

Tang Đồng hai mắt tỏa sáng, khẩn cấp đoạt thức ăn lại, vừa ăn vừa không quên nói: "Cậu cũng đừng lấy một chút đồ ăn liền dụ được tớ, cậu trọng sắc khinh bạn bỏ lại tớ, không biết đã cùng ai trốn đi du lịch, phong lưu khoái hoạt nhiều ngày như vậy, nếu không mang quà đến cho tớ, tớ sẽ không bỏ qua cho cậu!"

Tang Đồng vừa nhét đồ ăn vào miệng, vừa khẽ nhúm mày, hàm hồ hỏi: "Nói đi, 'Tứ lang' kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, tớ mấy ngày nay đã đem tất cả nam diễn viên nam ca sĩ đều nghiên cứu qua một lần, thật sự không phát hiện ra người nào đang có gian tình với cậu..."

Hàn Cẩm Cẩm đối với tính nhiều chuyện dai dẳng của cô ấy tâm sinh cảm giác sâu sắc không nói gì: "Ăn cái gì cũng không lấp được miệng cậu lại! Yên tâm đi, quà tí nữa tớ sẽ đưa cho cậu!"

Hai người đang trò chuyện, vai nữ chính số hai – đối thủ của Tang Đồng liền đi tới

mỉm cười cầm trong tay chút đồ ăn vặt, vừa ăn vừa nhiệt tình hỏi: "Buổi tối sau khi kết thúc công việc chúng ta hãy đi bar thả lỏng một

chút! Thế nào, hiếm khi người đại diện của em cũng đến đây, cùng đi uống một chén?"

Tang Đồng nhất thời vẻ mặt cầu xin: "Chị Phương, chị cũng đừng kích thích em a! Rõ ràng đêm nay em bị đạo diễn lôi kéo tăng ca, không biết khi nào thì mới kết thúc công việc đâu, sao có thể như bọn chị thoải mái tự do đi chơi nha!"

Phương Giai so với Tang Đồng ra diễn sớm hơn vài năm, vẫn luôn không nóng không lạnh, mấy bộ phim từng tham gia cũng rất bình thường, nhưng cô ấy cũng có chút lai lịch, Tang Đồng mặc dù so với cô ấy có danh tiếng hơn, cũng phải tôn kính gọi cô ấy một tiếng chị Phương.

Phương Giai nhún vai, tiếc nuối nói: "Chị suýt quên mất, em nhưng là tâm phúc của đạo diễn! Được rồi được rồi, em ngoan ngoãn bán mạng đi thôi, chị đây phải đi hưởng thụ một phen, những ngày qua nóng bị lửa đốt, chị sắp phát điên rồi đây!"

Phương Giai trêu ghẹo vài câu, liền hi hi ha ha rời khỏi.

Tang Đồng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Ca Ca kỳ quái nói: "Làm sao vậy, đây là?"

Tang Đồng lắc lắc đầu, chần chờ một lát, đề thấp thanh âm nói: "Bình thường cùng cô ấy đi ra ngoài chơi cũng không có gì, hiện nay nên chú ý! Cậu cũng biết cô ấy có vẻ... chịu chơi, thích đi một số nơi mờ ám, thanh danh cũng không được tốt cho lắm. Công ty đã sớm nhắc nhở chúng ta, muốn chúng ta trong khoảng thời gian này bớt phóng túng một chút, đừng để người khác nắm được thóp!"

Hàn Ca Ca nhú nhú mày, lúc trước cô nghỉ phép mấy ngày, rất nhiều tin tức cô không được biết, hai ngày lại bận tới bận lui, còn phải lo lắng cho Lang Li, việc này cô không mấy chú ý tới.

"Đến tốt cùng sao lại thế này?"

Tang Đồng bĩu môi: "Cũng không có gì, cùng lắm thì, hình như là bởi vì thành phố T thay đổi lãnh đạo gì đó, lúc này quan mới nhậm chức, nên ra tay thị uy nha! Công ty sợ chúng ta không biết kiềm chế bị nắm nhược điểm, liên lụy Mia trở thành cái đích cho người ta nhắm đến, cho nên nghiêm lệnh chúng ta phải tự giác tuân thủ một chút!"

Tang Đồng như là nghĩ tới việc gì, thuận miệng nói: "Trong khoảng thời gian này trong giới hình như không mấy yên ổn, ngay cả Khôi Hoàng đều điều động, Mia

chúng ta đương nhiên phải hành sự khiêm tốn một chút..."

Hàn Tả Tả biến sắc, lo lắng bắt lấy cô hỏi:

"Cậu nói cái gì? Khôi Hoằng làm sao?"

Tang Đồng rất hiếm khi thấy cô kích động như vậy, không khỏi giạt mình, chậm chạp nói: "Tớ, tớ cũng không rõ ràng lắm, nghe đâu hình như Khôi Hoằng có làm chút giao dịch mờ ám gì đó, viện kiểm sát đã muốn

điều tra ..."

Hàn Tả Tả tâm đột nhiên trầm xuống, sắc mặt cũng trở nên càng ngày càng khó coi.

Tang Đồng kỳ quái nhìn cô, giơ tay qua lại ở trước mặt cô: "Cậu làm sao vậy? Khôi Hoằng gặp chuyện không may cậu kích động như vậy làm gì?"

Tang Đồng hoài nghi xem xét cô, ánh mắt vừa chuyển, hề hề cười hỏi: "Không phải là vì 'Tứ Lang' thân bí nhà cậu là người của Khôi Hoằng chứ?"

Hàn Tả Tả phục hồi lại tinh thần, lắc lắc đầu không muốn nhiều lời, thản nhiên nói sang chuyện khác nói: "Đúng rồi, trong khoảng thời gian này tớ không ở đây, Lạc nhị gia không tiếp tục quấy rầy cậu đi chứ?"

Tang Đồng quả nhiên bị đòi đi chú ý, trên mặt lập tức hiện ra thần sắc căm giận:

"Điema nói nữa. cái tên lưu manh kia aiionsa

như cao dán dính chặt trên lưng, muốn gỡ ra cũng không được! Hôm nay hẳn không có tới, cậu cũng không biết hẳn có bao nhiêu đáng ghét đâu, đuổi cũng đuổi không đi!"

Tang Đồng vừa nói liền giận không thể át, tuôn ra một tràng những oán giận đầy bụng của những ngày qua.

Hàn Tả Tả lơ đãng nghe, ngẫu nhiên đáp lại hai câu, suy nghĩ lại chuyển tới trên người Lang Hi.

Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, Tang Đồng không thể không tiếp tục quay phim.

Hàn Tả Tả vỗ vỗ cô trán an nói: "May là hiện tại thời tiết không nóng như trước, cậu cố chịu khó vất vả một thời gian, chờ phim quay xong, tớ sẽ xin với công ty cho cậu nghỉ ngơi vài ngày!"

Tang Đồng vẻ mặt ai oán, không tình nguyện gật gật đầu, đi được ba bước lại quay đầu nói: "Vậy cậu nhớ rõ không có việc gì thì đến trường quay thăm tớ a!"

Hàn Tả Tả thật sự không đợi nổi ở trường quay nữa rồi, lập tức vội vàng rời đi, vừa lên taxi liền gọi điện thoại cho Lang Hi.

Đợi hồi lâu mới có người nghe máy, Hàn Tả Tả vội vàng mở miệng: "Anh ở đâu?"

Có phải Khôi Hoàng đang gặp khó khăn hay không? Sao anh lại không nói cho em

biết, hiện tại tình huống thế nào?"

Vừa có người nghe máy liền ào ào tuôn ra cả đồng vấn đề, nhưng đối phương một chút phản ứng cũng không có, đành một lát mới do dự mà mở miệng: "Kia... Chị dâu, lão đại hiện tại đang họp!"

Hàn Tả Tả trong nháy mắt trầm mặc, sau một lúc lâu liền thân nhiên hỏi: "Cậu là ai?"

Đối phương thanh âm rõ ràng còn rất tuổi, nghe thế lập tức kích động tự giới thiệu: "Chị dâu, em là Khâu Lâm a! trợ thủ đắc lực tài giỏi nhất của lão đại! Chị dâu nhất định đã nghe lão đại nhắc tới em rồi đúng không?"

Em đối với chị dâu ngưỡng mộ đã lâu, nay được nghe thấy giọng nói của chị dâu, ai nha, em rất kích động, không làm chị dâu sợ chứ?"

Hàn Tả Tả trên trán nổi đầy gân xanh:

"Khreu trợ lý..."

"Chị dâu!" Khâu Lâm rất không vui oán giận nói, "Chị còn khách khí với em làm gì nha? Gọi em A Lâm là được rồi!"

"A, Lâm!" Hàn Tả Tả khóe miệng vừa kéo, cố gắng bình tĩnh hỏi, "Lang Hi đang họp?"

Khâu Lâm chân chó nói: "Đúng vậy, đợi lát nữa họp xong, em liền nói với lão đại..."

Chị dâu có gì cần dặn dò không?"

Hàn Tả Tả thật muốn quăng một cái hất

văng Khâu Lâm đến tận chân trời!

Chị dâu, chị dâu, chị dâu... Ai là chị dâu của anh! Tôi là bà cô của anh thì có!

Bất quá lúc này, Hàn Tả Tả oán thăm thì oán thăm, vẫn lo lắng tiếp tục hỏi: "Các anh đang gặp khó khăn đúng hay không?"

Tôi nghe nói Khôi Hoàng bị chút phiền phức..."

"Chị dâu, chị đừng lo lắng!" Khâu Lâm nghĩ khi thoải mái mà nói, "Trước đó bọn em đã bố trí tốt lắm, Khôi Hoàng chắc chắn sẽ bình yên vô sự, nếu không thì còn có Chu lão tướng quân giúp đỡ, chị dâu, chị liền an tâm đi!"

Không biết Khâu Lâm rốt cuộc lấy tị tin như thế ở đâu ra, hay là đã được Lang Hi dặn dò trước, mặc kệ Hàn Tả Tả thử như thế nào, đều không thể đề cập tới khốn cảnh hiện nay.

Hàn Tả Tả vừa tức vừa vội, chỉ phải lãnh nghiêm mặt cúp điện thoại.

Khâu Lâm buông đi động, lau mồ hôi lạnh sau ót, quay sang đối với Lang Hi nịnh nọt cười: "Lão đại, biểu hiện của em anh vừa lòng không?"

Lang Hi nhàn nhax ngồi trên ghế, ngón trở hạ xuống, không nhanh không có tiết tấu gõ trên mặt bàn, không chuyển mắt nhìn hấn,

nghe vậy chậm rãi mở miệng: "À Lâm!"

Trên trán Khâu Lâm rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh, cười khan nói: "Hắc hắc, lão đại, em cũng không phải người ngoài, này không phải là kéo gần quan hệ với chị dâu, thân cận một chút chị ấy mới sẽ không nảy sinh nghi ngờ với em sao!"

Lang Hi mặt không chút thay đổi nhìn hắn: "Nga, phải không?"

Đôi mắt Lang Hi tất cả đều là bất mãn, hắn còn không có được bảo bối gọi là A Hi dâu, Khâu Lâm thế nhưng nhanh chân hơn hắn! Thân cận? Hiề, thân cận!

Người phụ nữ của hắn, lại để người khác đi thân cận sao!

Khâu Lâm đau khổ nhăn mặt, hai tay đang cầm di động, thành kính dâng lên trước mặt hắn: "Lão đại, anh vì sao lại bằng mọi cách gạt chị dâu? Anh càng không nói cho chị ấy chân tướng, chị ấy không phải càng lo lắng sao?"

Lang Hi lắc lắc đầu, trầm giọng nói:

"Nói cho cô ấy biết, sẽ chỉ làm cô lo lắng vô ích mà thôi!"

Khâu Lâm không cho là đúng: "Chị dâu khôn khéo tài giỏi như vậy, cũng không giống như không thể gánh vác mọi chuyện a! Lão đại cho dù anh nói cho chị ấy biết cũng không

có gì, nói không chừng chị ấy còn có thể giúp một số việc thì sao!"

Lang Hì thân nhiên nói: "Cô ấy rất thông minh, sẽ phát hiện lúc này cố gắng bảo vệ Khôi Hoằng sẽ trả giá đắt như thế nào."

Khâu Lâm hơi hơi sững sốt, nháy mắt liền hiểu được ý của Lang Hì: "Lão đại, anh đối với chị dâu thật sự là... Ai, chị dâu nếu biết anh vì chị ấy mà cố gắng giữ lấy Khôi Hoằng, mạo hiểm và phiêu lưu lớn như vậy, trả giá nhiều tâm huyết như vậy, nhất định sẽ thực cảm động, đến lúc đó chị ấy còn không liền khăng khăng một mực đi theo anh sao!"

Lang Hì hờ hững lắc đầu: "Không, cô ấy sẽ áy náy."

Khâu Lâm há miệng thở dốc, lại đột nhiên không biết nên nói thêm gì nữa, hắn đi theo bên cạnh Lang Hì đã nhiều năm, tự nhiên biết lão đại có bao nhiêu sao cường thế, dưới lớp vỏ bề ngoài lạnh lùng kỳ thật là một người cô độc vô cùng, người khác nói hắn lãnh tình, kỳ thật hắn bất quá là đem những nhiệt tình đó, đều đặt vào người hắn để ý mà thôi.

Nếu thật sự là vô tình vô nghĩa, chỉ bằng những thủ đoạn lời đình, làm sao có thể khiến cho nhiều người trung thành như bọn họ đi theo?

Khâu Lâm đáy lòng sinh ra cảm động, khẽ mỉm cười thở dài: "Lão đại anh thật sự là sắn

mình cười cho vui. Lão bắt anh phải sự đi săn sóc, chị dâu thật sự rất hạnh phúc ... Ai, nếu em là nữ, khẳng định cũng muốn khẳng khẳng một mực yêu thương anh!"

Lang Hi sắc mặt khế biến, không thể tưởng tượng tròng mắt, ngữ khí trầm trọng nói:

"Điêng ghê tởm như vậy, tôi không có hiêng thú với cậu! Cho dù cậu là nữ, cũng không sánh bằng cô ấy!"

Khâu Lâm tươi cười cứng đờ, trong lòng cảm động cảm khái thán phục gì đó, toàn bộ đều biến thành mây bay, gió thổi qua lập tức biến mất vô tung.

Lang Hi khế mở miệng, không lưu tình chút nào ở trong lòng Khâu Lâm lại bổ thêm một đao: "Cho nên không nên suy nghĩ bậy bạ, vĩnh viễn cậu đều không có cơ hội!"

Khâu Lâm cẩn thận nhặt lấy những mảnh vỡ trong tim mình, thống khổ vô cùng kêu to: "Dời a, mày thật phũ phàng!"

Khâu Lâm: Lão đại, em hiện tại đã chuyển đổi giới tính, còn dùng được không?

Lang Hi: Vô dụng!

Khâu Lâm khóc sụt sùi, vì sao vì sao? cô ấy rút cuộc so với em tốt ở điểm nào?

Lang Hi: Hai điểm trước ngực!

Khâu Lâm tiếng khóc ngưng bắt: cái gì...

Lang Hi từ từ giải thích: Cậu đời này, thúc ngựa cũng không theo kịp "bộ ngực" của cô ấy!

Khâu Lâm:...

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Du được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 52

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 52 Edit: Ishtar

Hàn Tả Tả không hỏi thăm được tình huống cụ thể, Lang Hi gần đây càng lúc càng bận rộn, đã liên tục vài ngày không thấy bóng người rồi.

Học kỳ mới chính thức bắt đầu, những việc chuẩn bị cho khai giảng cũng rất nhiều, không chỉ phải đến trường làm đánh giá tổng kết, còn có các hạng mục của học kỳ mới, rồi lại thêm việc chọn chương trình học, môn học v.v. toàn bộ đều cần phải giải quyết sớm.

Nhưng, mặc dù trong khoảng thời gian này,

rộn này, Hàn Tả Tả mỗi đêm đều chờ Lang Hi trở về, không vì cái gì khác, chỉ vì cô muốn trong lúc khó khăn có thể ở bên cạnh hắn, cho hắn an tâm.

Hàn Tả Tả ở trong giới showbiz lăn lộn lâu như vậy, ít nhiều gì cũng có một vài quan hệ cần thiết, nhân tiện hỏi thăm tình hình của Khôi Hoàng, tuy rằng không rõ ràng tường tận lắm, nhưng theo những tin tức linh tinh cũng có thể nhìn ra tình trạng của Khôi Hoàng không được lạc quan.

Người của công - kiểm - pháp ra ra vào vào (công an - kiểm sát - tư pháp), đến lấy hồ sơ tài vụ mấy năm gần đây của công ty, hơn nữa một chuyến lại một chuyến đều đi tới tầng cao nhất của Khôi Hoàng.

Toàn bộ Khôi Hoàng lòng người hoảng sợ, những đối tác liên quan cũng thần hồn nát thần tính.

Ngay cả luôn chắc chắn như Lang Hi đều cảm thấy đau đầu, Tôn Hồng

Lượng lần này là muốn làm đến cùng, ắt phải sử dụng đủ mọi biện pháp mới có thể

dừng tay.

Khâu Lâm tuổi trẻ khí thịnh, cho tới nay đều là tràn đầy sức sống, bộ dáng hăng hái, mấy ngày nay thật là vất vả, cảm đều đã lún phún râu, thời điểm ôm tư liệu đến cho Lang Fi nhìn không được lại khuyên nhủ: "Lão đại, Khôi Hoàng tiêu phí của chúng ta đã rất nhiều tiền của, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ đẩy chúng ta đi xuống..."

Ngón tay Lang Fi đang lướt nhanh trên bàn phím, nghe vậy thản nhiên nói:

"Hiện tại đã đâm lao thì phải theo lao, nếu lúc này buông tay, chính là tự mình dâng lên chúng cứ phạm tội."

Khâu Lâm mặt ử mầy ề đi tới đi lui, có chút táo bạo nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu không đến nhờ Chu lão gia? Hiện tại đang trong giai đoạn căng thẳng, ai cũng lo tránh còn không kịp, em đã liên lạc với những người ngày trước có quan hệ khá tốt với chúng ta, cũng không có một ai cho câu trả lời chắc chắn!"

Mười ngón tay Lang Fi dừng lại, hần so với ai khác đều rõ ràng nguy cơ trước mắt

hơn, trầm mặc hồi lâu mới nói: "Tôi sẽ đem tài sản chuyển đến danh nghĩa của các cậu, lúc này đã không thể xoa dịu được tình hình nữa rồi, cậu hãy dẫn mọi người rời khỏi đi."

Khâu Lâm đột nhiên biến sắc, tức giận hỏi: "Anh xem bọn em là gì chứ? Cùng phú quý không thể chung hoạn nạn sao? Lão đại, anh, anh... Anh không đi, bọn em tuyệt đối sẽ không đi!"

Khâu Lâm rống xong lời này, đã bình tĩnh lại ít nhiều, trầm ngâm một lát, hai mắt bỗng sáng ngời, vỗ tay hoan hô nói: "Đúng vậy, cùng lắm thì chúng ta đi trước là được! Lúc trước thu mua Khôi Hoàng chính là lấy danh nghĩa của Việt ca... Giờ đem Khôi Hoàng ngoài mặt thì giao vào trong tay hắn, chúng ta đi nước M tránh trận phong ba này, chờ thêm vài năm rồi trở về..."

Lang Hi không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: "Không được, tôi không thể đi!"

Khâu Lâm gấp đến độ xoay quanh: "Sao

tại không theo đi? Anh ta... Vì chị dâu?"

Khâu Lâm chán chường thở dài, bất đắc dĩ nói: "Anh không đi hỏi một chút làm sao mà biết chị dâu không muốn đi theo anh?"

Chị ấy là một người trọng tình trọng nghĩa như vậy, nhất định sẽ hiểu cho sự khó xử của anh..."

Lang Hi hờ hững nói: "Biện pháp này hãy tạm gác lại đến phút cuối, chúng ta còn có thể chống đỡ được vài ngày!"

Khâu Lâm bất đắc dĩ, một lần nữa vuốt mặt liền phẫn chấn hẳn lên, trước khi ra khỏi văn phòng còn thật nghiêm túc nói: "Lão đại, bọn em theo anh lâu như vậy, tuyệt sẽ không ở lúc này lựa chọn bỏ bỏ giữ mình! Lại nói, chúng ta tham gia mua bán vũ khí vốn cũng không tính là trái pháp luật, cũng không phải là buôn lậu đơn thuần, cho dù bị bọn khốn khiếp kia qua sông đoạn cầu, cùng lắm thì đi vào ngồi vài năm, dù sao cũng sẽ không mất mạng! Cho nên, anh cũng đừng nghĩ một mình gánh toàn bộ trách nhiệm!"

Văn phòng không có một bóng người,
Lang Hi kinh ngạc tựa lưng vào ghế
ngồi, hồi lâu mới nhẹ nhàng mà thở dài ra
tiếng.

Lang Hi mãi đến khuya mới tan tâm trở
về, cũng không phải vì hấn thực sự bận rộn,
mà là không dám đối mặt với những lời
truy hỏi của Hàn Tả Tả, hấn không
quen nói dối, nhưng trâm mặc mà chống đỡ
sẽ làm cô càng thêm lo lắng.

Về đến nhà, Lang Hi kinh ngạc phát
hiện Hàn Tả Tả còn chưa ngủ, ngồi ở
trên sô pha, chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, đang
trừng mắt nhìn chăm chăm tivi.

Hàn Tả Tả nghe thấy tiếng động đột
nhiên cả kinh, vội vàng quay đầu cười nói:
"Anh đã về rồi?"

Chỉ vồn vồn bốn chữ bình thường, giống
như người vợ đang đợi chồng mình đi làm
về, có loại ấm áp hianr dị yên ả, lại làm
cho đáy mắt hấn trong phút chốc hiện lên sự
phức tạp.

Trái tim Lang Hi giống như bị một

con sâu không biết tên cắn một ngụm, chột
căng cứng nhói đau, là cảm giác ngứa râm
ran và đau đốn chỉ chít, trong lúc nhất thời
thế nhưng không biết đáp lại cô như thế nào.
Hàn Tả Tả gương mặt mỉm cười, hai
mắt lại hiện lên sự lo lắng không thể che
giấu được.

"Lang Hi, em chờ anh thật lâu, thiếu chút
nữa nghĩ rằng anh sẽ không trở lại..."

Lang Hi chậm rãi đi tới, ngồi xổm trước
mặt cô, đỡ lấy vai cô, cúi đầu thở dài: "Em
ở nơi này, sao anh có thể không trở lại."

Hàn Tả Tả chưa sót cười rộ lên: "Em
biết em nói lời này anh khẳng định lại
muốn qua loa cho có lệ với em... Nhưng
mà Lang Hi, quan hệ giữa chúng ta cho
tới bây giờ đã chặt chẽ khăng khít như vậy,
chẳng lẽ đối với anh, em không có quyền
được biết rõ mọi chuyện sao? Em hiểu
được anh không muốn để em lo lắng, nhưng
anh không nói cho em biết, em sẽ miên man
suy nghĩ, em sẽ sợ hãi..."

Hàn Tả Tả từ nhỏ đến lớn đều là bộ dáng không sợ trời không sợ đất, cứng cỏi dũng cảm, kiên cường quyết đoán, rất hiếm khi trông thấy cô yếu đuối. Cho nên hiện tại, đôi mắt đá mèo luôn bình tĩnh kia đã tràn ngập mê ly, cô cứ vậy nhu nhược nhìn Lang Hi, nhẹ giọng nói "Em sẽ sợ hãi", khiến cho phòng tuyến cứng rắn cuối cùng của hắn, trong khoảnh khắc sụp đổ. "Thực xin lỗi..."

Hàn Tả Tả nâng tay che lại môi hắn, lắc lắc đầu nói: "Anh không cần xin lỗi em, em lựa chọn anh, sẽ không sợ cùng anh đối mặt với bất kỳ khó khăn gì... Nhưng em sợ anh cái gì cũng đều tự mình gánh vác, khiến cho em trong lúc đó mơ hồ liên mất đi anh. Lang Hi, em không muốn luôn phải từ miệng người khác nghe được tin tức của anh!"

Lang Hi cầm tay cô, tinh tế hôn nhẹ đường vân trong lòng bàn tay cô, hồi lâu mới hạ quyết tâm nói: "Nếu... Anh không thể không rời đi, em có thể đi cùng anh hay không?"

Hàn Tả Tả ngẩn người, hiển nhiên không phản ứng kịp lời hấn vừa nói.

Lang Hi ngẩng đầu lên nhìn cô, sâu thẳm trong đáy mắt hấn hiện lên tia sáng rất nhỏ, mang theo sự kỳ vọng khó có thể nắm bắt được.

Hàn Tả Tả nhú nhú mày: "Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ..."

Đúng như bên ngoài đồn đãi, Khôi Hoàng đã thực hiện những giao dịch mờ ám gì đó?"

Lang Hi cố chấp cùng cô đối diện, bình tĩnh hỏi: "Trả lời anh, em có nguyện ý đi cùng anh hay không?"

Hàn Tả Tả có chút dở khóc dở cười, vuốt ve sườn mặt của hấn, có chút bất đắc dĩ nói: "Anh dù sao cũng phải nói cho em biết nguyên nhân chứ? Đột nhiên anh nói muốn em bỏ đi cùng anh... Lang Hi, nơi này là nơi em lớn lên, có người thân của em, bạn bè của em, còn có việc học cùng sự nghiệp vừa mới bắt đầu của em! Anh không thể không có bất kỳ lý do gì mà bảo

làm sao có thể đáp ứng?"

Tia sáng trong mắt Lang Hi từng chút một vụt tắt, cúi mắt hờ hững hỏi: "Trong lòng em anh xếp thứ mấy đây?"

Hàn Tả Tả ngạc nhiên: "Cái gì?"

Lang Hi lạnh giọng mở miệng: "Người thân, bạn bè, việc học, sự nghiệp... Vậy anh xếp thứ mấy? Hay là nói, trong lòng em, căn bản chưa từng nghĩ tới anh?"

Hàn Tả Tả gắt gao nhàu mày: "Không phải như thế! Lang Hi, những cái này căn bản không thể so sánh được... Vì sao nhất định phải lấy hay bỏ? Đây rõ ràng là không thể tách rời, không hề xung đột lẫn nhau! Mặc kệ là người thân bạn bè hay là anh, vì sao không thể cùng tồn tại?"

Hàn Tả Tả dừng một chút, biết hấn đột nhiên hỏi như vậy nhất định là có nguyên nhân, áp chế nặng nề trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của hấn, ôn nhu hỏi: "Lang Hi, nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..."

Lang Hi mặt không chút thay đổi đứng

lên ngôi đối diện với cô, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Đúng như bên ngoài đồn đãi, Khôi Hoàng có một số giao dịch ngầm, tuy rằng không thể công khai, nhưng nó đã được cho phép, vốn nghĩ rằng bình an vô sự, nhưng Tôn Hồng Lượng mới lên nhậm chức, muốn đánh trống thị uy, tất nhiên phải chọn Khôi Hoàng để ra tay..."

Lang Hi nói còn chưa nói xong, sắc mặt Hàn Tả Tả liền trắng bệch, thất kinh bất lấy hấn hỏi: "Anh, anh làm sao có thể..."
Hàn Tả Tả hít một hơi thật sâu bắt buộc chính mình tỉnh táo lại: "Những chuyện khác em không muốn biết, em chỉ muốn anh nói cho em biết, anh sẽ không có việc gì!"

Lang Hi yên lặng nhìn cô không nói.
Hàn Tả Tả chỉ cảm thấy đầu óc ong một tiếng, như có trăm ngàn chiếc chùy sắt cùng nhau đánh thật mạnh vào đầu cô, đau đến nỗi đầu cô như muốn nứt ra.

Hàn Tả Tả há to miệng, mới phát hiện cổ họng khô khốc lời hai, cố gắng lấu lại

giọng nói, thanh âm run run không chế không được tiết lộ sự kinh hoàng tột độ lúc này của cô.

"Ông nội sẽ không bàng quan đứng nhìn... Cho nên, anh sẽ không có việc gì, đúng hay không?"

Ánh mắt Lang Hi chậm rãi nhu hòa lại, cúi đầu thờ dài ôm cô vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng cô để cho cô trấn định lại, vừa lạnh nhạt nói: "Tiếp tục ở trong nước chống đỡ, kết quả sẽ như thế nào anh cũng không biết."

Hàn Tả Tả hốt hoảng đầu óc trống rỗng, nhưng lại nhanh ý bắt lấy cọng rơm cứu mạng trong lời nói của hắn: "Anh nói là tiếp tục ở trong nước... Anh xuất ngoại, đi nước M có thể tránh cho kết cục tệ nhất hay không?"

Lang Hi không trả lời vấn đề của cô, thần sắc bình tĩnh giải thích nói: "Công - kiểm - pháp đã niêm phong tài khoản ngân hàng của Khôi Hoàng, mặc dù trước đó anh đã đắp vào những khoản còn

thiếu, những người đó đã cố tình không hẳn sẽ không tìm ra được dấu vết... Tôn Hồng Lượng sờ dĩ nhắm vào Khôi Hoàng ra tay thị uy, là vì thân phận của anh. Con của Chu Quảng Vinh còn bị chèn ép, những người khác tự nhiên sẽ bị kinh sợ không dám làm càn."

Lang Hi cúi đầu, xoa xoa đầu cô thản nhiên tiếp tục nói: "Hiện tại, ông ấy tất nhiên phải giữ lấy Chu gia."

Chu Quảng Vinh lo lắng, vĩnh viễn đều là lợi ích của Chu gia.

Dậy lòng Hàn Tả Tả nháy mắt trầm xuống: "Cho nên... Anh chỉ có thể ra nước ngoài mới có thể an toàn phải hay không?"

Lang Hi trầm mặc một lát, run giọng hỏi: "Như vậy, em nguyện ý theo anh đi sao?"

Hàn Tả Tả cúi đầu không dám nhìn tới hắn, thậm chí ngay cả một câu có lẽ cũng nói không nên lời. Trong lòng giống như nhắc lên phong ba bão táp, quay cuồng cuốn bay tất cả suy nghĩ của cô.

Hàn Tả Tả khó xử cắn môi, cô luyến

tiếc Lang Fi, nhưng cũng không thể ích kỷ bỏ lại mẹ cô được... Nơi này là nơi cô lớn lên, chứa đựng toàn bộ ký ức của cô, đột nhiên bắt cô bỏ xuống toàn bộ, đi theo Lang Fi đến một đất nước xa lạ, muốn cô trong lúc nhất thời lựa chọn như thế nào đây.

Sắc mặt Lang Fi dần dần hiện lên một chút sáng tỏ, cho tới nay khuôn mặt luôn kiên nghị sắc bén, lúc này thế nhưng lại hiện ra sự thô lương vô cùng.

Hầu kết Lang Fi khó khăn lên xuống, hồi lâu mới khàn giọng nhẹ nhàng mà nói:

"Anh hiểu được... Em yên tâm, không nhất định sẽ phải đi đến bước đường đó, bây giờ còn chưa tới thời điểm cuối cùng, Khôi Hoàng vẫn có thể tiếp tục chống đỡ..."

"Không!" Hàn Tả Tả nhanh chóng lắc đầu, lại vẫn như cũ không chịu nhìn hắn, "Không cần như vậy, đừng vì em mà hy sinh nhiều như vậy..."

Hàn Tả Tả chậm rãi rời xa vòng ôm ấm áp của hắn, cau mày miễn cưỡng cười

cười, nụ cười ấy sơ sơ với nước mắt muốn trào
cười hơn, hai mắt mờ mịt doanh đầy nước
mắt, vẫn buồng bình không chịu rơi xuống.
"Lang Hi, anh đối với em thật sự rất tốt,
từ lúc bắt đầu đã lo lắng mọi chuyện cho
em, em lại cái gì cũng không giúp được
anh... Không không, anh đừng nói chuyện,
em biết anh muốn nói cái gì, anh muốn nói
anh là cam tâm tình nguyện ... Nhưng em
không có biện pháp yên tâm thoải mái
hưởng thụ tất cả mà anh đã đánh đổi!"

Hàn Tả Tả vươn tay không cho hấn mở
miệng, như con thuyền nhỏ bấp bênh, mờ
mịt trong biển mù rộng lớn không nơi
nương tựa, "Cho em một chút thời gian,
một chút là đủ, để em cẩn thận suy nghĩ...
Em phải cẩn thận suy nghĩ..."

Hàn Tả Tả thất hồn lạc phách xoay
người đi về phía cửa, Lang Hi đột nhiên
biến sắc, lạnh giọng mở miệng nói: "Đừng
đi!"

Hàn Tả Tả bước chân dừng lại, nhưng
không có quay đầu, mang theo sự mờ mịt vô
cùng cầu xin nói: "Xin anh, đừng đi theo

em! Yên tâm, em sẽ không có việc gì, em chỉ là... Cần ở một mình, cẩn thận suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ..."

Hàn Tả Tả dồn sức mở cửa, hoảng hốt lao đảo chạy đi.

Lạng Hi muốn đuổi theo, lại thấy chung không nhắc chân lên được, trong đôi mắt đen thẳm thâm thúy, tất cả đều là vô vọng giấy dựa.

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 53

Edit: Ishtar

Hàn Tả Tả hoảng hốt chạy đi, lúc này mới phát hiện sắc trời thật sự đã khuya .

Gũng may nhà Lang Hi cách trung tâm thành phố không xa lắm, nơi này là một trong những đoạn đường náo nhiệt nhất của thành phố T, cho nên mặc dù đã rất khuya rồi, chung quanh vẫn còn người và xe đi lại đông đúc, không phải là một đêm tối yên tĩnh và lạnh lẽo như cô vẫn nghĩ.

Hàn Tả Tả không biết nên đi chỗ nào, ban đêm vào cuối hè không khí mát mẻ hơn ban ngày rất nhiều, nhưng đi bộ thời gian lâu như vậy, không khỏi khiến người ta sinh ra cảm giác lạnh lạnh.

Hàn Tả Tả không có mục đích đi dọc theo con đường tiến về phía trước, xuyên qua rừng cây nhỏ, không biết lúc nào cô đã đi đến hồ nhân tạo kia.

Nơi này vẫn như cũ không thay đổi, ban đêm bên hồ cực kỳ im lặng, có thể nghe được thanh âm rất nhỏ của dòng nước

được thanh âm tại nhĩ của dòng nước
dao động khi có gió thổi qua.

Hàn Tả Tả ngồi trên chiếc ghế dài dưới
tàng cây, nhìn mặt hồ tĩnh lặng làm nổi
bật ánh đèn cách đó không xa, ánh sáng
lay động, khiến cô không khỏi nhớ tới
từng ở bên hồ, nụ hôn đầu tiên bị Lang
Hi mãnh liệt cướp lấy, khi đó trời cũng
đã khuya, chung quanh cũng vắng lặng
không một bóng người như lúc này, như
khi đó ánh trăng sáng ngời, trong suốt mê
ly, mà đêm nay, trăng tròn trên cao lại
làm cho người ta sinh ra cảm giác thật
cô tịch.

Nụ hôn đầu tiên, đã bị hung ác đoạt lấy
như thế, hiện tại ngấm lại, khi đó Lang
Hi tuy rằng bá đạo, nhưng cũng lại hoàn
toàn không có nửa phần kỹ xảo, chỉ nghe
theo bản năng, vụng về ngây ngô không
hề thua kém cô.

Nghĩ nghĩ, Hàn Tả Tả không tự giác nở
nụ cười, trong lòng lại tràn ra từng đợt
chua xót.

Gô vẫn cảm thấy bản thân mình thực
ích kỷ, trừ bỏ những người cô quan tâm,

những việc khác cô căn bản không để trong lòng. Gô so với đại đa số mọi người sống vất vả khó khăn, bởi vì cô tạo ra cho mình một vẻ ngoài dũng cảm gan dạ, che giấu những lo âu phiền muộn trong lòng, những thứ cô lưu tâm rất ít, bởi vì sợ một khi đã đặt nó trong lòng ngày nào đó sẽ mất đi.

Gho nên cô luôn đứng ở phía trước, từ nhỏ đến lớn, đều trong tư thế mạnh mẽ, để bảo vệ bản thân trước một số ít người khiến cô quan tâm để ý.

Thời gian càng về sau, người bên cạnh dần dần quen với việc cô mạnh mẽ, kiên cường, nghĩ rằng cô vĩnh viễn sẽ không bắn khoản, như một ngọn hải đăng bất diệt, dù mưa to gió lớn, cũng vẫn luôn kiên định chỉ dẫn và bảo vệ những người khác.

Thế nhưng, Hàn Tả Tả cô bất quá cũng chỉ là một cô gái bình thường, cô không cho phép bản thân 'thương xuân buồn thu', không có nghĩa là cô không có những tâm sự bắn khoản của những thiếu nữ mới lớn.

Khát vọng có một người để dựa vào, thường không phải luôn là những người yếu đuối, mà những người kiên cường nhất cũng có... Bởi vì kiên cường đã lâu, người khác cũng liên tục tập mãi thành thói quen, quên mất rằng cô cũng sẽ sợ, cũng sẽ mệt, cũng sẽ có thời điểm lực bất tòng tâm, cho nên khiến cho cô không thể không đeo lên bộ mặt kiên cường, để cho mọi người dựa vào.

Ghost nên kỳ thật, tận sâu trong tâm hồn Hàn Tả Tả, vẫn luôn khát vọng có một bờ vai để cô có thể thả lỏng bản thân, yếu đuối một lần mà dựa vào.

Thẳng đến khi gặp Lang Hi, cô mới biết được, nguyên lai cô không cần lại tiếp tục kiên cường nữa, cô cũng có thể như người khác tùy hứng, hưởng thụ quyền lợi tự do làm nũng khi còn trẻ.

Là Lang Hi, cho cô một bờ vai trầm ổn vững chắc dựa vào, làm cho cô ở thời điểm mệt mỏi có thể buông lỏng nghỉ ngơi. Gung là anh, cho cô niềm tin tuyệt đối, cho cô can đảm để tiến về phía

trước, không hề e ngại té ngã, bởi vì luôn luôn một cánh tay vững chắc bảo vệ ở phía sau cô, lúc nào cũng có thể vươn ra đỡ cô khi vấp ngã.

Hàn Tả Tả luyện tiếc người thân bạn bè, nhưng cô càng tham luyện Lang Hi đem đến cho cô cảm giác ấm áp và yên ổn.

Hiện tại, người luôn hy sinh tất cả để bảo vệ phía sau cô bị đặt lên bàn cân, mà một cán cân khác là trách nhiệm và nghĩa vụ làm con, là sự thật trời buộc.

Hàn Tả Tả vòng hai cánh tay ôm chặt lấy thân mình, chỉ cảm thấy sự lựa chọn lúc này, gian nan khó khăn vô cùng.

Hàn Tả Tả ngồi đối diện với hồ nước suy nghĩ một đêm, mãi đến lúc phía chân trời xuất hiện tia sáng đầu tiên, quảng trường bên hồ từng tốp người cao tuổi dần dần tụ lại để tập dưỡng sinh.

Bà lão đi đầu mở chiếc radio mang theo, âm nhạc du dương cùng tiếng chim hót, có một sự bình yên khó tả.

Hàn Tả Tả nhìn một ông lão tóc bạc phơ hướng về phía bà lão đứng đầu hàng ngũ đang múa kiếm luyện quyền làm mẫu, trong lòng còn ôm một chiếc áo khoác, đi đến bên người bà, lấy áo khoác phủ thêm cho bà, hai người nói với nhau vài câu, nhìn nhau cười liên theo tiết tấu âm nhạc chậm rì rì luyện thái cực kiếm.

Tư thế kia vô cùng thân thiết lại hết sức tự nhiên, là sự ăn ý hơn mười năm chung sống yêu thương nhau, tuy rằng rất đổi bình thường, nhưng cũng là tình cảm chân thật lắng đọng theo năm tháng.

Hàn Tả Tả đột nhiên nhớ lại không lâu trước kia, cô đã từng không chút nào dao động hứa hẹn với Lang Hi, tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh. Gòn có khoảng khắc trước bia mộ nơi đất khách xa lạ kia, cô đối với người phụ nữ đã yên giấc từ lâu đưa ra lời thề, nhất định sẽ làm cho Lang Hi hạnh phúc...

Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn đôi vợ chồng già cách đó không xa đang nhàn nhã tập dưỡng sinh, thẳng đến khi một bài tập

châm dứt, đến thời gian tạm nghỉ, cô mới bất thành linh nhảy dựng lên chạy đi.

Sáng sớm đầu thu mưa phùn lớt phớt, Hàn Tả Tả trái tim kịch liệt nhảy lên, lồng ngực giống như có cái gì đó đang phình ra, có cảm giác đau đớn như sắp nổ tung, nhưng không cách nào dừng lại bước chân đang chạy của cô.

Hàn Uyển theo thường lệ tám giờ ra khỏi cửa, Ghu Minh Nghĩa so với bà đã đi làm sớm hơn, bà cũng không lái xe, mỗi ngày ăn điểm tâm xong liền tản bộ đi đến trạm xe, ngược lại bà có thể rèn luyện thân thể.

Nhưng hôm nay, mới vừa đi đến cửa tiểu khu, liền nhìn thấy con gái ngồi xổm ven đường há miệng thở dốc, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, hai mắt sáng ngời nhìn bà, ánh nhìn có gì đó kỳ lạ.

Hàn Uyển kinh hãi, vội vàng chạy lại nâng cô dậy hỏi: "Tả Tả, con làm sao vậy? Tóc đều ẩm ướt, ngay cả quần áo cũng ướt đẫm ... Sao giờ này con lại ở đây? Đã xảy ra chuyện gì phải không?"

Hàn Tả Tả lắc lắc đầu, một đường chạy vội tới đây khiến cổ họng cô khô rát, thậm chí còn cảm nhận được mùi máu nhàn nhạt.

"Mẹ..." Hàn Tả Tả đột nhiên cảm thấy mũi mình lên men, gian nan mở miệng hỏi, "Mẹ, mẹ hạnh phúc sao?"

Hàn Uyển kỳ quái nhìn cô một cái, giọng nói chứa đầy lo lắng hỏi: "Tả Tả a, con làm sao vậy? Gọn đừng làm mẹ a..."

Hàn Tả Tả miễn cưỡng cười cười: "Mẹ, nếu... Nếu con vì hạnh phúc của bản thân mà rời đi, mẹ có giận con hay không?"

Hàn Uyển ngăn người, giúp cô lau đi mồ hôi trên trán, ôn nhu cười nói: "Bé ngốc, trước kia không phải mẹ đã nói với con rồi sao, con chim không rời khỏi tổ của nó vĩnh viễn cũng không học được cách tự bay. Gọn đã trưởng thành, có suy nghĩ của riêng mình, có thú mà bản thân muốn theo đuổi... Mẹ sao có thể ngăn cản con được đây?"

Hàn Tả Tả nhìn không được hai mắt đỏ

lên: "Xa mẹ con không nữa, con không yên lòng..."

Dung mạo của Hàn Uyển và Tả Tả kỳ thật không quá giống nhau, cặp mắt kia luôn ôn hòa nhu tình, ánh mắt trong suốt như mặt hồ yên tĩnh, ấm áp, lại có thể làm cho người ta cảm thấy bình thản.

Mà lúc này, đôi mắt ấy mang theo tia sáng hiểu rõ tất cả, tuy rằng khóe miệng chứa ý cười, nhưng cũng có chút u sầu nhàn nhạt.

"Tả Tả!" Hàn Uyển thương tiếc mà áy náy vuốt lại mái tóc hỗn độn cho cô, "Mẹ không phải là một người mẹ tốt, sau khi ba con qua đời, mẹ luôn đắm chìm trong sự đau khổ của bản thân, tinh thần sa sút rất lâu, khiến cho con không thể không trưởng thành, từ rất sớm đã phải

gánh vác trách nhiệm gia đình. Sau đó mẹ lại gả vào Ghu gia, trong lòng con không được tự nhiên mẹ không phải không biết... Bao nhiêu năm qua, con vì mẹ nhận hết ủy khuất, lại chưa từng có

những nhàn rỗi gì cả. Là mẹ thật có lỗi:

hầu phần ban ngày... Là mẹ thực cô đơn với con!"

"Mẹ!" Hàn Tả Tả ôm lấy bà: "Đừng nói như vậy, đây là con phải làm ..."

"Không!" Hàn Uyển cười cười, "Con phải làm, là dũng cảm theo đuổi thứ con muốn! Tả Tả, mẹ hiện tại rất hạnh phúc, Minh Nghĩa – ông ấy đối với mẹ rất tốt, con hãy yên tâm mà theo đuổi hạnh phúc của chính mình!"

Hàn Uyển sâu kín thở dài, con gái tốt cục cũng trưởng thành, sắp phải rời khỏi bà đi tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình rồi, tuy rằng trong lòng vẫn luôn lo lắng không nổi, nhưng vì tốt cho con gái, chung quy bà chỉ có thể cố vũ tiếp thêm sức mạnh cho con mà thôi.

Gó người làm mẹ nào, nguyện ý để con gái rời khỏi mình sao?

Lại có người làm mẹ nào, có thể nhẫn tâm ngăn cản con gái đi tìm hạnh phúc của nó sao?!?

Hàn Tả Tả đem đầu chôn ở trên vai bà,

ngheñ ngào lắm bắm nói: "Gon không nỡ bỏ lại mẹ, mẹ, thực xin lỗi..."

"Tốt lắm tốt lắm, sao lại biến thành 'sinh ly tử biệt' rồi thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải lại muốn đi công tác hay không?" Hàn Uyển vỗ vỗ lưng thở cô dài, "Gon chỉ cần để mẹ biết con sống rất tốt, mặc kệ con ở nơi nào đều được! Tả Tả, con đã lớn rồi, hiện tại là lúc con sống cho bản thân mình... Qua vài năm nữa, chờ con có gia đình, có những quy tắc trời buộc, con sẽ không thể tùy hứng như lúc này nữa rồi!"

Hàn Tả Tả xoa xoa nước mắt, nhìn đôi mắt ôn nhu cổ vũ của mẹ cô, đột nhiên hiểu ra được rất nhiều.

Người mẹ sống nương tựa lẫn nhau với cô đã có được hạnh phúc của người, người bạn cùng nhau lớn lên đã có thể bước đi vững chắc trên con đường sự nghiệp của cô ấy, bọn họ đều có con đường riêng của mình, đều có bờ vai để họ dựa vào, mặc dù không có Hàn Tả Tả, cũng sẽ không có nhiều ảnh hưởng.

Nhưng Lang Hi thì không như vậy!

Hàn Tả Tả yêu thương nhớ lại đôi mắt thâm trầm tối tăm kia, đằng sau sự quyết tuyệt từ bỏ tất cả là nỗi bất an vô lực, ánh mắt sắc bén lúc đó, khắc sâu sự lạnh lùng xa cách, lại ở những lúc đối mặt với cô, rục rỡ như hoa đùa nở, ấm áp như gió xuân thổi qua, ngày qua ngày lưu chuyển dần biến thành thâm tình.

Hàn Tả Tả sao có thể nhẫn tâm để mặc anh một mình, tha hương nơi đất khách quê người, sao có thể nhẫn tâm rời bỏ anh mà đi, để một mình anh gánh chịu sự cô đơn và tịch mịch khôn cùng.

Gán cân trong lòng, kỳ thật ngay từ đầu, đã nghiêng về ...

Hàn Tả Tả như trút được gánh nặng cười rộ lên, nắm lấy tay Hàn Uyển nghiêm túc nói: "Mẹ, thực xin lỗi, con muốn ích kỷ một lần... Mẹ yên tâm, con sẽ sống thật hạnh phúc!"

Hàn Uyển nuốt xuống lời định nói ra, làm như không có việc gì cười nói: "Được

rồi a, con hãy yên tâm vui vẻ mà sống cuỗ đời con muốn! Mẹ còn phải đi làm nữa, đến muộn tháng này tiền thưởng sẽ không còn nha!"

Hàn Tả Tả lần nữa ôm lấy bà, nhẹ giọng nói: "Thực xin lỗi, không cần lo lắng cho con! Gon... đi đây!"

Hàn Uyển giống như cái gì cũng không phát hiện ra, gật gật đầu nói: "Đi thôi, mẹ cũng phải bắt xe, sắp muộn rồi!"

Hàn Uyển vẫy vẫy tay với cô, tay kia siết chặt túi xách, cũng không quay đầu lại vội vàng rời đi, nhanh chóng bước lên xe buýt vừa đi tới.

Hàn Tả Tả mãi đến khi không còn nhìn thấy chiếc xe kia nữa, mới quay đầu đi trở về.

Hàn Tả Tả không biết Lang Hi có còn ở nhà đợi cô hay không, hay là lúc này anh đã đến công ty rồi, nhưng hiện tại cô một đêm không ngủ, tinh thần tuy rằng phấn khởi, lại hoàn toàn không có tâm tư đi làm chuyện khác, chỉ muốn

màu chong tở tại ngôi nhà ấm áp kia.

Hàn Tả Tả đẩy cửa ra, kinh hỉ (kinh ngạc và vui mừng) phát hiện Lang Hi vẫn còn ở nhà, hiển nhiên cũng là cả đêm không ngủ, không nhúc nhích ngồi trên sofa, đáy mắt đang nhìn cô chứa đầy tơ máu.

Hàn Tả Tả trầm mặc đi lên phía trước, còn chưa mở miệng chột nghe thấy thanh âm Lang Hi khàn khàn, chậm rãi hỏi: "Em đã quyết định?"

Hàn Tả Tả gật gật đầu, hít vào một hơi trầm giọng nói: "Em đã nghĩ cả một đêm..."

Lang Hi hai mắt nặng nề nhìn cô, không nghe quyết định của cô mà giành trước mở miệng nói: "Anh cũng quyết định!"

Hàn Tả Tả nao nao, im lặng ngồi xuống bên cạnh anh.

Lang Hi quay sang nhìn vàng dương vừa mới nhú, đáy mắt đen trầm tĩnh chứa đựng sự liêu lĩnh điên cuồng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đại Tả dũng cảm theo đuổi hạnh phúc của chính mình, cô đã quyết tâm bỏ xuống tất cả để đi theo chú tư ~

Vì thế..... Ghú tư đích quyết định như thế nào đây?

Ghú tư, mau mau vùng lên đi!

天 下 無 雙

天 下 無 雙
天 下 無 雙

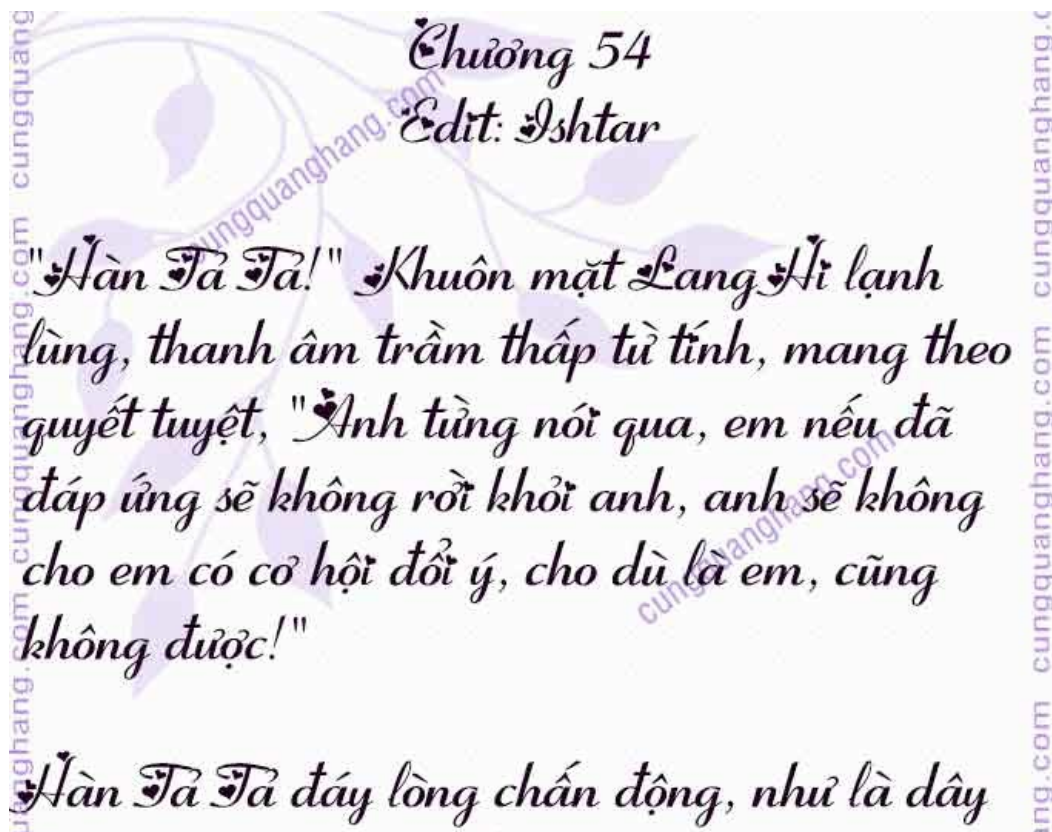

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 54

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

đàn tình tế kéo căng buộc chặt trái tim yếu ớt của cô, ở một đầu khác của dây đàn là ngón tay Lang Hi đang mềm mại gảy, động tác nhẹ nhàng, liên kích thích toàn bộ trái tim cô.

Lang Hi chậm rãi quay lại, nhìn chằm chằm cô từ tốn nói: "Anh đã sớm nói với em, anh rất ích kỷ, không hiểu thành toàn là thế nào! Anh biết em có những ràng buộc không thể buông bỏ, cũng biết em đi theo anh có khả năng sẽ không thể yên ổn. Nhưng là, anh đã suy nghĩ cả đêm, cũng không thể thuyết phục chính mình buông tay. Anh thà rằng em tâm sinh oán hận, cũng không muốn em rời anh mà đi!"

Lang Hi trong mắt hiện lên tia ngoan tuyệt chợt lóe rồi biến mất, trầm đĩnh chặt sắt nói: "Cho nên, Hàn Tà Tà, mặc kệ anh đi đến đâu, em đều phải không rời không bỏ!"

Trong phòng nhất thời im lặng đến cực điểm, những lời muốn nói trước đó trong đầu Hàn Tà Tà trong khoảnh khắc bị cô quên không còn một mảnh. Mệnh lệnh cường thế bá đạo như vậy từng là thứ cô phản cảm nhất trước đây, nhưng hôm nay, Lang Hi khẳng khẳng cố chấp, nhưng lại làm cho cô cảm động vô cùng.

cung.

Lang Hì cứ vậy lẳng lẳng nhìn cô, như là đang chờ đợi sự lựa chọn của cô, hoặc như là hoàn toàn không cần cô quyết định, cái loại này khí thế trầm ổn, nắm trong tay hết thảy mọi thứ, làm cho khuôn mặt vốn lạnh lùng của anh càng tăng thêm dụ hoặc trí mạng.

Hàn Tà Tà rót cục mở miệng, mới phát hiện cổ họng của mình khô khốc, thanh âm khàn khàn bình tĩnh như tự thuật nói: "Tiếng anh của em không tốt, cuộc thi cấp bốn cũng không đủ điểm qua, học lớp giao tiếp thì hoàn toàn nghe không hiểu thầy giáo đang nói cái gì..."

Lang Hì ánh mắt vừa động, môi mỏng mím lại, cằm cũng căng cứng.

"Cho nên..." Hàn Tà Tà mỉm cười, "Anh phải chịu trách nhiệm ở nước Mỹ cho tìm cho em một giáo viên bản ngữ, trước khi em có thể giao tiếp thành thạo, phải luôn ở bên cạnh em làm người dẫn đường!"

Lang Hì hầu kết không tự giác trượt lên trượt xuống, tuy rằng ngữ khí vẫn bình tĩnh, nhưng vẫn có thể nhận ra thanh run nhẹ trong giọng nói của anh: "Có thể?"

Hàn Tà Tà tiếp tục nói: "Em ngay mai phải đến trường học làm thủ tục tạm nghỉ, anh hãy giúp em bảo lưu chương trình học."

Lang Hi trong mắt đượm ý cười: "Em yên tâm, anh sẽ sắp xếp chu đáo tất cả mọi việc!"

Hàn Tà Tà không để ý tới, trầm ngâm một lát nói: "Đúng rồi, còn có..."

Nói còn chưa nói, liền bị Lang Hi chặn lại.

Lang Hi căn bản không cho cô có cơ hội tiếp tục nói chuyện, một tay đặt sau gáy cô, một bàn tay to khác vuốt ve phía sau lưng cô, hung hăng mút vào cánh môi mềm mại, tập kích bất ngờ làm cho Hàn Tà Tà không kịp phòng bị nên răng nanh bị va chạm, đau ê ẩm, lại chẳng là gì trước tình cảm nóng bỏng ùn ùn kéo đến của Lang Hi.

Hàn Tà Tà trước giờ luôn hơi chút sợ hãi khi anh cường thế xâm phạm, lúc này lại không chế không được cảm xúc rục rịch dưới đáy lòng, rõ ràng dưới sự tiến công hung mãnh liên tiếp không kịp phòng, cô vẫn liều mạng đón ý hòa theo những đòi hỏi của anh.

Hàn Tà Tà không cam lòng yếu thế vườn tau,

nhẹ nhàng ôm chặt đầu anh, môi lướt kịch liệt dây dưa.

Lang Hi hiển nhiên đã bị nhiệt tình của cô kích thích, thân hình mảnh khảnh bị anh gắt gao ấn vào trong ngực, thân thể mềm mại mảnh mai như vậy, lại có sức mạnh bướng bỉnh không thua bất luận kẻ nào, và dũng khí dám đương đầu với tất cả.

Cả hai đều vong tình chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng, môi lướt sít sao dán sát vào nhau làm cho không khí trong lồng ngực dần dần loãng đi, hít thở không thông khó chịu làm cho hai người tách ra một khoảng nhỏ, trong tích tắc thở dốc xong lại khẩn cấp kề sát cùng một chỗ.

Ý thức trong đầu Hàn Tà Tà dần dần mở hồ, cảm giác toàn thân chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của người đàn ông trước mặt, môi lướt nóng rực, lồng ngực nóng rực... Giống như chiếc bàn ủi nóng hôi hổi, đem tình cảm mãnh liệt không thể chia tách lúc này, khắc thật sâu tại đáy lòng.

Nụ hôn mãnh liệt như bão táp bỗng dừng dần ôn nhu, đầu lưỡi linh hoạt từng chút một miêu

tả đôi môi đỏ mọng đang tê rần của cô, ngậm cánh môi sưng đỏ nhẹ nhàng mút vào, vô vàn lưu luyến.

Lang Hỉ hơi lùi ra phía sau, hai tròng mắt đen bóng, ôm lấy cô khéo môi thở gấp thấp giọng nói: "Đây có phải là... Hoạn nạn có nhau hay không?"

Hàn Tà Tà cười cười, thưởng cho anh một nụ hôn: "Thành ngữ lần này vẫn dùng sai rồi a!"

Lang Hỉ ôn nhu vuốt tóc cô, kiên định nói: "Em thích nơi này, anh cam đoan rất nhanh là có thể mang em trở về... Em yên tâm, anh sẽ không để cho em có cảm giác bên ngoài lưu lạc!"

Hàn Tà Tà lấy ngón tay phác họa đường nét trên khuôn mặt anh, ôn nhu nói: "A Hỉ, chỉ cần có anh bên cạnh, em lúc nào cũng cảm thấy an tâm."

Sống ở đâu không quan trọng, quan trọng là nơi đó có anh hay không.

Chỉ cần có anh, có thể làm cho lòng em an bình, nơi có anh ở, là có thể cho em một gia

đình ẩm áp.

Lang Hi ánh mắt hơi co lại, trầm giọng hỏi:
"Em nói anh cái gì?"

Hàn Tà Tà bĩu môi cười rộ lên, nhếch mí trên
gheo nói: "Như thế nào, anh không phải luôn
muốn em gọi anh như vậy sao? Còn lén em sửa
lại tên trong điện thoại em nữa..."

Dù là Lang Hi luôn luôn bình tĩnh, lúc này
cũng không tránh khỏi sắc mặt lúng túng.

Xin mọi người bỏ qua cho dự vọng độc chiếm
mãnh liệt bá đạo mỗi tình đầu của 'lão nam
nhân' hay thích làm trò này đi!

Anh chính thức đối với "A Lâm" ghi, sổ, đòi,
nợ!

Hàn Tà Tà kinh ngạc trừng mắt anh, giơ tay
vân vơ vành tai ửng đỏ của anh, chặc chặc lẩy
làm kỳ lạ nói: "Nguyên lai A Hi anh cũng sẽ
then thùng a!"

Lang Hi sắc mặt trầm ổn, thần nhiên hỏi lại:
"Then thùng là cái gì?"

Hàn Tà Tà buồn cười, nheo nheo vành tai ngày càng ửng đỏ của anh trên choker: "Giả bộ a, tiếp tục giả bộ đi! Chắc chắc, lỗ tai sắp nóng đến độ thiêu cháy rồi a!"

Lang Hỉ hồ hững mở miệng: "Ừa, chắc là Khâu Lâm lại ở sau lưng mắng anh!"

Hàn Tà Tà: "..."

Chàng trai trẻ Khâu Lâm đang vui đùa trong công việc bỗng nhiên hất xì một cái 'rung trời lở đất', hoàn toàn không biết chính mình trong lúc vô ý đã phạm vào kiêng kỵ lão đại, lại bị lão đại vô lượng tâm tiện tay lấy làm bìa đồ đạn, mặt nham mày nhíu nhìn chồng văn kiện chất cao như núi, xoa xoa lỗ mũi than thở: "Bà nội cha nó, ai dám ở sau lưng mắng Lão Tử vậy!"

Có người nói, trong lúc thống khổ nhất ai mà không từng do dự, không thể lựa chọn, một khi đã hạ quyết tâm, cho dù con đường phía trước xuất có gian nan nhấp nhô đến đâu, cũng sẽ cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm vì đã quyết

định.

Hàn Tà Tà đấu tranh cả một đêm, lựa chọn ích kỷ theo đuổi hạnh phúc mà mình muốn, không quan tâm bỏ lại tất cả, quyết định dù chân trời góc bể cô đều đứng bên cạnh Lang Hi.

Sau khi đưa ra quyết định điên cuồng đó, Hàn Tà Tà lại ần ần sinh ra một chút vui sướng, cảm giác bản thân thực thoải mái lâng lâng, ngay cả các mạch máu trong thân thể đều sôi trào nhiệt huyết, không ngừng kích thích bản tính phản nghịch vốn có trong mỗi người đã bị cô dồn ép thật lâu.

Chưa bao giờ biết tình yêu có thể khiến một người thay đổi nhiều như vậy, Hàn Tà Tà cho tới bây giờ đều rất lý tính, bình tĩnh cẩn trọng, tuyệt đối sẽ không không chừa đường lui cho mình như lúc này.

Hi bảo cô không có anh thì không được đây?

Có lẽ về sau cô sẽ gặp được một người đàn ông khác, người đó sẽ là lựa chọn tốt hơn cho cô. Nhưng trên đời này chỉ có một Lang Hi, ở trong khoảng thời gian tuổi đẹp nhất của cô, nhắc tau làm cho mười dặm hoa đào nở rộ

Anh như ánh bình minh rực rỡ tráng lệ, cho cô dũng khí trước nay chưa từng có.

Mà Lang Hi lấy tư thái lù lù bất động thủ hộ, cũng khiến cô kiên định tin tưởng không rời.

Nếu đã quyết định, Hàn Tà Tà liền không hề rối rắm cho cảm xúc nổi buồn ly biệt, dù sao không phải sẽ không trở về nữa, nếu như nhớ nơi đây, bay trở về nhìn thăm một chút là được.

Cùng Lang Hi đơn giản thỏa luận một hồi, hai người liền phân công nhau hành động.

Lang Hi quay lại công ty sắp xếp hết tất cả công việc, đem Khôi Hoảng chuyển sang danh nghĩa của Tô Tinh Việt, dù sao các hạng mục đã ổn định, chỉ cần anh rời đi, Khôi Hoảng có thể bình an vô sự.

Biết được lão đại muốn dẫn chị dâu trở lại đại bản doanh ở nước Mỹ, hưng phấn nhất chính là Khâu Lâm vì đã chờ đợi quá lâu, khuôn mặt bị ép buộc đến uể oải lập tức toả

sang chơi rìa, nếu lấy lương bạc cả lượng chũm đầu một hồi, liền hưởng trí ngẩng cao cùng các anh đi sắp xếp công việc sắp tới.

Mà Hàn Tà Tà bên này rõ ràng thoải mái hơn nhiều.

Viết xong đơn xin tạm nghỉ học nộp lên, tất cả đã có Lang Hỉ giúp cô an bài thỏa đáng.

Công việc ở Mịa là tâm huyết lớn nhất của cô, hiện tại ngay lúc sự nghiệp đang trong giai đoạn ổn định đi lên, bất thành linh buông tha tất cả tuy là có chút luyến tiếc, nhưng lại không còn cách nào khác.

Bởi vì lúc trước ký là hợp đồng tạm thời, cho nên thủ tục từ chức cũng thuận lợi hơn nhiều, Hàn Tà Tà đã đánh xong đơn xin thôi việc, vốn định tự tay giao cho Hannah, gặp mặt cảm ơn chị ấy đã nâng đỡ bồi dưỡng cô, sau lại lo lắng đến lúc đó khôn thể giải thích rõ nguyên nhân thôi việc với chị ấy, nghĩ nghĩ cô bèn nhét đơn vào phong thư, để chung với thư tạm biệt mà cô đã viết cho Tang Đồng, chuẩn bị đến đưa cho cậu ấy.

Hàn Tà Tà không có can đảm nói trực tiếp với Tang Đồng, ở trong thư viết sơ qua tình huống

hiện tại, nhờ cô ấy giúp giải quyết một ít việc vặt, còn lại chính là lời xin lỗi triền miên chiếm hầu hết cả bức thư.

Hàn Tà Tà dán phong thư lại, yên lặng cầu nguyện Tang Đồng sau khi nhìn thấy nó không cần ‘nổi bão’ a.

Còn lại chính là chuẩn bị hành lý.

Không lâu trước đó cô đã tới nước Mỹ rồi, đồ dùng sinh hoạt cơ bản đều có, Hàn Tà Tà liền đơn giản thu dọn hành lý của hai người, quét dọn sạch sẽ căn nhà lại một lần nữa, sau đó lấy tám vài lớn phủ lên để tránh bụi bẩn.

Hiệu suất công việc của Lang Hi rất nhanh, đã đặt xong vé máy bay vào tối hôm đó.

Hàn Tà Tà hẹn thời gian gặp nhau qua điện thoại với anh, Lang Hi còn có việc cần giải quyết, nói cô đến giờ thì cứ trực tiếp ra sân bay, anh sẽ ở cửa chờ cô.

Hàn Tà Tà nhìn quanh căn phòng đã sớm quen thuộc, tâm tình đột nhiên dâng lên nỗi buồn xao xuyến.

Cách thời gian xuất phát còn sớm, Hàn Tà Tà kiểm tra xong hành lý của mình, đột nhiên nhớ tới còn có một vật quan trọng mà cô quên mất.

Đó là chiếc vòng ngọc phỉ thúy Lang Hỉ tặng cô vẫn còn ở Chu gia, lúc trước bởi vì biết nó giá trị xa xỉ, mang đi ra ngoài quá mức rêu rao, cho nên Hàn Tà Tà giấu nó ở trong tủ quần áo trong phòng ngủ!

Hàn Tà Tà đương nhiên sẽ không quên chiếc vòng này đã thể hiện Lang Hỉ của như thế nào, cô còn nhớ rõ lúc ấy anh đã nói, vòng tay phỉ thúy tượng trưng cho viên mãn, mang ý nghĩa vĩnh cửu gì đó, cô làm sao có thể không mang nó theo chứ!

Nhìn nhìn thời gian, Hàn Tà Tà lập tức cầm chìa khóa ra cửa, vội vàng đi tới nhà lớn của Chu gia.

Lang Hỉ giải quyết xong công việc còn lại, đang chuẩn bị về nhà cùng Hàn Tà Tà ôn tồn một lát, liền nhận được điện thoại của Chu lão gia gọi đến.

Lang Hỉ nhíu nhíu mày, nghĩ rằng anh có thể

thuận lợi rồi đi như vậy, cũng giữ lại được một phần thực lực của Khôi Hoàng, Chu lão gia cũng giúp không ít việc, tuy rằng không quá tình nguyện, anh vẫn khởi động xe quay về đó một lát.

Nhà lớn Chu gia lúc này chỉ có một mình Chu Quảng Vinh, cả căn phòng rộng rãi vắng vẻ không hiểu sao có vẻ áp lực nặng nề, ngay cả có vệt bụi trong hoa viên cả ngày làm ẩm ỉ nay cũng ngoan ngoãn, im lặng cuộn mình ở trong lòng.

Chu lão gia tử vừa nhìn thấy anh thần sắc không có gì là hòa nhã, lạnh lùng ra lệnh gọi anh vào thư phòng, rồi cũng không quay đầu lại cất bước đi trước.

Lang Hỉ trầm mặc vào thư phòng, tiện tay khép hồ cửa, tự mình tìm một cái ghế ngồi xuống, mặt không chút thay đổi nói: "Có chuyện gì? Tôi đang vội."

Chu Quảng Vinh mặt trầm như nước, hai mắt sắc bén theo dõi anh, lạnh giọng quát: "Anh đang vội? Máy bay không phải bảy giờ mới cất cánh sao? Còn kịp từ biệt cha mình chứ!"

Lạng Hi nhíu nhều mày: "Có cần thiết không?"

Lúc trước anh trở về cũng không báo trước tiếng nào, nay rồi đi đường nhiên cũng không cần xin phép ông, lại nói anh về sau cũng không phải không trở lại!

Huống chỉ... Anh biết rõ tất cả hành động của mình Chu Quảng Vinh đều nắm rõ, thậm chí có thể thuận lợi mua được vé máy bay, cũng là nhờ mặt mũi của Chu Quảng Vinh.

Chu Quảng Vinh nghe vậy điên tiết, giận không thể át vô bàn thật mạnh mắng: "Bạch nhân lang nuôi chỉ tốn công! Lạng Nguyệt dạy tôn trọng trưởng bối như vậy sao?"

Lạng Hi ánh mắt tĩnh mịch, hồ hững nói: "Mẹ tôi chỉ dạy tôi làm thế nào khiến cho ông hối hận."

Chu Quảng Vinh cười lạnh: "Anh cuối cùng cũng thừa nhận! Tốt, tốt, tốt! Chu Quảng Vinh ta thật sự sinh được một thằng con tốt, không tiếc tự hủy đi tương lai của mình cũng muốn kéo ta xuống nước, thậm chí đánh cược cuộc đời mình để thay mẹ báo thù!"

Chu Quảng Vinh đột nhiên rống giận: "Bà ấy là mẹ anh, nhưng ta cũng là cha đẻ của anh!"

Chu Quảng Vinh lồng ngực kịch liệt phập phồng, nhìn sắc mặt lạnh lùng của con trai, phần nộ, căm giận, còn có tình cảm huyết thống giữa cha và con, nhất thời trào dâng trong tim, xen lẫn cảm giác khó hiểu nào đó.

Đôi mắt lợi hại sắc bén của Chu Quảng Vinh toát ra thứ tình cảm gì đó vô cùng phức tạp, ông lạnh lùng nói: "Anh thực sự cho rằng ta cái gì cũng không biết? Anh hận ta năm đó vứt bỏ hai mẹ con anh, để hai mẹ con anh nhận hết khổ sở, nhưng anh có nghĩ tới hay không, ta lúc ấy cũng không cảm kích, không biết Lang Nguyệt đã mang thai anh... Bà ấy trời sanh tính cố chấp, tư tưởng cực đoan, cho nên mới khổ nửa đời còn lại! Trong chuyện này ta cũng có một phần lỗi, nhưng nguyên nhân lớn nhất vẫn là do bà ấy!"

Lang Hi đối mặt với lửa giận của ông hoàn toàn trầm mặc.

Chu Quảng Vinh thở dài: "Anh thật muốn dồn Chu gia vào đường cùng sao? Anh tham

gia mua bán vũ khí không phải vì muốn kéo ta xuống nước sao, tuy rằng không có trực tiếp vi phạm pháp luật, vừa vặn vì con ta, đã vì ta rước lấy không ít phiền toái! Anh lợi dụng Khôi Hoảng rửa tiền, đám người của Tôn Hồng Lượng kia thiếu chút nữa gây sức ép buộc ta tử chức, cũng may anh đứng lúc thu tay lại, bỏ khuyết chỗ thiếu hụt, mới không làm to chuyện lên! Tất cả ta đều rõ ràng, đối với anh ta luôn cảm giác thiếu anh rất nhiều, cho nên chưa bao giờ nói qua... Lão Đại lão Tam đều có sự nghiệp riêng ở bên ngoài, chỉ có lão Nhị còn ở lại cái nhà này theo giúp ta, Minh Nghĩa đôn hậu, luôn thân cận chiếu cố anh, anh chẳng lẽ muốn kéo gia đình anh Hai anh tan vỡ một chịu sao?"

Chu Quảng Vinh thần sắc có chút suy sụp: "Vì trả thù ta, trả thù Chu gia, anh đã muốn làm rất nhiều việc... Thậm chí không tiếc dụ dỗ nha đầu Tà Tà kia, nổi oán hận của anh cứ kéo dài mãi như vậy sao? Tà Tà vẫn còn nhỏ, anh tiếp cận con bé hủy đi tương lai nó, anh làm cho cuộc sống của anh Hai anh thật vất vả một yên ổn hạnh phúc tan vỡ, việc này đối với anh có lợi ích gì? Vì ta không chịu trách nhiệm với mẹ anh, chẳng lẽ để cho người vô tội đến bồi thường anh cả đời sao!"

Hàn Tà Tà chạy đến Chu gia, phát hiện trong phòng im ắng, cô vốn có chút chột dạ, không muốn chạm mặt với Chu lão gia khôn khéo, liền không lên tiếng, nhẹ tay nhẹ chân lên lầu, từ từ quần áo lấy ra chiếc vòng tay, nhét vào trong hành lý.

Nhìn quanh một vòng, Hàn Tà Tà thở dài, không biết lần sau trở về, mọi thứ sẽ thay đổi thế nào!

Hàn Tà Tà lặng yên không một tiếng động đi xuống lầu, mới vừa đi đến phòng khách chợt nghe có tiếng nói chuyện, ngay sau đó là tiếng rống giận phát ra.

Hàn Tà Tà hoảng sợ, tò mò đi về phía phát ra thanh âm, mới phát hiện là tử thư phòng của Chu lão gia.

Thư phòng là nơi uy quyền nhất ở Chu gia, mỗi lần có chuyện quan trọng cần bàn bạc, Chu lão gia đều gọi người vào trong đó nói chuyện.

Không biết ai lại kém may mắn như vậy, chọc Chu lão gia giận dữ...

Hàn Tà Tà nhún vai, đang muốn thừa dịp không ai phát hiện rồi đi, lại bất ngờ nghe được những lời cô không nên nghe.

"Vì trả thù Chu gia, anh đã làm rất nhiều việc, thậm chí không tiếc dụ dỗ nha đầu Tà Tà kia..."

"Anh tiếp cận con bé hủy đi tương lai nó..."

Hàn Tà Tà đột nhiên dừng lại, ngay cả hô hấp cũng đều lập tức ngưng trệ.

Bốn phía im ắng, không biết đợi bao lâu, dường như là một cái chớp mắt, trong nháy mắt mọi thứ vụt qua, khoảng thời gian như dài vô tận thoáng cái mọi thứ đều biến mất, biển lớn đã biến thành sông nhỏ. (nguyên văn: thương hải tang điền)

Cửa phòng chỉ được khép hờ, thanh âm lạnh lùng trầm thấp của Lang Hi rõ ràng truyền vào trong tai, từng chữ một như chùy sắt, đánh thật mạnh vào lòng cô.

"Không hổ là tướng quân trẻ tuổi nhất thành phố T, nhìn rõ mọi việc*, quả nhiên anh

mình!"

* nguyên văn: mình sát thu hào = là 1 thành ngữ của *ITQ*, nghĩa là hiểu rõ đến chân tơ kẽ tóc

Hàn Tà Tà chỉ cảm thấy lỗ tai như bị vật bén nhọn đâm vào, đầu óc đột nhiên trống rỗng, toàn bộ cảm giác đều biến mất. Giờ này khắc này, cô cứ nhiên buồn cười nghĩ, nguyên lai tiếng Trung của Lang Hi cũng không kém như cô đã nghĩ, nhìn xem, thành ngữ "Nhìn rõ mọi việc" này không phải đã được anh vận dụng rất đúng tình huống sao!

Hàn Tà Tà chậm rãi nhấc chân, giẫm lên tấm thảm dày và nặng dưới chân, lại so với giẫm lên lưỡi dao sắc nhọn còn muốn đau tận xương cốt, cô gian nan đi bước một nhanh chóng rời khỏi Chư gia.

Hàn Tà Tà bước chân vững chắc, lại che giấu không được bộ dáng hoảng sợ chật vật khi cô rời đi.

Mãi đến khi ánh nắng gay gắt buổi chiều đột nhiên đâm vào đáy mắt, Hàn Tà Tà mới giật mình nhận ra bản thân cô đã quên hô hấp.

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cấm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Hàn Tà Tà nghiêng ngả lão đảo chạy đi, không nghe thấy trong thư phòng, Lang Hi mang theo thanh âm trào phúng lạnh như băng nói: "Hiếu con không bằng cha, quả nhiên sinh không bằng nuôi, tôi kế thừa gen của ông, hai mươi năm chia lìa, rốt cuộc vẫn là cha con."

Chu Quảng Vinh sắc mặt đột nhiên biến đổi, thuận tay cầm quyền điện tịch chuyên ngành quân sự dấy cộm lên, không lưu tình chút nào ném về phía anh.

Lang Hi quay đầu đi nhanh nhẹn tránh được, đối với thứ vừa mới xoẹt qua mang tai không thèm để ý, thản nhiên tiếp tục nói: "Hành động này xem như từ xấu hổ chuyển thành giận dữ sao? Mặc kệ ông tự cho là đúng thế nào, làm trò trước mặt tôi ra sao, tôi đều sẽ nể tình một chút quan hệ huyết thống nhẽo kia mà không so đo... Chỉ cần ông không đụng vào điểm mấu chốt của tôi."

Đôi mắt Lang Hi sáng như đuốc nhìn về phía ông, đôi mắt đen thâm trầm kia giống Chu Quảng Vinh như đúc, cũng bùng bình quát cường như vậy, cũng không ai bì nổi như vậy, giống cả khí thế áp bách tràn ngập nguy hiểm kia nữa.

"Hàn Tà Tà, chính là điểm mấu chốt của tôi!"

Lang Hi nói xong, đứng lên xoay người rời đi, dừng lại trước cửa một chút, nghiêng đầu nói: "A, quên nói... Ông thật sự không cần buồn lo vô cớ, mẹ tôi so với ông thì quan trọng hơn một chút, nhưng chỉ là một chút như vậy thôi! Tôi sẽ không vì những khúc mắc rồi rắm của các người mà khiến cho bản thân không thoải mái, càng không cần nói tới những thứ oán hận trả thù đó."

Đối với Lang Hi, yêu còng hận, đều là cảm tình quá mức thân thiết, hiển nhiên là phải sâu đậm khắc cốt ghi tâm.

anh trời sanh tính đằm mạc, thời điểm trước khi gặp được Hàn Tà Tà rất ít có cái gì có thể khiến cho cảm xúc của anh dao động kịch liệt, luôn hành xử tùy ý, luôn làm như không thấy, thì làm sao có thể lãng phí bản thân vào thứ tình cảm không mấy sâu sắc vào những người không đáng kia chứ?

Cho nên, về những việc dây dưa nhàm chán này, căn bản không đáng anh bận tâm nghĩ tới.

Lang Hi nghĩ nghĩ, ngữ khí dịu đi nói: "Lần này cảm ơn ông... Tạm biệt!"

Lang Hi mở cửa ra, cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng rời đi, đối với cái nhìn chăm chú nặng nề phía sau của cha mình, đối với Chu gia này, không có chút lưu luyến không nở.

Mà vị Bình vương chinh chiến sa trường khi còn trẻ tuổi, vị tướng quân nhất dũng mãnh trẻ tuổi, giờ phút này như một ông lão tuổi xế chiều, suy sụp ngồi sau bàn làm việc, nhìn bóng dáng con trai mình, sắc mặt thương cảm.

Chạng vạng gió mát thổi nhẹ, phía chân trời một mảnh mờ nhạt, giờ tan tầm người xe tấp nập, cảnh tượng thành phố vội vàng huyền ảo càng làm cho Hàn Tả Tả cảm thấy lòng cô như tro tàn, chỉ còn lại một cái xác khô quắt biết đi, bước chân chậm chạp, không có chỗ nào cho cô nương náu.

Nhà lớn của Chu gia từng là biệt viện cá nhân của một vị quan lớn đời nhà Thanh, trong giai đoạn dân quốc nó bị cải tạo thành căn nhà lớn được sử dụng cho đến tận bây giờ, vẫn còn lưu giữ lại khoảng sân mang phong cách cổ xưa. Sau đó thành phố quy hoạch kiến thiết, lấy ngôi biệt viện tư nhân này làm trung tâm để xây dựng khu biệt thự độc nhất vô nhị của thành phố T.

Tiểu khu này tọa lạc trên ngọn núi ở ngoại ô thành phố, cách nội thành rất xa, Hàn Tả Tả cũng không biết cô cứ như vậy đi hơn mười cây, rồi làm sao đi từ đường trên núi xuống tới quốc lộ, từ vùng ngoại ô hẻo lánh ít người, đi tới nội thành phần hoa nào nhiệt.

Tóm lại, lúc Hàn Tả Tả phản ứng lại mới phát hiện ánh tà dương đã lặn về phía chân trời, chỉ còn lại có một vầng vàng ảm đạm, đèn hai bên đường cũng đã dần sáng lên.

Hàn Tả Tả lấy điện thoại đang rung không ngừng trong túi ra, nhìn màn hình hiện lên hai chữ "A Hi", mặt không chút thay đổi tháo pin.

Tại ngã tư phần hoa nhất của trung tâm thành phố, những tòa cao ốc thương mại dựng thẳng đứng với những màn hình LED cực lớn, xuất hiện trong số đó là một cái đồng hồ thật lớn, điểm giờ tại Bắc kinh, đã đến bảy giờ rồi.

Thanh âm huyền ảo thoáng chốc như thủy triều rút lui, xung quang yên tĩnh giống như chỉ còn lại một mình Hàn Tả Tả, tiếng chuông trầm thấp chậm rãi vang lên trong bốn bề vắng lặng, "Đông" một tiếng, như chiếc chùy sắc nhọn thật mạnh vào lòng người, khiến cho đáy lòng xung động đau nhói, lại giống như lá bùa hóa phép cho mọi vật dừng lại, từ từ quanh quẩn tiêu tán xung quanh con người.

Tại thời khắc này, màn trời tối đen giống như xẹt qua một vệt sáng, tựa như đạo sấm sét từ chín tầng mây truyền đến nổ vang nhưng chỉ trong tích tắc liền biến mất, mang đi người quan trọng nhất trong sinh mệnh của cô.

Hàn Tả Tả lẳng lặng nhìn lên hàng hà các vì sao trên bầu trời tối đen như mực, đợi cho tiếng chuông lắng đọng lại, mới cúi đầu tiếp tục đi về phía trước, trong lúc thất thần bị một anh chàng va phải, lập tức té vào bốn hoa ven đường.

Hàn Tả Tả nhện đầu khoát tay ra hiệu với anh chàng đang tỏ ý xin lỗi bên cạnh, ý bảo cô không có việc gì, chờ hán đi rồi, theo từ trong túi xách lấy ra chiếc hộp nhỏ hình vuông, quả nhiên, lúc này khi té ngã, chiếc hộp đập vào cạnh bốn hoa, vòng ngọc ónh nhuận bên trong, bề thành từng đoạn.

Hàn Tả Tả cảm thấy vô lực thở dài, đem vòng tay thả lại vào trong túi xách, mờ mịt tiến vào bên trong đám đông, bắt tri bắt giác liền đi tới bên hồ.

Chạng vạng ở bên hồ có không ít người tản bộ, Hàn Tả Tả ghé vào lan can, cúi đầu nhìn hồ nước đen lấp lánh ánh trăng, mặt nước khẽ dao động, như mưa tích tách rơi xuống.

Hàn Tả Tả ngây ngốc sờ sờ mặt, mới phát hiện không biết khi nào, cô sớm đã rơi lệ đầy mặt.

thật châm chọc biết bao, chỉ mới mười mấy tiếng trước thôi, cô ngờ ngác ngồi một mình ở đây cả đêm cho đến khi hừng đông chiếu tia sáng đầu tiên trong ngày, làm ra một quyết định điên cuồng nhất trong cuộc đời này của mình, lấy dũng khí trước nay chưa có, chuẩn bị hy sinh đánh đổi tất cả vì tình yêu... Thế mà chỉ trong giây phút ngắn ngủi kia, tòa lâu đài cất chứa mỗi tình mộng ảo tuyệt đẹp đó, chỉ trong tích tắc sụp đổ, bụi đất bắn tung tóe còn người thì ghen ngào nước mắt giàn giụa, khiến cho cô mặt mày như tro tàn chật vật buồn cười đến cực điểm, như một người lạc đường đáng thương cứ mãi chạy theo ảo ảnh, vì một ốc đảo không tồn tại, đem một chút khí lực cuối cùng, hao hết ở trong hoang mạc mờ mịt.

Đợi cho bóng đêm nặng nề, người tản bộ chung quanh toàn bộ rời đi, Hàn Tả Tả lại gian nan chống đỡ, từ trên lan can lạnh như băng ngã xuống đất.

Quá khứ như một thước phim lướt nhanh qua, Hàn Tả Tả đau khổ truy tìm, một chút ngọt ngào hạnh phúc trong ký ức kia, lại thủy chung không thấy tìm thấy được câu nói khẳng định tình Lang Hi.

Nguyên lai từ đầu tới cuối, anh chưa từng nói thích hay yêu cô lần nào.

thật đáng cười cô lại bị những thứ ngon ngọt kia dỗ dành cho mộng mị, trở thành một con chuột ngu ngốc sa hũ mứt, say mê đến quên hết tất cả, nếm ngon ngọt đến mức bụng no căng, rồi tự đem bản thân vây khốn đến chết trong chiếc bình nhỏ hẹp đó.

Hy vọng không còn, cái gì cũng không còn.

Trong phòng đợi tại sân bay, giọng nữ cứng ngắc rập khuôn lặp lại từng lần một nhắc nhở hành khách đăng ký. Khâu Lâm gấp đến độ xoay quanh, kiên trì đứng trước mặt Lang Hi đang âm trầm, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Lão đại, nếu không... anh đi vào trước? Em ở chỗ này đợi, hoặc là giúp chị dâu mua vé chuyển kế tiếp..."

Lang Hi hai mắt toát ra một tia lo lắng, chậm rãi lắc lắc đầu, kiên trì liên tục ấn số gọi điện.

"Thực xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được..."

Lang Hi hung hăng hạ xuống chiếc điện thoại ở bên tai, bàn tay bởi vì dùng sức nắm chặt chiếc điện thoại mà trở nên trắng bệch, môi mỏng gắt gao mím lại, sắc mặt âm trầm lạnh lùng tới cực điểm, Khâu Lâm nhìn thấy kinh hãi không thôi.

"Lão đại, hai ngày nay chúng ta liên tục hành động, đã khiến cho những người đó cảnh giác... Chu lão tướng quân thật vất vả mới khơi thông các đốt ngón tay (các mối quan hệ), đêm nay không đi, chắc chắn sau này sẽ đi không được!" Khâu Lâm vẽ mặt khẩn cầu, vội vàng khuyên nhủ: "Lão đại, giữ được núi xanh, sợ gì không có củi đốt! Chị dâu nhất định là có chuyện gì đó trì hoãn... anh đi trước, em ở lại đây chờ, cam đoan lập tức sẽ mang chị dâu đưa đến trước mặt anh!"

Ánh sáng trong mắt Lang Hi dần dần vụt tắt, ngọn đèn sáng ngời trong sân bay cũng không sưởi ấm được sự giá lạnh trong anh, ánh mắt anh che kín một tầng băng, lại lộ ra sự buồn bình không thể lay động.

Khâu Lâm trong lòng nhịn không được chửi má nó, đường lên máy bay đằng kia đã không còn ai, phóng chừng trừ bỏ bọn họ, tất cả đều đã yên vị trên máy bay rồi!

"Lão đại, em xin anh..."

"Khâu Lâm!" Lang Hi rút cục mở miệng, ánh mắt liều lĩnh điên cuồng, làm cho nội tâm Khâu Lâm trong nháy mắt trầm xuống cực điểm.

"Cậu đi đi!"

Khâu Lâm sắc mặt đại biến, vội vàng kinh hô: "Lão đại!"

Ánh mắt Lang Hi dần dần bình tĩnh lại, dưới đáy mắt đen tuyền là sự kiên định mãnh liệt: "Tôi phải đi về tìm cô ấy! Mặc kệ vì lý do gì, tôi đều không có khả năng cứ như vậy mà rời đi!"

Khâu Lâm mạnh mẽ lắc đầu: "Em với anh cùng trở về..."

"không!" Lang Hi thân nhiên mở miệng, giọng nói mang theo mệnh lệnh không cho phép cự tuyệt, "Cậu đi trước, qua bên kia tiếp ứng chúng tôi!"

Khâu Lâm không đồng ý: "không được! Vạn nhất nếu có gì... Ngoài ý muốn, anh bảo em làm sao an tâm được?"

Lang Hi thở dài: "sẽ không, mặc kệ như thế nào, tôi cũng sẽ an toàn gặp cậu!"

Lang Hi nói như vậy, Khâu Lâm không có cách nào cự tuyệt nữa, thanh âm thông báo trong sân bay lại vang lên, cắn chặt răng, Khâu Lâm xoay người nhanh chân chạy vào thông đạo.

Lang Hi nhìn hẩn biến mất, lập tức xoay người đi ra ngoài, trên đường nhanh như chớp trở lại căn hộ, trong phòng không có một bóng người.

Lang Hi đứng ngay chính giữa phòng khách, mặc dù tất cả đồ dùng đã được sắp xếp và dùng vải che lại, nhưng vẫn làm cho anh sâu sắc cảm nhận được bất thường.

Lang Hi chậm rãi nhìn quét một vòng, mới biết được căn phòng vì sao bỗng chốc trở nên vắng vẻ và lạnh lẽo như vậy.

Tất cả quần áo và vật dụng của Hàn Tà Tà, đều biến mất.

cô ấy đã đem tất cả dấu vết mình từng để lại trong căn phòng này, xóa sạch không còn một mảnh!

Đáy lòng Lang Hi trầm xuống, nhắm mắt lại, lúc mở ra đã là tấm tối như vực sâu không đáy, giống như mặt biển tĩnh lặng trước cơn bão táp dữ dội, phủ kín một loại khí áp ngột thở khi giông tố sắp đến.

Nhanh chóng rời đi, dùng sức đóng sầm cửa lại, tiếng vang chấn động trong buổi tối yên tĩnh nghệt chói tai.

Trong lúc này, anh không nên quay lại mà phải rời đi, càng không nên công khai lái xe chạy băng băng trên đường chính.

Nhưng Lang Hi đã không còn tâm trí để ý tới tình cảnh của anh lúc này, anh chỉ một lòng muốn tìm ra nha đầu to gan lớn mật kia, đem nàng chặt chẽ buộc ở bên người, từ nay về sau đừng mơ tưởng được rời khỏi anh nửa bước!

Hàn Tà Tà ngồi trên mặt đất, tựa vào lan can lạnh như băng, suy nghĩ hỗn loạn, tuyệt vọng ngồi hứng gió lạnh cả một đêm, sắc trời nhá

nhem không rõ đã là lúc nào rồi, lo lắng bộ dáng người không ra người quý không ra quý của cô, sẽ dọa các cụ già đến tập dưỡng sinh, liền nặng nề lê chân, khó khăn bước từng bước rời khỏi.

đi bộ nhiều cây số như vậy, tối hôm qua thậm chí còn chạy về nhà đem tất cả đồ dùng của cô ném bỏ, ép buộc cả một đêm, hai chân đã không còn sức cùng đôi giày rách tươm, mấy đầu ngón chân rướm máu, hơi nhức nhích một chút cơn đau lại ập về.

Đôi giày này là hàng hiệu chính tông đó.

Hàn Tà Tà từng than vãn với Lang Hi rằng Dempsey mấy lần trào phúng xem thường cô xài không đồ nhái thì cũng là hàng dỏm, Lang Hi lúc ấy không nói cái gì, nhưng sau đó, Hàn Tà Tà liền phát hiện trong tủ quần áo có rất nhiều bộ hàng hiệu cao cấp mẫu mới nhất, trong tủ giày cũng xếp đầy những đôi mới tinh, từ kích cỡ đến hình thức, đều là mẫu cô thích nhất.

Hàn Tà Tà vừa cao hứng lại không được tự nhiên, không muốn để anh lãng phí nhiều như vậy, Lang Hi trấn an cô nói, tất cả những thứ đó đều là do đối tác của Khôi Hoằng tài trợ, không cần tiêu tiền.

Những thứ quá mức xa xỉ kia dễ dàng có được như vậy, quả nhiên không thể yên tâm thoải mái hưởng thụ lâu dài.

Vì như Lang Hi, một người đàn ông tốt như vậy, làm sao cô có thể vô duyên vô cớ mà có được?

Hàn Tà Tà dứt khoát cởi giày, không chút nào lưu luyến quăng vào thùng rác, đi chân không ở trên đường, ngồi chuyến xe buýt sớm nhất, về tới trường học.

Mới vừa đi đến dưới lầu ký túc xá của giáo viên và nhân viên trong trường, liền nhìn thấy người đàn ông đang bước nhanh dưới nắng sớm đi về phía cô, bề ngoài tuấn lãng cao lớn, toàn thân bị ánh sáng mặt trời bao phủ một đường viền vàng nhạt, như chiến thần từ trên trời giáng xuống, chói mắt làm cho người ta gấp chí khuyển phục.

Hàn Tà Tà không thể không bị khiếp sợ, không nghĩ tới anh không có đi, không khỏi dừng cước bộ, chịu đựng nỗi đau khôn kể và tình cảm phức tạp đang tràn dâng trong lòng, đón nhận ánh mắt anh đang thẳng tắp nhìn qua.

Lang Hi rõ ràng đã tìm cô cả một đêm, người đàn ông từ trước đến nay luôn kiên cường cứng rắn như thép, lúc này đáy mắt tràn đầy vẻ mệt mỏi, chiếc cằm cứng đã lún phún đám râu mới mọc, càng cho thấy được anh cả đêm qua lo lắng sốt ruột vì không tìm được người bao nhiêu.

Lang Hi trầm mặc nhìn cô, rút khăn tay từ trong túi quần ra, ngồi xổm xuống nắm lấy cổ chân cô, cẩn thận từng chút chà lau sạch sẽ, sau đó dùng khăn tay tinh tế bao lấy miệng vết thương, cứ như vậy trầm mặc không lên tiếng ngáng đầu.

Hàn Tà Tà trong lòng co rụt lại, giống bị một bàn tay to dùng sức nắm, đau đến nỗi tim cô như muốn ngừng đập.

Hàn Tà Tà lao đảo lui về phía sau từng bước, may mắn cô đã khóc hết nước mắt cả một đêm, lúc này đáy mắt vô cùng khô rát, bằng không phỏng chừng cô sẽ nhịn không được mà bật khóc ra tiếng mất.

Lang Hi đứng lên, không có phần nộ chất vẫn như trong dự đoán của Hàn Tà Tà, thậm chí một chữ trách cô thất hứa cũng không có, bình tĩnh mở miệng nói: "Vé máy bay đã chuẩn bị tốt rồi, thời gian hơi gấp, e rằng em chỉ có thể gọi điện từ biệt bạn bè trên đường đi mà thôi."

Ngữ khí bình thản kia, giống như mỗi một sáng sớm cô đã từng trải qua, Lang Hi ôn nhu đánh thức cô, ở bên tai cô nói liên miên thì thầm "Điểm tâm đã chuẩn bị xong, thời gian không còn sớm, nếu không rời giường em phải ăn sáng trên đường đó."

Hàn Tà Tà thu hồi suy nghĩ hoảng hốt, trên khuôn mặt tái nhợt cố nặn ra một nụ cười ảm đạm, giọng nói khàn khàn lộ ra vô tận tuyệt vọng: "Thực xin lỗi, em sẽ không đi theo anh..."

Lang Hi dường như không nghe thấy, tiếp tục thân nhiên nói: "Nếu trên đường thuận lợi, không kẹt xe, còn có thể sân bay ăn một chút..."

Hàn Tà Tà lắc đầu, thanh âm run run nức nở nói: "anh đi đi, em sẽ không đi theo anh..."

Lang Hi đối với lời cự tuyệt của cô làm như không nghe thấy, thà nhẹ nữ điệu nói: "anh tìm em cả một đêm, thật sự hơi đói..."

Hàn Tà Tà rút cuộc chịu không nổi, súp đổ thất thanh kêu to: "Em nói, em sẽ không đi theo anh!"

"không có khả năng!" Lang Hi rống giận, "Em đã đáp ứng anh, tuyệt đối sẽ không lý khai!"

Hàn Tà Tà nuốt xuống sự chua xót đang dâng lên trong lòng, tươi cười thống khổ: "Đúng vậy, em đã đồng ý với anh sẽ không rời đi, nhưng là em hối hận... Sao em có thể vứt bỏ mẹ em, vứt bỏ bạn bè của em, cuộc sống của em..."

Lang Hi không thể tin nhìn cô, đôi mắt đau xót: "Vậy em có thể... Vứt bỏ anh sao?"

Hàn Tà Tà si mê nhìn anh, cố gắng khắc sâu hình dáng lúc này của anh tận đáy lòng, chịu đựng nỗi đau như sắp chết khổ sở nhẹ giọng hỏi: "anh thích em sao? anh... Có yêu em sao?"

Lang Hi khựng lại, hai mắt lấp đầy như không thể tin tưởng nổi.

Vấn đề này không phải rõ ràng sao? Nếu không phải thích, nếu không phải yêu, anh sao có thể dốc hết sức lực như vậy?

một người lãnh mạc lạnh lùng như vậy, nếu không phải yêu đến mức sâu sắc, lại bắt chấp tất cả mọi chuyện, chỉ cần liên quan đến cô, tất cả đều quan trọng đối với anh!

Biểu tình như vậy của Lang Hi lại như một thanh kiếm sắc bén, đâm thật mạnh vào lòng Hàn Tà Tà làm tim cô tan vỡ, điên cuồng.

Nguyên lai... Ngay cả thích, đối với anh mà nói đều là chuyện không tưởng như thế sao?

Lang Hi từng thẳng thắn nói một câu với cô: anh không hiểu cảm tình, không hiểu yêu.

Hàn Tà Tà trở mắt nhìn một tia hy vọng cuối cùng trong lòng mình tan biến, sinh ra cảm giác vô lực cùng cực, miễn cưỡng cười cười: "anh đi đi, cứ xem em là một kẻ hèn yếu lật lọng! Em hối hận, em có nhiều người thân bạn bè ở đây như vậy, sự nghiệp và việc học của em cũng đang tốt đẹp, không thể nào vì một thứ tình cảm mờ mịt hư vô mà buông tha cho hết thảy! Huống chi em còn trẻ như vậy, tâm lý chưa thành thục, nhất thời bị thứ tình yêu hư vô mờ mịt kia là cho u mê, lúc trước mới có thể không suy nghĩ kỹ đã đồng ý..."

"Hư vô mờ mịt?" Lang Hi lạnh lùng cười rộ lên, nghiêng răng nghiêng lợi chậm rãi nói, "U mê?"

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Edit: Ishtar

Hàn Tà Tà trầm mặc không nói, thái độ dường như cam chịu này làm cho Lang Hi giận không thể át: "Được, được, được! Mặc kệ sai lầm như thế nào, dù cho tất cả những chuyện trước đó đều là sai, anh vẫn muốn 'đâm lao thì phải theo lao'!"

Đánh đổi toàn bộ kiêu ngạo vẫn không thay đổi được thái độ kiểm định của anh, cuối cùng là ai giãy dụa được đến giảm lên cả tôn nghiêm đấy.

Trong lòng Hàn Tà Tà tràn ngập bi thương, vì sao Lang Hi vẫn luôn mãnh liệt không phân rõ phải trái xâm lược như vậy, trước kia tại sao cô lại cảm thấy điều đó là đương nhiên đây?

Bất quá bởi vì là thích, mới có thể không hề có nguyên tắc mà lui bước, mới có thể xem nhẹ tất cả vấn đề... Ủy khuất chung quy không thể cầu toàn, nói đối cuối cùng cũng có ngày bị phát hiện.

Hàn Tà Tà nâng mắt lên yên lặng nhìn anh: "anh dựa vào cái gì mà cho rằng, em sẽ để anh quyết định tương lai của mình? anh lại dựa vào cái gì mà giữ lấy toàn bộ quyền chủ động trong tình cảm giữa chúng ta? anh có từng tôn trọng ý nguyện của em hay không, có từng để tâm tới suy nghĩ của em hay không?"

Lang Hi nắm lấy bả vai của cô, sức lực mạnh đến cơ hồ muốn đem xương cốt của cô bóp nát, hung tợn tới gần cô nói: "Em không nên làm kiêu vào lúc này! anh đã từng nói với em, anh là một người ích kỷ như thế nào, em cũng biết rõ con người anh ra sao, nhưng em đã đồng ý tất cả rồi! hiện tại em nói đối ý liền đối ý... Hàn Tà Tà, em lại là dựa vào cái gì muốn anh rộng rãi buông tay em ra?"

Hàn Tà Tà chịu đựng sự đau đớn trên vai, thản nhiên nói: "Khi đó em nghĩ rằng anh sẽ thay đổi... hiện tại đúng như những gì em nói, đánh chết cái nết không chữa, ta ngay từ đầu không nên hy vọng xa vời..."

cô ngay từ đầu không nên theo đuổi khiến bản thân trầm luân, sớm biết rằng trên đời này duy nhất có thể dựa chỉ có chính mình, sớm biết rằng không có bất luận kẻ nào có thể nắm tay đi hết cuộc đời với mình... Nhưng cô vẫn hy vọng xa vời. Lang Hi, anh cứ như vậy mà xuất hiện trước mặt cô, giống như một vị chiến thần đạp trên đám mây ngũ sắc từ trên trời giáng xuống, hào quang vạn trượng, không thể phá vỡ, mà cô bất quá chỉ là Từ Hà tiên tử khát vọng có một anh hùng thủ hộ, thì làm sao có thể không chế được tâm của chính mình!

anh không biết, năm ấy trời đổ tuyết lớn, anh một thân âu phục màu đen lẳng lẳng đứng trong thiên địa mờ mịt, một thân cô độc dưới tuyết trời lạnh lẽo, xây nên Vạn Lý Trường Thành trong lòng cô, trong nháy mắt mảng trời u ám như tan biến mất.

Cho nên, là anh vươn tay với cô, cô biết rõ phía trước là bóng đêm khôn cùng, nhưng vẫn bắt chấp tất cả chùn bước nhảy xuống.

Đơn giản là cô sớm đã trầm luân, biết rõ anh đứng đó cả một ngày trời lạnh rét, không đành lòng để một mình anh chịu đựng nỗi cô tịch khôn cùng.

Hàn Tà Tà sắc mặt bình tĩnh, lại làm cho Lang Hi không tự giác thả lỏng lực đạo, đôi mắt đã mờ kia vẫn giống như xưa trông thật quyến rũ, thời điểm ngược lên nhìn anh, cuối cùng chỉ còn lại sự lạnh lẽo xa cách...

Lang Hi nhắm mắt lại, không nhìn thấy được trong nháy mắt đôi mắt kia dâng lên nỗi đau lòng khôn tả.

Gió lạnh sớm mai thổi lướt qua, mang theo sự lạnh lẽo cô quạnh đặc trưng của tiết thu, thổi lạnh tâm hai người.

Hàn Tà Tà gian nan mở miệng, trong cổ họng như bị vô vàn cát đá ngăn chặn khô khốc, mỗi một chữ nói ra, yết hầu mềm mại yếu ớt đều bị hung hăng cọ xát đến đau rát.

"anh... đi thôi..."

Hàn Tà Tà nghĩ rằng mình đã xây xong bức tâm lý vững chắc, cuối cùng có thể nhẫn tâm, nhưng chỉ với ba chữ ngắn ngủn, đã làm cho ruột gan cô đứt từng khúc, dùng hết toàn bộ tâm lực mới trấn định được.

Lang Hi chậm rãi buông tay ra, chậm rãi nắm chặt thành quyền, hàng chân mày dày rậm phủ trên khuôn mặt tràn đầy lạnh lùng, nhìn Hàn Tà Tà trong con người mang theo một tia kiên quyết làm cho người ta kinh hãi: "anh đã từng nói, em nếu đáp ứng sẽ không rời bỏ anh, anh sẽ không cho em cơ hội đổi ý, cho dù là chính em, cũng không được!"

Hàn Tà Tà trong lòng chấn động, ngây ngốc nhìn ánh mắt ngoan tuyệt của Lang Hi được ăn cả ngã về không: "Hàn Tà Tà, em nói em không đủ thành thực, như vậy anh cho em thời gian lớn lên! Nhưng là, anh phải nói với em, đời này em nghĩ cũng đừng nghĩ có thể thoát khỏi anh!"

Lang Hi nói xong, đột nhiên vươn tay nhanh chóng ấn chặt gáy của cô, cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô, trên cánh môi mềm mại dùng sức cắn xuống, giống như mãnh thú hung hãn, muốn ở trên bảo vật trân quý nhất của mình khắc lên ký hiệu vĩnh cửu, mãi đến khi trong khoang miệng tràn đầy hơi thở mang mùi máu tanh nồng, mới bắt ngừng buông cô ra.

Sau đó không đợi Hàn Tà Tà kịp phản ứng, cũng không quay đầu lại bước nhanh rời đi.

Đau đớn bén nhọn dâng cao tận đáy lòng, Hàn Tà Tà vỗ về miệng vết thương trên môi, trong nháy mắt bóng dáng Lang Hi biến mất, nước mắt rơi như mưa.

Hàn Tà Tà ngây ngốc trở lại phòng cho thuê, ngã xuống chiếc giường nặng nề ngủ, trong mộng là một khoảng không tối đen như mực, cô một thân một mình lang thang trong cái lạnh thấu tận xương tủy, cứ đi rồi đi mãi về phía trước, nghiêng ngả lão đảo không biết lối ra.

Bóng tối thâm trầm ép cô không thở nổi, cô theo bản năng tìm kiếm chung quanh, lại thấy chung không tìm thấy thứ mình muốn...

cô muốn... Đơn giản chỉ là một bả vai dày rộng ấm áp, là một người có thể cho cô một vòng tay bảo vệ vững chắc.

cô muốn lớn tiếng gọi lên cái tên kia, khi âm tiết đến đầu lưỡi lại chợt nhớ lại, Lang Hi đã rời khỏi thế giới của cô, mang theo tất cả những kỷ ức đẹp nhất của đời cô, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Hàn Tà Tà đột nhiên bình tĩnh, trên trán một mảnh lạnh như băng, vươn tay sờ thử, phủ kín mồ hôi.

Căn phòng cho thuê nhỏ này mới là nơi cô nên ở, hiện tại nhưng lại làm cho cô cảm thấy vô cùng xa lạ, trong lòng cô ghi nhớ và quen thuộc, là căn phòng có Lang Hi kia.

Hàn Tà Tà nhìn đồng hồ, mới phát hiện bất tri bất giác, cô đã ngủ một ngày một đêm.

Di động đột ngột vang lên, Hàn Tà Tà không muốn nghe máy, để mặc nó vang thật lâu.

Người gọi điện thoại cũng thật có chấp, Hàn Tà Tà thờ dãi, chậm chậm đứng lên, ấn phím nghe rồi đưa điện thoại tới bên tai: "A lô?"

"Hàn tiểu thư, xin chào, tôi gọi đến từ văn phòng luật sư Duệ Ý." Đối phương khách khí nói, "Ở chỗ tôi có một phần ủy thác, cần cô tới ký xác nhận, không biết Hàn tiểu thư khi nào thì có thời gian rảnh, chúng ta gặp mặt nói chuyện?"

Hàn Tà Tà nhú nhú mày: "thật xin lỗi, tôi không nhớ mình có ủy thác..."

Giọng nói của đối phương mang theo ý cười: "Hàn tiểu thư, đây là một phần tài sản chuyển nhượng ủy thác, người ủy thác là Lang Hi tiên sinh."

Hàn Tà Tà biến sắc, lạnh lùng nói: "Vậy càng không cần, tôi sẽ không nhận!"

không hổ là luật sư, nói chuyện rất có kỹ xảo: "Hàn tiểu thư, mong cô thông cảm, tôi cũng là người nhận tiền của người thì phải làm việc cho người thôi. Nếu cô không có thời gian, tôi sẽ tới nhà cô một chuyến!"

Hàn Tà Tà sắc mặt trầm xuống: "anh uy hiếp tôi?"

Đối phương cười cười: "Làm sao có thể? Tôi chỉ là muốn cùng Hàn tiểu thư nói tí mĩ nội dung ủy thác."

Hàn Tà Tà trầm mặc một lát, lạnh lùng nói: "một giờ sau, quán cà phê Phong Nhã trên đường Minh Quang."

Hàn Tà Tà nói xong cũng không quản đối phương có đồng ý hay không, lập tức cúp điện thoại.

Tám rửa xong, Hàn Tà Tà chọn một bộ quần áo màu sắc tươi đẹp, lại đeo thêm đồ trang sức trang nhã, che giấu toàn bộ khí chất tiêu tụy của oán phụ, khôi phục lại bộ dáng nữ vương lạnh lùng trong dĩ vãng, mới vừa lòng ra khỏi cửa.

Lúc Hàn Tà Tà đi vào quán cà phê, đối phương hiển nhiên cũng vừa mới tới, một luật sư trẻ tuổi đang bất động thanh sắc đánh giá cô một phen, cười vờn tay: "Xin chào Hàn tiểu thư, tôi họ Lưu."

Hàn Tà Tà khách khí cười bắt tay với hắn, sau khi ngồi xuống liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Luật sư Lưu, mặc kệ tài sản có bao nhiêu, là cái gì, tôi cũng không đồng ý nhận!"

Luật sư Lưu vẫn tươi cười không thay đổi: "thật ngại quá, Lang Hi tiên sinh đã sang tên căn hộ qua tên cô, mọi thủ tục đều đã hoàn tất, chỉ cần cô ký xác nhận nữa là xong."

Hàn Tà Tà không khách khí châm chọc nói: "Đây là phí tổn thất cho thanh xuân của tôi sao? Trong luật có quy định tôi phải bắt buộc nhận hay không?"

"thật xin lỗi, khía cạnh này thuộc về cố vấn pháp luật, tôi phải thu phí cố vấn!" Luật sư Lưu từ trong cặp công văn rút văn kiện ra đưa cho cô: "Hàn tiểu thư là người thông minh, làm gì phải tự gây khó dễ cho bản thân? Huống chi... căn phòng này đối với cô có ý nghĩa như thế nào, Hàn tiểu thư so với tôi còn rõ ràng hơn!"

Hàn Tà Tà cũng không thêm nhìn tới phần văn kiện kia, ánh mắt sắc lạnh nhìn hắn: "Theo lời Luật sư Lưu nói thì anh không chỉ đơn giản là một nhân viên bình thường của văn phòng luật sư Phong Nhã đâu nhỉ?"

Luật sư Lưu ánh mắt chợt lóe, gật gật đầu cười nói: "Tôi là luật sư riêng của Lang Hi tiên sinh."

Có thể rõ ràng chuyện của cô như vậy, quả nhiên là người bên cạnh Lang Hi.

Luật sư Lưu thân nhiên nói: "Hàn tiểu thư, bối cảnh của Lang Hi tiên sinh cô đã biết tường tận, căn phòng này nếu cô không chịu nhận, chỉ sợ sẽ rơi vào tay người có ý không tốt, dù sao Lang Hi tiên sinh rời đi, cũng không phải tự nguyện."

Hàn Tà Tà nháy mắt hiểu được ý tứ của hắn, Lang Hi đi rất vội vàng, khẳng định có một bộ phận tài sản không kịp dời đi, tất cả hiển nhiên sẽ rơi vào tay kẻ đối địch.

Hàn Tà Tà không muốn nhận, lại càng không muốn mấy thứ này rơi vào tay những kẻ đã bức Lang Hi rời đi, trầm mặc sau một lúc lâu, cô mới lạnh lùng cười nói: "Tốt lắm, tôi nhận! Bất quá... Tôi muốn nhờ luật sư Lưu giúp một việc, giúp tôi rao bán căn phòng này, giá cả không thành vấn đề, càng nhanh càng tốt!"

Luật sư Lưu kinh ngạc nhìn cô, trầm mặc không nói.

Hàn Tà Tà châm chọc cười rộ lên: "Như thế nào? Nếu đã qua tay tôi, chẳng lẽ tôi không thể toàn quyền xử lý nó sao?"

Luật sư Lưu mỉm cười: "Hàn tiểu thư nghĩ nhiều rồi, nếu đã sang tên căn phòng, đương nhiên là do cô làm chủ! Bất quá tôi chỉ lo lắng cô sẽ phải trả phí ủy thác mà thôi."

Hàn Tà Tà hừ lạnh một tiếng, lấy văn kiện qua, roẹt roẹt ký tên cô vào.

Lưu luật sư thu lại văn kiện, trước khi rời đi làm như lơ đãng mở miệng nói: "Đúng rồi, mật mã của căn phòng vẫn không thay đổi... Phiên Hàn tiểu thư mau chóng thu dọn lại những đồ cần thiết, còn lại, tôi sẽ rao bán cùng với căn phòng!"

Hàn Tà Tà lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, thẳng đến khi hắn rời đi, mới nghiêng răng nghiêng lợi mắng thảm một tiếng.

Lời nói của Lưu luật sư trước khi đi mặc kệ cô có ý hay không, nhưng vẫn đọng lại trong lòng cô, nhin lại nhẩn, Hàn Tà Tà vẫn là nhin không được, ma xui quỷ quay trở lại căn phòng đó.

Tám vài phủ màu trắng nhìn thật chói mắt, Hàn Tà Tà lấy tay xóc lên rồi thả xuống đất, mãi đến khi tất cả đồ dùng đều trở về vẻ vốn có của nó, Hàn Tà Tà lúc này mới thở hắt ra ngã ngồi ở trên sofa.

Căn phòng là một mình cô thu dọn, tất cả đồ dùng cá nhân đều đã được cô mang đi, một chút dấu vết cũng không có lưu lại.

Hàn Tà Tà đột nhiên liền cảm thấy mỗi một đến cực điểm, cuộn mình ở trên sofa, trong lòng từng trận đau đớn bén nhọn, nổi thống khổ tra tấn cô, mà đáng sợ nhất, là cô mơ hồ dự cảm được... Có lẽ, tương lai không có Lang Hi trong cuộc sống, cô chắc chắn sẽ mãi thống khổ không nguôi như vậy!

Hàn Tà Tà rót cuộc nhện không được, gắt gao ôm chiếc gối gào khóc. (gối đệm lưng)

Áp lực tình cảm không còn bị bó buộc hoàn toàn phát tiết ra, Hàn Tà Tà thế này mới cảm nhận được chân thật sự thống khổ khi mất đi. Người quan trọng nhất trong sinh mệnh mình cứ như vậy biến mất không thấy, từ nay về sau, cho dù muốn tìm kiếm tin tức về anh, chẳng qua cô không có can đảm gõ ra hai chữ kia...

Tuổi trẻ đẹp nhất của cô dành cho một mối tình say đắm, hao hết tất cả dũng khí cả đời này của Hàn Tà Tà, bình tĩnh kiềm chế như cô, chỉ sợ sẽ không thể lại điên cuồng liều lĩnh như đã từng, ắt hẳn cũng sẽ không gặp được một người đàn ông có thể khiến cô toàn tâm toàn ý lại và yêu cuồng say như thế nữa...

Lang Hi thật sự đã bỏ đi, mang đi cả đoạn thời gian ngọt ngào giống như chưa từng tồn tại kia, mang theo cả linh hồn cô phiêu lãng vượt qua đại dương muôn trùng cách trở, lưu lại cho Hàn Tà Tà, trơ bỏ đau triệt nội tâm, là vô vàn tưởng niệm, chỉ còn lại những mảnh ngọc vỡ của chiếc vòng ngọc, một sợi dây chuyền bằng da, tấm chi phiếu đã quá hạn từ lúc nào...

Cuối cùng cũng không thể có một tình yêu trọn vẹn, cũng không thể khóa chặt phần tình cảm này dưới tận đáy lòng, để nó trong khoảng thời gian ngắn nhất, không thể hiện ra dày vò cô thêm nữa.

Điên cuồng khóc lớn hồi lâu, Hàn Tà Tà lẻ loi một mình ngồi trong căn phòng vắng vẻ, cố gắng cách mấy cũng không cảm nhận được sự ấm áp trước kia nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cấm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Tình yêu chưa bao giờ trở thành toàn bộ cuộc sống, hướng chỉ đối với Hàn Tà Tà mà nói, không có người kia thì hộ, cô căn bản không có quyền được bốc đồng.

Cho nên Hàn Tà Tà sau khi thương tâm qua đi, liền một lần nữa phấn chấn vực dậy tinh thần tiếp tục cố gắng sống, mà thời điểm chân chính đối mặt với sự thật, cô không khỏi cảm thấy may mắn lúc trước bởi vì vội vàng, rất nhiều thủ tục vẫn chưa làm hoàn tất, cô mới có thể dễ dàng trở lại tiếp tục việc học đang dở và sự nghiệp của mình.

Càng thấy may mắn là ngay từ đầu còn lưu luyến đắn đo, từ đầu tới cuối cô đều không công khai quan hệ tình cảm với Lang Hi, cô mới có thể một lần nữa trở về cuộc sống bình lặng thường ngày.

Nhìn xem, sự thật trước mặt, hết thảy đều có thể không quan trọng!

Tang Đồng hiện đang chuyên tâm quay những cảnh cuối cho một bộ phim điện ảnh, lịch trình tiếp theo cũng được sắp xếp đầu vào đấy, Hàn Tà Tà bắt đầu có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, vì không để cho mình miễn man suy nghĩ, mấy ngày nay cô đều lên mạng tìm việc làm.

Sau khi công việc trong tay đều xử lý xong, trường học cũng không có vấn đề gì, Hàn Tà Tà suy tư một phen, liền xin phép công ty, yêu cầu được dẫn dắt thêm một người mới nữa.

Người đại diện của công ty đa phần đều đồng thời quản lý vài nghệ sĩ, có kinh nghiệm từng trải như Hannah, thậm chí dưới trướng còn có vài tổ quản lý nhỏ. Năng lực của Hàn Tà Tà rõ như ban ngày, công ty đương nhiên rất vui vẻ mà 'bóc lột sức lao động' của nhân viên, nếu cô đã chủ động yêu cầu, công ty không thể không đáp ứng.

Thêm một khóa huấn luyện người mới nữa sắp kết thúc, Hannah mang theo Hàn Tà Tà đi tới phòng huấn luyện chọn người mới, trong căn phòng lớn trống trải, rải rác phân bố hai mươi người mới trẻ tuổi, bởi vì huấn luyện đã lâu nên đầu đầy mồ hôi, lúc nhìn thấy bọn cô đi vào, liền tập trung vào chính giữa, nôn nao chờ đợi được chọn lựa.

Hàn Tà Tà nhíu mày, nhìn quét một vòng, đột nhiên cảm thấy cô giống như tú bà, đang ở bọn buôn người dẫn dắt hạ, chọn lựa có tiềm chất đưa nhỏ, sau đó điều. Giáo thành hồng bài cấp chính mình kiểm tiền.

Như vậy nhất tương, mấy ngày liền đến nặng nề tâm tình cư nhiên tốt lắm điểm, khóe miệng cũng không tự giác ngoéo một cái.

Hannah cùng huấn luyện khóa lão sư hàn huyền hoàn, đối mọi người giới thiệu đến: "Đây là Hàn kinh tế (biệt danh của chị Tà) - người đại diện của công ty, trước mắt trong tay cô ấy chỉ có một nghệ sĩ, cho nên sẽ chọn thêm một người trong số các bạn, người được chọn chỉ cần qua một tháng thử sức, là có thể trực tiếp ký hợp đồng với công ty!"

Lời này vừa nói ra, mọi người vốn đang nhao nhao thắc mắc lập tức hưng phấn hẳn lên, bọn họ thực lực tương đương, mà hàng năm số người có thể từ lớp huấn luyện của Mia tốt nghiệp đếm trên đầu ngón tay, nếu có thể được trực tiếp lựa chọn ký hợp đồng, chẳng

phải sẽ thoải mái rất nhiều.

Huống chi, cùng là người mới như nhau, người được lựa chọn có thể có cơ hội ra mắt trước, việc này đối với bản thân có ưu thế rất lớn a.

Hàn Tà Tà đang muốn mở miệng nói vài câu khách khí trước, đột nhiên nghe được một tiếng cười nhạo không lớn không nhỏ.

Đứng ở cuối cùng là một thiếu niên thanh tú xinh đẹp giống như bước ra từ trong truyện trang, mặc một chiếc áo T-shirt màu đen rộng thùng thình, trước ngực là hình một cái đầu lâu màu trắng, lác lư ăn kẹo cao su cà lơ phất phơ, nét non trẻ trên mặt tràn đầy khinh thường.

Hàn Tà Tà trong mắt pha lẫn hứng thú và ý cười, Hannah nhũ nhũ mày không hồn giận hỏi: "Làm sao vậy, có vấn đề gì sao?"

Người thiếu niên kia lười biếng liếc mắt nhìn các cô một cái, vô cùng trào phúng nói: "không có gì, chính là tò mò tiểu thư Hàn Tà Tà này... Nhìn cô ấy cũng... Ha ha, cô ấy lớn hơn chúng ta ư?"

Hàn Tà Tà mặc dù tuổi còn trẻ nhưng thành thạo, còn là sinh viên mới hai mươi tuổi chưa tốt nghiệp, cho dù ở trong cái vòng luẩn quẩn phức tạp này lẫn lộn lâu như vậy, ánh mắt vẫn ngậy ngó thật dễ nhận ra.

một cô gái tuổi còn trẻ như vậy, có thể đứng vững được hay không còn chưa nói, có năng lực và thực lực thế nào để cam đoan rằng nghề sẽ không bị hủy trong tay của cô?

Cho nên thiếu niên kia lập lờ không nói rõ vấn đề làm trong lòng mọi người lại nhao nhao cả lên.

Trong mắt Hàn Tà Tà ánh sáng lạnh chợt lóe, thân nhiên nói: "Lớn hơn so với cậu, có ý kiến gì không?"

Nếu không tính tuổi, bề ngoài Hàn Tà Tà so với thiếu niên còn lớn hơn một chút.

anh chàng đó không phục, cho rằng con gái thường trưởng thành sớm, cho nên nhìn qua mới có vẻ lớn tuổi hơn mình, không chút khách khí cười nhạo nói: "Lớn hơn tôi? Hừ, ngực sao?"

Hàn Tà Tà phát dục vô cùng tốt, lời này vừa nói ra, tầm mắt của mọi người đều không hẹn mà cùng tập trung đến trước ngực cô, nơi đang ngạo nghễ sừng sững kia.

Hàn Tà Tà đối với lời nói ác ý của hắn cũng không hề phật lòng, còn ưỡn thẳng ngực, mặt không đổi sắc mở miệng: "Đúng vậy, ngực lớn hơn cậu, cậu ghen tị à?"

Thiếu niên liếc mắt xem thường: "Please, tôi mang theo thứ đồ chơi đó làm gì!"

Thân là một người đàn ông chính hiệu, làm sao có thể ghen tị với bộ ngực của phụ nữ được!

Hàn Tà Tà hiểu rõ cười cười: "Cho nên cậu ghen tị?"

Lời này vừa nói ra, đã có người nhin không được cười lên tiếng.

Thiếu niên bị mĩa mai, nhất thời sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt bởi vì phần nộ trợn trừng, lấy bộ dáng vô cùng ghét bỏ và ánh mắt không hiềm của lạ ngăm ngăm ngực của cô: "Hừ, ai ghen tị cô? Ngực lớn thì rất giỏi sao!"

Hàn Tà Tà bình tĩnh gật đầu: "Ừa, rất giỏi!"

Chữ Tự Thần: "..."

Thầy huấn luyện đầu đầu vì tên nhóc phản nghịch này đã lâu rồi, rốt cục nhìn thấy hắn kinh ngạc, nhin không được quay đầu đi chỗ khác, nở nụ cười hồi lâu mới miễn cưỡng giảng hòa nói: "Tốt lắm tốt lắm, Chữ Tự Thần, ngực phẳng cũng có thể kiêu ngạo a, đừng có lòng dạ hẹp hòi như vậy!"

Chữ Tự Thần vẻ mặt đỏ bừng, phần nộ vung nắm tay quát: "Ai lòng dạ hẹp hòi hả!"

Thầy giáo không kiên nhẫn khoát tay: "Ai ngực phẳng thì người đó lòng dạ hẹp hòi... Chữ Tự Thần cậu yên lặng một chút cho tôi, chuyện chính còn chưa nói xong đâu!"

Hàn Tà Tà ôn nhu cười, nhưng nét trong trẻo lạnh lùng trên khuôn mặt vẫn chưa biến mất, làm cho đám người mới trẻ tuổi không khỏi đồng loạt đánh cái rùng mình.

"không sao, để cho cậu ấy tiếp tục nói, công việc đã xong rồi!"

Hannah liếc nhìn cô một cái: "cô sẽ không..."

"Đúng vậy!" Hàn Tà Tà gật đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cậu thiếu niên kia khiêu khích, làm cho trong lòng hắn lập tức dâng lên dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Hàn Tà Tà nâng lên ngón tay thon dài như ngọc, ngọt ngào cười nói: "Cậu ta rất được!"

Chữ Tụ Thần lập tức giờ chân: "Dựa vào cái gì chọn tôi?"

Hàn Tà Tà mới mặc kệ cậu ta có đồng ý hay không, nơi này còn không tới phiên một người mới như cậu ta nói chuyện.

Hannah nhủ nhủ mày: "Em chắc chắn chứ? Vì sao chọn cậu ta a?"

Đúng vậy, nhiều mầm non nghe lời nhu thuận như vậy không chọn, vì sao lại chọn một thằng nhóc bốc đồng phản nghịch chứ?

Hàn Tà Tà nhìn quanh một vòng, phát hiện tất cả mọi người đều trông mong nhìn cô, không khỏi sung sướng đến cực điểm cười rộ lên: "Bởi vì... Cậu ta là người cần được dạy dỗ nhất a!"

Hàn Tà Tà nói xong, cũng không quên khuôn mặt đang vận vẹo của cậu thiếu niên kia, thân nhiên nói: "Ngày mai buổi sáng tám giờ, lầu 13, muộn 1 phút, cậu từ chỗ nào đến, thì rút về chỗ đó cho tôi!"

Ngữ khí tuy rằng bình thường, nhưng lại mang theo áp lực vô tận, làm cho mọi người trong nháy mắt không dám khinh thường.

Hàn Tà Tà gật đầu với Hannah, trước khi đi hình như nhớ tới cái gì, không chút để ý nói: "A, đúng rồi, tôi là Hàn Tà Tà."

Lời này vừa ra, bầu không khí yên tĩnh, những người vốn còn vui sướng khi người gặp họa lúc này đều hâm mộ ghen tị căm hận nhìn về phía Chữ Tụ Thần.

Hàn Tà Tà tuy rằng kinh nghiệm chưa nhiều, nhưng thủ đoạn của cô ở trong vòng luẩn quẩn này cũng coi như có chút danh tiếng.

Hướng chỉ trong tay cô còn nắm giữ con át chủ bài, có giọng ca 'mỹ nhân ngư' - Tang Đồng đang lên như điều gặp gió, có thể xem như một tay cô dẫn dắt thành công, và lại quan hệ giữa các cô còn rất thân thiết!

Có thể được cô lựa chọn, cho dù lấy chút xui danh tiếng của Tang Đồng, đối với một người mới không có bối cảnh mà nói, đã là cơ hội vô cùng hiếm thấy!

Chữ Tụ Thần ngán ngạn, hẳn cũng không nghĩ tới người đại diện nổi danh khắp nơi kia, chính là cô gái trước mặt tuổi tác không kém hẳn là mấy này!

Hàn Tà Tà lạnh lùng cười, đang lo trong khoảng thời gian này buồn bực trong lòng cô không có chỗ phát tiết, thì đã có người tình nguyện chui đầu vào, cô mà không hưởng thụ thật tốt, chẳng phải thực có lỗi với cậu ta sao!

Ngày hôm sau buổi sáng tám giờ, Hàn Tà Tà đeo tai phone nghe nhạc thoải mái ngồi trên ghế, bụng một ly cà phê, thích ý lật xem tạp chí số mới nhất hôm nay.

Chữ Tụ Thần rất đúng giờ xuất hiện ở cửa, cậu thiếu niên mang khuôn mặt ngây ngô non nớt, vẻ mặt không tình nguyện, không được tự nhiên đứng trước mặt cô: "Này, tôi đến rồi!"

Hàn Tà Tà đảo mắt về phía cậu ta, vô cùng tự nhiên đưa cái ly không tới trước mặt cậu ta: "Tới thật đúng lúc, giúp tôi pha một ly cà phê."

Chữ Tụ Thần lập tức xù lông lên: "Dựa vào cái gì? Tôi là đến làm ngôi sao, không phải tới làm người hầu bưng trà rót nước cho cô!"

Hàn Tà Tà đập mạnh cái ly xuống bàn, lạnh lùng hừ một tiếng: "Nhìn xem bộ dáng hiện tại của cậu, cậu có bộ dáng của một ngôi sao sao? Đây là tôi đang dạy cho cậu bài học đầu tiên, ở trước mặt người có thực lực hơn cậu không được nói "không", dẹp ngay cái 'tính chó con' của cậu đi cho tôi!"

Chữ Tụ Thần không phục, đôi mắt quả thực có thể phun ra lửa, trầm mặc kháng cự trừng mắt nhìn cô.

Hàn Tà Tà trào phúng cười rộ lên: "Ngay cả một chút xui ury khuất như vậy đã chịu không được? Tang Đồng chỉ trong một đêm đã gặp may, đĩa nhạc bán ra doanh thu cao ngất ngưỡng, có thể nói là danh tiếng lên cao! Nhưng thời điểm đó, mặc dù cô ấy nổi tiếng khắp đại giang Nam Bắc, còn phải chịu đựng một người mẫu vô danh xem thường... Cậu thì tính là cái gì!"

Hàn Tà Tà khinh thường nhìn cậu ta một cái, âm thanh lạnh lùng nói: "Cậu có thể về lật xem những tờ báo trước đó, xem xem người mẫu kia có kết cục như thế nào, lại so sánh với danh tiếng hiện tại của Tang Đồng, rồi hãy tự mình quyết định xem nên làm thế nào!"

Chữ Tụ Thần tuy rằng ngạo mạn không kềm chế được, nhưng cũng không phải là người không biết phân biệt tốt xấu, bị răn dạy một trận như vậy, đương nhiên hiểu được ý của Hàn Tà Tà, lập tức trầm mặc cầm cái ly lên, khuôn mặt lạnh lùng đánh lại bước vào phòng trà nước.

Hàn Tà Tà gõ gõ mặt bàn: "Cậu đi đâu vậy?"

Chữ Tụ Thần cười lạnh: "Đi pha cà phê cho cô!"

Hàn Tà Tà lắc lắc đầu cười rộ lên: "Tôi lại dạy cho cậu bài học thứ hai, mặc dù chịu nhọc, cũng phải giữ lại điểm cuối cùng của mình!"

Chữ Tự Thần hiển nhiên có chút không hiểu, cau mày không kiên nhẫn hỏi: "cô rốt cuộc có ý tứ gì?"

Hàn Tà Tà thông thả lật tạp chí: "Tôi là người đại diện của cậu, là người phục vụ cho cậu, mà không phải để cậu tới phục vụ ngược lại tôi! Cậu hoàn toàn có thể cự tuyệt loại yêu cầu không hợp lý này... Chữ Tự Thần, trong vòng luẩn quẩn có rất nhiều dự hoặc, nếu cậu không thể giữ vững nguyên tắc, sớm hay muộn gì cậu cũng sẽ đánh mất chính mình! Hôm nay cậu vì để thuận lợi ký được hợp đồng mà hạ mình pha cà phê cho tôi, ngày khác cậu vì thành danh có thể bán đứng càng nhiều hơn hay không?"

Chữ Tự Thần ngán người, cẩn thận trở về chỗ cũ suy ngẫm lời cô nói.

Hàn Tà Tà nhìn khuôn mặt tuổi trẻ sạch sẽ của cậu ta, trong lòng không khỏi thở dài, tuy rằng cậu ta có hơi chậm tiêu, nhưng vẫn có thể tự mình nghiệm ra chân lý!

Chữ Tự Thần gật gật đầu, bỏ cái ly xuống, thật nghiêm túc nhìn cô, thành khẩn nói: "Cảm ơn, tôi đã hiểu."

Cậu hiểu được cái rắm á!

Hàn Tà Tà nhìn cái ly trên bàn, chậm rãi nhũu mày, sau đó nâng cằm nhìn cậu ta: "Hiểu được còn không đi pha cà phê?"

Quả nhiên, Chữ Tự Thần nghech mặt ra hỏi: "không phải cô nói, phải cự tuyệt loại yêu cầu không hợp lý này sao?"

Hàn Tà Tà lấy bộ dáng 'gỗ mục không thể đẽo' trừng mắt nhìn cậu ta, tức giận mắng: "Tôi dạy cậu nhiều như vậy, về sau còn phải mệt chết mệt sống lo toán tính toán cho cậu, bảo cậu đi pha cho tôi một ly cà phê chẳng lẽ ỉu khuất cho cậu?"

Hàn Tà Tà hừ nhẹ một tiếng, liếc xéo cậu ta chậm rãi phun ra bốn chữ: "Lang, tâm, cầu, phê!"

Chữ Tự Thần nguyên bản đã muốn tinh táo trong nháy mắt khuôn mặt lại vắn vẹo, hung hăng quơ lấy cái ly, cắn tức liếc cô một cái, tức giận ùng ùng chạy ra.

Hàn Tà Tà hưng trí nhìn bóng dáng giận dữ của cậu ta, sờ sờ cằm, thở dài nói nhỏ: "Chắc chắc, chơi chẳng vui gì hết!"

Chữ Tự Thần so với Hàn Tà Tà thì nhỏ hơn hai tuổi, bối cảnh gia đình cũng rất bình thường, cha mẹ đều là giáo viên, sau khi tốt nghiệp sơ trung liền trực tiếp thi vào học viện nghệ thuật, không chỉ có 'dung mạo' xinh đẹp như hoa, hơn nữa còn rất có tài nghệ.

Hàn Tà Tà nhìn hồ sơ của cậu ta, lúc này mới yên tâm.

Ngày đó nhất thời muốn chinh chiến cậu ta nên mới đưa ra lựa chọn như vậy, may mắn còn có một chút bản lĩnh, nếu thật sự là kẻ bất tài không dạy nổi, mất mặt nhưng lại là cô!

Có 'niềm vui' mới, Hàn Tà Tà cuối cùng cũng có thể vực dậy từ trong nỗi đau thất tình, liều mạng công tác, sắp xếp thời gian kín mít, mỗi ngày đều mệt đến nỗi ngã đầu là ngủ, làm bản thân lâm vào tình trạng kiệt sức đến không còn hơi sức để thương tâm nữa.

Hàn Tà Tà không mượn danh tiếng của Tang Đồng để nâng đỡ Chữ Tự Thần, mặc dù như vậy sẽ nhanh hơn rất nhiều, nhưng dù sao cũng không có nền tảng vững chắc, vì để về sau Chữ Tự Thần có thể phát triển tốt, Hàn Tà Tà rất dụng tâm nghĩ ra phương hướng phát triển.

Khóa huấn luyện người mới vẫn phải theo tiếp, sau đó còn phải tham gia một số tiết mục, hoặc là xuất hiện trong các buổi hoạt động tuyên truyền của Mía, tuy rằng đều là nhân vật làm nền, nhưng vẫn khiến Chữ Tự Thần mệt đứt hơi.

Cậu ta thậm chí còn sinh lòng oán hận, vẫn cảm thấy Hàn Tà Tà là đang mưu lợi riêng, nhân cơ hội trả thù cậu ta.

Nhưng tuổi trẻ quật cường làm cho cậu ta thà chết chứ không khuất phục, cắn răng cùng Hàn Tà Tà phân cao thấp, mỗi ngày trực bánh xe luôn vận hành không ngơi nghỉ, thẳng đến khi một tháng thử việc kết thúc chính thức ký kết hợp đồng, Chữ Tự Thần mới được Hàn Tà Tà buông tha.

Chữ Tự Thần chưa bao giờ biết phụ nữ là sinh vật khủng bố như vậy, một loạt kế hoạch của Hàn Tà Tà ỉn ỉn kéo tới, đồng thời cũng làm cho cậu ta sống không bằng chết, còn không thể không nén xuống cả một bụng ghen ghét

Cậu ta khi nào thì phải nén giận như vậy?

Ngắn ngủn một tháng, cậu thiếu niên kiêu ngạo phản nghịch đã được dạy dỗ trở nên nhu thuận hơn rất nhiều.

Hàn Tà Tà giúp cậu ta tranh thủ cơ hội đầu tiên, là vai nam thứ hai của một bộ phim nhạc kịch.

Chữ Tự Thần đối với chuyện này rất khó hiểu, tài năng âm nhạc của cậu ta rất tốt, nhưng kinh nghiệm biểu diễn lại khiêm khuyết rất nhiều, nhạc kịch đối với vũ đạo yêu cầu lại rất cao, tuy rằng chỉ là vai nam thứ, nhưng cảnh diễn vẫn rất nhiều, rất dễ xảy ra việc chưa nổi danh đã tàn lụi.

Hàn Tà Tà nghe xong nghi vấn của cậu ta, nhất thời chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vồ ớt của cậu ta một cái mắng: "Con mẹ nó tật xấu của thiếu gia nhà cậu chọn ba lấy bốn có thể sửa được hay không! Lão Vương – người đứng đầu giới nhạc kịch không biết có bao nhiêu người muốn đi cửa sau, ngay cả vai diễn viên quần chúng còn không sờ tới được, tôi mất bao nhiêu công sức vận dụng bao nhiêu mối quan hệ mới tranh thủ được cho cậu cơ hội lần này, cậu không nói cố gắng biểu hiện thì thôi, còn ở chỗ này thối mác lung tung e dè đủ điều? Làm không được thì không được, dù sao cậu vẫn là người mới, cùng lắm thì làm lại từ đầu! Nhưng cậu ngay cả gan thử cũng không dám, cậu còn muốn làm ngôi sao cái rắm!"

Chữ Tự Thần bị mắng té tát xối xả, xám xịt cảm kích bản chuẩn lẹ, trong lòng yên lặng cảm khái, sau lưng thiên vương siêu sao quả nhiên có nhiều chưa xốt, đừng nhìn Tang Đồng người ta nổi tiếng tiền đồ vô hạn, nói trắng ra là làm việc cho người đại diện, không chừng bị quát mắng còn nhiều hơn!

Hàn Tà Tà tức giận đến đòi mạng, cơ hội này là cô phải tranh thủ thể nào mới có được, vì Chữ Tự Thần có thể một lần là nổi tiếng, cô thậm chí tiếp nhận việc hợp tác với Khôi Hoàng.

Mặc dù Khôi Hoàng trên danh nghĩa đã đổi chủ, nhưng người sau lưng là ai, đã sớm trở thành bí mật công khai trong giới rồi!

Ánh mắt Hàn Tà Tà ảm đạm xuống, cố gắng gạt bỏ lo lắng trong lòng, tiếp tục vui đầu vào đồng công việc.

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cầm Dụ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 58

Chữ Tự Thần tỉnh tình xúc động lại kiêu ngạo phản nghịch, nhưng bộ dạng khá xinh đẹp, thiếu niên trẻ tuổi với khuôn mặt sạch sẽ trắng nõn mang theo vài phần hồn nhiên bướng bỉnh, lúc không xù lông thì nụ cười ảm áp như gió xuân, hương vị ngây ngô làm cho đáy lòng người ta sinh ra thiện cảm, mà bộ dáng khi xù lông gờ chân, cũng là một nét riêng biệt của tuổi trẻ tô vẽ thêm phần đáng yêu chân chất của cậu ta, khiến người khác dễ dàng khoan dung khuyết điểm ngây thơ khà ái của cậu.

một người mới như vậy, lại ở tại thời điểm bộ phim nhạc kịch được người người chú ý xuất hiện, liền thu hút tầm mắt rất nhiều người, chỉ cần thêm một chút lửa nữa thôi, danh tiếng sẽ rất nhanh bùng cháy dữ dội nổi như cồn.

Thành danh, bất quá chỉ là chuyện trong một cái chớp mắt mà thôi.

Chữ Tự Thần vẫn còn manh tính cách nông nhênh của tuổi trẻ, khó tránh khỏi đối với thành công của mình có chút đắc chí.

Chỉ có Hàn Tà Tà, đối với thiếu niên chọc người trêu mến vẫn ý chí sắt đá như cũ, không nể mặt mũi không chút nào lưu tình, hất cho cậu một gáo nước lạnh, làm cho chút kiêu ngạo mới nhú của cậu ta tan thành mây khói.

Hàn Tà Tà mất lạnh giáo huấn cậu ta: "Cậu nếu như 'hùng tâm tráng chí' nhiều như vậy, tôi sẽ sớm quăng cậu cho người khác! Miễn cho bị cậu lôi kéo cùng nhau đối chết!"

Chương trình học của năm thứ ba đã kết thúc, Hàn Tà Tà không tham gia thực tập trong trường, mà lấy công việc ở Mía thay thế.

Vì thế, Hàn Tà Tà chính thức trở thành nhân viên chính thức của Mía, người đại diện thu vào trừ bỏ tiền lương cố định mỗi tháng, còn dựa theo thành tích mà được thưởng thêm hoa hồng.

Chữ Tự Thần trong khoảng thời gian này bị cô ép buộc, lá gan sớm đã teo lại, giận mà không dám nói gì trừng mắt nhìn cô.

Hàn Tà Tà cười lạnh một tiếng, mới không để ý tới bất mãn trong lòng cậu ta, tiện tay quăng cho cậu ta ba cái kịch bản: "Đêm nay trở về xem cho tốt, rồi chọn một cái trong số đó!"

Chữ Tự Thần không nghĩ tới nhanh như vậy có thể tham dự đóng phim, lập tức vui vẻ ra mặt, làm việc chung mấy ngày qua cậu ta cũng hiểu được tính tình của Hàn Tà Tà, biết cô tuy nói năng chua ngoa nhưng lòng như đậu hủ, hơn nữa đi theo cô xác thực học được rất nhiều thứ, bị châm chọc khiêu khích vài câu cũng không để trong lòng.

Vui vẻ cầm lấy kịch bản, Chữ Tự Thần cười hỏi: "cô ưng ý cái nào?"

Hàn Tà Tà một bên xem lịch trình hoạt động một bên không kiên nhẫn xua đuổi cậu ta: "Cậu quan tâm tôi ưng cái nào làm gì! Cậu hãy tự mình chọn trước đi, đừng chuyện gì cũng đều ý vào tôi!"

Chữ Tự Thần thức cả đêm đọc qua một lần ba kịch bản, cân nhắc nửa ngày, hôm sau tràn đầy tự tin đi tìm Hàn Tà Tà nói: "Tôi xem xong rồi, 'Con đường ánh sáng' không tệ, câu chuyện nói về chàng thanh niên cố gắng phấn đấu đi lên trong giới âm nhạc, cốt truyện có rất nhiều đất

nhieu, không những kéo dài được vai trò của tôi trong bộ phim, đồng thời nó cũng là phim thần tượng đang được yêu thích hiện nay, tình yêu trong câu chuyện là mối tình đầu, khẳng định sẽ có rất nhiều người quan tâm!"

Hàn Tà Tà cười gật gật đầu: "không tồi, cậu phân tích rất đúng."

Trong lòng Chử Tự Thần lập tức lộp bộp một trận, kinh nghiệm sống không bằng chết những ngày qua nói cho hắn biết, lúc Hàn Tà Tà mỉm cười khen ngợi hắn, phía sau nhất định còn một vẻ "Nhưng là".

Đây là chuyện cô ấy thích làm nhất, dùng nụ cười ca ngợi bao bọc lấy biên đạn, chờ anh liếm sạch sẽ lớp vỏ bọc đường bên ngoài, ngay lập tức sẽ bị tiếng súng 'pằng' một cái oanh tạc cho tan tác, sau đó sẽ phải xum xoe lấy lòng nghe lời cô.

Quả nhiên Hàn Tà Tà mở miệng: "Nhưng là... Trước tiên cậu phải biết rõ, nếu tiếp tục diễn những phim như thế nào, hình tượng của cậu sẽ bị cố định, về sau muốn thay đổi sẽ rất khó khăn!"

Chử Tự Thần do dự hỏi: "Nhưng không phải rất nhiều người đều là như vậy sao? Trước trở thành thần tượng, lại phát triển trên lĩnh vực phim điện ảnh, từ từ trở thành diễn viên có thực lực..."

"Nhưng có rất nhiều người bị vây trong những kịch bản 'não tàn' như vậy, rồi trực tiếp bị vây chết trong nó!" Hàn Tà Tà lắc lắc đầu, nhìn cậu ta một cái cười nói, "Tang Đồng không phải như thế, Lương Nguyên cũng không phải... Nhưng cậu nhìn bọn họ hiện tại xem, không đều mấy tuần buồm xuôi gió đấy thôi? đã có thực lực, vì sao không ngay từ đầu cố gắng trở thành thần tượng trong chính lĩnh vực thế mạnh của mình?"

Thần tượng thực sự?

Chử Tự Thần nao nao, trầm mặc xuống.

Cậu ta vẫn không phục Hàn Tà Tà tuổi còn trẻ lại khí thế cường thịnh, cái gì cũng đều đề đầu dặt mũi cậu ta, nhưng mấy ngày nay lần lượt chứng minh, tầm nhìn và kiến thức của bản thân, xác thực không bằng cô ấy.

Chử Tự Thần biết cô kỳ thật sớm có quyết đoán, để cho cậu ta lựa chọn bất quá là vì khảo nghiệm cậu ta, lúc này khiêm tốn hỏi: "Vậy tôi nên chọn cái nào?"

Hàn Tà Tà ngón trỏ chỉ chỉ kịch bản: "Nó đi!"

Cái này, Chử Tự Thần kinh ngạc: "không phải chứ?"

Hàn Tà Tà lựa chọn là kịch bản về đề tài quân sự, miêu tả một nhóm bộ đội đặc chủng chuyên thực hiện những nhiệm vụ đặc biệt đầy gian khổ và mạo hiểm.

không thể trách Chử Tự Thần ngạc nhiên, thời điểm hiện tại phim thần tượng đang làm mưa làm gió chiếm lĩnh thị trường, còn bộ phim này về một đám đàn ông vai u thịt bắp suốt ngày đánh đấm sẽ không có một cô gái nào thích xem, rất khó để chiếm được rating cao.

Huống chi, bộ phim này tả thực gần giống với phim tài liệu, không chỉ đòi hỏi diễn viên phải có tố chất và thân thể vô cùng vượt trội, còn phải có thể chịu được những pha hành động mạo hiểm và áp lực cực lớn.

Chử Tự Thần do dự, cậu ta tuy rằng tự đại, nhưng cũng biết bản thân từ lúc lập nghiệp tới nay có thể đạt được danh tiếng cao như vậy, liên quan rất nhiều tới vẻ ngoài điển trai của cậu ta. Nhưng nếu đóng bộ phim này, theo ý nghĩa và bối cảnh phim cậu ta lúc nào cũng phải trưng ra khuôn mặt mộc bôi nước sơn đen thùi, còn phải mặc quần áo bẩn không chịu nổi khiêng đạo cụ nặng nề ở trong bùn lầy qua lầy lại... Như vậy tự hủy hình tượng và gạt bỏ những tính cách mà cậu ta có, có thể khiến các fan phản ứng ngược lại hay không?

Hàn Tà Tà liếc mắt một cái liền nhìn ra trong lòng cậu ta đang suy nghĩ cái gì, thần nhiên nói: "Đương nhiên, cậu cũng có thể dễ dàng đạt được danh tiếng siêu sao với 'Con đường ánh sáng', loại phim truyền hình này không yêu cầu cậu phải hành động, chỉ cần khả năng diễn xuất của cậu, phối hợp với hàng hiệu, xe thể thao, ngẫu nhiên có một cuộc tình với cô nàng xinh đẹp, có thể hấp dẫn rất nhiều người 'não tàn' với giấc mơ màu hồng! Quyền lựa chọn nằm trên tay cậu, con đường về sau muốn đi như thế nào tùy thuộc vào chính bản thân cậu!"

Chử Tự Thần trầm ngâm một lát, ngẩng đầu cười hì hì nhìn cô: "Tôi với cô như dây thừng buộc chặt châu chấu, dù thế nào cô cũng không thể hại tôi a... Cho nên tôi nghe lời cô!"

Hàn Tà Tà lẳng lặng nhìn cậu ta: "Cậu nếu đã quyết định, bộ phim này mức độ gian khổ sẽ vượt qua tưởng tượng của cậu, có thể cậu phải một mình ở trong núi sâu rừng thâm khó khăn muôn trùng, ăn không ngon ngủ không được, thậm chí sẽ bị cách biệt với thế giới bên ngoài..."

Chử Tự Thần kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên: "Này thì tính cái gì? Đối với đàn ông mà nói, chịu chút khổ cực thì có gì đâu! Tôi là đàn ông con trai, làm sao có thể sợ chịu khổ!"

Hàn Tà Tà nhíu mày, từ trên xuống dưới nhìn cậu ta một vòng, vuốt cằm khẳng định nói: "không sai, da dày thịt béo, quả nhiên là được rèn luyện!"

Chữ Tự Thần: "..."

Hàn Tà Tà an bài cho Chữ Tự Thần như vậy khiến cho các lãnh đạo Mía cao vô cùng bất mãn, so với con đường bấp bênh không nắm chắc này, bọn họ càng hy vọng ‘đóng vững đánh chắc’, dù sao biểu hiện thường thường, hiện tại Chữ Tự Thần cũng đã bắt đầu thu về lợi nhuận cho công ty.

Hàn Tà Tà kiên trì với ý kiến của mình, dưới áp lực kháng nghị của mọi người, cuối cùng dùng mọi cách thuyết phục các đồng nghiệp từng quen biết, mới được Mía miễn cưỡng đồng ý để cô thử sức một lần.

Chữ Tự Thần bị quăng đến quân đội tiến hành huấn luyện khép kín, sau hai tháng trực tiếp tới trường quay.

Hàn Tà Tà tuy rằng ăn nói khắt khe, nhưng vẫn lo lắng, Chữ Tự Thần bắt đầu vừa mới trưởng thành, cho tới bây giờ chưa chịu qua khổ cực nào, có thể sống sót vượt qua hai tháng huấn luyện sắt đá đã thực không dễ dàng, hiện tại lại phải theo đoàn làm phim vào ngọn núi hoang tàn vắng vẻ để quay, thật sự làm cho người ta lo lắng.

Vì thế trong suốt thời gian bấm máy, số lần Hàn Tà Tà đi máy bay tăng đột xuất, thường xuyên dành chút thời gian đi tới đoàn làm phim, đưa một chút đồ ăn đến cho mọi người.

Đợi khi bộ phim hơn hai mươi tập gần tới thời gian đóng máy, Hàn Tà Tà đã lẫn lộn trong đoàn phim đến mức quen thuộc.

Mà Chữ Tự Thần trải qua lần đóng phim gian khổ này, trong mấy tháng ngắn ngủi đã lột xác từ thiếu niên non nớt, thành một người đàn ông chững chạc trầm ổn, khuôn mặt dần dần góc cạnh rõ ràng, bắt đầu biểu hiện ra phong thái thành thực kiên nghị.

Mà bộ phim này lúc trước không được xem trọng vừa mới lên sóng đã nhận được hưởng ứng thật lớn, trở thành bộ phim truyền hình tên tuổi được hoan nghênh nhiều nhất, thậm chí vên màn cho phim điện ảnh và truyền hình về quân sự tăng cao.

Bối cảnh mạo hiểm kịch thích, súng lửa kịch liệt đánh nhau sống chết, bộ đội đặc chủng tuổi trẻ anh tuấn mặc dù cả người dơ bẩn, cũng che giấu không được sức mạnh tuấn mỹ đặc trưng trên người giống đực.

Thân thể cường kiện tinh tráng, khuôn mặt khi thì lưu manh khi thì lạnh lùng, mồ hôi xen lẫn sự gợi cảm, hơn nữa quang cảnh nguyên thủy tự nhiên nơi rừng rậm, cái loại dã tính chói lọi nháy mắt phát huy đến mức tận cùng, hấp dẫn vô số người xem, thậm chí ngay cả rất nhiều thiếu nữ thích dạng ‘thư sinh’ ốm yếu, cũng chuyển sang mê tít những người đàn ông cuồng hãn hoang dại này.

Tiếp theo đó là bộ phim truyền hình lấy chủ đề về nhiệt huyết hào hùng của bộ đội đặc chủng, trong bối cảnh thực tế phim thần tượng đang thống trị mở ra một con đường máu, đi tiên phong dẫn đầu, tạo ra một làn gió mới cho giới điện ảnh.

Mức độ nổi tiếng của Chữ Tự Thần tăng đến chóng mặt, là diễn viên trẻ tuổi nhất trong bộ phim, từ một người mới ngầy thơ chân chất lại có chút bướng bỉnh, trưởng thành là một chiến sĩ thiết huyết kiên định trầm ổn, tính cách của anh cũng có chút biến hóa, mà đôi mắt vừa bướng bỉnh vừa thiên chân kia lại chặt chẽ bắt lấy tâm người xem.

Chữ Tự Thần đứng trước màn hình đang trình chiếu bộ phim như một chú cún, ve vẩy đuôi vui vẻ chạy đến trước mặt Hàn Tà Tà, trưng ra bộ mặt ‘Khen tôi đi, khen tôi đi’, cao hứng phấn chấn hỏi: "Thế nào, thế nào? Nhìn thấy kiểu đầu mới của tôi chưa, nhìn thấy cơ thể rắn chắc cơ bụng sáu múi của tôi thấy sao... hiện tại rốt cuộc không ai dám nói tôi trông nhỏ tuổi hơn cô nữa đi a ha ha ha ha!"

không thể không nói, Chữ Tự Thần hiện tại đã trở mã, mang đậm nét đặc trưng riêng, cơ thể thiếu niên mới lớn dường như cao lên không ít, áo T-shirt bó sát người cùng vòng eo rắn chắc, càng tôn lên thất lưng trắng kiện, khí lực mạnh mẽ.

Hàn Tà Tà yên lặng thả hợp đồng quảng cáo trong tay xuống, không chút để ý liếc cậu ta một cái, nhẹ nhàng mở miệng: "Kim cương lực sĩ hả?"

Chữ Tự Thần bị phẫn: "Mặt Lỗ Từ đã muốn phơi nắng đen thui!"

Hàn Tà Tà bình tĩnh đưa tay phân loại từng hợp đồng quảng cáo, dùng một ngữ khí hết sức tự nhiên nói: "Đúng vậy, cho nên không tôi không gọi cậu là Hello Kitty nữa!"

Chữ Tự Thần: "..."

Hàn Tà Tà ở trong vòng luân quán này từng chút một đứng vững gót chân, từ lúc cô tiến vào làng giải trí, cũng chỉ dẫn dắt hai người, còn lại đều đi theo người khác, nhưng hiện tại, hai người thì một người là thần thoại trong giới âm nhạc, một người là siêu sao tương lai.

Thành tựu như vậy không thể không làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nhưng Hàn Tà Tà nổi tiếng nhất, không phải danh hiệu người đại diện hoàng kim của cô, mà là thủ đoạn cao siêu mây mưa thất thường, cùng với tác phong làm việc mạnh mẽ vang dội.

Trải qua mấy năm vất vả gần đây, Hàn Tà Tà đã biến bản thân thành máy móc không biết mệt mỏi, liều mạng cố gắng vươn lên, trở thành người đại diện danh tiếng nhất trong giới.

không phải cô quá đặt nặng hiệu quả làm việc và lợi ích, mà là cô căn bản không có cách nào ngừng lại.

Hàn Tà Tà không chế không được bản thân, luôn lơ đãng nhớ tới quá khứ.

Những chuyện đã qua như một thước phim quay chậm khắc sâu vào đầu cô, làm cho cô mỗi một lần nhớ lại, trái tim đều âm ỉ đau, kèm theo nỗi nhớ nhưng điên cuồng dài vô tận làm cho người ta hít thở không thông.

Đó là khoảng thời gian tuyệt vọng nhất trong cuộc đời cô.

Từ nay về sau, cô đều hăm sâu trong bóng đêm vô vọng này, đau khổ giãy dụa, mặc dù đau đến ruột gan đứt từng khúc, cũng không có biện pháp xóa nhòa đi nó.

Cuối cùng, nỗi đau đớn khôn cùng ấy biến thành sức mạnh to lớn nhất, không ngừng thúc đẩy cô hướng về vị trí đỉnh cao mà cô từng tha thiết ước mơ.

Đứng trên cao nhìn xuống xác thực có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh, nhưng dù có xinh đẹp đến đâu, bởi vì thiếu đi một người cùng nhau chia sẻ, chỗ cao ấy cũng sẽ biến thành nơi cô tịch giá lạnh mà thôi.

Sự từng trải cũng tăng dần theo tuổi tác, đối với một vấn đề góc độ nhìn nhận tự nhiên cũng sẽ thay đổi, huống chi Hàn Tà Tà là người thông minh như vậy, chỉ cần suy nghĩ lại cẩn thận một chút, sẽ liền rõ ràng tất cả, Lang Hi là người tùy hứng kiêu ngạo duy ngã độc tôn như thế, làm sao có thể ủy khuất bản thân, thỏa mãn tâm lý trả thù vụn vặt của người mẹ không làm tròn trách nhiệm kia chứ!

Huống chi, sự quan tâm cẩn thận tỉ mỉ kia, nỗi sợ hãi không yên nếu mất đi kia, cùng với tính cách ngang tàn bá đạo đó...

Nếu không phải anh thật sự động tâm, nếu không phải anh đối với cô một mảnh chân tình, làm sao cô có thể trầm luân trong đó không thể tự kèm chế?

Lúc trước đột nhiên nghe được những lời đó, tuy rằng khiến lòng cô đau ê ẩm, nhưng cẩn thận ngẫm lại, không hẳn không có ẩn tình.

Hàn Tà Tà rồi rầm trăn trở, đối diện với nỗi canh cánh trong lòng.

cô không tin Lang Hi từ đầu tới cuối đều lừa dối cô, nhưng cũng sợ đó chẳng qua là cô tự mình đa tình.

Thời điểm công thành danh toại, cũng không có thỏa mãn như cô tưởng tượng, nỗi lòng trống rỗng hư không càng thêm rõ ràng.

Vài năm gần đây, cô trải qua vô số khốn cảnh, từ lúc Tang Đồng lần lượt bị hãm hại cuối cùng bắt đắc dĩ rút lui khỏi làng giải trí, từ lúc cô bị Mía 'qua sông đoạn cầu' để người khác cướp đi vị trí, từ lúc Chử Tự Thân bị người ám hại xuống dốc không phanh... Đều là một mình cô đau khổ chống đỡ rồi gắng gượng đứng lên!

Gian nan trên mỗi bước đường, Hàn Tà Tà cắn răng chịu đựng, đồng thời, lại dâng lên nỗi hận với người đã vô tâm biến mất kia.

anh nói sẽ không buông tay, nhưng lâu như vậy, một chút tin tức về anh cũng không có!

Ai cũng sẽ không nghĩ đến, một nữ vương khôn khéo lạnh lùng trong giới giải trí, cũng sẽ bởi vì tương tư, thống khổ mà thao thức cả đêm không thể chợp mắt.

Nửa đêm trong giấc mộng, Hàn Tà Tà trần trọc miên man trong màn đêm, tùy ý để tưởng niệm giãy vò, từng chút một cắn xé nỗi lòng tịch mịch của cô.

Hàn Tà Tà bị ai cảm thấy tuổi thanh xuân của mình, dường như luôn quanh quẩn trong những giấc mộng hoang đường hàng đêm.

Nhưng càng hoang đường là, cô cứ nhiên không chịu tỉnh lại, cố chấp canh giữ ở trong mộng, lừa mình dối người tìm kiếm một chút an ủi nhỏ nhoi...

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Trời đã khuya, Lang Hi một mình ngồi trong văn phòng trống trải, cầm ly rượu vang, thỉnh thoảng nhấp một ngụm nhỏ, hai mắt tối đen thâm trầm nhìn chăm chú vào màn hình máy tính trên bàn.

Khâu Lâm gõ cửa tiến vào, ôm một đồng tư liệu trong tay thả xuống trên bàn anh: "Lão đại, đã trễ thế này sao còn chưa tan tâm?"

Vừa rồi lúc định đi về, liền trông thấy văn phòng lão đại vẫn còn sáng đèn, trong tòa nhà này hiện giờ còn vất vả làm việc ắt hẳn chỉ có mình lão đại.

Vài năm nay ở nước M, Lang Hi càng thêm lạnh lùng ngoan độc, không chỉ làm cho đối thủ e sợ, cũng làm cho đám người bọn họ đi theo anh nơm nớp lo sợ theo.

Khâu Lâm thờ dài, từ khi trở lại nước M, lão đại vốn chẳng màng chuyện gì, càng thêm lãnh khốc hờ hững, mỗi ngày đều biến bản thân thành máy móc liêu mạng công tác, làm hại đám cấp dưới bọn họ kêu rên không thôi.

Lão đại đều làm gương tốt, bọn họ sao dám nhàn hạ ngồi chơi chứ?

Thời gian này quả thực sống không giống người mà!

Lang Hi cũng không thèm liếc mắt nhìn hán cái nào, vẫn luôn nhìn chăm chăm vào máy tính trước mặt, làm cho Khâu Lâm không khỏi tò mò, làm bộ như lơ đãng đứng ở mép bàn, khoe mắt liếc trộm, vừa trông thấy, hán nhất thời cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

"Này này này..."

Lang Hi rút cục thoáng dời tầm mắt, lạnh lùng nhìn hán, ánh mắt mang ý cảnh cáo khiến hán rùng mình, lập tức dời mắt sang chỗ khác.

Ngay cả nhìn ảnh chụp của cô ấy một chút cũng không cho, dục vọng chiếm hữu mạnh đến cỡ này, cũng không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh của cô đấy!

Ảnh chụp cũng không phải thực rõ ràng, ánh sáng cũng không tốt, khung cảnh mờ tối, chính giữa sân khấu là một cô gái cao gầy quyến rũ, ánh mắt khiêu khích, một tay tạo nhả vượn ra, một tay đỡ thắt lưng mảnh khảnh.

Đây là lúc Hàn Tà Tà biểu diễn múa bụng trong buổi tiệc tối tại trường học năm đó, được người khác chụp lại đăng trên diễn đàn của trường.

Lang Hi tắt máy tính đi, nhấp một ngụm rượu thản nhiên nói: "Cậu đi chuẩn bị đi, cuối tuần sau về nước."

Khâu Lâm kinh ngạc nhìn hán: "A? không phải đã nói sang năm mới trở về sao, còn có nửa năm a..."

Lang Hi hờ hững nhìn hán một cái: "Tôi chỉ báo cho cậu chuẩn bị sẵn sàng."

Khâu Lâm ghen hống, nhìn biểu tình lạnh lùng của anh, con người đảo quanh dè dặt khuyên: "Nhưng mà, tùy tiện về nước như vậy, Tôn Hồng Lượng có thể lại đánh chủ ý lên chúng ta hay không?"

Trong mắt Lang Hi chợt lóe lên sát khí, khinh thường nói: "Chỉ bằng hán ta nhiều năm như vậy cũng không thể lay động một chút căn cơ của Khôi Hoàng, cho dù hán ta lại muốn động tay chân thì có năng lực để thực hiện sao?"

Nếu đám người Tôn Hồng Lượng vô dụng như vậy, thì lần trước bị buộc ngay cả lão bà cũng giữ không được, xám xịt chạy ra nước ngoài là ai chứ...

Nghe giọng nói ngạo thị thiên hạ khí phách kia Khâu Lâm ở trong lòng thầm xem thường, yên lặng xoay mặt, sâu kín nói: "Lão đại, có phải anh nhìn thấy tin đồn của chị dâu nên không nhịn được nữa hay không?"

Lời này làm cho Lang Hi sắc mặt có chút mất tự nhiên, trong mắt sát khí càng sâu, nhìn chăm chăm Khâu Lâm chậm rãi hỏi: "Cậu nói cái gì?"

Khâu Lâm không tự chủ được da đầu run lên, nịnh nọt chân chó sấp lại: "không có gì không có gì... Về, đương nhiên phải đi về! Tôn Hồng Lượng là cái thá gì, khoản nợ lần trước còn chưa tính đâu! hán ta nếu không thức thời, liền kéo hán ta từ trên chỗ cao kia xuống cạp đất!"

Lang Hi lạnh lùng hừ nói: "Cậu đi kéo?"

Khâu Lâm: "..."

Khâu Lâm vẻ mặt cầu xin, Tôn Hồng Lượng cũng không phải cục phân chó, muốn kéo liền kéo... Lại nói cho dù là phân chó, cũng không phải nói kéo liền lôi ra đập được!

"Lão đại, sắc trời đã khuya, em em em... Em có việc đi trước!"

Lòng bàn chân Khâu Lâm như bôi mỡ, văn phòng rộng lớn nhất thời lại trở nên vắng vẻ lạnh lẽo.

Lang Hi cầm cái ly còn sót lại chút rượu uống một hơi cạn sạch, đứng trước cửa sổ nhìn ra cảnh sắc huy hoàng bên ngoài, cúi đầu thờ dài: "Em không ngoan như vậy, muốn anh phạt em thế nào đây?"

Trong đêm đen yên tĩnh, thanh âm sâu kín lại trầm thấp ôn nhu, ẩn ẩn lộ ra sự hưng phấn đã bị kiềm nén đến cực điểm.

Người nào đó ở thành phố Txa xôi không ngoan hung hăng hất xì một cái, rút tờ khăn giấy xoa mũi, giận không thể át mắng: "Chữ Tụ Thần, cậu giỏi thật đấy, sung a-mi-đan mà cũng làm như đau trũng, cậu không biết hôm nay phải ghi âm sao! Tôi bỏ ra cả đồng hơi sức mới lấy được một ca khúc mới từ chỗ Tang Tiểu Đồng về cho cậu, cậu lần này dám làm hỏng, cậu chờ sáu tháng tới lấy không khi mà ăn đi!"

Chữ Tụ Thần đau khổ mặt nhăn nhó, thật sự là thời tiết thay đổi chết tiệt a, ai có thể nghĩ đến nói cảm mạo liền cảm mạo đâu? Cậu ta chẳng qua là nhất thời sợ y sau khi bơi xong liền uống rượu lạnh, nào nghĩ tới đúng một cái lặn ra bệnh chứ...

Sau đó càng bị ai hơn là, còn đem bệnh cảm lây cho Hàn Tà Tà...

Chữ Tụ Thần ưỡ oải phần chân không nổi rứt cổ, ôm hộp khăn giấy đáng thương nhìn cô, ánh mắt kia vừa ủy khuất lại ai oán, nhìn đến nỗi Hàn Tà Tà không nổi câu được nữa.

"Quên đi quên đi... Hôm nay không ghi âm nữa, một đoạn ngắn mà bị cậu hát hư tới ba âm, mặt Văn Ca đen thui rồi!" Hàn Tà Tà xoa xoa nước mũi, thuận tay quăng vào trong thùng rác, "Trở về nhớ uống thuốc, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai nếu lại là bộ dạng nửa sống nửa chết như hôm nay... Chữ Tụ Thần, cậu biết thủ đoạn của tôi rồi đó!"

Chữ Tụ Thần rất nghe lời gật đầu không ngừng, mấy năm nay cùng tiến cùng lui, cậu ta đã hiểu rõ tính tình Hàn Tà Tà, như vậy, cậu ta giả bộ đáng thương một hồi, lập tức sẽ tránh được trận mắng té tát của cô.

Chữ Tụ Thần trong lòng vùng trộm vui mừng, trên mặt vẫn giả bộ bị thâm đáng thương, khàn khàn cổ họng hỏi: "cô uống thuốc chưa?"

Hàn Tà Tà liếc mắt nhìn cậu ta: "Cậu tự chăm sóc tốt cho mình là được rồi!"

"Đừng a!" Chữ Tụ Thần vội vàng giữ chặt tay cô lắc lắc, ôn nhu cười nói, "Tà Tà, thuốc đắng dã tật!"

Hàn Tà Tà trong lòng nhảy dựng, cúi đầu nhìn tay cậu ta đang nắm tay mình, không nhúc nhích lạnh nhạt nói: "Cậu hẳn nên gọi tôi là Hàn tỷ."

Chữ Tụ Thần trong mắt chợt lóe sáng, không vui nói: "Cái gì chứ, gọi cô là Tà Tà nghe có vẻ thân mật hơn nhiều nha, quan hệ của hai chúng ta..."

"Quan hệ giữa hai chúng ta có thân mật như vậy sao?" Hàn Tà Tà rút tay ra thản nhiên nói, "Tụ Thần, trước kia là tôi bắt đắc dĩ, không thể trơ mắt nhìn cậu càng lún càng sâu, mới có thể tại thời điểm kia đứng ra... Tôi nghĩ, dù sao sẽ không có ai dám giờ trò với tôi, hy sinh một chút thanh danh của tôi để cậu có thể tiếp tục biểu diễn, cũng không tổn thất bao nhiêu! Tụ Thần, tôi là người đại diện của cậu, chăm sóc và lo lắng cho cậu là công việc của tôi, cậu tuy rằng tật xấu một đống lớn, nhưng nhìn rất vừa mắt, cho nên, tôi xem cậu như em trai mà yêu thương..."

Chữ Tụ Thần sắc mặt trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi không phải em trai cô! Tà Tà, tôi đã trưởng thành, có thể gánh vác tránh nhiệm của một người đàn ông thành thực!"

"Người chân chính thành thực sẽ không đem hai chữ 'thành thực' này treo bên cửa miệng!" Hàn Tà Tà không để ý tới cậu ta trong nhảy mắt sắc mặt trầm xuống, ý tứ sâu xa nói, "Huống chi mặc kệ cậu trưởng thành bao nhiêu... Rốt cuộc so với tôi vẫn nhỏ hơn hai tuổi, vẫn nên gọi tôi một tiếng Hàn tỷ thì hơn!"

Hàn Tà Tà nhìn hán đột nhiên biến sắc mặt, cảm thấy không đành lòng, tâm lại buộc phải cứng rắn.

cô đương nhiên cảm nhận được tâm tư của Chữ Tụ Thần, nếu không thể đáp lại, không bằng sớm kết thúc.

Chàng thiếu niên ngây ngô phản nghịch ngày xưa nay đã trưởng thành, bả vai dày rộng, dáng người thon dài, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng xứng với đôi mắt trầm ôn kiên nghị, có thể tạo cho người ta cảm giác tin cậy.

Trong nhất thời có một người theo đuổi vừa trẻ tuổi lại thành thực như vậy, bướng bỉnh thích cô, hùng hồn yêu cầu cô đáp lại... Hàn Tà Tà nói không động tâm là giả, nhưng dù có hảo cảm, cô cũng không thể mở lòng, vĩnh viễn không thể chấp nhận người khác.

Chữ Tụ Thần thu hồi nụ cười nhu thuận lấy lòng trên mặt, biểu tình bình tĩnh kiên lại làm cho người ta kinh hãi, quật cường nhìn cô nói: "Hàn Tà Tà, tôi chính là thích cô, tôi biết cô muốn cái gì... cô yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng trở thành người đàn ông có thể cho cô dựa vào!"

Hàn Tà Tà không được tự nhiên nhìn sang chỗ khác, đôi mắt nóng bỏng kiên định kia ngay cả cô cũng không thể chống đỡ được, tài ăn nói nhanh môn nhanh miệng ngày thường nay lại không sử dụng được chút nào... Lời thổ lộ đơn thuần chấp nhất như vậy, có lẽ người 'lười xán hoa sen' (người khóe ăn nói), chỉ sợ đều không thể lấy cớ nói ra lời cự tuyệt.

Bởi vì những lý do hoa ngôn xảo ngữ kia, đối với tình cảm đơn thuần sạch sẽ, đó là một loại vũ nhục.

Hàn Tà Tà thờ dãi, xoay người, không quay đầu lại nói: "Tôi có hẹn với Tang Tiểu Đồng, đi trước!"

Hàn Tà Tà gần như chạy trốn chết, bộ dáng chật vật như vậy đã rất nhiều năm rồi chưa từng nhìn thấy ở cô.

Trong giới đều nói người đại diện kim bài Hàn nữ vương lạnh lùng quyết đoán, thích nhất già mồm ắt lẽ phải xoay đổi cục diện, tâm kế cũng như lời nói ác độc làm cho người ta thảm hận, cố tình năng lực lại giống như bộ ngực của cô, để cho cô có tư cách ngạo mạn.

Hàn Tà Tà một đường lái xe đi vào Lạc gia, năm đó Tang Đồng rút lui khỏi giới giải trí, Mưa qua sông đoạn cầu, cô rơi vào đường cùng chủ động đưa đơn từ chức, là Vinh Hiến của Lạc thị lấy chức vụ tổng giám nghệ thuật lôi kéo cô về dưới trướng.

Nhưng Khôi Hoảng cũng vượn càn ô liu cho cô (ý nói đưa ra những điều kiện tốt), thậm chí so với Vinh Hiến còn tốt hơn rất nhiều.

Nhưng cô không thể yên tâm thoải mái nhận sự giúp đỡ của Khôi Hoảng, không thể bỏ được khúc mắc trong lòng.

Tang Đồng đã kết hôn, tuy rằng cùng Lạc Hường Ngón là kẻ ước hôn nhân, nhưng hai năm qua cuộc sống gió êm biển lặng làm cho cô ấy chậm rãi đi ra từ trong bóng ma.

Lạc Hường Ngón cũng đang ở nhà, cà lơ phất phơ nghiêng người ngồi trên sofa, nhìn thấy cô lập tức không đứng đắn cười rộ lên: "Ái chà, anh bạn nhô kia của cô không theo cô tới đây à?"

Hàn Tà Tà mỉm cười: "Lâu rồi không thấy, Lạc nhị gia miệng vẫn thối như xưa nha!"

Lạc Hường Ngón lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng: "Lâu rồi không thấy, cô vẫn như xưa 'ngực to óc như quả nho'!"

Hàn Tà Tà tươi cười không thay đổi: "không dám nhận, sao so được với Lạc nhị gia, cho dù tất cả chỉ số thông minh đều tập trung đến nửa người dưới, đã lâu như vậy vẫn chỉ có thể nhìn, không, thể, ăn."

Sắc mặt Lạc Hường Ngón nháy mắt đen thui, xem thường quay đầu nói với người đang gọt hoa quả trong phòng bếp: "Lão bà, em vợ lại bắt nạt anh nè!"

Hai người này luôn nhìn nhau không hợp, mỗi lần gặp mặt là phải gây nhau một trận, Tang Đồng đã sớm thấy nhưng không thể trách, bưng mâm đựng trái cây đi ra, lướt qua Lạc nhị gia đang ôm gối lăn qua lăn lại làm nũng, cũng không thèm nhìn hấn đá cho một cái.

Hàn Tà Tà lộ ra nụ cười thắng lợi.

Lạc Hường Ngón mặt dày, ương ngạnh ngồi xuống, xoa xoa ngực về mặt ngất ngây cảm thán: "Đánh là thương, mắng là yêu, em lấy chân đá anh tức là vừa thương vừa yêu!"

Hàn Tà Tà lập tức lộ ra biểu tình ghét bỏ, nhìn không nổi nữa.

Vài ngày tới là buổi tiệc từ thiện Lạc thị đứng ra tổ chức, Hàn Tà Tà đến đây lúc này cũng là vì cùng vợ chồng Lạc Hường Ngón bàn bạc một số chi tiết, thuận tiện xem coi có cơ hội để cho Chủ Tự Thần tham dự hay không.

Tang Đồng đối với những việc này luôn không có kiên nhẫn, ngồi vui vẻ ăn trái cây, chỉ trong chốc lát đã ăn xong một bàn lớn, còn muốn ăn thêm nên đứng lên: "Tớ đi gọt thêm một đĩa nữa, hai người các cậu sao không chịu ăn vậy."

Tang Đồng vừa đi, Hàn Tà Tà lập tức không có ý tốt cười rộ lên, từ từ hỏi: "Lạc nhị gia, Lương Nguyên về nước rồi a, nghe nói buổi tiệc từ thiện lần này, hấn ta là khách quý đặc biệt đó nha! Thế nào, cùng tình địch gặp nhau có phải rất kích thích hay không?"

Lạc Hường Ngón bí hiểm cười rộ lên: "Có kích thích cũng không tới lượt tôi đâu, cô đi hỏi vợ của tôi cũng là chị em tốt của cô thử xem, ắt hấn ai kia sẽ từ nước ngoài về đây nhì!"

Đáy lòng Hàn Tà Tà nhảy dựng lên, chậm rãi thu lại biểu tình hỏi: "Lời này của anh có ý tứ gì?"

Lạc Hường Ngón về mặt khoa trương lộ ra kinh ngạc, ngạc nhiên kêu: "Ai nha, cô làm sao có thể không biết? Tin tức đều truyền đi khắp nơi rồi mà... Người tài trợ lớn nhất của buổi tiệc, ông chủ đứng phía sau Khôi Hoảng, hình như là con sói điên thích cắn người của cô... sẽ trở lại nha!"

Ngữ khí thay đổi lên xuống, vừa nghe khiến cho người ta xúc động muốn bay lên bóp chết gã này!

Hàn Tà Tà cảm xúc phập phồng, hung hăng áp chế tình cảm đang cuộn cuộn dâng lên, ra vẻ như không để ý cười, nhẹ giọng nói: "anh có tin hay không, tôi có vô số phương thức, khiến cho anh đời này cũng đừng hòng đạt được thứ anh muốn!"

Lạc Hường Ngón neho mắt, lạnh lùng đáp lễ nói: "Tôi cũng vậy!"

Hai người nhìn nhau cười, sau đó không hẹn mà cùng hung hăng trừng mắt đối phương.

anh nắm nhược điểm của tôi, nhưng đừng quên nhược điểm của anh cũng nằm trong tay tôi!

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 60

Edit: Ishtar

Hàn Tả Tả nhìn thấy Lạc Hưởng Ngôn trưng ra khuôn mặt đáng ghét liền muốn ói vào mặt hắn, sao còn khẩu vị mà ăn trái cây, nói hai ba câu bàn xong chuyện chính liền đứng dậy ra về.

Tang Đồng đưa cô ra cửa, mất hứng đá chân ông chồng đang đắc chí nhà mình: "Sao lần nào anh cũng phải chọc giận cậu ấy thế, lúc Tả Tả tới đây sắc mặt vô cùng khó coi, không biết cậu ấy bị sao nữa?"

Lạc Hưởng Ngôn bày ra tư thế dụ hoặc nghiêng người ngồi trên sô pha, ngón tay thon dài kẹp lấy một trái nho bóng mượt, 'lẳng lơ' mà không mất tao nhã đưa đến bên môi, vẻ mặt hưởng thụ nuốt xuống, nghe vậy liếc mắt xem thường, vui sướng khi người gặp họa cười cười, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Ôi ta a, không có gì, bất quá là bị coi thường mà thôi!"

qua và bị coi thường như thế.

Tang Đồng tỏ ý không vui khi nghe anh nói xấu bạn tốt mình như vậy, đưa tay ngắt một quả nho vạch áo anh ra nhét vào, sau đó dùng sức nhấn một cái.

Quả nho ở trong tủ lạnh nửa ngày lạnh toát vỡ ra, nước dộc theo làn da chảy xuống, Lạc Hưởng Ngôn bị tập kích bất ngờ nháy dựng lên tru tréo, nước nho dính dính thấm thấu qua áo sơ mi chảy ra ngoài, khiến anh lập tức phát điên rống giận: "Đây là loại nho quý sản xuất số lượng có hạn trên thế giới đấy ——"

Hàn Tả Tả rời khỏi nhà của Lạc Hưởng Ngôn, không mục đích lái xe chạy trên đường, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại vang vô số lần, cô mới đạp thắng xe, dừng ở ven đường.

"A lô!"

Hàn Tả Tả tức giận hậm hực mở miệng, dọa đối phương ngập ngừng hồi lâu, mới thở thẽ cầu xin nói: "Tả Tả, tôi lại bị đám người lão Từ vây khốn ... Tôi không uống rượu, nếu cô không đến kịp cứu tôi,

tôi không có biện pháp cam đoan ngày mai sẽ khôi phục giọng hát hoàn mỹ!"

Hàn Tả Tả biết đám người Lão Từ thích nhất là tụ họp với nhau, mỗi lần như vậy liền quây tung bùng không quan tâm gì hết, Ghử Tự Thần vốn đang bị cảm, hôm nay nếu lại uống rượu, ngày mai Dương Húc Văn khẳng định sẽ ‘nổi bão’ luôn.

Tâm tình Hàn Tả Tả đang rất xấu, nghe vậy nhất thời hừ lạnh nói: "Nói địa điểm, chờ!"

Lúc cô tới nơi, một đám người trừ bỏ Ghử Tự Thần vẫn còn tỉnh táo ra, đều uống đến mơ hồ, mặt đỏ bừng nâng ly gào hét ‘uống đi uống đi’, một phòng hỗn loạn, cả đám như yêu ma trong động bàn ti*! (ai coi Tây Du Ký là biết rồi hen ^^)

Khuôn mặt Hàn Tả Tả vốn bình tĩnh nhất thời đen lại, bước trên đôi giày cao gót nhọn bằng da cộp cộp đi vào, một cước đá văng Lão Từ đang động tay động chân ra, lại thuận tay đẩy đám

người ra, giải thoát cho Ghử Tự Thần đang bị vây bên trong, tức giận rống vào lỗ tai cậu ta: "Gả đám người đã uống say khướt như con ma men nằm trong này cậu còn không chạy, cậu muốn phá hư cổ họng của mình có phải hay không!"

Hàn Tả Tả khí thế thật kinh người, trong nháy mắt làm cho đám ma men trong phòng nín thở ngưng thần, lúc này trong phòng bao chỉ còn nghe được tiếng nhạc đình tai nhức óc.

Ghử Tự Thần trong lòng thầm vui vẻ vì cô đã lo lắng sốt ruột chạy tới, nịnh nọt kéo tay cô nói: "Tôi không phải là thoát thân không được sao? Lão Từ hôm nay tổ chức sinh nhật, cũng không nên làm anh ta mất vui..."

Ghử Tự Thần vừa nói như vậy, Lão Từ đã tỉnh rượu hơn phân nửa lập tức thông minh tiếp lời: "Đúng vậy đúng vậy, hôm nay là sinh nhật của tôi, nhất thời cao hứng nên đã quên..."

Hàn Tả Tả hung hăng bỏ tay cậu ta ra, lạnh lùng châm chọc nói: "Lão Từ, trong

một năm anh có tới bảy ngày sinh nhật, chắc anh đã sớm thành tinh rồi nhỉ!"

Hàn Tả Tả thay đổi phương pháp mắng hấn là lão yêu ngàn năm, da mặt Lão Từ dày, thói quen tùy tiện, bị châm chọc khiêu khích vài câu cũng không tức giận, hi hi ha ha nói: "Tôi đây đúng là mệnh yêu nghiệt, tham luyện hồng trần, thăng thiên không được!"

Hàn Tả Tả mặc kệ hấn, túm caravat của Ghử Tự Thần, lôi cậu ta ra ngoài.

Gó người không hiểu chuyện nhìn thấy, tuổi trẻ khí thịnh, bất mãn lắm bầm nói: "Gái gì chứ, lớn lối như vậy..."

Lời này vừa nói ra, lão Từ lập tức thay đổi sắc mặt.

Người mới chưa được lĩnh giáo qua sự lợi hại của người đại diện kim bài, hấn so với ai đều rõ ràng hơn, lúc trước bất quá là không cẩn thận trêu chọc cô, ngán ngẩm vài ngày đã bị chinh đến kêu cha gọi mẹ.

Hàn Tả Tả dừng lại cước bộ, cười như không cười nhìn sang, chậm rì rì mở miệng nói: "Nga? Vậy cậu nói... Phải làm sao bây giờ?"

Người mới không thấy lão Từ đang liêu mạng nháy mắt ra hiệu cho hắn, còn tưởng rằng mình rất có lực uy hiếp, cao ngạo nâng cằm nói: "Quy củ còn phải để người khác tới dạy, thật không biết đến tột cùng là dựa vào cái gì mà lên mặt như vậy!"

Lời này nói có chút khó nghe, hơn nữa giọng điệu kia, rõ ràng đang trào phúng Hàn Tả Tả chỉ dựa vào vẻ ngoài mà dám hoành hành ngang ngược.

Sắc mặt Ghử Tự Thần nháy mắt lạnh xuống, ánh mắt hung dữ trừng nhìn hắn ta: "Gậu nói cô ấy một câu nữa thử xem?"

Hàn Tả Tả kéo cậu ta lại, thản nhiên mở miệng: "Tự Thần, khi nào thì đến phiên cậu ra mặt giúp tôi thế!"

Người mới kia lúc này cũng phát giác

được tình huống có chút không thích nộ, nhìn thấy lão Từ vẻ mặt vô cùng thâm trầm, cùng sắc mặt Ghử Tự Thần lạnh lùng đến cực điểm, nhất thời có chút mơ hồ, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Hàn Tả Tả đi về phía trước, thuận tay cầm một chai rượu: "Chai này phỏng chừng nồng độ cũng kha khá ... Tự Thần phải kiêng thuốc kiêng rượu, tôi thay cậu ấy chịu phạt ba ly được chứ?"

Hàn Tả Tả nói xong, căn bản không cho người khác cơ hội khuyên can, ừng ực uống liền ba ly liên tiếp.

Sắc mặt Ghử Tự Thần vô cùng khó coi, xông lên gầm nhẹ nói: "Gô hôm nay làm sao thế!"

Hàn Tả Tả lau miệng liếc mắt nhìn cậu ta: "Đây không phải là việc cậu muốn, nên mới cố ý gọi tôi tới đây?"

Ghử Tự Thần hai mắt phun hỏa trừng lớn nhìn cô, ảo não thấp giọng thở dài: "Gô cố ý phải không? Cố ý làm cho tôi khổ sở..."

Hàn Tả Tả bụng rỗng lại uống vào nhiều rượu mạnh như vậy, trong cổ họng bỏng

rất như thiêu đốt, không để ý tới sự phân
nộ và thương tâm của cậu ta, sắc mặt
tái nhợt khẽ cười nói: "Vừa lòng rồi chứ,
vừa lòng rồi thì chúng ta đi thôi!"

Hàn Tả Tả nói xong, cũng không quan
tâm phản ứng của mọi người trong
phòng, cố gắng duy trì khí thế của bản
thân, bước chân không nhanh không
chậm tiêu sái bước ra ngoài.

Đi tới cửa, Hàn Tả Tả tựa như đột
nhiên nhớ tới đến giống nhau, quay đầu
cười vô cùng 'ôn nhu' với lão Từ Ôn: "Suýt
chút nữa thì quên, lão Từ, sinh nhật vui
vẻ a!"

Lão Từ thái dương giật giật chảy xuống
một giọt mồ hôi lạnh.

Ghử Tự Thần lo lắng cô lái xe một
mình, nhin xuống lửa giận, giựt lấy chìa
khóa xe mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực,
thái độ không cho phép cự tuyệt nói: "Tôi
đưa cô về!"

Hàn Tả Tả lười so đo với cậu ta, vị rượu
dâng lên làm cho sắc mặt cô chậm rãi
phiem hồng. do chất cồn kích thích khiến

cô có chút phấn khởi, hai mắt lạnh lùng trở nên mơ màng ướt át, để mặc cho Ghử Tự Thần ôm cô vào trong xe, si ngốc ngây ngô cười.

Ghử Tự Thần thở dài, giúp cô cột chắc dây an toàn, thuận tay nhéo nhéo mũi cô: "Thật sự là không để cho người ta bớt lo mà..."

Hàn Tả Tả không thoả mái nhích người ra, thần trí kỳ thật vô cùng thanh tỉnh, nhưng lại khống chế không được ngôn hành (lời nói và hành động) của chính mình, từ lúc nghe được tin tức của Lang Hi, cô liền nhin không được muốn phóng túng một phen.

Xe đi qua cầu vượt, Hàn Tả Tả ấn mở cửa sổ xe, nửa thân mình đều nhòai ra ngoài cửa sổ, gân cổ gào khóc thảm thiết hát: "Anh là một con sói đến từ Phương Bắc —— lang thang trong cánh đồng bạt ngàn vô tận, thê lương ... Bắc gió thổi qua, từng trận cát vàng thổi..."

Ghử Tự Thần hai mắt phun hỏa trừng lớn nhìn cô ả nã thốn giọng thở dài:

"Gô cố ý phải không? Cố ý làm cho tôi khổ sở..."

Hàn Tả Tả bụng rỗng lại uống vào nhiều rượu mạnh như vậy, trong cổ họng bỏng rát như thiêu đốt, không để ý tới sự phẫn nộ và thương tâm của cậu ta, sắc mặt tái nhợt khẽ cười nói: "Vừa lòng rồi chứ, vừa lòng rồi thì chúng ta đi thôi!"

Hàn Tả Tả nói xong, cũng không quan tâm phản ứng của mọi người trong phòng, cố gắng duy trì khí thế của bản thân, bước chân không nhanh không chậm tiêu sái bước ra ngoài.

Đi tới cửa, Hàn Tả Tả tựa như đột nhiên nhớ tới đến giống nhau, quay đầu cười vô cùng 'ôn nhu' với lão Từ Ôn: "Suýt chút nữa thì quên, lão Từ, sinh nhật vui vẻ a!"

Lão Từ thái dương giật giật chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Ghủ Tự Thần lo lắng cô lái xe một mình, nhìn xuống lửa giận, giựt lấy chìa khóa xe mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực,

thái độ không cho phép cự tuyệt nói: "Tôi đưa cô về!"

Hàn Tả Tả lười so đo với cậu ta, vị rượu dâng lên làm cho sắc mặt cô chậm rãi phiếm hồng, do chất cồn kích thích khiến cô có chút phấn khởi, hai mắt lạnh lùng trở nên mơ màng ươn ướt, để mặc cho Ghử Tự Thần ôm cô vào trong xe, si ngốc ngây ngô cười.

Ghử Tự Thần thở dài, giúp cô cột chắc dây an toàn, thuận tay nhéo nhéo mũi cô: "Thật sự là không để cho người ta bớt lo mà..."

Hàn Tả Tả không thoả mái nhích người ra, thần trí kỳ thật vô cùng thanh tỉnh, nhưng lại không chế không được ngôn hành (lời nói và hành động) của chính mình, từ lúc nghe được tin tức của Lang Hi, cô liền nhin không được muốn phóng túng một phen.

Xe đi qua cầu vượt, Hàn Tả Tả ấn mở cửa sổ xe, nửa thân mình đều nhòai ra ngoài cửa sổ, gân cổ gào khóc thảm thiết hát: "Anh là một con sói đến từ Phương

Bắc —— lang thang trong cánh đồng bạt ngàn vô tận, thê lương ... Gió bắc thổi qua, từng trận cát vàng bay lượn..."

Ghử Tự Thần hoảng sợ, một tay cầm tay lái, một tay lôi kéo cô trở lại trong xe, giữ chặt cô dở khóc dở cười nói: "Sao cô lại hát bài này? Ngồi yên một chút, không an toàn!"

Hàn Tả Tả không thoải mái giãy dụa, xoay đến xoay đi khiến cho Ghử Tự Thần không có cách nào chuyển tâm lái xe, bất đắc dĩ đành phải mở cửa sổ trên đỉnh xe, để Hàn Tả Tả đứng trên chỗ ngồi, nửa thân mình chui ra khỏi xe, vung tay lên cao rống: "Anh là một con sói đến từ Phương Bắc —— "

Nhiều năm ở chung như vậy, Ghử Tự Thần chưa từng thấy Hàn Tả Tả không khống chế được cảm xúc bao giờ, cho dù trước đây có thời điểm 'tứ cố vô thân', nàng vẫn như cũ bình tĩnh trấn định, lý trí đến tận xương tủy, tuyệt không cho phép bản thân thả lỏng phóng túng.

Ghử Tự Thần lại cảm thấy cô như lúc

này rất thân thiết và đáng yêu, một tay cẩn thận nắm tay lái, cố gắng điều khiển xe chạy vững vàng, một tay chặt chẽ giữ chân cô, để tránh cho cô không cẩn thận ngã xuống lại bị thương.

Hàn Tả Tả cảm xúc ngổn ngang trong lòng không chỗ phát tiết, đoạn tình cảm đã chôn sâu tận đáy lòng kia, mặc kệ là hạnh phúc tốt đẹp, hay là ưu sầu đau thương, đều không thể nói ra... Thế cho nên những năm này tưởng niệm khắc cốt ghi tâm, áp lực đè nén ép cô sắp điên rồi.

Nhưng hiện tại... Người kia sắp trở lại!

Không thể nói rõ tâm tình lúc này của cô là gì, Hàn Tả Tả chỉ biết là chính mình không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, trái tim như muốn nổ tung, bức thiết muốn la lên cái tên đã khắc vào xương tủy, nhưng mãi vẫn chẳng thốt lên được.

Ghost Hàn Tả Tả mượn rượu nổi điên, hát đi hát lại một câu hát, hưng phấn mà cất tiếng cười to, cười đến vẻ mặt nước mắt đầm đìa...

Xe dừng lại dưới lầu nhà cô căn phòng

Xe đang chạy dưới ánh nắng đỏ, căn phòng này được cô mua lại không lâu, dùng số tiền những năm này cô kiếm được, không biết từ lúc nào mà cô đã trang trí nó giống y hệt nơi cô đã từng rất quen thuộc kia.

Hai tay Hàn Tả Tả đặt trên đỉnh xe, mặt chôn trong cánh tay im lặng khóc, mồ hôi dính ngấy cùng nước mắt hòa vào nhau, không cần soi gương cô cũng biết được giờ phút này bản thân chật vật thế nào.

Ghủ Tự Thần không biết cô bị làm sao, nhưng lại có thể cảm nhận được cô đêm nay không bình thường, cảm giác kia như là... Như cô gái đau khổ chờ đợi người yêu mười tám năm trời, trong lúc tuyệt vọng nhất lại biết được người mình chờ mong sẽ trở về, có vui mừng, nhưng cũng xen lẫn chua xót của bao nhiêu năm chờ đợi, càng nhiều hơn là nỗi tang thương cô tịch không thể nói thành lời.

Từ biệt nhiều năm, vốn nên hưởng thụ khoảnh khắc hạnh phúc tốt đẹp mà giờ lại hoang phí nó để đau khổ khóc lóc...

Anh không biết em đã sợ thế nào, sợ sẽ không còn được gặp lại anh, sợ khi gặp lại mái tóc đã điểm sương (đã già), nhìn nhau không nói rơi ngàn lệ, càng sợ mặc dù gặp lại, cũng phải chịu thua trước thời gian, chỉ còn lại gió thoảng mây trôi, hai người như những đôi xa lạ...

Ban đêm gió lạnh thổi tan mùi rượu, Hàn Tả Tả lấy cánh tay lau đi nước mắt, sau một hồi phát tiết đã thanh tỉnh lại, hai mắt bởi vì được nước mắt tẩy rửa mà sáng ngời long lanh, hít sâu một hơi ngồi xuống xe, làm như không có việc gì nói với người trong xe: "Gảm ơn!"

Ghử Tự Thần vẫn trầm mặc giữ lấy cô, nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô thật lâu, nhìn xuống cảm xúc đang cuộn cuộn dâng lên trong lòng, chậm rãi mở miệng nói: "Nước mắt này... Vì ai mà rơi?"

Hàn Tả Tả rũ mắt xuống trầm mặc một lúc, cuối cùng không thể thờ ơ thờ dài một tiếng, nhìn thẳng vào mắt cậu ta bình tĩnh nói: "Một người... Không thể quên được."

Ánh sáng trong đôi mắt Ghử Tụ Thần chột vụt tắt, tia sáng bé nhỏ trong bóng đêm đã thôi không còn nháy nhót, so với bóng đêm còn lạnh lẽo hơn vài phần.

"Gô say rồi, nhớ về pha trà giải rượu, kéo sáng mai lại đau đầu." Ghử Tụ Thần giọng nói vẫn bình thản như cũ, "Ngủ ngon!"

Hàn Tả Tả há miệng thở dốc muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ có thể lại thở dài cho qua, vụt chạy lên lầu.

Bản thân cô còn không thể bình tĩnh chột nghe thấy ngoài cửa truyền đến một trận xôn xao.

Hàn Tả Tả không quay đầu, trong lòng đột nhiên nảy lên cảm giác kỳ dị, khí thế cường đại quen thuộc kia, vừa mạnh mẽ lại vô cùng bá đạo ập đến, làm cho cô như bị sét đánh sững người ngay tại chỗ.

Ghử Tụ Thần vẫn luôn chú ý cô, lúc này đương nhiên phát hiện cô có điểm không thích hợp, lập tức bước lên phía trước ôm lấy vai cô. thân thiết hỏi: "Tả Tả. cô làm

sao vậy, có phải không thoải mái hay không..."

Ghử Tự Thần chưa hỏi hết câu, đột nhiên cảm thấy không thể bỏ qua sát khí mãnh liệt đang gào thét phóng về phía mình, không khỏi dừng lại một chút, kỳ quái nhìn qua, liền trông thấy một người đàn ông trong bộ âu phục màu đen đang bị mọi người vây ở giữa, tầm mắt lạnh lùng chiếu thẳng về phía cậu ta.

Ghử Tự Thần khẽ thốt lên "A" một tiếng, người đàn ông này khí thế thật lớn, ngay cả Lạc phu nhân cũng tự mình ra nghênh đón, bất quá sao cậu ta chưa từng thấy qua người này!

Ghử Tự Thần đang muốn nhắc nhở Hàn Tả Tả, liền nhìn thấy người đàn ông kia rõ ràng không kiên nhẫn nhìn quét chung quanh một vòng, bị ánh mắt lạnh đậm đến cực điểm nhìn qua mọi người đều kinh sợ lui về phía sau, sau đó người kia chào hỏi với Lạc phu nhân hai câu, liền thẳng tắp đi về phía cậu ta.

Ghử Tự Thần vừa muốn chủ động chào

hỏi, liền cảm thấy bả vai dưới cánh tay mình càng thêm cứng ngắc, chỉ trong một thoáng sửng sốt, người đàn ông đó đã đi tới trước mặt cậu ta, lại không thèm liếc nhìn cậu ta một cái, tầm mắt ngoan lệ lạnh như băng đảo qua cánh tay cậu ta, khiến cậu ta giật mình theo bản năng rút tay về.

Ghử Tự Thần còn chưa kịp phản ứng lại, liền nhìn thấy người đàn ông kia vẻ mặt hồ hững, chậm rãi cởi áo khoác màu đen của mình ra, sau đó chặt chẽ vây kín người Hàn Tả Tả, cánh tay vừa thu lại, gắt gao ôm chặt cô trong lòng. Ghử Tự Thần đột nhiên tròng lớn hai mắt, vẻ mặt mờ mịt không thể tin.

Giọng nói hồ hững lạnh như băng lại mơ hồ xen chút tức giận, kiềm nén quát khẽ nói: "Ai cho phép em, ở trước đông người mặc thứ quần áo thiếu vải rách nát này?!"

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 61

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hơi thở cô đã quen thuộc đến tận xương tủy bất thành hình xuất hiện, Hàn Tả Tả đáy lòng chấn động, cảm xúc vô cùng kinh hãi, khẩn trương, oán hận, chua xót trộn lẫn vào nhau, toàn thân cương cứng như vừa bị ngâm trong nước, ngay tại lúc Lang Hi mạnh mẽ xuất hiện và hùng hồn chất vấn, mọi thứ cảm xúc ngổn ngang ấy đều tan biến hết.

Hàn Tả Tả không cách nào thốt lên được những lời đã chuẩn bị sẵn, chỉ có thể thở dài trong lòng: "Nhiều năm không gặp, thói quen lạm dụng thành ngữ của anh vẫn không thay đổi a."

Hàn Tả Tả từng vô số lần liên tưởng, khi gặp lại anh sẽ như thế nào, khi đó cô phải lãnh diễm cao quý ra sao, bình tĩnh ung dung bất chuyện với anh, lại không nghĩ tới khi xảy ra sẽ như vậy, thật giống như vài năm xa cách kia chưa từng tồn tại, vừa mở miệng là ngữ khí vô cùng quen thuộc mà cô đã khắc

sâu trong lòng.

Lời nói vô cùng thân thiết này làm cho mí mắt Ghử Tự Thần hung hăng nháy dưng, không được tự nhiên nhớ tới buổi tối nào đó Hàn Tả Tả nói "Một người thể quên được nhân" .

Ghử Tự Thần kinh ngạc hoảng hốt nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy khí chất tỏa ra từ hai người tương tự nhau, đều tạo cho người xung quanh cảm giác đậm mạc thanh cao, đồng dạng cũng mạnh mẽ lạnh lùng vô cùng.

Hai người tương xứng như vậy, không có bài xích lẫn nhau, hài hợp một cách lạ thường, đó là một loại gắn bó chặt chẽ mà người ngoài không thể tiến vào.

Ghử Tự Thần như bị một con dã thú hung mãnh uy hiếp, sự cảnh giác nổi dậy theo bản năng, như hổ rình mồi tròng mắt canh chừng có thú là xâm chiếm.

Lang Hi ngay cả khóe mắt cũng đều keo kiệt nhìn cậu ta, trong mắt trong lòng chỉ có cô gái xinh đẹp đang đứng

trước mặt anh lúc này.

Nhiều năm không gặp, cô gái nhỏ ngày xưa quật cường hiếu thắng nay đã

trưởng thành, khuôn mặt đã nẩy nở, mặc dù không mất đi tính tình không sợ trời không sợ đất, nhưng lại có thêm loại quyến rũ phong tình trí mạng. Đôi mắt đá mèo luôn quanh quẩn trong những giấc mộng của anh bao năm qua, chớp chớp long lanh động lòng người, trong suốt như nước, khóe mắt nheo lại mị hoặc nhìn qua, tựa như một bàn tay mềm mại, ôn nhu tiến vào tâm anh, khuấy lên từng dòng xung điện đến tận cốt tủy.

"Gòn em lại thay đổi rất nhiều!" Lang Hi chậm rãi giúp cô gài nút áo lại, chiếc áo khoác rộng thùng thình được khoác lên người cô, làm cho cô trông càng thêm nhỏ nhắn xinh đẹp, hiếm khi tỏa ra một chút hương vị nhu nhược diễm đạm đáng yêu như lúc này.

"Nhất là lá gan, lớn lên không ít!"

Đầu quả tim Hàn Tả Tả nảy lên, bắt buộc ánh mắt của mình không được thay đổi, không được lùi bước nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm đen huyền như vũ trụ xa xôi ngoài kia, thản nhiên "A" một tiếng, làm như không có việc gì nói: "Mọi người luôn luôn thay đổi."

Gánh tay Lang Hi căng lên, kéo cô vào chặt chẽ vây trong lòng mình, chớp mũi ngửi được hương vị đã rất lâu kia, làm cho anh không khỏi hít sâu một hơi, nhẹ nhàng từ tốn nói: "Gho nên phải không ngừng cầu tiến, mới có thể nắm tất cả trong tay!"

Lang Hi cúi đầu, hơi thở nóng rực phun tại đôi tai mãi cảm tinh tế của cô, như một đêm kiều diễm nào đó trong quá khứ, cô kiệt sức mơ màng buồn ngủ, anh lại phá lệ thoả mãn và phấn khởi, cũng như lúc này dán vào bên tai cô thấp giọng nỉ non.

"Ví như vừa rồi, khi nhìn thấy em ăn mặc như vậy, ta liền muốn ngay lập tức tiến lên xé toạt nó ra!"

Hàn Tả Tả dán lên lồng ngực nóng cháy kiên định của anh, tim đập kịch liệt, không khỏi có chút say mê, vừa nghe lời này, nhất thời phản ứng lại, giãy không ra liền cười lạnh nói: "Nắm trong tay? Em mặc cái gì còn phải được anh đồng ý nữa ư? Thật sự là nực cười! Như thế nào, mặc dù sống ở nước ngoài

cởi mở đã quen, nghi thức chào hỏi cũng không nên kéo dài như vậy, có phải nên buông ra rồi không, chú, Tư?"

Hai chữ "chú Tư" này được cô đặc biệt nhấn mạnh, vốn là muốn nhắc nhở thân phận của anh, cũng không biết vì sao, xưng hô đã lâu không gọi này đột nhiên được thốt lên, hai người đều cảm thấy trong lòng gì đó khác thường.

Lang Hi chau mày, lực đạo trên tay lại tăng thêm, quét mắt nhìn xung quanh, thấy rất nhiều người đang phóng tầm mắt chú ý sang bên này, nhất thời hờn giận, ôm cả người cô muốn đi ra ngoài.

Như tự nhiên ngay người nói sau, đặc biệt sau khi nghe thấy hai từ "Ghú Tư" kia thì càng thêm mờ mịt, trực giác cho cậu ta biết quan hệ giữa hai người này không chỉ là chú cháu bình thường, nhìn thấy Lang Hi vô cùng tự nhiên ôm Tả Tả vào trong ngực, cậu ta trong nháy mắt hoàn hồn tiến lên ngăn cản.

"Tả Tả, vị này là chú Tư của cô?" Ghử Tư Thần tươi cười nhẹ nhàng, khéo léo ngăn cản trước mặt hai người, nhìn chằm chằm Hàn Tả Tả rồi như vô cùng thân thiết thăm oán nói, "Ghú tư đến đây, sao cô không nói trước với tôi một tiếng?"

Lời này nghe như giả vờ oán trách nhưng lại ẩn chứa ý ái muội, Hàn Tả Tả lập tức cảm thấy thất lưng của mình sắp bị bẻ gãy rồi, cánh tay đang đặt trên đó ngày càng siết chặt lại.

Lang Hi sắc mặt không thay đổi, thái độ dửng dưng sẵn giọng, vô cùng đậm mạc liếc nhìn cậu ta, từ tốn mở miệng: "Tôi không mua bảo hiểm!"

Buổi tiệc từ thiện tối nay là do Lạc thị đứng ra tổ chức, quy mô và hình thức vô cùng long trọng, vì để tỏ ra trang nghiêm hợp với không khí buổi tiệc, Ghử Tự Thần cố ý mặc tây trang màu đen kết hợp với áo sơ mi trắng, kèm theo cổ tay và cổ áo được thiết kế đặc biệt, khuôn mặt xinh đẹp khi mặc vào trang phục nghiêm túc cũng không có vẻ nặng nề chững chạc, ngược lại càng tôn lên khí chất anh tuấn mê người, giống như vị công tử hầu tước hoàng gia, vô cùng có phong độ.

Nhưng bộ dạng thành thực mà không mất tao nhã này, lại bị Lang Hi nói thành nhân viên bảo hiểm đang muốn đẩy mạnh tiêu thụ ... Hàn Tả Tả biết lúc này cô nên đứng ra làm chỗ dựa cho nghệ sĩ nhà mình, nhưng vẫn nhin không xì một tiếng, rất không phúc hậu cười phá lên.

Tiểu vương tử luôn tự phụ kiêu ngạo làm sao lĩnh giáo qua bản lĩnh ghen chết người của Lang Hi, nhất thời sắc

mặt vắn vẹo, tròng mắt a tròng mắt, tức giận đến nổi đỉnh đầu mơ hồ xì khói, giống như hoàng tử đáng thương dắc tội với mụ phù thủy, giây tiếp theo lập tức bị biến thành con ếch...

Ghử Tự Thần dù sao cũng bị Hàn Tả Tả độc mồm độc miệng tàn phá từng ấy năm, lúc này cố gắng đáp trả trào phúng nói: "Bán bảo hiểm cũng không bán cho loại người có số đoản mệnh như anh!"

Khuôn mặt đen thui, ai biết người như thế khác thần kinh có tê liệt hay không chứ!

Lang Hi rốt cục cũng chịu quăng cho cậu ta một cái liếc mắt, còn làm ra vẻ thực nghiêm túc quan sát gương mặt cậu ta, thành khẩn gật đầu nói: "Ừ, diện mạo của cậu khá tốt, bán bảo hiểm không bằng bán da thịt, phú bà thích nhất là loại 'tiểu bạch kiểm' như vậy."

Ghử Tự Thần lập tức xù lông, xắn tay

áo xông lên: "Anh nói cái gì..."

"Đủ rồi!" Hàn Tả Tả sắc mặt lạnh xuống, "Giới thiệu một chút, cậu này là nghệ sĩ trong tay em, Ghử Tự Thần, Tự Thần, đây là... chú tư... của tôi."

Ghử Tự Thần nhất thời cười rộ lên: "A ha, tôi đã nghi nghi sao lại uy nghiêm khí thế như vậy, hóa ra là chú Tư a! Chú là trưởng bối, ngàn vạn lần đừng nên so đo với 'tiểu, bối' nha, tôi không phải cố ý thất kính đâu, trưởng, bối!"

Lang Hi vô cùng rộng lượng hạ tay xuống, thản nhiên nói: "Không có việc gì, tôi không so đo với trẻ nhỏ đâu, cậu là đàn em của cô ấy, không cần khách khí!"

Hàn Tả Tả: "..."

Ghử Tự Thần phát điên nói: "Anh mới là 'em trai' của cô ấy!"

Hàn Tả Tả sâu kín xen mồm: "Tôi không có 'em trai' "

không có em trai ...

Ghử Tự Thân: "..."

Lang Hi khụ một tiếng, sờ sờ đầu của cô ôn nhu an ủi: "Đừng thương tâm, em có 'em trai' của anh rồi!"

Hàn Tả Tả: "..."

Anh mới thương tâm! Gả nhà anh đều thương tâm! Gút đi con mẹ nó, em, trai, lớn!

Hàn Tả Tả khóc không ra nước mắt, tình huống sao lại diễn biến đến mức này a!

Niềm hạnh phúc khi được gặp lại sau xa cách đâu? Thương cảm khi cảnh còn người mất đâu? Nhìn nhau không nói gì thốn thức cảm khái đâu?? A a a ...

Loại đối đáp vừa ngây thơ vừa quý dị này rốt cuộc là thế nào diễn ra?!

Ai tới đem hai 'đóa hoa' đặc sắc này về ...

sao hoa trong ai!!

Đại sảnh xa hoa sáng ngời đột nhiên bị gió lạnh thổi vào, vù vù, đám người đang nói chuyện râm ran chậm rãi yên tĩnh lại, không hẹn mà cùng nhìn chăm chú không khí quỷ dị giữa ba người đang đứng giữa đại sảnh.

Lang Hi uy vũ cao ngất, khuôn mặt không chút thay đổi luôn lạnh lùng nay ít đi vài phần lãnh đạm, lại hơn một tia khí thế bén nhọn.

Mà Tiểu Thiên Vương mới nổi anh tuấn vẻ mặt ngạo nghễ, như ghé con mới sinh, ánh mắt mang theo sự ngây thơ không sợ trời không sợ đất.

Hai người lẳng lẳng giằng co không ai nhường ai, ánh mắt kịch liệt chém giết 'xèo xèo' trên không trung, một mảnh đao quang kiếm ảnh...

Mắt thấy tình huống sắp không khống chế được, Hàn Tả Tả dưới ánh mắt uy hiếp sắc bén của Lạc phu nhân, không

thể không kiên trì mở miệng: "Gái kia...
Tôi muốn về nhà!"

Ghử Tự Thần nhanh chóng tiếp lời
nói: "Tôi đưa cô về!"

Lang Hi một câu cũng không nói trực
tiếp ôm cô ra ngoài: "Đi thôi!"

Ghử Tự Thần: "..."

Hàn Tả Tả sâu sắc thở dài, lúc này
nếu cô dám 'ngó lơ' Lang Hi, ai mà biết
người đàn ông vừa bá đạo lại ngây thơ
này sẽ làm ra hành động khác người
nào nữa đây!

Hàn Tả Tả một bên bị anh nắm lấy
kéo nhanh ra ngoài, một bên quay đầu
lo lắng dặn dò: "Tự Thần cậu nhớ rõ
lát nữa nhớ biểu hiện cho tốt..."

Sắc mặt Ghử Tự Thần khó coi đến
cực điểm, khuôn mặt xinh đẹp bỗng
chốc như bị mây đen bao phủ.

Mọi người trong đại sảnh rất có mắt
nhìn, ông trời con đang đứng kia khi
mới ra mắt đã nổi danh phản nghịch,
hiện tại tính tình vẫn cực thối như cũ,

nhìn thấy hấn tốt nhất là nên đi đường vòng, cẩn thận né tránh kéo lại xui xẻo ăn trúng lửa giận của hấn.

Ghử Tự Thần thuận tay kéo một người lại trước mặt, âm trầm lạnh giọng hỏi: "Người vừa rồi là ai?"

Người nọ không có một chút vui vẻ khi được tiếp xúc thân mật với tiểu thiên vương, khuôn mặt trắng bệch nơm nớp lo sợ nói: "Là là là... Lang Hi! Ông chủ đứng phía sau của Khôi Hoằng, sản nghiệp dưới danh nghĩa của ngài ấy có rất nhiều..."

"Đủ rồi!" Ghử Tự Thần sắc mặt càng kém hơn, quăng hấn qua một bên giận dữ hét, "Gút đi!"

Lang Hi!

Lúc cậu ta vừa mới ra mắt, Khôi Hoằng đang rung chuyển, mặc dù lúc đó Lang Hi đã tránh ra nước ngoài, nhưng sự tích về hấn cậu vẫn được nghe rất nhiều.

Người như vậy, người như vậy... Khó

trách Tả Tả không thể quên được!

Ghủ Tự Thần ghen ghét vô cùng, lại sa vào hố sâu đen thẳm.

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 62

Edit: Ishtar

Hàn Tả Tả bị Lang Hi mạnh mẽ bắt đi, ở trong lòng anh choáng váng mơ hồ bị dẫn tới bãi đậu xe, cô mới đột nhiên phản ứng lại.

"Buông ra!"

Hàn Tả Tả ra sức giãy dụa, lập tức tạo ra khoảng cách, nghiêm mặt lạnh lùng tức giận nói: "Không phiền chú Tư lo lắng, tự tôi có thể trở về!"

Lang Hi nhú mày, hiển nhiên không hiểu vì sao cô lại không được tự nhiên, mở cửa xe lạnh giọng ra lệnh nói: "Lên xe!"

Hàn Tả Tả cũng không phải là cô gái

nhỏ vài năm trước mặc người sắp xếp, không có khả năng bị khí thế của anh áp đảo mà ngoan ngoãn phục tùng, đáng vẻ tao nhã vuốt tóc, khách khí mà xa cách cự tuyệt: "Không cần, bên ngoài đều là phóng viên, bị chụp được sẽ có hiểu lầm không tốt."

Lang Hi không kiên nhẫn nói: "Anh không ngại!"

Hàn Tả Tả nhún vai: "Nhưng tôi để ý a, bị dính vào những tin đồn yêu đương cười xin linh tinh ấy, sẽ ảnh hưởng không tốt đến hôn nhân của tôi sau này."

Đôi mắt Lang Hi lạnh lùng nheo lại, như con báo sẵn đang phát ra tín hiệu nguy hiểm, lạnh lùng dừng tầm mắt trên người đối thủ, lùi từng bước một, vận sức chờ phát động.

Lang Hi nặng nề nhìn cô, sau đó chậm rãi nheo mắt lại: "Hàn Tả Tả."

Hàn Tả Tả trong lòng nhảy dựng, cố gắng giả vờ bình tĩnh nhìn anh, giống như thoải mái mà "Ừ" một tiếng.

Lang Hi thản nhiên nói: "Em đang khiêu khích anh."

Ngũ khí tuy rằng bình thản, nhưng lại tràn đầy ý khẳng định.

Hàn Tả Tả bị ánh mắt anh chọc thủng, trong lòng cău giận, trên mặt cười lạnh: "Ghú tư, anh nghĩ nhiều rồi, tôi với anh chẳng thân thiết gì, sao lại đi khiêu khích anh làm chi?"

Đôi mắt sắc lạnh của Lang Hi lóe lên, đè nén lửa giận hỏi: "Không quan hệ? Vậy chuyện trước kia thì như thế nào!"

Hàn Tả Tả ra vẻ kinh ngạc che môi, giả vờ kinh hô: "Ghú tư, những chuyện đã qua lâu như vậy rồi, ai còn nhớ rõ kia chứ?"

Hàn Tả Tả đang cố ý khiến anh khó chịu, ai bảo anh biến mất không tin tức nhiều năm như vậy, ai bảo anh từ lúc bắt đầu đã lừa cô, ai bảo anh... Về nước lại không báo trước cho cô một tiếng!

Lang Hi tràn ngập uy hiếp chậm rãi tới gần cô, từ tốn mở miệng nói: "Em không nhớ rõ?"

Dù Hàn Tả Tả to gan lớn mật, khi đối mặt với một Lang Hi nguy hiểm như thế trong lòng cũng có chút sợ hãi, không dám tiếp tục mở miệng khiêu khích, nhưng cũng không cam lòng cứ như vậy mà nhận thua, chỉ có thể trầm mặc trừng mắt nhìn anh.

Lang Hi lại tự nhiên nhếch khóe môi, nụ cười ấy thấy thế nào cũng tràn đầy máu tanh hung ác.

"Em thật đúng là không ngoan a..." Lang Hi ngữ khí mềm nhẹ giống như tình nhân lưu luyến thì thầm, "Anh đã từng nói rất nhiều lần... Em nếu đáp ứng tuyệt không rời khỏi anh, anh sẽ không cho em cơ hội đổi ý, đời này... Em đừng hòng chạy thoát khỏi anh!"

Lang Hi vươn tay, ngón cái chậm rãi vuốt ve làn môi của cô, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại: "Ấn ký ở nơi này, vẫn không đủ đậm, em xem em nhanh như vậy đã quên mất rồi ..."

Hàn Tả Tả ở cùng một chỗ với anh lâu

như vậy, tự nhiên hiểu được ánh mắt kia mang hàm nghĩa gì, trong lòng cả kinh, phô trương thanh thế lạnh lùng nói: "Ghú Tư! Anh..."

Lời còn chưa nói xong, đã bị Lang Hi chặn lại.

Môi lưỡi nóng cháy chặt chẽ dính lấy nhau, hơi thở quen thuộc nhanh chóng chi phối phản ứng của cô, làm cho cô không tự giác liền hòa theo nụ hôn bá đạo và chủ động dâng lên chiếc lưỡi thơm tho ngọt ngào.

Trong bãi xe trống trải mờ tối, Hàn Tả Tả bị đè ép gắt gao ở trên xe, trước người là thân hình nam tính nóng rực, bên tai là tiếng tim đập kịch liệt cùng tiếng thở dốc ồ ồ, kèm theo là tiếng nước ái muội.

Xa cách đã lâu bỗng nhiên triển miên thân thiết, làm cho hai người nhanh chóng trầm luân, dùng sức ôm ghì lấy đối phương, hận không thể hòa thành một thể, liều mạng mút vào khiêu khích, ai cũng không chịu nhường nhau dù chỉ một chút.

Hai người tuy rằng hôn môi, không bằng nói là đang phát tiết, phát tiết những tưởng niệm đã khoét sâu linh hồn và thân thể cả hai mấy năm nay, giống như hai con thú đang kịch liệt dây dưa, theo bản năng cắn xé đối phương.

Thẳng đến khi trong khoang miệng dần dần lan ra mùi máu tươi tanh nồng, Hàn Tả Tả đột nhiên mở ra đôi mắt vẫn nhắm chặt, thừa dịp anh không chuẩn bị cắn mạnh một phát vào lưỡi anh.

Lang Hi bị cắn đau hoàn hồn, vội vàng nâng tay nắm lấy cằm cô, sử dụng chút lực để cô buông khớp hàm ra, trong cơn giận dữ trừng mắt nhìn cô, muốn mở miệng nhưng lại phát hiện đầu lưỡi đau điếng.

Hàn Tả Tả không cam lòng yếu thế trừng trở lại, nâng tay lau khước miệng ẩm ướt, hung tợn nói: "Đây là trả lại cho anh! Đừng tưởng rằng chỉ có răng anh sắc, còn khiến tôi nóng nảy lần sau sẽ không chút lưu tình!"

Lang Hi yên lặng hoạt động đầu lưỡi, cảm thấy nói chuyện không còn đau như lúc nãy nữa, từ trên cao nhìn xuống cô hỏi: "Em rốt cuộc đang không được tự nhiên cái gì?"

Hàn Tả Tả ánh mắt ướm át, mặt căng lên ửng hồng, đôi môi sưng đỏ ướm át vô cùng dụ hoặc mê người, lúc này trợn tròn mắt lên, đuôi mắt mang theo một chút hờn dỗi, chiếu thẳng vào Lang Hi mà lòng tràn đầy lửa giận phùng phùng.

Hàn Tả Tả chưa bao giờ là người cố tình gây sự, từ lúc gặp lại đến bây giờ vẫn cố ý chọc giận anh, khẳng định có nguyên nhân gì đó.

Hàn Tả Tả trong lòng đau xót, châm chọc cười rộ lên: "Không được tự nhiên? Hừ, chẳng lẽ tôi phải tỏ ra biết ơn và đón nhận mới gọi là được tự nhiên sao! Anh nói bắt đầu thì bắt đầu, nói đi liền một chút tin tức cũng không có... Anh dựa vào cái gì cho rằng tôi sẽ ở mãi một chỗ chờ anh? Trên đời này không chỉ có một mình anh là đàn ông, Hàn Tả Tả tôi chẳng lẽ còn muốn treo cổ ở cái cây mục nát như

anh?"

Lang Hi sắc mặt đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nói: "Gho dù chết, em cũng chỉ có thể treo cổ ở trên cây của anh!"

Hàn Tả Tả liếc mắt xem thường: "Tự tin thái quá!"

Lang Hi lười cùng cô tiếp tục những lời vô nghĩa, từ kinh nghiệm trong quá khứ nói cho anh biết, lúc này chỉ có hành động thực tế mới có thể khiến cô ngoan ngoãn nghe lời.

Lang Hi nắm lấy cổ tay cô, lạnh giọng uy hiếp nói: "Lên xe! Bằng không... Anh không ngại ở ngay tại đây dạy dỗ em!"

Hàn Tả Tả cổ tay đau xót, lửa giận càng bốc lên cao, nhiều năm không gặp như vậy anh vẫn thế, nói chưa tới ba câu đã trở mặt, chỉ biết dè cô lên giường, chẳng lẽ phương thức giải quyết vấn đề chỉ có một cách này thôi sao!

Lang Hi làm sao cho phép cô giãy dụa, kéo cổ tay cô đặt dưới hạ thân đang rực

thân nhiệt nóng cháy của nó, cổ họng khàn khàn nói: "Anh không phải đang nói đùa với em... 'Em trai' lớn của chúng ta, mỗi đêm đều nhớ em đến rơi lệ..."

Hàn Tả Tả sắc mặt trướng lên đỏ bừng, vừa tức vừa thẹn, nghe vậy nhin không được lạnh lùng hừ: "Vậy anh sao còn chú 'tinh tấn nhân vong' ('lao lực' quá độ mà chết)!"

"Sợ em phải thủ tiết!" Lang Hi hợp tình hợp lý trả lời, lập tức không cho phép cô phản kháng nữa, ôm cô nhét vào trong xe.

'Gạch' một tiếng, tiếng khóa xe vang lên, Hàn Tả Tả biết mình không còn cơ hội chạy trốn nữa rồi, đơn giản nhắm mắt lại tựa vào cửa kính xe, mắt không thấy tâm không phiền.

Xe chạy rất nhanh nhưng vững vàng vô cùng, không bao lâu liền ngừng lại.

Hàn Tả Tả mở mắt ra, không khỏi ngỡ người, nơi này chính là nhà của cô.

Lang Hi mở cửa xe, ôm bế cô xuống, dẫn

cô đi vào tòa nhà, sau đó ngựa quên đường cũ đi tới trước cửa nhà của cô, từ chỗ nào đó lấy ra chìa khóa mở cửa.

Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn anh: "Anh làm sao biết nơi này... Người không nên cái chìa khóa?"

Lạng Hi liếc mắt nhìn cô, một bên thần quỷ không biết cưỡi nút chiếc sườn xám của cô, một bên làm như không có việc gì nói: "Em nghĩ rằng anh sẽ bỏ mặc em... Lúc em mua căn nhà này anh đã biết, làm thêm một cái chìa khóa mà thôi có cái gì khó đâu? Sáng hôm nay anh cũng đã đem đồ của mình chuyển hết qua đây."

Hàn Tả Tả kinh hãi, lúc này mới phát hiện căn phòng không giống như trước, tây trang nam màu đen, dép lê, trên sofa còn đặt mấy cuốn tạp chí quân sự mà cô chưa bao giờ mua...

"Anh đây là xâm nhập bất hợp pháp!" Hàn Tả Tả phát điên, "Mang theo đồ của anh cút đi!"

Lạng Hi thưởng thức dáng người quyến rũ

gợi cảm được chiếc sườn xám bao quanh, dưới ánh đèn đôi chân trắng mịn như ngọc, ngón chân khéo léo giống như những củ tỏi được lột vỏ, trắng như tuyết trông thật đáng yêu.

"Dừng ăm ỉ!" Lang Hi nâng tay thừa dịp cô không chú ý cởi chiếc áo khoác trên người cô để qua một bên, tỏ vẻ ưu sầu lắm lắm nói, "Làm sao bây giờ, thật muốn xé toạt nó ra ... Nhưng hiện tại anh lại cảm thấy mặc nó rất đẹp!"

Ở chỗ sâu nhất trong đôi mắt đen dụ hoặc kia nhanh chóng dấy lên hai ngọn lửa, thiêu đốt nóng bỏng khiến toàn thân Hàn Tả Tả không được tự nhiên, cảnh giác xoay người bỏ chạy, còn chưa đi được hai bước liền cảm thấy trên lưng căng thẳng, sau lưng chạm vào lồng ngực kiên cố dày rộng, cách vài vóc mỏng manh, truyền đến sức lực mạnh mẽ ẩn chứa trong đó.

"Ừm —— "

Ghiếc gáy trắng nõn mịn màng tuyệt đẹp, Lang Hi kìm lòng không được cúi đầu, ở

trên đó mút ra một ấn ký ái muội, từ cổ tiến quân ra phía trước, ngậm lấy vành tai mượt mà nhẹ nhàng liếm hôn.

Đầu lưỡi thô ráp ẩm ướt đảo quanh, Hàn Tả Tả không nhìn được phát ra tiếng rên rỉ.

"Dừng..."

Da thịt mãi cảm giống như bị hung nóng, cả hai đều rất quen thuộc đối phương, sau bao nhiêu xa cách nay gặp lại thân thể vừa tiếp xúc thân mật, đều không khống chế được thoáng run rẩy.

Hàn Tả Tả mấy năm nay không làm qua, lại từng nếm trải cảm giác ngọt ngào tận xương tủy, đáy lòng nhưng nhớ bao năm qua sao ngăn cản được đối phương trêu chọc khiêu khích? Môi lưỡi nóng bỏng dây dưa, khiến cô trong nháy mắt trở nên mềm nhũn ở trong lòng anh, không tự chủ được ngẩng đầu lên, dâng chiếc cổ mảnh mai vào trong miệng đối phương.

Lang Hi một tay chặt chẽ giam cầm thắt lưng cô, một tay chậm rãi di chuyển, vuốt

ve hai luồng căng tròn ngạo nghễ đứng thẳng trước ngực, lòng bàn tay nóng cháy dán lên ngực cô, cảm thụ được tiếng tim đập hỗn loạn của người trong lòng.

Lang Hi rút cuộc nhìn không được, ôm cô đi thẳng đến phòng ngủ, vừa đi vừa kịch liệt hôn cô, câu dẫn chiếc lưỡi thơm tho của cô quăn quýt lấy mình, hung ác giống như phải nuốt cô vào bụng mới chịu buông tha.

Hàn Tả Tả chợt bị nhấc bổng lên không, khẩn trương ôm cổ Lang Hi, còn không kịp nói cự tuyệt, liền lại trầm luân trong thế công ào ạt mà nóng cháy của anh.

Hàn Tả Tả rất chú trọng đến việc nghỉ ngơi của bản thân, lúc trang hoàng nhà cửa đã mua một chiếc giường thật lớn, toàn bộ phòng ngủ cơ hồ bị chiếc giường lớn này chiếm hết diện tích, cũng đủ để cô nằm trên đó quay cuồng ba trăm sáu mươi độ rồi.

Mà nay chiếc giường này lại rất có ích với Lang Hi, ôm nhau cùng ngã xuống chiếc giường mềm mại, Lang Hi vừa gấp gáp

hôn cô, vừa kéo vạt áo sườn xám của cô lên.

Quần áo chặt khít như vậy, may mắn vạt áo cắt đủ cao, bằng không thực không dễ dàng cho anh hành động...

Ghiếc sườn xám này là Dempsey tự mình thiết kế, cắt may vô cùng khéo léo vừa người, làm cho trước khi mặc Hàn Tả Tả không dám ăn cái gì, sợ lộ ra bụng nhỏ...

Nhưng hôm nay, chiếc sườn xám bó sát người này làm cho ngực cô cực kỳ khó chịu, hô hấp không thoải mái làm cho đầu óc choáng váng khiến cô không thể phản kháng, để tùy ý Lang Hi từ bên trong kéo xuống nội y của cô.

Hàn Tả Tả cả kinh khi cảm giác được dưới thân chợt lạnh lẽo, tiếng vải dột bị xé rách chói tai làm cho cô cảm thấy thẹn thùng vô cùng, tư lụa lạnh lẽo của chiếc sườn xám không chỉ không giúp giảm nhiệt độ trên cơ thể cô, mà còn mang đến cảm giác kích thích khác thường khiến cho trong lòng cô như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, khẩn thiết muốn bắt lấy cái gì đó đến để hạ nhiệt độ giúp mình.

Lang Hi tự nhiên nhìn ra cô đã muốn động tình, tiếng cười trầm thấp vang lên, dán bên tai cô thối khí nói: "Anh không nỡ xé nó, đành phải lấy lui mà tiến xé bên trong ..."

Ghuyện phát sinh cho tới bây giờ, hai người cũng không phải chưa từng làm qua, nhưng dục vọng đã dâng cao còn muốn làm kiêu!

Hàn Tả Tả dứt khoát bằng bất cứ giá nào, nâng lên một chân đá vào thắt lưng anh, gót chân dọc theo cột sống trơn bóng, ở chỗ lõm xuống nào đó dùng sức đá một cái, liếc mắt xem thường tức giận thúc giục: "Nhanh chút, tiếp tục cọ qua cọ lại ... 'Em trai' lớn của anh coi chừng bị thương khóc rống vì không được đấy!"

Bất cứ đàn ông nào đều không chịu nổi khi bị người khác nghi ngờ năng lực... trong mắt Lang Hi chợt lóe lên tia hung ác, nắm thắt lưng của cô tiến thẳng vào, bá đạo chiếm cứ địa phương mềm mại của cô, hừ lạnh nói: "Được chưa?"

Đã rất lâu chưa từng hoan ái qua, thời điểm Hàn Tả Tả bị tiến vào bất thành

lĩnh đau đến nhúu mây, vừa căng trướng
vừa tê dại, nhìn không được mà rên rỉ ra
tiếng.

"Nói! Được, hay là không được?"

Hàn Tả Tả chống lại đôi mắt ẩn nhẫn
của Lang Hi, bĩu môi không tình nguyện
hừ nhẹ: "Được..."

"Nếu được, kêu nó 'Anh trai tốt!'"

Hàn Tả Tả nhắm mắt vẻ mặt xấu hổ và
giận dữ, thế nào mới lúc trước còn là "Em
trai" giờ bỗng nhiên xoay mình thành
'Anh trai' rồi... Nhưng địa phương 'trí
mạng' đang bị anh nghiền áp, chỉ phải
nức nở run run gọi: "Anh trai tốt..."

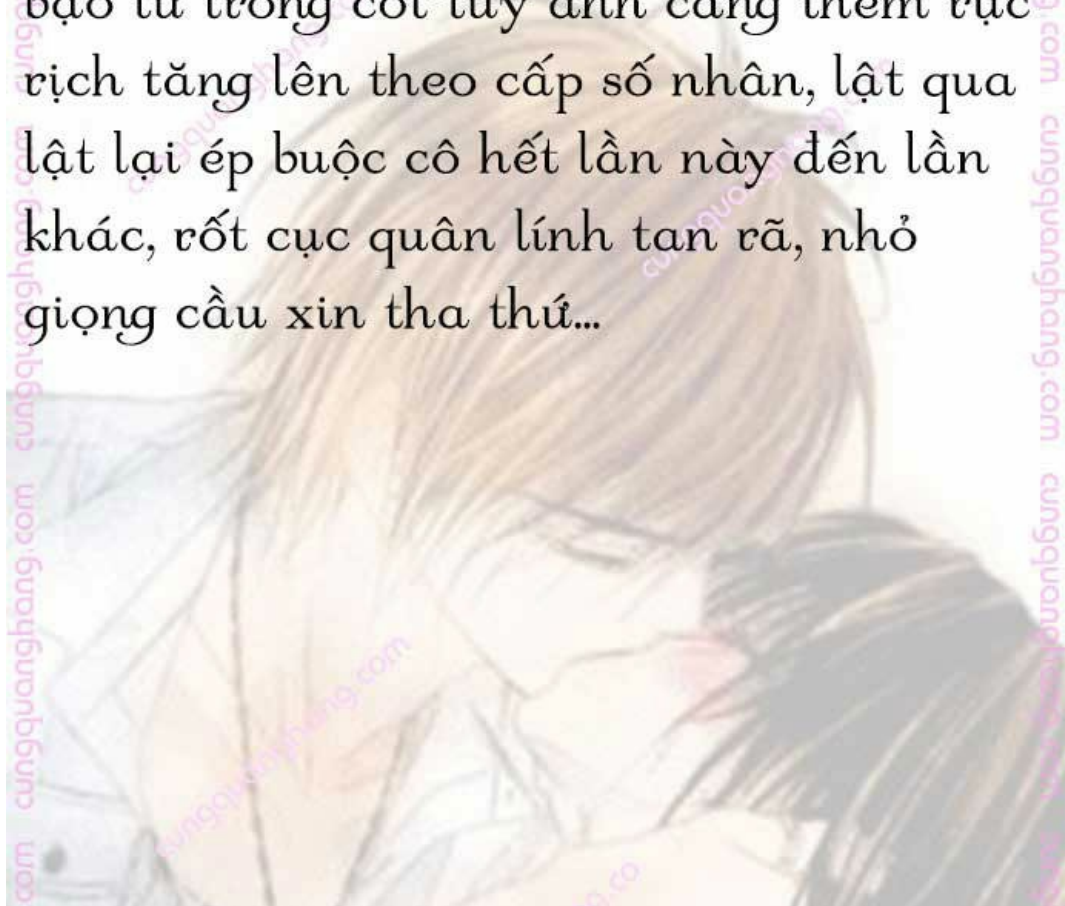
Lang Hi thân là đàn ông lòng tự trọng đã
chiếm được thỏa mãn thật lớn, càng
mãnh liệt đè cô 'vận động'.

Nhiều năm như vậy trời nam đất bắc,
trong vô số đêm trần trọc, Lang Hi đều
hung hăng lặp lại lời thề trong lòng, lúc
gặp lại nhất định sẽ bắt cô bù đắp cho
mình thật tốt, phải nuốt sạch cô vào
trong bụng, một chút thịt vụn cũng

không chùa!

Nay, người mà mình luôn nhung nhớ
khắc khoải đang ở dưới thân, đôi mắt
đã mèo long lanh ngấn nước, khóe mắt
nheo lại phiếm hồng, vừa đáng thương
lại quyến rũ mười phần, mang theo vẻ
đẹp rung động lòng người, khiến thú
tính trong anh không chịu khống chế
hung hăng trời dậy.

Triền miên dây dưa kịch liệt như vậy,
làm cho Hàn Tả Tả không chịu nổi,
cắn môi nhíu mày rên rỉ, bộ dáng ẩn
nhẫn kia càng làm cho sự hung ác tàn
bạo từ trong cốt tủy anh càng thêm rục
rịch tăng lên theo cấp số nhân, lật qua
lật lại ép buộc cô hết lần này đến lần
khác, rốt cục quân lính tan rã, nhỏ
giọng cầu xin tha thứ...

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 63

Edit: Ishtar

Đêm đã khuya, Hàn Tả Tả vẫn còn lăn qua lăn lại quay cuồng ba trăm sáu mươi độ trên chiếc giường kingsize, không ngừng phát ra tiếng kêu ‘cót két’.

Hàn Tả Tả bị Lang Hi ép xuống

giường, nửa người trên chôn trong chiếc giường mềm mại, từ thắt lưng xuống dưới đều 'bay lên không', cặp đùi trắng nõn bị Lang Hi quắp trong khuỷu tay, mỗi lần đều từ trên cao thật sâu đâm xuống, rồi lại nắm cả người cô kéo lên trên hung hăng giao hợp với anh.

Hàn Tả Tả hít mất, từng đợt tiếng vào vừa sâu vừa mạnh làm cho cô có chút không thể chịu được, không bao lâu liền thét chói tai các cơ bắp căng thẳng, run rẩy lại tới đỉnh.

Sóng lớn dữ dội cuộn cuộn ập xuống, thể xác và tinh thần đều tràn ngập vui thích, Hàn Tả Tả rầm rì, vậy mà cô còn mơ hồ suy nghĩ, chất lượng của cái giường này không tệ a, kêu còn lớn hơn cô nữa, may là chưa qua thời gian bảo hành, ngày mai nhất định phải đi đổi một cái khác chắc chắn hơn!

Lang Hi nằm trên người cô, từ từ

nhắm hai mắt hưởng thụ dư vị của
cao trào, thoải mái đến lỗ chân lông
toàn thân đều mở ra, thoải mái
ngẩng đầu, vô cùng thân thiết hôn
nước mắt vươn trên khóe mi cô,
không ngờ tới lại phát hiện cô đang
thất thần.

Lang Hi nháy mắt bất mãn, cắn vành
tai cô, hỏi: "Như thế nào, chê anh
chưa ra đủ sức?"

Hàn Tả Tả giật mình, hoảng sợ phát
hiện "Em trai lớn" chôn sâu trong cơ
thể, như thủy thủ được ăn rau chân
vịt, nháy mắt biến thành 'Anh trai
tốt' uy mãnh hùng tráng ...

"Ra sức ra sức!" Hàn Tả Tả vô cùng
thức thời, vẻ mặt cầu xin chân chó
nói, "Ghú Tư đâu chỉ ra sức, quả thực
là dốc cạn sức lực!"

Lang Hi vừa nghe, ngậm vành tai của
cô, dùng răng nanh hung hăng cắn
nhẹ, chậm rãi hỏi: "Em đang châm
chọc anh?"

Hàn Tả Tả thật sự khóc không ra

nước mắt: "Em nào có..."

Lang Hi hừ lạnh: "Bất quá mới chỉ hai lần đã nói anh 'Kiệt sức'! Vài năm không gặp khẩu vị của em cũng không nhỏ a... Hôm nay anh liền tự mình ra trận chứng minh cho em xem, sức lực của anh, là dồi dào vô cùng tận!"

Hàn Tả Tả sợ hãi, chưa kịp rên lên một tiếng thì môi đã bị chặn lại, người đàn ông phía trên hùng hổ ôm lấy cô, tách hai chân cô ra xoay lại ép cô ngồi phía trên anh, sau đó tựa vào đầu giường dùng sức thẳng thất lưng.

Hàn Tả Tả vừa xấu hổ và giận dữ mềm nhũn trước ngực anh, trong lòng bạo phát mắng anh không ngớt, đây là người lớn lên ở nước ngoài chịu ảnh hưởng Tây hóa sao? Thế nào lại nghiền ngẫm từng câu từng chữ một so đo như đứa nhỏ vậy chứ!

Lang Hi thất lưng vận động càng lúc càng nhanh, mỗi một lần thúc vào, đều kết hợp ấn mạnh cô xuống tư thế

như vậy khi tiến vào càng thêm sâu, nhiều lần đánh trúng vào nơi mềm mại tận cùng của cô, làm cho Hàn Tả Tả vừa đau vừa tê dại, vừa chua xót lại kích thích. Gảm giác dọc theo cây gậy hướng lên trên, làm toàn bộ thần kinh của cô tê liệt. Đầu óc trống rỗng, chỉ có nơi đang giao hợp một cách nguyên thủy nhất kia, từng đợt sóng triều ồ ạt đánh sâu vào thần kinh yếu ớt nhất của cô.

Hàn Tả Tả sắp không chịu được bật khóc, vừa chủ động ôm lấy anh hôn anh, vừa nỉ non cầu xin anh tha thứ.

"Đã biết lợi hại chưa?" Lang Hi thì vừa nhanh chóng đẩy thẳng thắt lưng, vừa thở gấp ái muội hỏi cô.

Hàn Tả Tả bị anh đâm vào hồn phi phách tán, tay chân như hóa thành một vũng nước xuân mềm nhũn quẩn lên người anh, mê loạn lắc đầu, khóc không thành tiếng kêu: "Đã biết, anh trai lợi hại nhất... Anh trai, anh trai tốt tha cho em, ưm ——"

Lang Hi nói được thì làm được, như một con hùng sư tranh đoạt lãnh địa, đem uy nghi dũng mãnh của bản thân, ngạo nghễ chinh phục hết thảy!

Hàn Tả Tả rất không có tiền đồ lập tức hôn mê bất tỉnh, lại vẫn như cũ không thể đào thoát, người đàn ông đang đè nặng trên người cô giống như bị bỏ đói sắp chết, vừa nhìn thấy mỹ vị liền không nhịn được thỏa sức đánh chén, lang thôn hổ yết (ngón ngấu nghiến) rượu chè ăn uống quá độ, rõ ràng nhìn bộ dáng cô thê thảm đáng thương mà anh đau lòng không thôi, nhưng lại vẫn không chế không được sự tàn bạo trong cơ thể, bắt lấy người đã bất tỉnh tiếp tục ‘cầm thú’ không biết bao nhiêu lần.

Lúc trời tờ mờ sáng, Hàn Tả Tả bị ép buộc tỉnh lại, khóc lóc nỉ non giơ móng vuốt cào lên mặt anh, mới làm cho Lang Hi vẫn chưa tận hứng thu tay lại, ôm cô nặng nề đi vào giấc

ngu.

Hai người vừa nhắm mắt, đã ngủ
thẳng tới ba giờ chiều.

Hàn Tả Tả không thoải mái giật
giật, lập tức nhe răng trợn mắt rên rỉ,
xương sống thắt lưng đau nhứt mỗi
nhử, toàn thân dính ngấy, chiếc sườn
xám đã nhăn nhúm vẫn còn dính
dưới thân, khó chịu không sao tả siết.

Hàn Tả Tả vừa động, Lang Hi lập
tức tỉnh lại, mấy ngày liền bồn ba
bận rộn hơn nữa tối hôm qua còn ra
sức cả một đêm, làm anh sinh ra lười
biếng không muốn rời giường, cánh
tay dùng sức một chút ôm lấy cô đặt
ở dưới thân, từ từ nhắm hai mắt lại
tìm được vành tai mẫn cảm của cô
hôn nhẹ, cảm thấy vô cùng mỹ mãn,
mơ hồ không rõ lắm bầm: "Tỉnh?"

Hàn Tả Tả bị một lực mạnh kéo trở
lại, thiếu chút nữa thắt lưng như
muốn gãy rời, tay chân quấy đạp tứ

tung giãỵ giữa muốn thoát khỏi, liền bị người đàn ông còn chưa ngủ tỉnh không kiên nhẫn ôm chặt, thuận tay bóp một bên ngực tròn trịa của cô:

"Đừng lộn xộn!"

Hàn Tả Tả vốn đã lửa cháy bùng bùng tức giận khi tỉnh lại liền bị hất thêm một bát dầu, bùng một phát cháy càng dữ dội, cánh tay còn tự do nhanh chóng bắt lấy hạ thân Lang Hi, không chút lưu tình nắm chặt, lạnh lùng uy hiếp nói: "Nếu không tránh ra, em sẽ phế anh!"

Lang Hi trong lúc đó vẫn còn nửa tỉnh nửa mơ như bị kích thích, phản xạ có điều kiện thẳng lưng, sáng khoái hừ một tiếng.

Hàn Tả Tả trong mắt lộ ra sát khí, móng tay sắc nhọn nhắm ngay đỉnh đầu miễn cảm hưng hăng dùng sức ngắt, Lang Hi kia vốn đang hưởng thụ râm rì lập tức thay đổi, cơ thể căng cứng bị cô nhéo một cái giật phất

người lên.

Hàn Tả Tả túm lấy chân quấn quanh người lại, vất vả bò xuống giường, hai chân mềm nhũn không có sức lực, khó chịu nhất là giữa hai chân chậm rãi chảy xuống dòng chất lỏng ấm áp... Nhìn lại người đàn ông ăn uống no đủ nằm trên giường, toàn thân lỏa lồ, nam căn vừa mới bị cô ra tay ngoan độc tàn phá, cư nhiên còn không biết sống chết dựng thẳng, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang ngẩng cao đầu, thậm chí còn bởi vì vừa nãy bị cô kích thích, mà kích động 'rơi lệ'...

Hàn Tả Tả tức giận không có chỗ phát, bắt lấy gối đầu hung hăng đánh anh.

"Đầu anh bị lừa đá qua à, cẩn thận kéo túng dục quá độ mà héo đó!"

Lang Hi không chút để ý nhìn cô một cái, hờ hững nói: "Em đã bị lừa đá rồi

sao?"

Hàn Tả Tả: "..."

Hàn Tả Tả bị phần xoay người, còn chưa đi được nửa bước cổ tay đã bị ai đó nắm lại.

"Giữ như vậy mà bỏ đi?" Lang Hi kéo tay cô đặt lên chỗ nào đó đã phần chấn bưng bưng, "Lửa còn chưa được dập tắt đâu đó!"

Hàn Tả Tả tức điên người, bỗng nhiên ra sức hất tay anh ra, lớn gan nhéo cậu "Anh trai" một cái, cười lạnh vỗ vỗ nói: "Anh trai không khóc nha, chú tư sẽ liệt đó!"

Nói xong tràn đầy uy hiếp khoe móng vuốt bén nhọn sáng bóng, hừ lạnh một tiếng đi vào phòng tắm.

Nước ấm cuốn đi cảm giác dính ngấy trên người, đồng thời cũng làm cho cơ bắp đang căng cứng thả lỏng hơn.

Hàn Tả Tả xả nước ấm tắm cuối

Hàn Tả Tả xã nước anh hùng, cuối cùng cũng cảm thấy bản thân đã được sống lại. Mặc quần áo chỉnh tề, chải tóc gọn gàng, Hàn Tả Tả liếc qua chiếc sườn xám bị vứt trên mặt đất, chất vải xinh đẹp tốt nhất nay bị vò đến nhăn nhúm, tối hôm qua cô mặc nó bị ép buộc lăn qua lăn lại, lúc này đã không còn nhìn ra hình dáng ban đầu, Hàn Tả Tả tiện tay nhặt đồng vải như giẻ rách ấy lên, dứt khoát quăng vào trong thùng rác.

Thật đáng tiếc, đây là tác phẩm đặc ý nhất của Dempsey.

Bất quá chiếc sườn xám này đã không có cách nào mặc lại, trước không nói Hàn Tả Tả vừa nhìn thấy nó sẽ mặt đỏ tim đập suy nghĩ mờ ám, chỉ nói tới việc không thể giặt sạch nó, đã khiến cô không thể giữ nó lại mặc được nữa, mà cô thì da mặt mỏng, ngại ngùng không dám đem nó đi tiệm giặt ủi.

Lúc Hàn Tả Tả ra khỏi phòng tắm, Lang Hi đã gọi đồ ăn bên ngoài mang tới, quần chiếc khăn tắm quanh hông đi tới đi lui dọn thức ăn, thấy cô đi tới liền ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Vừa rồi không chú ý mấy, lúc này Hàn Tả Tả mới nhìn thấy bên mặt trái của anh, từ xương gò má đến cằm, ba đường vết cào tinh tế, tuy rằng không sâu, nhưng lại rất bắt mắt, ở trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, chẳng những không cảm thấy buồn cười, ngược lại càng tăng thêm khí thế ngang ngược bá đạo của anh.

Hàn Tả Tả bĩu môi, trong lòng cảm thấy hơi tiếc cho vết cào xinh đẹp của mình, đồng thời cảm khái da mặt chú Tư đúng là dày thật nha, cô hạ thủ mạnh như vậy, chỉ để lại mấy đường hoa văn tô điểm thêm cho khuôn mặt của anh mà thôi!

Lang Hi dọn đồ ăn lên xong, liền

xoay người đi vào rửa mặt.

Hàn Tả Tả sớm đã đói đòi mạng,
vung đũa lên ăn ngẫu nhiên.

Ghờ Lang Hi rửa mặt xong đi ra, Hàn
Tả Tả đã ăn sắp xong rồi.

Hàn Tả Tả bưng chén lên uống nốt
ngụm canh cuối cùng, lau khóe miệng
ngghiêm mặt nói: "Ghú Tư, nếu anh
thích chỗ này, em có thể tặng nó cho
anh."

Lang Hi dừng đũa, nhúu nhúu mày
ngghi hoặc nhìn cô.

Hàn Tả Tả ra vẻ không có việc gì
tiếp tục nói: "Gần nhà lúc trước anh
đưa em đã bán rồi, tiền em dùng để
đầu tư vào công ty... Nơi này cũng
không tệ lắm, vật dụng trang trí nội
thất đều còn mới, em chuyển cho
anh, coi như trả lại anh!"

Lang Hi sắc mặt khế biến, ánh mắt

lập tức trầm xuống, bình tĩnh mở miệng: "Em có ý gì?"

Hàn Tả Tả mấp máy môi, cố gắng trấn định nói: "Về sau cả hai không ai nợ ai, chúng ta vẫn nên duy trì mối quan hệ chú cháu như trước, đối với anh, em và Chu gia... Đều tốt!"

Lang Hi không còn hứng ăn nữa, buông chiếc đũa lạnh lùng hỏi: "Không ai nợ ai? Vậy tối hôm qua thì sao!"

Hàn Tả Tả vui vẻ nghĩ, quả nhiên trên bàn cơm nói chuyện chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến nhã hứng ăn cơm!

Anh không phải làm bằng sắt sao? Vậy anh tiếp tục chịu đói đi!

Hàn Tả Tả trong lòng vụn vỡ vui vẻ, biểu tình trên mặt thì lạnh nhạt, nhẹ nhàng băng quơ nói: "À, đó chỉ là quan hệ nam nữ theo nhu cầu mà

thôi... Gó thể xem là cái gì chứ!"

Lang Hi bị chọc tức, ánh mắt lạnh như băng: "Anh đã nói rồi, vậy mà em còn xem như không có gì!"

Hàn Tả Tả nghiêm túc nhìn anh: "Ghú tư, anh cũng đã ba mươi tuổi đầu rồi, có thể đừng ngây thơ như vậy hay không? Đừng nói là anh thực sự nghĩ chỉ cần hai người ở chung một chỗ, vấn đề gì cũng không quan trọng. Tình yêu là không có chương ngại! Anh cho rằng chỉ cần dè em xuống ép buộc em thì có thể khiến em ngoan ngoãn phục tùng? Ghú tư, cái tật nói một không hai tự cho là đúng của anh khi nào mới sửa được chứ?"

Lang Hi lạnh lùng hừ một tiếng, cười nhạt nói: "Bắt buộc? Mỗi lần sung sướng nhất chính là em, không bỏ ra một chút sức nào!"

Hàn Tả Tả mặt đen lại, cố nhịn xuống xúc động muốn lật bàn, hít sâu

một hơi chậm rãi nói: "Anh xem, anh vẫn là như thế này ông nói gà bà nói vịt, vấn đề mà anh với em quan tâm hoàn toàn không giống nhau... Hai người muốn ở cùng với nhau thì phải tin tưởng và ủng hộ nhau, anh chưa bao giờ nghĩ xem em muốn cái gì, cũng không quan tâm trong lòng em nghĩ như thế nào, anh nắm trong tay hết thảy, chiếm lấy quyền chủ động... Ghú tư, anh muốn không phải là một người yêu, mà là một sủng vật nghe lời phục tùng anh! Em không muốn mình biến thành người phụ thuộc vào anh, điều em muốn là cùng nhau sống vai đi đến cuối đời!"

Lang Hi nhủu mấy suy nghĩ sâu xa, sau một lúc lâu đột nhiên nói: "Anh đã không còn buồn lậu súng ống nữa!"

Anh đã rửa sạch toàn bộ sản nghiệp, trọng điểm đặt tại Khôi Hoằng, vì muốn cho em một ngọn núi vững chắc để dựa vào, vì thỏa mãn điều em muốn "Gùm nhau sống vai" ...

Hàn Tả Tả ngẩn người, chỉ suy nghĩ một lát liền hiểu được, cười khổ lắc đầu thở dài: "Em không phải muốn cùng anh buôn lậu súng ống, em nói 'Gùng nhau sống vai' cũng không phải ý này... Anh xem chúng ta vĩnh viễn đều như vậy, nói chuyện luôn 'đầu không thông dưới không lọt'! Ghú Tư, chúng ta cũng không còn trẻ dại nữa, không thể tiêu phí một cách bừa bãi tuổi xuân của mình! Buông tay đi, không cần lại dây dưa nhau thêm nữa... Hai chúng ta, ngay từ đầu chính là sai lầm, không thể lại tiếp tục sai thêm nữa ..."

Hàn Tả Tả nói xong, nhớ tới đoạn đối thoại năm đó tình cờ nghe được bên ngoài thư phòng, mặc dù cô đang cố ý kích thích thử Lang Hi, nhưng vẫn không nhịn được sự chua xót dâng lên trong lòng.

Gó cô gái nào mà chưa từng mơ mộng về một tình yêu đẹp, ai mà

không hy vọng tình yêu ấy sẽ hoàn mỹ không chút tì vết? Nhưng Hàn Tả Tả... Lại yêu một người hết lần này tới lần khác nói dối cô, ngay từ lúc bắt đầu đã vậy, mặc dù sau này mỗi tình đó khắc cốt ghi tâm, nhưng một chút tiếc nuối ấy vẫn luôn quanh quẩn trong lòng cô.

Lang Hi lẳng lẳng nhìn cô, khuôn mặt lạnh lùng không có một chút biểu tình, ánh mắt sâu thẳm như hố đen hun hút, làm cho người ta nhìn không thấu cảm xúc bên trong.

Hàn Tả Tả đợi một lát, không đợi được lửa giận lôi đình như dự đoán, tự giễu cười cười, đứng lên nói: "Em sẽ nhanh chóng làm xong thủ tục sang tên, ngày mai tìm người đến chuyển đồ..."

"Anh thích không phải căn nhà này."

Ngay lúc Hàn Tả Tả định xoay

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

anh không quan tâm mình đang ở đâu, anh chỉ để ý nơi đó có em hay không mà thôi.

Hàn Tả Tả đột nhiên nhớ tới nơi khiến cho cô luôn nhớ mãi không quên, cô ở nơi đó chỉ trong một năm ngắn ngủi, nhưng bởi vì có Lang Hi, những năm qua mỗi khi ký ức tràn về, đều có thể làm cho cô cảm thấy ấm áp như một gia đình.

Thậm chí sau khi có được một căn nhà hoàn toàn thuộc về riêng mình, cô vẫn theo bản năng mà trang hoàng căn nhà như nơi mình đã từng ở trong trí nhớ.

Hàn Tả Tả lẳng lặng chờ, đợi hồi lâu cũng không nghe được lời cô muốn nghe, Lang Hi sau khi nói xong câu kia thì cũng trầm mặc không lên tiếng nữa!

Hàn Tả Tả buồn bực phiền chán, liếc mắt xem thường rồi nổi giận đùng đùng đá cửa rồi đi.

Hôm nay thời tiết thoáng đãng, mặt trời tỏa những tia nắng hun nóng cả mặt đất, Hàn Tả Tả không thể không mặc áo cao cổ dài tay, kéo lê thân mình bủn rủn vô lực trở lại phòng làm việc.

Ở Vinh Hiến công tác vài năm nay, Hàn Tả Tả đã phấn đấu trở thành người đại diện nổi danh, mặc kệ là các mối quan hệ hay là tầm nhìn và thủ đoạn, đều hiếm có ai có thể vượt qua cô.

Thế nhưng sau khi đạt được thành công như mong muốn, cô bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống thật buồn chán và vô vị.

Tang Đồng đã gả vào Lạc gia, trở thành bà chủ của Vinh Hiến, cơ hồ tất cả mọi người đều biết mối quan hệ thân thiết giữa Tang Đồng và Hàn Tả Tả.

Chính vì nguyên nhân đó, mặc kệ cô có làm tốt thế nào, mặc kệ cô bỏ ra bao nhiêu cố gắng, cũng sẽ bị người ta nghĩ rằng cô đi cửa sau. Cho nên lúc sắp đến thời gian ký tiếp hợp đồng mới với Vinh Hiến, Hàn Tả Tả liền tự mình thành lập công ty đại diện, không chỉ giúp làng giải trí bồi dưỡng người đại diện và trợ lý, còn cung cấp các dịch vụ cho những ngôi sao, giúp bọn họ liên hệ các quảng cáo và tiến hành tuyên truyền hình ảnh, sau đó ở giữa thu phí phần trăm thù lao khi họ lên sân khấu biểu diễn hoặc quay chụp quảng cáo.

Công ty vẫn chưa chính thức khai trương, mấy ngày nay Hàn Tả Tả luôn kiểm tra lại khâu chuẩn bị cuối cùng, sợ gần đến thời điểm lại xảy ra sơ suất gì nữa.

Hàn Tả Tả sắp rời khỏi Vinh Hiến, nhưng hợp đồng của Trì Tự Thần vẫn còn thời hạn, hơn nữa có thể ở lại một công ty giải trí nổi tiếng như Vinh Hiến, đối với sự phát triển sau này của Trì Tự Thần có lợi vô cùng. Cho nên lúc Trì Tự Thần nêu ý kiến muốn cùng cô rời khỏi công ty, Hàn Tả Tả kiên quyết cự tuyệt.

cô có lợi hại bao nhiêu cũng chỉ là một người đại diện, có thể cung cấp cơ hội cũng chỉ có hạn, nhưng Vinh Hiến thì ngược lại, nó là con rồng nằm đầu trong giới showbiz đã lâu, ở phương diện nào đó có những quyền lợi ưu tiên hơn, nghệ sĩ trực thuộc Vinh Hiến đương nhiên sẽ có nhiều điều kiện tốt hơn.

Vài năm trước, Hàn Tà Tà rời đi Mía, Trữ Tự Thần khi đó vô cùng nổi bật, nghiêm nhiên trở thành vương bài được Mía xem trọng nhất. Nhưng Trữ Tự Thần bất mãn hành vì qua sông đoạn cầu của Mía, ở giai đoạn sự nghiệp đỉnh cao đơn phương giải trừ hợp đồng, không chỉ mang tiếng không tốt tự hủy hợp đồng, thậm chí một đoạn thời gian rất dài còn bị Mía chèn ép.

Hàn Tà Tà tuy rằng ngoài miệng mỗi ngày mắng hấn ngược, vừa trong lòng lại thập phần cảm động, chính vì như thế, Hàn Tà Tà cảm thấy thiếu Trữ Tự Thần rất nhiều, vì để bù đắp, vài năm nay nghĩ hết biện pháp vì hấn tranh thủ rất nhiều cơ hội, để hấn trở thành ngôi sao thiên vương, thực hiện giấc mộng của hấn!

Vừa xong công việc, nhận được tin tức, Lạc thị đầu tư lớn vào dự án, khiến đạo diễn vui mừng.

Hàn Tà Tà vừa nghe liền âm thầm kêu khổ, cô trước đó đã nghe được lời đồn, tính toán giành lấy vai diễn này cho Trữ Tự Thần, có thể đưa hấn lên tầm quốc tế nhờ vai diễn này, không nghĩ tới bị đá một cước!

Lang Hi có tính cách gì, dục vọng chiếm hữu lớn như vậy, còn có một bộ mặt cường đạo ngang ngược... Tự Thần đắc tội anh, về sau không thể thiếu sẽ gặp phải các loại trả thù của anh.

Hàn Tà Tà đau đầu ẩn mi tâm, xem ra Lang Hi ngay từ đầu đã lên kế hoạch, không ép cô chủ động đầu hàng không dừng tay.

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Lạc Hường Ngôn.

Lạc nhị gia đang cùng vợ thân mật bị làm phiền thập phần khó chịu: "Hàn đại gia, cô lại có chuyện gì?"

Thái dương gân xanh của Hàn Tà Tà nhảy lên, cường chế lửa giận bình tĩnh hỏi: "Vinh Viễn lại không thiếu tiền, vì sao muốn nhận hợp tác? Tôi nhớ rằng các anh là quan hệ cạnh tranh..."

Lạc Hường Ngôn không kiên nhẫn nói: "Ai có thể chê tiền nhiều chứ? UK có tiền, ông đây lại không ngược, còn có thể để mắt ra bên ngoài sao!"

Hàn Tà Tà kinh ngạc hỏi: "UK? Đầu tư lớn sao?"

Lạc Hường Ngôn dừng một chút, không có hảo ý "uhm" một tiếng, vui sướng khi người gặp họa giải thích: "UK chính là sản nghiệp của con sói đen nhà cô a... Tiệc tối từ thiện hôm qua cô không lưu lại đến cuối cùng? UK tung ra ca khúc chủ đề của bộ phim, cho thấy thành ý hợp tác của họ!"

Hàn Tà Tà đơn giản nghĩ cũng liền hiểu được, sản nghiệp chủ yếu của Lang Hi luôn đặt ở nước M, nếu lần đó anh không tay vào vụ vũ khí kia, tất nhiên sẽ phát triển thêm những lĩnh vực khác.

Hàn Tà Tà thở dài, có việc cầu người không thể không ăn nói khép nép để thỏa mãn lòng ngạo mạn của gã đàn ông ngây thơ buồn nôn tự kỷ này: "Lạc nhị gia, thành công của Tự Thần từ trước tới nay thế nào anh cũng biết, tuy rằng trước đó có một vài điểm không thuận, nhưng hấn rất tiềm lực... anh xem, có thể hay không cho hấn một vai diễn?"

Lạc Hường Ngôn ý vị thâm trường cười rộ lên, cũng chưa nói đáp ứng hay không đáp ứng, sung sướng mở miệng: "Chuyện lớn như vậy, một mình tôi cũng không làm chủ được! Như vậy đi, hôm nay sau cơm chiều chúng ta gặp mặt nói chuyện, thế nào?"

Hàn Tà Tà thập phần hoài nghi Lạc Hường Ngôn có dụng tâm khác, lại không thể không đáp ứng: "Được, buổi tối gặp!"

Phòng làm việc đã đến giai đoạn hoàn thành cuối cùng, chỉ còn lại chút việc vặt linh tinh, Hàn Tà Tà không phí bao nhiêu công sức liền xử lý tốt mọi vấn đề, sau đó nhìn xem thời gian, lái xe đi tới địa điểm hẹn gặp.

Lạc Hường Ngôn chọn nơi hẹn gặp thực phù hợp với cá tính của anh ta, hội sở tư nhân trang hoàng bắt mắt sang trọng, người bình thường muốn có được thẻ hội viên đều khó khăn, nhưng Lạc nhị gia không tiếc tiền bao hấn một phòng VIP, chỉ vì một cuộc xã giao thông thường.

Hàn Tà Tà vào phòng, Lạc Hường Ngôn đang ngồi trên ghế uống rượu, mắt nhắm hờ ra vẻ thích ý, nhìn thấy lập tức đứng lên tiếp đón cô, nhiệt tình trước nay chưa từng có.

Lạc nhị gia tỉ mỉ đánh giá cô một phen, với con mắt của một kẻ cao thủ tình trường phát hiện sau lỗi tại cô có vết hồng ngân ái muội, nhất thời nổi lên tâm lý bát quái cười hề hề như hiểu thấu: "Kịch liệt như vậy, tối hôm qua là ở cùng với tiểu tình nhân của cô, hay là cùng con sói đen kia?"

Hàn Tà Tà đối với dáng vẻ thường thường bị động kinh của Lạc nhị gia đã sớm tập mãi thành thói quen, sắc mặt không thay đổi nói: "Tác phẩm của Nghiêm đạo, tôi cũng không hy vọng xa vời có thể giành cho Tự Thần một vai nhân vật chính, chỉ cầu không là vai quá quần chúng là được!"

Lạc Hường Ngôn nhượng mảy, khoát tay gạt lời cô: "Tôi không phải nói không được, chuyện này một mình tôi không thể quyết định được! cô chờ một lát, chờ đám người đó đến đủ chúng ta bàn lại!"

Hàn Tà Tà nghi hoặc nhìn anh ta, còn có ai đến nữa, Nghiêm Dực Toàn sao?

không bao lâu ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ, còn không chờ người ở bên trong trả lời, cửa đã bị đẩy ra.

Lang Hi mặc quần áo màu đen, sạch sẽ tôn lên dáng vẻ uy nghiêm cao ngất của anh, áo cài kín cổ từ trên xuống dưới, tràn đầy hơi thở căm dục lạnh như băng, ánh mắt đậm đặc, khuôn mặt lạnh lùng...

"Phốc ha ha ha ha ——" Lạc Hưởng Ngôn trong khoảng khắc nhìn thấy anh nhất thời phun rượu, mặc kệ vết rượu dính trước ngực áo, ngã ra sô pha khoa trương cười ha hả.

Lang Hi lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta, vẻ mặt ẩn nhẫn ngồi ở bên cạnh Hàn Tà Tà

Sau khi Lạc nhị gia ngã vào trên sô pha cười đến không thở được, vươn ngón trỏ run run chỉ về phía Lang Hi, đứt quãng cười nói: "Tôi, tôi hiểu được... Tôi hôm qua là, là sói điên thị tẩm... Ha ha ha, Hàn Đại Tà, cào thật khéo!"

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Lang Hi lạnh như băng, có ba vết cào đỏ ửng, thật thu hút ánh mắt người nhìn!

Lạc Hưởng Ngôn cười đến cực kỳ lưu manh, không kiêng dè gì nhìn ngắm ngực Tà Tà, vuốt cằm cảm thán nói: "Tôi nói mà, ai có khả năng lớn như vậy dù đồ sồi lạnh như tảng băng vạn năm kia chứ, xem bộ dáng hiện tại kia của cậu ta, ngoan ngoãn nghe lời hết như con cún nuôi trong nhà! Chắc chắn, cô em vợ rất cuộc không phải người bình thường, ngực lớn tay sắc, thủ đoạn có thể so với thầy dạy thú, cũng chỉ có cô mới đánh bại thu phục được cậu ta!"

Hàn Tà Tà mặt đen lại, cầm bình rượu trên bàn, hất vào Lạc nhị gia ngăn cái miệng anh ta lại

"Ừm —— ừm ục ừm ục..." Lạc Hưởng Ngôn bị hất rượu vào người, thiếu chút nữa bị sặc chết, thật vất vả mới thoát ra được, ghé vào trên sô pha, còn không có kịp bình ổn lại, Lang Hi chậm rãi nâng chân lên, tao nhã đá một cái... trên bàn một bình rượu vang khác liền nện vào ót Lạc nhị gia, đổ xuống, hơn phân nửa bình rượu đổ lên đầu hắn.

Lạc Hưởng Ngôn ôm đầu đứng lên, ánh mắt bị rượu kích thích nhìn không ra, hỏn hển giọng chân: "Gian phu độc phụ, cư nhiên liên hợp lại hạ độc thù!"

Lang Hi đối với xưng hô "Gian phu độc phụ" thập phần vừa lòng, khoe môi nhếch lên còn thật nghiêm túc nói: "Đây có phải gọi là "Ra sức đánh, chó"?"

Hàn Tà Tà thở dài, đứng lên vỗ bàn rống: "Đủ rồi!"

Trong phòng nháy mắt im lặng lại, Hàn Tà Tà lạnh lùng mở miệng: "Điều kiện để Tự Thân có thể xuất hiện trên màn ảnh không dưới 10 phút, nói đi!"

Lạc Hưởng Ngôn lau mặt, vui vẻ ngồi trong góc xem diễn.

Đáng tiếc lãng phí rượu vang tốt để nhiều năm, vốn chuẩn bị vừa xem diễn vừa uống...

Lang Hi trả lời thật rõ ràng trực tiếp, tựa vào sô pha phía sau lưng, vắt chân thảnh thơi nói: "Rất đơn giản, buổi tối ở cùng tôi."

Hàn Tà Tà sắc mặt thay đổi lại thay đổi, trào phúng nói: "Chủ tư thiếu người làm ấm giường sao, nói một tiếng, phụ nữ như tre già măng mọc có thể xếp thành hàng!"

Lang Hi không chuyển mắt nhìn chằm chằm cô, chân khế đóng đũa: "Tôi chỉ muốn em!"

Hàn Tà Tà: "..."

Dù Hàn Tà Tà da mặt đủ dày, tự chủ phi phạm, có người ngoài ở đây, cũng nhịn không được đỏ mặt.

Người đàn ông chết tiệt này lại bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ khiến người ta suy nghĩ loạn!

Người hụ nữ khôn khéo cường hãn nắm trong tay tham vọng rất mạnh, cư nhiên bị hai câu nói liền mặt đỏ?

Biểu tình then thưng vô hạn của thiếu nữ, xuất hiện trên khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo... thật là không hợp lý.

Lạc Hưởng Ngôn ghen hống nhìn trần trời...

Người phụ nữ khó trị tới cực điểm như Hàn Tà Tà... Cư nhiên thích thể loại này?

Khó trách hai người nhìn nhau không hợp mắt.

Lang Hi lạnh ánh mắt như băng quét về phía Lạc Hưởng Ngôn, trong đó ý tứ cảnh cáo hàm xúc mười phần, mặc dù anh ta muốn lưu lại tiếp tục xem diễn, cũng không thể không đứng lên, không tình nguyện rời đi.

Kẻ chương mắt nào đó vừa biến mất, Lang Hi lập tức cảm thấy mỹ mãn, vỗ vỗ vị trí sô pha bên cạnh nói: "Lại đây ngồi."

Hàn Tà Tà phản ứng lại, âm thầm cấu giận ý chỉ bạc nhược, bắt buộc chính mình bình tĩnh, giống như mới vừa rồi cái gì cũng không phát sinh, tiếp tục làm như không có việc gì nói: "Chủ tư, tôi tới đây hôm nay muốn nói rõ, Tự Thần là vô tội, cậu ta thực sự có năng lực, khẳng định có thể mang đến lợi ích rất lớn, tuyệt đối sẽ không làm hỏng..."

"Tôi nói, lại đây ngồi!" Lang Hi sắc mặt không thay đổi, ngữ khí bình tĩnh đánh gãy lời cô, cường thế áp đảo làm cho Tà Tà không khỏi cúi đầu, cắn môi ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống bên cạnh anh.

Lang Hi hờ hững nói: "Em nghĩ rằng tôi và em để ý giống nhau? Tôi đầu tư cũng không phải bởi vì nó có thể mang đến bao nhiêu tiền, mà là nó có thể cho em càng thoải mái mà rời đi Vinh Hiến, bằng không em cảm thấy Lạc phu nhân dễ dàng tha em đi?"

Hàn Tà Tà trong nháy mắt trầm mặc, Lạc Hương Ngôn nể mặt mũi Tang Đồng, có lẽ không cùng cô so đo, nhưng Lạc phu nhân cũng không chắc sẽ không có suy nghĩ khác.

Vinh Hiến tiêu phí tâm lực lớn như vậy bồi dưỡng lên người đại diện, không thu được lợi ích từ cô, làm sao có thể dễ dàng tha người đi như vậy?

Thực buồn cười, cô còn tự cho là đứng tự bản thân mình cố gắng, lại không nghĩ rằng ngay cả phòng làm việc thuận lợi khởi đầu, đều rời không được khỏi sự giúp đỡ của Lang Hi!

Lang Hi thở dài, vuốt đầu cô, lực tay mềm nhẹ, như ôn nhu lưu luyến trước kia, cúi đầu thỉnh cầu nói: "Theo anh trở về..."

Hàn Tà Tà ngẩng đầu, trong mắt tất cả đều là mong đợi: "Vì sao? Chủ tư, vì sao nhất định tôi phải trở về?"

Lang Hi có chút mờ mịt, không rõ cô hốt hoảng khẩn trương kỳ vọng là vì cái gì, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: "anh nói rồi, đời này em đều đừng nghĩ có thể né tránh anh... em không theo anh trở về, còn có thể đi chỗ nào!"

"thì ra là thế!" sự mong đợi trong mắt Hàn Tà Tà trong nháy mắt ảm đạm đi, cười khổ lắc lắc đầu: "anh quả nhiên không hiểu... Tôi đồng ý anh!"

Hàn Tà Tà hít sâu một hơi nói: "Tôi đáp ứng, đêm cùng anh trở về, tùy ý anh muốn... Nhưng là, anh phải cam đoan Trừ Tự Thần có thể lấy được vai diễn kia!"

Lang Hi trong nháy mắt sắc mặt lạnh như băng tức giận tăng vọt, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cô hồi lâu, cuối cùng áp chế bạo ngược trong lòng, lạnh khốc đến cực điểm nói: "Được!"

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Trong phòng không khí chợt thấp tới cực điểm, quanh thân Lang Hi đầy khí lạnh quả thực có thể đông chết người, mặt bình tĩnh đứng dậy rời đi.

Hàn Tà Tà hơi trù trù rồi cũng đứng lên đi theo.

Mới vừa đi đến cửa hội sở, khóe mắt Lang Hi chợt lóe, ánh mắt khẽ nhúc nhích, không dấu vết bước chậm lại.

Hàn Tà Tà đi lên đến cùng anh sóng vai, nghiêng đầu hỏi anh: "Làm sao vậy?"

Lang Hi thần nhiên hỏi: "Ăn cơm chiều chưa?"

Hàn Tà Tà gật gật đầu, trong lòng ảm áp, không khỏi thân thiết hỏi anh: "Ăn rồi, anh thì sao?"

Lang Hi không trả lời, đột nhiên vươn tay vén sợi tóc rơi trên mặt cô, sau đó thuận tay cẩn thận vén về phía sau tai cô, nói: "Nếu ăn rồi, thì đi nhanh chút đi!"

Hàn Tà Tà bực mình, thầm mắng bản thân tự mình đa tình, nghiêm mặt song song đi cùng nhau, ai muốn đi với anh chứ, lúc này còn chê cô đi chậm!

Lang Hi chẳng nói chẳng rằng kéo cô ôm vào trong lòng, chủ động giúp cô mở cửa xe, sau đó chờ cô ngồi vào, lại cúi người cài dây an toàn cho cô.

Lang Hi đột nhiên phong độ làm cho Hàn Tà Tà cảm thấy khó hiểu, không rõ người này mới vừa rồi còn ra vẻ tức giận, lúc này như thế nào đã bỗng tuyệt tan rã rồi.

Lang Hi cũng không giải thích, một đường yên lặng lái xe, lúc này giao thông vô cùng thông thuận, vậy mà anh lại lái lâu gấp đôi thời gian mới đến nơi, sau đó tiếp tục ga lăng giúp cô cởi bỏ dây an toàn, mở cửa xe... Hôn rồi ôm cô lên lầu.

Hàn Tà Tà bị hành động này của anh làm cho buồn nôn một thân nổi da gà, được yêu thương mà kinh sợ trùng mắt anh: "anh không sao chứ?"

Lang Hi ôn nhu cúi đầu, ở bên tai cô ôn nhu "uhm" một tiếng.

Hàn Tà Tà lập tức kinh ngạc ngậm lại miệng, thái độ này, thật sự quý dị!

Vừa về tới nhà, cánh tay Lang Hi đột nhiên siết chặt, một cái xoay người đã đem Hàn Tà Tà đặt ở phía sau cửa, ngay cả đèn đều không kịp mở liền hôn xuống.

Hàn Tà Tà bị đụng trúng khiến phía sau lưng nhói lên, tiếng kêu bị ngăn lại, đầu lưỡi xâm nhập hữu lực mà linh hoạt, không giống lưu luyến trong dĩ vãng, mơ hồ mang theo phần nộ không thể nói.

Hàn Tà Tà bị bắt phải thừa nhận nụ hôn thô bạo tiến công, trong lòng lại yên tĩnh lại, tư thái bá đạo cường thế như vậy, mới càng giống tác phong của Lang Hi.

Hơi thở lẫn nhau đã sớm quen thuộc, không bao lâu Hàn Tà Tà liền mềm nhũn cả người, gắt gao nắm cổ anh, thử tìm kiếm đầu lưỡi anh chủ động đáp lại.

Chiều này quả nhiên rất hiệu nghiệm, lửa giận của Lang Hi chậm rãi bình ổn xuống dưới, sờ lên bật công tắc đèn trên tường, quán lấy lưỡi của cô ôn nhu chơi đùa, bức cô không còn đường lui, vừa triển miên hôn môi, vừa chậm rãi đi về phía phòng ngủ.

Rèm cửa sổ sát đất mở toang, Hàn Tà Tà dù đang động tình nhưng không quên nhắc nhở anh kéo rèm cửa sổ, Lang Hi hung ác hôn cô một hơi, khiến cô khó thở, thiếu chút nữa nghẹn mà chết, anh cũng không buông cô ra, tay vươn ra kéo rèm cửa sổ, tay khác vẫn ôm chặt lấy cô.

Chiếc giường kingsize xa hoa rung động kêu đến nửa đêm...

Lang Hi không chút nào cố kỵ cô tới hôm qua mới vừa bị ép buộc, thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, đè nặng cô hưng trí làm bậy, làm đến sung sướng, làm cho Hàn Tà Tà phải cong người lại, thời điểm cuối cùng, ở phía sau tiến vào, khiến cô cảm thấy phía sau nóng rất đau hóa âm ỉ.

Hàn Tà Tà mỗi một đến ngay cả nâng tay cũng không đủ khí lực, nặng nề đi vào giấc ngủ, lắm bả mồm trì không thể nghe thấy: "Mẹ nó, ngày mai nhất định phải đổi giường..."

Hàn Tà Tà trong lúc ngủ mơ vẫn còn nhớ tới ý muốn đổi giường, cô thế lần này tuyệt đối là lần cuối cùng cô ở trên chiếc giường này quay cuồng! Nhưng ai biết buổi sáng tỉnh lại, cô lại bị Lang Hi ép buộc lần nữa, bên tai là bản hoà tấu lúc nhanh lúc chậm, khiến cô bị phần muốn chết.

Chờ tới lúc Hàn Tà Tà thuận lợi trốn đi, đã là buổi chiều, cả người mệt mỏi, cô lái xe đi tới công ty.

Vinh Hiền nhìn qua không thể so sánh với Mía, bên trong trang hoàng tuy rằng ngăn nắp sáng sủa, nhưng cũng không làm mất đi cảm giác rợn rợn, đẹp giản dị khiêm tốn, làm cho người ta cảm giác dễ chịu đó là điều mà Mía không có.

Hàn Tà Tà vừa bước tới cửa Vinh Hiền liền cảm thấy không thích hợp!

Dường như có vô số ánh mắt luôn đuổi theo mình, gặp gỡ người quen cũng đều là nụ cười ý vị thâm trường.

Hàn Tà Tà vào thang máy, lập tức gọi điện thoại cho Trữ Tự Thần: "Cậu đang ở đâu, tôi đang ở công ty!"

Giọng Trữ Tự Thần nghe như đang kiềm nén: "Tôi đang ở phòng thu âm."

Hàn Tà Tà không mấy chú ý điểm này, đi thẳng đến phòng thu âm, thật xa đã nghe thấy tiếng trống kịch liệt rung động lòng người, làm cho ô không khỏi nhũn nhũn mây, bên trong chỉ có một mình Trữ Tự Thần, cánh tay để trần văng mồ hôi khắp nơi, đang vùng vẫy như muốn phát tiết.

Hàn Tà Tà gọi vài tiếng cậu ta cũng không phản ứng, không kiên nhẫn giật lấy dùi trống, gõ thật mạnh lên chiếc đồng la bên cạnh, âm thanh đinh tai nhức óc sắc nhọn rót cục làm cho Trữ Tự Thần ngừng lại.

Hàn Tà Tà bỏ dùi trống xuống cau mày hỏi: "Cậu lại đang phát điên cái gì? Còn ngại bản thân chọc phiền toái chưa đủ nhiều! Tôi nói cho cậu biết, tôi thật vất vả mới giúp cậu tranh thủ cơ hội lần này, các đốt ngón tay đều đã muốn đã thông tốt, chỉ còn một bước nữa, cần chính cậu cố gắng tranh thủ!"

Nghiêm Dục khi quay phim đến người thân cũng không nhận, là đạo diễn tình tình táo bạo, ông ấy đối với công việc cẩn thận tỉ mỉ, nếu Trữ Tự Thần biểu hiện không hợp ý ông ấy, dù là Lạc Hường Ngón hay Lang Hi nói cũng vô dụng.

Trữ Tự Thần bình tĩnh mắt nhìn chăm chăm cổ cô, bỗng nhiên vươn tay, tháo khăn lụa của cô xuống.

Khăn lụa này là trước khi cô rời đi, Lang Hi cố ý nhắc nhở cô mang theo nhằm che lại dấu vết ái muội.

Hàn Tà Tà biến sắc, cuối cùng hóa thành vẻ mặt lãnh đạm.

trên cằm cô trắng nõn có vài chỗ hồng hồng, mặc dù đã qua một đêm, dấu vết vẫn rõ ràng như cũ, tôn lên làn da trắng mịn của cô, có thể hình dung tới hôm qua họ đã kịch liệt thế nào.

Trữ Tự Thần gắt gao đấu tranh hồi lâu, đôi mắt xinh đẹp giờ phút này có thể phóng hỏa, hung hăng ném khăn lụa trên mặt đất, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "trên báo viết đều là sự thật?"

Hàn Tà Tà không rõ đầu đuôi, cô một đường chạy tới công ty nên còn chưa kịp xem báo hôm nay.

Trữ Tự Thần nắm chặt hai vai cô, khuôn mặt tuấn tú bị phần nộ cùng tuyệt vọng làm cho vằn vẹo, đáng vẻ dữ tợn, hung hăng trừng mắt với cô hỏi: "Chị và anh ta ở cùng một chỗ?"

Hàn Tà Tà thở dài, thân nhiên nói: "Đúng vậy..."

"Vì sao?" Trữ Tự Thần nổi giận, mang theo cảm giác bị phản bội ủa khuất chất vấn, "Vì sao anh ta có thể, tôi lại không được?"

Trữ Tự Thần nắm bả vai cô càng ngày càng chặt, sức mạnh lớn đến mức muốn bóp nát xương cốt của cô.

"Thứ anh ta có thể đưa cho chị, tôi đều có thể cho!" Đáy mắt Trữ Tự Thần ảm ảm mang theo một tia cầu xin, "Chị nghĩ muốn cái gì, tôi liều mạng cũng sẽ cho chị... Tà Tà, vì sao chị không chịu cho tôi cơ hội?"

Trong lòng Hàn Tà Tà hơi hơi co rút đau đớn, quyết tâm không nhìn tới cậu ta, bày ra vẻ mặt lạnh lùng xa cách, bộ dáng cực kỳ giống người đàn ông lãnh khốc khiến cậu ta cơ hồ thở không nổi kia.

Trữ Tự Thần hô hấp cứng lại, chậm rãi buông tay ra.

Hai ngày nay cậu ta thu thập tin tức về người đàn ông kia, hiểu biết càng nhiều, tuyệt vọng trong lòng lại càng lớn.

không phải bởi vì anh ta so với mình mạnh mẽ hơn rất nhiều, mà là... người đàn ông kia có rất nhiều điểm, giống Hàn Tà Tà đến cực điểm!

Vì như biểu tình đậm đặc lúc này, hành động mím môi giống nhau...

Hai người kia tựa như cái bóng của nhau, kiên cường, không chỗ nào có kị, chấp nhất, dũng cảm đoạt lấy thứ bản thân muốn có.

Trái tim của Trữ Tự Thần giống như rơi vào hố đen vô cùng tận!

Hàn Tà Tà khó khăn mở miệng: "Tự Thần, tôi thực xin lỗi, mấy năm nay đã quan tâm và giúp đỡ cậu tận tình như vậy, khiến cho cậu có cảm giác sai lầm... cậu đối với tôi chỉ là cảm giác quen thuộc mà thôi, về sau cậu gặp được cô gái khác, thì sẽ hiểu được, thứ tình cảm cậu dành cho tôi không phải như cậu vẫn nghĩ. Tự Thần, cuộc sống của tôi đã sớm dự định cho người khác, mà cuộc sống của cậu, chỉ vừa mới bắt đầu!"

Trữ Tự Thần đột nhiên cười rộ lên, cười đến nước mắt cơ hồ như sắp chảy xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hàn Tà Tà, chị đừng tự cho là đúng! Chị không phải chỉ so với tôi lớn hơn hai tuổi thôi sao, chị dựa vào cái gì kết luận tôi đối với chị sẽ không là tình yêu thực sự? Tôi không phục! Lang Hi bắt quả chỉ gấu được chị trước tôi mà thôi... tôi sẽ không buông tay!"

Hàn Tà Tà lắc lắc đầu, chống lại ánh mắt cực kỳ bi ai quật cường của cậu ta, nhưng một câu đều nói không nên lời, chỉ cảm thấy áy náy vô cùng.

Trữ Tự Thần hỏi phục lại tinh thần trước tiên, lạnh lùng hỏi: "Chị tìm tôi, có phải bởi vì chuyện bộ phim hay không?"

Hàn Tà Tà cảm thấy may mắn vì cậu ta đổi đề tài, gật đầu nói: "Đúng vậy, lần này đã giành cho cậu nhiều đất diễn tốt, tuy rằng không phải nhân vật chính, nhưng cậu yên tâm, tuyệt đối sẽ..."

"Tôi không diễn!" Trữ Tự Thần khóe môi nhếch lên, lộ ra nụ cười, trào phúng "Đây là anh ta bỏ thí cho tôi, tôi biết! Chị không cần khuyên tôi nữa. Tôi không diễn!"

Hàn Tà Tà tức giận, nhắm hai mắt lại lạnh lùng nói: "Cậu không có quyền cự tuyệt! Trữ Tự Thần tôi nói cho cậu biết, cậu nếu làm hỏng bộ phim này, về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!"

Trữ Tự Thần trong nháy mắt hoảng hốt, rất nhanh lại âm thầm, vẻ mặt tự giễu chua xót cười: "Chị lần nào cũng dùng chiêu này, mỗi lần tôi đều nhận thua... chị biết rõ, tôi cần bản không làm được việc không gặp chị..."

Khuôn mặt xinh đẹp không còn thần thái hăng hái phấn chấn như trước nữa, việc này đã làm cho vẻ mặt cậu ta, chưa bao giờ tràn đầy đau thương tuyệt vọng như vậy.

Là cô làm cho cậu ta đau thương đến thống khổ...

Hàn Tà Tà đau lòng đến cực điểm, bị cảm giác áy náy ép tới không thở nổi, muốn nói gì đó an ủi cậu ta, nhưng lại cảm thấy đối mặt với một đôi mắt sạch sẽ như vậy, ngôn ngữ gì đều có vẻ như vậy thừa thãi.

Trữ Tự Thần chậm rãi ngồi trở lại ghế, nhẹ nhàng mà thỉnh cầu: "Hãy nói cho tôi biết, nói chị vì sao... yêu anh ta?"

Hàn Tà Tà trầm mặc hồi lâu, hình ảnh ở trước mắt nhanh chóng xẹt qua, vừa quay đầu lại mới giật mình nhận ra hai người đã dây dưa nhiều năm như vậy.

"Vì sao yêu anh ấy, làm sao nói được rõ ràng đây?" Hàn Tà Tà thở dài, hơi hơi rũ mắt xuống, lờn nói nhẹ nhàng băng quơ kể lại cuộc tình trong quá khứ nhưng lại lảng động trong đó vẻ bình tĩnh tang thương.

"Khi tôi hiểu được rõ tình cảm của mình, thì cũng là lúc đã động tâm với anh ấy, tôi cho rằng ở cùng anh chỉ là những năm tháng ngây thơ bông bột của tuổi trẻ trong hồi ức mà thôi, nhưng bất giác tôi đã hăm sâu vào trong đó không cách nào thoát ra được..."

Trong căn phòng trống trải yên tĩnh, Hàn Tà Tà chậm rãi kể lại, từng chữ đều giống như một cây đao, hung hăng đâm vào trong lòng Trữ Tự Thần.

Nhưng mặc dù vỡ nát đau lòng đến chết lặng, cậu ta vẫn như cũ không muốn buông tay...

Đây là lần đầu tiên cậu ta thích một người, Hàn Tà Tà ở bên cậu những năm tháng trưởng thành, chứng kiến mỗi một lần tiến bộ của cậu. cô nói cuộc đời của cậu chỉ vừa mới bắt đầu, nhưng với cậu thứ quan trọng nhất trong cuộc đời mình, đã sớm khắc đầy dấu vết của cô!

Muốn cậu buông tay thế nào đây? Như thế nào từ bỏ?

Nhưng Hàn Tà Tà cho tới bây giờ không hề để mắt tới cậu, vô luận cậu cố gắng như thế nào, biến thành bộ dáng trầm ổn mà cô thích, cô vẫn chỉ coi cậu như em trai mà thôi!

Thế nhưng... cô chẳng lẽ quên rồi sao, cậu cũng sẽ có một ngày trở nên thành thực!

Trong mắt Trữ Tự Thần lần đầu tiên toát ra nỗi đau sâu sắc, nhàn nhạt hứa hẹn nói: "Tôi sẽ cố gắng giành được vai diễn này... chị hy vọng tôi trở thành thiên vương chân chính, như vậy, tôi liền cố gắng..."

Chờ tôi đứng ở vị trí cao nhất trên vũ đài, trở thành siêu sao chói mắt nhất không người nào có thể sánh bằng, khi đó... Mặc kệ chị ở nơi nào, cùng với ai, ắt hẳn đều không thể bỏ qua tôi có phải không!

Hàn Tà Tà nhẹ nhàng thở ra, nhặt khăn lụa lên, nhìn vào gương thất ngay ngắn lại, may mà khăn không bị dơ, bằng không cô cũng không biết nên như thế nào đi ra ngoài gặp người.

"Tôi sẽ mau chóng đàm phán hợp đồng với bọn họ, cậu cũng phải chuẩn bị nhiều một chút... Tự Thần, sau này cậu sẽ nhận ra được, cậu xứng đáng giá có được một cô gái tốt ở bên cạnh!"

Hàn Tà Tà nói xong, cảm thấy chóng đờ không được, liền vội vàng xoay người rời đi.

Trở lại văn phòng mình, Hàn Tà Tà phiền muộn ấn trán, cô thật sự không muốn tổn thương Trữ Tự Thần, nhưng vào lúc này, mặc kệ làm gì, đối với cậu ấy đều là một loại thương tổn!

Hàn Tà Tà thở dài, tiện tay mở tờ báo trên bàn ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy ảnh chụp thân mật của hai người ngay trên trang bìa...

Tin tức chiếm tới hai trang báo, ảnh chụp Lang Hi cúi đầu giúp cô sửa sang lại mái tóc, còn có nụ hôn nồng nhiệt của hai người qua cửa sổ, trên ảnh chụp còn khoanh đỏ vẽ mặt hai người đang trong lúc nồng nhiệt nhất, nhìn thấy khiến người hốt hoảng!

Hàn Tà Tà kinh sợ qua đi liền tỉnh táo lại, sau khi cân nhắc, tối hôm qua sau khi đi ra khỏi hội sở, Lang Hi nhất định là cảm giác được có phóng viên chụp ảnh, mới có thể cố ý cùng cô thân mật, để cung cấp cho truyền thông tư liệu sống, từ đó làm sáng tỏ quan hệ giữa hai người!

Được! Được lắm!

Hàn Tà Tà giận dữ, một tay vò nát tờ báo.

Cái kẻ bá đạo biến thái không bằng cảm thú, không phân rõ phải trái chỉ lo quấy rầy kế hoạch của mình!

Nhịn nhiều năm như vậy, cô không phải không nghĩ tới việc quang minh chính đại công khai chuyện của hai người, nhưng là... Thời cơ không đúng!

Hiện tại đột nhiên làm sáng tỏ, phòng làm việc của cô phải làm sao bây giờ! Bọn họ phải như thế nào đối mặt người thân! Như thế nào đối mặt với sự ngăn cản của Chu gia!

Hàn Tà Tà càng nghĩ càng giận, nhịn không được gọi điện thoại, vừa có người nhắc máy liền chửi ầm lên: "Lang Hi, kẻ lật lọng âm hiểm ác độc tiểu nhân! anh bị ngã đập đầu trí thông minh tụt xuống dưới âm rồi hả! Chỉ biết gây sự... gây ra việc lớn như vậy tôi xem anh như thế nào giải quyết!"

Bên kia yên tĩnh hồi lâu mới ngập ngừng trả lời: "Chị dâu, là em, lão đại đang họp..."

Hàn Tà Tà ngẩn người, bật thốt lên hỏi: "Cậu là ai?"

Giọng nói của đối phương lập tức biến thành ủy khuất: "Chị dâu... chị quên A Lâm bên người lão đại rồi sao?"

Hàn Tà Tà đau khổ suy tư, đột nhiên sao lại có tên "A lâm" bên kia điện thoại nói chuyện với cô cơ chứ!

"Khui, A Lâm à..." Hàn Tà Tà mắng sai người có chút xấu hổ, ngượng ngừng nói, "Nhất thời không nghe ra giọng của cậu, cậu làm ơn bảo Lang Hi tiếp điện thoại giúp tôi!"

Khâu Lâm ấp úng nói: "Chị dâu thực xin lỗi, lão đại đang họp, hiện tại không tiện..."

Hàn Tà Tà nháy mắt phát giận: "Cậu dám gạt tôi!"

Khâu Lâm lập tức chân chó khuyên giải: "Đừng tức giận đừng tức giận a, chị dâu ngài trăm ngàn đừng nóng giận, tức giận ảnh hưởng sức khỏe, còn dễ dàng sinh ra nếp nhăn! Chị xem lão đại về ngoài nhìn trẻ trung như vậy, là vì anh ấy không thường bộc lộ vui buồn của mình! Cho nên chị dâu ngài có phân phó gì thì chậm rãi nói, trăm ngàn lần đừng nóng giận..."

Hàn Tà Tà lười nghe cậu ta nói lời vô nghĩa, không kiên nhẫn cắt ngang lời cậu ta: "Tôi biết Lang Hi đang ở bên cạnh cậu, cậu cho là gạt được tôi một lần, còn có thể gạt được tôi lần thứ hai?"

Khâu Lâm thở dài: "Chị dâu, thật tình mà nói, chuyện này thực không thể trách lão đại... Nếu không phải do chị nhiều năm trôi qua như vậy còn không chịu đồng ý, anh ấy cũng không đến mức bị buộc vào cảnh chó cùng rứt giậu nha! Lão đại lúc trước bị chị vứt bỏ, một mình xa xứ thê lương biết bao nhiêu, nhưng anh ấy gặp khó khăn như vậy còn phải bảo vệ Khôi Hoảng! Lúc ấy tình huống kỳ thật rất nguy hiểm, cơ nghiệp nhiều năm của chúng tôi cơ hồ đều đem đi đầu tư, chỉ vì muốn dẹp sạch đường cho chị... Kỳ thật Khôi Hoảng trong mắt chúng tôi không tính là cái gì, không đáng để đầu tư kinh phí lớn như vậy! Nhưng lão đại nói, anh ấy muốn để lại cho chị một Khôi Hoảng sạch sẽ, cho chị có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần phải lo lắng phiền não! Lão đại si tình như vậy, nếu em là nữ, xác định chắc chắn sẽ đối với anh ấy khăng khăng một mực..."

Hàn Tà Tà trái tim hung hăng run rẩy, cảm giác vừa chua xót lại chan chát làm cho cô nhịn không được đôi mắt nóng lên, gian nan nuốt nước miếng, làm như không có việc gì đánh gãy cậu ta: "Ý của cậu... Là tôi không biết tốt xấu cổ tình gây sự?"

Khâu Lâm 'A' một tiếng, vội vàng tỏ rõ lập trường: "thật oan uổng nha! Chị dâu ở trong lòng em là nữ thần không thể mạo phạm, em dù có can đảm bằng trời cũng không dám bất kính với chị dâu!"

Hàn Tà Tà rút cuộc nhịn không được nữa, đối với điện thoại rống giận: "Vậy cậu đi nói cho anh ta biết, anh ta chính là một con chó hoang điên khùng, thiếu dạy dỗ..."

Hàn Tà Tà quát lên sau đó lưu loát cắt điện thoại, khiến Khâu Lâm trợn mắt há hốc mồm tại chỗ.

Lang Hi đẩy cửa tiến vào, vừa thấy cuộc gọi đến liền hiểu được, nhui mày đá đá cậu ta: "cô ấy mắng cái gì?"

Khâu Lâm muốn nói lại thôi, thật sự không dám nói cho lão đại, trong vài giây ngắn ngủi, lão đại đã từ một con lừa đực ngu ngốc biến thành một con chó hoang thiếu dạy dỗ... May mà đều là giống đực!

Khâu Lâm đảo mắt vài vòng rồi tiến lên nói: "Lão đại, anh như vậy không đúng, khiến chị dâu tức giận, anh càng tránh chị ấy, chị ấy không có chỗ phát tiết, đối với anh oán hận cũng lại càng lớn!"

Lang Hi không cho là đúng khoát tay áo: "Lúc này không né, sẽ càng ầm ỹ lớn hơn!"

Khâu Lâm nghiêm trang lắc lắc ngón tay: "Nghĩ như vậy là anh sai rồi! Phụ nữ ấy mà, đều muốn được dỗ dành, các cô ấy trời sinh yêu bằng tai, lời ngon tiếng ngọt vài câu, dù tức giận đến đâu cũng hết!"

Lang Hi đối với mấy lời bầy bạ linh tinh của cậu ta cười nhạt, vừa định nói cô ấy không phải là người như thế, thì liền giật mình, đột nhiên nhớ lại lần trước Khâu Lâm ra chủ ý, bảo anh nhường cô, nhường nhịn cô đến mức có thể phục tùng... Cuối cùng quả nhiên thành công!

Lang Hi trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi hỏi: "Lời ngon tiếng ngọt... nói như thế nào?"

Khâu Lâm trợn tròn mắt, thiếu chút nữa một búng máu phun lên trên mặt lão đại.

Cậu ta hiện tại không thể về phe lão đại rồi, cậu ta bắt đầu đồng tình với chị dâu! Chị dâu quả nhiên tồn tại như một vị thần!

Lang Hi sắc mặt trầm xuống, nguy hiểm nhìn cậu ta.

Khâu Lâm nháy mắt vận vẹo ra vẻ mặt nịnh nọt cười: "Cái này không khó, mấy từ như bảo bối, tâm can đều nên thử gọi một lần! Bình thường tặng những món quà lãng mạn, hoa hay trang sức cái gì đều được, cũng có thể mời chị ấy đi xem phim ăn tối! Phụ nữ thích nhất nghe câu “anh yêu em”, nhớ rõ nhất định phải ôn nhu thâm tình... Quên đi, lão đại anh chỉ cần không nghiêm mặt nói chuyện là đã thành công rồi!”

Khâu Lâm rất khó tưởng tượng lão đại uy vũ mặt lạnh mang bộ dạng ôn nhu, suy nghĩ này cũng khiến cậu ta giật mình!

Lang Hi có chút suy nghĩ, đang muốn hỏi lại, liền nhận được điện thoại, Trữ Tự Thần muốn gặp anh.

Khâu Lâm lập tức dán trên tường, muốn chạy ngay ra ngoài.

Quả nhiên, Lang Hi buột điện thoại thật mạnh, như muốn bóp nát điện thoại.

"Khâu Lâm, tới lầu hai Thanh Bã!" Lang Hi lạnh lùng mở miệng, đứng lên sửa lại cổ áo, "soạt" một tiếng liền trở nên uy vũ, "Năm phút sau gặp tình địch!"

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cầm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Khâu Lâm cong chân chạy xuống lầu hai, bảo nhân viên quán cà phê tránh mặt hết, sau đó thuận tay mang bình sứ ở góc phòng rồi đi chỗ khác, phòng trường hợp bọn họ không khống chế được cảm xúc mà lao vào đánh nhau!

5 phút sau, Trữ Tự Thần được nhân viên lễ tân dẫn vào, Lang Hi đã ngồi nghiêm chỉnh chờ từ lâu.

Khâu Lâm tự mình bùng hai tách cà phê đến, đứng ở bên cạnh không chịu đi, vẻ mặt chờ mong hỏi: "Còn cần cái gì không?"

Lang Hi cũng không thèm nhìn tới cậu ta, hai ngón tay cũng không thèm động đậy, toàn thân tất cả đều là khí phách nghiêm nghị, Khâu Lâm đành phải quay đầu tránh ra.

Trữ Tự Thần nâng cổ tay nhìn đồng hồ, kiên cường vô cùng nói: "thật ngại quá, gần đây công việc bận rộn, chỉ có thể giành ra 15 phút này, mạo muội quấy rầy... Lang tiên sinh hẳn có thể thông cảm cho tôi?"

Lang Hi sắc mặt không thay đổi, gật gật đầu nói: "Uhm, làm công cho người khác làm sao tự do bằng làm ông chủ!"

Trữ Tự Thần sắc mặt cứng đờ, lạnh lùng châm chọc nói: "Lang tiên sinh lời này nói... Là khinh thường những người nghệ sĩ chúng tôi sao!"

Lang Hi bùng tách cà phê lên, từ tốn nói: "thật có lỗi, tôi không quan tâm tới anh, chưa nói tới để mất khinh thường!"

Lời này hàm ý chính là, người căn bản còn không được ta để vào mắt!

Trữ Tự Thần rũ mắt xuống, hẳn nghiên cứu tư liệu rất rõ ràng, Lang Hi là người cực đoan lạnh lùng, cho dù trong trường hợp xã giao, cũng rất kiệm lời... Như thế nào hôm nay thoát nhìn hoàn toàn không phải như vậy, người ít nói mà từng lời nói ra đều khiến đối phương chết đi sống lại sao!

Trữ Tự Thần trầm ngâm một lát, rất nhanh làm như không có việc gì cười rộ lên: "Lại nói tôi cũng nên học theo Tà Tà kêu anh một tiếng chú... Tiên sinh tới, tiên sinh lui không khỏi rất khách khí, không biết chú có không ngại?"

Lang Hi nhấp ngụm cà phê, thần nhiên nói: "Ngại!"

Trữ Tự Thần đắc ý chớp mi.

Lang Hi không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Tôi không muốn cho cậu cơ hội lời kéo làm thân!"

Trữ Tự Thần không thể tin tròng mắt nhìn anh, thiếu chút nữa hộc máu, có người tự phụ như vậy sao! Ai muốn cùng anh ta gần gũi chứ!

Trong đôi mắt đẹp của Trữ Tự Thần tràn đầy lửa giận, còn mang theo sự khinh thường, cười trào phúng nhìn anh.

Lang Hi bất vì sở động, nhìn đồng hồ đối diện trên tường, chậm rì rì nhắc nhở nói: "Cậu còn 12 phút 17 giây."

Trữ Tự Thần ngẩn người, thiếu chút nữa không phản ứng lại được, tức giận rút văn kiện trong bao ra đưa tới trước mặt anh: "Quý công ty đầu tư vào ngành điện ảnh, tôi đã qua vòng tuyển diễn viên... Đây là hợp đồng, nếu Lang tiên sinh xem qua không có vấn đề, chúng ta liền ký đi!"

Lang Hi xem cũng chưa xem, buông cả phê lạnh lùng nói: "Loại sự tình này, cậu hẳn nên tìm người phụ trách đàm phán, mà không phải vượt cấp tìm tôi, tôi không có nhiều thời giờ như vậy để ý tới việc lông gà vỏ tôi vật vãn này!"

Lang Hi ngữ khí bình thản lạnh lùng, cũng không có cảm xúc gì, lại làm cho Trữ Tự Thần không khỏi sinh ra tâm lý hèn mọn bị khinh bỉ.

Tư thái của anh không hề phòng bị... Trấn định thông dong, là tự tin bày mưu nghĩ kế!

Loại khí chất thiết huyết này được mài từ trong gió tanh mưa máu, mặc dù một câu không nói, một ánh mắt cũng có thể ngăn chặn hẳn, khi thể cường đại lấn át mọi thứ không ai bằng, dù là hấn có làm như thế nào cũng không bắt chước được, học không được.

Trữ Tự Thần trầm mặc vài giây, không có cảm tình gì mở miệng: "anh vẫn là thấy tôi, không phải sao... nói thật cho anh biết, loại sự tình này bình thường đều là người đại diện làm, tôi không hy vọng Hàn Tà Tà qua lại với anh, cho nên mới đích thân tới đây!"

Lang Hi lãnh đạm nói: "Tôi cùng cô ấy qua lại, không phải bản hợp đồng nhỏ này có thể ngăn cản!"

Trữ Tự Thần hừ lạnh: "Tôi biết, chuyện Tà Tà muốn làm, không ai có thể ngăn cản! Nhưng là... Có thể khiến cho cô ấy với anh khó gặp được nhau, tôi sẽ vui vẻ làm!"

Lang Hi lần đầu tiên cẩn thận đánh giá cậu ta, người đàn ông đối diện xác thực thập phần xinh đẹp, hai mắt cong cong có thần, ánh mắt sáng, đó là... người trưởng thành trong hoàn cảnh an nhàn đơn giản mới có được ánh mắt sạch sẽ đơn thuần như vậy.

Lang Hi đột nhiên hiểu được, vì sao Hàn Tà Tà lại dùng hết sức lực giúp cậu ta như thế.

Người này chấp nhất quật cường, thiên chân, đối với tương lai đầy cỏi lòng khát khao... trên người cậu ta, có một sự đặc biệt mà bọn họ không có!

Lang Hi thờ dãi, cầm lấy văn kiện nhanh chóng xem xong, vừa ký tên vừa bình tĩnh mở miệng: "Tôi và Tà Tà tất nhiên muốn cùng một chỗ, tôi sẽ không buông tay, cũng tuyệt không cho phép cô ấy buông tay."

Trữ Tự Thần cười lạnh nói: "anh nói không cho phép thì không cho phép? anh cho là anh là ai? Tà Tà độc lập mạnh mẽ như vậy, cô ấy sẽ không tùy ý để cho người khác an bài cuộc sống của mình!"

Lang Hi khép lại văn kiện giao cho cậu ta, thuận miệng hỏi lại: "Cậu làm sao mà biết chuyện này không phải là an bài mà cô ấy muốn?"

Trữ Tự Thần sùng sốt, lập tức không phục phản bác nói: "không có khả năng! quan hệ của hai người... cô ấy sẽ không khiến cho mẹ mình khó xử! anh dựa vào cái gì cho rằng cô ấy sẽ vì anh vứt bỏ mọi thứ? anh đã đi nhiều năm như vậy, anh cho là mọi chuyện còn giống như trước đây? Mọi người rồi sẽ thay đổi, anh hiện tại thật sự hiểu cô ấy sao, anh có biết cái cô ấy muốn là gì sao? thật sự buồn cười! thời đại nào rồi mà còn có người như anh không phân rõ phải trái..."

Trữ Tự Thần liếc mắt xem thường, xuy một tiếng, rõ ràng đối với lời nói của anh không cho là đúng.

Lang Hi giật mình, che giấu cảm xúc hỏi lại: "Vậy cậu có thể hiểu cô ấy?"

Trữ Tự Thần cảm văn kiện đứng dậy, lạnh lùng cười nói: "Tôi thiếu tôi biết cô ấy vì phòng làm việc mà bỏ ra tâm huyết rất lớn... Nếu là tôi, thì tuyệt đối sẽ không ở phía sau tăng thêm phiền toái cô ấy!"

Trữ Tự Thần quay đầu rời đi, mới bước hai bước đột nhiên dừng lại, con người chuyển động xoay người lại, chỉ vào bồn hoa trên bệ cửa sổ hỏi: "Bồn True Love này mua ở đâu?"

không đợi Lang Hi trả lời, Trữ Tự Thần giống như lơ đãng thấp giọng than thở: "anh không biết Tà Tà thích nhất là hoa phong lữ..."

Lang Hi ánh mắt khẽ nhúc nhích, thản nhiên nói: "Tôi không rõ!"

Trữ Tự Thần lập tức nhếch miệng cười như đã hiểu, khinh thường hừ lạnh một tiếng, bước nhanh rời đi.

Lang Hi thật sự không biết, nơi này đều do chuyên gia quét tước bố trí, thậm chí bồn hoa này, nếu không phải Trữ Tự Thần nói, anh cũng không biết nó gọi là True Love.

True Love sao... hiện tại, anh cho dù biết, chỉ sợ cũng sẽ không nói cho hẳn!

Khâu Lâm lén lút ngó vào, kinh ngạc phát hiện trong phòng thật yên tĩnh, cư nhiên không có dấu vết đánh nhau!

Chẳng lẽ tình địch quá yếu ớt, lão đại kinh thường động thủ bắt nạt tiểu hài tử?

"Lại đây!"

Khâu Lâm cả kinh, chống lại ánh mắt lãnh đạm của Lang Hi, lập tức vuốt cái mũi cười cười, chạy chậm đến trước mặt hắn.

"Lão đại, anh có cái gì phân phó?"

Lang Hi chỉ chỉ trên bậu cửa sổ hoa, lạnh giọng phân phó nói: "đi mua 999 đóa phong lữ, gói thật đẹp vào, ngày mai buổi tối tôi muốn dùng!"

Khâu Lâm lú lù: "Mua nhiều như vậy làm gì, mấy thứ này cũng không..."

"Bảo cậu đi thì cậu phải đi!" Lang Hi không kiên nhẫn đánh gãy lời cậu ta, lạnh giọng uy hiếp, "Cậu rảnh rồi?"

Khâu Lâm lập tức nghiêm mặt nói: "Lão đại anh yên tâm, em nhất định làm tốt, 999 đóa, cam đoan mỗi một đóa đều kiểu diễm ướt át!"

Ngày hôm sau là ngày phòng làm việc của Hàn Tà Tà chính thức khai trương.

Từ khi vào nghề đến nay, Hàn Tà Tà làm việc với rất nhiều nghệ sĩ, tuy rằng chỉ có Tang Đồng và Trữ Tự Thần là cô làm việc cùng trong thời gian dài nhất, những nghệ sĩ khác cô từng quản lý, có không ít người cũng rất nổi tiếng.

Cho nên phòng làm việc khai trương, đương nhiên có rất nhiều nghệ sĩ đến ủng hộ, thậm chí rất nhiều đồng nghiệp bạn không tới được, cũng gọi điện chúc mừng.

Ban ngày là nghỉ thức cắt băng, đến buổi tối, Hàn Tà Tà chủ trì tiệc rượu chúc mừng, cảm tạ bạn bè đã tới, cũng cho nhân viên của mình có thời gian nghỉ ngơi.

Hàn Tà Tà lên sân khấu đọc diễn văn, đơn giản đọc xong liền lớn tiếng tuyên bố mở màn, người đến đều là bạn bè thân thiết, lập tức cảm thấy vui vẻ, hưng trí cười đùa trò chuyện.

Hàn Tà Tà uống không ít rượu, vẻ mặt đỏ bừng, mất rất nhiều thời gian mới thoát ra được khỏi đám người vây quanh trốn ra ngoài hít thở không khí.

Trữ Tự Thần lo lắng, lấy ly nước ấm đưa cho cô, vừa tìm được người, liền nhìn thấy Lang Hi ôm bó hoa lớn đứng ở trước mặt cô.

Trữ Tự Thần lập tức vui vẻ, vội tiến về phía trước, cùng bọn họ chen chúc ở hành lang bên ngoài sân khấu.

Lang Hi nghiêm mặt, sắc mặt cực kỳ mất tự nhiên, khụ một tiếng, dùng một ngữ điệu vô cùng không tự nhiên nói: "Tặng em, chúc mừng em!"

Hàn Tà Tà trừng lớn mắt, vừa thấy anh nhét hoa vào trong lòng mình, lập tức tránh không kịp lui ra phía sau, bịt mũi không ngừng hắt xì.

Lang Hi nhú nhú mày, đi về phía cô: "Làm sao vậy?"

Hàn Tà Tà một bên thông khổ hắt xì không ngừng, một bên vươn tay chắn ở trước mặt anh: "Đừng, đừng tới gần... Hắt xì! Lấy đi... A, hắt xì — đem hoa lấy đi..."

Hàn Tà Tà nước mắt giàn giụa, ánh mắt nhanh chóng đỏ lên, ôm mũi tránh ở góc xa nhất, tức giận mắng: "anh không phải đến chúc mừng mà! anh rõ ràng là cố ý tới đây trêu tức em! A, hắt xì — anh tặng hoa gì không tặng cố tình ôm tới một bó phong lữ lớn như vậy, khó khăn, em bị dị ứng a, anh nhanh tránh xa ra! Hắt xì..."

Lang Hi nhìn nhìn hoa trong lòng, lại liếc mắt nhìn tên nào đó cách đó không xa vui sướng khi người khác gặp họa, nháy mắt trầm mặt xuống.

Trữ Tự Thần đắc ý đào dạt nhếch miệng, mang một bộ dáng thắng lợi cao ngạo.

Lang Hi thản nhiên dời tầm mắt, đi nhanh đến ban công, không chút do dự quăng bó hoa đi.

Trữ Tự Thần lấy khăn tay ra đưa cho Hàn Tà Tà, sau đó ôn nhu khuyên cô uống nước ấm, kinh thường liếc anh nói: "không tổ chức, thân người mặt cầu, còn vứt rác bừa bãi!"

Hàn Tà Tà lau nước mũi, nghe vậy trong mắt hung quang chợt lóe, tay run lên, hắt chén nước vào giữa hai chân Trữ Tự Thần.

Trữ Tự Thần nhất thời nhảy dựng lên: "Ngao — Tà Tà chị làm gì vậy, may mà không nóng, bằng không tôi..."

Hàn Tà Tà tùy tay đem ly ra ngoài ban công, thản nhiên nói: "A, ngại quá, tay không có sức lực!"

Trữ Tự Thần bất đắc dĩ cực kỳ, vị trí kia cũng không tiện lau ở trước mặt người khác, bộ dạng này bị người khác thấy còn tưởng rằng hắn tè ra quần...

Lang Hi sắc mặt âm trầm quả thực có thể nặn ra nước, cũng không thèm nhìn tới Trữ Tự Thần, cúi mắt trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Thực xin lỗi, anh không biết em dị ứng hoa..."

Hàn Tà Tà nghe vậy, kinh ngạc nhìn anh, sau một lúc lâu mới nghẹn ngào hỏi: "anh không biết phong lữ thuộc chi tú cầu sao? Rất nhiều người đều dị ứng với nó, anh mang bó hoa lớn như vậy tặng người, may mắn không có thai phụ ở đây, bằng không làm không tốt sẽ gây tai nạn chết người..."

Lang Hi sắc mặt lạnh như băng đến cực điểm, mặt đanh lại như sắp bộc phát, đông lạnh khiến Trữ Tự Thần trong lòng sợ hãi.

Ánh mắt sắc bén thẳng tắp bắn về phía cậu ta, Lang Hi mím môi không có gì giải thích, hồi lâu mới trầm giọng nói: "một ván này, cậu thắng!"

nói xong lập tức xoay người, bóng dáng cao lớn dưới đèn đuốc sáng trưng trên hành lang nhanh chóng biến mất, nhìn qua làm cho người ta tự dưng cảm thấy cô độc cô đơn.

Dưới lầu truyền đến tiếng phanh chói tai, Lang Hi lái xe điên cuồng tiến tới rồi lại lùi, thẳng đến khi nghiêng nát đóa phong lữ kiều diễm uớt ớt kia, mới bình tĩnh đạp ga rời đi.

Hàn Tà Tà nhẹ nhàng thở dài, tựa vào ban công thấp giọng hỏi: "Tự Thần, cậu vui rồi chứ?"

Trữ Tự Thần ngậy ngẩn cả người, mắt tự nhiên cười nói: "Như thế nào hỏi như vậy?"

Hàn Tà Tà lắc lắc đầu: "Cậu đã làm gì? Chị tuy rằng uống không ít rượu, nhưng vẫn chưa say!"

Trữ Tự Thần biểu tình biến đổi, tự trấn định lại, vô tội hỏi: "Em làm sao chứ?"

Hàn Tà Tà mở mắt ra, bình tĩnh nhìn cậu ta, đôi mắt mèo kia giống như mang theo ánh sáng hiểu rõ tất cả, thế nhưng so với bóng đêm còn muốn trong trẻo nhưng lạnh lùng vài phần.

"Lang Hi là dạng người gì, tôi rất rõ, anh ấy tuyệt đối sẽ không nghĩ ra việc tặng hoa phong lữ hay hành động lãng mạn gì đó, bởi vì anh ấy biết, tôi cũng không phải người theo chủ nghĩa lãng mạn."

Trữ Tự Thần đột nhiên giận tái mặt: "Vậy chị liền hoài nghi là tôi lừa gạt anh ta? Sao chị không nghĩ tới anh ta sử dụng chiêu khổ nhục kế giả họa cho tôi?"

Trữ Tự Thần càng nói càng phẫn nộ, như con thú bị thương gầm nhẹ: "Tôi rất cuộc có điểm nào không bằng anh ta? Vì sao chị tin tưởng anh ta như vậy! Chị nói đi, tôi rất cuộc thua chỗ nào!"

Hàn Tà Tà cười khẽ, nụ cười mang theo ôn nhu ngọt ngào mà cậu ta chưa bao giờ gặp qua, chậm rãi nói: "Tự Thần, mặc kệ Lang Hi thâm trầm thế nào, anh ấy tuyệt đối sẽ không biết dùng phương thức này đi cạnh tranh... không phải là vì anh ấy quang minh lỗi lạc, mà là vì anh ấy luyến tiếc, cho dù làm tôi hất xì vài cái, anh ấy cũng sẽ không nhẫn tâm! Chỉ điểm này... Cậu liền bại bởi anh ấy."

Lòng Trữ Tự Thần, nháy mắt lạnh xuống.

"anh ấy nói cậu đã thắng ván này, kỳ thật cũng không chính xác..." Hàn Tà Tà nhìn cậu ta một cái, hơi hơi thở dài nói, "anh ấy bởi cậu, là vì tình cảm của anh ấy thuần túy đến cực điểm, anh ấy không thể tưởng được có người sẽ nhân hội như vậy không hề có kỳ tính kẻ người anh ấy yêu... Nếu không phải do cậu tính kế, tôi còn lo sợ không đâu, không được thoải mái, là cậu làm cho tôi hiểu được, có đôi khi không nói, cũng không có nghĩa là yêu không đủ sâu..."

Lời Hàn Tà Tà nói mềm nhẹ cực kỳ, lại giống như một cái tát tàn nhẫn, từng chữ từng chữ vô thật mạnh vào mặt cậu ta!

Trữ Tự Thần sắc mặt một mảnh thất bại, thâm trầm cười cười: "Chị nói rất đúng, kỳ thật là tôi thua..."

Cậu ta ngay từ đầu đã thua rồi!

Thua bởi thời gian, thua bởi tình cảm thâm tình thuần túy của Lang Hi...

Mà nay, cậu ta ngay cả một chút thể diện cuối cùng đều thua không còn một mảnh!

Khó trách, khó trách... Khó trách Hàn Tà Tà mấy năm qua đều thủy chung nhớ mãi không quên, khó trách người bình tĩnh tự chủ như cô cũng sẽ ở đêm khuya say rượu khóc lớn...

Hai người kia giống nhau là thế, kiên định, chấp nhất, không chỗ nào có kỵ, cường thế kiêu ngạo...

Cậu ta đã sớm nên phát hiện, Hàn Tà Tà ngày nhớ đêm mong, mặc kệ là phong cách hành sự, hay thói quen nhỏ, đều mang theo bóng dáng

của Lang Hi!

Trong lòng Trữ Tự Thần còn có chút không phục, giấy dựa thấp giọng hỏi: "Nếu... anh ta không trở về thì sao? Chị vẫn sẽ chờ anh ta sao, chị có thể hay không... chấp nhận tôi?"

Trong mắt Hàn Tà Tà là nồng đậm thương cảm áy náy, còn mang theo một tia thương hại, thương hại cậu ta, cũng là thương hại chính mình...

"sẽ không, nếu anh ấy không trở lại, tôi sẽ đi tìm anh ấy!" Hàn Tà Tà tàn nhẫn trả lời, không hề cho cậu ta một chút hy vọng, vỗ vỗ vai cậu ta, cô xem cậu ta như em trai, nhưng cô vẫn làm cậu ta tổn thương.

"Cậu là người vào lúc tôi tuyệt vọng, khiến tôi vui vẻ. Nhưng thực xin lỗi, tôi không thể yêu cậu... Tự Thần, cậu không thể hiểu được, tôi từng có bao nhiêu hy vọng bản thân có thể yêu cậu, nhưng tôi dù dùng hết toàn lực, cũng không thể quên được người kia, không làm được việc yêu cậu."

cô biết rõ, nhân sinh ngắn ngủi, rất nhiều chuyện không thể chờ đợi, cô không làm được việc từ bỏ, thà rằng liều chết giữ lấy, cũng tuyệt đối không tìm người thay thế!

Huống chi... trên đời này chỉ có một Lang Hi, làm sao người khác có thể thay thế được!

Hàn Tà Tà lạnh lùng, Lang Hi đậm mặt, hai người bề ngoài đều lãnh đạm đến cực điểm, trong khung lại cùng ẩn chứa nhiệt tình như lửa, làm cho bọn họ không thể chịu đựng được bị động chờ đợi, khẩn cấp đi nắm trong tay quyền chủ động, cường thế đến bá đạo, dùng hết mọi thứ cũng muốn đạt được thứ mà mình coi trọng.

"Tôi có phải nên cảm ơn sự thẳng thắn thành khẩn của chị hay không..." Trữ Tự Thần cười đến so với khóc còn khó coi hơn, đôi mắt vẫn luôn sáng ngời có thần, rạng rỡ linh động, giờ phút này âm trầm giống như màn đêm phía sau lưng.

Nhưng Hàn Tà Tà chỉ có thể áy náy nói một câu "Thực xin lỗi"

Trữ Tự Thần lắc lắc đầu: "Câu chị không nên nói nhất chính là 'Xin lỗi', chị chưa từng có lỗi với tôi... Chị bắt quá là không thương tôi, chị chưa từng cho tôi một tia hy vọng nào, vẫn đều là tôi tự mình đa tình mà thôi, không liên quan tới chị..."

Trữ Tự Thần nói như vậy, tuy rằng là lời nói thật, nhưng lại làm cho Hàn Tà Tà càng thêm khó chịu, cô tình nguyện cậu ấy giống như bình thường tức giận gây sự, nghiêm mặt rống to la mắng, cũng không muốn nhìn thấy cậu ấy bình tĩnh như hiện tại, trong ánh mắt tất cả đều là nồng đậm bi thương.

Trữ Tự Thần thật sâu ngóng nhìn cô, hồi lâu mới rũ mắt xuống, cúi đầu thỉnh cầu: "Chị có thể hay không... vẫn giống như trước kia, tiếp tục coi tôi là em trai?"

Hàn Tà Tà mỉm cười: "Chỉ cần cậu không chê tôi phiền, tôi thật vui có người em trai như vậy!"

Trữ Tự Thần lại không biết nên nói cái gì, nhìn thoáng qua cô, ra vẻ thoải mái mà nói: "Tôi hy vọng chị sẽ vui vẻ, nhưng tôi cũng không vui khi nhanh như vậy khiến cho người kia đạt được mong ước... Hơn nữa đừng nghĩ tôi sẽ kêu anh ta là anh rể!"

Trữ Tự Thần tư thái thông dong nói xong rồi xoay người, cậu ta không thể tiếp tục duy trì vẻ lạnh nhạt như không có chuyện gì trên mặt nữa, sợ chậm thêm một giây sẽ nhìn không được mà rơi lệ, cước bộ hỗn loạn vội vàng chạy đi.

Hàn Tà Tà một mình đứng trên hành lang thật lâu, thẳng đến khi gió đêm thổi tan mùi rượu trên người, cô mới phiền muộn thở ra một hơi thật dài.

Hai người kia, thiếu chút nữa đã làm nhiều loạn tiệc rượu của cô!

Làm sao bây giờ, cô đột nhiên muốn thành toàn cho yêu cầu cuối cùng của Tự Thần, không cho Lang Hi nhanh như vậy đạt được mong ước.

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Hàn Tà Tà tuy rằng cao ngạo tự phụ, có đôi khi thậm chí mất cao hơn đầu, nhưng là ở một số thời điểm cũng rất hiểu đạo lý.

Tỷ như trước đây cô lập lời thề son sắt sẽ giữ khoảng cách với Lang Hi, tuyên bố sẽ nhanh chóng chuyển đi chuyển trả lại nhà trọ cho anh, nhưng nhiều ngày trôi qua như vậy, cô cũng không có hành động gì, mỗi ngày vẫn như cũ ở theo Lang Hi trở về nhà, làm đủ tư thái, làm

giá đủ kiểu... Lúc này lại khôngchút do dự chuẩn bị trở về.

Hàn Tà Tà cầm chìa khóa, trực tiếp mở cửa vào nhà, trong phòng không bật đèn, tối om.

Hàn Tà Tà sờ soạng mở đèn, thay giày, không khỏi nhẹ nhàng thờ ra.

Ở dưới lầu nhìn lên cửa sổ một tia ánh sáng cũng có, nghĩ rằng trong phòngkhông có người, may mắn Lang Hi đã trở về.

Hàn Tà Tà bỏ túi xách xuống, nhẹ tay nhẹ chân đi vào phòng ngủ, vừa mới vào cửa liền ngửi thấy được mùi rượu nồng nặc.

Tê —— xem ra hôm nay anh bị tức không nhẹ nha!

Trong đầu Hàn Tà Tà về một chút bất mãn này nháy mắt đã tiêu tán không ít.

Bình rượu đặt trên tủ đầu giường, ly rơi dưới thảm, Lang Hi duỗi tay trêngiường nặng nề ngủ, sắc mặt hơi hơi phiếm hồng, hai hàng lông mày gắt gao cau lại, có thể thấy được anh ngủ không được thoải mái.

Hàn Tà Tà chạm vào mi tâm anh hấn, vuốt vuốt, nhìn anh vẫn như cũ nhắm lại, lập tức leo lên giường, dùng chân đá lên mặt anh: "Đứng lên!"

Lang Hi đột nhiên bừng tỉnh, thẳng tắp ngồi dậy, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, lộ ra vẻ mặt ngái ngủ mông lung, mờ mịt một lát, quay đầu nhìn thấy Tà Tà, kinh ngạc mở miệng: "Em sao lại ở đây?"

Hàn Tà Tà xoa thắt lưng đứng trên giường, nhìn xuống anh: "Đây là phòng của em, em không ở chỗ này thì ở đâu!"

Lang Hi hiềm khi trì hoãn trì hoãn mắt nhìn, lập tức phản ứng lại bình thường, không thể tin hỏi: "Em không phải nói muốn chuyển đi? Đêm nay anh làm hại em dị ứng... Còn tưởng rằng em sẽ không trở về!"

Hàn Tà Tà nâng một chân dẫm lên bả vai dày rộng của anh, gan bàn chân mềm mại giống như lơ đãng vẽ vài vòng, thân nhiên nói: "Nga, em đã suy nghĩ, căn hộ trước khi chia tay anh cho em chính là phí bù đắp tuổi thanh xuân, em bán hay không là việc của em, dựa vào cái gì còn phải trả lại anh? Hơn nữa... vài năm này giá phòng cao lên lợi hại như vậy, nếu thực chuyển đi, em chẳng phải là mệt chết?"

Lang Hi không để tâm nghe lời cô nói, một phen cầm bàn chân đang khiêu khích trên vai mình, vuốt ve mắt cá chân, thanh âm hàn băng hỏi: "Ai đồng ý chia tay với em!"

Hàn Tà Tà lúc này khí thế mười phần, mới không sợ anh tức giận, nhẹ nhàng nhượng mảy nói: "anh đi vài năm, hoàn toàn biệt tăm biệt tích... Đây cònkhông phải chia tay?"

Lang Hi trên tay dùng một chút lực, nắm lấy cổ chân của cô kéo xuống, làm làm cho Tà Tà hét lên một tiếng ngã ở trên giường.

May mắn đây là giường kingsize, bằng không lần này phỏng chừng trực tiếp ngã lăn trên đất rồi!

Lang Hi nhanh chóng xoay đề trên người cô, con ngươi đen kịt tràn đầy tức giận, kiềm nén nói: "anh đi là vì bất đắc dĩ! Em không muốn theo anh rồi đi, anh còn có thể có biện pháp nào? Trước đây anh đã từng nói, sợ rằng em tuổi trẻ không đủ thành thực, anh cho em thời gian trưởng thành, bất quá em nếu muốn hối hận, anh tuyệt sẽ không buông tay cho em rồi đi... hiện tại anh đã trở về, việc này còn không phải đã nói lên hết thấy sao?"

Hàn Tà Tà trầm mặc hồi lâu, nhìn Lang Hi luôn luôn đậm mảy hai mắt tràn đầy đau đớn và kinh sợ, những lời cô vốn định nói ra để anh chịu chút đau vô nho nhỏ, tất cả đều mắc lại trong cổ họng, khó thoát thành lời.

Người đàn ông như vậy, đối với cô bằng tình cảm sâu đậm trong mắt khôngnhìn thấy người khác... cô sao có thể nhẫn tâm đã thương trái tim củaah?

Cho dù là trò đùa dai để trả thù, Hàn Tà Tà đều không có biện pháp nhẫn tâm!

Vì thế khi Lang Hi yên lặng chờ Hàn Tà Tà phản bác, chờ được lại là Hàn Tà Tà nhẹ nhàng hôn anh...

Thân thể Lang Hi nháy mắt cứng đờ, tư duy cùng hô hấp đều đình chỉ, tim đập lợi hại, mắt mở lớn vẫn không nhúc nhích, thật sự không thể tin được sựtôn tại của đôi môi ấm áp mềm mại đang dán trên môi mình.

Đây chính là câu nói vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa ư, thủ đoạn phản kháng kích thích nàyanh, thích!

Lang Hi trong lúc nhất thời trợn tròn mắt, say mê, không phản ứng lại

Hàn Tà Tà mang theo sự khiêu khích hôn anh hồi lâu, cả đầu và cổ đều mồi, người phía trên lại nửa điểm phản ứng cũng không có, không khỏi xấu hổ cắnanh một ngụm, hôn đổi, trừng mắt với anh mắng: "anh là người chết a!"

Lang Hi thoáng cái hồi hồn, ở trong lòng hung hăng mắng chính mình mộtcâu, lập tức cúi đầu vội vàng hôn lại, mang theo nhu tình, làm cho

Tà Tà rất nhanh chìm vào trong đó, động tình cùng anh triển miên.

Thẳng đến khi trên đùi bị vật nóng rực cứng rắn xuyên qua quần áo mỏng manh đầy ái muội, Hàn Tà Tà mới miễn cưỡng xoay đầu qua một bên, đẩy đẩy anh ra.

Lang Hi thở phì phò, hai mắt sâu kín nhìn cô, mang theo dục vọng cùng bất mãn.

Hàn Tà Tà vội vàng cảnh giác ngồi dậy, bày ra tư thế phòng bị lui vào đầu giường, đưa sao, giữa bọn họ còn có vấn đề chưa giải quyết đấy, không thừa dịp thời điểm hiện tại Lang Hi áy náy chột dạ khiến cho anh trở tay không kịp, về sau còn muốn xoay người liền khó khăn!

Hàn Tà Tà bình ổn lại hô hấp, trấn định mở miệng nói: "Em đã suy nghĩ rất lâu, anh không muốn buông tay, em nhất thời lại không có lựa chọn tốt hơn...một khi đã như vậy, chúng ta vui vẻ hòa thuận ở chung cũng không phải không được..."

Lang Hi giống như bị người ta dội nước lạnh vào đầu, ham muốn trong mắt biến mất, trong cơn giận giữ sửa lại cho đúng: "Hòa thuận? Chúng ta chưa từng chia tay!"

"Được được được!" Hàn Tà Tà lui từng bước, "Cho dù như thế, nhưng hôm nay chúng ta cũng không còn trẻ, không thể lại giống như trước tùy hứng làm vậy! Lang Hi, em hỏi lại anh lần cuối cùng, anh thật sự muốn cùng em cả đời này sao?"

Lang Hi nghe vậy lửa giận càng lớn: "Chẳng lẽ anh còn có thể cùng người khác cả đời? Hàn Tà Tà, em muốn anh nói bao nhiêu lần mới có thể tin tưởng anh, đừng nói đời này, cho dù kiếp sau kiếp sau sau nữa, anh đều tuyệt đối không buông em ra!"

Tuyên ngôn bá đạo như vậy, cường thủ đoạt hào đúng lý hợp tình như vậy, cư nhiên làm cho Hàn Tà Tà quen thuộc đến lệ nóng dâng trào!

Hàn Tà Tà cười cười, hơi hơi thở dài, thấp giọng thì thào lẩm bẩm: "Tuy rằng lúc bắt đầu không như ý, làm vậy làm bạ cuối cùng lại thật sự động lòng..."

Thanh âm của Hàn Tà Tà hầu như không thể nghe thấy, nhưng không biết do đêm khuya hay do Lang Hi hết sức chăm chú vào cô mà vẫn nghe được, dừng một chút vươn tay vỗ về mặt của cô, ánh mắt sáng kinh người, đó là một loại... Thế sống chết kiên định kiên quyết.

"Hàn Tà Tà, anh thừa nhận bắt đầu của chúng ta là anh một mặt cưỡng cầu, thậm chí mặc kệ cổ kị khó xử của em, liền đem em giữ ở bên người... Nhiều năm trôi qua, anh vẫn luôn bắt buộc em, vì vậy dù hiện tại anh có tâm muốn làm em vui, cũng không biết bắt đầu từ đâu!"

Lang Hi thẳng tắp nhìn cô, giọng nói vững vàng chân thành, ngữ điệu lại tràn đầy kiên quyết: "Lúc còn rất nhỏ, anh đã bị bắt học rất nhiều kiến thức, vì cái gọi là đủ năng lực để báo thù... anh học khả năng giữ bình tĩnh không lộ cảm xúc, học chách như thế nào bất động thanh sắc nắm trong tay toàn cục, học làm cho chính mình không quan tâm, sau đó không chỗ nào sợ hãi... Thế nhưng, anh học nhiều như vậy, lại chưa từng học qua cái gì gọi là yêu, càng không biết như thế nào để yêu một người!"

Hàn Tà Tà đột nhiên cảm thấy đau lòng, vì anh từ nhỏ nhận cách giáo dục nghiêm khắc, vì anh mấy năm nay đã bị ủy khuất...

cô khổ sở thương tâm, nhưng có thể phát tiết ra ngoài, còn Lang Hi thì sao? Phía sau vẻ ngoài lãnh đạm, là bao nhiêu áp lực ẩn nhẫn không muốn người khác biết!

Lang Hi tiếp tục bình tĩnh nói: "May mà, anh còn có bản năng giữ lấy cái mình thích, làm cho anh vào thời khắc gặp được em, liền không chút do dự lựa chọn đoạt lấy... Tuy rằng hại người hại mình, nhưng tốt xấu cũng không để mất em!"

Lang Hi nhìn cô, chậm rãi nở nụ cười, mang theo vẻ bá đạo nói không nên lời.

"Cho nên, Hàn Tà Tà, em đừng hy vọng anh hối hận, em cũng đừng nghĩ hối hận! anh tuyệt không vì bản thân lúc trước quá mạnh mẽ mà hối hận!"

"Nếu không phải lúc trước anh nghe theo trái tim mình, theo bản năng tiếp cận em, đem em trời buộc chặt chẽ vào bên mình, thì sẽ không có vui vẻ ngon ngọt về sau."

Cho nên mặc dù lúc bắt đầu anh dùng phương thức không đúng, anh cũng tuyệt đối không hối hận!

Hàn Tà Tà trong lòng chấn động thật lớn, im lặng hồi lâu mới mở miệng, giọng nói không lưu loát thì thâm chảy vào trong lòng Lang Hi.

"anh đi rồi, em mỗi ngày đều học tiếng anh, năm trước tham gia một lớp học thêm, tham gia kì thi GRE em đạt được điểm rất cao... Nếu anh không trở lại, em liền chuẩn bị đi nước M tìm anh!"

Lang Hi cảm thấy đời này không có gì có thể êm tai hơn so với những lời này, trong lòng mừng như điên, vui sướng không biết nên làm cái gì bây giờ!

Hàn Tà Tà nhìn anh mỉm cười: "Cho nên, anh yên tâm, cùng với anh, em chưa từng hối hận!"

Hàn Tà Tà cũng từng nói với Trữ Tự Thần, nếu lại đợi không được anh, cô sẽ không tiếp tục chờ đợi, không bỏ xuống được thì phải chủ động đi tranh thủ!

Nhiều năm qua cũng không thể quên được anh, như vậy phỏng chừng đã không có khả năng lãng quên anh rồi! một khi đã như vậy, sao lại không thử một lần, tiếc nuối cả đời, không bằng hoàn toàn mất hy vọng... Huống chi không thử thì một chút cơ hội đều không có!

Lang Hi cả đêm nay nổi lòng lên lên xuống xuống, đột nhiên nghe được lời thổ lộ của cô, oán niệm đối với sự thất hứa lúc trước của cô cũng tiêu tán hết, kích động như nhanh tay bắt lấy cô ôm chặt vào lòng, tựa như đứa nhỏ đạt được nguyện vọng có được trân bảo, lấp bắp đáp ứng cô "anh.. anh về sau nhất định cố gắng làm em vui vẻ! anh biết bản thân ăn nói vụng về không biết dỗ dành người khác, còn thường hay suy đoán lung tung không hiểu tâm tư của em... Bất quá hiện tại còn kịp, anh sẽ học! Em thích cái gì? Ăn tối dưới ánh nến? đi dạo phố xem phim?"

Hàn Tà Tà yên lặng xoay mặt, chủ tư... anh vừa hé răng liền khiến người ta ghen chết, anh nếu ăn nói vụng về, tất cả người trên trái đất này đều là người cảm hết!

Lang Hi hãy còn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, trong chốc lát vui sướng vì Tà Tà thổ lộ với anh, trong chốc lát lại thập phần buồn rầu, anh đã sống đến tuổi này rồi, cư nhiên còn phải đi học cách theo đuổi người khác!

Hàn Tà Tà thở dài, rút tay ra nghiêm mặt nói: "anh không cần cố ý đi học người đàn ông khác, không lãng mạn thì không cần có, như trước kia cũng rất tốt! A Hi, em có thể quay về với anh... Bất quá em có điều kiện!"

Lang Hi sừng sốt, nghiêm mặt nói: "Em nói đi!"

Hàn Tà Tà nhìn anh bày ra bộ dáng cảnh giác như lâm đại địch, không khỏi run run khéo miệng, khụ một tiếng nói: "anh nếu biết mình có tật xấu, về sau mặc kệ có chuyện gì, đều phải cùng em thương lượng trước! đương nhiên, công việc của anh em không có hứng thú biết... Nhưng chỉ cần liên quan tới em, bất kể lớn nhỏ, đều phải hỏi ý kiến của em trước!"

Lang Hi gật gật đầu, rõ ràng đáp ứng.

Hàn Tà Tà đối với thái độ của anh coi như vừa lòng, giống như nữ vương lười nhác tựa vào đầu giường, chậm rì rì tiếp tục nói: "trước đây anh có sắp xếp, cho truyền thông làm sáng tỏ quan hệ của chúng ta... Chuyện này trong nhà sớm muộn gì cũng biết được, em không nói cái gì! Bất quá, em nếu đã chọn cùng anh sống chung, nên cùng anh cùng nhau đối mặt, không cho phép anh giấu em làm ra chuyện cực đoan gì! Chủ tư, người nhà thủy chung vẫn là người nhà, có thể được bọn họ tán thành, so với những thứ khác đều quan trọng hơn nhiều!"

Lang Hi chần chờ, mím môi, làm như không có việc gì nói: "từ hôm nay trở đi, anh cam đoan không giấu em làm bất cứ chuyện gì!"

Hàn Tà Tà yên lặng nhắm mắt hai từ "hôm nay", trong mắt tinh quang chợt lóe, chậm rãi nheo lại: "anh sẽ không... đã giấu em làm cái gì chứ?"

Lang Hi thân nhiên gật đầu, trấn định giải thích nói: "một chút việc nhỏ... anh trước đó lo lắng sau khi làm cho sáng tỏ người lớn trong nhà sẽ tìm em gây phiền toái, không có gì to tát cả! Còn có yêu cầu khác sao, đã khuya rồi, sớm nghỉ ngơi thôi!"

Hàn Tà Tà sâu sắc nhận ra có chỗ không thích hợp, hồ nghi theo dõi anh, nhưng anh ngày thường luôn mang bộ mặt thâm trầm bí hiểm, lúc này không cần cố ý giả bộ cũng khiến cô không nhìn ra được cái gì.

Hàn Tà Tà đành phải phát phát tay: "Tạm thời cứ như vậy đi, chờ em nghĩ ra lại bổ sung sau!"

Lang Hi hơi nhẹ nhàng thở ra, đưa tay về phía chân cô, vuốt da thịt tinh tế nơi cổ chân hỏi: "Đau không?"

Vừa mới lúc này dùng lực lớn một chút, Hàn Tà Tà thật có hơi đau, bất quá Lang Hi làm sao có thể thật sự tổn thương đến cô, mặc dù có điểm thô bạo, cũng thực chú ý không khiến cô bị thương.

Hàn Tà Tà giây thoát khỏi tay anh: "không có việc gì!"

Lang Hi cũng không buông ra, vuốt ve cổ chân một chút, lửa nóng từ lòng bàn tay tiếp xúc với hơi lạnh của da cô, dẫn tới Hàn Tà Tà không tự giác co rúm lại.

Vừa rồi Hàn Tà Tà giống như nữ vương đứng ở trước mặt anh, dùng chân ngọc khiêu khích anh, tư thái kiêu căng quyền rũ kia, đã sớm trên choker anh tâm ngứa khó nhịn, giờ phút này không khí tốt đẹp như vậy, anh tự nhiên muốn hoạt động một chút, buong chân của cô ra, chen mình vào giữa hai chân cô.

Hai người sớm đã không biết làm qua bao nhiêu lần, càng kịch liệt thái quá đều đã làm... Nhưng hôm nay, anh dọc theo chân mình vuốt ve hôn lên đến môi, mặt Hàn Tà Tà cư nhiên liền nóng lên lợi hại, trong lòng lại như có ngọn lửa châm lên, ở phía đùi trong bị cắn một cái, lại giống như thêm dầu vào lửa, khiến cô có thể nghe tiếng từng bộ phận trên cơ thể mình đang 'phùng phực' thiêu cháy.

Hàn Tà Tà chủ động ôm lấy thắt lưng anh, giống như rắn gao chườn trên người anh, chất còn trong cơ thể còn chưa tiêu tán hết đang dần phát tác, dục vọng bị kích thích đi ra, chỉ biết là theo bản năng đón ý hùa theo động tác của anh.

Triền miên ôn nhu như vậy khiến cô cảm nhận được sâu sắc, Lang Hi giống như lời anh vừa mới cam đoan khi này, làm một người đàn ông

biết sẵn sóc tốt đối phương, anh hôn đến khi đầu óc cô choáng váng mê muội, bỗng nhiên ngừng lại, còn thật nghiêm túc hỏi cô như vậy có thoải mái hay không.

Hàn Tà Tà tức giận trừng mắt, bắt mãi chen chân vào cạp cổ thắt lưng của anh, thúc giục nói: "Nhanh chút!"

Vì thế, Lang Hi thực thuận theo động tác nhanh hơn.

Sau đó ở thời điểm Hàn Tà Tà căng thẳng mũi chân chờ đợi cao trào, Lang Hi đột nhiên lại ngừng lại, mở hôi tinh mịn theo cánh mũi cao thẳng chảy xuống, gợi cảm tới cực điểm.

"hiện tại thì sao? Tốc độ thế nào, độ mạnh yếu có vừa lòng hay không?"

Hàn Tà Tà: "..."

Hàn Tà Tà khóc không ra nước mắt, ý nghĩ muốn bóp chết anh đều có, toàn thân giống như có côn trùng xảo quyết chậm rãi cắn dọc theo dây thần kinh, ngứa vào cốt tủy!

"A Hi, nhanh một chút..."

Hàn Tà Tà không thể nề hà, giọng nói ôn nhu yêu cầu anh, còn cố ý rút người lại quán chặt lấy anh, chỉ cầu anh khiến cô sung sướng, đừng trăm phương nghìn kế ép buộc cô!

Lang Hi quả nhiên chịu không nổi sự chủ động của cô, hô hấp cứng lại, lập tức giữ thắt lưng của cô vui sướng ra vào, gắt gao ôm cô cùng nhau bay lên chín tầng mây..

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Hàn Tà Tà và Lang Hi xa nhau mấy năm, nay thật vất vả mới gương vỡ lại lành, thời điểm này đôi vợ chồng trẻ nên tình nồng ý đượm, nhưng công việc của văn phòng Hàn Tà Tà nhiều đến đòi mạng, các hạng mục công việc đều còn chưa được sắp xếp ổn định, việc vất vả lại chất đống, khiến cô không có đủ thời gian, vì thế khi Lang Hi lôi kéo cô đi làm trễ, liền bị cô không lưu tình chút nào một cước đá văng, đáng thương tội nghiệp ở nhà một mình.

Hàn Tà Tà không còn là cô gái nhỏ giống như năm đó ăn nhờ ở đậu, nay sừng nghiệp có chút thành tựu, có năng lực kháng cự lại Chu gia, Hàn Uyển qua nhiều năm cũng đã sớm hoà nhập Chu gia, tự nhiên không cần cô phải lo lắng, hơn nữa trải qua giáo huấn trước đây, cô không bao giờ nguyện ý cùng Lang Hi lén lút nữa.

Giờ là thời điểm quang minh chính đại cùng anh ở chung một chỗ!

Bất quá Hàn Tà Tà cũng không có ý công khai, để mặc truyền thông tò mò tha hồ suy đoán.

một người là tổng giám đốc quyền thế thần bí, một người là người đại diện, báo chí mừng rỡ khi đề tài về họ có thể đẩy mạnh lượng tiêu thụ của mình.

Lang Hi đối với dư luận làm như không thấy, còn Hàn Tà Tà, hoàn toàn không đáp lại, xảo diệu lợi dụng tin đồn tình cảm lẫn này để tuyên truyền danh tiếng văn phòng của mình.

Hàn Tà Tà đã lên kế hoạch, trong vòng ba tháng sẽ sắp xếp phòng làm việc đi vào quỹ đạo, các hạng công tác đều ổn định, cô liền giành ra thời gian tập trung chuyên môn đối phó Chu gia.

Nhưng không nghĩ tới kế hoạch không theo kịp nổi biến hóa, Lang Hi cư nhiên như vậy thiếu đạo đức ra chiêu sau lưng, đánh cho cô trở tay không kịp!

Lúc trước giúp Trữ Tự Thần giành lấy vai diễn trong “khuyên tấn thiên hạ”, Hàn Tà Tà đã mất không ít công sức, hiện tại bộ phim chính thức bấm máy Hàn Tà Tà sắp xếp lịch trình làm việc cho cậu ấy, cô cùng hỗ trợ lý, vì việc này mà sút đầu mẻ trán một phen.

Nghiêm Dục Toàn ngay từ đầu đã muốn dồn hết tâm huyết để quay bộ phim này, hướng chỉ bộ phim này không chỉ đánh dấu tên tuổi của Vinh Hiển, còn mời Tang Đồng đã rút lui nhiều năm gia nhập, cũng có cả Lương Nguyên, và Tiểu Thiên vương Tô Vĩ vừa về nước chưa lâu.

Dàn diễn viên khủng như vậy, được đầu tư lớn, hơn nữa còn được Lạc gia ủng hộ phía sau lưng, bộ phim liền trở thành đề tài hot nhất vào lúc này, vừa lộ ra tiếng gió, truyền thông liền kéo tới, chưa quay đã ồn ào huyền ảo.

Hàn Tà Tà giúp Trữ Tự Thần tranh thủ giành lấy một vai diễn quan trọng, chỉ cần không có sai lầm nghiêm trọng, sự nghiệp diễn viên của Trữ Tự Thần, tất nhiên sẽ được nâng cao thêm một bậc!

Vượt qua giai đoạn này, vị trí thiên vương hàng đầu, bất quá chỉ là vấn đề thời gian.

Giấc mộng của Trữ Tự Thần có thể thực hiện, Hàn Tà Tà mới có thể thực lòng an tâm.

Hàn Tà Tà đối Trữ Tự Thần có rất nhiều áy náy, mặc dù phòng làm việc bẽ bộn nhiều việc, vẫn như cũ giành thời gian thường xuyên hưởng tới trường quay.

Trữ Tự Thần nhận vai một nhân vật phụ, cảnh diễn đương nhiên không nhiều, còn phải thường xuyên phối hợp tiến độ với nhóm nhân vật chính, rất nhiều thời điểm phải chờ ở phim trường, hơn nữa thường thường nhất chính là ban ngày.

Tang Đồng tâm trạng không tốt lắm, không biết có phải bởi vì lui về ở ẩn nhiều năm khiến cho cô ấy không tìm thấy cảm giác khi diễn xuất hay không mà luôn không thể đạt tới yêu cầu của đạo diễn Nghiêm.

Hàn Tà Tà cơ hồ mỗi lần đi tới trường quay đều thấy cảnh cô ấy bị đạo diễn Nghiêm mắng, nhất thời cũng cảm thấy đồng tình.

Lạc Hường Ngón nghiêm mặt đứng ở trong góc, trừng mắt nhìn người dám mắng vợ mình, ánh mắt kia hận không thể lập tức xông lên sa thải luôn đạo diễn.

Hàn Tà Tà thù lớn chưa trả, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đã kích Lạc nhị gia, khoan thai thông thả đi đến bên người hắn, cười đến dị thường sáng lạn: "A nha, Lạc nhị gia đây là làm sao vậy, ngài không phải được ca ngợi là người biết hương tiếu ngọc sao? Lúc này Tang Tiểu Đồng của chúng ta bị mắng đến mức không ngẩng đầu lên được, ngài như thế nào một cái rắm đều không đánh được vậy!"

Nghiêm Dục Toàn từ trước đến nay luôn công tư phân minh, trong vòng luẩn quẩn này trừ bỏ Lạc gia, mặt mũi ai cũng không cấp!

Hướng chỉ ông ấy đối với điện ảnh ham mê cuồng nhiệt, thái độ với công việc còn thật sự xoi mói, nghệ sĩ hợp tác cùng ông, cơ hồ không ai không bị mắng phát khóc, ngay cả vô cùng nổi danh như Tô Vĩ năm đó giàu kinh nghiệm như vậy, cũng chưa thể làm cho ông hạ thấp một chút yêu cầu, vẫn bị ông coi là trẻ nít mắng đến kêu cha gọi mẹ!

Nghiêm Dục Toàn chỉ nhìn công việc không nhìn người, Lạc Hường Ngón mặc dù đau lòng vợ đến đòi mạng, cũng thật không dám xông lên ra mặt vì cô ấy.

Lạc Hường Ngón bị xem thường, tức giận vận lại cô một câu: "Ta không đánh rắm được thì thế nào, cô muốn ngửi à?"

Lạc nhị gia giỏi nhất giả vờ giả vịt, ở trường hợp công cộng thường giữ phong độ vốn có, nhất là đối đãi phụ nữ, ôn nhu khôi hài, mị lực vô cùng.

Đại khái ở trong mắt hắn, Hàn Tà Tà hung tàn như vậy, thật sự không được tính là phụ nữ, nên mỗi lần gặp cô, tất nhiên đều xé đi bộ mặt dối trá, lời nói trở nên ác độc lại âm hiểm.

Hàn Tà Tà không chút nào tức giận, cười tủm tỉm nói: "Có muốn tôi tìm người giúp cô ấy không? Ừm... Lương Nguyên thế nào?"

Lương Nguyên là mối tình đầu Tang Đồng nhớ mãi không quên, cũng là tình địch mà Lạc Hường Ngón hận nhất cuộc đời này!

Lạc Hường Ngón dựng thẳng lông mi muốn đáp trả lại, không biết nghĩ đến chuyện gì đột nhiên lại im miệng, con người chuyển động cười hớ hớ nói: "Em vợ làm gì cần phải phiền toái người ngoài xa lạ chứ! Lạc gia tôi cái khác không nói, nhưng quan hệ với các bậc lão làng trong giới không ít! Nhưng thật ra em vợ à... Đột nhiên cao hứng khai mỗi quan hệ với con sói điên kia, dù thế nào, Chu lão tướng quân không vác súng chạy tới trước mặt các người gây phiền toái sao?"

Hàn Tà Tà sắc mặt trầm xuống: "anh ít nhúng tay chuyện của tôi đi!"

Lạc Hường Ngón khinh thường bĩu môi, kiêu ngạo nhếch miệng: "Xì! Tôi mới không có hứng thú quản chuyện của mấy người! Cấu kết với nhau làm việc xấu... chính là nói hai người các người đó! Chắc chắn, tôi có chút không hiểu, nhìn hai người các người một người so với một người còn mạnh mẽ hơn, như thế nào lại giống như phế vật vậy, đã bao nhiêu năm còn không thể đi vào cửa!"

Hàn Tà Tà hừ lạnh, trào phúng nói: "Bản thân cả người đầy lông còn mắng người khác là con khỉ! Lạc nhị gia anh nhiều năm như thế lúc đó chẳng phải cũng không ăn được sao?"

Lạc Hường Ngón lập tức lộ ra tươi cười khi gian kế thực hiện được, kiêu ngạo vô cùng tuyên cáo: "Ai nói chưa ăn được? đã ăn no nê rồi!"

Sắc mặt kia, hận không thể giơ loa rống cho tất cả mọi người đều biết mà!

Hàn Tà Tà vốn không nghĩ hề tới này hai người này đột nhiên có tể thành vợ thành chồng thực, trên mặt không biểu cảm nói: "Vậy thì thế nào... Chúng tôi tính ra so với anh sớm hơn rất nhiều năm nha!"

Lạc Hường Ngôn khinh bỉ nhìn cô: "Sớm hơn nhiều như vậy năm cũng không thể vào cửa... Đứng để đến khi đứa nhỏ đều sinh ra, còn chưa vào được gia phả của Chu gia đó nha!"

Hàn Tà Tà vừa định phản bác, lại đột nhiên sắc mặt đại biến, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin cùng khủng hoảng, nhìn Lạc Hường Ngôn cũng khiến hắn trở lên lo lắng.

"Này, Hàn Đại Tỷ cô đừng làm tôi sợ nha, tính tình sao lại khó chịu như vậy? không phải nói cô hai câu, sao lại tức giận đến mặt mũi trắng bệch ra thế kia!"

Hàn Tà Tà nhắm mắt, nghiêng răng nghiêng lợi mắng ra hai chữ: "Tiện, nhân!"

Lạc Hường Ngôn bị mắng không hiểu ra sao, vừa định mở miệng, Hàn Tà Tà cũng không thèm nhìn tới hắn nữa, vội vàng xoay người rời đi.

Khó trách lúc trước Lang Hi áp úng không chịu thẳng thắn!

Khó trách mấy ngày nay cô cảm thấy bản thân thực không thoải mái!

Ở cùng tư bản chủ nghĩa để quốc nhiều năm như vậy liền học được chiêu để tiện này!

Hàn Tà Tà nghiêm mặt lái xe đi tới bệnh viện gần nhất, đăng ký, xếp hàng, đóng phí, chờ kiểm tra, sau đó gặp bác sĩ đeo kính mắt đọc bệnh án một cách kiên định: "Thai nhi đã 6 tuần, trong khoảng thời gian này thân thể mỗi mệt, ngủ nhiều, khẩu vị không tốt đều là phản ứng trong giai đoạn đầu mang thai, vấn đề không lớn, bất quá bởi vì cô trong khoảng thời gian này nghỉ ngơi không đủ, ăn uống không đúng giờ, cho nên phản ứng tương đối rõ ràng!"

Bác sĩ một bên viết bệnh án một bên dặn dò cô các điều cần phải chú ý, phòng chừng là nhìn sắc mặt của cô thật sự khó coi, cau mày hỏi một câu: "Cái thai này cô có muốn giữ không?"

Hàn Tà Tà hoảng sợ, thốt ra: "Đương nhiên muốn!"

Vị bác sĩ kia phòng chừng gặp nhiều tình huống mang thai ngoài ý muốn như thế này rồi, gật gật đầu bình tĩnh nói: "Nếu quyết định sinh, sẽ phải có trách nhiệm với bản thân mình và đứa nhỏ! Từ giờ trở đi, cô phải chú ý giữ thói quen sinh hoạt tốt, phải ngủ đủ giấc, đừng hạn lại đây tái khám, ba tháng đầu thai kì phải cẩn thận, kiên kỳ chuyện phòng the... Cái khác đều viết ở trong hồ sơ bệnh án!"

Hàn Tà Tà nói lời cảm ơn, sau đó hốt hoảng đi xuống dưới lầu mua thuốc.

Ngồi ở bên ngoài khu vực chờ khám ngày ngốc nửa ngày, Hàn Tà Tà xem lại ảnh màu siêu âm nhiều lần, thật sự không thể tin được chính mình cư nhiên liên như vậy mang thai!

Nếu hôm nay không phải Lạc Hường Ngôn trong lúc vô ý nhắc tới một câu "Đứa nhỏ", cô còn không nghĩ tới đâu!

Vốn tưởng rằng do trong khoảng thời gian này quá mức bận rộn, áp lực lớn, mới có thể thêm ăn như vậy, còn thường xuyên buồn ngủ, không nghĩ tới hóa ra là do mang thai!

Hàn Tà Tà nghĩ tới việc bị Lang Hi tính kế, liền hận không thể bóp chết anh!

cô không phải không muốn sinh con, đây là kết tinh của Lang Hi và cô, cô làm sao có thể không thích?

Nhưng mà... đứa nhỏ này tới thật sự quá bất ngờ! Phòng làm việc của cô vừa mới thành lập, vấn đề với Chu gia còn chưa giải quyết... Chưa có hôn ước, điều này bảo cô nói thế nào với mẹ đây?

Lang Hi khốn kiếp kia, thật không hổ là lớn lên ở quốc gia tư bản, không có chút phẩm chất truyền thống lâu đời của tổ quốc! Tính toán thời gian mang thai, hóa ra ngay từ đầu anh đã có suy tính này, anh nghĩ đến khiến cho cô mang thai, liền có thể giải quyết hết thảy vấn đề sao!

Hàn Tà Tà trong cơn giận dữ oán thăm nửa ngày, hồi lâu mới bắt đầu đi thờ dài.

Việc đã đến nước này, chỉ có chủ động đi đối mặt thôi!

Mặc kệ thế nào, cô cũng không thể làm cho đứa nhỏ trong bụng, còn chưa ra đời đã mang thanh danh không tốt.

Hàn Tà Tà không trở về tìm Lang Hi tính sổ, mà là lái xe đi ngoại ô.

Từ khi Lang Hi rời đi, Hàn Tà Tà không còn trở về Chu gia nữa.

Mặc kệ Hàn Uyển cỡ nào thương tâm lo lắng, mỗi lần gọi điện thoại cho cô nói bóng nói gió, cô đều thủy chung không thể thuyết phục chính mình trở về nơi này.

Cách vài năm, đại trạch Chu gia vẫn y như trước, cửa sắt khắc hoa mở một nửa, chiếc ghế tựa quen thuộc trong viện vẫn còn đó, hành lang có thêm mấy bồn hoa, đặt bên cạnh ghế trúc Chu lão gia thích nằm.

Hàn Tà Tà đẩy cánh cửa sắt đi vào, dưới tàng cây chiếc lồng chim lắc lư, phát ra tiếng vỗ cánh phành phạch, con vẹt bụi kia đã sớm trưởng thành, sắc lông sáng bóng, lồng ngực phình lên, mở miệng nói: "Xin chào! Xin chào!"

Hàn Tà Tà chưa sót cười, lâu như vậy không trở về, Tiểu Hôi đã sớm quên mất cô là ai.

Chu Quảng Vinh đang ở nhà, nghe được tiếng vang từ trong phòng cao giọng hỏi một câu: "Ai đấy?"

Hàn Tà Tà không trả lời, yên lặng vào nhà, Chu lão gia vài năm không gặp vẫn như cũ tinh thần tốt mười phần, đang ngồi ở trên sofa dùng kính lúp nghiên cứu tem do chính mình sưu tầm.

"Tà Tà?" Chu lão gia kinh ngạc, lập tức hiền lành cười rộ lên, tựa như vài năm gần cách này không hề tồn tại.

"Trở về thật đúng lúc, hôm nay có người tặng rổ cua, buổi tối nhân tiện bảo bọn họ làm cho con ăn!"

Hàn Tà Tà ngồi đối diện với ông, chậm rãi mở miệng nói: "Cám ơn ông, bắt quá chỉ sợ con không có lộc ăn món này... Mang thai cần ăn kiêng, mấy thứ này tạm thời đều không thể ăn."

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Chu Quảng Vinh khựng lại, chậm rãi buông đồ trong tay xuống, ngẩng đầu ánh mắt như có tia điện nhìn về phía cô, ánh mắt kia lợi hại khôn khéo không hề mang vẻ bình thản ngẫu nhiên của tuổi tác, ngược lại mang theo sự sắc bén hiểu rõ thế sự, nhìn khiến Hàn Tà Tà mặc dù đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, cũng không nhịn được có chút lo lắng.

Chu Quảng Vinh chậm rãi nâng chén trà lên, trầm giọng hỏi: "Kết hôn chưa?"

Hàn Tà Tà không trực tiếp trả lời, cố gắng trấn định mở miệng: "một tờ giấy chứng nhận kết hôn không phải là vấn đề, với tụi con mà nói, ông cũng biết, có tổ chức hôn lễ hay không, con và anh ấy đều không để tâm!"

Chu Quảng Vinh ung dung bình thản nhấp ngụm trà, nhẹ nhàng đặt trên bàn, tiếng tách trà khi tiếp xúc với mặt bàn phát ra âm thanh trong không gian im lặng của căn nhà phá lệ thanh thúy, làm cho Hàn Tà Tà hoảng hốt giật mình.

Chu Quảng Vinh lười nhác tựa vào sofa, thản nhiên nói: "Chu gia tuy rằng không phải danh môn vọng tộc, nhưng cũng có uy tín danh dự, đương nhiên cần cần giữ thể diện! Mặc kệ nói như thế nào, cháu đều được xem là con gái của Chu gia, khi nào thì đưa cậu ta về nhà gặp mặt, cũng làm cho mẹ cháu yên tâm?"

Giả vờ giả vịt! Cáo già!

Hàn Tà Tà trong lòng cười lạnh, lão hồ ly thành tinh này, trong lòng rõ ràng hơn ai hết! Làm sao có thể không biết trong bụng cô là con ai!

Hàn Tà Tà rất tự mình hiểu lấy, cô biết bản thân căn bản không phải là đối thủ của Chu lão gia, nếu cùng ông quanh co lòng vòng đánh Thái Cực, còn không biết sẽ bị ông dẫn đến chỗ nào nữa!

Hàn Tà Tà rõ ràng lưu loát nói: "Ba, ngài cũng không phải chưa thấy qua, A Hi không phải người ngoài!"

Chu Quảng Vinh sắc mặt trầm xuống: "Minh Nghĩa không ở đây, cháu kêu ai là 'Ba'?"

Hàn Tà Tà bình tĩnh nhìn ông: "Đương nhiên là kêu ngài, ngài là cha của A Hi, là ông nội của đứa nhỏ trong bụng con, con hẳn phải kêu ngài một tiếng ba" mới đúng!"

Chu Quảng Vinh cười lạnh: "Minh Nghĩa là con ta, ta từng này tuổi rồi... không nhận nổi tiếng 'Ba' này của cô!"

Hàn Tà Tà bình tĩnh: "Ngài có thể có con tuổi còn trẻ như A Hi vậy, cũng có thể có con cháu như cháu!"

Chu Quảng Vinh đã lâu rồi không bị người nói đến mức đau đầu như vậy!

Lời này ý tứ là gì a, chính là ngài đã một bó tuổi rồi mà vẫn còn đi phong lưu, vậy cũng đừng quản con cháu mình làm gì!

Tốt lắm, khó trách thằng mất dạy kia nhìn vừa mắt con bé! Đều là một đám chọc người ghen chết mà!

Chu Quảng Vinh khi tức giận tính tình bạo phát rất lớn, đó là loại uy nghiêm của một người lãnh đạo lâu năm, là thiết huyết sát khí được luyện ra từ mưa bom bão đạn. Hàn Tà Tà lưng thẳng tắp, không chút nào lùi bước đưa ra ánh siêu âm trước mặt ông: "Đây là ảnh chụp của cháu ngài!"

Chu Quảng Vinh cũng không thèm nhìn tới, lạnh lùng hừ một cái, híp mắt hỏi: "Cháu cho là... Có đứa nhỏ có thể bức ta thỏa hiệp sao?"

"không!" Hàn Tà Tà bình tĩnh nói, "Cháu chỉ là cảm thấy này dù sao cũng là cháu ngài, xuất phát từ tôn trọng đối với ngài, hẳn phải nên thông báo cho ngài một tiếng!"

"Ý của cháu..." Chu Quảng Vinh hừ lạnh, "chính là không quan tâm ta có cho phép hay không!"

Hàn Tà Tà lắc đầu, khẽ cười nói: "Làm sao có thể? Nếu cháu không nghĩ tới ông, làm sao có thể còn cố ý chạy tới nói cho ông biết chứ?"

Chu Quảng Vinh vẻ mặt tức giận, nặng nề mà vỗ tay vịn quất: "Vô liêm sỉ! trước đây xem như hai đứa tuổi trẻ không hiểu chuyện, khi hai đứa hồ nháo, ta có thể không so đo! Nhưng hai đứa hiện tại đã lớn, sao còn làm ra những việc không chính chắn thế kia!"

Hàn Tà Tà cười cười: "Xem ông nói kìa, nếu tụi cháu không làm việc không chính chắn, cũng không thể có cháu cho ngài nha!"

Hai đứa tụi cháu nếu muốn làm, lão gia ngài có năng lực ngăn cản sao?

Hàn Tà Tà đây là có ý mắng lại!

Chu Quảng Vinh quả nhiên lửa giận càng tăng lên: "Hai đứa làm ra loại chuyện xấu hổ mắt hết mặt mũi này, đã không biết nhận lỗi, cư nhiên còn giống trống khua chiêng ở cùng nhau... Hai đứa có nghĩ tới hậu quả không! Hai đứa đều được xem là người của công chúng, Chu gia cũng không phải cửa nhà nghèo, bị gièm pha như vậy, người khác còn không dùng nước miếng dìm chết Chu gia!"

Hàn Tà Tà trầm ngâm một lát, thân nhiên hỏi: "Ngài cảm thấy nên làm như thế nào? Chẳng lẽ muốn phá bỏ đứa bé này, sau đó làm bộ như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra?"

Chu Quảng Vinh cứng lại, nói thật, ông tuy rằng từ đầu tới cuối đều sắm vai một bậc bề trên phong kiến hung ác, lấy gậy đánh uyên ương, nhưng vẫn không nghĩ tới việc giết bỏ cháu của mình!

Đó là cháu trai của ông nha...

Chu Quảng Vinh trong lòng phiền muộn...

"Khui!" Chu Quảng Vinh mắt tự nhiên vội ho một tiếng, "Hãy ra nước ngoài đi, sinh đứa nhỏ ra, đây là cốt nhục của Chu gia, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi nó... Về phần hai đứa, Tà Tà, nói thật, cháu không biết là hai đứa tính cách đều vô cùng mạnh mẽ sao? Mặc dù hiện tại ở cùng một chỗ, nhưng về lâu dài sau này thì sao? Hai đứa không đứa nào nhường đứa nào, tranh cãi không ngừng, chỉ dựa vào điểm này thôi thì tình cảm của hai đứa có thể kéo dài mãi được sao?"

Cường bức vô dụng, đành phải dủ dờ thôi.

Chu Quảng Vinh lập tức chuyển thành khuôn mặt trưởng bối hiền lành thân thiết, ân cần dụ dỗ cô.

Hàn Tà Tà không cho là đúng cười rộ lên: "Ba, con có thể nghe theo ý của ba... Nhưng ba cảm thấy nếu con làm như vậy, A Hi sẽ thế nào?"

Chu Quảng Vinh lại bị chọc cho ghen.

Con của ông mặc dù từ nhỏ không được nuôi bên cạnh, nhưng ít nhiều ông vẫn hiểu tính tình của nó...

Cái thằng mắt nét cứng đầu dầu muối đều không nghe kia, nếu muốn làm cho nó buông tay, Chu Quảng Vinh cảm thấy mặt mũi ông còn chưa lớn tới mức đó!

"Ba, ngài không thể lấy suy nghĩ của ngài để áp đặt lên tụi con! Con và A Hi qua nhiều năm như vậy còn có thể đến với nhau, đã nói lên chúng con có duyên phận, hơn nữa con tin tưởng anh ấy, cũng tin tưởng chính mình, sống chung cả đời, cũng không là vấn đề! Còn nữa..."
Hàn Tà Tà kiên định nói, "Con cũng tuyệt không từ bỏ con của mình!"

Chu Quảng Vinh lạnh lùng mở miệng: "Cháu nói nhiều như vậy, là muốn không để ý tới luân lý đạo đức? Nếu ta cứ nhất quyết không đồng ý thì sao?"

Hàn Tà Tà cũng không bị ông dọa sợ, kỳ thật từ trước cô đã chuẩn bị tốt đối sách... Huống chi hiện tại trong bụng cô còn có đứa nhỏ của Chu gia, từ xưa có câu 'Mẹ quý nhờ con', Chu lão gia dù nhẫn tâm, cũng sẽ không bỏ được cháu nội của mình!

"Điều này sao liên quan đến luân lý đạo đức chứ? Con và A Hi cũng không có quan hệ huyết thống thượng gì a!" Hàn Tà Tà mỉm cười nói, "Ba, ngài có đồng ý hay không đều không thay đổi được sự thật, con tới đây cũng không phải vì trung cầu ngài tán thành... Đương nhiên, có thể được ngài chúc phúc, chúng con tự nhiên càng an tâm, nhưng không chiếm được, đối với chúng con cũng không gây trở ngại gì..."

Hàn Tà Tà dừng một chút, ý vị sâu xa nói: "Nhiều nhất... Bất quá ba chỉ mất đi một đứa con riêng mà thôi!"

Chu Quảng Vinh khóe mắt nhướng lên, hung hăng trừng cô.

Ý uy hiếp trong lời Hàn Tà Tà nói thực rõ ràng, Lang Hi thẳng khốn kia đối với Chu gia căn bản là không có bao nhiêu cảm tình, ông có đồng ý hay không căn bản không ảnh hưởng đến nó, nếu ông lại không nhượng bộ, thẳng nhóc kia có thể lập tức trở mặt, cùng Chu gia giữ bỏ quan hệ không còn một mảnh!

Chu Quảng Vinh không chút để ý gõ vào tay vịn: "Vậy còn cháu, Tà Tà, cháu không sợ sẽ mất đi mẹ của mình?"

Hàn Tà Tà định liệu trước cười rộ lên: "Cháu làm sao có thể mất mẹ chứ? Tình cảm của hai mẹ con cháu khi sống nương tựa lẫn nhau vẫn còn đây! Hơn nữa, ba Minh Nghĩa tuổi đã lớn, sớm nên ra ngoài ở riêng, ông ấy và mẹ cháu là vợ chồng, hai người muốn sống với nhau cả đời, dọn ra ngoài hưởng thụ thế giới hai người cũng là bình thường thôi!"

Nghe xem nghe xem, lời này ngụ ý chính là, lão gia ngài tưởng lấy mẹ ra uy hiếp cô mà được à, nằm mơ đi!

Hai mẹ con cô đương nhiên thân thiết với nhau hơn là so với Chu lão gia ngài, Chu Minh Nghĩa lại nghe lời vợ, cùng lắm thì xúi giục bọn họ, cùng nhau chuyển ra ngoài hưởng thụ thế giới riêng của hai người! Để ngài một mình ở đại trạch Chu gia cô độc sống hết quãng đời còn lại đi!

Hàn Tà Tà ý tại ngôn ngoại chính là ý tứ này!

May mắn trái tim của mình mạnh khỏe... Chu Quảng Vinh phải dùng thật lớn sức lực mới có thể khống chế bản thân không ôm ngực, tức giận đến lực phủ ngũ tạng đều đau!

Chu Quảng Vinh không có cách, thái độ cường ngạnh lạnh lùng nói: "Mặc dù ta đồng ý, hai đứa tự nói xem, thân phận sau này xưng hô thế nào? Cháu kêu Minh Nghĩa là ba, cũng kêu ta là ba... xưng hô như vậy thật rối loạn!"

Hàn Tà Tà đẩy lòng hơi hơi nhẹ nhàng thờ ra, Chu lão gia nói như vậy, nói lên trong lòng ông đã chịu thua rồi.

"Chuyện này ông yên tâm!" Hàn Tà Tà không nhanh không chậm nói, "Vốn cũng không có nhiều người biết con và Chu gia có quan hệ... Người biết được đều là người thân trong nhà, bọn họ cũng sẽ không chỉ trích nói lung tung! Ba, con có thể không nói mình là con của mẹ con, dù sao bà ấy cũng vui vẻ khi con gọi bà là chị!"

Hàn Uyển tâm tư đơn giản, trước kia Tà Tà khen bà, thường nói bà trẻ tuổi, ở bên ngoài thỉnh thoảng còn gọi bà là chị, về sau trước mặt người ngoài kêu bà là chị hai... nói vậy bà cũng sẽ không để ý đâu nhỉ?

Lại nói, mẹ mình so với Chu lão gia dễ đối phó hơn nhiều!

Chu Quảng Vinh trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc suy sụp thờ dài một hơi.

Ông già rồi... thật sự già rồi!

Bọn con cháu đứa này còn lợi hại hơn đứa kia, ông không đo lại được!

Thôi thôi, đành nhường tụi nhỏ một bước vậy!

Chu Quảng Vinh với tay cầm lấy chiếc kính lúp được đặt trên bàn trà, cẩn thận nhìn tám hình siêu âm đứa nhỏ.

Hàn Tà Tà chậm rãi lộ ra một nụ cười thư thái.

Hàn Tà Tà cũng không ở lâu, ngồi một lúc liền đứng dậy rời đi.

đi tới trước, Chu Quảng Vinh rốt cuộc tỏ thái độ: "Mau chóng tổ chức hôn lễ, bằng không chờ đứa nhỏ sinh ra thì thật khó coi!"

Hàn Tà Tà biết đây là ông đã đồng ý, vô cùng thân thiết nhu thuận cười đáp ứng.

Hừ —— nha đầu kia, công phu giả vờ giả vịt so với ông còn cao hơn!

Hàn Tà Tà từ Chu gia đi ra, nụ cười trên mặt lập tức biến mất không còn một mảnh, trầm mặc lái xe trở về nhà trọ.

Còn có việc chưa tính toán xong đâu!

Lang Hi cho bản thân nghỉ ngơi dài hạn, trong khoảng thời gian này đều thành thành thật thật ở nhà, Hàn Tà Tà bận việc đến nỗi không để ý tới sức khỏe của mình, anh phải quan tâm chặt chẽ mới có thể khiến cô nghỉ ngơi đúng giờ.

Hàn Tà Tà lúc này trở về khiến anh ngạc nhiên, xem sắc mặt cô không tốt, lập tức tiến lên quan tâm hỏi: "Em là sao vậy?"

Hàn Tà Tà hung hăng gạt anh sang một bên, đi thẳng đến phòng ngủ, mở ngăn kéo tủ đầu giường ra, đổ hết xuống giường, sau đó tìm được một cái lọ, lạnh lùng nhìn Lang Hi.

Lang Hi ánh mắt hơi hơi chột lóe, lông mày nhướng lên đầy thâm ý hỏi: "Em lấy thuốc tránh thai làm cái gì? À, hiện tại... Muốn?"

Hàn Tà Tà cười lạnh: "Lang Hi, em nhớ rõ mình mỗi lần đều có uống thuốc, như thế nào em còn có thể có đứa nhỏ?"

Lang Hi mỗi lần hăng hái bùng bùng, liền không quan tâm gì mà áp đảo cô, thường thường không kịp mang bao, khiến Hàn Tà Tà đành mỗi lần đều phải dùng thuốc tránh thai.

không cần nghĩ cũng biết, thuốc bên trong kháng định đã bị lên lút tráo mắt rồi!

Lang Hi kinh hi hỏi: "Có? đã bao lâu rồi?"

Hàn Tà Tà thân nhiên mở miệng: "Bao lâu cũng vô dụng a, em lúc trước vẫn uống thuốc tránh thai, bác sĩ nói ảnh hưởng rất lớn tới thai nhi, cho nên đề nghị em bỏ đi..."

Lang Hi ánh mắt rùng mình, lạnh lùng mắng: "Lang băm!"

Sau đó trấn an dịu dàng nhẹ giọng nói: "Em yên tâm, thuốc này đối với thân thể thương tổn quá lớn, anh đã đổi thành vitamin..."

"Khốn, khiếp!" Hàn Tà Tà giận tím mặt, hung hăng ném lọ thuốc trong tay về phía anh, "anh cứ nhiên lừa em!"

Lang Hi không dám trốn, cái trán đều bị ném súng đồ, luống cuống tay chân ôm lấy cô: "Đừng tức giận đừng tức giận... Tức giận đối với đứa nhỏ không tốt!"

Hàn Tà Tà tức giận suốt một đoạn đường, cơn tức cũng đã sớm tiêu hơn phân nửa, hung tợn nhéo lỗ tai anh, thái độ cường ngạnh mệnh lệnh nói: "Cầu hôn em!"

Lang Hi vừa kinh hi vừa nghi hoặc, khó hiểu hỏi: "Vì sao?"

"Vì sao?" Hàn Tà Tà dữ tợn cười, "không có giấy đăng ký kết hôn, anh bảo em làm sao đi bệnh viện khám thai? Làm sao làm được giấy khai sinh bây giờ? anh bảo em như thế nào đối mặt với ánh mắt của người khác?"

Lang Hi vốn mang theo vui sướng khuôn mặt nháy mắt lạnh xuống: "Em là vì đứa nhỏ mới nguyện ý kết hôn với anh?"

Tốt, khốn, khiếp, nhân quả nhiên là đồ, khốn! Đã được tiện nghi còn khoe mẽ!

Hàn Tà Tà gắt giọng: "anh nói gì? anh mẹ nó dám không cưới em? Chẳng lẽ anh muốn cho con của em giống anh sinh ra không có cha sao?"

Lời này nói rất khó nghe, Lang Hi nghiêm mặt âm thanh lạnh lùng nói: "không có cha thì thế nào?"

Hàn Tà Tà bóp cổ anh mắng: "Em cũng không nghĩ con em sẽ có tâm lý biến thái tính cách vượn vượn giống anh! hiện tại, lập tức, lập tức, lấy sổ hộ khẩu theo em đi đăng ký!"

Lang Hi sắc mặt lạnh lùng nắm cổ tay cô, giải cứu cổ mình, chậm rãi sửa sang lại áo, đi đến thư phòng lấy ra toàn bộ giấy tờ của hai người, sau đó vui vẻ rạo rức đi ra cửa.

Vô nghĩa, thật vất vả mới nấu thành cơm, sao có thể lại cho cô cơ hội đổi ý?

Nếu không chạy nhanh đi chứng thực danh phận, bằng tình tình méo mó củacô kia, không biết được phải đợi tới khi nào!

Lang Hi vừa ra khỏi thư phòng, lập tức tỉnh táo lại, phụng phịu trầm mặc ôm Hàn Tà Tà, đi tới cục dân chính, hoá tức đăng ký, chụp ảnh, đóng mộc đỏ ở bàn đăng ký kết hôn, hai người chính thức xác lập quan hệ!

Chắc chắn, tiểu tử Khâu Lâm kia nói quá nhiên đúng, phụ nữ mang thai cảm xúc lên xuống rất lớn, bị nội tiết tố ảnh hưởng tới tư duy sẽ sinh ra hỗn loạn, lúc đó rất dễ bị dụ dỗ!

Hàn Tà Tà tâm tình phức tạp lấy giấy đăng ký kết hôn ra xem, cổ lấy dững khi lấy đi động thông báo cho mẹ.

Hàn Uyển tiếp điện thoại thực nhanh, ngữ khí vui vẻ nói: "Tà Tà à, mẹ đang nghĩ tới gọi điện thoại cho con, con liền gọi tới! Mẹ con ta thật sự có thần giao cách cảm nha!"

Hàn Tà Tà cười hỏi: "Mẹ, mẹ còn chưa tan tầm đâu đó, sao bên kia lại nghe ồn ào thế?"

Hàn Uyển cười khanh khách vô cùng sung sướng đáp: "Mẹ không có đi làm... Tà Tà, mẹ muốn nói cho con một tin vô cùng tốt!"

"thật đúng lúc, mẹ, con cũng có việc muốn nói cho mẹ!"

Hàn Uyển "A" một tiếng: "Tả Tả con xảy ra chuyện gì sao?"

Hàn Tả Tả cười nói: "không có, con không sao... Mẹ, mẹ nói trước đi!"

Hàn Uyển cười cười, đột nhiên còn có chút ngượng ngùng, trong giọng nói lộ ra vui sướng: "Tả Tả à, con sắp có em trai hoặc em gái rồi! Mẹ đi kiểm tra, bác sĩ nói mẹ mang thai, đã được hai tháng rồi..."

Răng rắc ——

Cửu thiên huyền lôi hung hăng bổ vào đầu Hàn Tả Tả, lôi cô từ trong niềm vui sướng rớt bịch xuống đất, suýt chút nữa trước mắt tối đen ngất xỉu!

Phông chừng là cô trầm mặc quá lâu, Hàn Uyển chần chờ, không yên bất an hỏi: "Làm sao vậy Tả Tả, con, con có phải mất hứng hay không..."

"Chúc mừng..." Hàn Tả Tả nước nở nói, "Mẹ, con thực mừng thay cho mẹ, đều vui đến phát khóc, để cho con một mình tiêu hóa một lát..."

Hàn Tả Tả cúp điện thoại, chậm chạp xoay mặt qua nhìn Lang Hi.

Lang Hi cau mày hỏi: "Mẹ đã xảy ra chuyện?"

Hàn Tả Tả ghen ngào hai mắt rung rung, giận dữ gầm lên: "Đồ khốn!!!"

END

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cầm Dụ được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.